

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REBECCA GABLÉ

TARİHİ ROMAN

Bro
Sis

KADERİN CİLVESİ

KISIM II

©epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İngiltere, 14.yy.

Ülke çapında ünü hızla yayılan Robin, yüksek mevkilerdeki dostlarıyla birlikte patlayan isyanları bastırır, ezici siyasi zaferler kazanır ve Kraliyet'in sayılı temsilcilerinden biri olur.

Bu sırada çok ilginç kadınlarla da tanışır, güzel oldukları kadar tehlikeli olan kadınlarla. İngiltere yöneticilerin yetersizliğiyle felâketin eşiğine gelirken, Robin'in karşısına aniden ezeli düşmanı çıkar...

Kaderin Cilvesi epik bir aşk, sadakat ve dostluk öyküsü.

**Bro
Sis**

₺39

İngiltere, 14.yy.

Ülke çapında ünü hızla yayılan Robin, yüksek mevkilerdeki dostlarıyla birlikte patlayan isyanları bastırır, ezici siyasi zaferler kazanır ve Kraliyet'in sayılı temsilcilerinden biri olur.

Bu sırada çok ilginç kadınlarla da tanışır, güzel oldukları kadar tehlikeli olan kadınlarla. İngiltere yöneticilerin yetersizliğiyle felâketin eşiğine gelirken, Robin'in karşısına aniden ezeli düşmanı çıkar...

Kaderin Cilvesi epik bir aşk, sadakat ve dostluk öyküsü.

₺ 39

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com

Ücretsiz Pdf Kitap Arşivi: www.trantey.org

“Kimse vazgeçilmez değildir.
Bunu bilersen, kaderin
cilvesi seni vurduğunda
canın o kadar yanmaz.”

KADERİN CİLVESİ

KISIM II

Rebecca Gablé, 1964'te
Köln yakınlarında doğdu.
Birkaç yıl süren bankacılık
işî sırasında, geceleri ve hafta
sonları yazmaya başladı,
1990'da ilk romanını
bitirdikten sonra yazarlığı
profesyonel olarak denemeye
karar verdi. İşinden ayrılıp
Düsseldorf'taki Heinrich-
Heine Üniversitesi'nde Alman
ve İngiliz Edebiyatı okudu.
Gerilim türündeki romanını
beş yıl sonunda yayınlatabildi;
ardından iki gerilim romanı
daha yazdı, 1997 yılında da
ilk tarihi romanı yayınlandı.
Halen yazarlık ve edebi
çevirmenlik yapmakta ve
kocasıyla birlikte Mayorka'da
yaşamaktadır.

KADERİN CİLVESİ: KISIM II

Orjinal Adı: Das Lächeln der Fortuna
Yazarı: Rebecca Gablé
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Editör: Mert Doğruer
Çeviri: Yonca Kocadağ
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Düzenleme: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Eylül 2017

ISBN: 978-605-173-310-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 1997 Rebecca Gablé / Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Baskı ve Cilt: GD Ofset
Atatürk Bulvarı, Deposite İş Merkezi
A Blok, 4. Kat, No: 407
İkitelli OSB, Başakşehir - İstanbul
Tel: (212) 671 91 00 Faks: (0212) 671 91 90
Sertifika No: 32211

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: (0212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KADERİN CİLVESİ

KISIM II

Rebecca Gablé

Çeviri: Yonca Kocadağ

 epsilon®

Bölüm 24

Fernbrook, Temmuz 1376

Düğün bir hafta sonra oldu, ses getiren bir kutlamaydı. Agnes bu unutulmaz olaya şahit olmak ve gelinin babasına detaylı bir rapor verebilmek için kalmıştı. Elinor, mutluluktan ve gururdan gözleri parlayan kocasını, sevgi dolu, neredeyse koruyan gözlerle izleyen, sessiz ama gülümseyen bir gelindi. Tüm köy düğüne katılmıştı. Yemeğin ardından, taş evin arkasındaki çimlerde futbol oynandı ve bazı gruplar birbiriyle kavga etti. Robin ailesi ve çalışanlarıyla birlikte fark ettirmeden eve çekildi; bugün düzeni sağlamak için endişe ya da mecburiyet hissetmiyordu.

Harada kutlamalar devam ederken, Robin ailesiyle günlük, huzurlu akşam yemeğine oturdu. Tabaklar boşaldığında, Joanna ve Isabella nakış kasnaklarını aldılar. Kıştan beri büyük bir duvar halısı üzerinde çalışıyorlardı. Yarı bitmiş olmasına rağmen, şimdiden sanatsal ve muhteşem görünüyordu. Robin karısına baktı. “Bu küçük oturma odasına astığınızda, mütevazı halınız, Kral’ı ağırlamaya yetecek kadar asil olacak.”

“Umarım o günü de görürüz. Düşündüğümüzden fazla iş var. Agnes, aslında sen gelip bize yardım edebilirsin...”

Agnes hiçbir şey yapmadan oturuyordu ama pencere önündeki koltuğundan memnundu. Hararetle başını iki yana salladı. “Böyle konularda ne kadar beceriksiz olduğumu bilseydin, teklif bile etmezdin. Her şeyi mahvederim. Söylesene Isaac, sürekli ne okuyorsun?”

Isaac bakmadı. “Warwickli Guy’ın hikâyesini.”

“Bir şövalye mi?”

“Evet. Hem de neredeyse bir aziz.”

“Bir parça okusana.”

“Aman Tanrım, bunu yapmak zorunda mıyım?”

Elaine kuağında küçük Edward’la içeriye girdi ve Agnes, Isaac’in kitabına olan ilgisini hemen kaybetti. Ayağaa kalktı ve küçük yeğenini dadıdan aldı. “Hâlâ uyanık mısın sen?” dedi. Koyu sarı saçlarından öptü. “Ne güzel gözlerin var senin böyle. Ah, yine senin gibi bir şey istiyorum.”

Robin gittikten sonra Agnes’in bir oğlu daha olmuştu ama ilk kışında yüksek ateşten ölmüştü, Agnes’in bile elinden hiçbir şey gelmemişti. Sonra hiç hamile kalamamıştı. Conrad buna çok da üzölmüyordu, yeterince çocuğa olduğunu söylüyordu ve Agnes’in hamileliğı de tıpkı Maria’nınkiler kadar sıkıntılı geçiyordu. Ancak hamile kalamamak Agnes için büyük bir hayal kırıklığıydı.

Bebeğı, onu dikkatlice alan ve profesyonelce omzuna yatıran Robin’e götürdü. Agnes baba ve oğula mutlu bir ifadeyle baktı. “Onu kollarında tutarken sanki çocuk gibi oluyorsun. Sen... endişesiz görünüyorsun.”

Robin ona şaşkınlıkla baktı. “Onun dışında karamsar mı görünüyorum?”

“Karamsar değil. Ama endişesiz olduğun anlar çok az.”

“Kim değil ki.” Oğlunun başını okşadı. “Değil mi, Edward? Sanırım, bunu artık sen bile biliyorsun.”

Edward ağlamaya başladı, Robin küçük parmağını uzattığında, onu küçük yumruğunun içine hapsetti. Babasının yüzüne alışmıştı, ondan artık korkmuyordu. Robin onu Joanna’ya verdi, o da bebeğini kısa süre sonra dadısına emanet etti. Siz soylu insanlar ne kadar da tuhafsiniz, diye düşündü Agnes. Çocuklarınızı yabancılara veriyorsunuz ve bizzat onlara yabancılaşıyorsunuz. Ama düşündüklerini söylemedi. Joanna’yla bununla ilgili konuşmuştu ve karşılığında şaşırılacak şeyler duymuştu. Joanna, Agnes’in babası öldükten sonra sırtını döndüğü bir dünyaya aitti, Robin’se o dünyaya yavaş yavaş geri dönüyordu.

“Anne nerede?” diye sordu Elaine’e.

“Çocuk odasında, madam.” Sesinde kızgınlık ve kararlılık vardı.

“Ulu Tanrım, yine ne yaptı?” diye bilmek istedi Agnes, neşesini saklamaya çalışarak.

“Aman, her zamanki gibi. Bana dırdırcı yaşlı keçi dedi, ‘tasma lazım sana’ dedi.” Elaine sakince ve korkusuzca konuşuyordu. Yarım düzine kardeşinin büyümesine yardım etmişti, işinde uzmandı. Bunun dışında, katı disiplinine Joanna’dan tam destek alıyordu.

“Peki, sana neden böyle hitap etti?”

Elaine omuzlarını silktili. “En sevdiği tahta kılıcını elinden aldım. Bir kıza uygun bir oyuncak olmadığını ona bir türlü anlatamadım.”

“Onu nereden bulmuş?” diye sordu Joanna alnını buruşturarak.

Robin ve Isaac suçlu gözlerle birbirlerine baktılar. Kılıcı Isaac yapmış, Robin de boyamıştı. Pazar günü tüm öğleden sonrasını beraber geçirmişler ve çok eğlenmişlerdi. Ama Agnes’e itiraf etmediler. Bir sonraki fırsatta Anne’e yenisini yapıp daha iyi saklamasını tembihleyeceklerdi...

Joanna, Robin’e, ‘ben sana söylemiştim’ dercesine baktı. “Okunabilir tek bir kelime yazamıyor. Bunun için hiçbir çaba sarf etmiyor. Ama tahta kılıcı var!”

“Sol eliyle denemeli,” diye mırıldandı Isaac.

“Nasıl?”

Isaac kitabını kapadı. “Yazmayı diyorum... sağ eliyle yazamıyorsa, belki de solak olduğundandır. Bende de öyle olmuştu. Ya da okuması ve yazması için onun ilgisini çekecek şeyler bulamıyorsa.”

“Ah, öyle mi?”

Isaac gözünü kırpmadan ona baktı ve bakışı arkadaşça değildi. “Sürekli onunla uğraşıyorsun. Senin gözüne girmeyi bir türlü başaramıyor...”

“Isaac,” diye böldü Robin. “Tamam Elaine. Edward’ı götürebilirsin. Ve şu an sana da ihtiyacımız yok Rosalind.”

Bakıcı ve hizmetçi odayı terk ettiler.

Isaac Robin'e alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Unuttum. Hizmetçilerin önünde kavgaya girmeyecektik, öyle değil mi Robin?"

"Uygunsuz. Bu bize yakışmaz."

Joanna Isaac'e öfkeyle baktı. "Evet!? Bu can sıkıcı konu hakkındaki fikrini duymak için sabırsızlanıyorum."

Isaac başını iki yana salladı ve kitabını tekrar açtı. "Bu konu hakkındaki fikirlerimin seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum. Onun için neyin doğru olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Bense senin fikrini gerçekten merak ediyorum," dedi Robin.

Isaac eliyle boş ver işareti yaptı, sonra kendini topladı ve iç çekti. "Ne düşündüğümü biliyorsun. Anne, onu içine sokmak istediğiniz kalıba uygun bir çocuk değil."

Joanna iğnesini tekrar aldı ve işini yapmaya devam etti. Başını kaldırmadan konuştu: "Ona okuma ve yazma konusunda daha faydalı olacağını düşünüyorsan, bunu kendin yapsana."

Isaac şaşkın gözlerle Joanna'ya baktı. "Ciddi misin?"

Joanna başıyla onayladı. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum ve... uğraşmak da istemiyorum."

Isaac başını hafifçe eğerek kabul etti. "O halde denerim."

Isabella meydan okurcasına gülümsedi. "İddiaya girerim, bir hafta dolmadan sabrın tükenir."

Isaac kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını yana eğdi. "Ben de leydiler bahislere girmez zannedirdim! Madem öyle, iddiaya varım sevgili Isabella. Bir hafta dayanırsam parmağındaki altın yüzüğü alırım. Dayanamazsam, sana yeni bir tane alırım. Anne bir ay içinde, 'Isabella bir aptal' yazmayı başarırsa, o zaman çorabının bağını alırım." Isaac küstah bir ifadeyle sırıttı.

Isabella kıpkırmızı kesildi ve başını eğdi. Sonra birden ona baktı, kollarını tıpkı onun gibi göğsünde kavuşturdu ve başıyla onayladı. "Anlaştık."

"Isabella!" diye bağırdı Joanna ve herkes güldü.

Agnes ayağa kalktı, pencere kenarındaki şarap testisini aldı ve bardakları doldurmaya koyuldu.

“Sör Robin, Sör Robin!” Bertha nefes nefese aniden kapıda belirdi. “Leofric geri döndü. Ve yanında asil misafirler var ve...”

Cümlesini bitirememişti ki asil misafir kapıdan içeriye girdi.

Isaac ve Robin reverans yaptı, Isabella ve Joanna zarif bir şekilde eğildiler. Agnes şaşkındı.

Lancaster yaklaştı ve ilk önce bayanları selamladı. “Leydi Joanna. Leydi Isabella. Ani gelişimi affedin lütfen. Aa, lütfen kalkın, hanımlar, fazla resmi olmayalım.”

“Hoş geldiniz Lordum,” dedi Joanna sıcak bir gülümsemeyle. Robin’i evden uzaklaştırdığı için ne kadar öfkelense de onu gördüğünde cazibesine yenik düşer ve onu affederdi.

Robin’e ve Isaac’e başıyla selam verdi. “Robin, sağlıklı Londra havasından yoksun kalmak size yaramamış. Bir deri bir kemik görünüyorsunuz.”

“Sadece Londra’da aldığım yağlardan kurtuldum Lordum. Dikkatli olmalıyım, ailemdeki erkekler şişmanlamaya meyilli.”

Lancaster bir koltuğa oturdu. “O zaman Isaac’in sizi çalıştırması çok iyi. Şişman bir şövalyeden daha saçma bir şey olamaz.” Agnes’e döndü ve “Bir yudum şarap alabilir miyim? Çok susadım,” dedi.

Agnes, “Elbette Lordum!” dedi ve gümüş bardaklardan birini doldurup ona götürdü.

Robin dudağını ısırды ve gülümsedi. “Sanırım kardeşim Agnes’i tanımıyorsunuz Lordum...”

Lancaster ayağa fırladı. “Ah, bağışlayın beni. Sizden af diliyorum Leydi Agnes.” Lancaster elini göğsüne koydu ve eğildi.

Agnes ona bardağı uzattı ve soğuk gözlerle baktı. “Ne için?”

“Sizi hizmetli sandığım için...”

“Susamış bir adama içecek bir şeyler vermek beni gücendirmez, köylü ya da soylu.”

Lancaster bir kaşını kaldırdı. “Ama ilk söylediğinizi son söylediğinizden daha çok seviyorsunuz, öyle mi?”

“Öyle bir şey demedim.”

“Ağzınızla dememiş olabilirsiniz.” Ona gülümsedi. “Ama bakışınız... o küçümser bakışınız, yanlış bir şey yaptığımda ağabeyinizin bana baktığı gibiydi. Ona çok benziyorsunuz. Ve Robin beni kınadığında da bana şu an baktığınız gibi bakıyor.”

Agnes şaşırmıştı. “Ben... bunu yapmasına şaşırdım.”

“Pek işe yaradığını sanmam,” diye mırıldandı Robin ve Lancaster ona alaycı gözlerle baktı.

“Şaşırdınız mı Leydi Agnes? Ama neden? Kardeşinizin ilkelini biliyor olmalısınız.”

“Sizin karşınızda nutkunun tutulacağını düşünmüşümdür hep.”

“Ah. Başı derde girebilir diye mi? Daha önce başına böyle bir olay geldi, öyle değil mi?”

“Lordum, konuyu değiştirmenizi arzu ediyorum,” diye girdi Robin araya ama ne Lancaster ne de Agnes onu dikkate aldı.

Agnes ellerini beline dayadı. “Evet, aynen öyle. Ve akıllanmıyor da. Görünüşe göre babasının başına gelenlerden hiçbir ders çıkarmamış.”

“Agnes!” Robin delirmiş gibiydi. “Bence bu kadar yeter.”

Lancaster eliyle boş ver işareti yaptı. “Tamam Robin. Soyluların keyiflerine düşkün zorbalar olduklarını mı düşünüyorsunuz madam?”

Agnes tuzağa düşmedi. “Hepsi olmayabilir. Ama sınırsız güç, keyfi davranışlara sebep olur.”

“Ama soylunun gücü hiçbir zaman sınırsız değildir. Kral’ın gücü de. Parlamento ve mahkemeler vardır.”

“Soyluların sınırsız hırslarına ve ruh hallerine maruz kalan küçük insanları, ne parlamento ne de mahkemeler koruyabilir.”

Lancaster iç çekerek ellerini kaldırdı. “Sizinle ilişkilerimizi bozduğumuzu görüyorum. Çok yazık. Sizin söylediklerinizi şimdilerde, bir papazın vaazlarında duyuyoruz. Saygıdeğer Canterbury Başpiskoposu, onu, aykırı konuşmalarından dolayı kilit altında tutuyor ama şans eseri özgür kalırsa onunla bir araya gelmelisiniz.”

Agnes başıyla onayladı. “John Ball’dan bahsediyorsanız, onu iyi tanırım.”

“Şaşırmadım. Sizin şerefimize içiyorum Leydi Agnes.” Bar-dağını kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. “Köylü ve soylunun eşit olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Kesinlikle.”

“Hm. Ağabeyiniz bu yüzden mi sizi toplumdan gizliyor?”

“O böyle bir şey yapmıyor. Bunu ben yapıyorum.”

“Size hemen, bu şekilde davranmanızı gerektirecek on ge-çerli sebep sayabilirim. Buna rağmen...” Robin’e gücünmüş bir bakış attı. “...beni kız kardeşinizden uzak tutmanızın altında kötü niyet arıyorum.”

Robin başını iki yana salladı. “Ben kesinlikle hiçbir şey yapmadım. Leofric nerede?”

Lancaster’ın yüzünde belli belirsiz bir mimik belirdi. “Atlar-la ilgilenen birini bulana kadar beklemek istedi ama bizle ilgile-nen hiç kimse bulamadık. Robin, haranızdaki tüm adamlarını-zın sarhoş olduğunu farkında mısınız?”

“Evet. Elinor’un düğününü kutluyorlar.”

“Elinor... İnci mi?”

“Evet Lordum.”

Lancaster koltuğuna yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. “O zaman bugün İngiltere’de, en azından bir erkek gerçekten mut-lu.”

Robin iç çekmemek için kendini zor tuttu. “Evet, öyle oldu-ğunu umuyorum.”

“Bertha!” diye seslendi Joanna, hizmetçi geldiğinde, “Misa-fır odalarıyla ilgilen. Mutfağa git ve Alison’a tekrar yemek pişir-mesini söyle. Özel bir şeyler yapsın. Bu arada kuzudan geriye ne kaldıysa getir, beyaz ekmek ve peynir de.”

“Emredersiniz, madam.”

“Bol olsun. Yeni şarap da getir.”

“Emredersiniz, madam.” Kız aceleyle eğildi ve dışarıya çıktı.

Lancaster karnını sıvazladı. “Ne kadar naziksınız Leydi Jo-anna. At binmek beni gerçekten acıktırıyor.”

“Uzak yoldan mı geldiniz?” diye sordu Isabella.

“Rickdale’den.”

Robin gülümsedi. “Hiç durmadan geldiyseniz, en son öğününüzü beş saat önce yemiş olmalısınız. Bu bir rekor olurdu.”

“Böyle olacağına ihtimal vermiyorsunuz, öyle değil mi? Akşam duası için St. Gregorius’taydık.”

Leofric içeri girdi, yanında Henry vardı.

Robin sıcak bir gülümseme ile yanlarına gitti, Leofric’le kucaklaştı ve Dük’ün oğlunun önünde eğildi. “Bu ne büyük bir sürpriz. Evime hoş geldiniz Henry.”

Henry ona ışıldayan gözlerle baktı. “Nihayet bana sürekli bahsettiğin atları görebileceğim. Babamla birlikte gelebildiğim için çok mutluyum.”

Henry ve Leofric, hanımları ve Isaac’i selamlarken, Lancaster pencerenin yanında duran Robin’in yanına gitti: “Hastaydı. Ateşi vardı. Endişeliydim ve düşündüm ki bir süre şehirde olmasa iyi olur.”

Robin gence baktı. “Çok solgun görünüyor.”

“Evet, yavaş iyileşiyor. Tuhaf, daha önce hiç hasta olmamıştı.”

“Birkaç hafta benimle kalsın,” diye önerdi Robin. “Ata bineriz, temiz hava alır, saray kurallarından uzakta, gece ziyafetleri olmadan, tozlu kitap rafları ve öğretmenler olmadan... Ona çok iyi gelecektir.”

Lancaster ona düşünceli gözlerle baktı. Sonra yavaşça gülümsemeye başladı. “Harika bir fikir. Size yük olmayacağından emin misiniz?”

“Aksine. Çok mutlu olurum.”

“Onu sevmeniz hoşuma gidiyor.”

Robin omuzlarını kaldırdı. “Çok iyi bir delikanlı.”

“Ve öyle kalması için her şeyimi verebilirim. Ama ona zaman ayıramıyorum ve nelerden etkilenebileceğini düşündükçe huzursuzlanıyorum.”

Robin ona dikkatle baktı ve devam etmesini bekledi.

Lancaster iç çekerek başını iki yana salladı. “Elbette annesini özlüyor. Ve Constancia... Bu tip meselelerin nasıl olduğunu bilirsiniz.”

“Hm.”

“Kuzeni Richard son zamanlarda hep onunla, olması gerektiği gibi. Prens ve Henry aynı yaşlar, birbirlerine yakın olmaları çok iyi. Ama birbirlerinden çok farklılar, tıpkı ben ve Edward gibi. Bu da işleri hiç kolaylaştırmıyor. Bir süreliğine Henry’nin her şeyden uzaklaşması iyi olur bence.”

“O zaman bana bu onuru verin ve onu bana emanet edin.”

“Teşekkür ederim, Robin. Bunu memnuniyetle yapacağım. Ve sizin de ona özenle bakacağınızı biliyorum. Şuna da bir bakın, oğlum ve asi kız kardeşiniz ciddi bir konuşmaya daldılar.”

Robin omzunun üstünden arkasına baktı. Henry, Agnes’in yanındaki şömine bankına oturmuştu. Agnes ona doğru eğilmişti ve Henry ciddi bir yüz ifadesiyle konuşuyordu.

Robin hafifçe öksürdü. “Agnes için sizden özür dilerim Lordum. O hep böyleydi. Bir kadın gibi davranmıyor ve ne düşünüyorsa söylüyor. Kimin hakkında olursa olsun. Ama iyi kalpli ve merhametlidir, sıradışı bir şifa gücü ve büyük bilgisi vardır. Umarım sizi gücendirmemiştir.”

Lancaster hafifçe gülümsedi. “Hiçbir şekilde. Hatta beni etkiledi bile. Ve biliyorsunuz, tuhaf bakış açılarına daima açığım.”

Aman Tanrım, iyi ki Agnes bunları duymuyor, diye düşündü Robin.

“Ayrıca buna alışığım,” diye devam etti Lancaster göz kırparak. “O kadar radikal olmasanız da temelde siz de onun gibi düşünüyorsunuz.”

Robin cevap vermedi. “Umarım günün birinde başını derde sokacak şekilde konuşmaz.”

Dük başını iki yana salladı. “Nasıl yapacak? Onun mevkisindeki bir kadın yeterince güvendedir.”

“Hayır, Lordum, yanılıyorsunuz. Onun bir mevkisi yok. Waringham’da bir at bakıcısıyla evlendi.”

Lancaster ona şaşkın gözlerle baktı. “İsa aşkına. Utanmalısınız Robin, buna nasıl izin verirsiniz?”

Robin çaresizce ellerini kaldırdı. “Ben yokken oldu. Ama gerçeği bilmek isterseniz, eğer o adam onu durdurmaya çalışsaydı da ben kız kardeşimi ona verirdim. Değerli bir adam. Atlar hakkında öğrendiğim her şeyi bana o öğretti. Ve başka önemli, temel şeyleri de. Daima benim yanımda olmuştur.”

Lancaster homurdandı. “Olsun. Bunun bir skandal olduğunu kabul etmelisiniz.”

Robin sessizce gülümsedi. Lancaster’ın bunu anlamayacağını biliyordu.

Dük, Agnes’e anlamaz gözlerle baktı. “Yani gerçekten düşündüklerini söyledi, öyle mi?”

“Kelimesi kelimesine.”

“O zaman çok dikkatli olmalı. Bu John Ball birçok belaya neden olacak ve sonu darağacı olacak, bundan eminim. Onun peşinde fazla gezmemeli. Bu konuda Agnes’i uyarmalısınız, Robin. Bu öğüdüm çok önemli.”

Robin başıyla onayladı. “Evet, eminim öyledir. Ama hava durumunun üzerinde ne kadar etkim olursa, onun üzerinde de o kadar etkim olur.”

★

Ertesi gün, bir pazar günü, Joanna’nın isteği üzerine Robin’in inşa ettiği küçük tapmakta Edward’ın vaftiz kutlamasını yaptılar. Elbette vaftiz, doğduğu gün hemen yapılmıştı. Yeni doğan bir bebeği vaftizsiz bırakamazlardı, çünkü kısa sürede ölürse ruhu şeytan için kolay bir av olurdu.

Kutlama sonrası Robin ve Isaac misafirlerle harayı gezdiler.

Henry büyülenmişti. “Vay be Robin, ne harika hayvanlar. Çok güzel ve asiller. İki yaşındakilerden birine binmeme izin verir misin?”

Robin tereddüt etti. “Hm, bilemiyorum. Daha eğitilmediler, henüz vahşiler ve bazen ne yapacakları belli olmuyor...”

“Yapma be Robin,” diye yalvardı Henry.

Robin, Lancaster'a tedirgin gözlerle baktı.

Dük gülerek kollarını açtı. "Karar sizin. Çok değerliler ve hızlılar. Ama Henry de camdan değil, düşerse güçlenir."

Robin başıyla onayladı. "Bunu düşüneneğim."

Henry gülümsedi. Kazandığını biliyordu. Bir yaşındaki atların ahırına doğru koştu ve onu takip ederlerken, hayranlık dolu nidalarını duyuyorlardı.

Eve geri döndüklerinde, Lancaster ve Robin güllerle dolu bahçedeki bir banka oturdular. Henry yanlarından gitmesi gerektiğinin farkındaydı.

Lancaster oğlunu yanına çağırdı. "Gel buraya oğlum."

Henry itaatkâr bir şekilde geldi. "Evet baba?"

"Robin seni birkaç hafta kalman için davet etti. Ne diyorsun?"

Henry'nin gözleri parladı ama kibarca cevap verdi: "Çok cömertsin, Robin. Teşekkürler."

"Peki, ister misin?" diye sordu Robin gülümseyerek.

Henry eğik başını salladı.

Lancaster çenesini, başparmağıyla işaret parmağının arasına dayadı. "Ayaklarına bakma. Bunun için bir neden yok, sen Lancasterlı Henry'sin."

"Evet evet. Biliyorum. Tabii ki bir süre burada kalmak hoşuma gider. Ama siz kiminle satranç oynayacaksınız?"

"Leofric'le."

"Sizinle geri mi dönecek?"

"Evet. Ve sonbaharda, Robin buradaki işlerini hallettiğinde, seni geri getirecek. St. Michael Yortusu'nda diyelim."

"Kulağa harika geliyor."

Lancaster oğlunu kendine çekti ve onu alnından öptü. "Tamam o halde. Sağlıcakla kal Henry. Tanrı seni korusun."

Henry gözlerini açtı. "Gidecek misiniz?"

"Evet. Karanlık çökmeden önce Rickdale'de olmalıyım. Ve yarın güneye doğru yola çıkacağız. Kibar bir misafir ol ve Robin'in sana söylediklerini yap. Evlerine onur ver."

Henry yalnız kalacağını anladığında huzursuzlandı. Ama huzursuzluğu saklamayı başardı ve gülümsedi. “Merak etmeyin. Tanrı ve Aziz George sizi korusun baba. Üvey anneme ve Leydi Katherine’e selamlarımı ilet.”

★

Robin hüznü ve biraz da kıskanç bir şekilde Leofric’i Lancaster’la gönderdi. Geceleri, herkes uyuduktan sonra hep beraber oturmuşlardı ve Leofric ona Londra’da neler olduğunu anlatmıştı. Şık ve hızlı el yazısıyla, Lancaster’ın parlamento kararlarını nasıl da yavaş yavaş etkisiz hale getirdiğini ve bunu, Lordlar ve Avam Kamarası ona sırtını dönmeden yaptığını anlattı. Kuleye hapsedilen adamlar özgür kaldılar. Alice ilk başlarda büyük bir gizlilik içinde, ardından alenen saraya geri döndü. Londralıların “iyi parlamento” olarak adlandırdığı parlamento hiç gerçekleşmemiş gibiydi. Wykeham Piskoposu ve Avam Kamarası Sözcüsü Peter de la Mare öfkeden kudurmuşlardı ama yapacak hiçbir şeyleri yoktu. Kraliyet Meclisi, tıpkı daha önce olduğu gibi, yine Lancaster’ın yanındaydı.

Leofric bir konuyu daha bildirdi. Üzerine umutsuzca âşık olduğunu yazdığı tahtasını, başı önünde Robin’e uzattı. Taptığı kişi, Aimhurst baronunun kız kardeşi Cecilia’ydı, yani Robin’in yardımcısı Francis’in teyzelerinden biriydi.

Çok komik, diye yazdı gülümseyerek Leofric. *O da henüz on yedi yaşında.*

“Peki bu küçük Leydi Cecilia senin teklifine ne cevap verdi?”

Leofric yüzünü ekşitti. *Benim varlığımdan haberdar bile olmaya-bilir. Constanca’nın resmi saray nedimelerinden biri.*

“Resmi derken, gerçekte Katherine Swynford’u desteklediğini mi kastediyorsun?”

Öyle. Sürekli onunla birlikte. Cecilia saraya geleli uzun bir süre olmadı ama daha önce sağır ve dilsiz olmayan onlarca talibini reddetmiş.

“Belki seni bekliyordur.”

Tabii ya, öyledir, tabii.

“Ona açılmaktan başka çaren yok. Kendisine bir mektup yaz ve neler olacağını bekle.”

Leofric umutsuzca başını iki yana salladı. *Du Guesclin liderliğindeki bir alay Fransız askeri bile, onun beni reddedeceği düşüncesi kadar korkutmuyor.*

Bölüm 25

Fernbrook, Ağustos 1376

Henry'nin Fernbrook malikânesindeki günlük yaşama uyum sağlaması uzun sürmedi. Francis ilk gün ışııyla birlikte kapısına vurduğunda, her zaman uyanmış ve giyinmiş bir halde onu bekliyor olurdu. Birlikte iki yaşındaki atların yanına gidiyorlar ve eğitim esnasında ata biniyorlardı. Hal de dahil, tüm at görevlileri başlangıçta şüpheli ve önyargılıydı. Ama Hal, genç Lord'un kendi adamları kadar iyi at bindiğini birkaç gün sonra itiraf etmek zorunda kaldı. Yaşına oranla iri yarıydı, elleri duyarlıydı ve sükunetini hiç kaybetmiyordu; iki yaşındaki atlar da ona hızla alışmışlardı.

Henry bindiği atlarla ilgilenmek de istediğini söylediğinde, Robin endişe duydu. "Bilmiyorum Henry. Bu uygun olmaz."

"Aa, hadi ama. Onlara eyerlenmiş bir şekilde binmek ve eğitim bittiğinde öylece birine teslim etmek hoş değil. Bu şekilde onlarla ilgili şeyler öğrenmek imkânsız!"

"Baban görse dehşete düşerdi."

"Benim kibar bir misafir olmamı söyledi. Ancak buradaki işlere yardım edersem kibar bir misafir olurum. Sen de sabahtan akşama kadar çalışıyorsun."

"Çünkü bu benim aygırım ve bu benim gelir kaynağım. Fark var. Ayrıca ben Lancasterlı Henry değilim."

"Ne olacak ki? Bunu burada Kral da göremez, saraydakiler de."

Robin gözlerindeki hayal kırıklığını gördü ve Conrad ona üç atın bakımını verdiğinde hissettiği gururu anımsadı. Pes etti.

“Tamam o zaman. Sabahları ahırlarda çalışabilirsin, çocuklar da buna sevineceklerdi. Ama daha sonra serbestsin. İstersen, öğleden sonraları Francis’in silah alıştırmalarına katılabilirsin.”

“Bunu gerçekten isterim.”

Robin kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona keskin gözlerle baktı. “Sadece gerçekten istiyorsan. Dinlenmek ve keyif alacağın şeyleri yapmak için bizimlesin.”

“Evet Robin.”

Robin iç çekişini bastırdı, Henry’nin yanına oturdu ve tıpkı onun gibi ayaklarını boşlukta salladı. “Henry, evini özledin mi?”

Henry şaşkın gözlerle baktı. “Evimi özlemem için, bir evim olması gerekiyor, değil mi? Benim bir evim yok. Geçen yıl sıklıkla Savoy’da kaldık ama çoğu zaman müzisyenler ve hokkabazlar gibi ülkeyi dolaştık. Saraydan saraya, kaleden kaleye. Babam her yerde adaletin olduğunu görmeyince, rahat olamıyor.”

“Haklısın. Onu özledin mi?”

“Babamı özlememin bir anlamı yok. Lancaster Dükü o. Benimle ilgilenmekten daha önemli görevleri var.”

Robin hafifçe omuzlarını kaldırdı. “Asıl özlemini bunlarla bağdaştırmanın bir anlamı yok.”

“Evet. Belki de. Neden bunu sordun, Robin?”

“Hm, bilmem. Bir nedeni yok. Sadece burada zaman geçirmekten memnun olmanı ve tadını çıkarmanı istiyorum.”

Henry doğruldu ve ona gülümsedi. “Öyle zaten.”

“Güzel.”

“Tayların yanına geri dönebilir miyim?”

Robin elini omzuna koydu. “Durman kabahat.”

★

Tarlalardaki mısır olgunlaştıkça Henry’nin yüzündeki solgunluk da kaybolmuştu. Günlerini atların yanında geçiriyordu, Robin ve Isaac’i, bir yaşındakilerle çalışırken seyreliyordu, iddiaya tutuşup Anne ve Francis’le at biniyordu, tıpkı, yıllar evvel babası Robin’e yeni doğan taylardan birini hediye ettiğinde olduğu gibi mutluluk sarhoşuydu.

Güneşten teni bronzlaşmıştı ve kilo aldığı, omuzları ve kollarının ne kadar güçlendiği görülebiliyordu. Francis onunla kılıç egzersizi yaptığında, başlarda sandığı gibi kolay lokma olmadığını anlamıştı ve nazik tavırları, gerçek bir minnettarlığa dönüşmüştü. Francis'le birlikte ormanda ata biniyorlardı ve balığa çıkıyorlardı; Robin, Rickdale'e yaptığı kısa ziyaretin dönüşünde onlara bir şahin getirince, eğlenceleri frenlenemeyecek bir hal almıştı. Genelde onları geri getirmesi için güneş battığında Oswin dışarı gönderiliyordu. Soluksuz bir şekilde ve ışıldayan gözlerle eve döndüklerinde, Henry o kadar naif bir şekilde özür diliyordu ki ne Robin ne de Joanna onları azarlıyordu.

★

Eylülün yirmisinde Londra'ya doğru yola çıktıklarında, Joanna ve Isabella da onlara katılmıştı. Robin yavaş yavaş Isabella için bir eş bakmanın zamanı geldiğini söylemişti ve uzun bir çaba sonucunda Joanna'yı, Isabella'yla birlikte Dük'ün sarayına gelmeleri konusunda ikna etmişti.

Güneş doğduğunda hava pusluydu ve serinlik, sonbaharın geldiğinin habercisiydi. Ama gökyüzü bulutsuzdu, belli ki gün sıcak ve kuru geçecekti.

Beş kişilik seyahat ekibi, Oswin'in ahırdan getirdiği atların yanında toplanmıştı.

Robin onun omzuna vurdu. "Sağlıcakla kal eski dostum. Buralar sana emanet."

Oswin gülümsedi. "Bize güven."

Robin kapının önünde duran Isaac ve Anne'in yanına gitti. Elaine her zamanki gibi birkaç adım arkadaydı. Joanna kollarında Edward'ı tutuyordu, oğlundan ayrılacağı için üzgündü.

Robin, Anne'in yanına çöktü. "Uslu bir çocuk olmayı dene, tamam mı?"

Anne gülümsedi ve başıyla onayladı.

Robin onun kafasını okşadı. "Eve dönerken sana ne getireyim? Ne istersin?"

Kızın gözleri parıldadı. "Bir şahin."

“Bakalım. Sağlıcakla kal Anne.”

Kız gözlerini kırptırdı ama ağlamadı. “Sağlıcakla kal baba.”

Robin doğruldu ve kısa bir süre Isaac’le kucaklaştı. “Joanna yalnız kalacağı için üzülüyor.”

Isaac başını salladı. “Buradaki huzurun tadını çıkaracağım. Ayrıca yalnız da değilim. Oswin, Elinor ve Hal, çocuklar, atlar, insanlar var. Ve Anne de. Başa çıkabilirim.”

“O zaman rahatladım. Isaac, vebanın tekrar hortlayacağını duyarsan...”

“Mümkün olduğunca evi tecrit edeceğim ve hiç kimseyi dışarı ya da içeri salmayacağım. Merak etme.”

“Güzel.”

“Şimdi artık yola çıkın, yoksa Wilmeslow’a varmadan hava karacak.”

Seyahat ekibinde iki leydi ve Lancaster’ın mirasçısı olduğu için, rotasını önceden planlamıştı. Gündüz gözüyle ana caddelerden ilerleyeceklerdi, her öğlen dinleneceklerdi ve her akşam Lancaster’ın adamlarından birini ziyaret edeceklerdi. Bu şekilde yanlarına muhafız almalarına gerek olmayacaktı.

Güzel ilerliyorlardı ve hava onlara nazik davranmıştı. Ara sıra yağın yağmurun dışında sıcaktı ve paltoları onları sabah soğugundan, rüzgârdan koruyordu.

Üçüncü günün sabahında ormanlarla dolu, az nüfuslu Gloucestershire’a geldiler. Bol yapraklı ağaç dallarının gölgelediği Kraliyet yolundan ilerlediler. Güneş yaprakların arasından süzülüyordu ve yola ışık tutuyordu.

“Dinlenme zamanı gelmedi mi?” diye sordu Henry.

“Yoruldu mu?”

“Hayır, acıktım.”

“Elbette. Baban gibisin. Bu sabah Leydi Greenfield’in ikram ettiği kahvaltıdan sonra tekrar acıkacağın hiç aklıma gelmemişti.”

Henry gülümseyerek omuzlarını kaldırdı. “Ben de bilmiyorum. Fernbrook’ta olduğumdan beri sürekli acıkıyorum.”

“Hm. Bu iyi bir şey. Büyüyorsun. İddiaya girerim, geri döndüğünde kuzenin Richard’dan daha uzun olduğunu fark edeceksin.”

Henry gülümsemeyi kesti. “Yok, istemem. Bu hoşuna gitmeyecektir.”

Robin sustu. Henry’nin kuzeni hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını fark etmişti. Nedenini bilmiyordu ama ilk fırsatta bu tespiti Lancaster’a iletecekti.

“Peki,” dedi bir müddet sonra. Arkasını döndü. Joanna ve Isabella arkasından at sürüyorlardı, Francis de Henry’yle aynı fikirdeydi. “Henry ve ben durup bir şeyler yemek istiyoruz.”

Onları başlarıyla onayladılar ve Joanna parmağıyla yolu işaret etti. “İleride bir dere var.”

Robin başıyla onayladı. “Evet, atlar için suya ihtiyacımız var. Ama bir han olsa daha iyi olurdu.”

Joanna gülümsedi. “Burada bir han bulana kadar açlıktan ölürüz. Ayrıca Leydi Greenfield yanımızda götürmemiz için paketlerce leziz yemek hazırlattı.”

“Peki o halde. Burada duralım.”

Sığ dere yatağında durdular, atları genç bir meşe ağacına bağladılar ve paltolarını çimlerin üzerine serdiler.

Francis atlar için su alırken, Isabella ve Joanna yiyecekleri hazırladı.

Joanna, Henry’ye bir tavuk budu uzattı. “Alın Lordum, karınızı doyurun”

Henry küçük bir reverans ile aldı. “Teşekkürler madam.”

Robin, Joanna’nın ona uzattığı ikinci budu alırken, gözücüyle bir kıpırtı hissetti. Diğerleri ne olduğunu anlamadan ayağa fırladı ve kılıcını çekti.

Sanki yoktan var olmuş gibi, üç hırpani adam çalılıkların arasından belirdi. İkisinin elinde büyük topuzlar vardı, üçüncüsünde de çentikli bir kılıç. Adamlardan biri, Robin müdahale edemeden Henry’yi saçlarından kavradı ve boğazına kılıcı dayadı. “Neyiniz varsa verin! Para ve mücevher. Yoksa çocuğun

boğazını keserim!” dedi. Robin’e kötü bir bakış attı, neredeyse gözü dönmüştü. “Sakin kımıldama...”

Yol arkadaşlarından biri bağırarak onu uyarsa da haydut yavaş davrandı. Francis arkadan yaklaştı, adamın bileğini tuttu ve kolunu çevirdi. Henry adamın elinden kurtuldu, hızla ayağa kalktı ve kılıcını çekti. Robin topuzlu iki adamla mücadele etmeye başladı.

Yol kesenlerin hiç şansı yoktu. Robin hızla iki adamı etkisiz hale getirdi, bu arada Francis üçüncüsünün kolunda derin bir yara açmıştı. Üçü kaçmaya çalıştı ama çok geçti. Robin, Francis ve Henry parlayan kılıçlarla etraflarını sarmışlardı.

Üçü de başlarını eğmişti, yaralı olan, iç çekerek kanayan kolunu tuttu.

“Kral’ın torununu gebertecektin neredeyse, seni insan müsveddesi!” diye bağırды Francis öfkeyle.

Robin bakışıyla onu susturdu.

Haydut, sanki ansızın bacaklarındaki güç tükenmiş gibi dizlerinin üstüne çöktü ve diğerleri de aynısını yaptı.

Henry’nin yüzü bembeyazdı. Kılıcını kınına soktu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Robin’e, “Ne bekliyorsun?” dedi.

“Bu adamları öldürmemi mi istiyorsunuz Lordum?”

Henry huzursuz bir ifadeyle konuşmaya devam etti. “Onları neden şerife teslim edelim ki? Buna... gerek yok, öyle değil mi?”

Yaralı saldırgan cesaretini topladı ve başını kaldırdı. Uzun sakalının altından yutkunduğu görülüyordu. “Merhamet edin efendim, ne diyorsa yapın. Hemen... şimdi! Bizi şerife teslim etmeyin.”

Gözlerinde dehşet ifadesi vardı. Haklıydı da. Kraliyet ailesinin bir üyesine saldırmak hainlikti. Ve hainler sadece asılmazlardı. Bu çok kolay olurdu. Genelde işkence görürlerdi. Sonra asılırlardı ama sadece nefes alamayana kadar boğazları sıkılırdı, sonra iç organları çıkarılırdı. Bazıları dörde bölünürdü. Ama tüm hainler aynı türde ölmezdi, cezalarının büyüklüğüne göre değişirdi, ancak tüm hainler yavaş yavaş öldürülürdü.

Robin adamın korkusunu da yalvarışlarını da dinlemedi. “Neden merhamet edelim ki zaten? Bizi soymak ve hatta öldürmek istediler. Sizi, Lancasterlı Henry’yi öldürmek istediler! Bence adaletin acımasız kararını hak ettiler!”

“Aman Tanrım, Robin Fitz-Gervais, sana ne oldu böyle?” diye mırıldandı Joanna.

Robin ona öfkeyle baktı. “Sessiz ol! Kararınız nedir, Lordum?”

Henry omuzlarını silkti. Kararsızdı. “Bilmiyorum... Aslında hain değiller. Tehlikeli de değillerdi.”

“Ama bize saldırdılar, öyle değil mi?”

Henry başıyla onayladı. “Neredeyse silahsızlardı ve cahiller. Çok çaresiz olmalılar.”

Saldırgan şaşkın gözlerle başını kaldırdı ve Henry’ye baktı.

“Söyle, neden bizi soymak istediniz?”

Adam tekrar yere baktı. “Çünkü... Biz... Çocuklarımız aç, Lordum.”

“Pah!” Robin kakhaha attı. “Onurlu bir şekilde çalışmayı deneseydiniz aç olmazlardı.”

“Biz... Tarla kiralılarımızı ödeyemedik,” diye devam etti adam.

“Tanrı aşkına, onlar sadece köylü,” diye bağırdı Henry.

Adam tekrar başını eğdi.

Henry, Robin’e baktı. “Onların tehlikeli olduklarını mı düşünüyorsunuz?”

“Bu şartlar altında, evet.”

Henry eliyle sabırsızca boş ver işareti yaptı. “Bana borç para verir misin Robin?”

“Nasıl?”

“Babam sana geri öder.”

Baban kafamı kıracak, diye düşündü Robin ve kasvetli bir bakış attı. Hiçbir şey söylemeden kemerindeki keseyi çözdü ve gence verdi.

Henry düğümü açtı, içindeki bozuklukları avcuna döktü ve içlerinden üç parlak Roma altını seçti. Sonra adamlara doğru

yürüdü. “Ayağa kalkın. Hadi, ayağa kalkın. Francis, İsa aşkına kılıcını yerine koy.”

Yerdeki üç haydut yavaşça ayağa kalktı. Birbirlerine baktılar, hayatlarının bağışlandığına inanamıyorlarmış gibi.

Henry her birine birer altın verdi. “Alın.”

Liderleri parlayan altına baktı. “Ama Lordum, bu Roma altını.”

Henry omuzlarını silkti. Köylüler için bir servet değerinde olmalıydı, büyük bir ihtimalle, daha önce üzerinde Kral’ın gemisinin ve Aziz George bayrağının basılı olduğu ünlü paralardan birini görmemişlerdi. Henry için bu küçük bir şeydi. “Allelerinizi alın ve kuzeye gidin. Lancashire’da bir yer var, Fernbrook malikânesi. Kâhyanın adı Isaac. Ona gidin. Sizi Henry Lancaster’ın gönderdiğini söyleyin. Size iş verecektir, çalışacak her adama ihtiyacı var.”

Saldırgan, Henry’nin önünde bir kez daha diz çöktü, pelerininin eteğini aldı ve dudaklarına götürdü. “Tanrı sizi ve Lancaster Hanesi’ni kutsasın Lordum.”

Adam ayağa kalktı, iki yoldaşını eliyle yanına çağırdı ve geldikleri hızla, ağaçların arasında kayboldular.

Henry omuzlarını dikleştirdi, Robin’e döndü ve ona kesesini uzattı. “Öfkeli olduğumu biliyorum ve bu olayı babama anlatacaksın, o daha çok öfkelenecek. Ama Robin, onlar...”

Robin başını yana salladı. “Yanılıyorsun Henry. Öfkeli değilim, aksine. Sanırım daha önce seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım.”

“N... nasıl?”

Robin rahatlamış bir şekilde gülümsedi. “Çok asildin. Çok zekiydin de. Az önce kendine üç sadık hizmetkâr edindin. Onlar, çocukları, arkadaşları, kardeşleri, komşuları, artık Lancaster Hanesi’ne sonsuza kadar bağlı kalacaklar.”

“Bence hiç akıllıca bir hamle değildi,” diye homurdandı Francis. “Artık ne yapsalar paçalarını sıyrabileceklerini düşünecekler ve daha da fazlasına cesaret edecekler.”

Robin başını iki yana salladı. “Yanılıyorsun. Henry ne derse onu yapacaklar. Döndüğümüzde göreceksin.”

Henry ellerini beline dayadı ve Robin’e doğru bir adım attı. “Sen beni denedin! Bu çok ayıp!”

“Hayır Henry. Öyle bir şey yapmadım.”

“Sanki onları şerife teslim etmek istiyormuşsun gibi davrandın! Beni kandırdın.”

“Senden onlar için merhamet dileyseydim uygunsuz olurdu. Tek başına karar vermeliydin, kimseden etkilenmeden. Sana bu adamların nasıl insanlar olduğunu anlamak için fırsat yaratmaya çalıştım.”

Henry bir müddet düşündü. Kaşları arasındaki kırışıklık kayboldu. “Evet,” dedi usulca. “Bunu yaptın. Özür dilerim. Sanırım biraz kafam karıştı.”

“Hiç şaşırtıcı değil. Hadi artık yemeğimizi yiyelim.” Kadınların yanına gitti ve Joanna’ya üzgün gözlerle gülümsedi. “Özür dilerim.”

“Sorun değil. Robin, nasıl yemek yiyeceksin? Benim boğazım düğümlendi.”

Robin ona şaşkın baktı. “Neden? Hiçbir şey olmadı, öyle değil mi?”

“Olmadı. Ama... çok korkunçtu.”

Evet, diye düşündü Robin, onlar için kesinlikle korkunçtu. Neyin korkunç olduğu ve neyin olmadığı, yaşanan tecrübelerle doğru orantılıydı. Najera savaşı onun için korkunçtu. İki yıl önce, geri çekilme adı altında Bordeaux’ya kaçmışlardı. Ve her şeyden daha korkunç olanı Limoges olmuştu, duvarlar yıkıldığına şehir cehenneme dönmüştü ve her şey sanki bir kâbus gibiydi.

Kaygısızca gülümsemeye çalıştı. “Artık bunu düşünme. Francis, benimle birlikte yemeyecek misin?”

Francis gülümseyerek yaklaştı ve paltosuna oturdu. “Elbette yiyeceğim efendim.”

“Sen hızlı, tedbirli ve sessizdin. Gerçekten iyiydin. Çok mutlu oldum.”

Francis'in gözleri parıldadı. "Teşekkürler efendim."

Tüm dinlenme süresince Henry sessiz ve düşünceliydi. Yavaşça yemek yedi. Tekrar yola çıktıktan sonra, atlarının üstünde tek kelime etmeden ilerlediler. Sonunda Henry başını kaldırdı. "Robin?"

"Hm?"

"Neden köylüler kiralarnı ödeyemiyor?"

"Birçok nedeni var. Genellikle toprakları küçük ve vergileri kazandıkları paradan daha büyük diye. Üstüne kiliseye bağışladıkları para ekleniyor. Toprakların tüm erkek çocuklara bölündüğü yerlerde, tarlalar o kadar küçük oluyor ki tüm aileyi geçindirmiyor. Birçok yerde toprak yorgun oluyor ve hiçbir ekin alınmıyor. Bazıları da şanssız, hasatları mahvoluyor ya da hayvanları ölüyor. Başka örnekler de var, vebadan sonra daha ucuza toprak bulan ve varlıklı olan çiftçiler de var."

Henry ciddi bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Ne yapılması lazım?"

Robin ona baktı. "Savaşı sonlandırmak, vergileri düşürmek, köleliği kaldırmak."

Henry burnundan soludu. "Ciddi bir konuşma yaptığımızı düşünüyordum."

Robin başka bir tepki beklemiyordu. Henry'nin üç adama karşı gösterdiği hoşgörü, dünyadaki temel anlayışı değiştirecek değildi.

"Söylediğim şeylerde ciddiym."

"Ama bu imkânsız."

"Hm."

"Robin, sence neler olduğunu babama anlatmalı mıyız?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü kendi ihmalkârlığım yüzünden hayatını tehlikeye attım ve sonra üçünün gitmesine izin verdim. Onun onaylayacağı şeyler değil, bu nedenle ona bunları söylemeliyim."

"Tanrım, onur ne büyük bir yükümlülük."

Robin gülümsedi. “Haklısın. Ama onun olanları başka birinden öğrendiğini düşün. Örneğin Francis, babasına bu olayı anlatacaktır. Ve o da babana anlatırsa, bizim için hiç de iyi olmaz, öyle değil mi?”

“Olmaz,” dedi Henry kederli gözlerle.

Robin başıyla onayladı. “Merak etme. Bana bağıracaktır ama bir şey yapmaz.”

“Yapmayabilir. Ama Richard bir şekilde öğrenecek. Ve ben sonsuza dek, bu konu hakkında ne düşündüğünü duymak zorunda kalacağım.”

“Yaptığın şeyden pişman mısın?”

“Hayır.”

“En önemlisi de bu. Yüce gönüllülük asil bir erdemdir, zayıflık değil Henry, prens ne düşünürse düşünsün.”

“Aa tabii, Richard yüce gönüllüğü çok seviyor. Etrafında, ona sürekli duymak istediği şeyleri söyleyen seçilmiş kişiler var.”

Robin, Henry’nin aniden bu kadar açık konuşmasına şaşır-mıştı ama duyduğu şey hoşuna gitmemişti. “Kuzenini sevmek için daha çok çaba sarf etmelisin.”

“Biliyorum. Bir gün İngiltere Kralı olacak, Tanrı öyle istiyor, ben de onun hizmetinde çalışacağım, o benim kuzenim ve ben ona sadakatle, saygıyla bağlı olacağım!” diye homurdandı.

“Aynen öyle.”

“Sanırım istediklerini alacak. Sadakat, saygı, hatta itaat... Ama onu sevemem. Bu gerçekten çok fazla olur.”

★

Lancaster onları sevinçle karşıladı. Robin’in de tahmin ettiği gibi, Joanna ve Isabella’yı getirmesine çok sevinmişti. Onları son derece içten selamladı ve Joanna’yı Robin’in kalacağı konuta götürmeleri, Isabella için onlara yakın bir oda ayarlamaları ve hanımefendilerin rahatlığı için gerekli her şeyin yapılması için talimatlar verdi.

En çok da oğlunun dış görünüşüne seviniyordu. Elini omzuna koydu ve ona gururlu bir tebessümle baktı. “Neredeyse iki kat büyümüşsün.”

Henry gülümsedi. "Biraz abartıyor olabilirsiniz."

"Orada iyi zaman geçirdin mi?"

"Harikaydı. Ve baba, düşünebiliyor musunuz, Robin bana bir tay hediye etti! Arcite. Argos gibi siyah bir at."

"Ne güzel bir hediye! Sanırım kendini yeniden toparlamışsın."

"Elbette."

"Robin, bir mucize yaratmışsınız."

Robin itiraz ederek ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey yapmadım. Oğlunuz evim için büyük bir kazançtı ve herkes onu çok özle-yecek."

Henry ona bıyık altından gülümsedi.

Lancaster mutlu bir şekilde başını salladı ve Henry'yi bıraktı. "Güzel. Henry, gidip üvey annene ve kız kardeşlerine merhaba diyebilirsin."

Henry hafifçe eğildi. "Tamam. Ama izin verirseniz biraz daha kalmak istiyorum."

Lancaster alnını buruşturdu. "Ne oldu?"

Robin, Henry'ye sitemkâr bir şekilde baktı. "Diplomasiyle ilgili daha çok şey öğrenmelisin."

"Ne oluyor?" Dük meraklı bir gülümsemeyle Robin ve Henry'ye baktı.

"Yolculuğumuz esnasında bir şey oldu," diye başladı Robin, gerginliğini belli etmeden.

Lancaster birkaç saniye sonra gülümsemeyi kesti ve eğik baş-la dinledi. Robin bitirdiğinde sustu ve uzun süre kımıldamadı. Sonra usulca, "Git Henry," dedi.

"Baba... onları görmeliydiniz."

"Halleri, yasalara uymamı engellemezdi. En iyisi bu konuyu kızgınlığım geçtiğinde konuşalım. Şimdi Robin'le konuşmak istiyorum."

Henry yutkundu. "Nasıl isterseniz baba."

Başını iki yana sallayarak kapıya doğru yürüdü.

Lancaster bir süre onun ardından baktı, sonra acele etmeden

Robin'e doğru yürümeye başladı. Robin, Aman Tanrım, şimdi yüzüme yumruk atacak, diye düşündü. Neden kahrolası zırhı-mı giymedim ki? Endişeli bir şekilde dişlerini sıktı.

Lancaster onun önünde durdu, kolları zararsız bir şekilde aşağıya sarkıyordu, ellerini kapatıp yumruklarını sıkıyor, sonra tekrar açıyordu. "Sizi iyi tanımasaydım, güvenimi kötüye kullandığınızı düşünürdüm efendim."

"Ne büyük şans ki beni iyi tanıyorsunuz. Aksi halde, suçla-manız sert bir darbe olurdu."

"Onun böyle çılgınca bir şey yapmasına nasıl izin verirsi-niz?"

"Şimdiye kadar, yüce gönüllülüğü çılgınlık olarak gördüğünüze hiç vâkıf olmamıştım."

"Bunun yüce gönüllülükle hiçbir alakası yok. Yasalara kar-şı gelmektir bu! Oğlumun hayatını tehlikeye attınız ve onları salıvermesine izin verdiniz. Ne kadar aç olurlarsa olsunlar, bu affedilir bir şey değil."

"Ama onun kim olduğunu nereden bilebilirlerdi ki?"

"Lanet olsun, bunun bir önemi yok!"

"Yaptığım şeyin yanlış olduğunu düşünüyorsanız, o zaman onları Fernbrook'tan buraya getirtebilirsiniz."

"Henry onları affettikten sonra, ben hiçbir şey yapamam. Bunu yapmayı çok istememe rağmen."

"Lordum, sefalet yaşayan insanlardı, o soğukkanlı, hain ka-tillerden değillerdi. Adamları cezalandırmanın korkutucu bir etkisi olmazdı, bu sadece çocuklarının açlıktan ölmesine sebep olurdu ve çiftçilerin soylulara karşı olan nefreti büyürdü."

"Henry'nin merhametiyle onların sadakatini sonsuza kadar kazandığımızı mı düşünüyorsunuz?"

"Olabilir. Bence öyle. Ama öyle olmasa da..."

"Robin, çiftçilerin bizim hakkımızdaki düşüncelerine göre hareket edersek, İngiltere'nin hali ne olur?"

"Devlet teorisinin bu olayda büyük bir rolü yoktu Lordum."

"Hata da burada işte. Henry bir devlet adamı olmalı."

“Peki halk onu ne kadar çok severse, işi de o kadar kolay olmaz mı?”

“Hayır, duygularından etkilenirse görevini yerine getiremez.”

Robin çaresizce ellerini kaldırdı. “İstediğim tek şey, o insanların kaderinin bilincinde olmasıydı. Ve hâlâ, bu olay sayesinde, günün birinde işine yarayacak bir şeyler, öğrendiğine inanıyorum.”

Lancaster bir süre konuşmadı. Bakışlarını eğdi, huzursuz bir el hareketiyle çenesini ve boynunu sıvazladı. “Büyükbabam hakkında ne biliyorsunuz?”

Robin şaşırды. “İngiltere’nin sahip olduğu en trajik kral olmalı.”

Lancaster burnundan soludu. “İngiltere’nin en zavallı kralıydı. Başarısızlık timsaliydi. Gücsüz, aptal, yumuşak kalpliydi ve... erkeklere ilgisi vardı. Babamı dünyaya getirmiş olması, gerçek bir mucize. Size sonunun nasıl olduğunu anlattılar mı?”

“Büyükkanneniz, onu düşürmek için, sevgilisi olan March Kontu’yla birlikte bir entrika çevirmiş. Kudreti elinden alınmış ve öldürülmüş.”

“Öldürülmüş, evet. Ağza dahi alınamayacak kadar onursuz bir biçimde hem de. Bu güne kadar hiçbir kral bu şekilde öldürülmemiştir. Ona hiç saygı duymuyorlardı Robin. Çünkü o bir çiftçi dostuydu.”

Robin başını hızla iki yana salladı. “Ona, her savaşı kaybettiği, erkeklerle ilişkisi olduğu ve güvendiği adamlar onu rahatlıkla parmağında oynattığı için saygı duymuyorlardı, çiftçi dostu olduğu için değil.”

“Bunların hepsi birbirine bağlı.”

“Saçmalık.”

“Ne?”

Robin dilini ısırdı.

Lancaster onu teşvik eder bir el hareketi yaptı. “Yo, çıkar ağzındaki baklayı. Duymak istiyorum.”

Hayır, diye düşündü Robin, bunu bilmek istemezsin. Büyükbabanızın hanenize sürdüğü lekenin kökünü kurutmak için, kral, sen ve tüm erkek kardeşlerin, her savaşta canınızı ortaya koymak ve önünüze gelen her kadınla yatmak zorunda kalıyorsunuz. Ama Henry vicdanının sesini dinlediğinde fazla ileri gitmiş oluyor. Ancak tüm bunlar, asla dile getirilmeyecek şeylerdi. Robin, Lancaster'la arasındaki ilişkinin bu mesele yüzünden bozulmasını engellemek istiyordu, berbat etmek değil.

“Lordum, Henry ne zayıf ne de aptal ve hiçbir zaman da olmayacak. Sizin adlandırdığınız gibi bir çiftçi dostu da değil. Politik kararlarının küçük insanlar tarafından yönlendirilmesine izin vermeyecek. Yine de sırf bu yüzden bazı şeyleri öğrenmesi iyi. Onu isteklerinize karşı gelmesi için etkilemeye çalışmadım. Ben...”

“Ee?”

Robin iç çekti. “Galiba yeterince konuştum. Bu noktada hiçbir zaman hemfikir olamayacağız, dayanak noktalarımız farklı. Ama siz orada değildiniz ve Henry’yle ben karar vermek zorundaydık.”

“Ve sizin umutsuz bir vaka olduğunuzu uzun zamandır biliyorum. Ancak Henry hata yaptığını öğrenmeli. Ona ev hapsi vereceğim, geçici olarak sizinle ve ailenizle görüşmesini de yasaklayacağım. Leofric de buna dahil.”

Robin üzgün gözlerle başını salladı. “O halde gitsek daha iyi olur.”

“Hayır, bunu yapmayacaksınız. Sakın gözden düşüğünüzü sanmayın. Benden bu kadar kolay kurtulamazsınız.”

“Ama...”

Kapı enerjik bir şekilde açıldı. “Kafasını kırdın mı, bunu yapmadan önce onu selamlayabilir miyim?”

Robin derin bir reveransla eğildi. “Leydi Katherine.”

“Robin. Sizi tekrar görmek ne güzel.”

Lancaster hafifçe öksürdü. “Daha bitirmemiştik. Bize biraz daha izin verir misiniz, madam?”

Leydi, Lancaster'ın koluna hafifçe vurdu. "Korkarım sana bu iyiliği yapamayacağım. Oğlunu bedenene ve ruhen iyileştiren adamı korumak ve sonradan pişman olacağın sözler söylemeni engellemek için özellikle kalacağım."

"Nasıl oluyor da her şeyi öğrenebiliyorsun? Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Lancaster, yarı hayranlık yarı kızgınlıkla.

"Henry'yi gördüm. Ve çok üzgündü. Önemsiz bir şey yüzünden Robin'le tartışacağından korkuyordu."

"Haydutların oğlumun canına kastetmeleri önemsiz bir şey mi?"

"Kes şunu. Eli tahta topuzlu üç aç köylü. Buradan St. Paul'e gitmek daha tehlikeli."

Lancaster başını iki yana salladı. "Burada mesele prensipler."

"Yanlış. Burada mesele, oğlunun, senin onaylamadığın ve işine gelmeyen bir karar vermiş olması."

"Katherine sen gerçekten..."

Kadın yumuşak bir el hareketiyle Lancaster'ın sözünü kesti. "Bu olay o kadar önemli bir şey değil. Önemli olan şey, oğlunun ne kadar toparlandığı, ne kadar güçlendiği... ne kadar neşeli olduğu. O aptal, küçük canavarın ona nasıl davrandığıyla ilgili bir fikrin var mı?"

"Kimden bahsettiğini söyler misin?"

"Kimden olabilir? Richard'dan, şu iğrenç çocuktan bahsediyorum!"

"Galler Prensi'ne aptal, küçük canavar diye mi hitap ediyorsun?"

"Aynen öyle John. O, Henry'nin hayatını cehenneme çevirdi. Bu yüzden hasta oldu. Robin ise oğlanın tekrar kendine güvenmesini ve hayattan zevk almasını sağladı. Teşekkür etmen daha doğru olmaz mı?"

Lancaster anlamaz gözlerle karısına baktı. "Richard'la anlaşıyor mu?"

"Hayır, öyle denemez. Henry büyük çaba gösteriyor, çok sabırlı. Ve Prens onu küçümsediğinde gülümsüyor."

Lancaster alnını buruşturdu. “Söylediklerine inanamıyorum. Prens her zaman saygılı ve içtendir. Görgü kurallarına uyan, soylu bir gençtir.”

“O, evet, sen yanındayken. Senden çok korkuyor. Ve bunun acısını Henry’den çıkarıyor.”

“Ben... neden hiçbir şey bilmiyorum?”

“Henry üzülmene istemediği için. Tıpkı senin gibi, babasının üzülmemesi için zorluklara göğüs geriyor...”

“Rica ederim, madam!”

“Ben gitsem daha iyi olacak, sonra gelirim.” Robin belli belirsiz bir tebessümle kapıya döndü.

“Hayır, kalın Robin, lütfen,” dedi Dük sesini alçaltarak. “Henry kuzeni hakkında size ne anlattı?”

“Pek bir şey anlatmadı. Ama ben de Leydi Katherine’le aynı fikirdeyim.”

“Peki, bana hiçbir şey anlatmayacak mıydınız?”

“Anlatacaktım... benimle işiniz bittiğinde.”

Lancaster ona düşünceli gözlerle baktı. “Sizi incittim mi Robin?”

“Hayır.”

“On yıl oldu, öyle değil mi?”

“Yaklaşık olarak.”

“İnsan on yılda ve üç savaşta birlikte olduğu birini tanır. Siz kırıldınız.”

“Hayır. Sadece, onu çocuksu ama bir şövalyeye has yüce gönüllülüğü için cezalandırmamanızı ve onunla arama engel koymamanızı isterdim. Ama güvenmem için çok daha büyük şeylerin olması lazım. İnsan on yıl içinde duyarsızlaşıyor Lordum.”

Katherine sessizce gülümsedi. “İğnelemeleriniz en beklenmedik anlarda geliyor.”

Lancaster yüzünü buruşturdu. “Robin, sanırım size içecek bir şey vermeyi unuttum?”

“Sanırım öyle.”

Dük gülere gülere masaya gitti, testiye aldı, bir bardak doldurdu ve ona getirdi.

Robin bu sembolik hareketin ne anlama geldiğini biliyordu. “Teşekkürler Lordum.” Hararetle içti.

Lancaster, Katherine’in ellerini tuttu, onları dudaklarına götürdü ve önünde eğildi.

Katherine ona sıcacık gülümsedi. “Gidip ona Robin’le tartışmadığını söylemeliyim.”

“İyi olur. Ve onu buraya gönder.”

“Olur.” Kapıya doğru yürürken işbirlikçi bir şekilde Robin’e göz kırptı.

Lancaster koltuğuna oturdu. “Robin.”

“Lordum.”

“Eğer müstakbel Kral’ımız küçük ve pis bir canavarsa ne yapacağız?”

“O daha bir çocuk. Değişebilir.”

“Umarım. Umarım yakında değişir. Babam... Korkarım ki Kral’ın ömrü uzun değil. Hasta ve çok üzgün. Edward öldükten sonra yaşam isteğini kaybetti. Onu ilgilendiren tek şey sevgilisi Alice.”

“Çok şey yaptı ve çok şeye ulaştı, şimdi yaşlandı. Huzuru hak etti.”

“Hayır!” diye cevap verdi Lancaster. “Bir kralın huzurlu bir hayatı olamaz. Çok şeye ulaştı dediniz ama birçok şey de kaybetti. Nedenlerini biliyorsunuz. Savaşın gidişatı canını çok sıkıttı ve artık hiçbir şey duymak istemiyor. İskoç ve Fransızların birlik olup bizi kaskaca almalarıyla ilgili de... Gerçeği söylemek gerekirse, devleti yönetmeyi bıraktı. İnzivaya çekildi, sadece Alice’in söylediği şeyleri yapıyor. Ve kadın gittikçe daha cesur olmaya başladı.”

“Eski müttefikinizi mi eleştiriyorsunuz?”

“Robin, Alice ölçüsüz ve ağırlıklı biri oldu. Avam Kamara-sı’nın dediği gibi, Kral’ı kendi çıkarları için kullanıyor. Ve artık beni dinlemiyor. Acaba siz...”

“Yo, hayır.”

“Hadi ama. Sadece onunla konuşacaksınız.”

“Hiçbir işe yaramaz.”

“Denemeden bilemezsiniz.”

“Biliyorum ama.”

“Kocas ı İrlanda’da teğmen ve orada devletin paralarını çar-
çur ediyor. Zimmetine geçiriyor.”

“Kocas ı mı?”

“De Windsor, evet. Ulu Tanrım, siz Katherine’in tam ter-
sisiniz. Sürekli içinde olmanıza rağmen, nasıl oluyor da saray
dedikodularından bihaber kalıyorsunuz?”

“Yeterince duyuyorum.”

“Hm. De Windsor güvenilmez biri. İrlanda’dayken de ona
hiç müdahale edemiyoruz. Saray Meclisi bir araştırma yürüt-
meyi talep ediyor. Ama Kral izin vermiyor, çünkü Alice istemi-
yor. Onu daha fazla koruyamam, aklını başına toplamalı.”

“Beni dinleyeceğini de nereden çıkardınız?”

Lancaster gülümsedi. “Denemekte fayda var.”

“Anlamsız.”

“Neredeyse kendinize güvenmediğinizi düşüneceğim.”

Robin başını iki yana salladı. “Karımı seviyorum.”

“Bunu yapmazsanız, bir aptal olursunuz. Sizden ona ihanet
etmenizi de istemiyorum zaten. Gerginlik yaşanan politik bir
konuda yardımınızı istiyorum.”

“Politikadan hiç anlamam.”

“Ha. Bunu kime anlatıyorsunuz? Bu lanet olası hikâyede öğ-
lum üzerindeki skandal etkiniz politika değil miydi?”

“Hayır, ben de size bunu anlatmaya çalıştım zaten.”

“Tanrı aşkına Robin, onunla konuşmanız için ne yapmalı-
yım?”

Robin konuyu geçiştirecekti ki bir an duraksadı. “Kız kar-
deşini Leofric’le evlendirmesi için Aimhurst Baronu’nu ikna
edebilirsiniz.”

“Nasıl?”

“Cecilia. Onu tanıyorsunuzdur.”

Lancaster başını iki yana salladı. “Bir dakika. Leofric’in o

konumdaki bir hanımefendiyle evlenmeden önce toprak sahibi olması lazım. Şu sıralar onun için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Ama benim var. Kayınbiraderim Giles bildiğiniz gibi zor durumda. Bir ay önce, Burton’a ait olan mülklerden biri satışa çıktı. Ben de satın aldım. Ashwood Malikânesi. Büyük değil ama koyun sürüleri falan var. Leofric orayı çekip çevirebilir ama onu zengin yapmaz. Sağır ve dilsiz olduğu için Aimhurst evlenmelerini istemeyebilir.”

“Ama siz Leofric’in iyi bir eş gibi görünmesini istiyorsunuz, öyle değil mi?”

“Ve kalbindeki kadınla evlenmesini.”

“Peki o halde. Bu iyi bir anlaşma. Ben Aimhurst’le konuşacağım, siz de Aıice’le.”

Robin istekli değildi. Derin bir iç çekerek başıyla onayladı. “Anlaştık.”

★

Robin tatsız görevini yerine getirmeye çalışırken, Lancaster anlaşmanın kendi payına düşen bölümünü halletti. Saray meclisinde bir personel değişikliği yaptı ve Aimhurst Baronu’nu, Kraliyet Mahkemesi’nin yargıcı olarak atadı, karşılığında ise Aimhurst’un kız kardeşiyle Leofric’in birlikteliği için onay aldı. Bu durum Dük’ün de işine yarayacaktı. Saray Meclisi’ni kendi istediği şekilde oluşturduktan sonra, düşmanlarına en ufak bir uyarıda bulunmadan karşı saldırıya geçti. Winchester Piskoposu Wykeham ilk kurban olmuştu. Saray Meclisi tarafından, devlet paralarını zimmetine geçirmekle suçlandı. Beş yıldır bu görevdeydi, parlamento utanç verici suçlamalarla Lancaster’ın adamı Latimer’ı o görevden aldıktan sonra yerine onu atamıştı ve şimdi piskopos da aynı tuzağın içindeydi. Lancaster, Wykeham’ı hapse attırmayı başaramadı, meclisteki kilise görevlileri bunun abartılı olacağını düşünmüşlerdi. Ama işlediği rezil suç yüzünden Wykeham’ın tüm yetkileri ve dini makamı elinden alınmış, tüm dünyevi mülklerini de kaybetmişti.

Peter De la Mare ise hapse atıldı. Avam Kamarası Eski Sözcüsü, bir sürü hainlikle suçlanmıştı ve ne olduğunu anlayamadan kendisini karanlık zindanda bulmuştu.

De la Mare'nin arkasında güçlü bir gölge olan March Kontu'na, imparatorluğun mareşali olarak Calais'e gitmesi ve orada orduları denetleme görevi verilmişti. İngiltere'den ayrılmak istemeyen March mareşal rütbesini iade etmek zorunda kalmıştı. Böylelikle bir anda politik gücünün büyük bir bölümünü kaybetmişti.

Lancaster başardıklarından duyduğu memnuniyeti gizlemeyi pek beceremiyordu. Robin ona De la Mare'yi hapisaneye kapatmanın keyfi bir hareket olduğunu söyledi. Ve Latimer'in elinden tüm yetkilerinin alınması da keyfi bir hareketti, diye karşılık verdi Lancaster.

Robin politik gelişmelerden endişeliydi, bu arada Joanna da Lancaster Sarayı'nın tadını çıkarıyordu. Başlangıçta birçok insan onu korkutmuştu ama bu toplumun onu büyük bir memnuniyetle aralarına aldığını fark etmişti; güzelliği ve görgüsü hakkında övgüler alıyordu. Sarayın cazibesine kendini kaptırmıştı. Kültürel hayata iştirak ediyordu, Savoy Sarayı'na girip çıkan birçok şair ve müzisyenle tanıştı, kısa süre sonra, bir şairin eşi olan Philippa Chaucer'la yakın bir arkadaşlık kurdu. Philippa, Blanche'in nedimelerinden biriydi ve mutsuz Constancia'nın en güvendiği insanlardan biriydi.

"Bu da buradaki birçok şey gibi oldukça tuhaf," dedi Joanna.

Sarayın sonbahar havasına bürünmüş avlusunda geziyorlardı. Hava şartları izin verirse ve bir boşluk yakalamayı başarırlarsa, bunu her öğleden sonra yapıyorlardı.

"Tuhaf olan nedir? Constancia'nın sürgün zamanlarını daha katlanılır hale getirmeye çalışıyor."

"Ama Robin, Katherine Swynford'un kız kardeşi o."

"Kim? Philippa Chaucer mi?"

"Elbette. Onun hakkında konuşuyoruz, değil mi? Bunu bilmemen çok şaşırtıcı. Üstelik iki kız kardeş anlaşılmıyormuş gibi de görünmüyor. Tam tersine."

“Constancia ile dalga geçen toplulukla birlik olmadığı için Leydi Philippa’yı özellikle tercih ediyordur.”

“Evet. Tanrım, gerçekten acınacak durumda.”

“Nasıl biri?”

“Şey, onu tanıyorsun.”

“Tam olarak değil. Zaman zaman yüzeysel sohbetler ettik, hepsi bu kadar. Bana karşı hep soğuktu.”

“Çünkü sen Lancaster’ın güvendiği kişiler arasındasın ve onun için diğerleri gibisin. Sadece kendini korumaya çalışıyor. Birçok kişi ona karşı. Soğuk biri değil, aksine.”

“Onu seviyorsun.”

Joanna tereddüt ederek başıyla onayladı. “Evet, bence oldukça hoş biri. İngiliz kadınlarından farklı, bunu kabul etmek lazım. Şehirli bir kadının olması gerektiği kadar kontrollü değil. Ama acılarının üstesinden sabırla geliyor. Melankolik biri, nâdiren gülüyor. Çok fazla dua ediyor.”

“Kulağa çok kasvetli geliyor.”

“Hayır, neden bahsettiğimi anlamıyorsun. Çok dindar, Tanrı’nın öğütleri ve dünya tarihi hakkında çok düşünüyor. Belki fazla hüznü ama şu aptal, boş kafalı, moda bebeklerindense onun yanında olmayı tercih ederim.”

Robin düşüncelere dalmış bir halde başıyla onayladı.

“Kız kardeşin Isabella ise o boş kafalılarla birlikte olmaktan keyif alıyor gibi görünüyor.”

Joanna omuzlarını silkti. “Bırak da gamsız arkadaşları da olsun. Daha çok genç.”

“Evet, senden beş yaş genç.” Robin gülümseyerek karısının boynundan öptü. “Yarın şahin avına gidecek misin?”

“Elbette. Aa Robin, sakın yine kaçacağını söyleme!”

“Hayır, bu sefer kaçmıyorum. Gerçek bir nedenim var. Windsor’a gitmek zorundayım.”

“Kral’ı görmeye mi?” diye sordu Joanna.

Robin hemen cevap vermedi. “Leofric sana av sırasında eşlik edeceğini söyledi. Ona bir iyilik yap ve Cecilia Aimhurst’un yakınında ol.”

Joanna iç çekti. “Peki o halde. Gitmen gerekiyorsa, gitmelisin. Yapacak bir şey yok.”

“Kızma. Yarın akşam geri döneceğim.”

“Kızmiyorum. Sadece birazcık şaşkıyım. Burada, evde olduğundan farklı olduğunu tahmin etmezdim.”

“Sen de aynı değilsin. Hiç kimse burada aynı değil.”

“Belki değiliz. Ama ona bu kadar yakın olduğunu, sana bu kadar ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum.”

“Kendini ihmal edilmiş gibi mi hissediyorsun?”

“Saçmalama. Benim de hiç zamanım yok. Burada böyle şeyler olduğunu rüyamda görsem inanmazdım, insanlar, müzik, neşe, görkem ve entrika. Sakın endişelenme, ben iyiyim. Ve senin onun için vazgeçilmez olmaktan gurur duyuyorum.”

“Ah, hiç öyle düşünme. Kimse vazgeçilmez değildir.”

“Neden böyle diyorsun?”

“Çünkü bu kadar basit bir gerçeğin söylenmesinin hiçbir zararı yok. Bunu bilersen, kaderin cilvesi seni vurduğunda canın o kadar yanmaz.”

★

Henry Robin’e eşlik etti, çünkü büyükbabasını ziyaret etmesinin vakti çoktan gelmişti. Soğuk bir gün ve keyifsiz bir at yolculuğundan sonra Windsor’a vardılar. Büyük, görkemli saray boş ve sessizdi.

“Kral son zamanlarda büyük saraylarda kalmıyor,” dedi Henry, uzun, yankılı bir koridorda baş nöbetçiyi takip ederlerken.

“Evet,” diye doğruladı onu Robin. “Belki böyle daha huzurludur.”

Karşılama salonundaki şöminede canlı bir ateş yanıyordu ama hiç kimse yoktu. Görevli karşıdaki kapıya doğru yürüdü ve vurdu. Bir kadın sesi ona içeri gelmesini söyledi. Adam kapıyı itti ve içeriye seslendi. “Henry Lancaster majestelerimiz.”

Boğuk ve kısık bir ses içeriye buyur etti.

Oda karanlık ve çok sıcaktı, küçük cam pencereler dondurucu, nefes kesen sonbahar havasının içeriye girmesine izin

vermiyordu. Duvarlar, yılların dumanları ve islerinden dolayı neredeyse tanınmaz hale gelen halılarla kaplıydı. Büyük masada sadece bir testi ve iki bardak duruyordu, şöminenin önünde geyik kürkü üzerinde yaşlı bir av köpeği yatıyordu. Robin ve Henry diz çöktüler.

Kral yastıklarla dolu bir koltukta oturuyordu. Gülümsedi. “Henry, evlat. Ne büyük bir mutluluk! Buraya gel.” Ve Robin’e de, “Siz de kalkın efendim,” dedi.

Henry ayağa kalktı, büyükbabasının yanına gitti ve onu selamladı. “İyileştiniz mi büyükbaba?”

Kral büyük, kahverengi lekeli ellerinden birini battaniyenin altından çıkardı ve onun omzuna koydu. “İyiym oğlum, iyiyim. Sen de mükemmel görünüyorsun. Artık çocuk değilsin. Sanırım seni şövalye ilan etmeliyim... şeyden önce... bir sonraki savaşa çıkmadan önce.” Sessizce güldü.

Henry ona sıcacık gülümsedi. “Ne zaman istersen, büyükbaba. Ben hazırım.”

“Evet, bundan hiç şüphem yok.” Kısa bir süre Robin’e baktı. “Affedin beni, arkadaşım, çok şeyi unutuyorum. Kim olduğunuzdan emin değilim. Anne Waringham ile bir akrabalığınız var mı?”

Robin eğildi ve başıyla onayladı. “Fitz-Gervais, majesteleri.” Edward’ın yüzü asıldı. “Elbette. Hatırladım. Büyük haksızlık...”

“Çoktan unutuldu.”

Edward derin bir iç çekti. “Yüzünüzü annenizden almışsınız ve cesaretinizi de babanızdan. Siz... torunumun öğretmenini olmalısınız?”

“O babamın sağ kolu ve sırdaşı büyükbaba,” diye açıkladı Henry ciddi bir şekilde. “Ve benim arkadaşım.”

Kral başıyla onayladı. Sonra etrafına bakındı. “Alice? Neredesin?”

Alice odayı ikiye bölen bir paravanın arkasından çıktı. Muhtemelen Kral’ın hasta yatağı da orada, diye düşündü Robin.

Başı eğikti. Robin'in onu değişmiş gördü, Alice'in vücudu biraz daha az kadınsıydı ve kafasında başlık vardı. Üzerinde geniş kollu, paha biçilmez ipekten uzun bir tunik vardı ve ayağında da ona uygun ayakkabılar. "Ne istemiştiniz, majesteleri?"

"Waringham'ı salona götür ve ben torunumla vakit geçirirken ona eşlik et lütfen."

"Nasıl isterseniz." Robin'i başıyla selamladı ve önden kapıya doğru gitti.

Küçük karşılama salonunda onlar dışında hiç kimse yoktu. Alice onu şömine yanındaki bir banka götürdü ve oturmaya davet etti.

Robin önünde durdu. "Seni görmek güzel. Neredeyse unutmuştum..."

"Yağcılığını kendine sakla. Buraya seni onun gönderdiğini biliyorum ve cevabım hayır." Sesi keskindi.

Robin iç çekmemek için kendini zor tuttu. Bu kötü bir başlangıçtı. Görevini bir kenara bıraktı ve ellerini tuttu. "Alice, bana bak. İyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Hadi, benimle konuş. Benim, Robin."

Alice başını kaldırdı ve onun gözlerine baktı. "Benim nasıl olduğumu mu bilmek istiyorsun? Neredeyse on yıl boyunca benden uzak kaldıktan sonra mı? Korkarım, sen de buradaki insanlar gibi olmuşsun."

"Görüşmemizin ne gibi bir anlamı vardı ki? Böylesinin bizim için de daha kolay olacağını düşündüm."

"Kim bilir, belki de haklısındır. Kulağa mantıklı geliyor. Yine de her gün senin zayıf düşmeni ve bana haber göndermeni umdum. Bir buluşma ayarlayacağını umdum. Ya da buraya geleceğini. Her gün Robin. Ve hep boşunaydı."

Robin, sana sorduğumda neden benimle evlenmedin, diye düşündü ama bunu demekten kendini alıkoydu. Hiçbir şey demedi ve Alice devam etti: "Böyle konuşmamalıyım sanırım. Sen evli bir adamsın."

"Ve sen de evli bir kadınsın."

Alice mutsuz bir tebessümle karşılık verdi. “Yapmacık bir evlilik. Hiç kimse, bir gün bile, Kral’la aramızdaki ilişkinin değişeceğini düşünmedi. Neyse ki en azından De Windsor’ın umrunda değil. Duygusuz biri. Sadece hırslı.”

“Duyduğum kadarıyla iki kızınız varmış?”

“Umalım da onun çocukları olsun! Onlara vasiyetinde hiç yer vermedi. Ama bunun bir önemi yok. Ben ondan çok zenginim ve ölürssem, iki meleğim de hiçbir şeyin eksikliğini çekmeyecek.” İlk defa gözlerinde gerçek bir ışıltı oluşmuştu ve Robin hafiflemişti.

Onunla birlikte banka oturdu. “Olayların istediğin gibi olmadığna üzüldüm.”

“İstediğim buydu. Bunlar benim hayallerimdi ve yanlışlardı. Başlangıçtan beri haklıydın. Güç hiçbir anlam ifade etmiyor. Sadece zenginlik umurumda, çocuklarımdan dolayı. Onlar senin çocukların da olabilirdi...”

“Hayır, Alice. Kes şunu. Bunun hiçbir şeye faydası yok.”

“Biliyorum.” Sesi daha sıcaktı ama kendine hâkim olmak için bir süre bekledi. “Peki, sen nasılsın? Sana şöyle bir bakarsak ve eşinin takılarıyla giysileri ile ilgili anlatılan şeylerin yarısının bile doğru olduğunu düşünürsek, köylüleri sömürdüğünü düşünmek isten bile değil.”

“At üreticiliği yapıyorum.”

“Elbette. Bunu tahmin etmeliydim.” Waringham’daki yazı hatırladı ve gülümsedi. “Agnes nasıl?”

“Bildiğim kadarıyla iyi. Conrad’la evlendi. Karısı ölmüştü, ben Kastilya’daydım.”

“Mortimer döndüğünde, onun için büyük bir darbe olmuş olmalı.”

“Her şeyi bildiğini görüyorum.”

“Mortimer saraya çok geliyordu. Duyduğuma göre, şimdi sıklıkla Joan ve Richard’la birlikte.”

Robin gülümsedi. “Pozisyonunu korumaya çalışıyor.”

“Bir sebebi mi var?”

“Sanırım şu an yok.”

Bir süre sessiz kaldılar. Sonra Alice onun elini tuttu. “Azıcık zamanımızı konuşarak geçirmeyelim.”

Ama böylesi daha güvenli, diye düşündü Robin huzursuzlukla. Geçen gece eşiyle öyle büyük bir aşkla sevişmişti ki sanki belirsiz bir savaşa doğru yola çıkacaktı. Ancak uyurken, uzun zamandır görüşmediği o kişinin onun için herhangi bir tehdit teşkil etmediğine kanaat getirdi. Hiç kuşku yoktu ki karısını çok seviyordu, bu dünyada onun kadar iyi tanıdığı başka biri yoktu, bir bakışta onun düşüncelerini okuyabiliyordu, o sevgilisi ve yol arkadaşıydı. Ama ilk aşkın ölumsuz büyüsünü küçümsemişti.

Alice onun gözlerine baktı ve zafer kazanmışçasına gülümsedi. “Gel. Bir yer biliyorum...”

Robin karşı koymadan onu takip etti, dar bir koridordan geçtiler ve merdivenlerden aşağı indiler. İç avluya gittiler ve sekiz köşeli bir binaya vardılar. Burası, görkemli, duvarları hane armalarıyla süslenmiş bir salondur, ortasında yuvarlak bir masa vardı. Toplantı masası, diye düşündü Robin. Yirmi altı sandalye vardı. Burası Dizbağı Nişanı olan şövalyelerin salonuydu. En yüksek nişana sahip şövalyelerin tapınağıydı. Her bir hane armasının altında mavi bir bayrak vardı, üzerinde altın iplerle Nişan’ın mottosu yazılmıştı: *Honi soit qui mal y pense*, yani “Kötü düşünen utansın”.

Salonun diğer ucunda küçük, penceresiz bir oda vardı. Alice kapıyı kapadı ve sırtını kapıya yasladı.

“Gel Robin. *Honi soit qui mal y pense*.”

Robin kımıldamaksızın ve biraz da şaşkın bir halde önünde duruyordu.

Alice elbisesini çıkardı. Robin altın yüzüğüne baktı ve bilinçsizce elini kaldırdı ve Alice’in sıcak, yumuşak göğüslerine dokundu. Diğer elini Alice’in ensesine koydu, hafifçe eğildi ve Alice başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Dudakları buluştu. Robin onu deli gibi, neredeyse kaba bir şekilde öpmeye başladı. Bedenini, heyecan ve öfkeyle karışık bir duygu sardı. Alice’in

vücudunun üst kısmını geriye itti ve Alice dudaklarını ısırıp sessizce inledi, çünkü Robin'in eli tıpkı bir mengene gibi göğsünü sıkıyordu.

Honi soit qui mal y pense.

Robin korkuyla uyanmış gibi gözlerini açtı ve doğruldu. Aman Tanrım, ben ne yapıyorum... Onu bıraktı, Alice'in elini tuttu ve yumuşakça öptü. "Üzgünüm Alice. Özür dilerim."

Alice gülümsedi. "Özür dilemene gerek yok. Fazla şaşırmadım."

"Buraya gelmemeliydim."

"Of, lanet olsun Robin. Neyin var?"

Robin başını iki yana salladı. Şimdi ona evlilikte sadakat meselesinden bahsetmek akıllıca olmayacaktı.

Ama Alice bunu onun yerine yaptı. "Anlıyorum. Demek o masumiyet timsalini gerçekten seviyorsun."

Robin başıyla onayladı. Alice kesinlikle haklıydı. Bu kadar zayıf olduğu için kendini tokatlayabilirdi.

Alice duvarın sağ ve soluna ellerini koydu. Elbisesini tekrar giymek ihtiyacı hissetmiyordu ve Robin onun süt beyazı tenine bakmamaya çalışıyordu.

"Şaşkınım, onun gibi bir İncil meraklısı kızın..."

"Alice, tatsızlaşmayalım!" diye rica etti Robin. Onun Joanna hakkında bunca şeyi nereden bildiğini sorguladı kafasında. Ona doğru adım bir attı, iç ve üst elbisesinin kancalarını takıp bağcıklarını bağladı. Sonra onu yanaklarından öptü. "Gerçekten üzgünüm."

"Neden?"

"İğrenç biri gibi davrandım. Seni kesinlikle kırmak istemedim."

"Biliyorum. Aman Tanrım, ne kadar sıkıcı ve eski kafalı olmuşsun."

"Evet, belki öyleyim. Belki sıkıcı ve eski kafalı bir şövalye olmuşumdur."

Alice alay edercesine tebessüm etti. "Bu konuda De Wind-

sor'un da hakkı yenmez. Her ne kadar başka her türlü konuda hayal kırıklığı yaratsa da.”

“Düşüncen buysa, neden onu koruyorsun?”

“Hah, sonunda asıl meseleye geldik, öyle değil mi?”

“Sordum sadece.”

“Söyleyeyim. Sadece iki ay içinde İrlanda’da karmaşa yaratmayı başardı. Paraları çarçur ediyor ve kendi cebine atıyor. Rezillik! Ama kızlarım onun soyadını taşıyor, bu yüzden ortaya çıkmasını engellemek zorundayım.”

Robin çaresizce ellerini kaldırdı. “Ama öyle ya da böyle olacak bu. Kral öldüğünde...”

“Lancaster beni koruyacak.”

Robin başını iki yana salladı. “Hayır Alice.”

Alice endişeli gözükmüyordu. “Şimdiye kadar hep korudu.”

“Ama İngiltere’nin iyiliği için senden vazgeçecek. İnan bana.”

“O zaman onu engellersin.”

“Bunu yapamam.”

“Bir yol bulursun.”

“Yoksa?” diye bilmek istedi Robin.

“Yoksa eşin, burada benimle yattığına dair sağlam kanıtlar bulur, anlıyor musun?”

Aferin Robin, diye düşündü. Onu bu noktaya sen getirdin. Ona baktı. “Gerçekten bu kadar alçaldık mı?”

“Öyle görünüyor.”

“O zaman, doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap.”

“Bana yardım etmeyeceksin yani?”

“İsterdim ama edemem. Ne söylersem söyleyeyim anlatacaktır. O da Windsor’un İrlanda’da ne haltlar karıştırdığını en az senin kadar biliyor. Saray Meclisi de. Lancaster bu araştırmanın yapılmasını istiyor.”

“Ve sen de onun istediğini mi istiyorsun, Robin? Hem bedenini hem ruhunu mu kaptırdın?”

“Bedenimi elbette kaptırdım. Sadakat yeminiyle birlikte. Ama ruhum bana ait.”

“Ve halinden gayet memnunsun.”

“Şu an değilim, hayır.”

“Beni korumasına başlatmasın, öyle de ona.”

“Hayhay, bunun en makul yol olduğunu düşünüyorsan...”

“Kral öldüğünde, kimin ne kadar değerli olacağını kim bilir. Lancaster’ın yıldızının da benimki gibi sönecek olmasına şaşır-mam.”

“Bunu da nereden çıkardın?” diye sordu.

“Artık etrafında senin kadar ona itaat eden kimse yok. Kilise-yi, halkı ve şövalyelerin büyük bölümünü karşısına aldı. Savaşta en çok ondan şikâyet ettiler. Geleceğinin parlak olduğunu dü-şünmüyorum.”

Ne kadar alaycı ve sivri dilli olmuş, diye düşündü Robin endişeyle. Yabancılaştığını hissetti. “Yanılıyorsun Alice. Doğ-ru, birilerini karşısına almaktan korkmuyor ama ne yaptığ-ını iyi biliyor. Fransa’ya gelince... değişen savaşın kendisiydi. Kara Prens, Lancaster’den daha fazla başarıya sahip olamazdı. Edward’ın itibarı açısından hasta olması en doğrusuydu, çünkü herkes başarısızlığımızın nedeninin Lancaster olduğuna inanı-yordu.”

“Ve bunu düşünen herkes haklıydı. Prens Edward bir asker-di. Lancaster ise bir... tavuskuşu.”

Robin, Auvergene’de ki geceyi hatırladı. Ordu hastalıktan ve yorgunluktan zayıf düştüğü için kaçmak zorunda kalmışlardı. Her şeylerini kaybetmişlerdi, Lancaster ve subayları askerler gibi aç kalmış, üşümüş ve yağmur altında uyumuşlardı. Kimse bir daha Bordeaux’yu göreceğine inanmıyordu. Lancaster so-ğuk çamurlarda yatmış, taş gibi sert ekmek ve kokuşmuş kuru et yemişti. Robin fark edene kadar, erzağının yarısından çoğunu, ağır bir şekilde yaralanan ve yavaş yavaş iyileşen kuzeni Carlisle Kontu’na vermişti. Dikkatli ve soğukkanlıydı, bu sayede Borde-aux’nun güvenli duvarlarına ulaşabilmişlerdi. Bu savaşın takdir edilmeyen en büyük kahramanlarından biriydi.

“Lancaster bir Plantagenet Alice.”

“Bu sadece bir isim.”

“Ve İngiltere hükümdarlarının iki yüz yıldan beri bu ismi taşımaları tesadüf değil.”

“Ha, öyle yani. Sen de onun tahta oturacağını düşünüyorsun, öyle değil mi?”

“Saçmalık, böyle bir şey yapmayacak.”

“Göreceğiz. Ama bu beni şaşırtmaz.”

“Alice tartışmayı keselim. Buraya, İrlanda’da yapılacak olan araştırmayı engellemekten vazgeçmeni rica etmek için geldim. Ve işte şimdi bunu yapıyorum. Senden rica ediyorum.”

Alice alay eder gibi güldü. “Eski zamanların hatırı için mi?”

“Senin için. Seni korumaya devam etmesi için. Gerçekleri gör. Kral ölürse, seni kurtlar gibi parçalayacaklar. Dostlara ihtiyacın var.”

“Şuna da bir bakın. Tehdit ediyorsun, öyle mi?”

“Tanrı aşkına...” Alice’in kollarını kavradı ve hafifçe sarstı. “Sadece üzülmeni istemiyorum. Kabul etmek zorundasın, Kral’a araştırmaya izin vermesini ve bir komisyon kurmasını söylemelisin. Kendi güvenliğinin için.”

Alice yavaşça elini kaldırdı ve işaret parmağıyla Robin’in çenesindeki küçük yaraya dokundu. “Bu yara daha önce yoktu.”

Robin başını sağa sola salladı. “Sanırım senin yaraların da hep içinde.”

Alice’in parmağı Robin’in yanağına kaydı. “Benim kabul etmem senin için ne kadar önemli Robin?”

Robin dişlerini sıkı. Bunu yapma Alice, diye geçirdi içinden, lütfen yapma! Alice’in elini yüzünden çekti ve bir adım geri gitti. “Seninle pazarlık etmeyeceğim. Kendin için yap ya da yapma, sen bilirsin.”

“Yapacağım. Kral’dan vetosunu geri çekmesini rica edeceğim. Eğer bu gece kalırsan ve yatağıma gelirsen.”

Robin boş gözlerle başını iki yana salladı. “Neden? Neden bedelini benim ödememi istiyorsun? Bu o anlama gelir, öyle değil mi? Az önce gücün bir anlam ifade etmediğini sen söylemedin mi? O halde neden?”

“Onun benden istediği şey için ne kadar ileriye gidebileceği-
ni öğrenmek istiyorum.”

Robin küçük bir reverans yaptı ve arkasına döndü. “Hoşça
kal Alice.”

Bölüm 26

Londra, Aralık 1376

Kar her yanı kaplamadan önce, Robin, Fernbrook'a bir haberci gönderdi, yılbaşında sarayda kalacaklarını ve Leofric'in 6 Ocak'taki doğum gününde Cecilia ile evleneceğini bildirdi. Isaac de bir mektup yazıp elçiyle gönderdi, Leofric'e ve müstakbel eşine mutluluklar diledi. Çocuklar iyiydi, veba bu kez çok güçlü değildi ve Fernbrook'a kadar yayılmamıştı. *Benden bir tavsiye, şişmanlayana kadar orada kal ve bol bol yat. Ama atların doğum zamanında gelmezsen istifa edeceğime ve at görevlisi olarak Conrad'a geri döneceğime dair sana yemin ederim. Peder Horace'a Anne için Latince ve Fransızca dersler verebilecek birileri var mı diye sordum. Umduğum gibi, kendisinin yapabileceğini söyledi. Ve zaman buldukça derslere ben de katılıyorum. Bu şekilde Anne daha hırslandı, ondan daha iyi olmama tahammül edemiyor. Ama Joanna, onun bir kitap kurdu ve külkedisi olmayacağına kendini alıştırırsa iyi eder. Aslına bakarsan atlardan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor Tıpkı sana benziyor. Joanna ve Isabella'ya selamlar. Onlara, ağabeylerinin geri döndüğünü söyle. Görünüşe göre kutsal yolculuğu Roma'ya kadar sürmüştü, sonra ev özlemi çekip geri dönmüştü. Haberi Oswin keşif gezilerinden birinde öğrenmiş. Bu arada, Oswin ve Alison evlenecekler. Çok kısa bir zaman içinde. Oswin laştı kaşmaya çalıştı ama onu ikna etmek pek zor olmadı. Özünde iyi biri. Köyde kendine bir ev inşa etmek istiyor Ve diğer her şeyin nasıl olduğunu bilmek istersen, kendin gel ve gör. İşime geri dönmeliyim. Tanrı ve azizler seni korusun. Isaac.*

★

Cecilia Aimhurst, başlangıçta Lancaster'ın sağır, dilsiz ve beş parasız adamıyla evlenme fikrinden hoşlanmamıştı. Nişanlandıklarını açıklayan ağabeyine karşı gelmeyecek kadar iyi ye-

tiştirilmişti ama Isabella'nın yanında gözyaşlarını tutamamıştı. Leofric'in üzüntüsü onu ürkütüyordu, tuhaf varlıkların bu işle bir ilgisi olmasından korkuyordu. Isabella korkularının birçoğunu atlatmasına yardımcı olmuştu. Leofric'i, kız arkadaşına ayrıntılı bir şekilde anlatacak ve onu inandıracak kadar iyi tanıyordu. Ve Leofric de boş durmamıştı. Her gün Cecilia'ya bir mektup yazıyor ve Isabella'yla ona gönderiyordu. Mektupları kâğıda dökmesi için kendisine yardım teklifinde bulunan Geoffrey Chaucer'e minnet borçluydu. Robin'e biraz utandığını itiraf etmişti, çünkü yavaş yavaş Cecilia'nın kalbini fethetmesindeki en önemli unsur o mektuplardı. *Gerçekte bana mı âşık, yoksa Chaucer'e mi, emin değilim.*

Robin bunu kısa bir süre düşünmüş, sonra başını iki yana sallamıştı. "Yardımcı araçlar kullanmada bir mahsur olmadığını düşünüyorum. Konuşabilseydin, onu kolayca fethederdin. Ama durum buyken, birazcık hile kullanabilirsin."

★

Leofric, Kennington'da, Galler Prensi adına yapılan yılın son turnuvasında, alana çıkmadan önce, atıyla seyircilerin önüne gitti ve mızrağını Cecilia'nın önünde eğdi. Kıpkırmızı kesilen Cecilia, mızrağa ipek şalını bağladı. Ve turnuvada, iyi bir performans sergilemeye çalışan her insanın başına geldiği gibi, o da başarısız oldu. İkinci etapta eyerinden düştü. Üstelik, Henry Fitzroy'un eski yardımcısı olan en iyi arkadaşı James Dunbar'ın önünde. Robin, Francis ve Leofric'in yardımcısı William yanına gittiğinde, Leofric çamurun içinde yatıyordu, kaburgaları ezilmişti ve neredeyse nefes alamıyordu.

Robin onun miğferini çıkardı. "Her şey yolunda mı?"

Leofric başıyla onayladı, öfkeyle gözlerini devirdi ve yumruğuyla dizine vurdu. Zırhı ve eldivenleri sessizce şingirdadı.

Robin, Cecilia'ya baktı. Cecilia yerinden kalkmıştı ve elleriyle bembeyaz olmuş yüzünü kapamıştı. Robin, Leofric'e gülümseyerek ellerini uzattı. "Hadi kalk. Oraya bakma ama sana, şövalyesine ilgi duymayan bir kadının asla bu hale gelmeyeceği-

ni söyleyebilirim. Belki kendisi de ilk defa şimdi fark ediyordur, sanırım sana gerçekten vurulmuş.”

Yeni yıldan epifaniye kadar uzanan görkemli bir yılbaşı kutlaması geçirmişlerdi. Leofric ve Cecilia’nın düğünleri bir festival olmuştu. Çifte mülk veren tek kişi Robin değildi. Lancaster da Robin bir şey söylemeden Giles Burton’ın topraklarından bir parça satın almıştı. Harley, Ashwood’a sınırları olan, küçük bir mülktü. İki çiftçi de aynı köyde oturuyordu. İki toprağı birleştirmek son derece akıllıcaydı. İkisi, bir şövalyenin hayallerini süsleyecek büyük bir toprağa sahip oldular.

Leofric sevinç gözyaşlarını gizlemek için sarayın tapınağındaki günah çıkartma odasına saklandı. İnatçıydılar ve yaşlar dökmek istiyorlardı. O gün, şövalye olduğu ilk gün gibi bunalıcıydı. Bir hırsız ve bir sokak fahişesinin çocuğu olmasından kaynaklanıyor olabilirdi ama yeni hayatının sert eşiklerinden geçmekte zorlanıyordu. Dar günah çıkarma odasında uzun süre diz çöktü, hırsız babasına, sokak fahişesi annesine, açlıktan ölmüş kardeşlerine ve hak etmediği mutluluğuna dua etti. Ama kendisi gibi sağır, dilsiz çocukları olmaması için yalvardı. Her şey olabilirdi ama bu olmamalıydı.

★

Kutlama günlerinin ardından kara günler geri döndü. Lancaster’ın güvenilir istihbaratlarından, Fransa ve İskoçya arasında yeni bir ittifak olduğunu öğrendiler. Savaş kaçınılmaz görünüyordu. Kral tekrar hastalanmıştı. Ve William Courtenay, Londra Piskoposu, Lancaster’a cephe almıştı.

“Lancaster bu kâfirlere güvendiği sürece, ellerine koz veriyor,” dedi Joanna akşam salondaki yemek için giyinirken.

Robin şöminenin yanındaki koltukta oturuyordu ve ona bakıyordu. “Hangi kâfirler?”

“Wycliffe.”

Robin başını iki yana salladı. “Bunu nasıl söyleyebilirsin? Dr.Wycliffe ünlü bir teolog ve filozoftur, ayrıca Oxford Üniversitesi’nde ders veriyor ve uzun zamandır Kral’ın hizmetinde.”

“Bunlara rağmen bir kâfir. Ekmekle şarabın İsa’nın kanı ve etine dönüşmeyeceğini iddia ediyor. Bu aykırılık değildir de nedir?”

“Leydi Joanna, birçok insanla aynı hatayı yapıyorsun. Onun yazdıklarını hiç okumadın, buna rağmen onu yargılıyorsun.”

“Okumadığımı nereden biliyorsun?” Ellerini beline dayadı.

“Öyle yazmadığı için.”

“Acaba sen okudun mu?”

“Şaşırdın, öyle değil mi? İtiraf ediyorum ki sadece bir parça okudum. Latince yazmış, bitmeyen uzun cümleler. Çok zor.”

“Peki neler yazmış?”

“Değişimin bedensel değil, sadece ruhsal olabileceğini söylüyor...”

“Bence yeterince kâfirce.”

“Ve kilisenin dünyevi mallardan feragat etmesi gerektiğini ve arınmak için sefaletle geri dönmesi gerektiğini söylüyor. Piskoposlar bu yüzden onu sevmiyorlar.”

Joanna zümrüt broşunu dekoltesine iliştirdi. “Robin, onunla herhangi bir işin olmasını istemiyorum.”

“Aptallık etme.”

“Aptallık etmiyorum, korkuyorum. Eğer kiliseyi gücendirirsen sana dava açarlar.”

“Tanrı aşkına Joanna, ben büyü ustası değilim.”

“Hayır. Ama kilisenin öğretilerine göre, hiçbir insanın sahip olmaması gereken bir yeteneğe sahipsin. Şüphe uyandırıcı bir durum. Ve şüphe bunun için yeterli.”

Robin ona doğru yürüdü ve Joanna’ya sarıldı. “Endişelenme. Onları gücendirmeyeceğim. Ayrıca, hiç kimse yeteneğimi bilmiyor.”

“Ah öyle mi? Mortimer da mı?”

Robin iç çekti ve onu bıraktı. “Evet. Sanırım biliyor.”

“Onun sana nasıl baktığını hatırladığımda içim titriyor.”

“Evet, Kennington’da sıklıkla görüşmek zorunda kalışımız üzücü. Onu görmediğimde ben de kendimi huzurlu hissediyorum.”

“Robin, eve dönelim.”

“Bunu da nereden çıkardın? İki hafta içinde parlamento başlayacak, şimdi eve dönemem.”

“Neden dönemezmişsin? Neticede Lancaster yine parlamentoda sana bir koltuk vereceğini söylemedi.”

“Söyledi Joanna.”

“Ne?”

“Kabul etmedim.”

“Ama... neden?”

Çünkü vicdanım ve sadakatim arasında kalmak istemedim, diye düşündü Robin ama bunları söylemedi. Politikanın bataklık gibi olduğunu biliyordu; elini kaptıranın kolunu kurtaramayacağını biliyordu. Bunu bile bile içine girmeyecekti. Lancaster, Robin’in böylesine onurlu bir teklifi kabul etmemekteki gerekçelerini anlayışla karşılamış ve ona kızmamıştı. “Buradaki belli belirsiz varlığımla mutluyum.”

“Sen kaçıyorsun,” dedi Joanna.

“Öyle de denebilir.”

Joanna iç çekti ve ellerini Robin’inkilerin üstüne koydu. “Sanırım en doğrusu bu. Ne zaman eve gideceğiz?”

“Sırada Leofric var. Bir yılı aşkın bir süredir burada. Ve topraklarını üzerine almak zorunda.”

“Bir kere de siz olmadan iş yapamaz mı?”

Robin güldü. “Sanmıyorum.”

Joanna gülmüyordu. “Robin, eve gitmek istiyorum! Çocuklarıma. En kısa zamanda. Ve ilkbahar geliyor, Isaac’in sana ihtiyacı var.”

Robin isteksizce başıyla onayladı. “Parlamentodan sonra neler olacağına bakalım. Hadi gel, yemek vakti.”

Joanna ayağa kalktı, Robin ipek şalını karısının omuzlarına attı ve kapıyı açtı. “Harika görünüyorsun, Leydi Joanna.”

Joanna dışarıya çıktı. “İltifatların bir işe yaramayacak.”

“Şu an pek de hoşuna giden bir insan değilim, ha?”

“Değilsin.”

“Aklıma bir şey geldi... Piskopos Courtenay, biliyorsun saraydaki herkes ona öfkeli, bize sert bir mektup gönderdi. St. Paul'deki genç hanımların ayin esnasında, dua etmek yerine tenis oynamalarından şikâyetçi.”

Joanna çenesini kaldırdı. “Şaşırtıcı değil, etkilendikleri o kadar çok unsur var ki.”

“Ah... Isabella ve diğer kızlar bunu konuşabileceğini düşünmüştüm?”

“Neden ben?”

“Ben yaparsam onları kınıyormuşum gibi görünür.”

“Bunu hak etmişler zaten, öyle değil mi?”

“O halde bunu sen yap. Onların üzerinde senin otoriten benimkinden daha büyük...”

Joanna dudaklarını ısırdı ve kıkırdadı. “Hatırlat da başıma Matrone¹ başlığımı takayım...”

★

Tuhaf bir telaş saray yaşantısına alışılmadık bir huzursuzluk getirmişti. Lancaster parlamentoya titizlikle hazırlanmıştı; geçen yaz olduğu gibi bir fiyasko yaşamak istemiyordu. Robin sürekli Londra ve çevresindeydi, hiç kimseye emanet edilmeyecek mektupları yerlerine ulaştırıyordu. Joanna, neredeyse yataktan hiç çıkmayan ve tekrarlanan melankolik ataklar yüzünden ısırtıp çeken Constancia'nın talebi üzerine sürekli onun yanındaydı. Robin, Katherine Swynford'ın tekrar hamile olduğunu öğrendi. Leofric ve Cecilia saraydaki gerginliklerden pek etkilanmemişti, neredeyse hiç ortalıkta görünmüyorlardı ve zavallı Constancia gibi nadiren yataktan çıkıyorlardı. Lancaster buna itiraz etmiyordu, çünkü Leofric'i çok zorladığını biliyordu.

Robin mektup teslimatı görevinden, soğuk bir ocak günün de geri döndü ve öğrendiği şeyleri rapor etmek için Lancaster'ın özel odasına gitti. Sol eliyle kapıyı çaldı, sağ eliyle omzundaki karları silkeledi ve davet edilmeden içeri girdi.

1 Matrone, Ortaçağ'da evli ve önemli bir statüye sahip belli bir yaşı geçmiş kadınların başına taktığı başlık.

Odadaki manzara onu şaşırtmıştı.

Henry, sırtı babasına dönük bir şekilde duruyordu, başını iki omzunun arasına gömmüştü. Lancaster ona, muhtemelen Henry'nin öğretmeninden almış olduğu esnek bir sopayla vuruyordu. Robin'e Peder Anthony'yı anımsatmıştı. Lancaster var gücüyle vurmuyordu ama öfkeliydi. Henry'nin yüzü bembeyazdı, dudaklarını ısırıyordu. Çenesi titriyordu ama ses çıkarmıyordu, gözleri de kupkuruydu.

Robin kapıyı güçlü bir şekilde itti ve kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

Lancaster başını kaldırdı. "Tabii ya, başka kim olabilirdi. Bu uygunsuz anda içeriye girmenize sebep olan şey nedir, efendim?"

"Talimatınız Lordum, size Sör John Ypres'in cevabını iletmek için geldim."

Lancaster boş eliyle çenesini sıvazladı. "Ah, doğru," diye mırıldandı. Oğluna alçak sesle: "Sen gidebilirsin, Henry," dedi.

Henry yavaşça ona döndü ve başıyla onayladı.

"Ve hangi şartlar altında olursa olsun, bir daha asla kuzeninin izni olmadan yanından ayrılmayacaksın."

Henry cevap ermedi.

"Disiplinsizlik ettin, kuralları çiğnedin. Sana yakışmadı."

Henry gülümsedi ve babası elinin tersini onun yüzüne indirdi. Henry bir an dengesini kaybetti. Burnu hafifçe kanadı.

Lancaster ona soğuk bir şekilde baktı. "Bundan sonra, akşam duasına kadar odandan çıkmayacaksın."

Henry dehşet içinde gözlerini açtı. "Yarın av..."

"Sensiz olacak oğlum. Sen yaptığın şeyin ağırlığını anlayana kadar hiçbir ava gitmeyeceksin."

Henry'nin ağzı seğirdi. "Bir daha ava çıktığımda yaşlanmış olacağım demek ki."

"Öyle olursa çok yazık olur."

Henry başını eğdi ve Robin'e bakmadan kapıdan çıktı.

Lancaster sopanın hâlâ elinde olduğunu fark etti, şömine-

nin kenarına koydu ve ellerini bilinçsizce kıyafetine sildi. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve ateşe baktı. “Richard onu toplantı masasında dışlamış. Bütün şövalyelerin önünde, onunla aynı masaya oturmayacağını, çünkü Henry’nin Flaman bir kasabın torunu olduğunu söylemiş.”

Robin meselenin bu olduğunu tahmin etmişti. Hiçbir şey demedi ve Prens’e olan öfkesinin geçmesini bekledi, böylelikle en azından içlerinden biri sakın kafalı olurdu.

Lancaster şömine bankına ayağını dayadı. Kral’ın yaptığı gibi tıpkı, diye düşündü Robin. Dük bu duruşuyla Kral’ın birebir kopyasıydı ve benzerlikler sadece bununla sınırlı değildi. Babalarına elbette Kara Prens çok daha fazla benziyordu ama Lancaster’ın göz rengi ve şekli, Kral’inkiyle aynıydı, içten gülüşleri de Kral’ın gülüşlerinin aynısı oluyordu. Buna rağmen çirkin dedikodular saman alevi gibi yayılmıştı. Herkesin dilindeydi, en pejmürde meyhanelerde ve soylu saraylarda bile konuşuluyordu. Kraliçe Philippa’nın o zamanlar bir oğlan çocuğu değil, bir kız çocuğu dünyaya getirdiği ve bebeğin doğum sonrası öldüğü söyleniyordu. Kral’ın öfkesinden korktuğu için, ölü çocuğunun yerine, bir kasabın karısından satın aldığı erkek çocuğu koyduğu anlatılıyordu. Kraliçe ölüm döşeginde Piskopos Wykeham’a günah çıkartmış ve dünyaya gözlerini yummadan önce, şayet Lancaster günün birinde tahta çıkacak olursa gerçeği açıklaması için söz almıştı. Kraliçe’nin ölümü esnasında piskoposun yanında olmayışının ve oğlunu doğururken yanında saray nedimelerinin oluşunun bir önemi yoktu. Londralılar bu hikâyeyi seviyorlardı. Ve onu tanıdığından beri, Robin ilk kez Dük’ün soğukkanlılığının sarsıldığını gördü.

“Henry, Wykeham’ın yemesi gereken dayağı yedi, öyle mi?” diye sordu Robin sessizce.

Lancaster başını yavaşça iki yana salladı. “Prens, benim zehirle insan öldüren bir katilin ve bir cadının oğlu olduğumu söylese bile, Henry çekip gitmemeliydi. Hiçbir şartta. Kendine hâkim olmayı öğrenmeli. Hepimiz kendimize hâkim olmayı

öğrenmek için bazı testlerden geçme fırsatı bulacağız. Henry haklıydı, ta ki izinsiz bir şekilde orayı terk edene kadar.”

“Peki, Prens size hemen şikâyetle bulundu mu?”

Lancaster kaşlarını yukarıya kaldırdı. “Onu iyi tanıyorsunuz, öyle değil mi?”

Ben Mortimer’ı tanıyorum, diye düşündü Robin ve tüyleri diken diken oldu. Şimdiye kadar bu düşünceleri aklından geçirmemeye çalışıyordu. Ama onları daha fazla yok sayamazdı. Eğer “küçük, aptal canavar” Richard kral olursa, Tanrı İngiltere’nin yanında olsun, diye geçirdi içinden.

Lancaster uzun parmaklarını birbirine kenetledi. “Prens’e itaat etmeyi öğrenmeli. Sonsuza kadar çocuk olarak kalmayacaklar. İngiltere’nin refahı için duygularını saklamayı öğrenmeli...”

“Ama eminim ki bu şekilde değil.”

“Nasıl o zaman? Tanrı aşkına Robin, çocuğuma daha önce bir kez bile vurmadım. Ama o inatçı ve düşüncesiz.”

“Lordum, birden herkesin alay ettiği, parmağıyla gösterdiği ve babası hakkında kötü konuşulan bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemezsiniz. Belki hayal etmeye çalışırsınız ama hissedemezsiniz.”

Lancaster başını kaldırdı ve ona dikkatle baktı. “Robin...” Biri kapıyı çaldı. Dük inledi. “Yine ne var?”

Kapı açıldı ve neredeyse kel bir kafa görüldü. “Affedersiniz Lordum...”

Lancaster ışıltılı gözlerle gülümsedi, sanki büyük bir özlemle bu ziyaretçiyi bekliyormuş gibiydi. “Lord Epping! İçeri girin!”

Yaşlı şövalye tereddüt ederek içeri girdi. Üstünde mat ve zedelenmiş bir zırh vardı, bacakları öyle çarpıktı ki uzun süre at üstünde vakit geçirmiş gibi görünüyordu. Ve belki de öyledir, diye düşündü Robin. Lord Epping, zafer dolu savaş günlerinin parıldayan isimlerden biriydi ve tıpkı kendi gibi Lancaster Hanesi’ne sadakatle bağlıydı. “Lordum, şu sıralar kederli ve meşgul olduğunuzu biliyorum ama sadece birkaç günlüğüne Londra’da olduğum için...”

“Siz asla uygunsuz bir zamanda gelmezsiniz efendim. Lütfen oturun. Ateşin yanındaki koltuk çok rahat.”

Robin, Epping’e bir bardak şarap getirdi. Huzursuz ama keskin gözlerle onu kısa bir süre süzdü, sonra tanıdı ve gülümsedi. Lord içkisinden büyük bir yudum aldı, bardağı dizinin üstüne koydu ve hafifçe öksürdü. “Lordum, nahoş bir mesele için desteğinize ihtiyacım var. Soyuldum.”

Lancaster şaşırmıştı. “Sizi dolandırmaya kim cüret edebilir?”

“Leydi Alice Perrers. Ya da Leydi De Windsor da diyebilirim.”

Eyvah, diye geçirdi Robin içinden.

Lancaster hiçbir tepki göstermedi.

“Uzun bir süre önce oldu Lordum. Üç yıl önce, hepimiz savaştayken... Karım Emma sarayda kalmıştı. Ben yokken ölmüştü. Leydi Alice onun takılarını aldı.” Bakışlarını eğdi, çok utanıyordu.

Lancaster ona moral vermeye çalıştı. “Devam edin efendim, çekinmeyin.”

“Değerli takılardı. Biz de Kral ve Kara Prens gibi yapardık, paramızı değerli mücevherlere yatırmıştık. Ve Emma öldüğünde Leydi Alice takıları aldı... onları saklıyor. Ben de yakında öleceğim ve o mücevherlerin oğlumda olmasını istiyorum, çünkü sahip olduğumuz tek şey onlar. Ama Leydi Alice takılardan haberi yokmuş gibi davranıyor. Sizin sözünüzü dinlediğini biliyorum Lordum...”

Lancaster derin bir nefes aldı. “Sizce takıların değeri tahminen ne kadar?”

Epping yuvarlak omuzlarını silkti. “Belki... üç yüz sterlin. Ya da biraz daha fazla.”

Lancaster kirpiklerini kırıştırdı. “Robin, lütfen Sör Walter Epping’e dört yüz sterlin ödemesi için hazinedarıma talimat yazın.”

Epping itiraz ederek iki elini de kaldırdı. “Tanrı korusun Lordum, bu kesinlikle olmaz...”

“Neden? Bence az bile. Siz bana, kayınpederim Lancaster’a

ve babama, bir ömür boyunca hizmet ettiniz. Şimdi dolandırılmıőınız ve babamın Şu anki ruh hali sebebiyle size o konuda yardımcı olamam. Leydi Alice De Windsor  zerindeki etkim eskisi gibi değil. Ama sanırım Kral'ın koruyucu eli, Leydi Alice De Windsor'un üzerinde daha fazla kalamayacak. O zaman isterseniz Őik yetinizi Kraliyet Mahkemesi önünde tekrar dile getirirsiniz. O zamana kadar özürlerimi kabul edin ve kaybınızı karőılamam için bana izin verin. Bunun için hiçbir teşekkür istemiyorum. Babamın itibarını korumak adına bu çirkin hikâyeyi kendinize saklarsanız, asıl ben size çok büyük bir teşekkür borçlu olacağım.”

Epping Şaşkındı. Yavaşça koltuğundan kalktı ve tek diz üstüne çökmeye çalıştı.

Lancaster onu omuzlarından tuttu. “Hayır, lütfen, beni daha fazla utandırmayın.”

Epping onun gözlerinin içine baktı. “Utanmak için hiçbir nedeniniz yok John. Size ne kadar minnettar olduğumu ve rahatladığımı tahmin edemezsiniz. Ve merak etmeyin. Yaşlı olmanın nasıl bir Şey olduğunu biliyorum. Ama Kral'ın unvanı için daima kılıcımla birlikte onun hizmetindeyim.”

Lancaster gülümsedi, hafıf e eğildi ve ellerini omuzlarından çekti. “Teşekkürler, S r Walter.”

Robin hazinedara vereceği talimat yazısını Lancaster'a uzattı, Lancaster altına imzasını attı ve Epping'e k ğdı uzattı. “Muhafızım size eşlik edecektir.”

Epping k ğdı göğsüne bastırdı ve eğildi. “Tanrı sizi ve Kral Edward'ı korusun Lordum.” Hâlâ Şaşkın bakan gözlerle odadan  ıktı.

Lancaster arkasından gülümsedi. “Bir zamanlar Fransız Şövalyelerin korkulu rüyasıydı.”

“İnanırım.”

Lancaster başını sallayarak hatıralarından kurtuldu. “John Ypres ne söyledi?”

“Avam Kamarası'na ne yaparsanız yapın yanınızda olacağını.”

“Hah. İyi bir adam.”

“Para olunca kolay tabii...”

“Hayır Robin. Zengin ve güçlü bir Londralı tüccar. Bu tarz adamlara, sizin fikirlerinizi alarak güveniyorum.”

“Ben vicdanı satılık olan adamları kastetmemiştim ama bu da bir adımdır.”

Lancaster tekrar ciddileşti. “Henry’yle konuşur musunuz?”

“Evet.”

“Sorumluluklarının neler olduğunu anlatır mısınız? Sıradan bir adamın oğlu gibi davranmaması gerektiğini?”

“Tabii Lordum.”

“O zaman gidin. Sizden bunu rica ediyorum.”

“Ama bu akşam Lord Percy’ye gitmek isteyeceğinizi düşünmüştüm?”

“Hm. Leofric’e zahmet vereceğiz. Artık karısının kollarından ayrılmasının vakti geldi.”

“Peki. Ve belki siz de Prens’in annesiyle konuşmalısınız. O zeki bir kadın. Oğluyla konuşup birkaç şeyi halledebilir.”

“Evet, kesinlikle Joan’la konuşacağım. Ama korkarım ki çok fazla işe yaramayacaktır.”

★

Çalışma masasının üstünde sadece tek bir mum yanıyordu, onun dışında karanlıktı. Gece çökmüştü ve koyu cam pencerenin ardı karaydı.

“Henry?” dedi Robin sessizce.

“Git!” diye cevap verdi yatak cibinliğinin arkasından bir ses.

“İzin verirsen, burada kalacağım ve bir süre kitaplarını okuyacağım. Ve kendini hazır hissettiğinde yataktan çıkıp benimle konuşursun.”

“Ama istemiyorum.”

Evet, diye düşündü Robin, ben de istemiyordum.

“Yine de bir süre burada kalacağım.”

Cevap gelmedi. Çalışma masasına doğru ilerledi ve üzerinde

açık duran kitaba baktı. Latinceydi. Virgil². Her şey eskiden olduğu gibiydi. Henry, diye düşündü, sen bu cehennemî yaşayan ilk kişi değilsin. Yorucu okul günleri, şövalye yardımcısı olarak küçücük bir bedene sıkışmak ve en cesur savaşçıyı bile diz çökmeye mecbur bırakan kederler...

Henry nihayet görünmüştü. Uzun bir süreden sonra.

Robin ona ciddi gözlerle baktı. Biliyor musun, en önemli şey, hiçbir şeyin gerçek olmadığı. Bunu anlamalısın. Richard'ın ne söylediğinin, Londra'nın ne dediğinin ve lanet olası dünyanın ne anlattığının hiçbir önemi yok. Ve yalan olduğu için, yakında söylemeyi de kesecekler."

Henry onu duymuyormuş gibi görünüyordu. "Bence en iyisi bir manastıra gitmem."

"Bu bir çözüm değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen ne yazık ki Lancasterlı Henry'sin. Manastır duvarlarının arkasında bile ismin seninle olacak."

"Bu benim için önemli değil. Herkesin manastıra gitme hakkı vardır. Lancasterlı Henry'nin de."

"Acıkmışsındır."

"Hayır."

"Ama ben açım. Rahatsız olmazsan, bir şeyler getirteceğim. Tüm gün boyunca yoldaydım."

"Sen bilirsin."

Robin bir hizmetçiyi gönderdi ve salonda servis edilen her şeyden birazcık istedi. Dumanı üstünde tüten yemekler geldiğinde, Henry açlık grevini daha fazla sürdüremedi. Omuz silerek yemeğe başladı.

Robin gülmemek için kendini zor tuttu ama rahatlamıştı.

Ağızına ince bir dilim et attı, tadını çıkararak çiğnedi ve yuttu. "Manastırda bunlar olmayacak. Orada sürekli oruç tutacaksın."

2 Virgil 1. yüzyılda yaşamış ünlü bir Romalı şairdir.

“Bunu öğrenebilirim.”

“Hafife alma.”

“Sen manastırda mıydın Robin?”

“Hm. Beş yıl boyunca. Babam asılana kadar.”

Henry ona tek kelime etmeden baktı.

Robin de ona baktı, yemek yemeye devam etti ve bir yudum şarap içti. “O zamanlar utançtan öleceğimi düşünüyordum. Bir kılıcım olsaydı, babam hakkında konuşan herkesi öldürebilirdim. Gülen ağızlarından kan akması bana zevk bile verebilirdi.”

“Aman Tanrım ...”

“Ama aslında iyi insanlar olduklarını biliyordum. Bunu yapma fırsatım olmadığı için mutluyum.”

“Onun yerine ne yaptın?”

“Senin düşündüğün şeyi. Kaçtım. Ama pek işe yaramadı. Başka yerlerde de babamı tanıyorlardı.”

“Baban kimdi Robin?”

“Kent bölgesinden bir soylu. Bu o kadar önemli değil. Hadi senin baban hakkında konuşalım.”

“Hayır. Bugün olmaz.”

“Ona öfkeli misin?”

Henry başıyla onayladı.

“Henry... Richard’ın kendisi tahta çıktığında ve sen de Lancaster Dükü olduğunda, neler olacağıyla ilgili endişeleri var.”

“Ben de endişeleniyorum. Manastırla ilgili söylediklerimde ciddiym Robin. Başka yol bilmiyorum.”

“Peki, Lancaster’a ne olacak?”

“Kız kardeşim Elizabeth, Pembroke Kontu’yla evlenecek. O Lancaster Dükü olabilir.”

“Görüyorum ki her şeyi düşünmüşsün. Fakat korkarım, baban bu fikre sıcak bakmayacak.”

“Beni engelleyemez.”

“Aptal olma. Bir yol bulacaktır. O daima bir yol bulur.”

Henry yumruğunu öfkeyle duvara vurdu. “Ama İngiltere’nin refahı için en iyisi bu! Onun için de en önemlisi bu değil mi!”

“Peki, İngiltere sana ne anlam ifade ediyor?”

Henry kanlı bileğini emdi. “Çok şey ifade ediyor,” dedi usulca. “Bu nedenle gitmek istiyorum. Richard’ın İngiltere’yi nasıl mahvettiğini görmek istemiyorum.”

“Bunu yapamazsın. Senin sorumlulukların var. Korktuğun şey gerçekten olursa, fazla zarar vermemesi için onu engellemeye çalışmalısın.”

“Kral olduğunda, ona karşı ne yapabilirim ki?”

“Her şey. Sen onun parlamentosundaki en güçlü soylu olacaksın. Ve İngiltere’nin en zenginisin, bu senin düşündüğünden daha büyük bir güç.”

“Ama Robin... o benden nefret ediyor! Hayatım boyunca sürekli beni küçümseyecek. Benden ne istediğini bilmiyorsunuz...” Güçlü durmaya çalıştı ama başaramadı. İki damla gözyaşı yanaklarından aktı ve utanarak arkasını döndü.

Tanrım, o daha *bir çocuk*, diye düşündü Robin öfkeyle. Ve Henry’den ne istediğinin de farkındaydı. Bu istek, Robin’in kendisinden ömrü boyunca Mortimer’in uşağı, ayaklarının altında ezdiği paspası ve şamar oğlanı olması istenmesine denk bir şeydi; İngiltere’nin bekası için. Düşüncesi bile canavarcaydı.

“Henry, bunun ne anlama geldiğini biliyorum. İnan bana.”

“O zaman bana yardım et. Lütfen bana yardım et Robin. Babam beni daha fazla zorlamasın...” Kontrolünü kaybetmişti. Korkusu ağır basmıştı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve sessizce ağlamaya başladı.

Robin onu azarlaması gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı. Merhamet ve vicdan azabı boğazını düğümlemişti.

Henry koluyla gözlerini sildi. “Lanet olsun... Özür dilerim Robin.”

“Önemli değil. Bunun için ağlamak bile yeterince acı verici.”

“Ama hiçbir yararı olmuyor,” diye mırıldandı Henry.

“Bir şeyi unutmamalısın. İkiniz de büyüyünce her şey daha kolay olacak. Artık sarayda kalıp kalmayacağına kendin karar verebileceksin. Daha özgür olacaksın.”

“Tabii ya, kesin öyledir.” Sesi umutsuz çıkmıştı. O günler onun için çok uzaklardaydı.

“Ah, Henry, zor olduğunu biliyorum. Ve kaçmana yardım etmeyi tercih ederdim. Ama bu imkânsız. Sana sunabileceğim tek şey, daima yanında olacağımdır.”

Henry başını kaldırıp ona baktı.

“Arkadaş, akıl hocası ve gerektiğinde asker olarak hizmetinizdeyim. Ne zaman ihtiyacınız olursa Lordum, yaşadığım sürece sizinleyim.” Oturduğu koltuktan kalktı, Henry’nin önünde diz çöktü ve ellerini birleştirdi.

Henry yavaşça ayağa kalktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı, ellerini Robin’in ellerine koydu.

“A..” Hafifçe öksürdü ve ikinci denemesinde sesi güçlüydü. “Ayağa kalkın lütfen.”

Robin ellerini indirdi, ayağa kalktı ve Henry’nin ona sarılması için hafifçe eğildi. Henry’ye kısa bir süre sıkıca sarıldı.

Henry gülümsedi. “Teşekkür ederim Robin.”

Robin gülümsedi ve başıyla onayladı. Henry’nin kendisini daha iyi hissettiğini görebiliyordu, alışılmadık bir şey yapmış olsa da doğaçlama davrandığı için mutluydu.

“Prens’ten af dileyeceğimi babama söyleyebilirsin,” dedi Henry yüzünü ekşiterek.

Robin sessizce gülümsedi. “Bu av yasağını kaldırır.”

Henry’nin yüzü aydınlandı. “Doğru! Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Salona inmek ister misiniz Lordum?”

“Hayır. Babam yasakladı ve bu akşam burada yalnız kalsam bence daha iyi olur.”

“Nasıl isterseniz. İzniniz olursa ben gidebilir miyim?”

“Öf Robin, gerçekten bu kadar resmi olmamız şart mı?”

“Size bağlı.”

“O zaman... doğal davranalım. Her ‘Lordum’ dediğinde, bana öfkeliymişsin gibi hissediyorum.”

Robin gülümseyerek eğildi. “Nasıl istersen Henry! İyi geceler.”

“İyi geceler.” Henry bitkin bir halde gülümsedi ve Robin onun, hem Lancaster, hem İngiltere, hem de bizzat kendi iyiliği için biraz daha güçlü olması gerektiğini düşündü.

Bölüm 27

Londra, Ocak 1377

Parlamentonun başlamasından birkaç gün önce John Wycliffe, Lancaster'ı ziyaret etti. Dük, oldukça meşgul olmasına rağmen Wycliffe'e vakit ayırdı, çünkü ona çok değer veriyordu ve çatışma halinde olduğu kiliseye karşı onun etkili bir silah olduğunu düşünüyordu. Joanna'nın eve dönüş çabaları daha da güçlenmişti. Sadece Wycliffe'in gelmesinden dolayı olmadığını, çocuklarını ve Fernbrook'u özlediğini söylüyordu, ilkbaharı şehirde geçirmek istemiyordu, kısacası ev özlemi vardı. Robin onunla aynı hisleri paylaşıyordu ve buradan ayrılmasının mümkün olmadığını tekrarlardı. Joanna'ya Şubat başında evlerine gitmek isteyen Leofric ve Cecilia'ya eşlik edebileceğini söyledi. Ama bu da onun hoşuna gitmemişti. Huysuzlaşmaya başlamıştı ve Robin'in sınırlarını geriyordu. Bazen onu yanında getirmemiş olmayı diliyordu. Ve onunla konuşmaktan kaçıyorum, diye düşündü. Bu iyi değildi.

"...şu anda bir bu eksikti. Kahretsin Robin, beni dinliyor musun?"

"Bağışlayın beni Lordum."

Lancaster alnını buruşturdu. "Korkarım her şeyi iki defa söylemek için vaktim yok."

"Üzgün olduğumu söyledim."

"Evet. Neyse, bir kez daha söylüyorum: Wycliffe yanında genç bir rahip getirmiş ve onu hizmetime almamı istiyor. Ona bu iyiliği yapabilirim ama şu anda gerçekten bununla ilgilenemem. Bana yardımcı olun, onun nasıl biri olduğunu araştırın ve yeteneklerini söyleyin."

Robin eğildi. "Elbette."

"Peki Leofric hangi cehennemde?"

"Rutland'la beraber çalışma odasında."

"Hâlâ mı? Yoksa karısının kollarında mı?"

Robin hiçbir şey söylemedi.

Lancaster iç çekti. "Onu görürseniz, yarım saat içinde atla şehre gideceğimi ve eşlik ederse minnettar olacağımı söyleyin."

"Emredersiniz, Lordum."

★

Robin hafiflemiş bir halde yanından ayrıldı. Leofric'le merdivenlerde karşılaştı. "Seni istiyor ve biraz sinirli."

Leofric gülümseyerek omuzlarını silkti. *O zaman yüzüne bakmamahyım.*

"Evet, bazen sana imreniyorum."

Sen gelmiyor musun?

Robin başını iki yana salladı ve Leofric'e Wycliffe'in yanında getirdiği rahibi anlattı.

Onu büyük bir ihtimalle tapınakta bulursun. Gayretli biri. Soluk tenli ve zayıf. Ve Cecilia kadife gibi bir sesi olduğunu söyledi.

"Benden daha çok şey biliyorsun."

Leofric gülümseyerek onun omzuna dokundu. *O kadar acıklı konuşma.*

"Gitsen iyi olur, yoksa kafanı koparacak."

Leofric yüzünü ekşiterek gözden kayboldu.

★

Genç rahip gerçekten de sadece birkaç mumla, loşça aydınlatılmış tapınaktaydı. Sert mermer zemine diz çökmüştü ve öne doğru eğilmişti. Koyu renkli, düz saçları, küçük deri bir kayışla ensesinde tutturulmuştu.

Robin tereddüt ederek yaklaştı. "Affedin beni, peder..."

Rahip haç çıkardı ve başını yukarıya kaldırdı. "Evet?"

"İsa aşkına... Lionel!"

Peder, Robin'e şaşkın gözlerle baktı, ayağa kalktı ve üzülerek başını iki yana salladı. "Gerçekten kendinle utanmalısın. Tanrı'nın adını hep boş yere anıyorsun..."

Robin gülümsedi ve boğazında bir düğüm hissetti. Sonra eski okul arkadaşına sarıldı ve Lionel'ın zayıf vücudu neredeyse kollarının arasında kayboldu.

“Buradaki işin bitti mi?” diye sordu Robin ve sunağı gösterdi.

“Hiçbir zaman bitmez. Ama sonra devam edebilirim. Şükür ki Tanrı sabırlıdır.”

Robin onu dışarıya çıkardı, bir koridor boyunca ilerlediler ve merdivenlerden küçük bir salona indiler. Yolda karşılaştıkları bir hizmetçiye seslendi: “Bize bir testi iyi şarap getir çocuk.”

“Emredersiniz, Sör Robin.” Hizmetçi gözden kayboldu.

“Burayı iyi biliyor gibisin,” dedi Lionel, koltuğun bir köşesine oturduğunda.

“Bazen sanki burası evimmiş gibi geliyor. Eşim bu konuyla ilgili dertli.”

“Hadi o zaman, bana kendinden bahset biraz Robin. Oswin ve ben, o zamanlar seni çok merak ettik. Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Oswin şimdi benim hizmetimde.”

“Gerçekten mi?”

Robin başıyla onayladı ve Lionel'a hikâyesinin kısa bir özetini anlattı.

“Ve şimdi sıra sende,” dedi bittiğinde. “Hadi bir bardak daha içelim.”

İlk bardaklarını çoktan bitirmişlerdi.

Lionel eliyle boş ver işareti yaptı. “İçmesem daha iyi, doku-
nuyor.”

Robin gülümsedi. “Hep aynı Lionel'sın.”

“Tam olarak değil. Hikâyem de kendim kadar sıkıcı Robin. Peder Jerome bana, sen bizi terk ettikten üç yıl sonra, Oxford'a gitmem için izin verdi. Hatta, benim Wycliffe'in yanına gittiğim ortaya çıkana kadar, öğrenim paramı üstlenmişti. Öğrendikten sonra kötü bir mektup yazdı, hayatımın berbat bir şekilde sonlanmasını ve cehennem ateşinde yanmamı kehanet etti. Ve...

para sıkıntısı çekmemi diledi. Şanslıyım ki Wycliffe beni kanatlarının altına aldı.”

Robin şaşkındı, başını iki yana salladı. “Ona güvenmiş olman çok şaşırtıcı. Karım onun bir kâfir olduğunu söylüyor.”

“Ve bunu düşünen tek kişi değil,” diye iç çekti Lionel. “Aslında, onu kâfir olarak nitelendirenlerin birçoğundan daha fazla korkuyor Tanrı’dan. Ve kilise hakkında yazdığı şeylerde haklı. Sadece ...”

“Ne?”

“Hm, evet, papa ve Canterbury Başpiskoposu’nu eleştirmekten hiç korkmadığı için belki tevazudan yoksun olduğu söylenebilir ama gerçek şu: Papa ve Canterbury Başpiskoposu da tevazudan yoksun.”

“Bu konuda haklısın. Peki, şimdi ne gibi planların var?”

“Bir yerde çalışmam lazım. Wycliffe’in yanında sonsuza dek kalamam ama hiçbir piskopos, onun müritlerinden birini kiliseye almak istemiyor. Ve açıkçası bunu ben de çok fazla önemsemiyorum.”

“Neden Oxford’da kalıp öğretmen olmadın?”

“Öğretmendim. Ama beni attılar.”

“Ya... Neden?”

“Wycliffe yüzünden. Onunla aynı fikirde değiller. Canterbury Başpiskoposu Sudbury onları baskı altına aldı. Wycliffe’ye, Kraliyet ailesine olan yakınlığından dolayı herhangi bir şey yapmaya cesaret edemediler. Ama benim gibi zavallı biri...” Gülmseyerek omuzlarını silkti.

“Bu seni öfkeliendirmemiş sanırım.”

“Neden öfkeli olayım ki? Tanrı’nın isteği bu. Beni başka bir yere yönlendirecektir. Belki öğretmen olmamı istemiyordur. Öğretmenler kibirli olmaya çok meyilliler. Belki de benim dilenci olmamı istiyordur. Göreceğiz.”

Robin ona düşünceli gözlerle baktı. “Lionel, benim harika bir fikrim var.”

“Aa, hayır. Senin harika fikirlerini hatırlıyorum. Benden uzak tut o fikirleri.”

Robin gülümsedi. “Endişelenme. Seni biri ile tanıştıracam...”

★

Lancaster, Robin’in önerisini beğendi. Lionel’la kısa bir görüşme yaptıktan sonra kabul etti ve Lionel, Henry’nin öğretmeni oldu. Peder Graham’a çabaları için teşekkür edildi ve manastırına geri gönderildi.

Henry yeni öğretmenin geniş bilgisinden etkilenmişti. Peder Lionel’ın her soruya bir cevabı var gibi görünüyordu. Ve sorulardan yorulmuyor, ayrıntılı bilgiler veriyordu, neredeyse soruların onu mutlu ettiği söylenebilirdi. Lionel, kar yağmadığında ve fırtına olmadığında, Henry’yi sessiz kış bahçesine götürüyordu. Çünkü, Tanrı’nın yarattıklarını ancak içinde olduğunda anlayabileceğini söylüyordu. Kalın paltolara sarmalanmış bir halde ve beyaz buhar bulutları soluyarak, saatlerce karların üstünde yürüyorlar ve Tanrı’dan, eşyanın tabiatından, Latince fiillerden, tam kare sayılar veya Truva’nın çöküşü hakkında konuşuyorlardı. Konu ne olursa olsun, Henry’nin dersleri bir anda eğlenceli bir maceraya dönmüştü.

Parlamento iyi başlamıştı. Lancaster başkanlığa, hasta babasını temsil eden Prens Richard’la birlikte oturmuştu ve Westminster’in büyük salonunda, amcayla yeğenin yan yana ve barış içinde oturduğunu görenler, artık Lancaster’ın Prens’i baskı altına almak istediğini iddia edemezdi. İnatçı eleştirmenler, Lancaster’ın Avam Kamarası sıralarını kendi adamlarıyla doldurduğunu iddia etmişti ama öyle değildi. Konuşmacıları bu kez sıkı bir Lancaster taraftarıydı ve oturum sakin, tarafsız ve neredeyse dostane bir atmosferde, huzur içinde devam etmişti.

“Piskoposlar olmasaydı parlamento sıkıcı olurdu,” dedi Robin, bir gün sonra yola çıkacak olan Leofric’e. “Sanırım pek bir şey kaçırmayacaksın.”

Leofric dalgın gözlerle başıyla onayladı. Bulutsuz, soğuk bir gündü, güneş kocamandı ve kıpkırmızıydı. *Gidecek olmak tuhaf bir his.*

“Evet, hep öyledir.”

Nasıl bir toprak sahibiyle uğraşacağımı tahmin dahi edemiyorum. Bu yaptığım çok cesurca.

“Doğru şeyi yapacaksın. Kesinlikle Giles’dan daha iyisini yaparsın,” dedi Robin sırıtarak.

Her iki toprak sahibinin sorumluları bana uzun raporlar gönderdiler. Saçmalık, insanlar aynı köyde oturuyor ama Ashwood’a ait olan halk, benim için haftada üç kez yarım gün çalışmak zorunda, her tavuk için haftada birer yumurta verecekler ve Harley köylülerine oranla, her bir dönüm için yarım peni fazladan ödeyecekler. Harley köylüleri ise benim için haftada iki kez çalışacak ve ayda bir yumurta verecekler. Tıhaf, değil mi?

“Hm. Farklı gelenekler. Ashwood’u da Harley gibi yönetirsen, seni seveceklerdir.”

Hiçbir zaman bu kadar çok yumurtaya ihtiyacım olmayacak!

“Gergin olmana gerek yok. O kadar zor değil. Ve ne yapacağın bilmediğin anda Gisbert veya Isaac’dan yardım alabilirsin. İkisi de yarım gün uzaklıkta.”

Tanrı’ya şükür. Başım sıkıştığında, atıma binip eve gidebilirim.

Robin onun omzuna vurdu. “Sık sık gel. Başın sıkışmasa da gel.”

Geleceğim.

“Güzel. Karımın nerede olduğunu biliyor musun?”

Leofric başını iki yana salladı.

“Neyse. Onu bulurum. Sarayın yüzden fazla odası yoktur.”

★

Gerçekten de onu odasında buldu. Yerde açık bir seyahat sandığı duruyordu. Joanna elbise parçalarını dikkatsizce içine atıyordu, hızlı hareket ediyordu.

Robin şaşkın gözlerle kapı eşiğinde durdu, sonra içeriye girdi ve sessizce sandığı kapadı. “Joanna, ne yapıyorsun?”

“Tahmin et.”

“Neden ağlıyorsun?”

Joanna cevap vermedi ve gözlerini kaçırdı, eteklerini sandığa sokuşturmaya devam etti.

Robin yavaşça ona doğru yaklaştı. “Demek Leofric ve Cecilia’yla gideceksin.”

“Evet.”

Robin alt dudağını ısırды. Onu ihmal ettiğini biliyordu. Ve çok tartışmışlardı. Az zamanı vardı, sabrı ondan da azdı. Ama onun kalmasını istiyordu, kendisini terk edilmiş hissetmeye başlamıştı bile.

“Joanna... gitme. Söz, en kısa zamanda birlikte gideceğiz. Parlamentodan sonra.”

Joanna başını iki yana salladı. “Bence yaşlanana kadar burada kal, umurumda değil. Ama ben yarın eve gidiyorum.”

“Ya izin vermezsem?” Bunu söylediği için kendinden utan-
dı ama Robin’in orada kalmak zorunda oluşuna karşı kayıtsız kalışı onu kızdırıyordu.

Joanna ellerini aşağıya indirdi ve ona baktı. Robin ilk kez durumun ne kadar kötü olduğunu anlamıştı.

“Beni engellemek istiyorsan, kilit altında tutman gerekiyor. Burada mutlaka bir zindan vardır, öyle değil mi?”

“Joanna, neler oluyor?”

“Ama bu kadar da ikiyüzlülük yapma!”

“Kusura bakma, bir odun veya bir sersem olabilirim ama seni incitecek ne yaptığımı bilmiyorum.”

Joanna ona tek kelime etmeden baktı, sonra masadan bir şey aldı ve Robin’in ayaklarının önüne fırlattı. Bir tutam, koyu kahverengi bukleli saç, yeşil ipek bir kurdeleyle bağlanmıştı ve ucunda da Aziz George kolyesi vardı. Robin inanamayarak yere baktı. Neden şimdi Alice, diye düşündü, Kral daha ölmedi. En azından bunu beklersin diye düşünmüştüm...

“Sanırım onu tanıdın?” diye sordu Joanna öfkeyle.

“Elbette. Peki, sende ne işi var söyler misin?”

“Yani: ‘Neden para kesemi karıştırdın Joanna?’ diyorsun, öyle mi? St. Paul dilencileri için biraz bozuk para almak istedim. Eşyanı karıştırdığım için affet.”

“Benim... para kesemi mi?”

“Of, Robin. Kes şunu. Lütfen.”

“Bir dakika. Bu kolyenin kime ait olduğunu nereden biliyorsun?”

Joanna gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, başını kaldırdı ve her zamanki gibi sırtını dikleştirdi. “Kuşlar fısıldadı. Hizmetçiler bunu konuşuyorlar. Onunla beraberdin, ilk defa yılbaşından önce ve o zamandan beri, Tanrı bilir kaç kez beraber oldunuz ve sana babasının kolyesini hediye etti. Günü geldiğinde onu koruman için...”

“Bu gerçek değil!” Robin ona doğru büyük bir adım attı ve ellerini tuttu. Buz gibiydiler. “Bu gerçek değil Joanna. Yemin ederim...”

“Hayır! Hayır Robin, yemin etme. Böyle bir günaha girme.”

Robin onu hafifçe sarstı. “Joanna, bunu o yaptı, gerçek değil.”

“Orada olduğunu inkâr mı edeceksin?”

“Hayır, Lancaster’ın emriyle bir kere oraya gittim...”

“Hah!”

“Tanrı aşkına Joanna, dinle beni, sana yalvarıyorum.”

Joanna ondan kurtuldu ve bileklerini ovdu. “Dinliyorum.”

Robin ona anlaşılmadan ve Alice’le buluşmasından bahsetti. Hiçbir şeyi çarpıtmadan anlattı. Neredeyse kontrolünü kaybedeceğini itiraf etti. Ayrıntıları anlatmayabilirdi ama tüm gerçeği anlattırsa, o zaman ona inanabileceğini düşündü. Ama yanıldı.

“Peki, bu ne?” diye sordu ve yerdeki kolyeyi gösterdi. “Neden onu yanında taşıyorsun?”

“Taşımıyorum. Biri keseme koymuş... Ah, nasıl görüldüğünü biliyorum ama Tanrı şahidimdir ki gerçek bu. Lord Epping’in onu Lancaster’a şikâyet ettiği kulağına gitmiş olmalı...”

Aniden olanları kavradı. Epping, Lancaster’a hikâyeyi kimseye anlatmayacağına dair söz vermişti ve muhtemelen sözünü de tutmuştu. Ama buralarda Lancaster’ın, Kral öldüğünde Alice’e dava açabileceğini söylediğini sağda solda anlatmış olması

yeterliydi. Ve bunu duyar duymaz, Alice, Lancaster'ın desteğini kaybettiğini ve Robin'in bunu engellemek için hiçbir şey yapmadığını anlamış, böylelikle sözünü tutmaktan kendini alamamış olmalıydı.

Joanna kendini topladı, şimdi daha sakin ve akli başındaydı. "Bunun hiçbir anlamı yok. Sana inanmıyorum."

"Ama... neden?"

"Şaçmalık! Her zaman yanında taşıdığın para kesene kim, ne koyabilir?"

Robin sabırsız bir el hareketiyle kenara çekildi. "Sürekli ortalık yerde duruyor."

"Böyle bir şeyi neden yapsınlar?"

"Çünkü bunu yapanlara para vermiştir."

Joanna itiraz edercesine ellerini kaldırdı. "Çok komik. Bana yalan söylememeni dilerdim, bu zavallılık!"

"Lanet olsun Joanna..."

"Sadakatsizlik, yalanlar, lanet okumalar, kâfir arkadaşlar... Artık seni tanıyamıyorum Robin Fitz-Gervais. Ve sen de beni tanımak istemiyorsun. Haftalardır bana soğuk davranıyorsun. Şimdi en azından nedenini anlayabiliyorum. Çünkü onu düşünüyorsun."

Robin başını iki yana salladı. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

Joanna derin nefes aldı. "Ama ben senin karınım ve bu değişmeyecek. Bununla yaşayacağım. Ve bunu ancak, eve gitme izin verersen yapabilirim. Anlayış göstermeni diliyorum."

Robin kendini kötü hissediyordu. Her şey yabancı ve gerçek dışıydı, bir cevap bile veremedi.

"Evet?" diye sordu Joanna tekrar.

Robin başıyla onayladı. "İsteğin buysa, elbette gidebilirsin."

Joanna başını hafifçe eğdi. "Anlayışın için teşekkürler."

Robin arkasını döndü ve çıktı.

★

Her şey Robin'in tahmin ettiği gibi gelişti. Parlamento,

Lancaster'ın istediği şekilde geçmişti. Avam Kamarası'ndaki en kötü düşmanları Londralılardı ama azınlıktaydılar. Sadece pis-koposlar ciddi zorluk çıkarıyordu. Lancaster, bir sonraki savaşı finanse etmesi adına, kilise dahil, kafa başı belli bir miktar vergi ödenmesini talep etti. Kiliseye ait din adamları ayaklandı. Dük böyle olacağını hesaba katmıştı ve adaletin terazisini etkilemek için elinden geleni yaptı, olumlu çoğunluğu kullandı ve baskı oluşturdu. Sudbury ve Courtenay sonunda yumuşamak zorunda kaldılar, ancak Wykeham Piskoposu'nun dini meclise geri dönmesine izin verilmezse kabul etmeyeceklerini söylediler. Lancaster öfkeden köpürdü ve her iki cephe ansızın tekrar sertleşmişti. Son derece gergin bir atmosferden sonra, Wykeham'ın oturumlara katılması ama oy kullanamayacak olması konusunda uzlaştılar. Lancaster'ın en azılı düşmanı böylelikle parlamentoya geri dönmüştü.

“Başka çarem yoktu,” dedi Dük dışlerinin arasından. “Neler olacağını görecekler. Önemli olan lanet olası vergiyi kabul etmiş olmaları.”

Robin aklı karışmış bir halde başını salaldı. “Kafa başına vergi ne demek Lordum?”

“İngiltere'deki her insan demek.”

“Herkes mi? Köylüler de mi?”

“Evet.”

“Bunu ödeyemezler.”

“Birkaç hafta önce, köylülerin son on yılda daha iyi olduklarını, vebadan bu yana, her zamankinden çok daha iyi durumda olduklarını kendiniz söylemediniz mi Robin?”

Robin bu düşüncesizce lafını anımsadı. “Daha iyiden kastım kötü hasat olmayışı ve kira koşullarının daha hafıflemiş olduğu. Daha iyi, çok iyi demek değil. Hele ki vergi ödeyecek kadar demek hiç değil. Benim köylülerim bunu ödeyemezler, kaldı ki onlar İngiltere'deki en fakir köylüler bile değil.”

Lancaster ellerini havaya kaldırdı. “O zaman köylülerinizin vergilerini yeniden düzenleyeceksiniz. Ve her İngiliz Lordu da

kendi köylüsü için aynı şeyi yapacak. Savaşın masrafları yalnızca benim cebimden çıkamaz.”

“Elbette, biliyorum. Ama birçok soylu da iflas etti. Bunu yapmak istemeyeceklerdir. Ve köylüleri vergi mükellefi yaptığınızda Lordum, soylular hınçlarını köylülerden çıkaracaklardır.”

Lancaster bir kaşını kaldırdı. “Robin, itirazınızın beni olağanüstü derecede sevindirdiğini söylemeliyim. Bunu tahmin etmemiştim. Zira birkaç haftadır, yanımda kibar bir ceset varmış gibi hissediyordum.”

Robin buna hazırlıksız yakalanmıştı. Çaresizce ayağa kalktı ve bir şeyler yapmış olmak için şarap doldurdu.

“Robin, işinize karışmak istemem...”

“Biliyorum Lordum.”

Lancaster usulca iç çekti. “Sakinleşecektir.”

“Evet, eminim.”

“Tanrı aşkına Robin...”

“Lordum, vergi hakkında konuşmayı tercih ederim.”

“Evet, buna eminim. Ama henüz benim seçtiğim konuları konuşmaya devam edeceğiz.”

“O zaman çekilmek için izninizi istiyorum.”

Lancaster ne evet ne de hayır dedi. “Sonuçların felakete dönüşeceğini bilseydim, sizi asla oraya göndermezdim. Üzgünüm.”

“Felakete dönüşen herhangi bir sorun bilmiyorum.”

“Oh, elbette bilmiyorsunuzdur. Eşiniz sarayı öyle bir hışım-la terk etti ki Düşes’e dahi veda edemedi. Siz ansızın taş kesildiniz ve haramdaki atlar dışında kimseyle konuşmaz oldunuz. Ve Alice’e içinde Aziz George kolyesiyle beyaz bir tüy olan, tek kelimeden ibaret bir mektup gönderdiniz...”

“Lanet olsun, kim...”

“Katherine tabii ki.”

Robin derin bir nefes aldı. “Sadece kızlarınızın yoldaşı olması ne kadar yazık. O mükemmel bir casus olabilirmiş.”

“Öyle zaten. Hiçbir casus, kendi sarayından daha anlamlı olamaz.”

“Evet. Bugünlük bu kadar mıydı?”

Lancaster başıyla onayladı. “Neredeyse sabah oluyor.”

“Hm. İyi geceler.”

“İyi geceler. Ah Robin...”

“Lordum.”

“Başpiskopos Sudbury’nin Dr. Wycliffe’in inançlarıyla ilgili yapılacak olan duruşmaya, Wycliffe’in kendisini de davet ettiğini duymuşsunuzdur herhalde?”

“Evet.”

“Yarın, St. Paul’de. Wycliffe’e eşlik edeceğim.”

Robin şaşkın gözlerle baktı. “Piskoposun canı sıkılacaktır.”

“Ben de öyle umuyorum. Bunu Wycliffe’e borçluyum. Saldırı ondan çok banaydı. Ve buna izin veremem.”

“Benim de gelmemi ister misiniz Lordum?”

Lancaster başıyla onayladı.

Robin eğildi ve Dük’ün yanından ayrıldı. Odasına gitmekten kaçındı, aşağı, karanlık salona gitti, uzun masalardan birine oturdu ve başını birbirine kenetlediği kollarının üstüne koydu.

★

St. Paul’ün kapısının önünde, sadece küçük bir atlı grubu durdu. Wycliffe’e destek olmak adına, Lancaster dışında, dört dilenci rahip tarikatının, birer temsilcisi de vardı ve Dük yanına Robin dışında bir kişi daha almıştı, geçen yaz parlamentoda Lancaster’a karşı gelen, ancak şimdilerde onun en sadık taraftarlarından biri olan Lord Percy’yi. Lord Percy iri yarı ve oldukça sevilen bir adamdı, mareşallik görevine yeni atanmıştı. Etkileyici bir izlenim bırakıyor, diye itiraf etti Robin kendi kendine.

Kilise seyir meraklısı insanlarla doluydu ve kuzey kolunda, uzun bir kırmızı koltuk sırasında, zaten Londra’daki parlamento yüzünden burada bulunan, tüm kilise meclisinin İngiliz Piskoposları oturuyordu. Bir çatı sırtında yanyana duran, üzgünleş kargaları gibi görünüyorlar, diye düşündü Robin saygısızca.

Lancaster ve Percy, Wycliffe’i ortalarına aldılar. Wycliffe solgundu ve bastonundan, her zamankinden daha fazla destek

alıyordu, elbette arkadaşlarının moral desteğine minnettardı. Dört dilenci papaz, küçük bir koruma grubu misali onları takip ediyordu, Robin de ihtiyatlı bir şekilde en arkadan geliyordu.

Piskoposlar alınlarını buruşturarak gelenlere baktılar ve onları saygıyla selamlamalarını beklediler. Londra Piskoposu Courtenay, Lancaster'a uzun süre baktı ve Robin, Dük'ün öfkeli yüzüne yayılan küçümseyici tebessümü gördüğünde, kalp atışları yavaşladı. Duruşma gerçekleşmeyecek, diye geçirdi içinden.

"Sayın Lancaster Lordu," diye başladı Sudbury, Canterbury Başpiskoposu olarak. "Her şeye rağmen, Tanrı'mın evine gelmeniz mutluluk verici ancak sadece Dr.Wycliffe davetliydi."

"O zaman kiliseyi boşaltın," diye talep etti Percy.

Courtenay koltuğunun kollarını sıkıca kavradı ve hafifçe eğildi. "Siz, ekselanslarıyla nasıl böyle konuşursunuz? İmparatorluğun mareşali bile, Yüce Kilise'nin piskoposuna saygı göstermek zorunda Lord Percy!"

Percy kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülümsedi.

Augustinli papaz sıradan çıkıp öne doğru bir adım attı, etrafına bakındı ve bir Meryem Ana figürünün yanındaki nişte bir tabure gördü. Onu, minnettar bir ifadeyle teşekkür edip üstüne oturan Wycliffe'e götürdü.

Courtenay öfkelenmişti. "Wycliffe, ayakta durmanız daha uygun olacak."

Doktor Wycliffe'in beynine kan sıçradı. Ayağa kalkmak için hareketlenmişti ki Lancaster elini onun omzuna koydu. "Tam olarak nasıl bir duruşma olacak bu? Bir mahkeme gibi mi? Bir dava şeklinde mi?"

"Lordum, size karışmamanız için rica ediyorum. Bu, Kilise'nin meselesi."

Lancaster ona doğru bir adım attı. "Lordum, söylediğiniz şeyi yapmayacağım. Kilise'nin meselesi dediniz, öyle değil mi? Ben o kadar emin değilim. Ve Dr. Wycliffe'i buraya davet etmeye hakkınız olmadığını düşünüyorum."

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu Courtenay. Etli yüzü renk değıştirdi ve sulu gözlerini kıstı.

“Şu demek oluyor: Her birinizden daha iyi bir Hristiyan ve daha soylu olan bu adamla ilgili bir toplantı yapılmaması gerektiğine inanıyorum.”

Robin nefesini tuttu. Kilise sessizleşmişti.

Lancaster, Courtenay’ın nutkunun tutulmasından bir süre daha faydalandı. Percy’ye başıyla işaret etti. “Lord Marshall, buraya birkaç askerle birlikte gelmeli ve belki de bu adamları, bir kamu görevlisini izinsiz yargıladıkları için tutuklamalıydınız.”

“Buradaki hiç kimseyi tutuklayamazsınız!” diye kükredi Courtenay. “Bu dini yargı meselesidir!”

“Ki bu yargının otoritesini ben tanımıyorum.” Lancaster’ın sesi, Courtenay’ın öfkeli kükremesine karşın melodik ve kadife gibiydi. Sudbury bu kavgayı sonlandırmak istedi istedi, ancak Courtenay onun sakinleştirmeye yönelik el hareketlerini görmezden geldi.

“Lancaster Dükü de kilise otoritesini hiçe saydığı için aforoz edilme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilir!” diye tısladı dışlerinin arasından.

Lancaster belli belirsiz irkildi ve Courtenay’e doğru bir adım attı. “Londra Piskoposu da dikkatli olmazsa, şüphe uyandıran onuruyla oturduğu yüksek makamından, saçlarından çekirtirilerek indirilmesi işten bile değil!”

Courtenay koltuğuna gömüldü ve yardım ister gözlerle Sudbury’e baktı. Başpiskopos, diğer piskoposlar gibi Lancaster’a ağzı açık bakıyordu.

Dük, başıyla Percy’yi işaret etti, arkasını döndü ve Wycliffe’in kolunu tuttu. “Gelin efendim. Bugün, buradaki hiç kimse, sizinle ilgili bir duruşma yapmayacak.”

Wycliffe solgundu ve şakağında bir damar atıyordu. Robin, bunun iyi bir işaret olmadığını biliyordu. Lancaster’ı dışarıya kadar takip etti, arkalarından seyircilerin tehditkâr sesleri yükseliyordu. En ön sırada oturanlar, arkadakilere, Dük’ün piskopos-

larını tehdit ettiğini bildirdiler. Haber kilisenin orta bölümüne ulaştığında, Lancaster'ın Courtenay'yı kılıcıyla tehdit ettiği söyleniyordu. Ve batı kolundaki insanlar, Lancaster'ın Courtenay'yı öldürdüğünü duyduklarında öfkeyle bağırdılar. Adalet istiyorlardı. St. Paul çalkanmaya başlamıştı ve kan istiyorlardı.

Lancaster Savoy'a geri dönmek üzere yola koyulduğunda, katedralin önünde bir çete toplandı ve onun peşine düşmeye karar verdiler. Sokaktaki insanlara, *Lancaster, Piskopos Courtenay'i öldürdü ve kilisenin adaletine ve devletin adaletine karşı geldi!* diye bağırmaya başladılar.

İnsanlar, sözde öldürülen piskoposun bir süre sonra atıyla capcanlı bir şekilde önlerinden geçmesini şaşkın gözlerle izlediler. Adam ayaklanan kalabalığa Fleet Sokağı'nda yetişti ve sapasağlam olduğunu anladıklarında, kararlılıklarını yitirdiler ve kafaları karışmış bir halde dağıldılar.

★

Lancaster, kana susamış bir topluluğun peşine düştüğünü ancak akşam vakitlerinde öğrendi. Hemen en yakın danışmanı bir kriz toplantısına çağırdı ve ertesi sabah, uzun süredir yapmayı istediği öneriyi parlamentoya sundu: Şehir halkının hükümete karşı ayaklandığını söyledi, bu yüzden askeri sıkıyönetim ilan edilmesini tavsiye etti.

"Lordum, bunu Fetih sırasında Kral William bile yapmadı," diye uyardı onu Robin.

"Onu öldürmek istememişlerdi ama. Bu küstah şehir hesap edilemez risklerle dolu olmaya başladı ve bunu göze alamam. Akıllarını başlarına topladıklarında kendi yönetim haklarını geri alırlar. O zamana kadar asayiş Percy sağlasın."

Robin başka bir şey söylemedi ama içinde kötü bir his vardı.

Lancaster paltosunu omzuna attı. "Ee Robin? John Ypres bizi akşam yemeğine bekliyor ve ben açım. Gidebilir miyiz?"

"Güvenli değil," diye itiraz etti Robin.

Lancaster gülümsedi. "O zaman gidelim ve Sör John'un istiridyelerini, sanki son yemeğimizmiş gibi yiyelim."

Robin saray muhafızlarından sekiz adam çağırıp Lancaster'la kendisine şehre kadar eşlik etmelerini söyledi. Lancaster ironik bir şekilde bir kaşını kaldırdı ama itiraz etmedi. Atlarıyla, Robin'in bu geç saatlerde normalde olduğundan daha canlı ve sıkıntılı bulunduğu sokaklardan çoğunlukla tanınmadan geçtiler. Askerlerden biri, atılan taşı kalkarıyla engelledi. Herhangi bir engele takılmadan nehirden pek uzak olmayan tüccarın evine ulaştılar.

Küçük bir topluluktaki, Lancaster dışında Lord Percy ve iki başka soylu daha davet edilmişti ve Sör John'un görkemli iş adamı villasındaki salon ısıldıyordu. Gerçekten istiridye vardı. Robin'in canı istemiyordu. Alçak bir sesle özür diledi ve salonu dan ayrıldı.

Sekiz muhafız askeri büyük mutfakta yemek yerken, içerken ve hizmetçilerle flört ederken buldu. Ona uzatılan bir bardak birayı elinin tersiyle döktü. "Özür dilerim ama bu akşamın keyifli kısmı burada sona erdi. Siz ikiniz arka kapıya gidin, geri kalanınız ana kapıya gidin ve sokakta bekleyin. Ben de Cheapside'a doğru gideceğim. Çabucak geri dönerim. Ama geri gelmezsem, burada baş gösterecek en ufak bir huzursuzlukta Dük'ü buradan çıkarmanızı istiyorum."

"Ne oldu kaptan?" diye sordu adamlardan biri, masadan kalkarlarken.

Robin iç çekti. "Bunu bilmeyi ben de isterdim ama içimde kötü bir his var. Gözlerinizi dört açın. Ve kafanızı kullanın. Tuhaf bir şey sezerseniz, tereddüt etmeyin."

Adamlar emirlerine uyarken, Robin aceleyle evi terk etti. Sör John'un ahırından Romulus'u aldı, koyu paltosunu giydi ve atını yoldan aşağıya doğru sürdü. Sonunda birkaç evin olduğu küçük bir pazar alanına vardı. Adil Absalom adlı bir hanın önünde attan indi.

Meyhane sıcak ve kalabalıktı. Şişko, asık suratlı bir kadın ortalıkta dolaşılıyor, dumanı üzerinde tüten yemekleri servis ediyor ve onu yavaş bulan bira dağıtıcılarının kafasına fiske atıyordu.

Robin karanlık bir köşedeki banka oturdu ve kapüşonunu çıkardı.

“Sen kimsin genç arkadaşım?” diye sordu, dostane gözlerle bakan ve koyun bacağına benzer kolları olan bir adam.

“Kral’ın bir askeri,” diye cevap verdi Robin ve Londralı adamın, onun zararsız bir taşralı olduğunu sanması için Fernbro-ok’taki köylülerinin aksanını taklit etti.

“Ha. Umarım Lancaster’cılardan değildir, yoksa öyle misin? Lanet olsun, paltonun üzerinde, onun kahrolasica amblemini taşıyorsun!”

“Ee n’olmuş?”

“Sen... uzun süredir burada değilsin, değil mi?”

“Bugün geldim,” diye onayladı Robin.

Adam bira dağıtanlardan birine eliyle işaret etti. “Bize iki bira getir Edwy!”

“Hemen, Efendi Ron.”

“Benim ismim Ron Butcher.”

“Robin Fitz-Gervais.”

“Demek öyle. Ve kuzeyden gelen kibar bir züppesin, öyle değil mi?”

Edwy iki köpüklü bira getirdi ve Robin hesabı ödedi. “Kuzeyden, evet. Kibar bir züppe değilim ama. Sağlığına Ron Butcher.”

“Sağlığına. Tanrı sizi korusun!”

İçtiler. Ron sakalından köpükleri sildi ve tekrar ona baktı. “Sana herhangi bir zarar gelmeden önce, paltondan şu şeyi çıkarsan iyi olur.”

Robin gözlerini kocaman açtı. “Ama neden...”

“Sana anlatayım. Dük, dün neredeyse piskoposumuzu öldürecekti. Piskopos işe yaramazın teki ama yine de biri ona el uza-tırsa hoşumuza gitmez, bu doğru değil. Dük bugün de belediye başkanımız ve şehrin önde gelenlerinin başına bir mareşal dikti. Lord Percy. Ve o adam, bir Londra vatandaşını tutukladı, sırf Dük ve Mareşal hakkındaki fikirlerini özgürce söylediği için.

Ama genç, şunu anlamalısın: Londra’da her özgür adam, Tanrı’ya veya Kral’a karşı gelmediği sürece, istediğini söyleyebilir. Ve bu hakkı kimse elimizden alamaz. Tanrı üzerine yemin ediyorum.” Birasından büyük bir yudum aldı.

Robin inanamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Peki, bu Lord Percy, adamı öylesine tutukladı mı?”

“Tartaklamış da.”

“Öf, rezillik.” Robin içten bir tepki verdi.

Ron ciddi bir şekilde başıyla onayladı. “Öyle. Görüyorum ki kötü bir genç değilsin. Ama paltondan şu paçavrayı söksen iyi olur.”

Robin, üstünde Lancaster’ın kırmızı gülü bulunan küçük ambleme kısa bir süre baktı. “Olan biten her şeye rağmen, o benim Lordum.”

Ron gülümsedi. “Bu çok sürmeyecek.”

“Öyle mi? Neden sürmeyecek?”

“Bu şehirde birçok sadık vatandaş olduğu için. Tutuklanan o zavallı Londralıyı Percy’nin evinden almak için şu anda yoldalar. Ve daha sonra evlerine dağılmayacaklar.”

Robin masanın köşesini kavradı. “Saraya saldıracaklarını mı düşünüyorsun?”

“Buna gerek yok. Arşidük bu akşam şehirde. Buradaki ender arkadaşlarından birinin evinde. Ve onu oradan alacaklar.”

Robin arkasına yaslandı ve başını iki yana salladı. “Demek öyle, şu anda evde de olabilirdim.”

“Doğru. Hadi, bir bardak daha içelim ama bu kez bana.”

Adam çocuğa eliyle işaret etti ve bardaklar tekrar dolduğunda Robin’e uzattı. “Londra’ya ve Kral Edward’a.”

Robin söylediklerine katıldı.

Kısa süre sonra veda etti ama şüphe uyandırmamak için acele etmedi. Aydınlık meyhaneden sonra pazar alanı ona kasvetli geldi. Kısa bir an omzunun üzerinden arkasına baktı, Romulus’un eyerine atladı ve nehre doğru ilerledi. Ve karanlık bir sokak ayrımının yanından geçerken, birden onları duydu. Tıpkı

öfkeli bir eşek arısı sürüsünün vızıltısı gibiydi. Henüz uzaktaydı. Ses kuzeyden geliyordu, ya St. Paul ya da Cheapside'dan.

Robin, Romulus'u ayaklarıyla dehledi ve John Ypres'in evine doğru dörtnele sürdü. Kapının önünde eyerden atladi. Nöbetçilere usulca, "Siz ikiniz, nehre inin. Bir yelkenli bulun. Hızlı olun," dedi.

Adamlar hızla gittiler ve birkaç adım sonra karanlıkta kayboldular.

Robin eve girdi ve aceleyle salona koştu. Lancaster'ın sandalyesinin arakasında durdu, harareti konuşmanın bitmesini bekleyecek zaman yoktu, kulağına fısıldadı: "Lordum, bu evden hemen çıkmalısınız!"

Lancaster ona döndü. "Nasıl?"

"Öfkeli bir kalabalık buraya doğru geliyor. Çok kişiler. Onları görmedim ama duydum. En azından yüz kişiler." Hatta iki yüz diye düşündü.

Sessiz konuşmuştu ama sohbet kesilmişti.

Lancaster bir yudum şarap içti. "Peki, bu insanlar ne yapmaya çalışıyor Robin?"

"Sizi öldürmek istiyorlar."

"Sahi mi? Sarsıldım!"

Robin sakın olmaya çalıştı. "Gitmelisiniz. Çok kalabalıklar. Sizden rica ediyorum Lordum."

"Bir avuç ayak takımından kaçacak mıyız? Komik olmayın Fitz-Gervais!" dedi Percy keskin bir dille.

Robin sonunda ne düşündüğünü kendine itiraf etti: Percy'den hiç haz etmiyordu. Ve nefretine rağmen, kibar olmaya çalışıyordu. "Ayak takımı Lordum, sizin evinizden geliyorlar. İçeriye girdiler ve haksız yere tutukladığınız adamı serbest bıraktılar ve şimdi de intikam peşindeler."

Percy yavaşça ayağa kalktı. "Haksız yere de ne demek?"

Robin derin bir nefes aldı ama Lancaster ondan önce davrandı. "Kapıyı kilitleyelim ve ışıkları söndürelim."

Robin başını iki yana salladı. "Burası bir kale değil. Kapıyı

tutamayız. Sizden bir kez daha rica ediyorum, bu evi terk edin. Hemen.”

“Robin, ben bir korkak gibi kaçamam...”

“Hayır. Biliyorum. Nehirde bir yelkenli hazır bekliyor. Sizi götürsün. Henry Kennington’da, öyle değil mi? Oraya gidin. Buraya geldiklerinde, onlara planınızı değiştirdiğinizi ve bu akşamı Prens’in yanındaki oğlunuzla geçireceğinizi söylerim. Muhafızlar size eşlik edecekler. Gece Kennington’da kalın, kapıları kilitlettirin ve nöbetçileri iki katına çıkartın.”

Lancaster kısa bir süre düşündü, daha sonra isteksizce başıyla onayladı. “Peki o halde.”

Robin rahat bir nefes aldı. Percy’ye döndü: “Sizin de gitmenizi tavsiye ederim efendim.”

Şişman mareşalin beti benzi atmıştı. Belki de lüks evinde neler olduğunu düşünüyordu. Bir müddet Robin’e, sanki her şey onun suçuymuş gibi baktı, sonra yavaşça ayağa kalktı. “Elbette, sizin yanınızda kalmamın riskli olduğunu düşünüyorsanız bunu yapmalıyım...” Lancaster’ı karanlık avluya doğru takip etti.

Robin nöbetçilere seslendi ve birkaç talimat verdi. Aceleyle atlar getirildi ve birkaç dakika içinde küçük grup geceye karıştı. Atların ayak sesleri henüz kaybolmuştu ki yaklaşan kalabalığın tehditkâr seslerini duydular.

John Ypres iç çekti. “Burada taş taş üstünde bırakmayacaklar...”

Evet, büyük bir ihtimalle, diye geçirdi Robin içinden. “İçeri girseniz daha iyi olur Sör John. Işıkları söndürtün. Evdeki herkes olabildiğince sessiz olsun.”

Sokağın sonunda ışıklar ve meşaleler göründü. Hızla yaklaşıyorlardı.

Robin kaşlarını kaldırdı. “Hâlâ bana eşlik etmeye mi çalışıyorsunuz Sör John?”

Ypres geriye doğru adım attı. “Siz de içeriye girin. Deli olmayın. Lancaster güvende...”

“Hayır, hâlâ nehre ulaşmamış olabilir.” Robin adamların bir yelkenli bulmuş olmalarını umuyordu.

Tüccar itiraz etmedi. Elini kapının koluna koydu. “Emin misiniz?”

Robin başıyla onayladı. “İyi geceler Sör John.”

Ypres başını iki yana salladı, kapıyı aceleyle kapadı ve sadece birkaç dakika sonra pencerenin ardındaki ışıklar söndü. Sokak kapkaranlıktı. Robin Romulus’un yularını aldı ve onu öfkeli meşalelere doğru sürdü.

Düşündüğü kadar çok değillerdi. Yüz kişi bile yoktular. Belki altmış kişi. Onları ilk duyduğumda sayıları daha fazlaydı, sonra birçoğu geri çekilmiş olmalı, diye geçti zihninden. Lancaster’a ne kadar öfkeli olursa olsunlar, çıktıkları yolda sağlam sinirlerle sahip olmak zorundaydılar. Düzenli sıralar halinde hareket etmiyorlardı, aksine bitişik kümeler halinde, şaşırtıcı bir hızla hareket ediyorlardı ve bazılarının elinde meşale vardı. Aralarından on adım kaldığında Robin durdu. Sanki sözleşmişler gibi yürüyüş alayı da durmuştu. Zifiri karanlık sokak, titrek meşale ışığına bürünmüştü.

Romulus huzursuzca burnundan soludu, Robin yatıştırmak istemesine elini burnunun üstüne koydu.

“Yol verin efendim,” dedi, kalabalığın önündeki genç çocuk.

“Böyle hızla nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Robin.

“İşimiz var. Yolumuzdan çekilirseniz iyi olur.”

Robin, Romulus’un alnını yavaşça okşadı. “Evinize gidin. Bir şey yapmadan önce kendinize bir gün zaman tanıyın.”

Kalabalık bir duvar gibi birkaç adım yaklaştı. “Paltonuzda ne var efendim?” diye sordu, elinde çekice benzer bir şey olan, kısa boylu, yaşlı bir adam.

Robin ona dostça gülümsedi. “Üzerinde kırmızı gül sembolü olan bir kumaş parçası, bir adamı suçlu yapmaz.”

Bir anda, artık kalabalığın karşısında değil, bir dairenin ortasındaydı. Romulus huzursuz adımlarla kımıldıyordu. Robin onu bir bakışla sakinleştirdi.

“Bu, o kumaş parçasının ne anlam taşıdığıyla doğru orantılı efendim! Ve gördüğümüz kadarıyla da o gül, lanert olası bir hainin sembolü!”

Robin omuzlarını silkti. “O sizin fikriniz, bu da benim fikrim. Ve burası gibi özgür bir şehirde herkes kendi görüşünü söyleyebilir, öyle değil mi?”

Yaşlı marangoz bir an şaşkın baktı. Sonra başını iki yana salladı. “İlginç bir tipsiniz. Ama istediğimiz sizin kelleniz değil ve biraz aklınız varsa, bizi daha fazla engellemeyin ve geldiğimiz şeyi yapmamıza izin verin.”

“Ne için geldiniz?” diye sordu Robin ilgiyle.

“Bu şehrin adaletini savunmak için.”

“Öyle olduğunu sanıyorsunuz!” dedi Robin “Ama gerçekte bu, bir adamı öldürmek anlamına geliyor, öyle değil mi? Dava olmadan, yargı olmadan. Ve Kral’ın oğlu olmasaydı da...”

“Kral’ın oğlu değil!” diye böldü genç olan.

“Yine de hakkınız yok.”

“Adaleti ilk çiğneyen oydu,” diye geldi uzaktan bir ses. “Buna izin vermeyeceğiz. Onu alacağız...”

“Burada değil.”

Şaşkınca bir sessizlik oldu, sonra öfkeli homurtular yükseldi.

“Değildir kesin, biz de inandık,” dedi alaycı bir sertlikle. “Orada, Ypres’in yanında.”

“Hayır, sadece kısa süre buradaydı. Bana inanmıyorsanız gidin bakın ama onu bulamazsınız.”

“Nerede o zaman?” diye sordu marangoz.

“Bunu söyleyemem.”

“Bu da ne demek oluyor? Bilmiyor musun, yoksa söylemek mi istemiyorsun?”

Robin cevap vermedi ve genç lider ona bir adım yaklaştı. Robin’e düşmanca baktı, daha sonra adamlara döndü. “On kişi tüccarın evine gitsin ve baksın.”

Küçük bir grup uzaklaştı. Diğerleri sessizce bekledi. Adamların omuz silkererek geri dönmeleri çok uzun sürmedi. “Her yer

karanlık,” dedi biri. “Kapıyı çaldık, bir hizmetçi uyku sersemi kapıyı açtı. Tüm ziyaretçilerin saatler önce gittiğini söyledi.”

Homurdanmalar kesildi. Genç sözcü Robin’e yaklaştı. “Nerede o?”

“Şehirde değil,” diye cevap verdi Robin.

Beş-altı kişi üstüne yürüdü ve onu yakaladı. “Nerede olduğunu söylersen iyi edersin!” dedi marangoz.

Romulus kişnedi ve şaha kalktı. Birkaç kişi öfkeli çiftelerinden dolayı korkuyla geri çekildi, sonra biri onu yularından yakaladı ve onu meşalenin ışığından uzaklaştırdı.

“Emin değilim,” dedi Robin. “Kennington da Prens Richard’ın yanında olabilir. Ama bana nereye gideceğini her zaman söylemez.”

Marangoz onun gözlerinin içine baktı. “Bence yalan söylüyorsun dostum. Neden hiç korkmuyorsun, he?”

Yani, bu o kadar da doğru değil, diye düşündü Robin. Korkuyordu. Hayatı şu sıralar istediği gibi gitmiyordu ama yine de yaşamayı seviyordu.

“Tanrı aşkına, neden korkacakmışım ki? Londra’dayım, öyle değil mi?”

“Evet. Ve Londra, lanet olası Lancaster’cılardan hiç hoşlanmıyor. Evet söyle!”

“Ne biliyorsam söyledim.”

“Pah! Bence onu aramamamız gereken tek yer Kennington!”

Robin hafifçe gülümsedi. Ve sonra yüzünün ortasına bir yumruk yedi. Gözleri kapandı ve insanların, parça parça zırhını çıkarttıklarını algıladı. Her şeye rağmen şanslıyım, diye düşündü başlarda. Kızgın ve öfkeli bir kalabalık sadece, canavar değiller. Marangozun çekiç darbelerini indirmiyorlardı, sadece yumruklarıyla vuruyorlardı. Çokça yumruk ve sonra tahta ayak-kabılarıyla, keçe terlikleriyle ve deri çizmeleriyle tekme atmaya başladılar. Kolu kırıldı ve artık başını daha fazla koruyamıyordu. Aniden gerçekten çok korkmaya başladı. Gözlerini açtı, ama hiçbir şey göremiyordu, sanki kör olmuş gibiydi. Ağzından kan

fişkırıyordu. Konuşamıyordu. Tanrı seni korusun Joanna, diye düşündü. Kendini suçlama. Yasımı tut ve sonra Isaac'le evlen. Ve beni Waringham'a göm...

★

Gece yarısı kalp atışları yavaşladı ve vücudu tüm sıcaklığını kaybetmek üzereydi. Sonra Romulus, onu bağladıkları kapı direğinden kurtulmayı başardı ve soğuk zemindeki Robin'in yanına yatıp onu ısıtmaya başladı. O olmasaydı Robin ölebilirdi, çünkü John Ypres, adamlarından birini, ancak şafak vaktinde sokağa göndermeye cesaret edebilmişti. Hizmetkâr, sanki sıcak bir yaz günü çimlerin üzerine oturuyormuş gibi yol ortasında duran, güçlü savaş atına baktı. Ancak ikinci bakışta atın yanında ki cansız bedeni gördü. Yardım çağırdı ve Robin'i eve taşıdılar.

Robin donmuş olsaydı, hiçbir şey hissetmezdi. Sabah saatlerine kadar iki dünya arasında gidip gelmişti. Ve aynı zamanda, Londra sokaklarında yatıp gece o sokaklarda neler olduğunu bilmeyen tek kişiydi.

Londralılar, John Ypres'in evinin önündeki olaydan sonra, önce olduğundan daha öfkeli bir şehirde şehrin içine geri dönmüşlerdi. Sayıları yolda çabucak artmıştı. Kana susamış bir halde şehirde Lancaster ve Percy'yi aradılar. Hatta küçük bir grup Savoy Sarayı'na girmeye çalıştı ama başarısız oldu. Sadece değerli cam pencerelerden ikisine taş atıp tuzla buz ettiler. Elebaşları Lancaster'ı bulamayacaklarını anlayınca, Dük'ün kendisini olmasa da en azından unvanını yok etme kararı aldı. Hainliğinin göstergesi olarak, hane armasını, Westminster salonunun ve St. Paul Katedrali'nin kapılarına ters bir şekilde astılar, yanma da Lancaster'ın kökeninin nereden geldiğini anlatan, aşağılayıcı yalanların yazdığı bir pankart açtılar. Böylece öfkelerini dindirmişlerdi. Vahşi güruh ayrılmak üzere dağıldı, tekrar cesur işçiler ve itibarlı, zararsız vatandaşlar haline döndü. Sabah şehir sakindi. Sanki çılgın bir maskeli oyun oynanmış gibiydi. Şayet ters asılı duran hane arması olmasaydı. Westminster'deki, gece nöbetçi askerler tarafından indirilmişti ama Courtenay Piskoposu,

kilise kapısından indirilmesi için talimat verene kadar uzun süre oyalandı. Söylenenlere göre bir süre karşısında durmuş ve gül-müştü...

Lancaster neler yaptıklarını öğrendiğinde, öfkesi sınır tanı-madı. Patlamasına şahit olanlar, Kara Prens'li günleri anımsa-dılar. Onun dul eşi, Prens Richard'ın annesi Joan, Lancaster'ı nafile bir çabayla sakinleştirmeye ve şehirle uzlaştırmaya çalıştı. Lancaster bunun yerine, hemen, çok da uzakta olmayan She-en'de konaklayan Kral'a gitti. Belki de kırılan onuru için mer-heme ihtiyacı vardı ve hiç kimse babası kadar acılarını paylaşı-mazdı. Kral en az oğlu kadar sinirlenmişti. Belediye başkanına ve konsey üyelerine hemen gelmelerini emretti. Sadece bir avuç adam, karşısına çıkmaya cesaret etmişti.

Dük, kükreyen bir sesle, olanların Kral'a ve hanesine hakaret olduğunu söyledi, bunu yapanlar öyle büyük bir cezaya çarptı-rılmalıydılar ki bundan sonra tahta ve soylulara karşı asi dav-rananlara korkutucu bir örnek olmalıydı. Belediye başkanı ve konsey üyeleri mücadele edecek durumda değillerdi. Sırasıyla diz çöktüler ve şehirleri için merhamet dilediler.

Kral ve Dük, buz gibi yüzlerle af şartlarını bildirdiler. Tüm belediye meclisi, St. Paul'den Cheapside'a kadar cezalandırılac-ktı. Belediye başkanı, şerif ve konsey üyeleri değiştirilecek-ti. Ve Lancaster hane armasını lekeleyenler, tutuklanıp ölüme mahkûm edileceklerdi. Herhangi bir merhamet talebinde bu-lunanlar, dedi Lancaster ironik bir şekilde, şayet Londralıların pişmanlıkları kalpten olursa dikkate alınacaktı.

Şehrin ileri gelenleri, talepleri sessizce kabul ettiler ama tutuklama söz konusu olmadı. Suçluları bulmak imkânsızdı. Hiç kimse bir şey görmediğini söylüyordu, komşular birbirini kolluyordu, şerifin adamları bile başarısızdı, çünkü ne zaman şüpheli elebaşının kapısını çalsalar, içeride kimseyi bulamaya-caklarını biliyorlardı...

Lancaster, Sheen'den Savoy'a geri döndü, bir süre tuzla buz olmuş pencerelere baktı, sonra içeriye girdi ve ihtiyaç duydu-

ğunda ortalıklarda olmayan, sadakatsiz sersem Fitz-Gervais'i görmek istedi.

"Ama Lordum," diye itiraz etti cesur bir subay. "Hâlâ bilinci yerinde değil."

"Ne?"

Yüzbaşı, Dük'ün neler olduğunu henüz bilmediğini fark etti. Bir süre daha Calais nöbetçilerinin yanında olmayı istedi. "Onu bu öğlen getirdiler Lordum. Bir sedyeyle. Dr. Appleton dedi ki..."

"Evet?"

"Hâlâ yaşıyor olması bir mucizeymiş. Ama durumu kötü görünüyor."

Lancaster ayağa kalktı ve merdivenlere yöneldi. Basamakları ikiye ikiye çıktı ve aceleyle koridor boyunca koştu.

★

Robin, kanlı ve pislik içindeki kıyafetleriyle, hatta ayağındaki çizmelerle yatağında yatıyordu. Gözleri kapalıydı ve yüzü sapsarıydı. Sol kolu alçıya alınmıştı.

Francis yanındaki taburede oturuyordu ve Lancaster içeriye girdiğinde korkuyla irkildi. Sonra ayağa kalktı ve ona yerini verdi.

Dük yatağın yanına geldi ve Robin'e baktı. "Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Francis'e bakmadan.

Robin'in yardımcısı yutkundu. "John Ypres'in adamları onu bu sabah evlerinin yakınında bulmuşlar. Sör John bir haberci gönderdi. Dr. Appleton ve ben, birkaç adamla hemen şehre gittik. Sör John kimin yaptığını veya ne zaman olduğunu söyleyemedi. Doktor, kolunun, köprücük kemiğinin ve birkaç kaburgasının kırıldığını ama onu öldürecek olanın... kafası olduğunu söyledi. Buraya getirsek de getirmesek de fark etmezmiş. Biz de onu buraya getirdik. İki defa kendine geldi, gözlerini açtı. Ama... beni tanımıyor."

"Hadi Aimhurst, kendini toparla..."

Francis koluyla gözlerini sildi. "Affedin Lordum," dedi kısık sesle.

“Biliyorum, yanından ayrılmak istemiyorsun. Haklısın. Yine de git ve Peder Lionel’ı çağır.”

Francis tek kelime etmeden eğildi ve dışarıya çıktı.

Robin’le tek başına kaldığında, yatağının yanına oturdu ve onu, sanki yıllardan beri bilmediği birine bakıyormuş gibi inceledi. Sonra Robin’in zarar görmemiş elini, kendi ellerinin arasına aldı.

“Bana öfkeli olman yeni bir şey değil Tanrım,” diye mırıldandı. “Ama bu... adaletli bir hamle değil. Onun yaşamasına izin verirsen, daha mütevazı olacağıma dair yemin ederim. Karşıma Courtenay gibi düzinelerce aptal çıkarsan da buna gayret edeceğim...”

Robin birden hareket etti ve gözlerini açtı. Sanki Lancaster’a bakıyor gibiydi ama görünüşe göre onu tanııyordu.

“Robin.”

Dudaklarını hareket ettirdi. Sağ eliyle Lancaster’ın parmağını tuttu. “Isaac!”

“Hayır, benim Robin.”

“John.”

“Evet.”

“Göremiyorum. Aman Tanrım... Göremiyorum...”

“Sakin ol. Göreceksin. Sakin ol! Uyu. Ama ölmemeye çalış.”

“Lancaster güvende mi?”

“Evet. Endişe etme.”

“Onu Kennington’da aramayacaklar...”

“Hayır, aramayacaklar. Her şey yolunda, inan bana.”

“Onu gerçekten öldürmek istiyorlar.”

“Ama bunu başaramayacaklar. Bununla ilgileneceğim.”

“Üşüyorum.”

“Yaralandın, bu nedenle üşüyorsun. Geçecek.”

“Fransa’da mıyız?”

“Hayır. İngiltere’deyiz.”

Robin nafile bir çabayla başını hareket ettirmeye çalıştı ve titremeleri kötüleşti. “Tanrı’ya şükür. Sanırım...” Kısa bir süre

sustu ve Lancaster'ın elini biraz daha sıkı tuttu. Yüzünü buruşturdu ve Lancaster onun tepeden tırnağa ter içinde kaldığını fark etti. “Elveda John.”

“Lanet olsun Robin. Sakın yapma...”

Robin gülümsedi. “Şimdi sesin onunkine benzedi.”

Bölüm 28

Londra, Nisan 1377

Bazen sanki eriyormuş gibi hissediyordu. Sanki katı bir şekli yokmuş gibi. Bazı şeyler hissediyordu. Ona dokunan eller, acı, soğuk, sıcak, hatta ona su içirdiklerinde, o su kendi bedenine girmiyormuş gibi hissediyordu. Çünkü bedeni kaybolmuştu, kozalanmıştı, tıpkı tırtılın kendisini dünyadan uzaklaştırmak ve beklemek için bedeninin etrafına ördüğü koruyucu kılıf gibi.

Dr. Appleton, Fransiskan'dı. Lancaster'ın doktoruydu, ki bu da kendi içinde ilginçti, çünkü Dük hiç hasta olmazdı. Aslında Appleton, piskoposlar meclisinin ruh halini çok iyi anlayan, iyi bir akıl hocasıydı. Bunun yanı sıra, saraydaki dük çocuklarının kızamıklarından, gri sakallı şövalyelerin şişmiş eklemlerine kadar herkesi tedavi ediyordu. Doktorluğuyla olduğu kadar dayanışmanlığıyla da ünlüydü. Ancak bu vakada o da çaresizdi. Zor, dedi üç gün sonra, aşırı zor, dedi bir hafta sonra. Ama bir gelişme söz konusu değildi. İki saygın Yahudi meslektaşını getirtti, her ne kadar İngiltere'ye Yahudi girmesi yasak olsa da herkes en iyi doktorların onlardan çıktığını bilirdi. Ama onlar da başlarını iki yana salladılar.

"Tek başına kalmamalı," diye önerdi biri. "Özellikle de geceleri. Kim bilir, belki de yanında birileri olduğunu hissediyor ve bu şekilde hayata bağlı kalıyordur."

Robin gerçekten de birinin yanında olduğunda hissedebiliyordu. Hissediyordu ve duyuyordu. Sıklıkla tanıdık seslerdi. Henry, Francis, Lionel ve sessizce mırıldanan Lancaster'ı: "Hayata dönmesini istemiştım Tanrım! Ot gibi yaşamasını değil! Benimle pazarlık yapma..."

Ve sonra ona hiçbir kelime etmeyen biri geldi, bir şey demesine gerek de yoktu zaten. Robin onu nereden tanıdığını bilmiyordu. Ama Leofric olduğunu biliyordu. Bunu biliyor olmasına da şaşırılmamıştı. Hiçbir şeye şaşırılmıyordu. Sadece varoluşunu sürdürüyordu.

Bir süre sonra duyduğu kelimeleri anlamlandırmaya başladı. Lionel'ın ziyaretleri de ona bir sınav gibi geliyordu. Başlangıçta duaları onu rahatlatıyordu ama sonraları, sanki bitmek tükenmek bilmeyen bir son yağlama sakramantinin içindeymiş gibi, can sıkıcı bir duyguya kapıldı. Buna karşın Henry'nin varlığı onu sevindiriyordu, çünkü o, Robin'in ilgilendiği şeyler anlatıyordu. Derslerinden, atlardan, bazen de zararsız saray dedikodularından bahsediyordu. Robin birden bir boşluğa kayıyor ve bir sonraki hikâyenin ortasında uyanıyordu. Ama önemli değildi, hiçbirisi ona pek bir anlam ifade etmiyordu.

"Robin, ne olduğunu tahmin edemezsin!" dediğini duydu çocuğun bir sabah.

Robin rahatsız edilmemeyi tercih ederdi, çünkü düşünceler yeni keşfiydi. Düşünmeye tekrar ne zaman başladığını söyleyemezdi. Fark ettirmeden gerçekleşmişti. Ve ne olduğunu anlayınca, birden çok heyecanlanmıştı ve düşündükçe düşündü. Şekil, beden, isim, her şey geri geliyordu.

"Kral beni şövalye yaptı," dedi Henry acımasızca. "Dahası var. Dizbağı Nişanı verdi bize. Richard'a, amcamızın oğlu Thomas'a ve bana." Aniden sustu ve sıcak ellerini Robin'in sol koluna koydu. "Ah Robin, geri dönmeni isterdim. Beni duya bilmeni çok isterdim..."

"Seni çok iyi duyuyorum Henry."

Henry küçük bir çığlık attı. "Robin! Sen... sen gerçekten benimle konuştun mu?"

"Hm."

"Gerçek. Gerçek! Sonunda uyandın! Oh, Tanrı'ya binlerce kez şükür! Bunu babama söylemeliyim. Ve Leofric'e." Robin'i bıraktı.

“Bekle. Lütfen... biraz bekle.”

“Ama...”

“Tekrar elini uzatır mısınız?” Sol kolunu Henry’nin sesinin geldiği yöne doğru uzattı.

“Tabii.” Henry ince parmaklarıyla kolunu kavradı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Oldukça iyi, sanırım.”

“O zaman... lütfen gözlerini aç.”

Robin yutkundu. Ölümüne korkuyordu. Körlük çektiği anı çok net hatırlıyordu. Derin bir nefes aldı. Peki o halde. Er ya da geç öğrenmek zorundayım. Neden şimdi olmasın? Göz kapaklarını açmak kolay değildi, tıpkı zorla uyandırılıp hâlâ yorgun hissederken uyanmaya çalışmak gibiydi. Sonra birden kendiliğinden açılıverdiler. Ve Henry, pencereden içeri giren güneş ışığında parıltıyan bir leke gibi tam önünde duruyordu. Robin gözlerini kırıştırdı ve Tanrı’ya şükretti.

Henry sevinçle gülümsedi. “Beni görebiliyorsun, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Güzel!”

“Ne kadar güzel olduğunu tahmin edemezsin. Şimdi tekrar söyle. Kral seni şövalye mi ilan etti?”

Henry parlayan gözlerle onayladı.

“Bu harika. Peki sana nişan verdi mi?”

“Evet.”

“Ama bunu genelde Aziz George zamanı yapar.”

“Doğru. Dün Aziz George’tu.”

“Yirmi üç nisan mı?”

Henry alnını buruşturdu. “İyi olduğundan emin misin?”

“Oh, tüm baş melekler ve azizler adına ... İki aydan beri yattığımı mı söylüyorsun?”

“Sakin ol Robin. Bunun ne önemi var, önemli olan sonunda uyanmış olman.”

Doğru, şüphesiz ki en önemlisi buydu. Ama buna rağmen sarsılmıştı. Gözlerini kapadı.

“Robin?”

“Korkma. Tekrar... uyumayacağım.”

“Emin misin?”

“Neredeyse.”

“O zaman şimdi gidip onlara söyleyebilir miyim?”

Robin başıyla onayladı. “Baban parlamentoda değil mi?”

“Ah, çoktan bitti. Babamın dilekleri sonunda gerçekleşti. Londralılara çok öfkeliydi tabii ama parlamentoda çoğunluk bizdeydi.”

“Peki piskoposlar?”

“Hm şey, buna inanamayacaksın Robin ama babamla kilise arasındaki son anlaşmayı yapan Courtenay Piskoposuydu.”

“Haklısın, buna inanmak çok zor.”

“O babamın düşündüğünden daha iyi bir adam. Genel olarak piskoposlar öyle.”

Sanki Lionel konuşuyor, diye düşündü Robin.

★

Tek tek doğru olup olmadığını görmek için geldiler. Hepsi bir anda gelmedi ve hiçbirisi uzun süre kalmadı. Ama hepsi kendi gözleriyle duruma şahit oldular.

Robin hasta yatağının başında kaç kişinin nöbet tuttuğunu öğrenince utandı ve teşekkür etti. Altında bez bağlı olduğunu öğrenince şaşırdı, utandı ve bu durumu komik buldu. Ancak yarı yarıya kilo kaybetmiş olması ve doğrulacak gücü bulamayışı hiç komik değildi.

Herkes geldiğinde ve tekrar gittiklerinde, Leofric geri döndü ve onunla kaldı. Robin mutluydu. Ona rol yapmasına gerek yoktu, onun önünde güçsüzlüğünden utanmıyordu. Onu tekrar gördüğü için mutluydu. Loefric’e bakmak ona iyi geliyordu. Çünkü şayet görme yeteneğini kaybetmiş olsaydı, üçüncü bir kişi olmadan sohbet edemeyeceklerdi. Birbirlerine baktılar, gülmüşediler ve birbirlerini anladılar.

Robin için için, prensle Henry’nin şövalyelik ve nişan onuru için çok genç olduklarını düşünüyordu, ancak iki genç, gele-

cekte yapılacak olan savaşta, birliklerden birini ortaklaşa komuta edeceklerdi ve kral muhtemelen bu yüzden böyle bir karar almıştı. Neticede, Kara Prens Crecy’de tutuklandığında ve kendilerinden beş kat daha üstün olan düşman gücüne karşı galip geldiğinde on beş yaşındaydı. Plantagenet’ler erken olgunlaşmak zorundaydı.

Savoy Sarayı’nda savaş hazırlıkları yeniden huzursuzluk yaratmıştı, herkes çok meşguldü ve içerideki politik savaşların üstünü örtmüştü.

Robin, Leofric’in kolunda tekrar yürümeyi öğrendi. Acele ediyordu, çünkü onu burada bırakmaları için hızla iyileşmek zorunda olduğunu biliyordu. Sabahtan akşama kadar yemek yiyordu. Ve tek başına ayaklarının üzerinde duracak ve iç avluya kadar yürüyecek hale gelince, tekrar at binmeye de başlamıştı.

Mayıs sonunda görevinin başına geçti.

Lancaster sabah çalışma odasında onunla karşılaştığında gülümsedi. “Ah, iyi görünüyorsunuz. Alın, bu listeyi inceleseniz iyi olur. Temmuz ortasına kadar burada olması gereken şövalyelerin listesi. Eğer kıştan önce bir şey yapmak istiyorsak, en geç o zaman yola koyulmamız gerek. Birini unutup unutmadığımı bana söyleyin?”

Lancaster birkaç lordla ihtiyaç duyulan gemi sayısını konuşurken, Robin listeyi inceledi. Bir yandan da konuşulanlara kulak kabartmıştı ve şaşkınlıkla, Dover veya Southampton’dan değil, buradan, Londra’dan yelken açacaklarını duydu.

Lordlar ayrıldıktan sonra, Dük pencerenin önünde duran Robin’in yanına gitti. “Ee?”

“Herkesin ismi yazıyor. Benimki haricinde.”

“Hm.”

“Lordum...”

“Robin, bu imkânsız. Hâlâ kendinizi toparlamadınız.”

“Saçmalık.”

“Gözümün gördüğü şeye inanıyorum ben.”

“Bir aydan fazla zaman var.”

“Evet. Zaten büyük bir olasılıkla bir deniz savaşı olacak ve siz buna uygun değilsiniz.”

“Deniz tutan tek kişi ben değilim.”

“Ama hiç kimseyi sizi olduğu kadar tutmuyor. İngiltere’de kalın ve benim için buraya göz kulak olun.”

“Böyle bir görevi üstlenecek yetkiye sahip değilim.”

“Çünkü hiçbir zaman istemediniz. O zaman evinize gidin.”

“Hayır.”

Dük bir an sert gözlerle baktı ve sonra pes etti. “Peki o halde.”

Robin rahatlamış bir halde gülümsedi.

“Kılıcınız bulundu Robin. İlk önce kayıptı ama daha sonra, pişman olan hırsız onu bir gece John Ypres’in kapısının önüne bırakmış. Zırhınız ise maalesef kurtarılacak durumda değildi. Görünüşe göre sizin kadar dayanıklı değilmiş. Size yeni bir tane hazırlattım. Ama her adımda boşlukların şıkırdamaması için, biraz kilo almanız lazım.”

“Çok cömertsiniz Lordum.”

“Demek resmi olacağız. Bu konunun açılmasından hoşnut değilsiniz.”

“Hangi konu?”

Lancaster kısa bir süre elini omzuna koydu ve gülümsedi. “Usta Griffin’e uğrayın ve zırhınızı görün. Size onu göstermek için can atıyor. Haklı olarak işiyle gurur duyuyor.”

“Bundan eminim. Ama... bu gerekli değil.”

“Değil. Biliyorum. Ama siz yine de onu kabul edin. Ona ihtiyacınız olacak.”

Olanlar hakkında konuşmaktan kaçıyorlardı. Robin böyle olmasını tercih ediyordu. Neticede bir zamanlar yapacağına dair yemin ettiği bir şeyi yapmıştı ve her ikisi de böyle şeyleri ciddiye alacak kadar eski kafalıydı. Anlatılacak ya da dinleyecek bir şey yoktu.

Lancaster ellerini masanın kenarına dayadı ve alnını buruşturarak önündeki sayısız kâğıda baktı. Akli karışmış bir halde

devam etti: “Bir şey daha var, Robin. Prens, Waringham Kontu’na bir emir verdi.”

“Onu benim başıma dikerseniz, burayı terk ederim.”

“Amacım bu değildi. Ben sadece onun düşebileceğini düşündüm.”

Robin iç çekerek başını salladı. “O düşmez. Mortimer’da şeytan şansı var.”

“Gerçekten mi?” Başını kaldırdı ve şaşırmış gibi yaptı.

Robin asıl yüzle başını salladı. “Öyle.”

“Şey... o zaman başka bir şey düşünmeliyiz, öyle değil mi? Zarar görmeden eve dönerse, tekrar evlenmesini engellemeliyiz.”

“Bunu nasıl yapacaksınız?”

“Oh, bu o kadar zor değil. Zengin bir kadınla evlenmeye çalışacaktır. Ve zengin kadınların güçlü babaları ya da vasileri vardır. Ve nüfuzlu erkekler kolayca manipüle edilir.”

“Neden zengin bir kadın istesin ki?”

“Robin, gerçekten düşmanınız hakkında çok az şey biliyor ve onun iflas ettiğini gözden kaçırıyor olabilir misiniz?”

“Mortimer mı? Ama neden... At üreticiliğine ne oldu?”

“Paraya ihtiyacı olduğu için yavaş yavaş her şeyini sattı. Kısrakları, bir yaşındaki atları, neredeyse tüm hayvanları. Hatta otlakları ve ahırların bulunduğu araziye.”

Robin bembeyaz kesilmişti. “Benim topraklarımı mı sattı? Lanet olsun... Kime?”

Lancaster omuzlarını kaldırdı. “Rütbeli birine değil. Bilgilerim doğruysa, birçok hayvanını farklı şövalyelere ve toprağı da Conrad Scott’a satmış.”

Robin’in bacaklarındaki derman gitmişti. Fark ettirmeden duvara yaslandı. “O... benim eniştem.”

“Ne, asi kız kardeşinizin kocası mı?”

Robin belli belirsiz başıyla onayladı.

Lancaster ironik bir şekilde gülümsedi. “Tamam, o zaman. Topraklar yine aile içinde kalıyor.”

Robin inanamıyordu, başını iki yana salladı. Agnes'in Conrad'la evlenmesi ne büyük bir şans, diye düşündü, böylelikle topraklarını yeğenlerine ait olacak. Buna rağmen, Lancaster'ın laf arasında verdiği haberler, içindeki öfkenin kabarmasına sebep oldu. Mortimer, diye düşündü öfkeyle, fırsatım olduğunda seni öldürmem gerekiyordu.

Lancaster birkaç yazı kâğıdını ve parşömen rulosunu kenara itti ve alttakilerden birini kaldırdı. "Bu savaş çok pahalıya patlayacak. Yakında ben de atlarımı satmak zorunda kalacağım. Robin... Gördünüz mü işte, hâlâ bitkinsiniz. Yatağınıza geri dönün lütfen."

"Hayır. İki ay yetti. Ne yapılacak?"

"Düşeceksiniz. Bu durumda Fransa'ya gelerseniz, o zaman düşen siz olacaksınız, Mortimer değil."

Robin eliyle boş ver hareketi yaptı. "O halde Waringham'ı oğlum geri alır."

★

Ne Robin ne de Mortimer düştü, çünkü savaş hiçbir zaman olmadı. Haziranın yirmi birinde, neredeyse oğlundan bir yıl sonra, Kral Edward öldü. Bu, durumu altüst etmişti. Artık hiç kimse Fransa'yı düşünmüyordu. İngiltere büyük bir kral için yasa boğulmuştu. Hükümdarlığı altında bulunan soylular ve şövalyelerle sırtlarından paralar kazandığı köylüler ve vatandaşlar bir konuda hemfikirdi: Acı bir kayıptı, bir daha geri dönmeyecek olan parlak bir çağın sonuydu.

Uzun süreden beri hasta ve bitkin olsa da Kral'ın ani ölümü şaşkınlık yaratmıştı, çünkü son haftalarda daha iyiye gittiği söylenmişti. Bu yüzden de öldüğünde, oğullarından hiç biri yanında değildi. Hiç kimse yoktu, biri hariç, diye bildirmişti Saray'ın pederlerden biri: Alice Perrers, Kral son nefesini vermeden önce onun parmağındaki yüzükleri çıkarmış ve ortalıktan kaybolmuştu.

"Buna inanamıyorum!" diye mırıldandı Robin başını iki yana sallayarak. "Yüzükleri belki peder almıştır."

“Robin!” Katherine Swynford dehşete uğramıştı. “Hemen bir dua okusan daha iyi olur.”

Uzun bacaklarını uzattı ve gözlerini kırpıştırarak güneşe baktı. Birlikte, fiskiyeli havuzlardan birinin yanındaki bankta oturuyorlardı ve dünden beri ağabeyleri, Prens ve onun annesiyle birlikte Sheen’de olan Lancaster’ın geri dönüşünü bekliyorlardı. Robin ona oraya kadar eşlik etmişti ama akşam Henry’yle birlikte geri dönmüştü.

“Alice’ciğim,” diye iç çekti Katherine. “Ama ben onun bunu yapabileceğine inanıyorum. Nasıl biri olduğu düşünülürse. Acı. Çok değişti...”

“Evet, biliyorum.”

“Hm. Bildiğinizi biliyorum. Bir zamanlar iyi arkadaşlık.”

“Gerçekten mi?”

“Şey... Ne de olsa çok ortak yönümüz var, öyle değil mi?” İronik bir şekilde güldü ve ellerini karnının üzerine koydu. “Ama uzun zaman oldu. Robin, yaşılanıyoruz.”

“Hayır, üzgün olduğunuz için böyle düşünüyorsunuz.”

“Evet, öyleyim. O harika bir adamdı. Ve John için büyük bir üzüntü oldu. Babasının onunla gurur duyması ve mutlu ölebilmesi için, John bu savaşı zaferle sonlandırmak ve İngiltere’nin şanını ve itibarını tekrar kazanmaya çalışıyordu.” Kızgın bir ifadeyle başını salladı. “Ama böyle olmamalıydı.”

Robin tek kelime etmeden başıyla onayladı. Lancaster için sert bir darbe olduğunu biliyordu. Ama bu meselenin iyi bir tarafı da vardı. Edward’ın ölümüne üzülen Londralılar, şehrin üzüntüsünü göstermek ve nihayet barış imzalamak için Sheen’e pişmanlıklarını bildiren bir heyet gönderdiler. Dük üzüntüsü adına onları kabul etti; hoşgörülü bir şekilde şehri bağışladı ve merhamet gösterdi. Robin bir şehre merhamet gösterilip gösterilmeyeceğini bilmiyordu. Bu fıkri tuhaf buldu ve bu uzlaşmanın, karşılıklı olarak anlayış göstermekten çok, aşırı duygusallık sebebiyle gerçekleşmiş olmasının, süreklilik sağlayıp sağlamayacağını merak ediyordu. Ama her halükârda içten içe yanan büyüyen bir kinden daha iyiydi.

“Ve şimdi doğru düşünecek kadar sakın bir ânı bile olamayacak,” diye devam etti Katherine. “Bunun yerine, o küçük canavarı tahta oturtacak ve onun için kendisini paramparça edecek.”

“Evet. Ben de aynısını düşünüyorum. Peki ne yapabiliriz?”

“Hiçbir şey. Sıcak bir yaz gününde, huzurlu bir bahçede, harika çiçeklerin arasında, ciddi düşünülecek hiçbir şey.”

★

Temmuzun on altısında, Galler Prensi, Westminster’da, Robin’in şatafat adına o güne kadar şahit olduğu her şeyi gölgede bırakan bir törenle, Canterbury Başpiskoposu tarafından takdis edilerek Kral ilan edildi. Lancaster tüm İmparatorluğun Kâhyası sıfatıyla ipleri eline almıştı. Yaptığı düzenlemeler, onu eleştirenlere ve küçümseyenlere ceza niteliğindeydi. Yeğenin törenini daha zekice kurgulayamazdı. İçten içe, Lancaster’ın tahta oturmasının İngiltere adına daha hayırlı olacağını düşünenler bile, seremoninin büyüklüğünden ürkmüşlerdi. Taç töreninden sonra, herkes artık Richard’ın Tanrı tarafından seçilmiş Kral olduğuna inanıyordu. En çok da Kral’ın kendisi. Parlayan çocuk gözleriyle, dünyanın güçlü soylularının ve kilise efradının, önünde diz çöküşlerini izledi.

Bölüm 29

Fernbrook, Ağustos 1377

Lancaster, kutlama bittikten sonra, on bir yaşındaki Kral'ı temsil edecek heyet kurulana kadar kalmıştı. Sonra bir süreliğine saraydan ayrılmak için Kral'm iznini isteyerek eşi, sevgili-si, çocukları ve maiyetiyle birlikte kuzeydeki topraklarına geri döndü. Yorgunluktan bitap düştüğünü ve canla başla devlet yönetmekten yorulduğunu itiraf etti Robin'e.

"Hepimiz bir nefeslenmeyi hak ettik. Yine tüm gün avlanmaya gitmek istiyorum ve sabahtan akşama kadar hiçbir şeye ve hiç kimseye sinirlenmek istemiyorum. Bunun nasıl olduğunu artık hatırlayamıyorum. Kral emin ellerde. Orada kalsaydım, herkes benim tahtın arkasındaki itici güç olduğumu söyleyecekti. Ama istemiyorum. Yani... en azından sonbahara kadar," diyerek, gülümsedi.

Robin, Leofric, Gisbert ve kuzeydeki derebeyleriyle birlikte yola koyuldular. Etkileyici bir alaydı. Bir sürü Lancasterlı, diye homurdandılar fikirleri değişmeyenler. Eğer onlara kalsa gitmelerine izin vermezlerdi.

★

Kuzeye yaklaştıkça sıralar azalmıştı. Büyük seyahat alayından birer birer ayrılıyorlardı. Robin ve Leofric, Harley'ye giden ayrımda Lancaster ve arkadaşlarıyla vedalaştılar. Robin eve gitmeye cesaret edene kadar, neredeyse bir hafta boyunca Leofric ve Cecilia'nın yanında kaldı. Sıcak bir ağustos sabahında oradan ayrıldı, yol uzak değildi. Acele etmeden, uzun vadileri ve sık ormanları geçerek Fernbrook'a doğru ilerledi.

Evin önündeki bahçeye sessizlik hâkimdi. Attan indiğinde

etrafta kimse yoktu. Şaşırmış bir halde Romulus'u ahıra götürdü, eyerini çözdü, ona yem ve su verdi. Daha sonra eve doğru yürüdü. Fındık çalılığının arkasından, birden sendeleyerek yürüyen küçük bir çocuk çıktı ve karşısında Robin'i görünce tökezledi.

Robin hızla eğildi ve düşmesini engelledi. "Edward!" Onu kucağına aldı ve göğsüne bastırdı. "Ah, oğlum... yürüyorsun." Ne kadar zamandır ayrı olduklarını biliyordu. Ama buna rağmen bu şaşırtıcıydı.

Oğlu ona meraklı gözlerle bakıyordu. Daha sonra yüzünde, güven dolu bir gülümseme belirdi, küçük ellerinden biriyle Robin'in saçını kavradı ve çılgılık atmaya başladı.

Robin gülerken oğlunu havada sağa sola salladı. "Edward. Beni hatırlıyor musun?"

Edward keyifle bağardı ve bu Elaine'in gelmesine sebep olmuştu. Robin'i gördüğünde bir an donakaldı ve hafifçe eğildi. "Sör Robin..."

Robin, Elaine'e gülümsedi ve Edward kollarını babasının boğazına doladı. Robin oğlunu Elaine'nin yanına götürdü ama onu dadısına vermedi. "Elaine. Kocaman bir adam olmuş."

"Değil mi?" Elaine gururla gülümsedi.

Robin oğlunun kumral saçını okşadı. "Herkes iyi mi?"

"Sanırım efendim."

"Neredeler?"

"Oh, leydi Joanna kilisede olmalı. Ve lord hazretleri atla gitti."

"Kim?" diye sordu Robin.

"Sör Giles."

Yo, hayır, diye düşündü Robin, o serserinin burada ne işi var? Ama kızgınlığını belli etmedi, oğlunu dadısına uzattı. "Tamam. Teşekkürler."

Edward, Elaine'in kollarında sabırsızca çırpındı ve Elaine onu tekrar aşağı indirdi. Çocuk hızla babasına koştu. Robin mutlu olmuştu, gülümsedi. "Peki o zaman, seni de götüreceğim. Tamam Elaine. Onu sonra sana getiririm."

“Nasıl isterseniz efendim.”

Robin, Edward’ı tekrar kucağına aldı, sol koluna oturttu ve tapınağa taşıdı. Öndeki ahırlara meraklı gözlerle baktı ama orası da sessizdi, kısıraklar taylarıyla birlikte otlakta olmalıydı. Henüz isimlerini bile bilmediği bir sürü tay olduğunu anımsadı. Ne tuhaf. Ne korkunç.

Derin bir nefes aldı, tahta kapıyı itti ve parlak öğle ışığından, loş tapınağa girdi. Gözleri ışığa alışana kadar bir müddet gözle-rini kırptırtırdı. Sonra sunağın önüne diz çökmüş, ince silüeti gördü.

Edward onu ele verdi. Duyulacak şekilde kıkırdadı. Joanna başını kaldırdı ve arkasını döndü. Yavaşça, sanki dizleri kaskatı kesilmişcesine ayağa kalktı.

“Robin...? Aman Tanrım, gerçek mi bu?”

Robin küçük odayı birkaç adımda arşınladı ve önünde durdu. Hafifçe eğildi. “Leydi Joanna.”

“Robin!” Kadın dudağını ısırды ve bir elini boğazına koydu. “Uzun zaman oldu... ama görünüşe göre Tanrı dualarımı duymuş.”

Robin cevap vermedi. Sadece Joanna’nın gözlerine baktı ve Edward’ın yanağındaki elini hissetti. Küçük, yumuşak bir el.

Joanna ona doğru bir adım attı ve boşta duran elini tuttu. “Bir daha dönmeyeceksin diye düşünüyordum.”

“Ama buradayım.”

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ öfkeli-sin. Mektuplarım da seni harekete geçirmemiş, öyle mi?”

“Hangi mektuplar?”

Joanna başını yukarıya kaldırdı. “Sana iki kez yazdım. İlkini ilkbaharda, diğerini birkaç hafta önce.”

Robin başını iki yana salladı. “Habercin kimdi? Kendine yeni bir tane bulmalısın.”

“Anlayamıyorum... İkisini de Giles’ın Londra’ya giden şövalyelerinden birine vermiş-tim.”

“Elime geçmedi. Ama içinde her ne yazıyorsa şimdi bizzat kendin söyleyebilirsin.”

“Bu o kadar kolay değil. Hadi, dışarı çıkalım.”

Birlikte gl çalılıklarının arasından eve doğru yürüdüler ve tek kelime etmediler. Edward Robin’ın kolunda huzursuzlanmıştı. Yüzü asıktı, babasının kaburgalarına güçlü bir tekme attı, oyun oynamak istiyordu.

“Tekmelemeyi kes yaramaz,” diye azarladı Robin sevgi dolu.

Edward’ın niyeti yoktu. Hemen ağlamaya başladı. Joanna Edward’ı almak için kollarını uzattı ama aynı anda Elaine koşarak geldi. Robin ona oğlunu uzattı.

“Altı değişmeli, efendim,” diye açıkladı Elaine. “İsterseniz, altını değiştirir değiştirmez geri getiririm.”

“Hayır. nce haraya uğramak istiyorum.”

Elaine, Joanna’ya kısa bir bakış attı ve Edward’la birlikte uzaklaştı.

Tek kelime etmeden ahırlara geldiler. Robin kapalı kapıların üstünden baktı, sonra açtı ve içeriye girdi. “Hepsi dışarıda, öyle değil mi?”

“yle olmalı.”

“Peki, taylar nasıl?”

“Harika. Her zamanki gibi.”

Robin bir çizmesiyle samanı eşeledi.

“Uzun mektuplardı Robin,” dedi Joanna usulca. “Sana söylemem gereken çok şey vardı.”

“Gereği yoktu.”

“Aa, ama dinle beni, lütfen! Çok zgnm. Kıskanmıştım, hâlâ kıskanıyorum. O kadının gözlerini oyabilirdim. Ama sana inanmamak için hiçbir nedenim yok. Sen bana asla yalan söylemedin...”

Robin başını kaldırdı ve tek kelime etmeden baktı.

Joanna ona doğru bir adım attı. “Neden şantaj yaptığını bana söylemedin?”

“Bunun işe yaramayacağını düşündüm. Sen bunu nasıl ğrendin?”

“Sonradan bir araya getirdim ve Leofric’e fikrini sordum.

Oldukça soğuk ve temkinliydi ama yazdığı satırlar arasından hak verdiğini anladım.”

Robin gergin bir tavırla kapının sürgüsüyle oynuyordu. “Ne kadar zekisiniz Leydi Joanna. Isaac nerede?”

Cevap vermedi. “Bu yeni bir zırh, öyle değil mi? Eskisine ne oldu?”

“Kaybettim.”

“Şehirde huzursuzluklar yaşandığını duydum.”

“Hm.”

“Ciddi miydi? Leofric mart başında aceleyle ayrıldı. Korktum...”

“Ciddiydi, evet. Ama şimdi her şey yolunda. Yeni kral, yeni oyunlar.”

“Oldukça... alaycısın. Sana üzgün olduğumu söyledim Robin. Bir hata yaptım ama sen de bir hata yaptın. Bana güvenmedin, neler olduğunu bana anlatmadın.”

Robin ona bakmadan başıyla onayladı. “Evet. Ödettik diyebiliriz.” Ve onu kollarının arasına alıp her şeyin yoluna girdiğini söylemek isterdi. Ama yolunda değildi. Joanna onu haksız yere suçlayıp gittiği için dargın olduğunu zannediyordu. Ama şimdi fark etmişti ki acısı çok daha derindi.

“Hadi, gidelim. İki yaşındaki atları görmek istiyorum.”

Kılıcıyla zırhını çıkardı ve parçaları samanın üzerine attı. Joanna zırhlı gömleğinin sırtındaki kopçaları çözdü, teşekkür etmesini bekledi ama nafileydi ve onu dışarıya doğru takip etti. İki yaşındakilerin ahırlarında hareketlilik olmalıydı, çünkü beslenme zamanıydı. Oswin, Hal ve ahır görevlileri oradaydı. Robin onlarla konuşmadan önce Joanna ona gerçeği söylemeliydi. Joanna tüm cesaretini topladı. “Robin, bekle. Bir dakika dur lütfen.”

Durdu. “Evet?”

“Isaac gitti. Bir hafta önce bizi terk etti. Tek kelime etmeden, çekip gitti.”

Robin ona baktı. Ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi.

“Giles yüzünden!” diye devam etti Joanna. “Sürekli tartışıyorlardı. Hep para yüzünden. Giles’ın durumu her zamanki gibi kötüydü ve Isaac tabii ki reddetti...”

“Gitti yani?”

Joanna üzgün bir ifadeyle onayladı.

“Buna inanmıyorum.”

“Ama öyle.”

“Neden ağabeyini kapının önüne koymadın?”

“Denedim. Gitmedi. Ve evin efendisiymiş gibi davranıyordu. Mayıstan beri burada, ona karşı gelemiyorum. Bu yüzden de sana yazmıştım.”

“Ve mektubu onun şövalyesine mi verdin? Harika, Joanna.”

“Onun böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim...”

“Tanrım... Isaac neden haber göndermedi?”

“Bilmiyorum. Belki de hemen gelirsin diye düşünmüştür benim gibi. Ya da belki seni almak için gitmiştir. Ama at almamış. Sadece birkaç kıyafet, o kadar.”

Robin bedeninin gerildiğini hissetti. Bilinçli bir irade gücüyle yumruklarını tekrar açtı ve derin bir nefes aldı.

“Hepsi bu değil Robin. Giles...”

Dinlemiyordu. “Ve sen de buna inandın, öyle mi?” diye sordu usulca. “Bununla yetindin?! Isaac gitti. Tek kelime etmeden gitti.”

“Robin...”

“Bunca yıl sonra, onu bu kadar az tanıyor ve böyle bir şeyi asla yapmayacağını bilmiyor olabilir misin?”

Joanna başını yavaşça iki yana salladı. “Nasıl olduğunu tahmin edemezsin. Giles’ın nasıl davrandığını. Şimdi Oswin gidecekmiş. Bana dün söyledi...”

Robin yumruğuyla ahırın parmaklığına vurdu, arkasını döndü ve onu Joanna’yı orada bırakarak çekip gitti. Büyük adımlarla iki yaşındaki atların ahırına gitti. Orada bilindik bir manzarayla karşılaştı, ahır kapıları açıldı ve ahır görevlileri kovaları sağa sola taşıyorlardı. Yüksek sesle Robin’i selamlamaları Hal

ve Oswin'in dikkatini çekmişti. İkisi de ahırların karşılıklı iki ayrı ucundan, tereddütlü adımlarla Robin'e doğru yürüdüler, gülümsemiyorlardı.

Robin onlara baktı. "Hal. Oswin. Yüzündeki morluk da neyin nesi?"

Oswin belli belirsiz sırıttı. "Tahmin etmesi zor değil. Sadece Allah'ın belası kayınbiraderine Isaac'ın neden, sevdiği kitaplarından bir tanesini bile almadan çekip gittiğini sorman yeterli." Başını çevirdi ve çimlere tükürdü.

"Onu aradınız mı?"

Hal başıyla onayladı. "Her yeri didik didik ettik, ormanı aradık. Hâlâ da arıyoruz. Giderek daha büyük bir çapta arıyoruz. Ama bir haftadan sonra..."

Robin dişlerini sıkı. Gerçek olmasın Tanrım. Isaac değil. Lütfen olmasın.

"Neden bana bir haberci göndermediniz?" diye sordu.

"Gönderdik Robin," diye cevap verdi Oswin usulca. "O kadar kolay değildi. Burton çiftliği terk etmemizi yasakladı, Kral'ın kanunlarını uygulamaya çağırdı. Ama Jocelyn buna rağmen denedi. Bilirsin işte, geçen yaz kardeşiyle bize gönderdiğin Gloucestershireli çocuk."

"Oh... tabii."

"Şey..." Oswin başını iki yana salladı. "Giles'in adamları onu yakaladı. Kötü çocuklar, dört adam, onları kayınbiraderin yanında getirdi ve hepsi senin salonunda aylak aylak dolanıp durdular, evdeki kızı ayarttılar ve hepsini korkuttular. Jocelyn'le işleri bittiğinde, ikinci bir gönüllü bulmakta zorlandık. Hal gitmek istedi ama Elinor hayatını cehenneme çevirdi. Ve Alison da benim hayatımı cehenneme çevirdi. Her an doğurabilir, Londra'ya gitmemi kesinlikle istemedi. Ama sen gelmeseydin, birimiz bunu deneyecektik. Biz... ne yapabileceğimizi bilmiyorduk. Kuzenin Gisbert de tüm bu zaman boyunca uzaktaydı. Ve şu hâkim, John Fillingham, Burton'ın eski bir arkadaşı."

Robin elini alnına götürdü. "Özür dilerim. Bu kadar uzun

süre uzakta olmamam gerekirdi. Isaac burada olduğu sürece, iş-
lerin ters gitmeyeceğini düşünmüştüm.”

“Biz de öyle düşünüyorduk,” dedi Hal. “Ama Lord Giles...
tıpkı babası gibi. Ne Leydi Joanna ne de Isaac ona karşı durabil-
di. Hele ki kavga ettikten sonra...”

“Kavga mı? Joanna ve Isaac mı? Ama neden?”

Hal ve Oswin birbirlerine baktılar.

“Söyleyin.”

“Anne yüzünden Robin,” dedi Oswin iç çekerek. “Anne’i
manastıra gönderdi.”

Robin’in yüzü ifadesizleşti.

“O kadar da haksız değildi,” diye devam etti Oswin. “Gi-
les’in adamlarının varlığı küçük bir kız için iyi değildi. Belki
böylesi daha iyi olmuştur. Ama Isaac başka görüşteydi. Kötü
tartıştılar ve Joanna, Isaac’ın ona bir ders verdiğini düşündü.”

Robin yavaşça başıyla onayladı. “Çöp yığınlarının bulundu-
ğu yere baktınız mı? Onu bir yere gömmüş olabilirler?” Böyle
bir şey söylediğime inanamıyorum, diye düşündü aklı karışmış
bir halde.

“Hiçbir şey bulamadık ve Isaac’ın öldürdüğünü de düşün-
müyoruz.”

“Nasıl?”

“Şey...” Oswin yüzünü buruşturdu. “Giles bunca zaman
boyunca, Isaac’ın senin paranı nereye sakladığını öğrenmek ist-
tiyordu. Sırf bu yüzden buraya geldi.”

Robin bir anda kendini çok kötü hissetti. Belli etmeden ka-
pının parmaklığına yaslandı.

“Isaac gittiğinde efendim, Giles iki kısırağınızı sattı.” Hal ar-
tık her şeyi anlatabileceğini düşündü.

Hepsini alsaydı ve çekip gitseydi, diye düşündü Robin.

“Isaac onu şikâyet etti ve hâkim Sör Giles’in tarafında olma-
sına rağmen, Isaac kazandı. İyi bir avukatı vardı. Hâkim günün
birinde eve döneceğinizi düşünmüş olmalı ve sizin Burton’ın
değil, Lancaster’ın sağ kolu olduğunu biliyor. Herhalde bu du-

rum onun için, eski arkadaşından daha önemli olmalı. Sonra Sör Giles atlarımızı rahat bıraktı.”

“Ve bunun yerine kafayı Isaac’e takmış,” dedi Robin.

“Öyle görünüyor, evet,” diye doğruladı Oswin.

“Ve Giles hâlâ buradaysa, Isaac de yaşıyor demektir.”

“Mümkün.”

Robin doğruldu. “Çocukları işten çekin. Herkes arayışa katılacak. Güneş battıktan sonra meşalelerle. Ve onu bulana kadar arayacağız, ne kadar sürerse sürsün. Isaac’i bulan kişi benden altın olanlarından on sterlin alacak. Onu bulan bir köylü olursa, o ve gelecek nesli kira ödemeyecek. Sadece onu bulun.”

Çocuklar söylenenleri daha yakından duyabilmek için yanlarına geldiler. Robin talebini söyledikten sonra çekip gitti ve çocuklar yeni gelenlerin yanına koşup Sör Robin’in talimatlarını anlattılar, çığ gibi büyüyen bir arama ekibi, rüzgâr hızıyla yola koyuldu.

★

Robin yalnız hareket ediyordu. Birine ihtiyacı yoktu. Köye gitmeden önce ahıra bıraktığı kılıcını aldı ve sistematik bir şekilde aramaya başladı. Diğerlerinin nerede aradığını bilmiyordu ve bunun hiçbir önemi yoktu, çünkü Isaac gerçekten burada bir yerdeyse, Giles onu kesinlikle yedi gün boyunca aynı yerde tutmamıştı. Robin odaklanmaya ve mantıklı düşünmeye çalıştı. Bu, Joanna’yı, Anne’i ya da Giles’ı düşünmekten daha iyiydi. Şimdi Isaac’i bulmalıydı.

Tenha yerlerde kalan tahıl ambarlarını ve şimdi boş duran koyun ahırlarını aradı. Bu kadar çok olduklarını bilmiyordu. Karanlık çöktüğünde, meşalesini yakmak için demircinin kapısını çaldı. Bu arada yaşlı demirci gut hastalığına yakalanmıştı ama Robin’i sevinçle karşıladı. Kısa bir süre durum hakkında konuştular ve babası gibi demirci olan genç Luke, Robin’e bir meşaleyle eşlik etmeyi önerdi. Robin reddedemedi ve kabul etti. Karanlıkta dört göz, iki gözden daha iyi görürdü.

Sonunda, on yıldır oturulmayan ve artık çökmeye başlamış,

boş bir kâhya evine geldiler. Giles'in amaçları için ideal bir yer olabilir, diye düşündü Robin. Diğer evlerden uzakta ama kendi çiftliklerine yakındı. Hal ve Oswin'in, evi kolaçan etmesini beklemesi yeterli olacaktı, sonra Isaac'i buraya getirebilir ve ardından geçen her şeyi yapabiliirdi.

Ev ürperticiydi, neredeyse her yer örümcekler tarafından istila edilmişti, fareler ortalıkta fink atıyordu ve karanlık köşelerde ciyaklıyordu.

"İnsan korkuyor," diye mırıldandı Luke huzursuzca.

"Hm. Birlikte yürürsek daha iyi olur, ışık yokken insan burada boynunu kırabilir, hadi, orada merdiven var. Dikkat et, basamaklar çürük."

Dikkatli bir şekilde yukarı çıktılar, aynı anda, aynı basamakta durmamaya gayret ettiler. Yukarı vardıklarında, Luke meşaleyi sağa sola salladı. Birkaç yarasa panikle uçuştı.

"Şuraya bakın Sör Robin!" Demirci meşaleyi aşağı doğru tuttu ve alevlerin titremesi durunca, tozlu zemin üzerinde net bir şekilde taze bir çizme izi göründü.

Robin'in midesine ağrı girdi. "Gel!"

Isaac ikinci kapının arkasındaki, muhtemelen dolandırıcı bir kâhyanın yatak odası olan, büyük bir odadaydı.

Hızla yanına gittiler ve meşalenin ışığı üzerine vurduğunda, demirci iğrenerek yüzünü buruşturdu. "İsa'nın kemikleri adına..."

Robin, Isaac'in yanına diz çöktü ve kalp atışlarını dinledi. Yavaş ve hafifti. Isaac'in harap edilmiş, çıplak vücudunu kontrol etmeye başladı. On el parmağı ve on ayak parmağı, iki kulağı, sağlıklı cinsel organları, şişkin ama kırık bir burnu, tereddüt ederek açılan iki gözü ve kâğıt gibi kuru dudaklar vardı. Morluklar, yaralar ve kırılmış birkaç kaburga tekrar iyileşirdi. Kötü görünüyordu ama Robin'in tahmininden daha kötü değildi. Biraz daha geç kalsalardı, hiçbir şey yoluna giremezdi.

"Luke, su getir, çabuk!"

"Meşaleye ihtiyacım olacak."

“Al. Ama acele et.”

Luke zaman kaybetmedi. Arkasını döndü ve onları karanlığın ortasında bıraktı.

Robin elini Isaac’ın başına koydu. “Her şey geçti Isaac, ben buradayım. Her şey yolunda. Korkma.” Onu sakinleştirmek için birkaç önemsiz şeyden bahsetti. Luke geri gelene kadar susmadı. Bir insan sesinin ruhunu canlı tutacağını biliyordu.

Luke hemen dönmüştü. Bir kova su, temiz bir havlu ve bir battaniye getirmişti.

Robin ona minnettar bir şekilde başıyla teşekkür etti, havluyu ıslattı ve Isaac’ın dudaklarına dokundurdu. Isaac gözlerini kırptırdı ve hafifçe inledi. Islak havluyu hissetmek için elini kaldırmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

“Yavaş, Isaac. Onu dudaklarından çekmeyeceğim, söz veriyorum. Yavaş yavaş. Dilini ıslak tutmaya çalış. Yutkunmana gerek yok. Onu sonra yapacaksın.”

Elini kovaya daldırdı ve tüm vücudunda hissedebilmesi için Isaac’ın şakaklarını, yanağını, boynunu ve ellerini ıslattı.

“Ona ne olmuş böyle?” diye sordu Luke.

“Neredeyse susuzluktan ölüyormuş.”

Demirci ona şaşkınlıkla baktı. “Bu işlerden anlıyorsunuz, öyle değil mi efendim?”

“Hm, savaş insana çeşitli şeyler öğretiyor.”

“Sağ kalacak mı?”

“Evet.” Robin hâlâ emin değildi ama Isaac’e cesaret vermek için böyle söyledi. “Ve bence onu eve götürmeliyiz.”

“Demirhane daha yakın,” dedi Luke.

“Ben eve götürmek istiyorum ama.” Kolunu Isaac’ın omzuna doladı ve Luke battaniyeyi bedenine dolarken, Robin onu kaldırdı.

“Benim yapmamı ister misiniz?” diye teklif etti demirci.

Robin başını iki yana salladı. “Senin yanında bir ketenkuşunu andırıyor olabilirim ama sanırım başarabilirim. Sen meşaleyle önden git.” Isaac’ın başını omzuna yasladı ve sol kolunu

dizlerinin altından geçirip onu kucığına aldı. Ayağı kalktığında, Isaac hafifçe inledi. “Özür dilerim,” diye mırıldandı Robin. “Söz, seni fazla sallamayacağım Isaac.”

Merdiven yolun en zorlu bölümüydü. Sonra dışarıya, karanlığa çıktılar ve sadece birkaç adım ilerlemişlerdi ki Oswin, Hal ve Elinor’la karşılaştılar. Üçü durdu ve Robin’e korku dolu gözlerle baktılar.

“Yaşıyor ve yaşayacak da.”

Hal istavroz çıkardı.

Robin’in yanında yürüyen Elinor, Isaac’e endişeyle bakıyordu. “Tanrı’ya şükürler olsun ki döndün Robin.” Sesinde sitem yoktu.

Robin gülümsedi. “Bebek iyi mi?”

Elinor kafa salladı. “Adı Conrad. Altı aylık. Isaac de vaftiz babası.” Elinor dudaklarını ısırıp ve gözlerini kırıştırdı.

“Korkma. Birkaç gün içinde eskisinden iyi olur.”

“Evet. O kahrolasica lanet pislik... Bunu onun yanına bırakma Robin.”

Robin cevap vermedi, sadece gülümsedi.

“Isaac’i bulduğumuzu duyduğunda kaçacaktır,” diye mırıldandı Oswin.

“O zaman eve mutfağı girelim,” dedi Robin sessizce. “Gerçekten kaçmasını istemeyiz, değil mi?”

Diğerleri birbirlerine bakıp sessizce anlaştılar. Hal meşalelerden biriyle haraya, Oswin ise köye gitti. Isaac’in bulunduğu ve yaşadığı haberi hızla yayıldı. Arama ekibi geri döndü ve yavaş yavaş harada toplandılar, sessizce beklediler ve bir nöbetçi diktiler.

Bu arada Robin, Elinor ve Luke, Isaac’i eve getirmişti. Alison onların mutfak kapısından girdiklerini gördüğünde, ellerini iki yana açtı ve çığlık atmaya hazırlandı.

Elinor bir adımla onun yanına gitti ve eliyle ağzını kapadı. “Sakin ol. Evi uyandırmaya gerek yok.”

“Burton geri döndü mü?” diye sordu Robin.

“Evet efendim. Yemek yiyorlar.”

“O zaman bırak yesinler. Su ısıt. Bertha sargı bezi getirsin. Ve dikkat çekmeyin Alison.”

“Emredersiniz efendim,” diye fısıldadı kız. “Bize güvenebilirsiniz.”

Elinor elinde bir mumla salona gitti, etrafına bakındı ve onlara, içerisinin boş olduğuna dair işaret verdi.

Elinor, Robin ve Luke, hızla merdivenlerden yukarıya çıktılar, koridor boyunca ilerleyip ve Isaac’in odasına ulaştılar. Robin Isaac’i yatağa yatırdı. “Bakma Elinor.”

“Oh, aptal olma, çıplak bir erkek gördüğüm için bayılmam.”

Luke ağzı açık bir halde bakıyordu.

Elinor yatağın yanına gitti, battaniyeyi açtı ve Isaac’e baktı. Yüzü soluklaştı ama korkmadı. “Dörtmala koşan bir at sürüsünün altında kalmış gibi görünüyor, öyle değil mi?”

“Evet. En önemlisi de sıvı şeylere ihtiyacı var. Dudaklarındaki havlu daima nemli olmalı. İstediginde emebileceği kadar nemli!”

“Buna dikkat edeceğim. Gidebilirsin Robin. Burada başa çıkamayacağım hiçbir şey yok.”

Robin ellerini kızın omuzlarına koydu ve alnından öptü. “Teşekkürler. Ve... onunla konuş, tamam mı? Seni dinlemediğini düşünsen bile.”

“Tamam.”

Robin hançerini çıkardı ve onu Luke’a uzattı. “Bir iyilik yap ve onların yanında kal. Güvenmediğin biri içeri girmeyi denerse onu engelle. Birini öldürmen gerekirse, bunu benim yaptığımı söylerim. Benim silahım, herkes bana inanır. Bana güvenebilirsin.”

Luke hançeri aldı ve başıyla onayladı. “Ve siz de bana güvenebilirsiniz Sör Robin, Tanrı yardımcımız olsun.”

Robin onun iri omzuna vurdu. Daha sonra yatağın yanına gitti ve Isaac’e baktı. Gözleri şimdi kapalıydı, yüzü çok solgundu ve zar zor nefes alıyordu. “Sen ne kalın kafalı bir adamsın,” diye mırıldandı Robin.

Isaac'ın eli hareket etti. Robin onu tuttu. "Elinor yanında, güvendesin. Benim... kısa bir süreliğine yanından ayrılmam gerekiyor Isaac ama tekrar geleceğim. Mümkün olduğunca çabuk."

Isaac onu bıraktı ve Robin hızla kapıya döndü.

Robin'in planı yoktu. Ne yapacağını bilmiyordu. Net düşünemiyordu. Düşündüğü tek şey Giles Bruton'u yakalamak ve boğazına sarılmak istediğiydi.

Kılıcıyla salona girdi. Giles, Joanna ve dört yabancı şövalye, uzun bir masada oturuyorlardı, Bertha etrafta dolaşüyor ve şarap ikram ediyordu. Robin'i gördüğünde durdu ve parlayan gözlerle ona baktı.

Robin salona doğru beş yavaş adım attı. "Ayağa kalk Giles."

Ama Giles ayağa kalkmadı ve şaşkın gözlerle baktı, ağzı doluydu ve çığnemeyi unutmuştu.

"Ayağa kalk, yoksa Tanrı şahidimdir ki sen yutkunamadan kafanı bedeninden ayırırım," dedi Robin yavaşça.

"Robin..." diye kekeledi Joanna.

Robin ona bakmadı.

Dört şövalye put gibi masada oturuyorlardı.

Giles kendini topladı. Bir yudum şarapla ağzındakileri yuttu ve gülerek, "Neden bu kadar kızgınsın enişte?"

Robin bir adımda yanındaydı, onu iki eliyle tuttu, ayağa kalkmaya zorladı ve onu duvara yapıştırdı. "Kendini savunmazsan aptallık edersin Giles, çünkü seni öldüreceğim, anlıyor musun?"

Genç Burton Kontu, ilk kez onun gözlerinin içine baktı ve durumun ciddiyetini kavradı. Duvardan çekildi. "Acaba kâhyanın kurumuş kalıntılarını bulmuş olabilir misin? Kendine gel adam! O bir hiç. Ben Burton Kontu'yum. Başını derde sokmak istemezsin, öyle değil mi?"

"İsterim, bunu memnuniyetle yaparım."

"İyi o zaman. Burada, karının gözleri önünde mi yoksa dışarıda mı?"

Robin kapıya doğru işaret etti.

Joanna yavaşça ayağa kalktı. “Robin... bunu yapamazsın, kendinde değilsin.”

“Yerinde olsam sessiz olurdu,” dedi Robin.

Joanna ona yılmış gözlerle baktı.

Robin Giles’ı avluya kadar takip etti ve bir sürprizle karşılaştılar. Ev, ahır duvarı ve gül çalılıklarının kenarlarında, ellerinde meşaleler olan insanlar duruyordu. Çok kişiydiler. Neredeyse Isaac’i arayan herkes, haradaki her adam ve birçok köylü oradaydı. Meşaleleri evin önünü aydınlatmıştı.

“Bu ayak takımını gönder,” dedi Giles. “Bu sadece senin ve benim aramda.”

“Hayır, bu onları da ilgilendiriyor. Dua edecek misin yoksa başlayalım mı?”

Giles gülümsedi ve kılıcını çekti.

Robin saldırdığında, dört şövalye evden çıktı. Kapının önünde, Fernbrooklu adamlara belli bir mesafede durdular, kollarını göğüslerinde kavuşturdular ve seyrettiler.

Giles, Robin’den daha kısaydı ve biraz şişmandı. Ama seri ve becerikli bir tarzı vardı. İkisinin de ne zırh ne de kalkanı vardı ve mesele ilk andan itibaren çok ciddiydi. Giles’ın kılıcı sanki ağırlığı yokmuş gibi dans ediyordu. Robin’in bir anlık dikkatsizliği uyluk kemiğinde keskin bir yara açılmasına sebep oldu. Seyirciler huzursuzlandı. Robin bacağındaki kanı gördü, keskin acıyı hissetti ve kendine geldi. Ne yaptığına odaklan, yoksa öleceksin! Bunu binlerce kez, Leofric, Francis ve diğer öğrencilerine söylemişti. Şimdi kendi öğüdünü dikkate alıyordu. Giles kılıcını iki eliyle kavrayıp havaya kaldırdı, Robin son anda hamleyi engelledi ve aşağıya çevirdi, sonra tekrar saldırdı. Bakış açısı rahatlamıştı, fark ettirmeden Giles’ın kılıcı ve nerdeyse kapalı olan gözleri arasında gidip geliyordu. Dövüş hız ve güç kazandı, kılıçlar birbirine daha hızlı çarpıyordu ve kıvılcımlar çıkıyordu. Robin’in bacağına hissetmiyordu. Sanırım acele etsem iyi olacak...

Ama Burtonlu Giles kendisine denk bir rakipti, her sürprize bir cevabı vardı. Robin yaralanmamış olsaydı, uzun süre dayanan kazanırdı. Ama bekleyemezdi, yoğun bir kanaması olduğunu biliyordu. Bunun yerine, bir seferinde Bordeaux'daki sarayı ziyaret eden gezginlerden öğrendiği hileyi kullanmaya karar verdi. Kılıçlar bir sonraki hamlede, en tepede çarpıştığında, Robin hızla kılıç tutan kolunun altından geçti, kendi eksekinde döndü ve bu esnada kolunu yukarıya itti. Kolları bir anda düğümlenir gibi olan Giles, kılıcı ellerinden düşürdü. Dengesi bozuldu, geriye doğru sendeledi ve sırt üstü düştü. Ayağa kalkmadan Robin'in kılıcını boğazında hissetti.

Avluda ölüm sessizliği vardı. Giles'in şövalyeleri huzursuzlanmıştı ama o anda etrafı öfkeli bir tıslama sesi sardı, herkes başını iki omzunun arasına gömüp kımıldamaksızın bekledi.

"Ee, Giles?" dedi Robin kısık sesle.

Burton Kontu ona baktı. "Sen... beni öldüremezsin."

"Yo, gayet öldürebilirim. Kılıcın, küçük yağlı bir domuz yavrusuna giren et bıçağı gibi boğazını kesmesine izin veririm. Kılıcım iyidir, bilirsin."

Giles sinirlerine hâkim olamadı. "Yapma Fitz-Gervais, İsa aşkına... yapma."

"Neden yapmayayım?"

"Çünkü yalvarıyorum sana. Yalvarıyorum sana... hayatımı bağışlaman için." Nefes darlığı çekiyordu.

Robin geri çekildi ve kılıcını kınını koydu. "Yazık."

Omuz silkerek arkasını döndüğünde, Giles bacaklarını uzattı ve Robin'e çelme takıp onu düşürdü. Fernbrooklu adamlar öfkeyle bağırıyorlardı ama hiç kimse kımıldamadı. Giles'la Robin yerde güreşmeye ve tozun içinde yuvarlanmaya başladılar. İlk olarak Robin üstteydi ama Giles bacağındaki yaraya var gücüyle bastı ve bu Robin'in nefesini kesti. Hamleleri güçsüzleşti. Giles sağ kolunu kurtardı ve hançerini çıkardı. Robin, meşalelerden birinin ışığıyla parlayan hançer bıçağını gördü, bedenini geriye attı ve hançer darbesi boşa gitti.

“İstersen pisleşebiliriz,” dedi Robin dişlerinin arasından. Yumruğunu sıkı ve şövalyeliğin gerektirdiği ikili mücadele kurallarından vazgeçti. Giles onun pazar ve han kavgalarıyla ilgili tecrübelerini bilmiyordu. Ansızın kendisini silahsız ve yarı bilinçsiz bir halde pisliğin içinde buldu.

Robin ayağa kalktı, Burton’ın üzerine eğildi ve onu çevirdi. Bir süre soluk soluğa ona baktı, sonra ellerini beline koydu ve başıyla işaret etti. “Şimdi kıyafetlerini çıkar Giles.”

Burton öksürdü. “Ne...?”

“Beni çok iyi duydun. Çıkar. Bir şansın vardı.”

“Robin...”

Robin bir ayağını omzuna koydu, kılıcını çıkardı ve tekrar Giles’in boğazına dayadı. “Rahat dur.”

Vücuduna tek bir çizik attı ve Giles’in deri yeleğini, tunik gömleğini, yakasından eteğine kadar kesti. Kumaş yere düştü ve Giles’in kıllı, bembeyaz karnı ortaya çıktı. Daha sonra Robin birkaç adım geri gitti ve Burton’ın çizmelerini çıkardı.

“Ne dersin Giles, çoraplarını bizzat çıkarmayı tercih etmez misin? Yani, aslında güvenilir bir elim var ama...”

Gülüşmeler oldu.

“Hadi. Çıkar.”

Giles yavaşça ayağa kalktı. Başını eğmişti ama yüzünde görülen tek şey kıpkırmızı oluşuydu. Kımıldamaksızın duruyordu ve ağır nefes alıyordu.

Robin bir süre bekledi, sonra tehditkâr bir şekilde kılıcını havaya kaldırdı.

Burton Kontu korkarak arkaya doğru bir adım attı ve hızlı hareketlerle ipek çoraplarını çıkardı. Meşaleler onun çirkin yağlı vücudunu, tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardı. Giles elleriyle cinsel organını kapadı. Omuzları seğiriyordu. Ağlamaya başlamıştı.

Robin ona memnun bir şekilde baktı. Eğer Isaac yukarıda o şekilde yatmıyor olsaydı, bir canavar olduğum düşünülebilirdi, diye geçirdi içinden. Ama işini tamamladı. Giles’in ayaklarına tükürdü. “Defolup gidebilirsin Giles. Bir daha topraklarıma

adım atarsan, seni öldürürüm. Tanrı bizi bir turnuvada bir araya getirirse, bu bir savaş olur. Bunu unutma. Ve şimdi defol.”

Giles sadece birkaç saniye daha titreyerek önünde durdu, sonra arkasını döndü, izleyicilere yöneldi ve ona geçmesi için yer açtılar. Az sonra karanlıkta kaybolmuştu. Şövalyeleri, kalabalık yolu tekrar kapamadan ve intikam arzuları geri gelmeden onun arkasından gittiler.

Meşalelerin çıtırtıları bir süre daha duyuldu, sonra alkışladılar, güldüler ve sevinç çığlıkları attılar. Robin’in zaferini ve Giles’in utancını kutladılar.

Robin kılıcını yerine koydu ve elini kaldırdı. Neredeyse hemen sessizlik olmuştu. “Bunun olmamasını tercih ederdim. Bu arada Isaac’in nasıl olduğunu duymuşsunuzdur. Tekrar ayağa kalkacağından eminim...” Yeni bir sevinç dalgasının durulmasını bekledi. Sonra devam etti: “Sizden biri bir haksızlığa uğradıysa, yarın gelin ve bana anlatın. Elimden geleni yaparım. Ve şimdi herkes yataklarına dönsün. İyi geceler, Tanrı hepimizi korusun.”

Mırıltılar yükseldi ve homurdandılar, iyi geceler dilediler ve dağıldılar.

Hemen Isaac’in yanına geri döndü. Robin içeri girdiğinde Isaac uyuyordu ama kalp atışlarının güçlendiğini söyledi Elinor.

“Harikaydı Robin. Pencereden izledim. İnsan senden korkmalı. Bacağını bandajlamama izin ver. Acıyor mu?”

“Evet.”

“İyi! O zaman sinirlerin zarar görmemiş.”

“Evet ...”

Elinor işini yaptı. Uzun sürmedi. Robin minnettar bir şekilde başını salladı. “Git uyu Elinor. Onun yanında ben kalırım.”

“Ama sen ...”

“Ona geri döneceğime dair söz verdim.”

“Evet. Doğru.” Elinor ona gülümsedi ve dışarı çıktı.

Isaac sabaha doğru biraz daha düzeldi. Birkaç küçük yudum su içti, gözlerini açtı ve Robin’i tanıdı. Robin ona, Giles ve

adamlarının gittiklerini anlattı. Isaac gülümsedi ve tekrar uyudu.

Şafak sökmeden önce, Hal, onun yerini almak için geldi ve Robin istemeyerek odasına gitti.

Joanna kıyafetleriyle uyuyordu. Robin içeriye girdiğinde irkilerek uyandı. “Robin...”

Robin pencereye gitti, kanatları açtı ve günün ilk ışıklarının içeri girmesine izin verdi.

“Isaac nasıl?” diye sordu sessizce.

“Yaşıyor.”

“Ben... bilmiyordum Robin.”

“Evet. Elbette bilmiyordun.”

Joanna dizlerini göğsüne çekti ve Robin’e baktı. “Dün Giles’a ne yaptığını gördüm.”

“Öyle mi?”

“Evet. Pencereden.”

“Tabii. Bir kadına yakışır şekilde.”

Joanna öfkeyle baktı. “İğrençti. Sen adeta...”

“Köylü gibiydim, evet! Git de *onun* Isaac’e ne yaptığına bir bak Joanna.”

Karısı itiraz edercesine ellerini kaldırdı. “Biliyorum. Biliyorum. Aynı babam gibi. Ve beni korkutuyor, bu nedenle ona karşı çıkamadım. Ama Robin, o Burton Kontu.”

“Buna bir itirazım yok.”

“Ama... onu çok kötü aşağıladın. İnsanların gözleri önünde. Sen de onlardan biriydin.”

Robin başıyla onayladı. Sıklıkla hangi tarafa ait olduğunu bilmiyordu. Ama geçen gece bunu tamamen anlamıştı.

Joanna yavaşça başını iki yana salladı. “Giles’ı korumayacağım. Ama ileriye gittin. Köylülerin soylulara saygılarını kaybetmesi tehlikeli.”

“Lancaster da seninle aynı fikirde. Ama ben, saygının hak edene verilmesi gerektiğini düşünüyorum. Giles ise ne hak etiyse onu buldu.”

“Buna sen karar veremezsin. Buna sadece Tanrı karar verir.”

“Ah ama Giles’ın Isaac’i aşağılamaya, dövmeye ve ölüme mahkûm etmeye hakkı vardı, öyle mi?”

“Hayır, tabii ki değil ama...”

“Hazır haktan bahsederken, Leydi Joanna, sen hangi hakla benim isteğime karşı gelip kızımı lanet olası bir manastıra gönderebildin?” Bilerek sert konuşmuştu. Joanna’nın irkildiğini görmek istiyordu.

Ama öyle olmadı. Joanna kollarını dizine doladı. “Ortak bir karar vermek isterdim ama sen burada değildin.”

“Ben daha önce buna karar vermiştim. Ve kararımı açıkça ifade etmiştim.”

Joanna itiraz ederek sağ elini kaldırdı. “Neler yaptığını hayal dahi edemezsin. Artık söz dinlemiyordu. Ben eve gelir gelmez asiliklere, inatlarına başlıyordu. Tam bir şeytan olmuştu. Gece-leri evin içinde dolaşmaya başlamıştı. Nedenini sorduğumda, salona nasıl indiğini bilmediğini iddia etti...”

“Buna uyurgezerlik deniyor.”

“Rüyalarında senin ona göründüğünü iddia ediyordu. Sözüm ona sen artık bu dünyada değilmişsin. Neredeyse iki ay boyunca sürdü bu. Neredeyse aklımı kaçırmama sebep oluyordu...”

“Ne kadar düşüncesizmiş...”

“A tabii, yine onun tarafındasın.”

Robin ona doğru bir adım attı. “Onu nereye gönderdin?”

“Robin...”

“Söyle bana. Derhal.”

“Durham’daki Kutsal Kan Rahibeleri’ne gönderdim.”

“Aklına sessizlik yemini edenlerden daha zalimce bir şey gelmedi, öyle mi?”

“Haksızlık ediyorsun. Bu sadece senin bakış açın. Ben onu orada sonsuza dek bırakmak istemedim ama sessizliğin ona iyi geleceğini düşündüm. Onun da huzura kavuşması için.”

“Ne kadar kibirlisin Joanna. Onu hiç anlamazken, ona neyin iyi geleceğini nereden bilebilirsin?”

“Çok iyi anlıyorum...”

“Hiçbir şey anladığın yok! Benim öldüğümü düşündüğü için korkmuş.” Kısa bir süre hiçbir şey söylemedi ve Joanna’yı inceledi. “Sana korkutucu geldi, öyle değil mi? Onun önsezi-
lere sahip olduğunu kabul etmektense, onu diri diri gömmeye razı olurdun, değil mi?”

“Robin, aman Tanrım, böyle söyleme!”

“Biliyordum! Demek sorun bu! Yaşlı babasınıninkileri bile gölgede bırakacak yeteneklere sahip olmasından korkuyorsun.”

“Evet, eminim bu senin hoşuna giderdi. Ama bunların hepsi saçmalık! Şu anda sapasağlam karşımda duruyorsun, öyle değil mi?”

“Sırf şeytani yeteneklerini defedeceklerinden emin olmak için, onu kutsal kana susamış rahibelerin yanına gönderdin, öyle değil mi Joanna? Bu işlerden nerdeyse engizisyon mahkemeleri kadar anlıyorlar. Ama görünüşe göre, Anne’i kiliseye postalamanın ne kadar tehlikeli olabileceğini bir an bile düşünmemişsin!”

“Postalamak mı? Bu kelimeyi de ancak sen akıl edersin!”

Git buradan Robin, dedi zihninde yankılanan bir ses. Yorgun, üzgün ve öfkeliydi. Kendine hâkim olma yetisi çok zayıftı. Anlayamaz gözlerle Joanna’ya baktı. Ona vurma dürtüsü hissedecek hale ne zaman gelmişlerdi?

“Onu geri getireceğim. Buradan uzaklaşmanın doğru olup olmadığını bilmiyorum ama bu akşam yola çıkacağım. Ve buraya geldiğinde, onu rahat bırakacaksın. Bundan sonra Anne’le sadece ben ilgileneceğim!”

“Robin, ben buna izin...”

“Evet, vereceksin! Gelecekte oğlunu görmek istiyorsan, dediğimi yapacaksın.”

Joanna ona inanamaz gözlerle baktı ve yavaşça elini ağzına koydu. “Seni canavar...”

Robin omuzlarını silkti. “İkimizden birinin canavar olduğu kesin.”

Robin, harada ve köyde birkaç saat geçirdikten sonra, akşama doğru yola çıktı. Bu arada, sürekli uyuyan Isaac'e baktı; biri onun dudağına bir bardak su götürdüğünde iştahla içiyordu. Robin gitmesi ve Anne'i alması gerektiğini ona anlattı. Isaac'in anlayıp anlamadığından emin değildi. Robin, o dönene kadar Isaac'e bakması için Elinor'la anlaştı. Joanna'yla vedalaşmadı.

Rickdale üzerinden gitti ve Gisbert'a uğrayarak Fernbrook'a gitmesi için birkaç adam yollamasını, o uzaktayken Giles'ın geri dönüp dönmediğine bakmalarını rica etti. Gisbert endişeli bir şekilde onu dinledi.

"Dava açacak mısınız?"

"Hayır, sadece o beni dava ederse."

"Bunu yapabilir mi?"

Robin istemsizce gülümsedi. "Sanmıyorum, yaşadığı oldukça utanç verici, öyle değil mi?"

Gisbert başıyla onayladı. Sonra gülümsedi ve Robin'in omzuna vurdu. "Fernbrook'a adam göndereceğim."

Kutsal Kan Rahibeleri'nin manastırı şehir surlarını dışında kalıyor, diye açıkladı sur kapısı nöbetçisi. Nehrin bir mil aşağısında.

Robin tarif edilen yolu izledi ve sonunda, oldukça yüksek, kapısı kapalı bir kazıklı çite ulaştı. Attan indi, Romulus'u bağladı ve duyulabilir bir şekilde kapıyı çaldı. Romulus'un sırtına binip çite tırmanmaya karar verdiğinde, kapı bir karış açıldı.

"Evet?" dedi, uzun süre sessiz kalmış çatallı bir ses.

Robin cevap vermek yerine kapıya omuz attı ve kapı içeriye girilebilecek kadar açıldı.

Siyah entarili genç bir rahibe bileğini ovuşturuyor ve ona korkuyla bakıyordu. Yüzü neredeyse görünmüyordu; peçesinin altındaki sıkı başörtüsü çenesini ve yanaklarını kapatıyordu.

"Fitz-Gervais," dedi Robin kısaca. "Kızımı almak için geldim."

Genç yüz nahoş bir hale büründü. Güzel koyu gözleri yarı kapandı. Robin'i bir el hareketiyle kapının dışına göndermek istedi.

Robin kollarını göğsünde kenetledi. "Birbirimizi yanlış anlamayalım rahibe, çocuğum buraya benim isteğimin dışında getirildi. Size ve baş rahibeye misafirperverliğiniz ve ilginiz için teşekkür ederim ama kızımı eve geri götürmek istiyorum. Eğer onu vermezseniz, bulana kadar kutsal evinizi didik didik ederim."

Kadın tedirgin olmuştu. Yardım arayan gözlerle etrafına baktı ama avluda, rüzgâr yüzünden ipte sallanan çamaşırların dışında hiçbir kıpırtı yoktu. Robin'e bir el işaretiyle beklemesini işaret etti ve arkasını döndü.

Robin onu bekletmelerine izin vermedi. İnatla rahibeyi kapıya ve koridora kadar takip etti. Kömür ve mum kokuyordu.

Tahta bir kapıdan geçip karanlık kiliseye ulaştılar. Orada yaklaşık yirmi rahibe ve farklı yaşlarda altı-yedi kız vardı, onlarında üzerinde siyah elbise vardı ama saçları beyaz bir örtü ile kapalıydı. Rahibeler ve rahibe adayları duaya dalmışlardı. Tabii ki akşam duasındalar, diye düşündü Robin. Anne dua edenler arasında değildi.

Genç rahibe, tahta sunağın önünde, iki büküm olmuş bir şekilde diz çökmüş olan silüete doğru yürüdü ve tereddüt ederek omzuna dokundu. Silüet başını kaldırdı ve Robin bezgin, yaşlı kadının yüzünü gördü. Soğuk baykuş gözleriyle genç rahibeye kızarcasına baktı, kız utanarak bakışlarını eğdi, birkaç el hareketi yaptı ve şikâyet edercesine Robin'i gösterdi.

Başrahibe yavaşça doğruldu ama kapıda bekleyen Robin'e doğru yürümedi.

Robin saygılı bir şekilde eğildi. "Fitz-Gervais, madam. Kızımı almak istiyorum."

Yaşlı kadın aksi bir ifadeyle kendisini takip etmesini işaret etti.

Robin tekrar eğildi ve önden gitmesi için öncelik verdi ama

kadın beklenmedik bir şekilde arkasını döndü ve kilisenin en karanlık köşesine gitti. Robin onun peşine takıldı ve kuzeydeki duvarda, aşağıdaki mahzene inen bir merdivene geldiler. Aşağıdaki nemli karanlığı tek bir meşale aydınlatıyordu. Burası alçak, küflü, tavanı kubbeli bir yerdi. Robin sadece kafasını değil, tüm bedenini eğmek zorunda kalmıştı. Nemli zeminde taş bir tabut duruyordu. Hiç şüphesiz ki bir azizin ya da azizenindi. Robin sanatsal olarak oyulmuş kapağı önemsemedi, çünkü karanlıkta küçük bir tabure üzerinde oturan ufak bir şekil gördü. Öfkeyle ve iç karartıcı bir önseziyle ona doğru gitti. Yere çömeldi. “Anne?”

Şekil hareket etti. Robin’in gözleri karanlığa alışmıştı. Birden onu tanıdı. Gözleri bağlıydı ve ince bir iple tahta tabureye bağlanmıştı.

Robin boğazının düğümlendiğini hissetti. “Aman Tanrım... Oh, zavallı çocuğum...”

Anne’in göz bağına açtı, hançerini çıkardı ve ipleri kesti. Anne kımıldamıyordu. Kafasını önüne eğmişti.

Robin hızla baş rahibeye döndü. “Siz insan olduğunuza emin misiniz?”

Kadının göz kapağı bile titremedi. Onun yerine sessizlik yeminini bozdu ve ağzını açtı. “Kızınız, efendim, şeytanın elinde.”

Robin çocuğunu kucağına aldı ve bir elini Anne’in başının üstüne koydu. Anne kollarında cansız gibi duruyordu. “Hayır, madam, asıl siz şeytanın eline geçmişsiniz. Eğer gerçekten buranın Tanrı’nın evi olduğunu sanıyorsanız, siz şeytanın elinde-siniz demektir.”

Arkasını döndü, Anne’i dikkatlice kendine bastırdı ve merdivenlerden yukarı taşıdı, birlikte rutubet kokulu, karanlık binadan, parlak akşam ışığına çıktılar ve kapıya ulaştılar. Ardında kalan kapının hızla kapanmasını duymadı bile.

Yol kenarındaki çimlerde duran Romulus’un yanına diz çöktü ve Anne’i kucağına oturttu. Hiçbir şey demeden onu kollarında salladı ve birkaç damla gözyaşı döküldü gözlerinden.

Anne nihayet kendine geldi ve ona baktı. “Ölü azizeyi gördüm...”

“Böyle bir yerde herkes hayalet görebilir.”

“Ölünce cehenneme gideceğim baba.”

“Hayır Anne, gitmeyeceksin.”

“Ama rahibeler öyle dedi. İçimde şeytan varmış, öyle dediler.”

“Onlara inanmamalısın.”

“Doğru olmalı. Yoksa annem beni neden buraya göndersin ki?”

“Anlamadığı için...”

“Ölmüş olabileceğinden korktum. Isaac’e anlattım. Ve o da korkmaya başladı. Bu beni daha fazla korkuttu. Uyumak istemiyordum. Ve artık rüya görmek istemiyordum.”

“İstemedin, biliyorum.”

“Ben... cehennemden çok korkuyorum baba.” Sessizleşti. Korkusu kelime dağarcının ötesindeydi.

Robin dudaklarını Anne’in sarı buklelerine bastırdı. “Korkma artık, kesinlikle cehenneme gitmeyeceksin. Sen çok iyi bir kızsın.”

“Hayır. İyi bir kız değilim.”

“Öylesin, Anne, inan bana.”

“Ama bir şeyler görüyorum rüyamda... Yasak olan şeyler,” diye açıkladı kız.

“Tanrı böyle şeyler görmeni istediği için görüyorsun. İçinde şeytan olduğu için değil meleşim. Sen kutsanmışsın.”

Gözlerinde bir an umut belirdi. “Gerçekten cehenneme gitmeyeceğimi mi düşünüyorsun baba?”

“Bundan eminim. Sana anlattıkları aptal şeyleri unut. Yaptıkları her şeyi unut. Biraz büyüdüğünde her şeyi anlayacaksın.”

“Baba...” Kollarını Robin’in boynuna doladı. “Eve gitmek istemiyorum.”

Robin şaşkındı. “Eve gitmek istemiyor musun? Isaac’e, Edward’a ve atların yanına gitmek istemiyor musun? Neden istemiyorsun?”

Kız omuz silkti ve sorusuna cevap vermedi. “Kral gerçekten öldü mü?”

“Evet.”

“Ve artık yeni bir kral var. Genç bir kral, öyle değil mi?”

“Doğru.”

“Rahibeler onun için dua ettiler.”

“Bu kimseye zarar vermez.”

Ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Anne, neden eve gitmek istemiyorsun? Giles yüzündense, o gitti.”

“Oh, güzel. Isaac’e kötü davranıyordu.”

“Evet, biliyorum.”

“Onu gönderdin mi?”

“Hm.”

Gözleri bir an parladı, bir an için eski Anne gibiydi. Sonra bakışları tekrar karamsarlaştı. “Londra’ya gittiğinde, beni de yanına alacak mısın?”

Robin gülümsedi. “Biliyor musun...”

“Lütfen! Lütfen beni de yanına al. Beni anneme bırakma. O da içimde şeytan olduğunu söylüyor.”

“Ne...?” Ah, Joanna, diye geçirdi içinden Robin. Bunu sana gerçekten, ama gerçekten yakıştıramıyorum...

Anne titredi ve Robin’e sokuldu. “Sana sadece bela oluyorum. Oysa sadece bir kızım. Özür dilerim. Artık başına bela olmak istemiyorum. Ve anneme de. Ama görünen o ki ne yaparsam yapayım herkesin belası olacağım.”

“Bu doğru değil. Ben senin farklı biri olmanı istemiyorum. Bana hiçbir zaman bela olmadın Anne.”

Anne birden ağlamaya başladı, yüzünü Robin’in göğsüne gömdü ve ona sarıldı. “Sana söz veriyorum, seni hiç rahatsız etmeyeceğim, ne dersen onu yapacağım. Ama beni de yanına al. Seninle birlikteyken her şey daha güzel. Ve sen gittiğinde her şey çok kötü oluyor.”

Robin kızının sırtını sıvazladı. “Bunu düşünüyoruz. Sana söz

veriyorum. Hadi, artık ağlama.” Onu eyere, önüne oturttu. “Şimdi eve gidiyoruz, sen ve ben. Ve bir süre hiçbir yere gitmeyeceğim.”

★

Robin, Anne’e Yorkshire’ı gösterdi ve kız, büyükannesinin oralı olduğunu duyduktan sonra her tarafı gezmek istedi. Hızlı akan nehirlerle ve köpüklü şelalelere, dalgalı tepelere ve ıssız bozkırlara, hepsine hayran olmuştu ama aynı tepkiyi şehrin içinde vermemişti. Gözlerinde yine yaşam pırıltısı vardı ve Kutsal Kan Rahibeleri’ne dair anıları, çocuk olduğu için kolaylıkla üzerinden atmıştı. Robin rahatlamıştı. Ertesi geceyi, onları sıcak bir hoşgeldinle karşılayan ve sabah gitmek istemelerini istemeyen James Morgen’in mülkünde geçirdiler. Ama Robin eve gitmek istiyordu. İlgiilenmesi gereken binlerce iş vardı ve Isaac olmadan Fernbrook’ta her şey alt üst olurdu.

Öğleden sonra Fernbrook’a vardıklarında, Isaac’i salonda kitap okurken buldular.

“Isaac, Tanrı aşkına,” dedi Robin. “Neden yatağında değilsin?”

Isaac eliyle boş ver işareti yaptı ve Anne’e gülümseyerek baktı. “Biliyor musun, sensiz çok sıkıcıydı.”

Anne ona doğru yürüdü, parmaklarının üstüne kalktı ve Isaac’i yanağından öptü. “Helena’nın toynağı nasıl?”

“Tamamen iyileşti. Görünürde bir sorun yok.”

“Artık topallamıyor mu?”

“Hayır. Yeterince çılgınsan, ona binebilirsin.”

Robin eski arkadaşların birbirlerine kavuşmalarını izledi. Dramatik bir manzara yoktu ama kalbi ısındı.

“Hasta mısın Isaac?” diye sordu Anne şaşkınlıkla. Isaac ve hastalık, onun hayal edebileceği bir şey değildi.

Isaac başını iki yana salladı.

“Ah. Attan düştün, öyle değil mi?”

“Ona benzer bir şey.”

Robin Isaac’in karşısına koltuğa oturdu. “Anne, Isaac’le bir-

kaç şey konuşmam gerek. İstersen harayı gezebilirsin. Hal veya Oswin'e rastlarsan, onları buraya gönder. Ve çocuklardan biri köye gidip köy heyetinin başkanını buraya getirsin."

Kız başıyla onayladı ve dışarıya çıktı.

Robin Isaac'ın yüzünü inceledi. Anne'in şüphesi yersiz değil, diye düşündü Robin, Isaac hasta görünüyordu ve yanakları göçmüştü. "Isaac, keşke ona o lanet olası parayı verseydin. Yeniden kazanabilirdik."

Isaac başını iki yana salladı. "Mesele para değildi Robin. Senin için kendimi kurban ettiğimi düşünme..."

"Peki, o zaman neden?"

"Gerçekten bilmiyor musun? Mesele onun kim olduğu ve benim kim olduğumdu. Ve daha önce kim olduğum... Kazansaydı, benim için sert bir darbe olurdu."

"Parayı vermektense, susuzluktan ölmeyi tercih mi ederdin?"

Isaac yüzünü buruşturdu. "Tam olarak bilmiyorum. Sanırım belli bir zaman geçtikten sonra, bir damla su için, ruhumu bile verebilecek hale gelmiştim ama bu, beni ölüme terk etmelerinden sonra oldu. Bir daha gelmediler. Bana da prensiplerime sıkıca tutunmaktan başka çare kalmadı."

Robin'in tüyleri diken diken oldu.

"Ona ne yaptığını duydum. Elinor bana anlattı ve geçirdiği o nahoş saatler boyunca bu beni çok sevindirdi."

"Güzel."

"Robin, biliyorum, yaşıma geçti ama tekrar ayağa kalktıgımda, bana kılıç kullanmayı öğretir misin?"

"Evet."

"Oh. Teşekkürler."

"Belki bundan biraz daha fazlasını yapmalıyız. Gisbert'in gönderdiği adamlar nasıldı?"

"Şimdiye kadar rastladıklarım arasında en iyileri. Giles'in yanındakiler veya Mortimer'in eskiden olduğu gibi kavgacı, görgüsüz ve kibirli değillerdi. Herkese karşı dostaneydiler ve kendi

aralarında takıldılar. Gece nöbette olmayan salonda uyuyordu, yemek için teşekkür ediyorlardı ve görevlerini ciddiye alıyorlardı. Evet, böylelerine ihtiyacımız var.”

“Şaşırmadım. Gisbert adamlarının küstah olmasına asla izin vermez.”

“Şey, kuzenin gerçekten harika bir adam. Böyle önemli biri olmasına şaşırmamalı. Sen neden hâkim veya şerif olmuyorsun Robin?”

“Hayır, çok teşekkürler. Gisbert kadar zeki bir adam değilim. Kimin asılacağına ya da hapsedileceğine karar veremem, bu benim uykularımı kaçıır.”

“Belki de meselenin diğer taraftan nasıl görüldüğünü gayet iyi bildiğin için. Fakir olmanın ne demek olduğunu bildiğin için? Açlığın insanı nasıl da hırsızlığa ittiğini bildiğin için.”

“Bunu Gisbert de bilir. Onun halkı da bir zamanlar çok fakirdi.”

“Bak gördün mü? Eminim, onun kadar iyi bir hâkim olabilirsin.”

“Boş ver Isaac. Bana bunu söyleyen ilk kişi değilsin ama istemiyorum.”

“Peki.”

“Müzayede nasıldı?” Robin konuyu değiştirebildiği için memnundu.

“İyi idi. Çok para kazandık. Giles böyle bir pislik çuvalı olmasaydı, ona da bir şeyler verebilirdik.”

“Köylülerimizin vergilerini ödeyelim.”

“Evet. Eğer yapabilirsen, en azından fakirlerin kirasını biraz indir. Harada ve çiftlikteki çocuklara biraz daha fazla ücret ödedim. Hepsi çok ağır çalışıyor.”

“Isaac, binlerce kez bana hesap vermek zorunda olmadığını söyledim.”

“Ah, evet, doğru ya, ben kâhyayım.”

“Evet. Ve bu nedenle artık harada çok fazla çalışmamalısın. Her şey çok büyüdü ve ben çoğunlukla burada değilim. Birkaç şeyi yeniden düzenlemeliyiz.”

“Bana harayı Oswin’e veya Hal’e devredeceğini ve beni de kitaplarla baş başa bırakacağını söyleme. Böyle bir şey olursa ölürüm.”

“Biliyorum. Aslında, idare edebilmen için bir yardımcıya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Francis, Rickdale’den döndüğünde ona defter tutmayı öğreteceksin. Pek hoşuna gitmeyecektir ama işini düzgün yapar. Ve Oswin... Ah, onlar da geldi işte. Oswin, Hal, oturun. Biri bize bir testi bira getirsin...”

Uzun bir süre tartışılar ve en nihayetinde birkaç değişiklikte hemfikir oldular. Hal artık Isaac’le birlikte bir yaşındakileri eğitecekti. Uzun bacak Bill’in oğlu ve en eski at görevlilerinden biri olan Rupert, yavaş yavaş iki yaşındakilerin eğitimi ve yem stoklarından sorumlu olacaktı. Ona daha fazla sorumluluk vermekte geç bile kaldıklarını söyledi Hal. Oswin zamanı olduğunca harada çalışacaktı. Ama asıl görevi, Fernbrook ve çevresindeki, çiftçi ya da zanaatkarların oğullarına silah işçiliğini öğretmekti. Gisbert’in adamları Rickdale’den geri dönecek olursa, mülkün ve insanların güvenliğinden onlar sorumlu olacaktı. On kişide hem fikir oldular. Oswin bu sayıyı çok buldu ama Robin inmedi. Olanların tekrarlanmasını engellemek için elinden geleni yapacaktı. Son olarak çiftliğe Kral’ın bir temsilcini getireceğini bildirdi. Isaac itiraz ettiğinde, Waringham’daki gibi korku saçan bir temsilci olmayacağını, okuma yazma bilen ve Isaac’e çiftiğin idaresinde yardımcı olacak iyi niyetli biri getireceğini söyledi.

“Ee?” diye sordu Oswin. “Böyle birini kendin mi yaratacaksın?”

“Peder Horace’a sorarız. Birilerini biliyordur. Belki Lancasterlı bir tüccar oğlu olabilir. Birilerini buluruz.”

Akşam turlarındayken kâhya Patrick yanlarına geldi. Isaac ona yeni kararlardan bahsetti. Kral’ın temsilcisinin geleceğini duyunca, Patrick’in yüzü beklediği gibi asıldı ama Isaac onu sakinleştirmeyi başardı. Bir sonraki Cumartesi mahkeme olacaktı ve Isaac bu vesileyle tüm düşüncelerin açıkça ifade edebileceğini söyledi.

Robin ve Anne, Elinor'da yemek yiyip karanlık çökene kadar harada kaldılar. Robin atlarının onu yabancılamasından neferet ediyordu ve son gördüğünde henüz bir tayken, şimdi bir yaşında olan atları selamladı ve Anne esnemeye başlamasaydı, bütün geceyi onlarla geçirebilirdi.

"Oh, çok yorgun olmalısın, öyle değil mi?"

Anne başını kararlı bir şekilde salladı. Ve esnedi.

Robin ona gülümsedi. "Hadi. Yatağa gidiyorsun."

"Elinor'la uyuyamaz mıyım baba?"

"Neden?"

Cevap vermedi.

"Söylesene, annene merhaba dedin mi?"

"Hayır. Sen de demedin."

Robin dudaklarını ısırды. Çocuklardan hiçbir şey kaçmıyordu.

"O zaman ikimiz de bunu telafi etmeliyiz."

"Ama ben istemiyorum."

Ben de istemiyorum, diye geçirdi Robin içinden. "Anne..."

"Lütfen, Elinor'a gitmeme izin ver." Neredeyse yalvarıyordu.

Gerçekten harika bir iş başarmışsın Joanna, diye geçirdi içinden. "Tamam. O zaman koş. Ama belki uyuyordur. Hiç kimseyi rahatsız etme."

"Hayır hayır. İyi geceler baba." Birkaç adım sonra gölgeye karıştı ve taş evin kapısının gıcirtısını duyana kadar bekledi. Onunla birlikte gitmek istedi. Ama bu ev benim, diye düşündü yüzünü buruşturarak, birilerinin beni uzaklaştırmasına izin vermem. Ve ince davranıp saygı göstermek adına yerde yattığım zamanlar da geçti.

Karanlık salondan horlama sesi geliyordu. Robin karanlıkta merdivenleri çıktı ve yatak odasının kapısını açtı. Joanna orada değildi. Hem kayal kırıklığı hem de rahatlamış bir halde yatağa uzandı, çizmelerini çıkardı ve elbiseleriyle uyudu.

Yıkama küvetinin önünde sakal tıraşı olurken Joanna geldi.

“Ah, senin gittiğini düşünüyordum.”

“Geç geldim,” diye onayladı Robin ve ona sırtını döndü.

“Anne burada mı?”

“Taş evde.”

“Benden uzak durmasını sen mi söyledin Robin?” dedi Joanna.

Robin bıçağı kenara bıraktı ve ona döndü. “Buna gerek yoktu. Onu buna bizzat senin buna teşvik ettiğini söyleyebilirim. Anne, anne sevgisine olan inancını yitirmiş.”

“Bu oldukça üzücü. Yine de onun için en doğrusunu yaptığımı düşünüyorum.”

“Evet. En kötüsü de böyle düşünüyor olman. Şimdi bırak da işimin başına gideyim.”

“Neden? Hara onca zaman sensiz idare edebildi, bugün de edebilir. Benden kaçamazsın Robin.”

“Ah, öyle mi? Bir şikâyetin mi vardı?”

“Senin isteğine karşı geldikten sonra beni dövmediğin için minnettar mı olmam gerekiyordu? Kesinlikle haklısın. Başka bir adam olsaydı bunu çoktan yapmıştı. Belki de bir hayalet değil de karın olduğuna emin olabilmem için buna izin vermeliyim.”

“Evet, bunu düşündüğüne eminim. Kapıdan çekil.”

Kadın ona yer verdi. “İstersen, Lancaster odasına taşınabilirim.”

“Hayır, söz konusu bile olamaz. Lancaster odası isminden de anlaşıldığı gibi, yüksek mevkili misafirlere hizmet veriyor. Sen yüksek mevkili bir misafir değilsin, bu evin hanımısın. Ve benim yanımda uyuyacaksın veya gideceksin. Bunu düşün.”

Joanna alay edercesine gülümsedi. “Gitmek mi? Nereye?”

“Beni ilgilendirir mi? Kutsal kan kardeşliğine ne dersin?”

“Evet,” dedi Joanna düşünceler içinde. “Sanırım en iyisi bu.”

“Böyle bir şey olması halinde de senden boşanırım.”

“Ne?”

“Hayatımın geri kalanını yalnız geçirmeye niyetim yok. Pa-

pa'dan boşanma izni alırım. Soylu camiasında bu nazik bir davranış olarak görülür. Sen de bu tip şeyleri pek seversin.”

Joanna çenesini kaldırdı ve ona baktı. “İstediğin şey gerçekten bu mu Robin?”

Evet, diye düşündü Robin öfkeyle, istediğim şey bu! Hemen! Birkaç ay boyunca pişmanlık içinde acı çekerim. Çünkü maalesef ki seni seviyorum, lanet olasıca! Şu anda hiçbir şey hissetmiyorum ama kendimi tanıyorum. Ben asla akıllanmayacağım...

Kapıyı açtı. “Ne olacağı umurumda değil...”

Kahvaltı etmeden haraya gitti ve öğlen hiç ara vermeden at bindi. Özellikle bir yaşındakilere ve birkaç zorlu iki yaşındakilere. Rupert’i iş başında gözlemledi ve sonunda Hal ve Isaac’e hak verdi, çocukta iş vardı. Akşam turu esnasında Rupert’e seslendi ve onunla iki yaşındakilerin yanına gitti. Robin dikkatle Rupert’in genç aygırlar hakkında söylediklerini dinledi. Onları iyi tanıyordu, hepsinin güçlerini ve özelliklerini biliyordu. Soy kütüklerini üç nesil öncesine kadar ezbere biliyordu ve herhangi birinin kulağına dokunduğunda veya yelesini okşadığında, at dostane bir şekilde burnuyla onu itiyordu.

Tur sona erdiğinde, Robin başıyla işaret etti. “Bitirdiysen yem ambarına gidelim.”

“Evet efendim.”

“Besleme işinden sorumlu olmak özel bir sanat değildir ama her at için doğru karışımı hazırlamak zordur. Emin olmadığında, Hal veya Isaac’e sormaktan çekinme.”

“Emredersiniz efendim.”

Robin’in yüzünden aniden kocaman bir gülümseme belirdi. Parlak gözlü, hırslı bu yüzde kendini gördü. Şu an Rupert’in ne hissettiğini bildiğini düşündü.

“Tamam o zaman Rupert. Yarından itibaren ilk ve üçüncü eğitimi üstleniyorsun. Hal, sen her şeye hâkim olana kadar ikincisini üstlenmeye devam etsin. Nasıl olsa bir günün insana yetmediğini göreceksin. “

Rupert'in gözleri parladı. "Teşekkür ederim efendim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Hayır, bundan eminim. Ve onları güçlendirdikçe kendini daha iyi hissedeceksin. Ayrıca, tıpkı ustaların gibi sen de satışlardan pay alacaksın."

Rupert'in nutku tutulmuştu. Daha sonra alnını buruşturdu. "Önümüzdeki ilkbahardan itibaren mi?"

"Elbette. Evlenmek ister misin, Rupert?" *Sakin yapma!*, diyecekti neredeyse.

Rupert mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Hayır, henüz değil. Joe yüzünden efendim."

"Kardeşin mi? Ne olmuş ona?"

"Şey, duvarcı olmak istiyor efendim. Ama sadece özgür insanlar duvarcı olabiliyor. Belki onun özgürlüğünü yılbaşında satın alabilirim."

Robin huzursuzlandı. Bu onun sevdiği bir konu değildi. Çalışanlarının köle olduklarını kaçınılmaz bazı sebepler yüzünden kabul etmek zorunda kalmıştı ama bunu mümkün olduğunca düşünmemeye çalışıyordu. Ve doğru dürüst bir meslek sahibi olmak isteyen insanın özgürlüğü için ona para ödemek zorunda oluşu midelerini bulandırıyordu. "Joe kaç yaşında?"

"On dört."

"O zaman çıraklık eğitimi almasının vakti gelmiş demektir, öyle değil mi?"

"Evet."

"Kahretsin Rupert, neden baban benimle ya da Isaac'le konuşmadı?"

"Babam iki kötü yıl geçirdi efendim. Ve kötü bir kâhya olduğu için sizden Joe'yi almak istemedi. Onun kâhya olduğu yıllarda hesapların birbirini tutmamasını bir türlü kendine yediremiyor."

Sizin sorunlarınıza sahip olmak isterdim, diye geçirdi içinden Robin. Ama bu haksızlıktı. Uzun bacak Bill de belki Robin'in sorunlarıyla dalga geçiyordu.

“Kardeşini yarın bana gönder. Ona belgesini vereceğim ve bir tavsiye mektubu yazacağım. Para kısmını da sonra konuşuruz.” Rupert’ın minnet gösterilerini bir el hareketiyle durdurdu. “Bu meseleyi kimseye anlatmayın, sonra isyan çıkar!”

“Anlatmayız efendim ve çok teşekkürler. Tanrı sizi ve Leydi Joanna’yı korusun, mutlulukla dolu, uzun bir ömür bahşetsin.”

Rupert eğildi ve hızla arkasını döndü. Robin üzgün bir şekilde orada kaldı.

Odaya girdiğinde Joanna yatakta yatıyordu. Oda çok karanlıktı, yaz gecesini sadece ay ışığı aydınlatıyordu ve gökyüzü neredeyse koyu maviydi. Ev sıcaktı. Robin kapının yanındaki komodinin üzerinde bir su testisi buldu ve içti. Su sıcaktı ama buna rağmen iyi gelmişti.

“Uyuyor musun?” diye sordu istemsizce.

Joanna cevap vermedi.

Bitkin bir halde yatağın köşesine oturdu, gerindi ve çizmelelerini çıkarmaya koyuldu.

Çarşaf soğuktu. Müteşekkir bir halde yüzüstü yattı, ellerini başının iki yanına koydu ama sol elini yastığın üzerine değil, karısının, kalın, yumuşacık bir tutam buklesinin üstüne koymuştu. Kımıldamadı, sadece karısının ne hissettiğine odaklanmaya çalıştı. Bukleyi sakince kaldırdı ve yüzüne bastırdı. Kapalı gözlerle aşına olduğu kokuyu içine çekti. Sonra bir dirseğinden destek alarak hafifçe doğruldu, karısına dokundu, yanına yaklaştı ve Joanna’nın geceliğini yukarı kaldırdı. Diziyle iki bacağını araladı.

Joanna uyumuyordu. Uyumadığını biliyordu. Ve istemediğini de biliyordu. Ama itiraz etmediği sürece devam edecekti. Çünkü onu istiyordu. Neredeyse acı çekiyordu. Robin Joanna’nın içine girdi, Joanna kupkuruydu. Olsun, diye düşündü, olacak... Düşünmeyi bıraktığında olacak. İlk yaptığında olduğu gibi, içinde rahat ve özenle hareket etti. Kapalı gözlerle sabırla ve yavaş yavaş. Joanna tamamen hareketsiz ve çıt bile çıkarmadan altında yatıyordu.

Elini Joanna'nın sıcak omzunda gezdirdi ve onu göğsüne yatırdı. Kadife gibi yumuşacıktı. Ona sarıldı.

"Ah Joanna... Hadi ama."

Joanna cevap vermedi ve geri de çekilmedi. Lanet olsun, bu kadar soğuk olamaz diye geçirdi içinden Robin. Saçlarını okşadı ve bir elini Joanna'nın kalçasının altına kaydırды, normalde onu heyecanlandıran garantili bir metottu. Ama bugün değil. En ufak bir etkisi olmamış gibiydi. Ama Robin üzerinde epey bir etkisi olmuştu. Daha da hızlandı ve derine girdi. Bu ona acı verse de. Başını Joanna'nın yüzüne eğdi ve dudaklarını aradı. İlk kez hareket etti Joanna ve başını çevirdi.

Robin karanlıkta ince hatlı ve kavisli yüzünü inceledi, teni yastığı kadar beyazdı, boynundan öptü. "Bu konuda ciddi misin?" diye mırıldandı.

Bakışı cevap için yeterliydi. Ciddiydi. Korkunç bir bakıştı. İğrenç değil, korku dolu değildi. Sadece küçümsercesine bakıyordu. Ve cinsel organı küçülmeye başladığı anda, birden içine boşalmaya başladı, kelimenin tam anlamıyla istemeyerek ve yanlışlıkla olmuş gibi, utanç duyarak, büyük bir mutsuzlukla, hızla içinden çıktı .

Sırt üstü yattı ve üstündeki cibinliğe baktı.

Hafifçe öksürdü. "Özür dilerim. Bir şekilde bize yardımcı olur diye düşünmüştüm."

"Seni rahatlatıysa ne âlâ sevgili eşim..." Sesi insanı dağlayan keskin bir demir gibiydi.

Robin ona sırtını döndü ve battaniyeyi omzuna kadar çekti. Sabah olana kadar ikisi de uyanık kaldılar ve tek kelime etmediler.

Günün ilk ışıkları pencereden içeriye girdiğinde, Robin doğruldu, yerden kıyafetlerini aldı ve giyindi. "Sadece buradaki işleri yoluna sokana kadar burada kalacağım. Sonra gideceğim. Anne'i de yanımda götüreceğim."

Joanna cevap vermedi.

Robin onun ince, düz sırtına baktı. "Senin... manastıra git-

mene gerek yok Joanna. Burada kal, Edward'la ilgilen. Ender olarak buraya geleceğim. Geri döndüğümde, oğlumun ve atları-
mın beni tanıyabileceği kadar uzaklaşacağım. Ve artık bu odaya
adım atmayacağım.”

Durdu ve bir tepki bekledi.

“Anlaştık,” dedi Joanna nihayetinde.

Bölüm 30

Waringham, Ağustos 1377

Tarlalar insanlarla doluydu. Erkekler ve kadınlar kazma küreklerle tarlalara girişmiş, mısırları kesiyorlardı, çocuklar arkalarından gelip mahsülü topluyordu. Herkes o kadar iki büklümdü ki bir daha doğrulamayacak gibilerdi. Buraya kıyasla, haradaki hayat daha yavaş akıyordu. Burada en işlek zaman ilkbahardı, yaz sonu değil.

Robin attan indi ve Romulus'u kapıya bağladı. Sonra Anne'in attan inmesine yardım etmek için arkasını döndü ama Anne çoktan inmiş, gri kısırağının yanında duruyordu. Etrafına merakla baktı. "Neredeyiz?"

"Evde."

"Neredeyse aynı görünüyor. Ahırlar tıpkı bizimkiler gibi. Şuradaki ne komik bir tepe baba? Zirvesi kel, tıpkı bir rahip kafasına benziyor."

Robin gülümsedi. Halbuki ağlayabilirdi. "Hadi, iki yaşındaki atların yanına gidelim. Şu anda eminim kimse evde değildir."

Yeni bir ev yapmışlardı. Gösterişli bir binaydı. Neredeyse bir malikâne gibiydi. Birden kapı açıldı. Robin yanılmıştı. Conrad dışarıya çıktı, birkaç saniye şaşkınlıkla kalakaldı, sonra aceleyle onlara doğru yürüdü.

"Robin."

"Conrad."

İçten sarılmaları, soğuk ve yapmacık hoş geldin sözcüklerini gölgede bıraktı. Robin, Conrad'ın saçımda birkaç gri saç teli gördü. Şaşırdı.

Ama Conrad'ın gözleri ve ince, yaralı yüzü hiç değişmemişti. "Elinor nasıl?"

“Harika.”

“Torunum?” diye sordu Conrad.

“Tombiş bir çocuk. Vaftiz babası Isaac.”

“Hm, hiç yoktan iyidir herhalde. Ama öz babası olmayı tercih ederdi bence.”

“Hal’i seversin, inan bana. Gelip onunla tanışmalısın.”

“Evet. Sanırım yakında bunu yapacağım. Günün birinde sa-
vaş olmazsa İskoçya’ya da gideceğim.”

“Agnes nerede?”

“Köyde bir yerlerde. Hamile.”

Robin gülümsedi.

Conrad omuzlarını silkti. “Zamanı gelmişti. Çok da istiyordu.” Anne’e döndü. “Hoş geldin Anne. Ben Conrad.”

Anne onu dikkatlice süzdü. “Elinor’un gözlerini almışsın.”

Conrad gülümsedi. “Tam tersi. Ben Elinor’un babasıyım.”

“Ya... Ben de amcamsın sanmıştım.”

“Evet, aynı zamanda amcanım da. İçeri gelin.”

Anne duraksadı. “Atlara... bakabilir miyim?”

“Nasıl istersen,” dedi Conrad.

Kız babasına baktı, o da kızını teşvik etmek için başıyla onayladı. “Duydun. Hiçbir ahır kapısını açık bırakma.”

“E herhalde baba...” Anne kızını süzdü.

Robin ve Conrad birbirine baktılar.

“Beni nerede bulacağını biliyorsun.” Robin evi gösterdi.

“Elbette.”

Conrad ona sevecen gözlerle baktı. “Agnes’in küçük bir kopyası.”

“Değil mi?”

Conrad, Romulus’a doğru yürüdü ve onu sevdi. “Mükemmel. Kaç yaşında? Altı, yedi?”

“Neredeyse o kadar.”

“Dido’nun çocuğu değil mi?”

“Onu unutmamışsın. Evet, Dido’nun. Sonuncusu. Onu inek sütüyle büyüttüm.”

“Gerçekten de bunu bir tek sen başarırdın. Onu kısırlaştırma Robin. Damızlık olarak devam et.”

“Ulu Tanrım, gelir gelmez öğütlerini dinliyorum.”

“Kusura bakma. İçeri gel. Seni görmek bana çok iyi geliyor. Biraz üzgün görünsen de evlat.”

“N’olmuş öyleyse. Bir bira iyi gelir.”

Conrad önden gitti.

Evin, tıpkı kendi evindeki gibi, birkaç merdiven basamağıyla inilen bir ön holü ve büyük bir salonu vardı.

Conrad onu oraya götürdü ve uzun masada bir yer gösterdi. “Çocuklar şimdi yemeğe gelirler.”

“Hm. Güzel ev.”

“Ne şans ki sonuncusu da yine yandı. Agnes’ten şüpheleniyorum...”

“Siz iyi misiniz?”

Conrad omuzunun üzerinden arkasına baktı. “Rose! Buradaysan gel ve bize bira getir.”

Hizmetçi hemen geldi ve kapı eşiğinde hafice eğildi. “Hemen efendim.”

Robin başını iki yana salladı. “Başka...”

“Önemli bir şey yok. Evet, iyiyiz. At çiftliği bizim, Mortimer onu bize tamamen bıraktı. Birdenbire soylu insanlar olduk. Bunu kız kardeşin becerdi. Ben nasıl yapılacağını asla bilemezdim.”

“Hadi ama. Agnes at üreticiliğinden hiçbir şey anlamaz.”

“Anlamaz. Ne kastettiğimi biliyorsun. Ev, hizmetçiler, Maude ve Robin’in okulu. Tanrım, Maria’nın nasıl ağır çalıştığını düşününce...”

“Evet. Çılgınlık.”

“Ve her şey eskide kaldı. Şimdi bu an var.”

“Onu yâd etmeni hoşgörüyü karşılayacak tek kişiyim.”

“Elbette yâd ediyorum. Üstelik derin bir keder hissederek değil.”

“Öyle de olmalı.”

“Peki, sen? Sen nasılsın? Ya Isaac nasıl?”

“Evet, Isaac...” Robin hizmetçi birayı getirdiği için bir müddet duraksadı. Minnettar bir şekilde büyük, köpüklü bardağı aldı ve Conrad’a kaldırarak içti. Tekrar yalnız kaldıklarında devam etti. “Isaac, Fernbrook’un gerçek efendisi. At üreticisi, çiftlik, hepsi onun marifeti. Ve gerçekten eğitilmiş biri oldu. Benim olabildiğimden çok daha iyi bir kitap okuyucusu oldu. Ve Latince öğreniyor.”

Conrad başını iki yana salladı. “Bu benim tanıdığım Isaac olamaz.”

“Hayır. Çok şaşıracaksın.”

“Hm.” Conrad tek kelime etmeden, Robin’in sessizliğinin, giderek daha can sıkıcı ve anlamlı oluşunu izledi.

Robin huzursuzluğunu bir kenara itti. “Conrad... Sen bir zamanlar bana kızını emanet ettin. Şimdi ben de sana benimkini getirdim.”

“Hoş geldi.”

Robin bardağını elleri arasında döndürdü. “Annesi ve o...”

“Hm.”

“Belki bazen gerçekten zor bir kız oluyordur, bunu tam bilemiyorum ama iyi bir çocuktur. Ve onu eğitecek birine ihtiyacı var. Şey... bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum ama onun Agnes’e ihtiyacı var.”

“Evet.”

“Neden bahsettiğimi anlıyor musun?”

“Tuhaf. İlk bakışta anladım. Kendine has ama aynı zamanda tıpkı senin gibi. Merak etme Robin, bana bahsettiğin bu onura saygı duyacağım. Ve onu çok iyi koruyacağız.”

“Teşekkürler.”

“Peki, hemen gidecek misin yoksa birkaç gün kalacak mısın?”

“Buraya alışana kadar kalsam iyi olur. Yani demek istediğim, işin ucundan tutacak birine ihtiyacın varsa.”

“Her zaman.”

Robin gülümsedi. "Güzel. Mortimer burada mı?"

"Hayır, birkaç gün önce Londra'ya döndü. Eğer doğruysa, Agnes'e söylediğine göre küçük Kral onu çok seviyormuş."

Robin iç çekti. "Hiç şaşırmadım. Peki, De Gray?"

Conrad'ın yüzü değişti. "O burada. Hasat zamanı hep burada. Mortimer'ın adamlarının hasatla ilgili hiçbir şeyi gözden kaçırmadıklarından emin olmak için bizzat kontrol ediyor. Ve kendi hasadıyla ilgilenmek için yarım gün kaytaran kişilere para cezası veriyor. Ödeyemezlerse sığırlarını alıyor veya ruh haline göre hapse gönderiyor. Ve şimdi söylenene göre, köylüler vergi de ödemek zorundalar."

Robin başıyla onayladı. "Bu doğru."

"Ödeyemezler."

"Biliyorum."

Conrad yavaşça başını iki yana salladı. "Bu korkunç Robin. İnsanlar ne yapacaklarını bilmiyorlar. Mortimer ve De Gray onlardan her penilerini alıyorlar. Korku ve sefalet içinde yaşıyorlar. Ve genç delikanlılar handa tehlikeli şeylerden bahsediyor. Birkaç adamım bazen oraya gidiyor, biliyorum. Ve buna şaşırmıyorum, benim yanımda kazandıkları her şeyi eve götürüyorlar ve buna rağmen sefalet içinde yaşıyorlar. Böyle giderse neler olur bilmiyorum."

"Evet. Ben de."

Conrad bardağını dikti ve ayağa kalktı. "Ve yapabileceğimiz tek şey bu, endişe etmek."

Robin aniden gülümsedi. "Hiçbir şey söyleme, ben ne söyleyeceğini biliyorum, İş başındayken de bunun için endişe edebiliriz!"

Conrad güldü. "Gel, sana yeni ustabaşını göstereyim."

"Bizden biri değil mi?"

"Hayır. Hepsi gitti. Bertram Fransiskan oldu, inanabiliyor musun?"

"Peki Pete?"

"Mortimer'ın aşçısıyla evlendi. İlk eşi vebadan öldü. Şimdi kaledeki ahırda çalışıyor."

Evden ayrıldılar ve kırsakların yanına gittiler. “Ama yine de ustabaşımı tanıyorsun.”

“Kim o?” diye sordu Robin.

“Stephen.”

Robin durdu. “Ah, hayır...”

Conrad ona şaşkın gözlerle baktı, sonra anladı. “Saçmalama, o Stephen değil. Oğlum olan Stephen, seni geri zekâlı.”

★

Robin, Waringham’da yaşamak konusunda hiç sıkıntı çekmedi. Uyum sağlamak söz konusu bile değildi, evindeydi o. Bu arada artık Stevie olarak adlandırılmayan, kendisine Steve denmesini isteyen Conrad’ın oğlu, onu tekrar gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Annesine benzese de o da babası gibi sessiz biriydi. Talimatlar verdiğinde, çocuklar tarafından saygıyla dinlenen bir otoritesi vardı harada ama hiç biri ondan korkmuyordu. Robin ilk andan itibaren kendisini rahat hissediyordu. Steve sayısız vazifelerinden bir bölümünü ona verdi, onu kıskanmıyor, ona saygı duyuyordu; yan yana çalışıyorlardı.

Steve’in daha genç kardeşleri Henry ve William, Waringham’dan ayrılmışlardı. Conrad onları tutmamıştı. Harada, oğullarının hepsi için yeterince yer olmadığını biliyordu. Onları eğitim için Canterbury’ye gönderdi, çılgın Henry’yi bir nalbantın yanına, sessiz sakın olan William’ı bir taş ustasının yanına gönderdi. Henry, ustasının talimatıyla, başpiskoposluğun ve katedralin atlarının nalları ile ilgileniyordu, esnaf mahkemesi tarafından sürekli takip ediliyor ve gevşek ahlak anlayışı yüzünden azarlanıyordu, maaşını kumarda harcıyordu ve esnaf kardeşlerinin kızlarını kendine âşık ediyordu. Ara sıra, sadece pazar gününde, Waringham’a gidiyor, kardeşi ve babasından borç para alıyordu. Hiçbir zaman boş dönmüyordu.

William birkaç hafta önce York’taki taş sanatı birliğine kabul edilmişti. Şehirde bir kâtip bulmuş ve bu büyük haberi bildirmek için Waringham’a pahalı bir mektup yazdırmıştı. Şimdi, kuzeyde, başpiskoposun yönetimindeki bir bölgenin büyük

katedrali için kutsal figürler oyuyordu ve kendisine bir kadın bakıyordu.

Conrad, William'la gurur duyduğunu saklamaya çalışıyordu ama Agnes'e, çocuklarının arasında hiçbir ayırım yapmadığını söylüyordu. Hepsinin iyi bir yere gelmeyi başardığını düşünüyordu ve bu Tanrı'ya şükretmek için güzel bir nedendi.

★

Robin, Agnes'i ilk defa akşam yemeğinden kısa bir süre önce gördü. Agnes ona sarıldı ve yanaklarından öptü. "Ne harika bir fikir. Anne bir süre daha burada kalacağınızı söyledi."

"Görünüşe göre öyle." Robin, Agnes'in şişkin karnına baktı. "Az vakit kalmış, değil mi?"

"Evet, beş hafta."

"Peki, her şey yolunda mı?"

"Evet." Beraber salona gittiler. Anne Robin'in sağ elini tutuyor ve yabancı evde hiç tedirginlik hissetmeden etrafına bakıyordu.

"Peki, cinsiyeti ne olsun?" diye sordu Robin.

Agnes eliyle boş ver işareti yaptı. "Önemli değil. Bir kız istiyordum ama şimdi madem Anne'i bize emanet ediyorsun, artık önemli değil."

"Kız olacak," dedi Anne lafın arasında ve masadaki tabakları saymaya başladı.

Agnes ona şaşkın gözlerle baktı ve sonra Robin'e döndü.

Robin omuz silkti. "İnanabilirsin."

Agnes yeğeninin dar, küçük sırtına ve sarı bukleli kafasına baktı. "Zavallı kuzucuğum," diye mırıldandı. "Daha çok küçük. Ve bu onun için çok büyük bir yük."

Neden annesi böyle düşünemiyor, diye geçirdi Robin içinden. Zorda olan her varlığa merhamet duyuyor ama kızına değil. Agnes'in elini tuttu. "Ona yardım et," diye fısıldadı. "Lütfen."

Agnes, Robin'in elini kısa bir süre tuttu ve bıraktı. "Nasıl bir hediye verdiğini tahmin edemezsin. Bana güven."

Büyük bir topluluk salonda yemek için toplandı ve her şey

masaya konduktan sonra, hizmetçiler de aynı masaya oturdular.

“Francis nerede?” diye sordu Agnes. “Peşini hiç bırakmaz diye düşünüyordum.”

“Onu Harley’e gönderdim,” dedi Robin, dolu bir ağızla.

“Nereye?”

Yutkundu. “Leofric’e. Eğer Lancaster’ın ihtiyacı olursa, en azından nerede olduğumu birinin bilmesi için. Ayrıca şövalyesinin, burada, kılıcsız, hane armasız ve kadife kıyafetleri olmadan çalıştığını görmesini istemedim.”

Agnes gülümsedi. “Yani, istenmeyen şahitler olmadan, tek-rar bir ahır görevlisi gibi davranabilmek istiyorsun.”

Bardağından büyük bir yudum aldı ve koluyla ağzını sildi. “Aynen.”

“Fernbrook’ta her zamanki gibi davrandığını düşünmüş-tüm.”

Başıyla onayladı ve gözlerini kaçırdı. “Bir zamanlar öyleydi.”

★

Gerçekten de kılıcını ertesi gün, onun için hazırlanan ya-tak odasına bıraktı. İş başında engel oluşturunuyordu ve ihtiyaç duymayacaktı. Neticede Mortimer saraydaydı. Ama Steve’den ödünç aldığı hançeri önlüğünün altına gizledi, saçlarını deri bir iple ensesinde topladı ve zamanda geriye gittiğini hissetti.

Sabahı Conrad’la birlikte bir yaşındaki atların yanında ge-çirdi ve yemekten sonra köye gitti. Acele etmeden, papaz başı üzerinden gitti. Günün bu saatlerinde çok insanla karşılaşma-yacağını biliyordu, herkes tarlalarındaydı. Aslında Peder Ger-not’u görmek istiyordu. Sonunda öğle güneşinde, sessiz ve terk edilmiş olan köy meydanına ılaştı. Tamamen terk edilmemiş, diye düzeltti Robin kendini, ağaçların arasından yürürken. Görünüşe göre tüm dünyanın unuttuğu bir suçlu, eski, güneş yüzünden ağarmış bir teşhir direğine bağlanmıştı. Vücudu iki bükülmüdü, büyük bir ihtimalle tüm ağırlığı bileklerinde ve boynundaki dar, demir tasmadaydı.

Robin yönünü değiştirdi, kuyuya gitti ve bir kova su çekti.

Bir kabı olmadığı için, kuyunun kovasının düğümlerini çözdü ve onu zavallı adama götürdü. Adam başını kaldırdığında, onu tanıdı. Martha'nın genç erkek kardeşlerinden biriydi. Robin ismini hatırladı. "Jamie?"

Adam gözlerini açtı. "Robin..."

"Evet. Hadi, iç bir yudum." Kovayı dudaklarına kaldırdı. "Yavaş. Sakin iç."

Tavsiyesi boşunaydı. Jamie susuzluğunu, büyük, iştahlı yudumlarla bastırmaya çalıştı ve beklendiği gibi hepsi geri geldi. Boğulurcasına öğürmeye başladı, öksürdü ve hıçkırmaya başladı. "Oh, lanet..."

"Şşş! Derin nefes al."

Jamie kafasını eğdi ve gözlerini kapadı.

Robin avuç içine su doldurdu ve çenesini sildi. "Hadi, bir kez daha dene. Zamanın var, acele etme."

Jamie, Robin'in yardımıyla ağzını çalkaladı, tükürdü ve taze, soğuk sudan birkaç yudum aldı. Bu defa olmuştu.

"Teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Seninle bira içerken sohbet etmeyi tercih ederdim."

Robin başıyla onayladı. "Onu da yaparız." Tekrar kovadan suyu aldı ve James'in boynunu ve alnını nemlendirdi. Kova neredeyse boşalmıştı. "Bekle, tekrar dolduracağım."

"Hayır, dur."

"Ama..."

"Çok... Kötüyüm, içemem."

"Sıcaktan. Çünkü ateşin var."

"Sığır gibi yaşamamıza sebep oluyorlar ve bizi sığırlar gibi öldürecekler."

"Hayır Jamie, böyle düşünme. Kendini bu kadar küçük görmemelisin."

"Ama öyleyim. Küçücük! De Gray'in çizmesinin altındaki böcekten fazlası değilim."

"Sen ölümsüz bir ruha sahipsin. De Gray'den aşağı kalır ta-

rafın yok.” Robin kelime aradı. “Belki... şu an insan olduğunu hissedemiyor olabilirsin ama öylesin Jamie. Ben görebiliyorum.”

“Sen diğer insanlara nazaran hep daha fazlasını görmüşsündür.”

“Keşke bir yudum daha içseydin.”

Jamie başını eğdi. “Tanrım... Daha ne kadar sürecek?”

“Hiçbir fikrim yok. Ne dediler, ne kadar sürecek?”

“Hiçbir şey söylemediler. Hiçbir zaman söylemezler. Ellerim... tamamen uyuştı.”

“Düzelir,” dedi Robin kendinden emin bir tavırla.

“Belki. Belki de kangren olacak ve çürüyecek.”

“Hadi ama! Seni o kadar uzun süre asılı bırakmazlar. Ne yaptın ki?”

“El değirmeni,” diye mırıldandı Jamie.

Lanet olsun, bu gerçekten çok kötü, diye geçirdi Robin içinden. Bu ağır bir suçtu, Jamie’nin hoşgörülü babası bile onu acımasızca cezalandırırdı. Her köylü, tahılını hizmetinde çalıştığı kişinin değirmeninde öğütmekle yükümlüdür. Üstelik tuzlu bir para karşılığında. Bunun yerine tahılı gizlice, evinde, yasal olmayan bir el değirmeniyle öğütürse, değirmenciye ve hizmetinde çalıştığı efendisini zarara uğratmış olurdu. Ve bu durum onlar tarafından hoş karşılanmazdı.

“Tahıl çok az,” diye açıklamaya çalıştı Jamie. “Ama bir sürü gırtlak var. Değirmenciye para ödeseydin kiraya... yetmeyecekti...”

“Biliyorum. Bazen nasıl olabileceğini çok iyi biliyorum.”

“Ama De Gray...”

“Hey, sen! Lanet olsun, ne yapıyorsun orada?”

Robin alnını buruşturarak arkasını döndü. İki silahlı, kısa zincir zırhlı adam birden ağaçların arasından gelmişlerdi ve kararlı adımlarla yaklaşıyorlardı. Teşhir direğinin önünde durdular, dikkatleri Jamie’nin üzerinde değildi, elinde kova olan ve kurallara karşı gelen kişiye odaklanmışlardı.

“Sen ne yaptığını zannediyorsun?” diye bağırdı biri.

“Her insanın, böyle sıcak bir günde, bir yudum suya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.”

Asker onu kolundan sıkıca kavradı. “Bir dahaki sefere, burada sen olursan hiç şaşımam.”

“Belki de ikinci bir teşhir direği dikmelisiniz. Sıkışmamanız için.”

Robin yüzüne esaslı bir tokat yedi, çok şaşırmıştı. Kimse, çok uzun zamandır, böyle bir şey yapmaya cesaret etmemişti ve daha bu sabah, ilk kez kılıcını çıkarmış ve önlük giymişti. Neredeyse eğlendiğini söyleyebilirdi. Bu zamana kadar, insan yerine konmak için kıyafetlerin önemini öğrenmiş olmalıydı.

“Sen kimsin?” diye sordu diğeri. “Buradan değilsin, öyle değil mi?”

“Yo. Kesinlikle buralıyım. Adım Robin...” Son anda kendine hâkim oldu ve devamını söylemedi. Bu maskaralığın onu nereye götüreceğini görmek istiyordu. Hatta bu uğurda ikinci bir tokatı bile sindirebilirdi.

“Görgü kurallarını öğrenmen lazım evladım. Nereden geliyorsan gel, burada senin gibi köylüler bize ‘efendim’ diye hitap eder!”

“Peki, sizin gibi zorbalara ne denir?”

Zorluk çekmeden savrulan yumruktan kaçtı, bir hamlede kolunu adamın elinden kurtardı, sağa bir adım kaçtı ve şaşkın muhafızın kınından kılıcını çekip aldı.

Boğazına kılıcın sivri ucunu dayadı ve inanamaz gözlerle olanları izleyen diğer adama, “Elini kılıcına atarsan, arkadaşının kafasını uçururum. Ve bu paslı kılıca bakarsak, arkadaşın ancak üç-dört hamlede ölür.”

“Sen... sen de kimsin?” diye sordu kılıcını kaybeden saldırgan. Gözlerini kırıştırtıyordu, ezberi tamamen bozulmuştu.

“Sana ismini söyledim. Ve şimdi üçümüz, De Gray’ın yanına gideceğiz.”

İkisi birbirine huzursuz gözlerle baktı. Büyük bir ihtimalle,

bir köylü parçasının onları alt ettiğini, kâhyaya nasıl anlatacaklarını düşünüyorlardı.

“Bunu istediğinden emin misin?” diye sordu kılıcsız olan. “Tek tek, bütün kemiklerini kıracaktır.”

Robin gülümsedi. “Şuna da bir bakın. De Gray’in akıllı, adil ve kibar bir kâhya olmadığını mı söylemek istiyorsun?”

“Ah, tabii, öyle...”

“Gördün mü? Beni merak etmenize gerek yok. O zaman...” Kılıcıyla yola işaret etti. “Önden buyurun.”

Robin’in, De Gray’in korku saçan köpeklerinden ikisini, silah zoruyla önden yürüttüğünü büyük bir zevkle izlemek, pek az kişinin başına gelebilecek bir şeydi. Bunu görebilme şerefine erişenler, pencere kanatlarının ve kapıların ardından izlemişti. Köy yolunda onlarla karşılaşanlar ifadesiz yüzlerle yere bakmış, arkalarında bırakır bırakmaz pis pis sırtmışlardı. Ama olay akşama kadar her yere yayılmıştı ve Waringham’daki her adam, her kadın, her çocuk biliyordu ki genç Sör Robin Waringham’a geri gelmişti ve adaletle ilgileniyordu.

Kale kusursuz bir durumdaydı. Duvarlar onarılmamıştı, köprüye adam dikmişlerdi, çiftlik binaları kısmen yenilenmiş ve önce olduğundan daha iyi düzenlenmişti, kale kulesinin yeni bir kapısı vardı. Hiç şüphe yoktu ki Peter De Gray’in düzen takıntısı ve disiplin aşkı kaleye iyi gelmişti.

“Peki, kendisi nerededir acaba?” diye sordu Robin, kale nöbetçilerinin inanamayan bakışları karşısında kıpkırmızı kesilen adamlara.

“İçeride,” diye homurdandı biri. “Az önce Kral’ın temsilcisini çağırmıştı.”

Robin’in tahmin ettiği gibi, De Gray kulenin güney kanadındaki salonun üst katını çalışma odası yapmıştı. Robin ve iki adam içeriye girdiklerinden, elinde bir kâğıt rulosuyla pencerenin önünde duruyordu. Karşısında, iri yarı, sakallı bir adam vardı, ondan daha uzun olmasına rağmen aşırı saygıyla bakıyordu. Kral’ın bölge temsilcisi olmalı, diye düşündü Robin.

De Gray konuşmayı kimin böldüğünü görmek için başını kaldırdı. “Ne var?” diye sordu ve adamlarının arkasında Robin’i gördüğünde, ağzını açtı, yüzü bembeyaz kesildi ve mırıldanmaya başladı: “Aziz George aşkına... Bir bu eksikti.”

Robin bir adım öne çıktı. “Merhaba, eski dostum. İki kahramanın beni sana şikâyet etmek istiyorlar. Ben de gönüllü olarak onlarla geldim.” Gülümseyerek kılıcı sahibine geri verdi.

“Bu... bu adam kim efendim?”

De Gray eliyle boş ver işareti yaptı. “At görevlilerine sor, en iyi onlar tanır. Kaybolun, hepiniz! Sen de!” dedi, her şeyden bihaber olan temsilciye.

Üç adam hızla dışarıya çıktı.

Birbirlerine şüpheli ve aynı zamanda meraklı gözlerle baktılar.

“Söylenenlere göre, Lancaster sensiz tek adım bile atmıyor-muş!” dedi De Gray en sonunda.

“Abartıyorlar.”

“Burada ne arıyorsun?”

“Şahsi bir iş için geldim. Ama mademki karşılaştık senden bir iyilik rica edebilirim, değil mi? Eminim ricamı geri çevirmezsin, sadece küçük bir şey.”

“Ne?” diye sordu De Gray sabırsızca.

“Prangalı adam. Onu serbest bırak.”

De Gray kollarını göğsünde kavuşturdu ve başıyla onayladı. “Tamam. Bu akşam.”

“Şimdi, çok hasta.”

“Bak, başın dertte! Waringham burada olduğunu öğrenirse, o zaman...”

“Ona yazabilirsin. Harada kalıyorum ve artık ona ait değil. Hiçbir şey yapamaz.”

“Bu onu zırnık kadar ilgilendirmez!”

“Senin aksine Mortimer’dan uzun zamandır korkmuyorum. Ve şimdi senden bir kez daha rica ediyorum. Adamın gitmesine izin ver. Bunu yapmazsan, bir baltayla keski alıp kendim halledirim.”

“Yapamazsın...”

“Yaparım, çünkü beni engelleyemezsin.”

De Gray iç çekti. “Pekâlâ. Daha açık konuşmana gerek yok. Eğer o kadar çok istiyorsan bence hava hoş.”

Robin eğildi ve dışarı çıktı.

De Gray her zamanki gibi sözünü tuttu. Bir saat içinde Jamie serbest kaldı. Yerde, tozun içinde hareketsizce kalakaldı, kolları, sırtı ve boyun kasları kaskatı kesilmişti, uzuvlarına yayılan kan ona acı veriyordu. De Gray’in adamları gittikten sonra erkek kardeşleri geldi. Jamie’yi az ilerideki kulübeye götürdüler ve samanların üzerine yatırdılar. Ateşi vardı ve akşam ellerini hâlâ hissetmiyordu. Gece yarısına karşı havale geçirdi. Agnes’i çağırdıklarında artık çok geçti. Sabah olmadan ölmüştü.

★

Conrad, Steve ve Robin kahvaltıya geldiklerinde, Agnes solgun ve öfkeli bir şekilde eve girdi. Conrad bir bakışta neler olduğunu anladı. Bir kolunu omzuna doladı ve diğer elini hafifçe şişkin karnına koydu ve onu masadaki bir banka götürdü. “Agnes, böyle şeyler olduğunda, senin suçunmuş gibi hissetmeyi bırakmalısın.”

Agnes bitkin bir halde oturdu. “Biliyorum, benim suçum değil. Ama bu... insanlar yok ediliyor!”

Robin inanamaz bir halde başını iki yana salladı. “Nasıl ölebilir? Pranga hiç kimseyi öldürmez.”

“Ama yardımcı olmuş. Öncesinde hastaydı. Bu yüzden daha da güçsüzleşmiş.” Agnes Robin’in meseleyi kavrayamamış yüzüne baktı ve bir an öfkелendi. “Açlar Sör Robin!”

Robin hafifçe omuz silkti. Neden Agnes’in sorumlu hissettiğini biliyordu. O da farklı değildi. Ve Agnes’e, Waringham’ı Mortimer’a teslim edenin Kara Prens olduğunu söylemekten vazgeçti. Hiçbir şey demedi. Bunun yerine arkasını döndü, köye, Martha’nın ve erkek kardeşlerinin yanına gitti, biraz teselli olmaları için onlara para verdi. Daha sonra Peder Gernot’a gitti ve onunla konuştu.

Tüm gün boyunca köyde kaldı ve geri döndüğünde para kesesi boşalmıştı. Köylülerin yoksulluğunu duymuştu. Kendi gözleriyle görmek farklı bir şeydi. Kızgın ve çaresizdi.

Salonda yenilen yemek bitmişti, gençler yeni inşaa edilen, büyük eyer odalarına gitmişlerdi, Anne de yatağına gönderilmişti. Bir tek Conrad, Agnes, Steve, onun eşi Liz ve bir de misafirleri vardı.

“Robin!” Agnes, Robin geri döndüğü için hafıflemiş gibi görünüyordu. “Seni peder John Ball’la tanıştırayım. John, bu da benim kardeşim Robin.”

Robin kırk yaşlarındaki sarışın adama baktı. Adam zayıftı ama güçlü görünüyordu. Uzun yüzü solgundu ve mavi gözleri parlıyordu.

Gülmeden Robin’e başıyla selam verdi.

Bu arada Robin, John Ball hakkında çok şey duymuştu, hatta onun vaazlarından birini de okumuştı.

Robin bitkin bir halde oturdu. “Özgür olmanıza sevindim, Peder John.”

Ball dikkatle ona baktı. “Lancaster Dükü’nün tüm gücünü kullanıp engellemeye çalışmasına rağmen,” dedi soğuk bir şekilde.

Agnes çenesini tutamamış, diye düşündü Robin, omuzlarını silkti. “Lancaster’ın şu sıralar başpiskopos üzerinde pek bir etkisi yok.”

Asi papaz başıyla onayladı. “İkisi isterlerse birbirlerinin boğazına sarılabilir, bence mahsuru yok!”

Bir papaz için tuhaf bir konuşma, diye düşündü Robin. Ama aşağılayıcı eleştirisini kendine sakladı, Rose’nin getirdiği dumanı tüten tencereye döndü. Bu gün o kadar çok sefalet ve açlık görmüştü ki iştahının olmadığını düşünüyordu, ama kuzu, lahana ve kekik kokusu iştahını yerine getirdi.

Conrad ona bira uzattı. “Cenazenin ne zaman olacağını duydun mu?”

“Yarın erkenden,” diye cevap verdi.

“Oraya gitmeliyiz,” dedi Steve.

Robin başıyla onayladı. “Ben kesinlikle gideceğim.”

“O zaman Lancaster’a bu konudan bahsedebilirsiniz,” diye mırıldandı Ball.

Bu durum Robin’in artık canını sıkmaya başlamıştı. “İnsanların sefalet içinde yaşamaları Lancaster Dükü’nün suçu değil efendim.”

“Ah, değil mi?”

“Onun mülklerinden birinde bulundunuz mu?”

“Tanrı beni korusun...”

Robin öfkeyle başını salladı. “Ama ben bulundum. Her birinde hem de. Ülkenin her yerinde var, küçük ya da büyük. Ve oralarda, asla aç veya hor kullanılan köylüler bulamazsınız.”

Ball etkilenmiş görünmüyordu. “Peki, bu kahrolasıcı kafa vergisi kimin fikriydi?”

“Kral’ın borç içinde olmasının suçunu Lancaster’a yükleyemezsiniz!”

“Demek siz, Lancaster’ın insanların çektiği sefaletle bir alakası olmadığını düşünüyorsunuz? Peki kim suçlu?”

“Savaş. Kötü hasat. Veba.”

“Elbette. Hepsi olabilir ama soylular olamaz!”

“Soylular da olur. Waringham gibi soylular.”

“Sadece onun gibiler değil. Hepsi. Ve bir gün Tanrı öfkeleşip kontları, baronları, lordları, hepsini yeryüzünden silecek.”

Robin şimdi, John Ball’ın gözlerinde fanatizmin ışığını görmüştü. Agnes’in bu adama karşı olan zafiyetini anlamakta zorluk çekiyordu. “Deneyimlerime göre kontlar, baronlar ve piskopos lordlar, birbirlerinden oldukça farklılar. Papazlar gibi.”

Ball, Robin’in kendisini kıskartmasına izin vermedi. Eliyle boş ver işareti yaptı. “İngiltere onlarsız daha mutlu bir yer olurdu. Ve Tanrı’ya da daha yakın olurdu.”

Robin kızmaya başlamıştı. “Tanrı’nın öğütlerini iyi biliyor gibi düşünüyorsunuz. Ama Tanrı soyluları yeryüzünden silerse İngiltere’yi kim yönetecek?”

Papaz gülerek arkasına yaslandı. *"Adem ve Havva varken, soy-lular var mıydı?"*

★

Robin Waringham'da planladığından daha uzun bir süre kaldı. Sanki uzun bir yolculuktan sonra tekrar eve geri dönmüş gibi bir his duyuyordu, bunun sadece bir hayal olduğunu bilmesine rağmen, mümkün olduğunca öyle düşünmeye çalışıyordu.

Sadık bir haberciyle Fernbrook'a mesaj gönderdi. Isaac elçiyi bir kutusu ve detaylı bir mektupla geri yolladı. Alison'ın bir oğlu olmuştu. Oswin artık aynı adam değildi, her fırsatta, kendinden geçmiş bir halde ve büyük bir gururla, düzenli bir aile hayatının ne kadar kutsal bir şey olduğuna dair vaazlar veriyordu. Bunun yanı sıra oldukça kalabalık bir ordu oluşturunuyordu. Peder Horace ona eski bir müridini göndermişti, iflas etmiş bir şövalyenin oğluydu, çiftlik yönetimiyle ilgili bir miktar tecrübesi vardı ve büyüdüğünde Kral'ın temsilcisi olabilecek biriydi. Şimdilik iyi bir yardımcıydı. Çocuğun adı Jason'du. Yaşlı demirci Luke ölmüştü. Köydeki diğer insanlar ve atlar hakkında da ayrıntılı bilgiler vermişti. Sadece Joanna'dan bahsetmemişti, Robin bunu nasıl anlamlandırması gerektiğini bilmiyordu.

★

Ekim ayı başında, soğuk ve yağmurlu bir sabah, kardeşi sağlıklı bir kız doğurdu, Conrad her şeyden habersiz bir şekilde işinin başındaydı. Doğum uzun sürmedi. Robin'in yaşadığı en kolay doğumdu. Anne ona yardımcı olmuştu, korkusuz ve ihtiyatlıydı, yemeye gelen Conrad'ın kollarına kızını veren de yine oydu. Robin ertesi sabah, küçük bebeği, vaftiz babası olarak kiliseye götürdü ve Gernot onu Margery ismiyle kutsadı. Annemin ismi, demişti Conrad Robin'e.

Yeni bir ilişki geliştirmişlerdi. Arkadaş olmuşlardı. Robin, Conrad'a Limoges'da yaşadıklarından bahsetmişti, oysa o kasvetli hatıralardan daha önce kimseye bahsetmemişti. Ev sakin olduğunda sık sık beraber oturuyorlardı ve bir gecede, bir yılda konuştuklarından daha fazlasını konuşuyorlardı. Conrad,

İskoçların gelip ailesini, kardeşlerini ve yüzünü yaktığı geceyi anlatmıştı.

Ama konuştukları şeyler, sadece korkunç olaylar değildi. Her şey hakkında konuşuyorlardı, İngiltere, dünya, savaş, veba, eski iyi zamanlar... Robin, Waringham'dan ayrıldıktan sonra Conrad ve Stephen arasında neler olduğunu öğrendi; Conrad'la Stephen'ın arkadaşlıkları, bir zamanlar Conrad'ın Waringham'a aç ve yıkılmış bir halde geldiği ve tıpkı Robin gibi, çaresizce iş ararken Stephen'ın evine sığındığı gün başlamış, Robin'in gidişinden sonra tutuştukları kavgayla da bitmişti.

Anne halinden memnundu. Tüm cezalardan kurtulmuştu, sabahdan akşama kadar harada geziyordu ve tüm at görevlilerin gözdesiydi. Agnes'e güvenle teslim olmuştu. Conrad babasının yeteneğine sahip olduğunu fark etmişti ve ahırlardan bir tanesini, istediği şekilde kullanmasına izin verdi. Anne ona arkadaşça yaklaşıyordu, yıllar önce Agnes'in yaptığı gibi; Conrad'ın öfkeli yüz ifadesinden çok ürkmüyordu. Robin gitmek zorunda kalırsa, Anne'in onsuz iyi olacağından emindi.

"Peki, bu ne zaman olacak?" diye sordu Agnes, Margery'nin doğumundan kısa bir süre sonraki pazar günü. Kızı kucağında daydı ve onu izliyordu.

Robin cevap vermedi. Açık pencereden, dışarıda yağan sonbahar yağmuruna baktı.

"Lancaster seni çağırarak mı?" diye sordu Conrad.

Robin iç çekti. "Çağırdı." Leofric, Robin'e mesaj göndermişti. "Bu günlerde bir parlamento başlıyor. Aslında orada olmalıydım."

"Ama?"

Robin huzursuz bir ifadeyle ayağa kalktı ve şömineye gitti. "Bu Richard'ın yönetimindeki hükümetin ilk parlamentosu. Son yıllarda biriken her şeyi gözden geçirecekler. Çok şikâyet olacak. Davalar..."

Conrad birden anlamıştı. "Alice Perrers'a karşı da mı?"

Robin mutsuz bir ifadeyle başıyla onayladı. "Kendi suçu.

Daha akıllı olsaydı ve bu kadar açgözlü davranmasaydı, Lancaster onu korurdu. Ama Alice'in entrikalarıyla hiçbir ilgisi olmadığını tüm dünyaya kanıtlamak için onun davasında başkanlığı Lancaster yapacak. Zaten ilgisi de yoktu."

"Ama sen bunu seyretmek istemiyorsun?"

"Her şeyden önce onun aleyhine tanıklık yapmak istemiyorum."

"Neyle karşı karşıya?" diye sordu Agnes. Alice'i iyi tanımıyordu ama yine de onunla arasında bir bağ varmış gibi hissediyordu. Robin'den ve ona ettiği hizmetlerden dolayı.

"Saray'dan atılmak, ama bu onu pek sarsmaz, bir de para cezası. Yasal olmayan yollarla zimmetine geçirdiği her şeyi geri vermesini isteyeceklerdir. Ve doğrusu da bu. Umarım, elinde iki kızını yetiştirecek kadarı kalır."

"Onu hâlâ umursuyorsun," dedi Agnes.

Robin başını iki yana salladı. Alice'in neye dönüştüğünün farkındaydı, onda sevicecek bir yan göremiyordu. Nasıl görebilirdi ki zaten, evliliğinin enkaza dönüşmesine o sebep olmuştu.

Ama nasıl bu hale geldiğini anlayabiliyordu. Saray'ın insanları neye dönüştürdüğünü artık çok iyi biliyordu. Ve Alice, hiçbir zaman şanslı biri olmamıştı.

"Seni şahit olarak istiyorlarsa, mahkemeden çağrı göndereceklerdir," dedi Conrad.

Robin ona baktı. "Kraliyet elçisine benzeyen biri gelirse saklanacağım. Ve sen de ona, artık burada olmadığımı söylersin."

Conrad hiç düşünmedi. "Nasıl istersen. Ama Mortimer..."

"parlamento bitmeden dönemez," dedi Robin gülerek. "Ne de olsa o da bir Lord."

★

Azizler Yortusu'ndan kısa bir süre sonra, atlı bir elçi haraya bir mektup getirdi. Robin onu akşam yemeğinden sonra okudu. *Orada olduğunuzu biliyorum. parlamento bitti, Mortimer Dermond eve dönecek ve huzurunuzu bozacak. Yani saklandığınız delikten çıkın. İki hafta içinde burada olmazsanız, sizi tutuklatırım. Bir neden bulurum. L.*

Robin vedalaştı. Waringham'daki insanlar üzgündü. Onları cesaretlendiren şey, kışın sefaletinden ve açlıktan kurtaracak olan bağışları değil, Robin'in varlığıydı. Gittiğinde kendilerini terk edilmiş hissettiler.

Soğuk ama güneşli bir günde yola koyuldu. Romulus enerjik ve seyahat arzusuyla doluydu, gezmeyi özlemiş gibi görünüyordu. Londra'ya doğru giden büyük yoldan bir saattir ilerliyorlardı ki yalnız başına at binen birine rastladılar.

Robin onu koyu renk buklelerinden ve iri yarı vücudundan tanıdı. Yanma gitti. "Chaucer!"

Şair korkuyla başını kaldırdı. Daha sonra gülümsedi. "Fitz-Gervais. Bu kara günlerde ne büyük bir sürpriz."

"Kara mı?"

"Evet, bilirsiniz işte. Savaş, siyaset."

"Haftalardan beri hiçbir şey duymadım. Yeni haberler nedir?"

Chaucer anlattı. Fransız-Kastilya filosu Wight Adası'na saldırmış ve köyleri yağmalamıştı. Festland'a saldırmaktan da çekinmemişlerdi. Soydukları ve köylerini yaktıkları insanları esir olarak almışlardı. Talan ettikleri yer, ironik bir şekilde, Hastings'ti, yani bir zamanlar Normandiyalı fatih William'ın hâkimiyetinde olan yer. Savaş kanal üzerinden geliyor, diye düşündü Robin huzursuzca.

Londra'daki haberler de hiç iyi değildi. parlamentoda Lancaster ve Avam Kamarası arasında yeniden anlaşmazlıklar alevlenmişti. Sözcüleri yine, March Kontu'nun yardımıyla, Anka kuşu gibi küllerinden doğan Peter De la Mare'ydi. Ve bir sürü dava açılmıştı. Alice'in başı dertteydi. Robin'in tahmin ettiği gibi Lancaster başkanlığındaki mahkeme onu yargılamıştı. Kendini cesur bir şekilde savunmuş ama Lord Epping'in ifadeleri onun itibarına epey bir zarar vermişti. Hiç kimse ona inanmıyordu. Robin onu düşünmemeye çalıştı. Ona acılamakta zorluk çekiyordu.

Robin iç çekti. "Her şey karmakarışık. Bu durumlarla da

özellikle sizin uğraşmak zorunda kalmanız ne yazık Geoffrey.”

“Ne demeye çalışıyorsunuz?” diye sordu Chaucer alnını buruşturarak.

“Eh, herkes politika yapabilir ama siz zamanınızı şiirlerinize adamalısınız. Bunu sizin kadar mükemmel yapan biri yok.”

Chaucer gülererek omuzlarını silkti. “Ama bir ailenin karnını doyurmaz.”

“Hayır, doyurmaz. Sizi Kent’e hangi rüzgâr attı? Londra limanlarında Kral için ihracat vergisi alıyordunuz sanırım. Doğru hatırlıyorsam, deri ve yündü, öyle değil mi?”

“Hm, öyle. Ama Kent’te zaman zaman ilgilenmem gereken iki köşk var. Güzel şehir Kent.”

Robin gururla gülümsedi. “Değil mi? Peki, şimdi? Yine kıtadaki gizli diplomatik vazifelerinizden birine mi gideceksiniz, yoksa yolculuk Londra’ya mı?”

“Westminster’a. Kral’ın yanına.”

O zaman imrenilecek bir taraf yok, diye düşündü Robin ama bir şey söylemedi.

“Peki, siz savaşa mı gidiyorsunuz Robin?”

“Bunu benden daha iyi bilirsiniz.”

“Şey, söylemesi zor. Kastilya Kralı’nın tahtını alma zamanı geldi.”

Robin iç çekti. “Araya sürekli bir şeyler giriyor...”

Bir süre susarak ilerlediler. Yol sakindi ama bir süre sonra, bir din adamı sürüsüyle karşılaştılar, hiç şüphesiz ki Canterbury’ye, Kral Henry’nin şövalyelerinin, baş piskoposlarını, bizzat kendi kilisesinde katlettikleri türbenin bulunduğu Aziz Thomas’a gidiyorlardı. Türbede gerçekleşen birçok mucizeden bahsettiler ve yolculuklarını bölmediler. Bu grubun Londra’dan geldiği kesindi, aralarında, papazlar, şövalyeler, zanaatkârlar ve tüccarlar vardı ama bu yolcu sürüsü, şişman, kırmızı başlık takmış bir kadın önderliğinde gidiyordu. Sıcacık, dolu dolu attığı kahkahalarla her yere yolculuk yaptığını anlatıyordu, Roma’ya, Köln’e ve Santiago’ya. Ve hepsinden önemlisi, sanki belli bir

süre sonra kutsal topraklara gidecekmiş gibi bir intiba uyandırıyor. Kfile de onu dinliyordu.

Chaucer atını durdurdu ve arkalarından baktı.

Robin, Romulus'un yularını tuttu ve ona baktı. "Geoffrey? Ne oldu?"

Şair yuları salladı ve atını tekrar harekete geçirdi. Gizemli bir şekilde gülümsedi. "Hiç. Aklıma bir fikir geldi de..."

Bölüm 31

Londra, Kasım 1377

Lancaster Dükü kalbinde yatanları saklamadı. “Sadakatsiz, nankör adam! Dönek! Neredeyse altı ay oldu.”

“Dört ay.”

“Her neyse. Öylece kaybolmak... bu nasıl bir görev anlayışı?”

“Üzgünüm.”

“Üzgünmüş...”

“Evet. Bazı konularda.”

“Kraliyet Mahkemesi’nin çağrısını görmezden geldiğiniz için de üzgün müsünüz?”

“Böyle bir şey elime geçmedi.”

“Geçmedi, çünkü orada olmadığınızı söylediniz.”

“Doğru.”

“Tanrı aşkına Robin, en azından inkâr edecek kadar terbiyeniz olsun.”

“Gelecekte öğüdünüzü dikkate alacağım, Lordum.”

Lancaster’ın ağzı titredi. Robin bardaklara şarap koydu. Büyük çalışma masasının yanında duran Henry rahat bir nefes aldı. “Peki, İskoçya’yla ilgili neler oluyor, baba?”

“Sen anlat bakalım. Ne biliyorsun?”

Henry düşünceli bir ifadeyle alnını buruşturdu. “İskoçlar veba gibidir ve her zaman öyle oldular. İmparator Hadria, Roma’yı Britanyalılardan korumak için sınıra duvar ördürdü. Ama duvar büyük ölçüde yıkıldı. O zamandan beri İskoçlar İngiliz egemenliğini reddediyor ve bize zarar vermek istiyorlar. Ne zaman Fransa’ya savaş açsak düşmanla müttefik oluyorlar. Büyükbabam ve York başpiskoposlarından biri, otuz-kırk yıl önce,

İngiltere'ye yaptıkları saldırılardan birinde, onları bozguna uğrattı ve ovaları işgalimiz altındaydı. Ama İskoçlar birliklerimizi püskürttü.”

“Doğru. İskoçya Kralı kim?”

“II. Robert. Radikal bir İngiliz karşıtı ve Kraliyetlerin evlilik kurumuyla birleşmesini reddediyor.”

Lancaster gülümsedi. “Bruce de evlilik bağına rağmen pek matah biri değildi. Huzuru sağlamak için onu tutuklamamız gerekti. Devam et. Robert’ın en güçlü adamı kim?”

Henry bir an düşündü. “Douglas Kontu mu?”

“Olabilir. Peki, Kral Robert’ın mirasçısı var mı?”

“Oğlu John Robert, Carrick kontu.”

“Peki, şimdiki durum nedir?”

“Fransa’nın desteğiyle, defalarca sınırdaki bölgelere saldırılar. Epey zarar verdiler. Söylenenlere göre İskoçya ve Fransa, kuzey ve güneyden yapacakları ortak bir istila planlıyorlar.”

“Peki, ne yapmalıyız?”

“Savaşmalıyız.”

Lancaster başını iki yana salladı. “Hayır, bu hata olurdu. İki cepheyle aynı anda savaşacak kadar paramız yok. İlkbaharda Fransa’ya yelken açacağız, Fransız ve Castile korsanlarıyla anlaşacağımızı umuyorum. Öncelikle İskoçlarla pazarlık etmeliyiz.”

“Ve onları pohpohlamalıyız,” diye mırıldandı Robin.

Lancaster yüzünü buruşturdu. “Aynen öyle. Yine de kötü değildin Henry.”

Henry memnun bir ifadeyle gülümsedi. Robin onu son kez gördüğünden bu yana uzamıştı ve inceydi. Ama gözleri parlıyordu ve adımları gençliğinin verdiği enerjiyle hızlıydı. Robin’e döndü. “Sen de İskoçya’ya gelecek misin?”

“Elbette.”

“Şuna bir bakın,” diye homurdandı Lancaster. “Elbetteymiş!” dedi

“Başka bir isteğiniz mi vardı Lordum?”

“Kesinlikle yok. Size ne kadar güvenebileceğimi bilmiyorum.”

Robin dişlerini sıktı. Böyle bir şey işiteceğini biliyordu. “Tekrar sadakat yemini etmemi ister misiniz Lordum?”

“Hayır, daha önce ettiğiniz yemini bozmamanız yeterli.”

“Doğru hatırlıyorsam, biraz ara vermenin hepimize iyi geleceğini söylemişsiniz.”

“Ve eğer ben doğru hatırlıyorsam, sonbahara kadar demiştim.”

“Sonbahardayız.”

“Kıştayız.”

“Kış, kar yağmaya başladığında başlar.”

“Sonbahar da St. Michael Yortusu’nda başlar.”

“St. Michael Yortusu’nda kira gelirlerimle ilgilenmem gerekiyordu.”

Lancaster kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Bende düşünmüş-tüm ki...”

Biri kapıya vurdu.

“Ne?” diye bağırdı aksi bir tavırla.

Hizmetkâr içeri girdi ve eğildi. “Northumberland Kontu majesteleri...”

Hizmetkâr onun arzusunu dile getiremeden, şişko Lord Percy içeri girdi. Northumberland Kontu mu? diye düşündü Robin. Görünüşe göre epey bir şey kaçırmışım. Önce mareşal, şimdi de kont. Percy, Lancaster’ın tarafında olmanın karşılığını alıyordu...

Çiçeği burnunda kont, Lancaster ve Henry’nin önünde eğildi, Robin’e kibirli bir bakış attı ve çenesiyle kapıya işaret etti.

Robin, onun bu kaba isteğini görmezden geldi. Percy’yi umursamadı. “Şimdilik bu kadar mı Lordum?”

Dük’ün keyfi düzelmişti.

Lancaster, Robin’e güldü. “Leofric ve Cecilia buradalar. Sizi gördüklerine mutlu olacaklardır. Henry, istersen Robin’e eşlik edebilirsin.” Sonra Percy’e döndü. “Northumberland, hoş gel-diniz.”

Kont kararlı adımlarla ona doğru yürüdü. “İskoçlar cevap verdi. Pazarlığı Carrick Kontu yapacakmış John.”

Lancaster'ın belli belirsiz göz kırpması, memnuniyetsizliğinin ifadesiydi. "Peki, şartları ne?"

"Pazarlık yapacakları kişi siz olacakmışsınız. Ve maiyetinizin kalabalık olmaması gerekiyormuş..."

Robin'le Henry dışarıya çıktılar ve uzun koridor boyunca, yan yana merdivenlere doğru yürüdüler.

"Hep sarayda mısın?" diye sordu Robin.

Henry başıyla onayladı. "Sıklıkla. Ama Kral'ın eskisi kadar boş zamanı yok. E, at binmekten de avlanmaktan da oldum olası hoşlanmaz."

"Hm."

"Neden Northumberland Kontu'nu sevmiyorsun Robin?"

Merdivenlere geldiler ve aşağı indiler. "Bunu kim söyledi?"

"Hiç kimse. Kendim görebiliyorum."

"Yanılıyor olmalısın. Baban ona bu değeri veriyorsa, kıymetli biridir. Babanın yanıldığını ender olarak gördüm."

"Babamın artık yeterince kardeşi yok. Adamlarına önce olduğundan daha fazla güvenmek zorunda."

"Hm. Üstelik, Percy onun kuzeni."

"Gerçekten mi?"

"Öyle sayılır. Eşi senin annenin kuzeni."

"Oh, bunu bilmiyorum. Babamdan çok daha yaşlı olduğunu düşünüyordum."

"Hayır, doğru hatırlıyorsam, bir iki yaş genç bile, otuz beş olmalı. Onu yaşlı gösteren kilosuna olmalı. Senden birkaç yaş büyük bir oğlu var."

Henry başıyla onayladı. "Evet, onu tanıyorum. Ona Delifişek diyorlar. Gerçekten de ateş gibi. İskoçlarla da savaşmış, ona bu lakabı onlar vermişler. Gerçek bir kahraman. Ama böylesine ateş gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Üvey annem dışında!"

Robin gülümsedi. "Ne düşünüyorsun, biraz ata binelim mi?"

Henry duraksadı. "Şey, Peder Lionel..."

"Ben hallederim."

“Tamam o zaman! Yeni şahinimi mutlaka görmelisin.”

★

Her zamanki gibi Noel kutlamaları iki hafta sürdü ve Lancaster, Robin’in doğum gününden kısa bir süre sonra, güvenilir birkaç adamı ve bir iki hizmetkârıyla yola koyuldu. Çabuk seyahat ediyorlardı ve Robin’in eve uğramak için sadece bir günü varken Leofric karısını Harley’ye götürdü. Ve Lancaster geceyi Burton’da geçirdi.

Isaac kısa bir sakal bırakmıştı. Robin onu meraklı gözlerle inceledi. “Yakışmış. Vakarlı görünüyordu.”

Isaac sırtıttı ve bir an için gençlik yıllarındaki serseri gibi göründü. Francis atları ahıra götürürken içeriye girdiler.

“Ne kadar kalacaksın?”

“Gece yarısına kadar. Leofric bu akşam gelecek ve güneş doğduktan bir saat sonra Lancaster’la St. Gregorius’ta buluşacağız.”

Isaac her zamanki gibi durumu sakın karşılamıştı. “Yapacak hiçbir şey yok. Ama o zaman karını ve oğlunu göremeyeceksin.”

Robin durdu. “Ne demek bu?”

“Yorkshire’da kardeşi Leydi Turnbridge’in yanında. Martinus’tan beri.”

Robin bir acı hissetti. Oğlunu kollarına almak, küçükük yüzüne bakmak ve onun birkaç kelime söylediğine şahit olmak istiyordu. Kızmıştı. “Ona, oğlumun bu kadar uzun süre evden uzakta olmamasını istediğimi söyle. Burada büyümeli.”

Isaac iç çekerek omzuna vurdu. “Önce otur.” Bertha’ya seslendi, hizmetkâr Robin’i sevinçle karşıladı ve onlara taze şarap getirdi. Yanan ateşe rağmen ev her zamanki gibi soğuktu.

Isaac içtikten sonra bardağını masaya koydu ve onu iki elinin arasında döndürdü. “Joanna çok mutsuz Robin. Buraya daha fazla dayanamadı.”

“Görünen o ki konuşmuşsunuz ve tekrar onun güvenini kazanmışsın.”

“Ee? İtirazın mı var?”

“Saçmalama.”

“Senin onun yanına gittiğini düşünüyor. Alice’in.”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “Bu aklıma gelecek en son şey olurdu. Waringham’daydım.”

Isaac başıyla onayladı. “Ona senin Anne’i Conrad ve Agnes’e bırakacağını ve büyük bir ihtimalle bir süre orada kalacağını söyledim. Ama buna inanmadı. Bence Waringham’ın senin için ne ifade ettiğini bilmiyor.”

“Olabilir.”

“Aa, hadi Robin. Geçıştirmeye çalışma, buna inanmayacağını biliyorsun.”

Robin eliyle çenesini sıvazladı. “Oğlumu altı aydır görmüyorum. Hayal kırıklığına uğradım.”

“Evet. Eşini görmek istemiyordun, öyle mi?”

Robin cevap vermedi.

Isaac, bir an için başka bir şey daha söylemek istiyor gibi göründü, sonra başını iki yana salladı ve konuyu değıştirdi. “Oswin sonunda evini inşa etti. Ve Oswin’in askerleri için de eski kâhyanın kaldığı evi restore ettik.”

“Peki adamlar? İyiler mi?”

Isaac başıyla onayladı. “Evet. Oswin son derece disiplinli. Sanırım iyi bir askerdı.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Oh, şimdi aklıma geldi, bir amblem istiyorlar. Fernbrooklu ve senin hizmetine ait olduklarını göstermek için paltolarında taşıyacakları bir amblem.”

Robin gülümsedi. “O zaman Fernbrook’un eğrelti otu dalı olmalı.”

“Hm, güzel. Oswin beni de kanatları altına aldı. Kılıç kullanma konusunda yeteneğim olmadığını söylüyor ve haklı da ama yine de zevkli.”

“O zaman Lancaster’a git ve kendine iyi bir kılıç yaptır Isaac. Ben ödeyeceğim. Sana ben almak isterdim ama zamanım yok.”

Isaac başıyla onayladı. “Bununla ben ilgilenirim. Teşekkürler.”

Haraya gittiler, tüm aygırlara ve hamile kısıraklara baktılar, Elinor'a uğradılar, Hal, Oswin ve yeni ustabaşı Rupert'le konuştular. Robin Jason'le tanıştı, ciddi, zeki bir çocuktı ve Isaac'ın defter tutma görevini üstlenmişti.

Akşam Leofric geldiğinde kar yağmaya başladı. Yemekten sonra atları almaları için yardımcıları gönderdiler ve hemen yola koyuldular. Kötü havada St. Gregorius yolu uzun sürecekti ve Robin'in en son istediği şey Lancaster'ı kaçırmak olurdu. Fernbrook'u epey geride bıraktıklarında, Robin, Isaac'le Joanna hakkında hiçbir şey konuşmadığını fark etti. Ve onu düşündüğünde, üzüntüsü geri gelmişti.

★

İskoçya sınırı soğuk, sisli ve sıkıcıydı. Bu hava, ata binmeyi ve diğer şövalye işlerini imkânsızlaştırıyordu. Robin, Leofric'in, Henry'nin ve Lionel'ın varlığına minnettardı. Satranç oynayarak ve Lionel'ın yanında getirdiği kitapları okuyarak zaman geçiriyorlardı, bu esnada Lancaster'la Northumberland, Carrick Kontları ve Douglas'la sınır hakkında tartışıyorlardı. Haftalardır bu ağır atmosferin içindeydiler, hiçbir gelişme olmamıştı. Robin ve Leofric, nöbetçilere silah alıştırması yaptırıyor, nöbet görevlerine titizlikle uymalarını sağlıyorlardı. Sıkılan askerler disiplinsizlik yapıyordu, kuşatmadan dolayı zorluk çeken sınır sakinlerinin, bir de İngiliz askerinden çekmelerini engellemeye çalışıyorlardı.

Kar çözülmeye başladığında, Robin bile tekrar avlanacağı ve ata bineceği için rahatlamıştı. İlkbahar sadece ülkeyi ve Lancaster'ın maiyetindekileri değil, aynı zamanda pazarlıkları da canlandırmıştı.

Dük, sınır sorununu çözmeden İskoçlara bir borç erteleme anlaşması sundu, bu, yeni Fransız saldırılarına katılmayacakları anlamına geliyordu. Lancaster'ın itimat edip iç çekerek Robin'e söylediğine göre, parşömen kâğıdın üzerinde yazanların hiçbir önemi yoktu.

Buna rağmen anlaşmanın imzalanmasından sonra yola ko-

yuldular. Calais'ten korkunç haberler gelmişti; Lancaster'ın kardeşi Edmund, gemilerinden birçoğunu, Fransız-Kastilya filosuna karşı kaybetmişti ve takviye güç istiyordu. Kral ve danışmanı Lancaster'ı Londra'ya çağırıyordu.

Lancaster mesajı okuduğunda, ne hissettiğini söylemek zordu. Robin'e ruloyu uzattı ve sessizce şöyle dedi: "Çok yazık. Douglas Kontu'nu sevmeye başlamıştım."

Robin okudu ve şok oldu. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Lancaster bir an düşündü. "Danışmanı, vergi gelirlerinin kullanımını bana devretmeleri için ikna etmem çok iyi oldu," diye mırıldandı. Sonra altın bardağından büyük bir yudum aldı ve ayağa kalktı. "Ne yapabiliriz? Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Fransa'ya yelken açacağız. Robin, kâğıt alın ve bir vekaletnâme yazın, benim adıma gemi alınsın ve donatılsın."

Robin çalışma masasına gitti. "Kim?"

"Saçma bir soru, tabii ki siz! Hemen Southampton'a gidin. Ne alabileceğinize bir bakın, en az on gemiye ihtiyacımız var. İşiniz bittiğinde Londra'ya geri dönün."

"Peki Lordum."

Lancaster'a imzasını atması için götürdü, bir balmumu ısıttı, damlattı ve büyük mührünü bastı. Sonra kâğıdı rulo haline getirdi ve eldiveninin içine soktu. "Hemen derken şu anı kastediyorsunuz, öyle değil mi?"

Lancaster başıyla onayladı. "Acele etmek gerek. Northumberland'ı buraya çağırın. Ve Leofric de gelsin. Sonra siz de yola koyulun. Tanrı sizinle olsun."

Robin eğildi ve çıktı.

Gemileri ve gerekli donanımı tedarik etmek zor olmadı, sadece fiyatlar Robin'in nefesini kesmişti. Londra'ya geri döndüğünde, Lancaster'ın ordusu büyük oranda toplanmıştı. Ama yola çıkma konusunda tereddüt vardı; dükü aynı anda her yerden çağırıyorlardı. Kral onu Haziran başında gizli bir görüşmeye davet etti. Daveti kabul etmekten başka şansı yoktu. Sonunda

Southampton'a doğru yola koyulmak üzereydiler ki Northumberland'in elçisi İskoç sınırından haber getirdi.

Lancaster yumruğunu mektubun üstüne indirdi. "Lanet olsun, sanki Tanrı kardeşime yardım etmemi istemiyor! Robin..."

"Lordum?"

Lancaster ona baktı ve kısa bir süre alt dudağını ısırды. "En son ne zaman uyudunuz?"

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. "Northumberland'a mesaj götürmemi istiyorsanız, hemen yola çıkabilirim."

"Şu an kuzeye gitmem imkânsız. Ama bu önemli ve sizin hızlı olduğunuzu biliyorum."

"Mesaj nedir?"

"Bir mektup yazacağım. Siz de hazırlayın. Ve Robin, Leofric'i de yanınıza alın."

★

Dört güne ihtiyaçları vardı ve nadiren duruyorlardı. Romulus ve Theseus dışında, yanlarına iki birinci sınıf iki at daha almışlardı. Böylelikle iki at dönüşümlü olarak yüksüz ilerleyebiliyordu. Bu şekilde canlı kalabilmişlerdi. Northumberland'ın yanına çabuk varmışlardı ama karşılığında hakaret dolu sözler işittiler. Lancaster'ın gelmemesine kızmıştı ve öfkesini düşüncesizce onlara kustu. Elçinin kaderi, dedi Robin dönüş yolunda sırtarak.

York'a yaklaştıklarında, güneş doğmak üzereydi. Ana yoldan ayrılıp ormanın içindeki patikaya girdiler, bu yol şehrin etrafından dolanıyordu. Patika dardı ve nadiren kullanılıyordu. Tüccarlar, şehirden geçerken, mallarının gümrük tarifesini ödememek için, bazen ormanın tehlikelerini ve engebeli yolların vereceği zararı göze alıp bu yolu kullanıyordu.

Tuhaf bir toplulukla karşılaştıklarında, neredeyse bir saattir ormanın içinden ilerliyorlardı. Beş ya da altı asker görünüyordu. İki yaralı arkadaşlarını taşıyordu. Arkalarındaki iki adamdan birinin kucağında bir bebek vardı, diğerinin hamile bir kadına destek oluyordu.

Robin Romulus'u durdurdu ve nutku tutulmuş bir halde onlara baktı. Felaketler nutkunun tutulmasına sebep oluyordu. *O hamile*, düşünebildiği tek şey buydu. *Karım hamile!*

Onu tanıdıklarında, hepsi durdu.

Robin eyerden indi. "Joanna?"

Kadın ona baktı. Gözleri kocamandı, elmacık kemiklerinin üstündeki teni gergindi.

"Giles..." diye başladı ve sonra tekrar sustu.

"Dün gece geldiler," dedi Isaac. "Biz uyurken evi kundakladılar, bina çıra gibi yandı. Bizi yataklarımızdan kaldırdılar ve dışarı attılar. Sadece Alison... sabahın erken saatleriydi ve o mutfaktaydı. Belki de duman onu bayılttı ya da kapı açılmadı, bilmiyorum. Onun evde olduğunu fark ettiğimizde artık çok geçti. İlk olarak mutfak çöktü..."

Robin Oswin'e baktı, solgun bir yüzle yanlarında duruyor ve konu sanki onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi görünüyordu. Kucağındaki oğluna bakınca kendi oğlu aklına geldi.

"Edward. Oğlum... Oğlum nerede?"

"Yaşıyor," dedi Isaac. "Ama Giles onu vermedi, onu ve Elaine'i. Ve istediğini yapmazsak... o... o..."

"Edward'ın boğazını kesecek ve ölü bedenini domuzlara atacak," diye lafa girdi Joanna. Sanki dünyanın en mantıklı şeyini söylemiş gibi görünüyordu. Joanna şokta, diye geçirdi Robin içinden.

Bir an gözlerini kapadı. "Elinor, Hal ve çocuk?"

Isaac başını iki yana salladı. "Bilmiyoruz. Taş eve gitme şansımız olmadı. Onlar için endişeleniyorum. Giles'ın adamları... hayvan gibi. Rosalind, Bertha ve diğer hizmetçiler kaçtılar ama Elaine, Edward'ın yanında kaldı ve onlar... Jason ona yardım etmek istedi ama Giles onun karnını kesti."

Robin başını eğdi. Tanrı beni Limoges yüzünden cezalandırıyor, diye düşündü.

Oswin ilk kez konuştu. "Eve girmeden önce, gece nöbetinde olan üç adamı da öldürmüşler. Diğerlerine yataklarında saldır-

dılar. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık ama Giles'in en azından yirmi adamı vardı."

Robin ona doğru yürüdü ve elini omzuna koydu. "Çok üzgünüm Oswin."

Oswin hiçbir şey söylemeden başıyla onayladı, yutkundu ve oğlunun saçlarını okşadı.

Robin arkasını döndü. "Leofric."

Leofric üzgün ama reddedercesine elini kaldırdı. *Beni göndermeyi aklından bile geçirme. Yanınızda kalacağım.*

"Hayır. Sen..."

Leofric başını çevirdi ve Robin sertçe kolundan kavradı. "Lanet olsun, ikimizden biri gitmeli! Northumberland'a ulaştığımızı bilmeli, aksi halde gemiyle yola koyulamaz. Ve Edmund'un da yardıma ihtiyacı var."

Leofric bir süre düşündü ve sonra üzgün bir ifadeyle başıyla onayladı.

"Yanına iki at al. Acele etmelisin, çünkü Rickdale üzerinden geçmelisin. Kuzenin Gisbert Southampton'da ama kâhyası olan kardeşi Thomas hâlâ orada. Bana dört adam göndermeli. En iyilerinden."

Ama Fernbrook'a gideceksen bana ihtiyacın olacak.

Evet, olacak, diye düşündü Robin. "Oswin var. Thomas adamlarını Harley yakınlarındaki küçük nehrin ağzına gönder-sin. Onlarla orada buluşacağım. Yarın akşam."

Birbirlerini başlarıyla onayladılar.

Robin Leofric'le kısa bir süre kucaklaştı. "Tanrı seni korusun. Lancaster'a neler olduğunu açıkla. Ve Francis'e dikkat et, tamam mı?"

Merak etme. Onu gözüümün önünden ayırmayacağım.

Ata bindi, kısa bir bakış attı ve dörtlüye gitti.

Joanna hafifçe sallandı ve aniden yere yığıldı. Isaac onu yakaladı. "Dün gece başladı," dedi Robin'e.

Robin kolunu karısına doladı ve ona destek oldu. "Onu şehre götürmeliyiz, ebeye ihtiyacı var."

Joanna başını Robin'in omzuna dayadı, gözleri kapalıydı. Dudakları hareket ediyordu, Latince sözler söylediğini duydu, dua ediyordu.

"Sakin ol Leydi Joanna," dedi usulca. "Her şey yoluna girecek."

"Edward..."

"Evet. Onu sana sağ salım geri getireceğim, söz veriyorum."

Joanna alnını buruşturdu ve başını belli belirsiz iki yana salladı. "Tanrı beni kibrim yüzünden cezalandırıyor."

Gerçekten mi, diye düşündü Robin öfkeyle, ben de beni cezalandırıyor sanıyordum. "Aptal olma. Ağabeyin bir canavar, tıpkı baban gibi, hepsi bu, Tanrı'nın bu meseleyle alakası yok."

"Belki, emin değilim." Sesi fısıltıyla çıkıyordu. "Robin... kanamam var."

★

Adamlara yaralıları taşınması için atları verdi. Joanna'nın şehre gidemeyecek kadar çok güçsüz olduğunu fark etti, yolun dışında, açıklık bir alanda kamp kurdular. Adamlardan biri, Robin'in para kesesiyle erzak almak için York'a gönderildi. Robin oradaki şerife gitmemesini söyledi. Kendi yöntemiyle hallederse daha çok şansı olduğunu düşünüyordu.

Bulundukları alandan yaklaşık yüz adım uzaklıkta, ormanın içinden güçlü bir nehir akıyordu. Kıyısında yumuşak çimenler ve yosun vardı. Joanna'yı oraya götürdü, dikkatlice yatırdı ve elbiselerini çıkardı.

Joanna, Robin'in ellerini uzaklaştırmaya çalıştı.

"Hadi ama! Şu anda sadece bir tek elbisen var ve yarın temiz olduğu için şükredeceksin."

"Yarın ölü olacağım."

Robin ellerini indirdi. "Hayır, bunu kafandan at."

Alnında ter damlacıkları birikmişti ve zar zor nefes alıyordu.

"Git! Git Robin! Beni yalnız bırak."

"Joanna, bu defa sana yardım etmeme izin vermelisin. Benim dışımda hiç kimse yok burada."

Joanna'nın onu anladığından emin değildi ama karşı çıkamamıştı. İç eteğinden bir parça kopardı, suya daldırdı, sıktı ve alnını sildi. Joanna, gözleri kapalı bir halde çimlerde yatıyordu, birden tekrar sancılandı. Sonra karşı koyamayacak kadar yorgun düşmüştü, Robin onu soyabilmişti. Esen rüzgârla titredi ve Robin paltosunu çıkarıp onu sarmaladı.

"Böyle devam etmelisin," dedi Robin ve sesindeki korkuyu gizlemeye çalıştı. Çok fazla kan kaybetmiş gibi görünüyordu. Ama birçoğu tabii ki kan rengindeki doğum suyuydu, o yüzden aslında olduğundan daha kötü görünüyordu. İnsan doğumları hakkında daha çok şey bilmeyi isterdi. Margery'nin doğumunda ve sonrasında Agnes'e binlerce soru sormuştu, o da memnuniyetle cevaplamıştı ama yine de çok az şey biliyordu. Sadece çocuğun ters olduğunu tahmin ediyordu ve bu konuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu.

Edward'ın doğumundan, hatta Anne'in doğumundan daha kötüydü. Joanna bununla başa çıkabilecek durumda değildi ve kendisini aldatılmış hissediyordu. Doğuracağı şeyin taştan bir put olabileceğinden korkuyordu.

"Robin, beni parçalıyor."

"Korkma. Neredeyse gelmek üzere."

"Bu kadar müstehcen olmak zorunda mı?"

"Öyle değil."

"Ölmeden önce beni affettiğini bana söyleyecek misin? Daha sonra hiçbir işe yaramayacak." Nefes nefeseydi ve sadece fısıldayabiliyordu.

"Evet. Zamanını tam olarak bilmiyorum ama birkaç hafta önce seni affettim. Peki, sen? Bu bebek yüzünden... beni affedebilecek misin?"

"Aslında evet. Ama şu an... zor."

Joanna'nın narin, beyaz elini tuttu.

Ama o elini geri çekti. "Benden iğreneceksin."

"Hayır. Anlamıyorsun. Ailemdaki insanların hepsi doğumlara bayılırlar."

Joanna cevap vermedi. Yeni bir sancı geldi ve acıyla inledi, bağıramayacak kadar bitkindi. Kendinden geçmek üzereydi ama Robin izin vermedi. Yüzünü ve ellerini ıslattı, bedeninin hafifçe salladı. “Hayır, benimle kalmalısın Joanna. Korkunç da olsa ıkmalısın. Hadi, yap...”

“... konuşması kolay... piç...”

“Evet, hadi, ver onu bana. Piç dedin demek bana?”

“Lanet olası piç!”

“Devam et ve ıkın.”

Joanna ıkınıyor ve sürekli küfrediyordu. Daha fazla kan geldi ve sonunda küçük, kırmızı popo görüldü. Önce popoyu çıkardı, hayatta kalmak için iyi bir yol, diye düşündü Robin. İhtiyatlı dokunuşlarla bebeğinin dışarıya çıkmasına yardım etti, onu güneşe doğru tuttu ve keskin hançeriyle göbek bağına kesti.

Agnes ona temizliğin en önemli şey olduğunu anlatmıştı. Modern doktorlar bu eski moda kocakarı sözlerine gülüyorlardı ama o doğumdan sonra ellerini temizledi, çocuğunu ve eşini yıkadı. Joanna kendinde değildi, onu dikkatli bir şekilde akıntının içine yatırdı, böylelikle vücudundaki kan ve plasenta parçaları temizlenecekti, enfeksiyon olmayacaktı. Soğuk su kanamaya azaltmıştı ama tamamen kesilmemişti.

Bir oğlandı bu. Çok küçüktü ve maymuna benziyordu. Bir Waringham, dedi Robin gülümseyerek. Yakınlarda rahip yoktu. Joanna’nın mırıldanarak kabul etmesinden sonra, bebeği üç kez nehre soktu, adını Raymond koyarak vaftiz etti, onu alından öptü ve annesinin göğsüne yatırdı.

Gece çöktüğünde, Joanna’yı uyandırdı. “Bir şeyler giyinmelisin, sonra seni kamp alanına götüreceğim. Orada sizin için bir battaniye buluruz.”

Joanna tek başına doğrulamadı. Robin ona yardım etti ve elbisesini giydirdi.

“Korkarım iç eteğinden bez yapmak zorunda kalacağız.”

Joanna bitkin görünüyordu, yüzü de şişti ama ateşi yoktu. Oğluna baktı. “Zavallı çocuk, bir kanunsuz gibi geldi dünyaya.”

Robin başını iki yana salladı. “Hiç kimse dünyaya kanunsuz gelmez Leydi Joanna.”

Joanna gözlerini kapadı. “Edward.”

“Merak etme, şimdi dinlenmelisin. Yarın sabah, seni Raymond’la birlikte York’a rahibelerin yardım derneğine götüreceğim, orada size çok iyi bakacaklar. Ve kısa süre içinde de seni tekrar eve götüreceğim.”

Joanna başıyla onayladı. “Riske girmeyeceksin, öyle değil mi? Giles... Edward’a gerçekten bir şeyler yapabilir. Bunu yapabileceğini biliyorum.”

“Riske girmeyeceğim, inan bana.”

“Ve Giles’ı tekrar gitmesine izin verme. Öldür onu.”

Robin şaşkındı. “Joanna, o senin ağabeyin.”

“Bunu değiştiremem. Ama Alison, Jason, nöbetçiler... Onlara hayatını borçlu. Hem de birkaç kez.”

Robin onun yanağını okşadı. “Şimdi bunları düşünme. Sana bir battaniye bulmalıyız, hava soğuk.”

Isaac’i çağırıp bebeği kucağına verdikten sonra Joanna’yı kamp alanına götürdü. Bu arada şehirden battaniye ve erzak tedarik edilmişti, canlı bir ateş yanıyordu. Yaralılarla ilgilenmişlerdi, adamlardan biri ekmek ve domuz eti pişiriyordu, bir diğeri şarap ikram ediyordu.

Robin’e bir bardak getirdi. “Buyurun efendim.”

“Teşekkürler. Tanrım, ismini bile bilmiyorum ama sen ailem için hayatını ortaya koymuşsun.”

“Jack efendim. Ve bunu yapmam için bana iyi bir maaş ödüyorsunuz.” Belli belirsiz gülümsedi.

Robin başıyla onayladı. “Birazdan size katılacağım ve bundan sonra ne yapmamız gerektiğini konuşacağız. Şimdi öncelikle yemek yiyin.”

★

Robin, Joanna’ya şarap götürdü ve içirdi. Joanna ateşin yanında yatıyordu ve oğlunu örtünün altında emziriyordu. Çok fazla emmemiş, kısa sürede uykuya dalmıştı. Buna karşın

Oswin'in oğlu Adam, acıklı bir şekilde ağlıyordu. Oswin onu kucağına almış sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Onu bana getir," dedi Joanna sessizce.

Oswin tereddüt ederek ona yaklaştı.

Joanna eliyle yanına çağırdı ve çocuğu aldı.

İkinci bebeği de battaniyenin altına aldı ve birden sessizlik oldu. Herkes rahatlamıştı, Adam'ın bağırışları herkesin sinirlerini germişti. Oswin ateşin parlak ışığından gölgeye çekildi.

Robin, Isaac'ın yanında oturdu. "Bu durum ona, tahminimden daha ağır geldi."

"Hm. Ama Oswin, soylu insanların bizim gibi sıradan insanlarda gördüğü ve saygı duyduğu, çok özel bir erdeme sahip."

"Neymiş o?"

"Bağırıp çağırmadan acı çekmek."

Robin başıyla onayladı. "Giles'in kaç adamı olduğunu saydınız mı?"

"Ben yirmi iki gördüm ama hepsi o kadar mı bilemem. Biri kafama vurdu, bir kaç dakika her şey gözümün önünden kaydı."

"İyi misin?"

Isaac kollarını göğsünde kavuşturdu ve ağaç gövdesine yaslandı. "Hayır, iyi olduğumu söylemem. Tanrım, Robin, Elaine ..."

"Evet..."

"Beni kurbanlık hayvanlar gibi bağladılar, hiçbir şey yapamadım. Pahalı kılıcımın o an hiçbir işe yaramadı."

"Seni de Jason gibi öldürebilirlerdi, bunun için üzülme."

"Sanırım daha iyi öğrenmem gerekiyor. Elinor için endişeleniyorum." Alnındaki yarayı ovdu. "Ne yapacağız?"

"Giles size ne yapmanızı söyledi?"

"Lancashire'ı terk etmemizi ve şerifi işin içine karıştırmamızı söyledi. Fernbrook'ta ne planlıyor bilmiyorum. Belki atları satıp paramızı bulmak istiyordur. Para, yem ambarının içindeki gizli bölmenin altında. Aylarca araması gerek." Bir süre sustu. "Aylarca zamanı olduğunu düşünmüş olmalı. Senin Lancaster'la Fransa'ya yelken açtığını söylemişti."

“Planlanan da buydu zaten.”

“Seninle ilgili bilgi toplamış gibi görünüyor.”

“Bu o kadar da zor değil, nereye gittiğim bir sır değildi.”

“Hm.”

“İsa aşkına. Aile kitabımız, senin kitapların, Joanna’nın büyük duvar halısı, her şey oradaydı. Lanet olası pislik herifi!”

Isaac başını iki yana salladı. “Halının yandığı kesin. Ama aile kitabınız ve gerçekten çok değerli olan kitaplar gizli bölmenin altındaki sandığın içinde. Neden yaptığımı bilmiyorum... Birkaç hafta önce onları oraya götürdüm. O zaman bana iyi bir fikir gibi görünmüştü.”

“Isaac, sen harikasin.”

“Biliyorum, biliyorum.”

Robin düşündü. “Yirmi küsur kişi... Onlardan daha zeki olmak zorundayız.”

“Planın ne?”

“Henüz bir şey söyleyemem. İlk önce sizi şehre götürmeliyiz.”

“Beni burada bırakmak niyetinde değilsin, öyle değil mi?”

“Sadece iki atımız var, Isaac. Ve Oswin’e ihtiyacım var.”

“Diğer adamlar ve ben sizi yürüyerek takip edebiliriz.”

“Hayır. Giles bunu öğrenirse, Edward tehlikeye girer.”

“Ama...”

“Joanna’yla kal Isaac, lütfen.”

“Rahibelerle birlikte mi?”

Robin ilk kez gülümsedi. “Mutlaka yakınında konaklayacağın bir yer vardır.”

“Peki o halde.”

★

Sabah güneşi doğmadan önce York’a doğru yola koyuldular. Rahibeler Joanna’yı ve iki küçük çocuğu aldı, Isaac ve yedi asker, oldukça rahat bir misafirhanede kaldılar. Robin, en kısa sürede neler olduğuna dair haber göndereceğini söyledi. Sonra, Robin ve Oswin, Harley’ye doğru yola çıktı.

Tüm gün at sürdüler. Oswin'in yüzü asıktı ve sessizdi, Robin onu rahat bıraktı. Sıcak, güneşli bir haziran günüydü, ağaçlar ilkbahar yeşilliği içinde parlıyordu ve orman kuş cıvıltılarıyla doluydu. Uzun bir yolculuk için, güzel bir gündü. Robin'in zihninde binlerce tilki dolaşıyordu, şahsi mücadelesi için vazgeçmek zorunda kaldığı Fransa savaşını, Lancaster'ı, Leofric'i, Joanna'yı ve bebeğini düşünüyordu. Edward'ı aklına getirmeye çalışmanın hiçbir faydası yoktu. Oğlu iki yaşındaydı ve Giles'la yirmi iki canavarının elindeydi, onu, perişan ve korku içindeki dadısı koruyordu. Bunu düşündükçe boğulacak gibi oluyordu.

Dört adam, nehrin önündeki ağaçların gölgesinde onları bekliyordu. Batan güneşin ışıltısı Robin'in gözlerini kamaştırmıştı, Robin onları ancak yanlarında durduğunda tanıdı. Bunlar, kuzen Thomas ve iki erkek kardeşi Joseph'le Albert'ti. Dördüncüsü ise Harold Neathem'dı, yakın çevrelerindeki şövalyelerden biri.

Thomas, Robin'le kucaklaştı. "Leofric, en iyi adamlarımızı göndermemi istediğini söyledi. Ve biz de en iyi adamların bizler olduğunu düşündük. Harold da ziyarete gelmişti, o da bize katılmak istedi."

Robin heyecanlanmıştı. "Bu... gerçekten harika. Teşekkürler Thomas."

"Ne sanıyordun? Biz bir aileyiz, öyle değil mi?"

"Evet. Haklısın." Neathem'le el sıkıştı. "Size de teşekkür ederim Harold."

Neathem yaklaşık onun yaşlarındaydı, savaş görmüş biriymi ve geniş omuzluydu, üzerinde eski bir zırh vardı. Eli kılıcının kabzasının üstündeydi. "Sizin bana sattığınız at, Auverge'de hayatımı kurtardı. Komşum olmasanız bile, size bunu borçluyum."

Thomas, Oswin'e döndü. Yıllarca, Rickdale ve Fernbrook arasında yapılan ziyaretler ve haberlerden dolayı birbirlerini tanıyorlardı. "Leofric bize her şeyi anlattı Oswin. Çok üzgünüz."

Oswin başıyla onayladı. “Teşekkürler Sör Thomas.”

Thomas omzuna vurdu. “O zaman hadi gidelim.”

Atlara bindiler ve Harold Neathem, Robin’in planlarını öğrenmek istedi.

Robin meseleyi onlara anlattı. “Yirmi kişiden fazlalar. Evi yaktıkları için, nerede kaldıklarını bilmiyoruz. Öncelikle nerede olduklarını öğrenmeliyiz. Bu yüzden Harley’e gidip Leofric’in adamlarından birinden bir köylü kıyafeti alacağım. Daha sonra ormanın içinden Fernbrook’a, köyün sınırına kadar gideceğiz. Kılık değiştirip etrafı kolaçan edeceğim.”

“Gelmeme izin ver,” dedi Oswin. “Ben de oraları senin kadar iyi biliyorum.”

“Evet ama seni üç gece önce gördüler. Beni dokuz aydır görmüyorlar. Ayrıca benim Fransız kıyısında bir yerlerde olduğumu düşünecekler.”

“Peki.”

Robin adamlarına baktı. “Daha iyi bir fikri olan?”

Hepsi başlarını iki yana salladı.

Yola çıktılar. Leofric’in kâhyasından birkaç kıyafet ödünç aldılar ve acele etmelerine rağmen, Fernbrook’a geldiklerinde hava kararmıştı. Joseph Robin’in zırhını çıkardı ve Romulus’u tuttu.

“Robin,” dedi Thomas sessizce. “Gitmeden önce... Kardeşim hâkim, ben değilim ama son yıllarda birçok şey duydum ve gördüm. Burton evine saldırdı ve onu yaktı, aileni kovdu, oğlunu ve mirasçısını esir aldı, adamlarını katletti. Böylelikle Kral’ın huzurunu bozmuş oldu. Hem de çok kötü bir şekilde. Onu Kraliyet Mahkemesi yargılayacaktır.”

“Ne demek istediğini biliyorum Thomas ama...”

“Robin, o yasalara karşı geldi. Biraz aklın varsa bu yolu izle. Onu teslim et.”

“Hayır,” dedi Oswin kararlı bir şekilde.

Thomas ona baktı ve iç çekerek başını salladı. “Biliyorum, kendi ellerinle intikam almak kadar tatlı değil ama en azından

kanunlara bir şans vermelisiniz. Onu özgür bırakırlarsa, tekrar yakalayabilirsiniz. Ama öldürürseniz, suçlu olursunuz. Sonuçta o Burton Kontu, bunu unutmamalısınız. Ayrıca Robin'in Saray'da düşmanları var.”

Robin derin bir nefes aldı. “Bunu düşüneneğim. Ama önce Burton’ı yakalamalıyız. Bu nedenle çiftliğime gizlice gireceğim. Bir saat içinde burada buluşalım. Eğer geri gelmezsem, aptalca bir şey yapmayın, oğlumu düşünün.”

Ona şans dilediler ve Robin ağaçlar arasında kayboldu. Köyün etrafını dolaştı, daha önce kâhyanın evi olan büyük, yeni eve geldi. İçerisi sessizdi. Burada değillerdi. İlerledi ve evinin kömür olmuş enkazına ulaştı; ay ışığında kalıntılar tehditkâr ve korkutucu görünüyordu. Bir tek şömine duruyordu, karanlık gökyüzüne doğru, siyah bir darağacı gibi yükseliyordu. Robin ona baktı. Sadece bir ev, dedi içinden, yandı ama tekrar inşa edilebilir. Yine de sarsılmıştı. Kendini aşağılanmış, çıplak ve köklerinden koparılmış gibi hissetti.

Bahçesinden yürüdü. Güller kül kaplıydı, buna rağmen inatla çiçeklenmişlerdi. Harada da her şey sessiz ve karanlıktı, her şey normal görünüyordu, belki de Giles artık burada değildir, diye düşündü. Yem ambarının gölgesinden ilerleyerek taş eve doğru yürüdü. Ansızın arkasından bir ses yükseldi: “Hey, sen, dur! Burada ne arıyorsun?”

Robin durdu ve arkasını döndü.

Zırhlı, miğferli, iri yarı bir adam, elinde büyük bir şarap testiyle ona doğru geliyordu. “Burada ne arıyorsun?”

“Ben... atlara bakacaktım efendim.”

“Öyle mi? Lordumuzun izni olmadan buraya gelemeyeceğini bilmiyor musun?”

“Özür dilerim efendim, sadece... Heracles yemeğini yememişti ve ben...”

Adam, Robin'in kolunu kavradı ve onu ambar duvarına çarptı. “Benimle gelsen iyi olacak oğlum.”

Aa hayır, bu iyi bir fikir değil, diye düşündü Robin içinden.

“Ah lütfen efendim, sadece onun iyi olduğuna emin olmak istemişim.”

“Sızlanmayı kes. Kimsenin sen, söylesene!” Ona şüpheli gözlerle baktı.

“Affınıza sığınıyorum efendim,” diye mırıldandı arkasından saygı dolu bir ses. “Bu benim kuzenim Roy. Biraz geri zekâlıdır, anlamışsınızdır ama bazen burada bize yardım ediyor. Zararsız biri efendim.”

Asker homurdandı ve Robin’i itti. Robin çimlere düştü. Hafifçe doğruldu ve sessizce bileklerini ovdu.

Asker çimlere tükürdü. “Kaybol, seni bir daha burada görmeyim!”

“Peki efendim. Kesinlikle efendim. Bağışlayın efendim...”

Adam gitti.

Ambarın arkasında kaybolduğunda, Robin ayağa fırladı.

“Rupert, bu çok zekiceydi,” diye övdü onu.

Robin ustabaşının yüzünü zor tanıyabildi, çocuk belli belirsiz gülümsedi. “Buradan gidelim efendim. Çok tehlikeli. Tanrı’ya şükür ki Fransa’da değilsiniz!”

Robin onu kısraklara kadar takip etti. “Durum nasıl?”

“Kötü. Yaklaşık iki düzineler. Ve birden Fernbrook’un üzerine bela gibi çöktüler. Kadınları St. Gregorius’a gönderdik. Dün gece, gizlice.”

“Elinor ve Hal’e ne oldu?”

“Hal burada. Elinor çocukla ormana kaçtı. Hal onu bulamamaları için dua ediyor, her gün ormanınızı didik didik arıyorlar.”

“Peki, şimdi neredeler?”

“Taş evdeler. Çocukları oradan kovdular, zavallılar şimdi samanlıkta uyuyor. Geceleri iyice azıyorlar. Demirci Luke, kız kardeşini aldıkları için, içlerinden birine çekiciyle vurdu, bu yüzden adamın tüm kemiklerini kırdılar. Şimdi nasıl olduğunu bilmiyorum. Edith ve Martha, taş evindeki iki hizmetçi, onlar geldiklerinden beri ikisi ortalıkta yok. Ve söylenenlere göre,

Elaine aklını kaybetmiş.”

“Aman Tanrım...”

“Hm. Tanrı ellerini Fernbrook’un üzerinden çekti. Geçen kış veba gelmediğinde, bizi bağışladığını düşünmüştük ama şimdi bununla cezalandırıyor.”

Robin onu duymazdan geldi. “Oğlumla ilgili ne biliyorsun?”

Rupert iç çekti. “Hiçbir şey efendim, onu içeride tutuyorlar. Size söyleyebileceğim bu kadar.”

Robin başıyla onayladı. Tek kelime edemedi. Taş eve, silahsız bir şekilde saldırmamak için kendisini zaptetmesi gerekiyordu. Tüyleri diken diken oldu ve aya baktı. “Geri dönme vaktim geldi. İhtiyacım olduğunda, seni nerede bulacağımı bilmem için eve git Rupert.”

Çocuğun omzuna dokundu ve hızla buluşma noktasına geri döndü.

Kuzeni Thomas rahat bir nefes aldı. “Uzun bir saatti.”

Robin öğrendiklerini anlattı.

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordu Harold Neathem. “Çok az kişi olduğumuzu söylemiştim.”

Robin sakalını sıvazladı. “Şey, şövalyeliğe uygun olmayan bir fikrim var...”

★

Taş evin kapısı açıldı ve içeride yanan titrek ışıktaki, hafifçe sallanan, geniş bir gölge belirdi. Sonra kapı kapandı ve ay ışığının alacakaranlığında, çimenlerin üstündeki mürver ağacına doğru yürüdü, önünde durdu, çelik gömleğini kurcaladı ve duyulabilir bir şekilde mesanesini boşaltmaya başladı.

Robin, erkeklerin çimlere yerine herhangi bir hedefe işemeyi tercih ettiklerini biliyordu. Mürver ağacından gelen koku, Burton’ın adamlarının da onu yanıltmadığının ispatıydı. Ve kokuya rağmen Oswin’le birlikte çalılığın arkasına gizlenmişlerdi. Robin eve baktı. Gölgelelerin biraz dışında Thomas duruyordu. Robin Thomas’ın başıyla işaret vermesini bekledi, sonra çalılığın iki yanında çıktılar ve Oswin askerin kafasına tahta bir sopay-

la vurdu. Adam sessizce yere yığıldı. Albert ve Joseph hemen yanlarına geldi, bayılan adamı tahıl ambarının önüne sürükleyip ellerini ve ağzını bağladılar. Sonra onu, ambarın içinde kılıcıyla bekleyen ve tuzaklarına düşen adamların nöbetini tutacak olan Harold'ın yanına götürdüler.

Kapı bir süre sonra tekrar açıldığında, içeriden iki kişi birden çıktı. Robin, Thomas'ın, kurbanların onlara doğru geldiğini belirten işaretini bekledi, sonra Robin ve Oswin ikisini birden hakladı.

Uzun bir işti. On tanesini etkisiz hale getirdikten sonra, kapı uzun süre kapalı kaldı. Sarhoşluklarına rağmen, belki de gitgide azalan sayılarından şüphelenmişlerdi. Belki de o kadar korkmuşlardı ki arkadaşlarına bakmak yerine mutfak zeminindeki samanlara işiyorlardı. Beklemek zorundaydılar.

Sonunda biri daha çıktı. Tedirgin bakışlarla mürver ağacına doğru yürüdü, durdu, gecenin sessizliğine kulak kabarttı ve aniden döndü. Ama Thomas daha hızlıydı, adam onu fark etmeden karanlığa gizlendi.

Asker huzursuzca omuz silkti ve yoluna devam etti. Robin, Thomas'ın işaretini bekledi, Thomas göründü ve başıyla onayladı. Robin Oswin'e baktı ve Oswin on bir numarayı etkisiz hale getirdi.

O ana kadar her şey plana göre işlemişti. Ama kapı bir kez daha açıldığında, dışarıya Giles Burton çıktı, kuşku dolu gözlerle bakıyordu. Elinde bir bohça vardı. Bohça debeleniyordu.

"Fitz-Gervais!" diye bağırdı Giles. "Dışarıdaki sen misin? Sen olduğunu biliyorum. Hadi çık dışarı ve göster kendini, yoksa oğlunun kafasını kırarım."

Robin kıınıldamadı, gözlerini kapadı. Bakamıyordu, başını eğerek öylece kalakaldı ve titriyordu. Bu yüzden, Thomas'ın arkadan Giles'a yaklaştığını ve böbreklerine güçlü bir darbe indirdiğini görmedi. Giles ve küçük rehinesi yere düştü, ikisi de bağırmaya başladı.

"Hayır, Tanrım, lütfen," diye yalvardı Robin.

Oswin omzuna ısrarla vurunca gözlerini açtı.

“Hadi!” dedi Oswin dişlerinin arasından.

Albert kardeşinin yardımına koştu. Joseph de koşmaya başladı, omzunun üzerinden geriye doğru, “Harold, burada sana ihtiyacımız var!” diye seslendi.

Şövalye hızla geldi.

On ikiye karşı beş kişilerdi. On iki taş kalpli hayduta karşı, beş, uyanık, cesur, savaşçı şövalye. Giles dışında hepsi sarhoştu ama yine de zordu. Taş evden durmaksızın adam çıkıyordu. Robin, ona yem ambarının önünde saldıran adamın kalbine kılıcını sapladı ve yere yığılan bedeninden geri çekti. Bir ağaç gibi yığılmıştı. Robin ona son bir bakış attığında, oğlunun bacaklarının üstüne düştüğünü fark etti. Çocuk hareketsizce çimde yatıyordu ama baygın değildi. Robin onu sol koluyla kaldırdığında, Edward babasının omzuna yaslandı ve babasına kocaman gözlerle baktı.

Robin ambara koştu ve onu yere bıraktı. “Burada kal Edward. Kımıldama.”

Edward ağlıyordu ve kollarına uzatıyordu.

“Tekrar geleceğim. Sana söz veriyorum.”

Gözlerini çocuğundan ayırmalıydı, diğerleri onsuz yapamazdı. Bir kişiye iki kişiden fazla düşünüyordu ve Giles’ın adamları da ilk kez kılıç kullanmıyorlardı. Sinsi ve akıllı savaşıyorlardı. Giles, Robin’i tekrar yaralamıştı ve Robin, dişlerini sıkarak, hakıydın Leofric, sana burada gerçekten ihtiyacım var, diye düşündü. Ama sonunda galip gelen onlar oldu. Robin Giles’ın kılıcını düşürdü ve diğerleri de pes etti. Sadece üç kişi kalmıştı. Sekizi ölü olarak yerde yatıyordu.

Robin soluk soluğa kılıcının üstüne abandı. Hiç kimseye, “Bağlayın!” dememişti ama bir süre sonra, Albert ve Joseph ip-lerle çıkageldi. Giles’la başladılar.

Burton Kontu’nun ağzı ve kolu kanıyordu. Saçı darmadağındı ve pahalı kıyafetleri paramparçaydı. Ama Robin’i gördüğünde, sanki gözlerinden ateş çıkıyordu. “Neden... Fransa’da değilsin?”

“Northumberland Kontu bana daha büyük bir görev verdi.”

Giles ne demek istediğini anlamadı. Ona kuşkulu gözlerle baktı. “Belki de söylenenler doğrudur ve şeytanla iş birliği içindedir!”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “Bence bunu sen yapıyorsun!”

Giles başını omuzlarının arasına gömdü, kısa, kalın boynu kaybolmuştu ve dikkatlice Robin’e baktı. “Sana... bundan sonra güvende olacağına dair yemin etsem, kabul eder misin?”

Robin başını iki yana salladı. “İlk seferinde belki ama artık çok geç. Sana verdiğim sözü hatırlıyoursundur.”

Giles hiçbir şey söylemedi.

Robin’in kanlı kılıcı hâlâ elindeydi. Giles başını omuzlarının arasına gömmüş olsa da boğazına saplamak kolay olurdu. Ama Robin tereddüt etti ve Oswin’e baktı.

Oswin büyük, kemikli eliyle hançeri daha sıkı kavradı. Bıçağındaki kan çimlere damlıyordu. Öldürdüğü üç adamın kanı üstüne başına da bulaşmıştı. Düşman kanı bulaşmış yüzü ve parlayan gözlerle korkutucu görünüyordu. Robin bir an, hançerin bıçağını ağzına götürüp yalayacak olmasından korktu. Ama sonra hareket etti ve ürkütücü izlenim kayboldu. Başını iki yana salladı.

“Karar senin Robin. Neyin doğru olduğunu bilmiyorum.”

Robin kuzeni Thomas’a başıyla işaret etti. “Tamam o zaman. Senin gözetimin altında ona cezasını kanun versin!”

“Anlaştık.” Thomas, Giles’in omzuna elini koydu. “Kral adına sizi tutukluyorum.”

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye bağırdı Giles. “Buna yetkiniz yok!”

Thomas hafifçe omzunu kaldırdı. “Umurumda değil.” Önden gitmesini işaret eden bir el hareketi yaptı. “Buyurun Burton. Önümüzde oldukça uzun bir yol var.”

“Nereye?” diye sordu Giles öfkeyle.

“Lancaster’a.”

“Lanet olsun, Lancaster’de ne yapacağım?”

“Eriyeceksiniz Lordum! Lancaster’de harika bir hapisane var. Kral bize talebini bildirene kadar orada kalacaksınız. Ve dua edin de orada bulunduğunuz süre içerisinde Robin ziyaretinize gelsin. Şayet buna tenezzül etmezse epey bir zayıflayacaksınız!”

Öfkeli tutuklu, bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra bağır-maya başladı. “Ben Burton Kontu’yum!”

Thomas onu baştan aşağıya süzdü ve sonunda başıyla onay-ladı. “En kötüsü de bu zaten. Siz İngiliz şövalyelerinin yüz ka-rasısınız.”

Bölüm 32

Fernbrook, Haziran 1378

Edward'ın dili tutulmuştu. Dünyaya sırtını dönmüştü. Biri ona yaklaştığında, ilgisiz gözlerle bakıyor ve onun Elaine olmadığını gördüğünde, tekrar başını eğiyordu. Elaine kendini asmıştı.

Fernbrook, Robin'e su sızdıran bir gemi gibi görünüyordu ve deliği ne kadar kapamaya çalışsa da gemi batıyor gibi görünüyordu. Güneş doğmadan önce demirci Luke ölmüştü. Gloucestershireli Jocelyn, Robin'e mesaj getirdi. Jocelyn, Robin'in düzeni tekrar sağlama çabaları esnasında en temel destekçisiydi. Hal ailesini aramak için ormana gitmişti, Rupert harayla ilgileniyordu ve Oswin Isaac, Joanna ve çocukları almak için York'a gitmişti. Robin çabuk gelmelerini umuyordu. Varlığı insanları sakinleştiriyordu ve söylediği şeyi istekle yapıyorlardı ama Isaac onların gerçekten istediği kişiydi. Ve Robin de farklı düşünmüyordu. Isaac'ın ona oranla daha az çaresiz olacağını düşünüyordu.

Taş ev yerle bir olmuştu. Masalar ve banklar devrilmiş, kırılmış ve kısmen yakılmıştı. Mutfak eşyaları paramparça olmuş bir halde samanların arasında duruyordu. Pislik, ter ve insan dışkısı kokuyordu. Ahır görevlisi çocukların yatak odasında, iki hizmetçi kızı ve demirci Luke'un kız kardeşini buldular, tarif edilemeyecek bir haldeydiler. Neredeyse yarı çıplaktılar ve akıllarını kaybetmişlerdi. Elaine'in ölü bedenini, üst katın zemininde buldular, tavandan kestikleri ip hâlâ boynunda duruyordu.

Robin, Jocelyn ve erkek kardeşi Paul'u dışarı çıkardı. Yavaşça Elaine'nin yanına diz çöktü ve alnındaki saçları kenara itip bo-

ğazındaki ipi kesti. “Elaine... çok üzgünüm!” diye mırıldandı. “Zavallı küçük Edward sensiz çok üzgün olacak.” Ellerini üst üste koymaya çalıştı ama kaskatıydılar. “Seni şimdi eşine nasıl göstereceğim?”

“İstersen, bunu ben yaparım,” dedi kapıda beliren Elinor usulca. Kucağında oğlu vardı, çaresiz gözlerle etrafa bakıyordu.

Robin yavaşça kalktı, ona doğru yürüdü ve ikisine birden sarıldı. “Sana bir şey olmamış.”

“Hayır. Ev yandığında kaçtım.”

Gözlerini kapadı, onu sıkıca göğsüne bastırdı ve bıraktı. “Tanrı’ya şükür.”

Elinor başıyla onayladı. “Ben... Elaine için defin işlemlerini hallederim. Bana Edward’ı getir, onunla ilgilenirim.”

“Teşekkürler. Suçsuz oğlum babasının günahlarını çekiyor Elinor. Bu... haksızlık.”

“Evet. Ama hepimiz bunu yaptık. Peder Horace bunun Tanrı’nın planı olduğunu söylüyor.”

★

Akşama kadar durum normale dönmeye başlamıştı. Çocuklar atlarla ilgilenmişti ve sonra taş evin temizliğine de yardım ettiler. Demirci Luke ve Elaine’nin cansız bedeni küçük St. Nicholas kilisesine kondu. Jocelyn bir demircide yardımcı olarak çalıştığını ve Fernbrook’a yeni bir demirci gelene kadar, saban veya öküz başlıklarını onarabileceğini söylemişti. Rupert’in ağabeyi, hizmetli kadınları eve geri getirmek için St. Gregorius’a gitti.

Robin Hal’in, Rupert’in ve Jocelyn’in onlarla kalma ricalarını reddetti. Biraz dinlendikten sonra atların yanma gitti, bir süre bir yaşındakilerin yanında durdu ve tayları inceledi. Sonunda gönülsüzce enkaza dönüşen evine geri döndü ve kuyunun yanında üstü örtülü bir dilenciyle karşılaştı.

Para kesesine elini attı, yine de belli bir mesafede duruyordu. Eğer bir dilenci örtüye sarmalanmışsa genelde cüzzama yakalanmış olurdu.

Eğer Tanrı şeytanın oyununa geleceğimi düşünüyorsa o zaman yanılıyor, diye düşündü.

“Sana para vereceğim,” dedi dilenciye, “Ama yaklaşma.”

Adam üstündeki paçavraları attı ve Isaac belirdi.

Robin yüzüne baktı ve elinde para kesesiyle donakaldı. Bacaklarına korkunç bir güçsüzlük yayıldı. “Joanna? Raymond?” diyebildi.

“Joanna...”

“Hayır...”

“Sen gittiğinde ateşi çıktı. Gece yarısından kısa bir süre sonra öldü. Üzgünüm Robin.” Bir tepki bekliyordu ama gelmediğinde devam etti: “Rahibeler bana haber gönderdiler ve bir doktor getirttiler. Sana haber vermek için hemen yola koyulmak istedim ama doktor onunla kalmamın daha iyi olacağını söyledi. Akşam ateşi daha da çıktı ve çok güçsüzdü... Gözlerimin önünde gitti. Rahat ol, senin orada olmadığını fark etmedi. Oğlun yaşıyor, sağlıklı ve güçlü. Rahibeler bir dadı buldular.”

Gülün ve külün kokusu ne tuhaf bir karışım, diye düşündü Robin. Yakınlarda bir yerde cırcır böceği ötmeye başladı. Bir an tüm algıları bozulmuştu, bütün sesler evinden geliyor gibiydi ve yer ayaklarının altından kayıyordu.

Isaac onu kolundan kavradı ve onu kuyudan uzaklaştırıp güllerin altındaki banklardan birine götürdü. “Hadi, otur.”

Robin elleriyle yüzünü kapadı. “York’a gitmeliyim.”

“Evet. Ama ilk önce bir şeyler içmelisin.”

“Hayır, hiçbir şey istemiyorum. Burada kal.” Sesi kendisine yabancı geliyordu.

Isaac yanına oturdu. “Sonu geldiğinde, bir melek gibi görünüyordu. Oldukça huzurluydu.”

Beni terk etti, diye düşündü Robin. Çekip gitti.

“Yanında bir papaz var mıydı?”

“Elbette. Ölüm ayinini yaptı ve ondan sonuna kadar kalmasını rica ettim. Joanna’nın bunu arzu edeceğini düşündüm.”

“Teşekkürler Isaac. Peki... hiçbir şey söylemedi mi?”

“Söyledi. Bir şeyler mırıldandı, anlayamadım. Ama benden parmağındaki yüzüğü çıkarmamı istedi. Onu Anne’e ver, artık ona ihtiyacım yok, dedi. Daha sonra elimi tuttu, Tanrı’nın, senin ve çocukların yanında olmasını diledi. Benim sen olduğunu sanıyordu.”

Robin bir süre hareket etmedi ve ılık gece havasında üşüdü. Sonra kararlı bir şekilde ayağa kalktı. “Onu eve getireceğim.”

“Tek başına mı gitmek istiyorsun?”

“Evet. Sana ihtiyaçları var.”

“Nasıl istersen.”

Robin başka bir şey söylemedi, ahıra gitti ve Romulus’u eyerledi. Ayrıldığında ay batmıştı ve gece oldukça karanlıktı. Farkında değildi. Ormanın içinden doğuya doğru devam etti ve içine kapanıp karısının öldüğünü sindirmeye çalışırken, yolu Romulus’a bıraktı. Babasının ölümünü öğrendiği ve çocukluğunun yerle bir olduğu günden beri kendisini hiç bu kadar terk edilmiş hissetmemişti. Tek fark, hayatındaki haksızlıklara eskisi kadar şaşırmıyor olmasıydı. Giles Burton’ın sinsî saldırısı olmasaydı, Joanna yollarda olmayacaktı, çocuğunu vahşî doğada dünyaya getirmeyecekti ve ebesiz doğum yapmayacaktı. Tüm bunlardan habersiz olan Robin’in yanlış yaptığını kim söyleyebilirdi? Joanna farklı şartlarda doğum yapmış olsaydı, bugün yaşıyor olabilirdi. Ve keşke Giles’ı adalete teslim etmeseydim, diye düşündü.

Öğlene doğru şehre ve katedralden pek uzakta olamayan rahibelerin evine geldi. Rahibeler onun ziyaretine hazırды. Başrahibe ona, Joanna’nın tahta bir tabutun içinde bulunduğu tapınağa kadar eşlik etti. Başucunda ve ayakucunda iki büyük gül demeti vardı. Joanna’nın üzerinde, Robin’in onu ilk gördüğünden farksız olan yeşil bir keten elbise vardı. Rahibeler uzun saçlarını özenle taramış ve omuzlarına dökmüşlerdi. Robin onu gördüğünde, Isaac’in ne demek istediğini anlamıştı. Yüzünde doğaüstü bir ifade vardı, artık bu dünyaya ait değil gibi kusursuzdu.

Başrahibe başıyla onay verdi ve onu yalnız bıraktı. Robin tabutun yanındaki taş zemine diz çöktü, ellerini kenetledi ve dua edemedi. Tanrı'ya söyleyecek hiçbir sözü yoktu. Ama kesinlikle onun için dua etmek istiyordu, Joanna'nın bunu bekleyeceğini biliyordu. Paternoster, Credo, Ave Maria ve St. Thomas'da öğrendiği ve büyük kısmını unuttuğu Latince dualar okudu. Son olarak, herhangi bir felaket olduğunda, köylülerin tıpkı sihirli bir formül gibi söyledikleri ilahiyi okudu: *"Tanrı çobanımdır, eksikğim olmaz. Beni yemyeşil çayırarda yatırır, sakın suların kıyısına götürür. İçimi tazeler, adı uğruna bana doğru yolda öncülük eder. Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile, kötülükten korkmam. Çünkü sen benimlesin... Üzgünüm Joanna, gerisini unuttum."*

"Çomağın, değneğin güven verir bana..." diye fısıldadı Oswin arkasından ve Robin hatırladı. Gerisini beraber söylediler. *"Çomağın, değneğin güven verir bana. Düşmanlarımla önünde bana sofraya kurarsın, başıma yağ sürersin, kâsem taşıyor Ömrüm boyunca yalnız iyilik ve sevgi izleyecek beni. Hep Tanrı'nın evinde oturacağım."*

Robin arkasını döndü. "Teşekkürler, Oswin."

"Tabut kapanmadan önce, onu son bir kez görmek istedim. Dışarıda bekliyor olacağım."

Robin başıyla onayladı. Birkaç dakika daha onun yanında kaldı, alnından öptü ve ayağa kalktı. Sonra Joanna'nın tabutunun başından dua etmesi için Oswin'i çağırdı. Oswin ve Joanna hiç yakın olmamışlardı, ikisi de birbirinin varlığından huzursuz olmuştu. Robin, Oswin'in Joanna'yı kendi eşinin yerine koyarak dua ettiğini biliyordu. Neden olmasın, diye düşündü. Alisson'un tabuta konup başında dua edilebileceği tek bir parçası bile yoktu.

Bitirdiklerinde, Robin gül demetlerinden birini aldı, Joanna'nın vücudunu çiçekleriyle örttü ve sonra Oswin'le birlikte ağır kapağı kaldırıp tabutu kapadılar.

"Bir at arabası getirteyim mi?" diye sordu Oswin.

"İyi olur. Joanna, çocuklar ve dadının sığabileceği büyük bir araba olsun."

★

Anne'i getirtmedi. Bu çok uzun zaman alırdı. Görgü kuralları ve gelenekler, insanın geriye bıraktığı bedeninin hızla toprağa geri verilmesi gerektiğini söylüyordu. Bunun yerine Jocelyn'i detaylı bir mektupla Waringham'a gönderdi. Robin, Anne'in ailesinin başına gelen felaketi hissedip hissetmediğini bilmiyordu ama bu mümkündü ve Agnes'le Anne'i belirsizlik içinde bırakmak istememişti. Jocelyn, Anne'e, Robin'in Joanna'ya ilk yeni yıl kutlamalarında hediye ettiği yüzüğü de götürmüştü.

Joanna'yı eski çitliklerinin yakınlarındaki küçük kiliseye gömdüler. Tanrı'nın küçük evi ateşe kurban olmamıştı ve Robin buranın, Joanna'nın daima olmak isteyeceği tek yer olduğunu düşünüyordu. Dini törene, sadece Isaac, Oswin ve Elinor'un gelmelerini rica etti. Isaac'in yardımıyla mezarını kapattı, Peder Horace'ın St. Gregorius davetini reddetti ve tek kelime etmeden Fernbrook'tan ayrıldı, Isaac'in tahminine göre, karısının yasını tutmak için birkaç gün ormanda geçirecekti.

★

Geri döndüğünde, Isaac'in boş durmadığını fark etti. Yeni bir malikâne inşa ettirmek için, çalışanlarıyla birlikte bir usta-başını işe almıştı. Bir taş ev yapacaklardı. Köydeki insanların güçlü yardımlarıyla kalıntıları yok ettiler ve yangından kurtulan tencereleri, bira ve şarap fiçilerini, diğer ev eşyalarını tahıl ambarına götürdüler.

Robin karmaşık duygularla çalışan insanları izledi. "Burada neler oluyor Isaac?"

Isaac ona döndü, başını sallayarak ona baktı ve geniş bir alana işaret etti. "Yeni bir eve ihtiyacımız var."

"Doğru."

"Richardson usta birkaç taslak hazırladı, sen de bakmalısın."

"Belki sonra. Edward ve Raymond nerede?"

"Şimdilik taş evde. Herkes oraya çekildi. Belki çocukları Harley'ye veya Rickdale'ye göndermen daha iyi olur. Hem Cecilia hem de kuzenin Thomas davet gönderdiler. Ve senin için mektuplar."

Robin başını iki yana salladı. “Hayır, burada kalacağız.”

Isaac gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi ilk önce Elinor’un yanına git ve Tanrı aşkına bir şeyler ye. Oğlunla ilgilenmelisin. Perişan bir halde ve tek bir kelime bile konuşmuyor.”

★

Jocelyn, Agnes’ten uzun bir mektup getirmişti. Bunun olacağını bildiklerini yazmıştı, çünkü Anne geçen dolunaydan beri uykusunda geziyordu ve doğru dürüst hatırlayamadığı kâbuslar görüyordu ama buna rağmen korku içindeydi. *Onu eve göndermemiz gerektiğinde haber ver, belki onu yanında istersin. Ama kız kardeşinin nasihatini dinlersen, bırak bizimle kalsın. Burada mutlu olduğunu düşünüyorum. Ama karar senin. Bir mektupla anlatmak doğru değil Robin. Çok üzgünüm. Joanna ölmeden önce onunla barıştığınız için Tanrı’ya şükrediyorum. Umarım teselliye oğullarında bulursun. Tanrı sizi korusun. Agnes.*

Komşularından ve arkadaşlarından acısını paylaştıklarına dair mesajlar ve taziye ziyareti aldı. Mektupları kibarca cevapladı, ziyaretçileri geri çevirmedi. Dünyevi hayattan geri çekildi, kendini işine ve oğullarına adadı. Richardson ustanın taslaklarına göre yeni ev inşa edilirken ve bir yaşındaki atlar Robin’in ilgisiyle gelişirken, Edward’la derin bir bağ kurdu. Küçük oğlunun güvenini büyük bir özenle geri kazandı, her boş anını ona adadı. Giles’ın yıktıklarını yeniden yeşertmek istiyordu ve Agnes’in de yazdığı gibi, Edward ona gerçekten teselli olmuştu. Edward her geçen gün annesine daha çok benziyordu. İnsanlardan korkuyordu ve çoğunlukla kederliydi ama Robin’in sabırlı çalışmaları sonunda meyvelerini vermeye başlamıştı. Edward suskunluğundan vazgeçti ve başı önde bazı kelimeler fısıldamaya başlamıştı. Robin sevinçle onu dinliyordu.

Gündüzleri Edward’ı her yere götürüyordu ve baba oğul eküri olmuşlardı. Kısa süre içinde, Edward’ın babasının eyerinin önünde oturması veya tıptış tıptış arkasından yürümesi Fernbrook’ta bilindik bir manzara olmuştu. Robin onu bazen kuca-

ğında taşıyordu, birlikte fısıltıyla ve ciddi muhabbet ediyorlardı. Akşam Edward'ın itirazlarına rağmen, onu Ruth'un yanına götürüyordu. Edward'ın dadısına alışmasını ve ona güvenmesini istiyordu, çünkü günün birinde Fernbrook'tan uzaklaşmak zorunda kalacaktı ve bunun için önlemini almalıydı.

Ruth, Yorklu bir tabakhane işçisinin on altı yaşındaki kızıydı. Bir duvar ustası tarafından hamile bırakılmıştı. Babası onu kapı önüne koymuştu ve rahibeler doğuma kadar ona kucak açmıştı. Ruth şanslıydı. Rahibelerin yardımı ve yeni işi olmasaydı hayatta kalmak için fahişelik yapmak zorunda kalacaktı. Çocukunu kaybetmişti ama şişkin göğüslerinde iki çocuğa yetecek kadar süt vardı; Adam da tıpkı Raymond gibi evlatlığı olmuştu. Oswin buna hiç itiraz etmedi. Bu çözüm için minnettardı, çünkü böylelikle Robin'i atlı elçisi olarak göçebe hayatına geri dönebilirdi. Eşinin kaybını neredeyse atlatmıştı ve daha önce olduğu gibi, hizmetçileri baştan çıkarmaya başlamıştı.

Robin için durum daha zordu. Kendini kandırmıyordu, evliliğinin asla kolay olmadığını biliyordu. Ama geriye baktığında, ne kadar farklı olduklarını gitgide daha net görüyordu. Bu yüzden, arkadaş oldukları o ilk yıllarını anımsamaya çalışıyordu. O zamanlara dönmek istiyordu. Hepsinden önemlisi karısının geri gelmesini istiyordu. Kendini yalnız ve çok yaşlı hissediyordu.

Ama Fernbrook'taki diğer insanlar gibi yemek yiyor, uyuyor ve yaşıyordu. Ruth sıcak bir Ağustos gecesi, taş eve, Robin'in geçici olarak kaldığı küçük odaya girdiğinde heyecanlandı. Ruth kısa boylu, etine dolgun ve koyu saçlıydı, her açıdan Joanna'dan farklıydı. Ruth kontrolsüzdü ve içgüdüsel davranıyordu. Geceleri becerilerini sergilemek için bir karşılık beklemiyordu. Arzusunu dindirmek için geliyordu. Robin hiçbir vicdan azabı duymadan karşılık veriyordu. Ruth geri çekildiğinde ve uzun süre yanına gitmediğinde, Robin onun yanına gidiyor, uyuyan çocukların arasındaki saman yatağına giriyor ve tekrar arzu dolu olmasını sağlıyordu. İş hiçbir zaman zor olmuyordu.

Eylül ayındaki inşaatın bitiş merasiminden kısa bir süre sonra Fernbrook'a bir ziyaretçi geldi. Oswin onu avluda karşıladı ve Robin'i, Edward'ı ve Isaac'i bir yaşındaki atların yanında buldu.

"Robin, seninle konuşmak isteyen bir şövalye var. Kim olduğunu bilmiyorum, daha önce hiç görmedim."

"Ama herhalde bir ismi vardır?"

"Fitzroy."

Robin şaşırdı ve aynı zamanda sevindi. "Nerede?"

"Gül bahçesinde."

Robin oğlunu kucağına aldı ve arkasını döndü. Omzunun üstünden Isaac'e seslendi: "Rupert'a söyle yemini değiştirsin. Daha çok yulaf versin. Sanırım yetersiz besleniyor. O da işe yaramazsa birayı deneriz."

Robin, Kastilla Savaşı günlerinden olan arkadaşını, en son bir yıl önce taç giyme kutlamaları esnasında görmüştü. Bu genç şövalye, genç Kral'a babasından adeta miras kalmıştı; Fitzroy, Kara Prens'e olduğu gibi Richard'a da sadakatle hizmet ediyordu. Bu da onun ve Robin'in sıklıkla siyasi olarak rakip taraflarda olacakları anlamına geliyordu ama arkadaşlıkları hiçbir zaman bozulmamıştı. İçten bir şekilde kucaklaştılar.

"Güzel bir ev olacak," dedi Fitzroy.

Robin başıyla onayladı. "Eskisi çok küçüktü. Şimdi daha büyük olmasını planladık. Ama henüz bitmedi. Seni içeriye davet etmemin bir anlamı yok, işçilere engel oluruz. Gel nöbetçi kulübesine gidelim, orada şarap içeriz."

Henry yanından yürümeye başladı. "Nöbetçinin mi var?"

"Hm. Çok faydası olmadı ama Tanrı'nın unuttuğu bu yerde, neredeyse herkesin var."

Büyük, tahta nöbetçi kulübesine geldiler. Robin kapının yanındaki bankı gösterdi. "Burada rahatsız edilmeyiz." Kısa bir süre içeriye gitti ve masada oturmuş zar atan adamlara başıyla selam verdi. "John, Jack, Morris. En iyi şarabınızı nereye sakladınız?"

Morris ayağa kalktı ve yerdeki fiçiden iki bardak doldurdu. “Buyurun efendim. Bunu Kral’a bile ikram edebilirsiniz.”

“Teşekkürler.”

Şarabı dışarıya götürdü ve bardaklardan birini Fitzroy’a uzattı. “Mektubun için teşekkürler.”

Fitzroy iç çekerek başıyla onayladı. “Bir şey değil.”

Robin başını bir sağa, bir sola eğdi. “Seni buraya getiren nedir?”

“Şey.” Fitzroy hafifçe öksürdü. “Kral beni birkaç haberle York Başpiskoposu’na gönderdi. Ve ben de de düşündüm ki hazır bu civardayken... Robin, zamanı değil biliyorum ama senden Isabella’yı istiyorum.”

Robin gülümsedi. “Gerçekten mi?”

“Bana... bunu şu anda yapmamam gerektiğini söyledi. Yastta. Ablasının ölümüyle çok sarsıldı ama ağabeyinin yaptığı onu daha da perişan etti. Çok üzgün.”

“Üzgün olmamalı. Elinden bir şey gelmez. Siz nasıl... yani demek istediğim Isabella, Constancia’nın saray nedimelerinden biri değil miydi?”

“Evet. Ama Kral’ın annesiyle arkadaş oldu. Sen istersen ve biz evlenirsek, Isabella, Kral’ın annesinin yanına geçecek. Orada Constancia’nın etrafındaki kasvetli bir hava yok.”

Robin kollarını açtı. “Seni kutlarım Fitzroy. Bacanak olduk.”

Fitzroy’un yüzü parıldadı. “Tanrım, bu kadar kolay olacağı-nı hiç düşünmemiştim.”

“Neden itiraz edeyim ki?”

“Eh, benim hiç toprağım yok, Robin. Sadece asker maaşım var.”

“Birçok iyi adamın kaderi! Bu durum Isabella’yı bu rahatsız etmedikçe, beni ilgilendirmez.”

“Onu rahatsız etmiyor. Isabella...” Fitzroy sırtıttı. “...beni istiyor.”

“O zaman anlaştık. Korkarım çeyiz parası planladığımdan biraz daha az olacak, çünkü yeni ev epey masraflı oldu. Ama bir

parça toprak satın alabilirsin.”

Fitzroy kaşlarını kaldırdı. “Isabella ona bu kadar çok değer verdiğini bilmiyordu.”

Robin gülümsedi. “Buna rağmen onun istemen onur verici.”

Bardaklarını tokuşturdular.

“Bana Londra’dan bahset. Kral ne yapıyor? Savaş hakkında ne duyduunuz?”

Fitzroy bardağından büyük bir yudum aldı ve bir müddet düşündü. “Sana gerçekleri söyleyeceğim Robin: Kral genç bir aptal.”

Robin iç çekti.

“Seçilmiş biri olması onun aklını başından aldı,” diye devam etti Fitzroy. “Zeki annesinin ve danışmanlarının sözünü dinlemiyor. Buna karşı etrafındaki yağcıların sözünü dinliyor, özellikle de Waringhamlı Mortimer’ı.”

“Of, zavallı İngiltere.”

“Evet, hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama durum bu. Onun duymak istediği şeyleri söylüyorlar ve isteklerini alıyorlar.”

“Ama sen onlardan biri değilsin, öyle değil mi?”

“Hayır. Ben sadece babasının hatırına yanındayım. Günün birinde gerçek bir dostu ihtiyaç duyarsa diye.”

“Şanslı.”

“Amcası Lancaster’a öfkeli. Durum kötü görünüyor. Ordularımız St. Malo’yu kuşattı ama sonuç başarısız. Görünüşe göre elleri boş dönecekler.”

Robin başını iki yana salladı. “Uzun süreli bir ateşkesin zamanı geldi. Bu savaş kazanılacak gibi değil, sadece daha fazla kan kaybetmemize sebep olacak.”

“Sana katılıyorum.”

“Lancaster’ın geri döneceğini mi düşünüyorsun?”

“Sen bilmiyorsan, ben nasıl bileyim? Londra’da onun en gizli sırlarını bildiğin konuşuluyor.”

“Her zamanki gibi Londra’da yine saçma sapan şeyler konuşuyorlar.”

“Evet, yakında eve döneceklerini düşünüyorum.”

“O zaman benim huzurlu yazım sona erecek gibi görünüyor.”

“Saraya geri döneceğin ve başka şeylerle ilgileneceğin için mutlu olmalısın. Senin için bu yaz kötü geçmiş olmalı.”

“Öyleydi. Yine de sonsuza kadar burada kalabilirdim. Hayat burada o kadar kolay ki.”

“Bunu aklına bile getirme. Burton’ın mahkemesi başladığında herkesin dilinde olacaksın.”

“Tanrı korusun...”

“Londra, ilginç bir şekilde ona karşı olmaya karar verdi. Lancasterlı olmana rağmen senin tarafındalar. Burton’ın kanını istiyorlar. Ve bundan hiç hoşlanmayan biri var.”

“Kim?”

“Northumberland.”

Robin homurdandı. “Ben yerimden kımıldamayacağım.”

Fitzroy gülümseyerek başını iki yana salladı. “Hayır Robin, bunu yapmayacaksın, seni tanıyorum. Onların eve dönüş yolunda olduklarını duyar duymaz, seni bir huzursuzluk saracak ve güneye doğru yola koyulacaksın.”

“Bu kez emin değilim. Olacaklarla yüzleşmek istiyor muyum bilmiyorum.”

“İsteyeceksin.”

Bölüm 33

Londra, Aralık 1378

Robin, Isaac ve Oswin infaza gittiler. Buz gibi bir Aralık sabahıydı, öyle ki kapüşonunu yüzüne kadar iyice çekmişti. Üstünde süssüz, hane arması olmayan, kahverengi yün bir palto vardı, çünkü tanınmak istemiyordu.

Karaağacın altındaki büyük alan ve etrafındaki sokaklar insan doluydu. Londra, bir kontun asılmasını görmek için can atıyordu. Bu sadece darbe ve iç savaş olduğu zaman olabilecek bir şeydi. Darbe ve iç savaş da çok uzun zamandır olmamıştı, sadece çok eski insanlar, elli yıl önce March Kontu'nun idam edilmesini hatırlıyordu. Her kafadan bir ses çıkıyordu, hava ıslak ve soğuktu, fırıncı çocuklar susamlı ve zencefilli kek satıyordu, her yaştan, her tabakadan kadınlar ve erkekler, küçük gruplar halinde toplanmış davanın sürecini konuşuyordu.

“Bence baş hâkim onu ihanetinden dolayı mahkûm etmeliydi,” dedi, kucağında bebeği olan, genç ve etine dolgun bir kadın.

“Ama esir aldığı, Lancaster'ın vaftiz babalığını yaptığı çocuktu,” dedi arkadaşı.

“Ama Lancaster'ın da mahkemede söylediği gibi, kanunlara göre çocukla Lancaster arasında bir akrabalık bağı yok. Fitz-Gervais ömrü boyunca ona sadık bir şekilde hizmet etti ve sonra bu değer bilmeyen serseri, kamunun önünde, Fitz-Gervais'in ailesiyle hiçbir bağı olmadığını ve Kara Prens'in öldüğü gün, yaşadığı duygusallıkla çocuğunun vaftiz babalığını üstlendiğini söylüyor.”

“Tanrım, ne kadar kalpsiz ve soğuk biri,” diye mırıldandı kadınlardan biri. “Nasıl yapabilir...”

“Evet Robin, nasıl yapabilir?” diye mırıldandı Oswin. “Bunu ben de bilmek istiyorum.”

Robin hararetli bir şekilde tartışan gruptan uzaklaştı, satıcı-lardan birinden üç bardak sıcak şarap aldı ve kale kapısının gi-rişinde durdu. “Biraz burada duralım, burada rüzgâr esmiyor.”

“Aman Tanrım, burası sanki dünyanın sonunun geldiği yer gibi!” diye mırıldandı Isaac başını iki yana sallayarak. Etrafına tedirgin bir şekilde baktı. Hayatında ilk defa Londra’daydı ve kalabalık onu korkutuyordu.

Robin ona bir bardak uzattı. “Ne yazık ki ilk yaptığın şey bir idam izlemek olacak. Londra biraz çılgındır.”

“Londra’da sevdiğim tek şey sur kapısı,” diye mırıldandı Isa-ac. “Ve dışı içinden çok daha güzel.”

Robin gülümsedi. Eskiden o da böyle düşünüyordu.

“Robin,” diye fısıldadı Oswin. “Bir cevap alabilir miyim? Lancaster sana neden insanların önünde hakaret etti?”

“Etmedi.”

“Ama insanların dedikleri doğru, öyle değil mi? Mahkeme önünde sana karşı sorumlu olmadığını ve herhangi bağınız ol-madığını söyledi.”

Robin iç çekti. “Tam olarak böyle söylemedi. Ve öncesinde benden özür diledi.”

“Harika...” dedi Oswin burnundan soluyarak.

Robin başını iki yana salladı. “Politik bir karardı ve politika her zaman görüldüğünden daha zordur. Burton kendine has bir derebeyi. Elbette tahta hizmet eden bir adam. Ama işletmesi için ona verilen tüm topraklar Lancaster’a ait.”

“Ee?”

“Yasalara göre, eğer bir adam alışagelmış bir suçla yargıla-nırsa işlettiği topraklar asıl sahibine geri verilir. Ama eğer bir hain olarak yargılanırsa, işlettiği topraklar Kral’a devredilir. Baş hâkim Kara Prens’in sadık bir adamıydı, şimdi ise Kral’ın sadık bir adamı. Ve Lancaster’ın payından bir parça koparabilmek için de bu davayı karmaşık bir hale getirdi.”

“Ulu Tanrım...”

Isaac istemsizce alnını buruşturdu. “Lancaster’ın çok toprağı var, sırf sana verdiği değerin göstergesi olarak, birkaç bin dümdüden vazgeçebilirdi.”

“Hayır Isaac, bunu yapamaz. Toprağından vazgeçmek demek, gelecekte güvenilir bir derebeyi olan Burton Kontu’ndan da vazgeçmek demek ve bunu göze alamaz. Hele ki piskoposlarla arası tekrar bozulduktan sonra.”

“Bunu yine nasıl başardı?”

“Uzun hikâye. Ama parlamentoda tekliflerinin hepsini yerle bir ettiler. Acilen bir müttefike ihtiyacı var.”

“Hm, peki Burton Kontu kim olacak?”

Robin cevap verecekti ki aniden beklenti dolu, coşkulu sesler yükseldi. Yirmi adam tarafından itilen idam arabası alana getirildi. Kalabalık bağıırıyordu ve ısıklık çalıyordu. Arabaya çürük lahanalar, taşlar ve sığır gübresi atılıyordu. Muhafızlar miğferlerine rağmen başlarını korudular.

“Hey hey, Giles, bize bir idam şarkısı söyle!” diye bağırdı biri.

“Altın zırhınız nerede Lord hazretleri?” dedi bir kadın.

Kalabalık yavaşça daha da öne gelmeye çalıştı, küçük tartışmalar oluyordu.

Robin, Oswin ve Isaac hâlâ kapalı sur kapısının girişinde duruyorlardı. Ama üçü de uzundu, net görebiliyorlardı.

Giles bacakları hafifçe açık bir ve elleri arkada bağlı bir şekilde arabanın önünde duruyordu. Thomas’ın dediğı gibi çok zayıflamıştı. Robin, Joanna’nın ölümünden sonra, Giles’ı hapis-hanede ziyaret etmeye tenezzül etmedi. Bu nedenle neredeyse altı ay boyunca sadakalarla ayakta kalmış olmalıydı.

İki muhafız hemen arkasında duruyordu. Bir papaz ciddi mimiklerle yanında durdu ve sesli bir şekilde dua etti. Giles se-yircilerin yuhalamaları gibi, onu duymuyor görünüyordu. Atılan bir taş ona denk geldiğinde, irkildi ama nereden geldiğine bakmadı. Boş gözlerle dümdüz ileriye bakıyordu.

Oswin kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sevgili Giles korkudan taş kesmiş. Az sonra altına yapacak.”

Robin yavaşça başını iki yana salladı. “Hayır, buna inanmıyorum. Korkmuyor.”

Isaac ona şaşkın gözlerle baktı. “Bunu da nereden çıkarıyorsun?”

“Bir zamanlar Mortimer’a Agnes’in morfinini verdiğimde, o da böyle olmuştu. Kocaman, boş gözler, uyuşuk hareketler.”

“Mortimer morfini nereden bulacak ki?”

Robin omuzlarını silkti. Ancak cevabı biliyordu. Onu Lancaster’ın gönderdiğinden emindi. Dük, Giles’in onursuz davranışlarından rahatsızlık duymuş ve Joanna’nın ölümüne üzülmüş olmalıydı. Lancaster, Giles’in görüşme taleplerini reddetmiş ve Kral’a onun merhamet yakarışlarını reddetmesini önermişti. Ve genç Kral da amcasını dinlemişti. Ancak Lancaster, Giles’ten ve yaptıklarından iğrense de onu soyluların yüz karası olarak görse de onu kendi safındaki düşmüş bir adam olarak görüyordu. Ve Giles ölmeyi yüzlerce kez hak etmiş olsa bile, sonu geldiğinde ağlayıp sızlamamalı ve merhametsiz Londralıların gözünde küçük düşmemeliydi.

Araba ağaçların altında durdu. Muhafızlar ellerini Giles’in omzuna koydular ve onu öne doğru ittirdiler. Giles tökezleyerek arabadan indi ve aralarında kalın bir direğin olduğu iki büyük karaağacın altından yürümeye başladı. Nöbetçi askerlerden birinin sağ elinde ilmekli bir ip vardı, yukarıya baktı ve ipi yukarıya fırlattı.

Kederli alayı idam alanına getiren Londralı Lord Coroner atından indi. Şişman, sakallı bir adamdı ve bir ayyaş olarak anılıyordu. Ve gerçekten de Giles’in karşında durduğunda hafifçe sallanıyordu. Önce mahkûma, sonra ipe baktı. Sonunda homurdandı ve askere başıyla onay verdi. O da ilmeği Giles’in başından geçirdi.

Giles gözlerini kırptırdı ve etrafına baktı. Aniden neler olduğunu kavramış gibi görünüyordu. Dudakları yavaşça hareket

ediyordu ama sesi çıkmıyordu. Sonra o bakışları yine daldı, huzursuz ve akli karışık göründü.

Muhafızın yanına bir adam daha geldi, sonra bir tane daha.

“Bitirin peder, biz hazırız.”

Peder duasının yarıda kesti, istavroz çıkardı ve kenara çekildi.

Askerler çavuşlarına baktılar. Çavuş başıyla işaret verdi, bir asker merdivenden birkaç basamak çıktı ve Giles’ı de gelmesi için çekıştirdi, bu esnada diğler askerler ipin diğler ucunu gergin tutuyorlardı. Merdivendeki adam Giles’ı itti ve çıplak ayakla basamakta duran Kont boşluğaya kaydı.

“İyi yolculuklar Giles!” diye bağrdı bir genç.

“Yavaş olun askerler!” diye bağrdı biraz sağda bir adam. “Onu dans ettiğini görmek istiyoruz. Boynunu hemen kırmanın!”

Ama işlerini biliyorlardı. Giles’ın düşüşü yumuşak ve yavaştı. Boynundaki sıkı düğüm çenesini göğsüne bastırmıştı ama boynu kırılmamıştı. Birden gözlerini açtı ve tıpkı ağaç dalında oturan bir adamın bacaklarını sallaması gibi, yavaş yavaş debelenmeye başladı.

Isaac arkasını döndü. “Hadi gidelim.”

Robin onu durdurdu. “Ölmeden önce birinin ipi kesip onu kurtarmadığından emin olmak istiyorsak, bir süre daha beklemek zorundayız.”

Oswin başını salladı. “Bu saatler sürebilir. Gerçekten profesyonelce asıldı.”

Kalabalık mırıldanarak dağılmaya başladı. İdam istedikleri gibi olmamıştı. Giles’ın masum olduğuna dair itirazlar, yalvarmalar, yakarmalar olmamıştı, son söz söylenmemişti ve son anda Kral’ın elçisi gelip affedildiğini bildirmemişti. Sadece sıkıcı bir idamdı. Şarap satıcıları ve fırıncı gençler gitti, zanaatkârlar ve dükkân sahipleri iş yerlerine geri döndüler, kadınlar çocuklarını topladılar ve yemek pişirmek için evlerine döndüler. Sonunda, sadece Giles’ın ruhunu teslim etmesini bekleyen iki

nöbetçi kalmıştı. Ama Giles acele etmiyordu. Ara sıra, rüzgârın terk edilmiş alandan sur kapısına kadar getirdiği tuhaf sesler çıkarıyordu.

Isaac paltosuna iyice sarmalandı ve ellerine sıcak nefesini soludu. “İstediğiniz şeyi düşünebilirsiniz ama buradaki işi bitince ben bir kiliseye gideceğim.”

Oswin gülümseyerek omzuna vurdu. “Bu çok kolay, Londra’da genelevden çok kilise var, hangisine istersen seve seve götürürüm seni. Gerçi yalan olmasın...”

★

“Size karşı olan sabrımı yitirmek üzere olduğumu söylemeliyim efendim.”

“Sarsıldım.”

“Tanrı aşkına Robin, reddedemezsiniz.”

“Yapabilirim.”

“İmkânsız.”

“Neden? Protokol öngörmediği için mi?”

“En azından daha önce hiç olmadığı için.”

“Her şeyin bir ilki vardır Lordum.”

Lancaster dalgalandıran paltosuyla önünde volta atıyordu. Westminster Sarayı’nın içinde bulunan küçük kilisenin bitişiğindeki dairesi çok soğuktu. Oda az mobilyalı ve sadeydi, çünkü nadiren kullanılıyordu. Duvarlarda içeriyi ısıtacak halılar ve şömine yoktu.

“Kim olsa mutlu olurdu!”

“Herkes mutlu olacaksa, neden onlardan biri olmuyor da ben oluyorum?”

“Nedenini biliyorsunuz. Ben sizi istediğim için ve Kral’ın arzusu da bu olduğu için. Bu çok mantıklı, neticede karınız Burton’ın en büyük kızıydı, oğlunuz onun torunu.”

“Ama... istemiyorum.”

“Nedeni ne?”

Robin gözlerini kaçırdı ve cevap vermedi.

Lancaster gözlerini devirdi. “Eski zamanlarda yaşamayı çok

isterdim ve şimdi bir cevap almak için size işkence ettirirdim! Sizin bu ukalaca geri çekilişleriniz sıradışı.”

Robin istemsizce tebessüm etti. “Artık Burton’la alakam olmasını istemiyorum.”

“Saçma! Orayla ne istiyorsanız onu yapabilirsiniz. Bir köylü cenneti Robin, buna nasıl karşı koyabiliyorsunuz?”

“Sizin gölgeniz olarak kalmak isteyişimi neden bu kadar kınmıyorsunuz?”

“Hiç kimse Burton Kontu’na bana hizmet etmeyi yasaklayamaz.”

“Ama aynı olmayacak.”

“Bu sadece size bağlı.”

“Ya... Kral’a yemin etmek zorunda kalırsam ve sonra bir başka yemini yerine getirmek için diğer yemini bozmak zorunda kalırsam?”

“Şuna bakın! Siz de bana piskoposlar, Avam Kamarası ve sevgili kuzenim, March Kontu kadar az güveniyorsunuz. Robin, ben Lancaster Dükü olduğum sürece, Kral’a olan yemini-nizi bozmak zorunda kalmayacaksınız. Bunu gerçekten bilmeniz.”

Robin mutsuz bir ifadeyle başıyla onayladı. Bunu biliyordu. Yine de küçük, aptal bir velete sadakat ve hizmet yemini etmek istemiyordu. Tüm ülkede hizmet etmek isteyeceği tek bir toprak vardı.

Lancaster sanki ne düşündüğünü okumuş gibi, “Waringham! Sorun bu, öyle değil mi? Burton’ı aldığınızda, Waringham’ım üzerindeki hakkınızı kaybedeceğinizi düşünüyorsunuz.”

Robin kızardı. Kendini yakalanmış gibi hissediyordu. “En’olmuş? Öyle olmayacak mı?” diye sordu hararetle.

Lancaster omuzlarını silkti. “Olacak diye bir kaide yok. Koşullarla doğru orantılı. Ayrıca Waringham sizin için şu sıralar uzak ihtimal!”

Robin alnını buruşturdu. “Neden?”

Lancaster bir müddet ona baktı ve sonra kollarınıiki yana

açtı. “Bilmiyor. Londra’daki dedikoduları duymamayı başarmış. Waringhamlı Mortimer evlendi Robin. Ağustos’ta. Karısı hamile.”

Robin dişlerini sıktı. Bu sert bir darbeydi. “Evlendi mi... Kiminle?”

“Lord Greenley’nin kızı.”

“Greenley. Demiştiniz ki...”

“Ne dediğimi biliyorum. Ama Waringham ilk önce onu hamile bıraktı ve sonra evlenme teklifi etti. Greenley, onları aceleyle evlendirmekten başka ne yapabiliirdi? Kral da buna memnuniyetle izin verdi. Onu Waringham’da çılgınlar gibi seviyorlar.”

“Ama Mortimer ondan isteyebilir ki? Greenley’nin tek kuruşu yok.”

“Hayır ama kız bir güzellik abidesi. Ve sanırım bir mirasçı istiyordu. Şansı varsa yakında ona sahip olacak.” Sustu ve Robin’in gözlerinin içine baktı. “Biliyorum, bu sizin için çok acı ama geçmişİ unutmalısınız Robin. parlamento babanızın üstündeki tüm suçlamaları çekti, o saygınlığını tekrar kazandı ve şimdi doğduğunuzdan beri hakkınız olan bir şeyi yapma fırsatınız var. Daha ne istiyorsunuz?”

Robin yavaşça başını salladı. Bunu açıklayamazdı. İçinde, karnında bir yerde can sıkıcı bir öfke vardı. Mortimer gerçekten de başarmıştı. Bunu ne kadar istediğı şüpheliydi ama şimdi Waringham sonsuza kadar kendi elindeydi. Tanrı kesinlikle, eyerci Will’in, Martha’nın kardeşlerinin, tekerlekçi Rodney’nin ve tüm çocukluk arkadaşlarının, Mortimer’in boyunduruğı altında olmasını istiyordu. Robin’e, onlara olan minnet borcunu kanıtlamak için bir fırsat vermek istemiyordu. Onları yarı yolda bırakmaya zorlanıyordu.

Arkasını döndü ve küçük pencereden baktı. Sarayın iç avlusu bir çamur deryasına dönmüştü. Nöbetçiler duvarın gölgeğinde keyifsiz bir şekilde dolaşıyorlardı, bir demircinin çekiç sesi etrafa yayılıyordu, seyrek yağan kar tanesi yere düşüyordu.

Robin, gece boyunca yağacak olan kar tanelerinin Giles'ın salı-
lanan bedeninin üzerine yağıp onu nasıl da kaskatı bir kardan
adama dönüştüreceğini düşündü. Burton'ı, avı, Hal'i ve Joan-
na'yı düşündü. Tüyleri diken diken oldu. Hiçbir şey, onu soğuk
kuzeydeki kasvetli kaleye götüremezdi. (Batı, dediğini duydu
Joanna'nın zihninin içinde, burası batı Robin, Northumber-
land kuzeyde...) Fernbrook'ta yaşayabilmişti, rahat bir sürgün
olmuştu ve neredeyse Waringham'daki haranın birebir kop-
yasını inşa etmişti. Burton'da hara olmayacaktı. Fernbrook'a
bu kadar yakın bir yerdeyken, orada hara yapmaya kalkışmak
saçmalık olurdu. Ayrıca girişimci ruhu eksikti. Isaac tabii ki
Fernbrook'ta kalırdı, Elinor ve Hal'de. Lancaster bu kez onu
gerçekten yabancı bir diyara göndermek istiyordu ve yalnız ka-
lacaktı. Bu korkunçtu.

"Oğullarınızı da düşünmelisiniz Robin!" dedi Lancaster.

Robin yüzünü buruşturdu. "Evet, biliyorum. Yine de... baş-
ka birini seçmelisiniz."

Lancaster iç çekti. "Başka birini isteseydim, onu seçerdim.
Olmak zorunda. Robin Fitz- Gervais olarak bana büyük yararla-
rınız dokundu, Burton Kontu olarak paha biçilemeyecek kadar
kıymetli olacaksınız. Lancashire'daki gözüm kulağım olacaksı-
nız, parlamentodaki lordlar arasında denge noktası olacaksınız."

"Yanlış düşünüyorsunuz. Köylüler için belirlenen yeni kafa
vergisini hiçbir zaman onaylamayacağım. Tam tersine, onu ön-
lemek için elimden geleni yapacağım.

"Eh, yapacak bir şey yok ama başaramayacaksınız, o yüzden
fark etmez. Ne zaman benimle aynı fikirde olacağınızı, ne za-
man olmayacağınızı çok iyi biliyorum. Size güvenebilirim. Ve
Burton'da güvendiğim birine ihtiyacım var. O yüzden kabul
edin ve kendinizi daha fazla naza çekmeyin."

Robin kollarını kavuşturdu. "Aksi halde ne olur?"

Lancaster huzursuz yürüyüşünü kesti ve gülümsedi. "Size
şantaj yapacağımı mı düşünüyorsunuz? Robin, Robin. Beni ne
sanıyorsunuz?"

İngiltere'nin en büyük şantajcısı, diye düşündü Robin öfkeyle ama bunu söylemedi. Ayaklarının altındaki taş karolara baktı ve cevap vermedi.

Lancaster işaret parmağını ağız kenarına koydu ve gözlerini kıstı. "Bunca yıldır bunu hâlâ kavrayamadıysanız, size şimdi politika sanatı hakkında bir sır vereceğim: Öyle adamlar vardır ki onlara şantaj yaparsın, bazılarına da sadece yem atarsın. İkisini ayırt etmek oldukça önemlidir Robin. Siz Burton'ı kabul edin, Waringham'daki her köylü için kafa vergisini kendi kesemden ödeyeceğim."

Robin ona şaşkın gözlerle baktı. Şantaja çok benzeyen bir yem, diye düşündü. Cevap vermek için kendine zaman tanıdı. Ama sadece bu konuya karşı olan tutumunu korumak için. Tuzağa düşmüştü, bunu reddedemezdi. Bu, halkının büyük kısmını aklıktan, sefaletten kurtaracağı anlamına geliyordu. Onlara hizmet edebilmenin tek yoluydu. İsyan etmemek için ellerini yumruk yapıp kendini zor zaptetti ve yavaşça derin bir nefes aldı.

"Mortimer'ın bunu asla bilmemesi gerekiyor."

"Elbette."

Robin reverans yaptı. "Size bana sunduğunuz bu büyük onur için minnettarım Lordum."

Lancaster iç çekti. "Bu abartılı olur. İstemediğini çok iyi biliyorum. Ama her şey İngiltere'nin refahı için Robin. Sizi uyarmadığımı söyleyemezsiniz."

Robin başını iki yana salladı. "Hatırlıyorum. Her şeyi hesaba katmıştım ama bunu değil."

"Evet, hayat bazen hayal ettiğimizden çok daha farklı olabiliyor... Fikrinizi değiştirmeden önce Kral'a gidelim. Bekliyor."

Robin küçük odanın kapısını açtı. Lancaster'a önceliği verdi. Dük birkaç saniyeliğine önünde durdu.

"Biliyor musunuz, Düşes vebadan öldüğünde, İngiltere'ye, savaşa ve devlet işlerine sırtımı dönmek istedim. Kısa bir süre tüm bunların ne kadar anlamsız olduğunu gördüm. Ama geçti.

Bugün yine, o her zamanki kör, kibirli salağım. Büyük satranç oyunu en etkili ilaç.”

Robin kapı kolunu bıraktı. “Sizin için kesinlikle öyledir Lordum. Ama benim için değil.”

“Değil. Biliyorum. Belki bir gün olur.”

Kral onları geniş, şatafatlı döşenmiş özel odasında karşıladı. Ateşin karşısındaki sırma kumaş kaplı koltuğunda tek başına oturuyordu, genç bir av köpeği kafasını onun kucağına koymuştu. Kral hayvanın kısa, iri kulaklarından biriyle oynuyordu.

Babası ve amcası gibi açık tenli, koyu saçlı, yakışıklı bir genç, diye düşündü Robin. Ondan bir yaş daha genç olan Henry’den daha çocuksu ve zayıf görünüyordu.

Robin dükün yanına, sağ dizinin üstüne çöktü.

Richard köpeği kucağından itti, ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ayağa kalkın sevgili amcam.”

Lancaster ayağa kalktı ve başıyla Robin’i işaret etti. “Fitz-Gervais, majesteleri, arzunuz üzerine Burton Kontu olacak.”

Richard Robin’e ilgisiz bir bakış attı. “Evet. Arzularımla ilgili bana tavsiyelerde bulunmuştun, öyle değil mi amca?”

“Öyle.”

“Sizi sarayımızda az gördüm Fitz-Gervais.”

Robin onun gözlerinin içine baktı, belki de nezaket kurallarının izin verdiği kadar biraz daha fazla. Kral’ın fikrini değiştirmesini umuyordu. “Son zamanlarda sarayda kalmaya fırsatım olmadı majesteleri,” dedi.

“Hm, yazık. Sizi uzak tutan şey neydi?”

“İskoçlar ve ailemin başına gelen şanssız olaylar yüzünden, belki de duymuşsunuzdur.”

“Evet, duydum. Söylediğiniz gibi büyük şanssızlık. Ama bazı insanlar, kayınbiraderinize, daha çok bir ağabey gibi kucak açmış olsaydınız farklı olabileceğini söylüyor efendim.”

Robin böyle bir şeyi kimin söylemiş olabileceğini tahmin edebiliyordu. “Belki de haklılardır. Ama hiç kimse bu yüzden bir insanın evini yakmamalı.”

Kral elini kaldırdı. “Ya da Kraliyet’in huzurunu bozmamalı, bu konuda haklısınız. Ama bir soyluluk unvanı kazanmak, bir kadının kaybıyla aynı değerdedir, öyle değil mi?”

Robin hafifçe irkildi. Dudaklarını ısırdı ve cevap vermedi.

Lancaster öksürdü. “Fitz-Gervais, Kral’la başbaşa konuşmamız lazım, sanırım şimdilik gidebilirsiniz.”

Richard amcasına hoşnutsuz bir bakış attı ama Robin’e izin verdi. “Dışarıda bekleyin efendim.”

Robin doğruldu, sessizce eğildi ve uzun adımlarla kapıya doğru gitti. Dışarı çıktığında kaçmayı düşündü. Westminster’i terk etmek, Londra’dan izinsiz ayrılmak, Waringham’da Conrad’ın yanında kalmak veya sürgüne gitmek. Ne olursa olsun, bir daha asla kimsenin kendisini bu şekilde incitmesine izin vermek istemiyordu. Ancak bir karar vermesine fırsat olmadan önce, Lancaster kapıyı hızla açtı ve onu bir el hareketiyle içeriye çağırdı. Robin yüzünün öfkeli olduğunu fark etti, belli ki kral Richard sert sözler sarf etmekten kaçınmamıştı. Ve Kral’a baktığında, tahmininin doğru olduğunu anladı. Tüy bitmemiş çocuk yanakları utançtan al aldı.

Robin gülümsemek için çaba sarf etti sakladı ve tekrar diz çöktü.

“Burton’ın topraklarını yönetmeyi kabul ederseniz, bizi mutlu edersiniz efendim,” dedi Kral.

“Teveccühünüz majesteleri. Gurur duyarım,” diye cevap verdi Robin.

Richard karşısına geçti. “O zaman yemin edin.”

Kral’ın soğuk, nemli elleri onunkileri tuttuğunda yeminini etti ve kendini berbat hissetti. Sanki yalan söylüyor gibiydi.

Westminster Salonu hayli doluydu. Robin, bu sık soyluların çoğuna aşinaydı. Kral’ın boş tahtının yanında, Richard’ın annesi Joan oturuyordu, hâlâ çok güzel bir kadındı. Lancaster Robin’e başıyla bir işaret verdi ve Joan’ın yanına gitti. Kral’ın geldiğini gördüğünde kadının kederli yüzü aydınlandı.

Büyük sofranın ilerisinde Mortimer ve de Gray oturuyordu. Gözlerini dikmiş Robin'e bakıyorlardı, sanki onu bakışlarıyla bıçaklamaya çalışıyorlardı. Robin soğuk bir ifadeyle tebessüm etti ve hafifçe eğildi. Masanın diğer ucunda oldukça sempatik bir grup keşfetti. Oraya doğru yürümeye başladı. Fitzroy, Isabella, Henry ve Percy yan yana oturmuş, bir tüccarı parası yüzünden dolandıran, üstelik bu işi o tüccarın karısıyla birlikte yapan, açgözlü bir rahibin hikâyesini anlatan Chaucer'i dinliyorlardı. Robin güzel baldızının yanına oturdu ve onunla tokalaştı. Sonra espirili ve komik anlatılan hikâyeye daldı, diğerleriyle birlikte Chaucer'in mimiklerine ve değiştirdiği sesine güldü.

Chaucer hikâyenin sonuna geldiğinde, onu hayranlıkla alkışladılar ve şair eğilerek selam verdi, yüzünde, performansı her bittiğinde olduğu gibi, utangaç bir ifade belirmişti.

"Gerçekten Geoffrey, bu mahrem bir hikâyeydi," dedi Henry gülererek. "Halbuki aramızda bir bayan var."

Percy kaşlarını kaldırdı. "Ama o senin kadar şaşkın değil, seni bağnaz."

Isabella gülümsedi ve Henry'yle Percy masanın altından birbirlerine tekmelediler.

Isabella Robin'e döndü. "Söylenenler gerçek mi?"

"Genelde değil." Eliyle işaret etti, hizmetçilerden biri hızla gümüş kupada şarap getirdi.

"Bu sefer doğru olabilir," dedi Chaucer.

"Seni kutlamalı mıyım?" diye sordu Fitzroy.

Robin çaresizce başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Kutlaman daha iyi olur."

Isabella yutkundü ve başını tıpkı Joanna'nın yaptığı gibi yukarı kaldırdı. "Sevindim Robin. İsminin onurunu geri kazancaksın, hepimiz bu kâbusu unutmaya çalışabiliriz."

Fitzroy dikkat çekmeden Isabella'nın elini okşadı. "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Percy, Robin'e baktı. "Korkarım eskiden hizmetinde bulunduğum adam bu durumdan hoşlanmayacak."

Robin de ona baktı. Karşısında koyu kumral, genç bir şövalye vardı, uzun boylu değildi ama güçlü ve atletikti. On dört yaşında olmasına rağmen, artık bir şövalye yardımcısı gibi görünmüyordu. Percy'nin odada olduğu hissediliyordu, o dikkat çekmek istemese bile. Robin ona karşı, belki de hiç hak etmediği halde, şüpheli bir tutum içindeydi, çünkü o babasının oğluydu. Ama Robin'i de etkisi altına alıyordu. Dirseklerini masaya dayadı. "Çok yazık efendim."

Percy gülümseyerek başıyla onayladı. "Evet, kesinlikle keyfi kaçacak."

"O zaman iki kişiyiz."

Percy alt dudağını ısırdı ve Robin'e bardağını kaldırdı. "Hoşunuza gitsin, gitmesin sizi kutlarım. Babam Northumberland'ın düşündüğü şey kendi fikridir, benim düşündüğüm benim fikrim. Ve bu küçük bağnaz..." Henry'nin sırtına vurdu, "...size güveniyor. Biraz uysal ve kitap kurdu olabilir ama genelde onun düşüncelerine güvenebilirsiniz."

Henry iç çekti. "Eldivenim nerede..."

Gülüşüler ve sohbet etmeye devam edecekken Kral, genç amcası Thomas, yani Lancaster'ın en küçük kardeşiyle birlikte teşrif etti. Thomas, Richard'a, tahtına kadar eşlik etti, Kral, kendisini ve danışmanlarının Robert Fitz-Gervais'i yeni Burton Kontu olarak seçildiğini bildirdi. Robin böylelikle savaşta ve barışta Lancaster Hanesi'nin yanındaydı. Robin, Kral'ın önünde eğildi ve bu mutsuz anı birazcık tatlandırmak için Mortimer'a baktı. Waringham Kontu bembeyaz olmuş bir halde yerinde otururken, diğerleri kadehlerini kaldırmış Burton Kontu'nun sağlığına içiyordu. Robin'in bakışını fark ettiğinde, yavaşça elini uzattı, kadehini kaldırdı ve içindekini yere döktü.

Percy salonda bunu fark eden tek kişiydi. "Buna izin mi vereceksiniz? Neden onu düelloya davet etmiyorsunuz?"

"Kaçacaktır."

"O zaman onu zorlayın?"

Robin başıyla onayladı. "Günün birinde belki. Elime onu öldürmek için fırsat geçtiğinde."

Genç Percy dişleri arasından ısılık çaldı. “Demek ki birçok kişinin düşündüğü kadar zararsız biri değilsin Lordum.”

Robin ona sinirli gözlerle baktı. Düşüncesi değil, ifade ediş şekli onu dehşete düşürmüştü. Başını iki yana salladı. “Zararsız mı, hayır! Sadece sabırlıyım.”

Percy yüzünü ekşitti. “Bu benim asla olmadığım bir şey.”

Yeni haber Savoy’a kadar ulaşmıştı. Robin akşam Lancaster, Henry ve Percy’yle oraya vardığında, tebrik etmek için bekleyen birçok insan vardı. O gelene kadar hepsi salonda beklemişti ve içeriye girdiğinde, onu tebrik etmek için etrafını çevrelediler. Şövalyeler, Leydiler, yardımcılar, görevliler ve muhafızlar. Robin şaşkın gözlerle tebrikleri kabul etti.

Birbirlerini tekrar görmelerini kutlayan Lionel ve Oswin, birbirlerine sarıldılar. Henry, normalde her açıdan ölçülü olan öğretmenlerinin yabancılarla olan ilişkilerini inceledi. Katherine Swynford, Robin’i kucakladı, yanağına kocaman bir öpücük kondurdu ve sonunda Robin’in hak ettiği şeye kavuştuğunu söyleyerek gülümsedi. Francis’in gururdan gözleri parıltıyordu. Onun için büyük bir mutluluktı. Robin’in yardımcısı olarak kaderin cilvelerini en yakın yaşayanlardandı.

Isaac ve Leofric uzaktan izlediler. Kalabalığın Robin’in yanından ayrılmasını beklediler. Sonra onu ortalarına aldılar ve lüks odasına kadar eşlik ettiler.

“Bu durumun iyi tarafları da var Robin,” dedi Isaac.

“Öyle mi?”

Isaac duvara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “İstersen seninle Burton’a gelirim.”

Robin bu teklifin geleceğini biliyordu. Kalptendi ve gerçekten büyük bir anlam ifade ediyordu. Başını iki yana salladı. “Sen Fernbrook’a aitsin Isaac, hepimizden daha fazla. Toprağı sana vermeyi düşünüyorum. Ve üreticilikten elde ettiğimiz geliri yarı yarıya bölüşeceğiz.”

Isaac gözlerini açtı. “Robin...”

“Ne?”

“Be... Ben bunu kabul edemem, ben ...”

“Evet evet, ne olduğun ve ne olmadığınla ilgili beni sıkma. Onu al ve beni rahatlat.”

Isaac söyleyecek söz bulamadı. Tavana baktı ve dünyanın sallandığını düşündü.

Leofric’in aklına bir fikir geldi. *Yanına Gisbert’in kardeşlerinden birini al. Bir kâhyaya ihtiyacın olacak. Vê bir yoldaşa.*

Bu fikir Robin’in hoşuna gitti. “Evet, kötü bir fikir değil.”

Burton’da durumlar nasıl? Borçları da mı üzerine aldın?

Gülümseyerek başını iki yana salladı. “Hayır, Lancaster bunu en sadık adamından bile beklemez. Ben Giles’in mirasçısı değilim, onu ardından gelen adamım. Alacaklıların makbuzları ellerinde kalacak. Bana kalan sadece kale, çiftlik ve topraklardan geriye ne kaldıysa. Burton dışında birçok köy, devasa ormanlar, taş ocağı, Fernbrook ve Harley hariç sekiz mülk ve iki manastır var. Köylülerimin işlettiği toplam üç bin metrekarelik toprağım var, bu da demek oluyor ki altı yüz adam bana kira ödüyor ve yaklaşık iki bin insan benim mülkiyetim altında. Tanrım, düşündükçe kötü oluyorum...”

Leofric eliyle boş ver işareti yaptı. *Bu onlar için bir nimet. Bunu düşün.*

“Belki yarın.”

Isaac dalgın gözlerle başını salladı. “Robin, düşündüm. Senin derebeylerinden biri olacağım. Neden Isaac, hür doğmamış piç Isaac, bu görevi üstlenmesin ki? Dünya daha çılgın şeyler de gördü. Ama üreticilikten kazanılanı seninle paylaşmayacağım.”

Robin başını salladı. “Tamam, o zaman, yüzde kırkını alırım.”

“Bunu kastetmedim. Damızlığı bölüşeceğiz. Sen atların yarısını alacaksın ve Burton’da tekrar başlayacaksın. Aksi halde iflas edersin.”

Robin ona şaşkın gözlerle baktı. “Bu nasıl olacak? Karşılıklı olarak birbirimizin işini mahvederiz. Burton ve Fernbrook birbirine çok yakın.”

Ama Isaac her şeyi düşünmüştü. “Aynı açık arttırmada olacağımız için, birbirimize rakip olmayacağız. İlkbaharda üç yaşındaki atlarımı Burton’a getireceğim ve sen de pazarda iyi iş çıkarabileceksin. Köylülerin mutlu olacak. Ve beraber şimdikinden daha fazla at ürettiğimizde, çok daha iyi olacak. Her yıl satışlarımız şimdikininki iki katı olacak.”

Robin ona emin olmayan gözlerle baktı. Fikir iyiydi, Burton’ı neredeyse katlanılabilir yapıyordu. “Ama ben orada değilken, harayla kim ilgilenecek?”

Oswin tabii ki, diye atıldı Leofric. Sen Burton’dayken hiçbir şey onu Fernbrook’ta tutamaz. Ve başka birileri de bulursun. İki bin kişi arasından atlardan anlayan birilerini mutlaka bulursun. Kim bilir, belki Hal’in Burton’da birkaç kardeşi vardır Isaac’in söylediğini yap, Robin. Yoksa dayanamazsın ve saçma sapan şeyler yapabilirsin.

Robin okudu ve onu başıyla onayladı. “Evet evet. İkiniz de haklısınız. Tanrı aşkına, keşke Waringham’ı hiç bırakmasaydım...”

Bölüm 34

Burton, Mayıs 1379

Robin kutlama gününü, Lancaster ve Henry'yle Savoy'da geçirdi ve otuz birinci yaş gününden bir gece önce, bir şarap tulumuyla birlikte karla kaplı bahçeye çıktı ve yıldızlı gökyüzünün altında, kederinin verdiği ıstırapla zavallılığına acıyarak içti, dondurucu gece soğuğuna rağmen, sarhoşluğun verdiği bitkinlikle yere devrildi ve neredeyse ölüyordu. Yakalandığı grip, yüksek ateş ve titremeye geldi, akciğerlerine yerleşip yerleşmeyeceği kesin değildi. Şubat başlangıcında iyileşti ama ruh hali değişmedi. Melankolik ve durgundu. Lancaster'ın atlarıyla ilgileniyordu, saraydaki çocuklara ders veriyordu, Geoffrey Chaucer'in romanlarının İngilizce çevirisini okuyordu, Lancaster'ın ölmüş odacısının genç dul eşiyle, keyif almadığı bir ilişkiye başlamıştı ve bunları yaparken sanki başka biriymiş gibi hissediyordu

İlkbahar geldiğinde, Lancaster onu oradan aceleyle uzaklaştırdı. "Artık gidin Robin. Aziz George'un kılıcı aşkına, sizi artık burada daha fazla görmek istemiyorum. Gidin!"

"Nasıl isterseniz Lordum."

"İsa aşkına, siz sarhoşsunuz..."

"Doğru."

Dükün yüz ifadesi ciddileşti. "Bu mu teşekkürünüz?"

"Evet, bu teşekkürüm."

"Hm. Belki de bir hata ettim. Sizi zorlamak aptalcaydı. Burton'ı başka birine vermeliydim. Bunun ne büyük bir onur olduğunu bilecek ve sorumluluktan korkmayacak birine."

"Haklısınız. Mesela, kuzenim Gisbert."

“Peter De Gray’i düşünmüştüm.”

Robin güldü. “Kötü bir fikir olabilir, çünkü De Gray’in ar-
dında onu temsil edecek bir soyu olmayacak ama bu itiraz etti-
ğim anlamına gelmesin.”

Lancaster ellerini beline koydu. “Sör...”

Robin ellerini kaldırdı. “Tamam, gidiyorum. Ertelemenin
bir anlamı yok. Yarın erkenden gitsem olur mu?”

“Kesinlikle. Henry’yi de yanınıza alacak mısınız?”

“Zevkle... Neden?”

“Bir adamın ölü bir çiftliği nasıl canlandırabildiğini öğren-
mesini istiyorum.”

“Oh... Bu basit. Sadece at yetiştirmeli.”

Lancaster iç çekti. “Evet evet. Gerçekten sarhoşsunuz.”

“Bunu inkâr etmedim.”

“Bilinciniz Portekizli elçiyi karşılayacak kadar yerinde mi?”

“Halbuki bilinçli olmak bunu yaparken engel teşkil edebi-
lir.”

Lancaster gülümsedi. “Bu doğru. Robin...”

“Lordum?”

Dük tereddüt etti ve sonra eliyle boş ver işareti yaptı. “Yarın,
tamam mı? Bana söz verdiniz?”

“İsteğiniz buysa, yarın.”

“Evet, ne kadar erken, o kadar iyi.”

★

Belki de bu kadar çok zaman harcaması iyi olmuştu. Mayıs
başlangıcında Burton’a vardığında, sıcak güneşin altındaki ke-
derli, karanlık kale parlıyordu, orman ve tarlalar kalın bir çiçek
örtüsüyle kaplıydı ve kuşlar geç gelen sıcak ilkbahar kokusuna
sevinmişlerdi. Burton hatırladığından daha da davetkâr görü-
nüyordu.

Kalenin iki köşe kulesi ve bir su yolu vardı. Köprünün tah-
taları kötü durumdaydı, yosunla kaplıydı, yer yer parçalanmıştı,
kaygandı ve küflüydü. Ama neyse ki kapıda nöbetçi vardı. Genç
asker nöbetçi kulübesinden çıktı ve yolunun üstünde durdu.

“Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?”

“Burton Kontu ve içeri girmek istiyorum.”

Asker şaşkın bakan gözlerini kırıştırdı. Daha sonra Robin’in birinci sınıf zırhı, kaliteli ve kalabalık, donanımlı maiyete baktı, sonra kalkanının üstündeki hanedan armasını gördü. Robin’in yeni arması dörde bölünmüş bir semboldü, sol üstte ve sağ altta tek, arka fon yeşil renkti, diğer iki bölümde Burton’ı temsil eden şahin resmi vardı.

Genç muhafız eğilerek selam verdi. “Hoş geldiniz Lordum.”

Kenara çekilerek Robin’e yol açtı. “İsterseniz yüzbaşını çağırabilirim?”

“Hayır, görevinin başında kal. Ben onu bulurum.”

“O...” Genç hafifçe öksürdü. “Büyük salonda olmalı efendim. Biz... şey... geleceğinizi bilmiyorduk.”

Robin gülümsedi. “Ağır bir darbe, öyle değil mi?”

Genç asker mutsuz bir yüz ifadesiyle başıyla onayladı.

Robin atıyla yanında geçti ve diğerleri takip ettiler. İç avluda kulenin girişinin önünde durdular, atlarını almak için kimse gelmemişti.

Oswin iç çekti. “Ben ilgilenirim Robin.”

“Olmaz. Francis ve diğer çocuklar bununla ilgilenir. Sen yeni yüzbaşısın ve pozisyonunu bilmelisin.”

“Ben neyim?”

“Hm. Burada ne tür bir çeteyle karşılaşacağımızın önemi yok, sanırım sen hızla hepsini adam edersin.”

Oswin gülümseyerek omuz silkti. “Evet, bu kesinlikle çok eğlenceli olacaktır.”

Francis ve diğer çocuklar orada kalıp atları sur kapısının yanındaki birkaç demir halkaya bağladılar. Robin misafirleriyle ve evinin eski-yeni tüm üyeleriyle büyük salona doğru yürüdü. Burası son gördüğünden beri çok değişmişti.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Percy. “Burası Sodom ve Gomorra gibi.”

“Ve on gün içinde babam gelecek,” diye iç çekti Henry.

“On gün epey bir zaman,” dedi Robin’in kuzeni Joseph Finley. Sesi hissettiğinden daha emin çıkmıştı.

Henry Fitzroy birkaç adım öne çıktı ve eldivenli eliyle masaya vurdu. “Yeni Lordunuz ve Leydi Isabella burada! Kafa çekmeyi kesip ortaya çıksanız nasıl olur?”

Salon sustu. Giles’ın hâlâ kalede olan ve görünüşe göre aylardır büyük salonda eşkıyalar gibi yaşayan bir grup adamı, bardaklarını bıraktılar, rengârenk boyanmış fahişelerinden ellerini çektiler ve onlara bakmaya başladılar. Robin dördünü tanıdı, geçen yaz Giles’la birlikte Fernbrook’taydılar. Fitzroy’un yanında durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve tek tek hepsinin yüzüne baktı.

“Bu kalenin komutası kimde?”

Uzun bir tereddüitten sonra, uzun boylu, sakallı, kırmızı burunlu bir adam ayağa kalktı. “Bende... Lordum.”

“Anahtarları kâhyaya ver.” Robin, Joseph’i gösterdi. “Daha sonra eşyalarınızı ve atlarınızı alın. Bir saat içinde kaleden ayrılın. Hepiniz. Hanımlar... siz de.”

Üzgün bir şekilde homurdandılar.

“Geçen yılki askerlik ücretimiz ne olacak?” diye sordu bir tanesi.

“Şarap fiçılarım, erzaklarım ve tükettiğiniz şeylere ne olacak? İsterseniz hesap yapmayalım. Şimdi dediğimi yapın, dışarı!”

Sesi yüksek çıkmamıştı ama adamlar başlarını eğdiler, masadan kalktılar ve kapıya doğru yürüdüler.

“Fitzroy, Little, Hemmings, gerçekten gittiklerine ve yanlarına hiçbir şey almadıklarına emin olun.”

Üç şövalye dışarıya çıktı.

Robin Isabella’ya döndü. Üzgün gözlerle etrafa bakıyordu. Elini onun omzuna koydu. “Bu sadece pislik ve düzensizlik. Söylesene, burada güvenilebileceğimiz insanlar var mı?”

Isabella çaresizce omzunu silkti. “Bilmiyorum... Birçoğunu korkutmuş olmalılar. Ama John, babamınsakisi ve dadı Kate var. Belki...”

“Onları bulmaya çalış. Rollins, Isabella’ya eşlik eder misin? Salonu düzene sokacak hizmetkârlara ihtiyacımız var, biri de bize yemek pişirmeli. Bunlarla ilgilenin.”

Isabella ve Rollins de dışarı çıktı.

Robin, Lancaster’ın öğüdünü dinlediği ve buraya gelmeden önce birkaç adamı hizmetine aldığına minnettardı. Henry, Fitzroy ve kuzeni Joseph dışında, ikisi evli olan beş şövalye daha almıştı. Başlangıç için bunu yeterli görmüştü. Kalede büyük bir değişim yapmak mümkün değildi, Burton mali çöküntüye uğramıştı ama nasılsa büyüyecekti. Şövalye yardımcıları şövalye oldular. Yeni şövalye yardımcıları geldi, daha çocuklardı. Başlangıç olarak maiyeti yeterliydi. Şövalyelerini çok dikkatli seçmişti ve hepsini iyi tanıyordu. Hepsi Lancaster’a yemin etmişlerdi, Fitzroy dışında, o, yeni evlendiği karısının hatırına Robin’in yanındaydı ve Kral onu çağırana kadar yardım edecekti. Robin’in şövalyeleri atları çok seviyordu, bu onun en önemli kriterlerinden biriydi. Yeni yetiştirme çiftliğinde onlara ihtiyacı olacaktı ve Mortimer, Dermond gibi yumuşak elleri olan tembel, uyuşuk adamlar istemiyordu. Fitzroy’un yanında, Fransa’da onunla birlikte savaşmış olan Miles Little ve Crispin Hemmings de vardı ve Robin’e ‘Lordum’ demiyorlardı. Ama Robin bunu önemsemiyordu.

Diğerleri için de vazifeler buldu. “Joseph, köye git ve kâhyayı bul. Burada bir kâhya ya da kral temsilcisi olup olmadığını o bilir. Etrafına iyice bak. Bizimle ilgili ne düşündüklerini öğren. Ah, bir de insanlara yeni vergiden korkmaları gerektiğini söyle, ben almayacağım.”

“Ama Robin,” diye itiraz etti Joseph. “Bu senin hakkın, her yeni lord o vergiyi alır.”

“Biz almayacağız.”

“Ama paraya ihtiyacımız olacak.”

“Hayır. Fernbrook’ta payıma düşen para bizi idare edecektir.” Açık artırma onlara yine iyi para kazandırmıştı. “Kitap bulup bulamayacağına bak. Sonra onlara bakmaya gideriz, tamam mı?”

Joseph başını salladı. “Hallederim.”

Robin kalan iki şövalyesine döndü, James Dunbar’ın genç kardeşleri Guy ve Roger. İkizlerdi ve birbirlerine o kadar benziyorlardı ki ayırt etmek imkânsızdı.

“Serseriler buradan ayrılana kadar bekleyin. Sükûnet sağlandıktan sonra Fernbrook’a gidin, geceyi orada geçirin ve yarın dadıyla çocukları buraya getirin.”

Başlarıyla onayladılar ve gittiler.

“Peki, siz?” diye sordu Robin, Henry ve Delifışek Percy’e. “Bir planınız var mı?”

“Vahşi ormanını görmek istiyorum,” dedi Henry.

Robin bir el hareketiyle gitmelerini işaret etti. “Güneş batığında geri gelin, aksi takdirde yemekte ekmek ve suyla yetinmek zorunda kalırsınız.”

Delifışek gülümsedi. “Zaten daha fazlasının olacağını sanıyorum...”

Yanında bir tek Oswin kalmıştı. “Ahırlar?” dedi.

“Tamam. Sonra nöbetçileri bir araya getirelim ve tanışalım.”

★

Burton idare edilir hale gelmişti. Robin birkaç gün içinde durumu kavramıştı. Çocuk oyuncağıydı. Burton küçük bir imparatorluktu. Bunca zaman, başında kimse olmadan nasıl ayakta kalabildiğini anlamıyordu, çünkü buraya geldiğinden beri, aynı anda her yerden çağırılıyordu. Robin tekrar dirilmişti. Görevinin sorumluluğu onu ayağa kaldırmıştı. Uyuşukluğu gitmişti ve sabahtan akşama kadar çalışıyordu. Diğerleri onun uyuyup uyumadığından şüpheleniyorlardı ama gayreti ona farklı bir güç veriyordu. Herkes bir işin ucundan tutuyordu.

Kesinlikle kolay değildi. Yönetim üzgündü. Giles’ın kâhyası, onun Londra’da asıldığını duyunca tüm defterleri yakıp ortadan kaybolmuştu. Ellerinde kalan tek şey, köy heyeti başkanının yıllık kayıtlarıydı. Joseph sabırla, kaledekilerden, köylerden ve taş ocaklarından bilgi aldı, ormancıları, değirmencileri ve taş ustalarını sorguya çekti ve kayıt tuttu. Robin, boş olduğu her an ona yardım ediyor ve eşlik ediyordu.

Bu arada yeni haranın inşaatına başlamıştı. Ona zor gelmiyordu, Fernbrook'taki deneyimlerinin büyük faydası dokunmuştu. İnşaat planlarını yanında taşıyordu ve bunun için, kale duvarlarının pek de uzağında olmayan bir parça araziye seçti, burası, ailesiyle birlikte veba salgınında ölen bir kiracının yeriydi. Robin, Dunbar kardeşleri, inşaatın organizasyonu ve gözetimiyle görevlendirdi. Zamanı geldiğinde at görevlilerini kendi seçecekti.

Her şeye aynı anda başlamanın hata olacağını biliyordu. Bu yüzden, var gücüyle Burton'a, yeni ahırlara ve kaleye odaklanmıştı. Adamlarıyla ve diğer köylerle sonra ilgilenecekti.

Yaklaşık yirmi kale nöbetçisi Robin'e sadakat yemini etti ve Oswin yeni hizmet planları belirledi. Adamları, köprü ve istihkâmdaki yıkık dökük yerleri onarmaları için görevlendirdi.

Bu sırada kalenin içi, Isabella'nın gözetiminde düzenlendi. Onun burada, eski evinde olması büyük avantajdı; hizmetkârlar, Giles'ın yumuşak kalpli kız kardeşlerinden biri geldiği için mutluydu ve şevkle yardımcı oluyorlardı.

Robin buna minnettardı, çünkü kale en önemli kaygılarından biriydi. Lancaster, maiyetiyle birlikte İskoç sınırına giderken burada durduğunda etkilenmeliydi. Robin, zaman oldukça şövalyelerini, Henry'yi, Delifışek'i ve diğer gençleri ava gönderiyordu. Keskme için yeterince domuz, dana, öküz, kuzu, buzağı, tavuk ve güvercin olmadığı için endişeleniyordu. Burton'ın çiftlik faaliyeti o kadar çökmüştü ki Leofric ve Isaac'ten kesmek için hayvan satın almak zorunda kalmıştı. Kalenin her odasını temizletti ve yerleri samanla kaplattırdı. Lancaster'ın maiyeti üç yüz kişiden aşağı olamazdı, başta kadınlar ve soylu misafirleri için yatak ya da en azından saman döşekler hazırlatmalıydı.

Güneşin doğuşundan gecenin geç saatlerine kadar yollar daydı ve oğlu her zaman yanındaydı. Edward babası geri döndüğü için çok mutluydu. Yeni çevresi onu korkutuyor gibi görünmüyordu. Tıpkı uzun zaman önce Romulus'un yaptığı gibi Robin'i takip ediyordu, o işlerini yaparken, onu rahatsız et-

miyor, nadiren konuşuyordu ve iki tahta atıyla çimlerde veya toprakta oynuyordu. Dadı Ruth bir anda utangaç biri olmuştu. Robin'i ziyaret etmiyordu. Ama o bunu umursamıyordu. Robin ona ucunda meryem kolyesi olan altın bir zincir hediye etti, oğullarıyla ilgilendiği için ona teşekkür etti ve onu unuttu. Bir hafta geçmemişti ki Oswin'le Ruth'a şarap mahzeninde rastladı. Sırıttı ve geri döndü. Herhalde Oswin asla gizli bir iş çeviremeyecekti...

Merdivenlerden yukarı çıkarken neredeyse Fitzroy'la çarpışıyordu.

"Oh, Tanrı'ya şükürler olsun Robin..."

"Söylesene, hiç zindanlara bakan oldu mu? Birlerini orada unutmuş olmasınlar."

"Ne? Bilmiyorum. Benimle dışarı gel Robin. Çabuk."

"Ne oldu?"

Ama Fitzroy çoktan arkasını dönmüş, hızla kapıya doğru gidiyordu. Robin onu takip etti.

Güneşli kale avlusuna çıktıklarında, Fitzroy'u huzursuz eden şeyi gördü. Henry'yle Delifışek, asık yüzlerle ve kılıçlarıyla tapınağın yanında küçük bir kum alanında duruyordu. Bir bakış durumun ciddiyetini görmeye yetti.

"Neler oluyor?" diye bilmek istedi Robin.

"Delifışek galiba Henry'ye 'uğursuz pezevenk' demiş. Ne için tartıştıkları hakkında hiçbir fikrim yok, Delifışek'in nasıl olduğunu bilirsin."

Robin başıyla onayladı ve olduğu yerde kaldı. Bunu yapan yardımcılardan biri olsaydı, onları ayırabilir, küfredeni tokatlayabilir ve meseleyi kapatabilirdi. Ama Delifışek Percy tokatlanabilecek bir çocuk değildi.

"Bunu aralarında halletsinler."

"Ama Robin... Delifışek onu paramparça eder. Lancaster'ın mirasçısına ihtiyacı var, öyle değil mi?"

"Bekle de gör. Belki yanılırsın."

Hızlı ve birinci sınıf bir kavga oldu. Robin'in bedenindeki

her kas gerildi, her an müdahale etmesi gerekecekmış gibi korktu. Henry rakibinden daha kısa değildi ama zayıftı. İkisi birbirine denk olmayan bir çiftti. İkisi de kılıçları ellerine aldılar; bunlar çocuk kılıcı değildi, aksine pahalı silahlardı, gerçek savaş kılıçlarıydı. Kavrıldılar ve kılıçlar havada çarpıştı, usta hamleler yapıyorlardı. Delifışek kıpkırmızı kesilmişti ve terliyordu. Henry solgundu, gözleri sıra dışı bir şekilde büyümüştü. Kafasına inen ve Robin'in kanını donduran bir hamleden yıldırım hızıyla kaçtı.

"Robin..." dedi Fitzroy korkarak. "İkisinden biri yaralanmadan müdahale etmeliyiz."

"Evet, haklısın. Çok tehlikeli..."

Robin onlara doğru yürüdü ve yanlarına gittiğinde, Henry bir hamlede kılıcı rakibinin elinden düşürdü. Delifışek bir adım geriye gitti, nefes nefese kalmış bir halde durdu. Kollarını indirdi.

Henry'nin gözleri öfkeden parlıyordu. Kılıcının sivri ucunu onun göğsüne değdirdi. Delifışek başını eğdi.

"Ee?" dedi Henry nefes nefese.

Uzun bir süre sessizlik oldu. Daha sonra genç Percy geri çekildi. Sağ eliyle Henry'nin kılıcını yana itti ve eğildi. "Affınıza sığınıyorum."

"Yeterli değil!" diye bağırdı Henry öfkeyle.

"Yeterli!" dedi Robin "Henry kılıcını yerine sok."

Henry onun dediğini yaptı ama öfkeyle baktı. "Ne söylediğini biliyor musun?"

"Özür diledi. Affetme büyüklüğünü göstermelisiniz."

"Hah..."

Delifışek, Robin'e yalvaran gözlerle baktı. Robin onun tekrar kötü bir şey söylememek için dilini ısırıldığını gördü. Ve Robin bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Delifışek'e göz kırptı. Daha sonra tekrar Henry'ye döndü. "Evet, bekliyoruz. Kabul edin, hadi."

Henry, Delifışek'e başıyla onay verdi. "Kabul edildi."

Delifışek bunun sadece bir formalite olduğunu biliyordu. Henry onu affetmesi için birçok şey yapması gerektiğini biliyordu. Henry'nin önünde eğildi.

Henry, Robin'e döndü. "Biraz uzaklaşmama izin verir misiniz efendim?"

Robin alnını buruşturdu. "İznimi istemeniz beni çok şaşırttı Lordum."

"Sen... Sen beni arkamdan bıçakladın, Robin."

"Bunu yapacağıma şu berbat kulelerden aşağıya atlamayı tercih ederim Henry."

Henry birden tedirgin ve utanmış göründü. Aceleyle arkasını döndü ve kaleye gitti.

Delifışek yerden kılıcını kaldırdı ve derin bir iç çekti. "Lanet olsun... ne biçim bir şey söyledim öyle? Aklıma hangi şeytan girdi?"

Robin yüzündeki gülümsemeyi saklayamadı. "Hadi içeriye girelim, bir şeyler içmeye ihtiyacınız var."

Delifışek karşı gelmedi ve onu sessizce takip etti.

★

Hizmetçilerden biri onlara şarap getirdi. Robin yavaşça içti, Delifışek ise bardağını bir dikişte boşalttı.

"Beni affetmezse ne yapacağım? Mahvoldum..."

"Birazcık sabırlı olun."

"Öncelikle bunu öğrenmeliyim. Sizin iyi bir örnek olduğunuzu düşünüyorum Lordum."

Robin gülümsedi. "Elden başka bir şey gelmediğinde kendiliğinden oluşacaktır. İcinizi ferah tutun. Henry uzun süre küs kalamayacak kadar iyi kalpli."

"Hm. Neredeyse bu dünya için fazla iyi."

"Bunu fark etmeniz beni umutlandırdı."

Delifışek burnunu ovaladı. "Onun için çok daha fazlasını yapabilirim."

"Bu da sizi onurlu biri yapıyor."

Delifışek ellerini indirdi ve Robin'e baktı. "Sizinle babam arasındaki ilişkiyi göz önünde bulundurursak, bana karşı fazla

iyisiniz.”

Robin başını yavaşça iki yana salladı ve dürüstçe cevapladı: “Sizi tam olarak tanımıyorum Delifışek. Ama bana karşı doğru davranmaktan başka hiçbir şey yapmadınız. Gördüğüme inanırım. Ve... Babama rağmen beni yargılamayan insanlara oldukça bağlıyım.”

Delifışek başıyla onayladı. “Evet, biliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Hm. Waringham bana anlatmıştı. Çok sarhoştı.”

Robin iç çekti. “Söyledikleri gerçek olmayabilir.”

“Gerçekti Lordum. O... dürüstçe anlattı, ne demek istediği mi anlıyorsunuzdur.”

“Çok şaşırdım.”

Delifışek gülümsedi. “Sanırım, bazen kendi kendine bile bir yük oluyor. Dediğim gibi, aşırı sarhoştı.” Aralarında duran testiyle bardağını doldurdu. “Henry’ye benimle ilgili güzel şeyler söyleyecek misiniz?” diye sordu sonunda, umutlu bir şekilde.

“İşe yarar mı bilmiyorum.”

“Lanet olsun...” tekrar sertçe. “Sadece gerçeği söyledim.”

Robin dilini damağında şaklattı. “Sör, Katherine Swynford asil bir bayandır. O, kraliçe hamuruna sahip biri. Bir şey ima etmeye çalışıyorsanız, o zaman ben de size meydan okumak zorunda kalabilirim.”

Delifışek gülümseyerek eliyle boş ver işareti yaptı. “Çok teşekkürler, bugün yeterince rezil oldum. Aman Tanrım, o yarım porsiyon kılıcı nasıl kullandı öyle...”

“Öyle değil mi?” Robin gururla gülümsedi. “Hiç fena değil.”

Delifışek düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. “Evet,” diye topladı, “Haklısınız. Bugüne kadar onu yanlış değerlendirmişim.”

“Görüyorsunuz ya, en azından olaylardan bir şeyler öğrendiniz. Henry söz konusu olduğunda insan iki kez düşünülmeli. Bu arada sizden daha iyi ata biniyor. Harika bir avcı. Ama buna rağmen bir çocuk Delifışek. Annesini çok genç yaşta kaybet-

ti. Ona bakamayan, kendi sıkıntılarıyla uğraşan bir üvey annesi var. Katherine Swynford ise kız kardeşinin annesi ve Henry'ye de çok değer veriyor. Henry onu çok seviyor. Onu derinden yaraladınız. Ve babası son yıllarda kötü dedikodulara malzeme oldu. Lancaster bile kendini savunamazken, Henry bazı insanların babası hakkında söylediklerini dinlemek zorunda kaldı.”

Delifışek nezaketli olmak adına suskun kalmayı tercih etmedi. “Evet, Kral’ın kırbaç gibi bir dili var.”

“O halde, Henry’nin neden bu kadar hassas olduğunu anlatırsınız. O yüzden de sakinleşene kadar beklemelisiniz.”

Delifışek eliyle saçlarını kavradı. “Aa... Bilemiyorum efendim.”

Nöbetçi askerlerden biri salona girdi. “Bir elçi geldi Lordum.”

Robin ilgiyle baktı. “Kimden?”

“Lancaster Dükü’nden sanırım.”

Robin gülümsedi. “Tanrı bizimle olsun, geliyorlar.”

★

Geldiler. Lancaster, yirmi dört soylu ve önde gelen şövalye, yirmi üç Leydi, iki yüz elli sekiz okçu ve piyade. Robin hazırlanmıştı. Salon kalabalıktı, müzisyenler belki aşırı gürültülüydüler, hokkabazlar mükemmeldi, yemek zengin ve kusursuzdu. Sıradan askerler için kale avlusuna çadırlar kuruldu; alıştıklarından daha rahattı.

Lancaster gülümsedi. “Başaracağınızı biliyordum Robin.”

“Evet, haklıydınız Lordum.”

Lancaster zafer kazanmışçasına gülümsedi. “Öyle görünüyor... Peki, atlar?”

“Ahırlar inşa aşamasında. Önümüzdeki ay atları alabileceğimi umuyorum.”

“Güzel!”

Robin’in özel odasında, pencerenin önündeki koltuklarda oturuyorlardı. Aydınlık, ferah bir odaydı, duvarlarda, birini Joanna’nın kendi elleriyle dokuduğu duvar halıları vardı. Diğer

halıların kime ait olduğundan emin değildi ve Isabella da bilmiyordu. Çok fazla dokuduklarını anlatmıştı Robin'e. Robin odayı seviyordu. Mobilyalar etkileyici değildi ama iyi işçiliği olan, rahat mobilyalardı, pencereden vadideki yeni hara ve köy görünüyordu. Lüks bir şeyler yapmaya yetecek kadar para kazandığında cam pencere yaptırmaya karar vermişti.

Lancaster, İskoçya, Kastilya ve Portekiz hakkında konuştu. Robin endişeyle dinledi. Gerçekten durum karmaşıktı.

"Kastilya ve Fransa arasındaki bağı kırmamızın zamanı geldi Robin."

"Uzun süredir birçok düşmana karşı savaşıyoruz, müttefiğe ihtiyacımız var."

"Evet, tamamen haklısınız. Ama onlar da ağaçlarda yetişmiyorlar. Portekiz olabilir diye düşünüyorum, kardeşim Edmund da aynı fikirde. Saray meclisi Britanya'yı düşünüyor. Plan yapmalıyız. Ne de olsa evlendirmek zorunda olduğumuz bir kralımız var."

"Bu doğru. Ve sanırım yakın zamanda karar vermek zorunda, öyle değil mi?"

"Evet zorunda. Şimdi aklıma geldi, sahi benim oğlum nerede?"

"Oh... Emin değilim. Bana kızgın."

"Ah, öyle mi? Neden?"

Robin ayrıntılara girmeden kavgayı anlattı.

Lancaster, Robin'in anlattıklarını pek önemsemedi. İç çekti. "Şu Delifişek... Özür diledi mi?"

"Gerçekten pişman Lordum."

"O zaman Henry onu affetmek zorunda."

"Affedecek de. Daha üzerinden bir gün geçti."

Lancaster alnını buruşturdu. "Söyleyin Henry gelsin."

"Lordum..."

"Babasını karşılamaması hoş bir davranış değil."

Robin istemeyerek başıyla onayladı, ayağa kalktı ve kapının önünde bekleyen Francis'i, Henry'yi getirmesi için gönderdi.

"Çok öfkeliydi ve haklıydı da," dedi Robin, tekrar oturdu-

ğunda.

“Şüphesiz,” dedi Lancaster. “Ama böyle davranmasına izin veremem.”

Çok işe yaramamıştı. Henry babasının onu azarlamasını sabırla dinledi, salona indiklerinde eşlik etti ve sanki neşeliymiş gibi davrandı. Ama öyle değildi.

Robin misafirlerin arasında dolanırken onu tek başına yakaladı. “Henry, buldum seni.”

“Neden arıyordun ki?”

“Sana bir şey söyleyeceğim.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

“İskoçlar Northumberland’da bir köye saldırdılar ve yakıp kül ettiler. Durum kötü görünüyor. Delifışek babana eşlik edecek.”

“Ben de.”

“Hayır, sen ve ben burada kalacağız. Baban az önce böyle karar verdi.”

“Lanet olsun, ben...”

“Biliyorum. Benim de hoşuma gitmedi. Ama yarın ve ertesi gün buna kızmak için çok vaktin olacak. Delifışek yarın gün doğarken ayrılacak. Ve belki de onu bir daha asla göremeyeceksin.”

Robin onu orada bıraktı ve arkasını dönüp gitti.

★

“İsa aşkına Robin, çekirge sürüsü gibiydiler,” dedi Joseph ertesi sabah gülümseyerek. “Sıklıkla gelirlerse yakında borç batağına düşeriz. Aslında bu civarda bir sürü toprağı daha var.”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “Merak etme. İstersen bunu bir nezaket ziyareti, bir teveccüh olarak düşün ama bir süre bizi bu onurdan mahrum bırakacağını da ima etti.”

“Tanrı ve baş melekler adına şükürler olsun.”

“Bugün Fernbrook’a gidiyorum Joseph. Isaac’le burada olmasını istediğim atlar hakkında konuşmanın zaman geldi. Gece orada kalacağım. Francis burada kalacak ve Henry’yi de yanıma

alacağım. Tabii onu bulabilirsem.”

Joseph küçük, taş tapmağı işaret etti. “İçeride.”

Robin başıyla onayladı. “Teşekkürler.” Arkasını döndü. “Gel Edward. Isaac ve Elinor’u ziyaret edeceğiz.”

Henry, Fernbrook’a gitmek istemediğini söyledi. Robin isteksiz de olsa gelmek zorunda olduğunu söyledi. Isaac’la yapacağı görüşmeyi sadece bahane olarak kullanmıştı. Bu ziyaretin gerçek amacı, birkaç saat rahatsız edilmeden Henry’yle ormanda at sürmektir. Robin, yoldaşının alışık olmadığı ruh halinin nedenini anlamak istiyordu. Henry büyük bir ihtimalle, şövalyesi Robin Fitz-Gervais’e karşı isyankâr davranabilirdi ama Burton Kontu’na karşı gelmesi mümkün değildi.

Gökyüzü bulutluydu, hava hâlâ sıcak ve bunaltıcıydı. Orman sessizdi, kuşlar fırtınaya meyilli hava yüzünden susmuş gibiydiler. Uzaklarda bir yerde gök gürlüyordu.

Edward, Robin’in önünde eyerde oturuyordu, başını çevirdi ve ona kocaman, huzursuz gözlerle baktı. Robin omuzlarına kadar uzanan, bal sarısı lüle saçlarını okşadı. “Korkma Edward. Başımıza gelecek en kötü şey ıslanmamız olur.”

Arcite gergin adımlarla ilerliyor ve bunundan soluyordu. Henry yuları daha da kısalttı.

Robin Henry’ye yan gözle baktı. “Küçükken fırtınadan korkar mıydın Henry?”

“Hayır!” İnatla ileriye doğru bakıyordu.

“Gerçekten korkmaz mıydın? Ben korkardım. Dadımın eteklerinin altına saklanmaya çalışırdım.”

Henry gülümsemesini bastırmayı beceremedi ama tekrar ciddileşti. “Buna asla izin vermezdim.”

“Üç yaşındayken bile mi?”

Henry başını iki yana salladı. “Knareborough’daki bir günü hatırlıyorum. Daha çok küçüktüm, ilkbahar olmalıydı, annem öldükten sonra. Otlakta tek başıyım. Koyunlar birden bağırmağa başladı ve etrafta koşuşturmaya başladılar. Daha sonra yer sarsıldı. Yere düştüm ve bağırmağa başladım. Babam beni

buldu, kaldırdı ve dedi ki: “Kendine hâkim ol Henry Plantagenet, sadece deprem oldu.”

Robin manzarayı hayal etti ve güldü. “Normal.”

“Öyle değil mi?”

“Neden sürekli babanın seninle gurur duymadığını düşünüyorsun?”

“Bunu sıklıkla söylüyor.”

“Ama bu doğru değil. Sana yaş gününde yeni kılıcını verdiğinde ne dediğini unuttun mu?”

“Nasıl unuturum. ‘Bunun senin şövalyeliğine uygun olduğunu düşünüyorum Henry. Bunu sakın kaybetme!’ Neyi? Kılıcı mı şövalyeliği mi?”

Robin yavaşça başını iki yana salladı. “Ona haksızlık ediyorsun.”

“Aa, tabii.”

“Henry, senin için endişelendiğini anlamalısın. Senden diğer herkesten beklediğinden daha çok şey bekliyor.”

“Neden?”

“Çünkü sen onun oğlusun. Günün birinde başladığı işi senin devam ettireceğine güvenmek istiyor.”

“Komik. Böyle bir şey yapmıyor. Bana hiç güvenmiyor. Delifışek gibi bir oğlu olmasını diliyor. Bu nedenle onu yanında götürüyor, beni değil.”

Robin iç çekti. “Hayır. Bu gerçek değil. Delifışek’i yanında götürüyor, çünkü Northumberland oğlunun geri dönmesini istedi. Ve senin burada, İskoçlarla yapılacak olan sıkıcı pazarlıklarda olduğundan daha fazla şey öğreneceğini düşünüyor. Oğlunun düşüncesiz, her şeye gözü kapalı atlayan biri olmasını istemiyor, çünkü düşüncesiz, her şeye gözü kapalı atlayan biri iyi bir devlet adamı olamaz. Senin olduğundan farklı biri olmanı istemiyor, emin ol.”

Henry ona baktı. “Sana inanmayı çok isterdim ama öyle değil. Benim her davranışım ona komik geliyor ve bitmek bilmeyen cinsel ahlaksızlığını onaylamadığım için bana kızgın.”

“Sağmalık. Elbette Katherine’le ilişkisini onaylıyorsun. Onu nasıl savunduğunu gördüm.”

“Bu dışarıya karşı öyleydi.”

“Hayır Henry. Tamamen içinden geliyordu.”

“Ne düşündüğümü nereden bileceksin ki?” diye sordu Henry öfkeyle.

“Bazen gözden kaçmaz. Ve üvey kardeşine...”

“Babamın piçi!”

“...çok çirkin davranmış olsan da senin bundan utandığını biliyorum. Çünkü aslında sen John’u seviyorsun, öyle değil mi?”

Henry iyice düşündü. Sonunda başıyla onayladı. “Doğru. Ama benim kardeşim olmamasını dilerdim.”

“Neden?”

“Çünkü o günahın canlı bir kanıtı...”

“Of, Henry, geri kafalılık bu.”

“Al işte! Her zaman onun yanındasın. Onun gibi düşünüyorsun.”

“Ben onun tarafında olduğum kadar senin tarafındayım da. Aynı oranda.”

“Neden Katherine’le evlenemedi?” diye sordu Henry. “Neden bu kadar hırslı biri?”

“Cevabı biliyorsun.”

“İngiltere, İngiltere ve yine İngiltere. Ama Kastilya tahtını sadece kibirinden istiyor.”

“Belki, belki de öyle değil. Öyle olsa bile, Enrique’den daha iyi bir kral olurdu, bana inan.”

“Peki Richard’dan daha iyi bir kral olur muydu?”

Robin sustu. “Çok tuhaf sonuçlar çıkarıyorsun.”

“Oh, hadi Robin. Babam tacı istiyordu ve onuru tacı almasına izin vermedi. Bu yüzden tahta başkası çıktı.”

“Peki, sen tüm bunları nereden biliyorsun?”

“İster inan, ister inanma ama benim de bir aklım var.”

“O evet, biliyorum. Genelde zekisindir. Ve şu anki sorunu-

muz senin zekân da değil. Acı çekiyorsun. Zehirlenmiş gibi. Neden?”

Henry başını çevirdi. “Bilmiyorum. Senin gibi olmak isterdim Robin. Elinden her şeyi aldılar, doğduğunda sana ait olanları, unvanını, toprağını, hatta eşini, ama sen hiç acı çekmedin.”

“Yanlış Henry, sık sık acı çektim.”

“Bunu hiç kimse fark etmedi.”

“Er ya da geç devam etmek zorundaydım.”

“Peder Lionel olsa dirayetli derdi.”

“Belki. Onu özledin mi? Lionel’ı?”

Henry başıyla onayladı.

“O zaman onu buraya çağırırız.”

“Hayır, gerek yok. Oxford’da birkaç ay geçirmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum.”

Robin gülümsedi. “Doğrudur. Ama Lionel acıya hepimizden daha fazla dayanıklıdır Henry. Orada umduğundan daha az vakit geçirmek onu çok üzmez. Başına gelenlere iyimser bakabilmiştir.”

“Peki o zaman, sen öyle diyorsan. Benim açımdan burada olmasının hiçbir sakıncası yok.”

Biraz daha sessizce at sürdüler. Yağmur yağmaya başladı, ilk önce sessiz ve sakince çiseliyordu, sonra doluyla karışık bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı. Şimşek çakıyordu ve gök gürültüsü duyuluyordu. Edward ağlamaya başladı, Robin onu kendine bastırdı ve paltosunun için soktu.”

“Sür Henry!” Fırtına gürültülüydü, Robin sesini duyurabilmek için neredeyse bağırıyordu. “Fazla mesafe kalmadı. Bir an önce ormandan çıkalım.”

Zarar görmeden ama sıırıslıklam bir halde Fernbrook’a vardılar. Bir at görevlisi aceleyle geldi ve onları karşıladı, kibarca selamlayıp atlarını aldı. Henry ona bozuk para fırlattı. Uşak parayı yakaladı ve eğildi.

Hâlâ yağın yağmurun altında koşarak eve girdiler. Henry kapının önünde durdu, alnındaki ıslak saçları geri itti ve Robin’e

parlayan gözlerle baktı. “Tanrı aşkına, ne yolculuktu ama!”

“Hm. Delifişek’i geride bıraktık.”

Henry gülümsedi ve göz kırptı. “Ona, aramızdaki olayın geçtiğini ve unuttuğumu söyledim. Sen haklıydın, kırıngılığı uzatmamak gerekirdi.”

Robin elini onun omzuna koydu. “İyi yapmışsın Henry. Hadi, içeri girelim ve Isaac’ın aşçısının ne kadar iyi olduğuna bakalım.”

Isaac’ın aşçısı işinde iyiydi. Yemek yerken, bir yanda da birbirlerine yeni haberleri anlatıyorlardı. Elinor bir çocuk daha bekliyordu. Yeni demirci alkolik bir serseriydi. Rickdale’de kıyamık salgını vardı. Köyde bir çocuk ölmüştü, bir tanesi de kör olmuştu. Gisbert ve Isaac, salgının Fernbrook’a gelmemesi için iletişimi kesmişlerdi. İkiz taylardan daha küçüğünün durumu kötüydü. İki yaşındakiler harikalardı. Robin bir tek umduğu yeniliği duymadı. Isaac hâlâ evlenmeyi düşünmüyordu.

Tartışma çıkmadan atların paylaşımını yaptılar. Robin ‘zor vaka’ diye adlandırdıkları atları alacaktı, bunlar genelde gelecek vaat eden atlardı. Isaac Robin’in atlarının her zaman daha yüksek fiyata satılacağını biliyorum ama umurunda değildi. Kendisine de yeterince pay düşeceğini biliyordu ve hırs, on yıl önce olduğu kadar bugün de Isaac’e yabancıydı.

Henry zamanının çoğunu atların yanında geçirirken, Robin ve Isaac yeni evin salonunun bir üst katındaki Isaac’e özel odada oturuyordu. Her zamanki gibi birbirlerini özlemişlerdi. Akşam yem dağıtma dersinde birlikte bir tur atılar ve Robin ikiz tayları inceledi. İkisi de siyah kısraklardı, biri sağlıklı ve normal geliyordu, diğeri samanlar üzerinde bitkin bir halde yatıyordu. Zayıftı ve tüyleri mattı.

“Bu at açlıktan ölmek üzere Isaac. Yeterince süt alamıyor ve kardeşi de onu itiyor.”

“Biliyorum. Öyle.”

Robin samanlığın içine girdi. “Biri bana bir süt ineği bulsun. İki ölçü süt, bir ölçü süt. Ve bir huni.”

Isaac Robin'e şaşkın gözlerle baktı. "Yarın tekrar gitmen gerekiyorsa, bu ne işe yarayacak?"

Robin başını iki yana salladı. "Burton'a bir elçi gönder. Bu tay benimle gelecek kadar güçlenene kadar burada kalacağım."

★

İki hafta sonra Burton'a geri döndüler ve Fernbrook her zamanki gibi Henry'ye iyi gelmişti. Daha mutlu ve önce olduğundan daha rahattı.

Yavaşça köprüye doğru atlarını sürdüler; tay Pollux çok fazla yorulmasın diye, neredeyse tüm yolu yürüyerek gelmişlerdi. Tay hâlâ zayıftı ve tüm yol boyunca sızlanmıştı.

"Kardeşini ve annesini özlüyor," dedi Robin.

"Ama kardeşi onu öldürebilirdi."

"Evet, gizemli varlıklar."

"Ama seni takip etti. O da senin ..."

Henry sustu, çünkü büyük kapının önünde kargaşa vardı. Nöbetçilerden ikisi, üstü başı pejmurde olan bir adamı kollarından tutmuş, köprüye doğru çeğiştiriyorlardı. Diğer tarafa geçtiklerinde onu serbest bıraktılar, bir tanesi ona güçlü bir tekme attı ve adam patikanın üstündeki bataklığa düştü.

Robin onu yüz metre mesafede olan köprüyü dört nala gitti. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu öfkeyle. "Daha ne kadar söylemeliyim, benim kapıma gelen hiç kimse reddedilmeyecek."

Nöbetçiler suçlu gözlerle birbirlerine baktılar.

"Bu hergele bir dilenci değil efendim," dedi biri cesurca. "Bir ozan."

Robin ozanı kollarından tuttu ve ona kalkmasına yardım etti. "Bir dilenci için geçerli olan ozanlar için de geçerli. İyi misin dostum?"

Ozan'ın uzun parmaklara ve tıpkı Robin'inki gibi, muhtemelen bir zamanlar kırıldığı için yamuk olan bir burnu vardı, kıvrıkcık, sarı saçlı bir Anglosakson'du. Robin'in kavrayışından bir hamlede kurtuldu. "İyiyim efendim. Sadece kemanım içerde."

Robin nöbetçilerine sertçe baktı. “Maaşınızdan kesilecek, emin olabilirsiniz. Kendinizden utanmalısınız.”

“Ama Lordum!” diye itiraz etti biri, “Lancaster Dükü’yle dalga geçen bir şarkı söyledi.”

Robin kaşlarını kaldırdı. “Bu civarda yaptığın hiç iyi bir fikir değil,” dedi ozana.

“Hoşuma giden şarkıyı söylerim!” diye cevap verdi adam gururla. “Burada ve her yerde.”

Robin onun büyük, koyu mavi gözlerine, soluk suratına, zayıf vücut yapısına baktı. Gülerek başıyla onayladı. “Evet, buna inanırım. Son zamanlarda sanatın, ekmek kazanmaktan çok daha yak yemene sebep oldu, öyle değil mi?”

Adamın yüzüne yayılan gülümseme onu gençleştirdi. “İçeri gelebilir miyim efendim?”

“Benimle gel. Mutfakta sana yiyecek bir şeyler versinler. Daha sonra kemanının onarılıp onarılmayacağına bakalım, aksi halde bu iki centilmen, yeni bir tane alman için sana parasını ödeyecekler. Komik şarkını dinletmeden hiçbir yere gidemezsin...” Nöbetçilerine döndü. “Hadi, kaybolun. Ve bir daha sana söylediklerimi unutmayın.”

Adamlar başları önde görevlerinin başına döndüler. Robin atları kapıdan geçirip kale avlusuna götürdü. Ozan tereddüt ederek, bir taraftan aç bir halde, diğer taraftan Robin’e şarkılarını söylediğinde onu neyin beklediğinden emin olmayarak onu takip etti.

Robin avludaki yardımcılardan birine yularları verdi. “Tayın kuru ve sıcak bir yere konulduğundan emin ol. Onunla daha sonra ilgileneceğim.”

“Emredersiniz Lordum.”

Robin tekrar ozana döndü. “İsmin ne?”

“Cedric Ivor efendim.” Gönülsüzce eğildi.

Henry onları kale avlusuna kadar takip etmişti. “Robin, bu adamın dalga geçen şarkılar söylemesini uygunsuz buluyorum, özellikle de benim...”

“Ama neden? Sahada karşı tarafın ne dediğini bilmek her za-

man iyidir ve her politikacı mizah karşısında sabırlı olmalı. Hiç kimse bunu *ondan* daha iyi bilemez.”

“Sanırım, o artık gereğinden fazlasına sabretmek zorunda değil,” diye homurdandı Henry.

Robin, Henry’nin babasını korumaya çalışmasından dolayı mutluydu. Ozana başıyla işaret etti. “Evet Cedric, mutfak ön salonun arkasında hemen solda.”

Cedric, Kont’un yanındaki bu gencin kim olduğunu anlamıştı. Lancaster’ın yüzünü bilecek kadar Londra’da kalmıştı ve oğlu ona benziyordu. Ozan huzursuz olmuştu. Kaleye baktı ve sonra tekrar Robin’e döndü. “Teşekkürler efendim ama henüz yürüyebiliyorken gitsem daha iyi olur.”

Robin başıyla onayladı. “Karar sizindir. Ama korkmanıza gerek yok. Evimde, Lancaster Dükü’nün evinde olduğu gibi konuşma özgürlüğü vardır.”

Cedric kale beyinin yüzünü inceledi. Görünüşe göre şüpheleneceği hiçbir şey bulamadı. Açlık ağrılık basmıştı. “Teşekkürler, Lord hazretleri.” Mutfaka doğru koşar adım gitti.

★

Cedric Ivor kemanını köydeki marangoza götürdü ve tamir ettirdi. Yemek karşılığında akşamları küçük bir grup şövalyeye ve leydilere güzel şiirler okuyor, şarkılar söylüyordu ama ilk defa Robin’in güçlü ısrarıyla radikal mizahi şarkılarından birini söyledi. Hem küstah hem de zekice yazılmıştı, ozan kemanı çok güzel çalıyordu ve sesi olağanüstüydü, böylesine genç bir adamdan bu kadar kalın bir ses çıkması şaşırtıcıydı. March Kontu için yazılmış mizahi şarkıyı Henry bile alkışladı. Cedric renkli toparlarla jonglörük de yapabiliyor, ilüzyon gösterisinde olmayacak yerlerden, özellikle de bayanların elbiselerinden yumurtalar da çıkarıyordu. Harika bir akşam yaşamışlardı. Ve ozan fötr şapkasını çevirip etrafta gezdirmeye başladığında, Henry Robin’in söylediğine katıldı. “Birkaç gün daha kal Cedric.”

★

Robin ertesi sabah Oswin’i kılıçların, mızrakların ve baltalı kargıların bulunduğu cephaneliğin sayımını yaparken buldu.

Robin içeri girdiğinde, gözlerini kırıştırdı ve yüzünü buruşturdu. “Lanet olsun, kaçta kaldığımı şaşırdım.”

“Aklını karıştırdığı için özür dilerim.”

“Hayır hayır, yalnız olduğumda da hep karıştırıyorum. Bu konuda başarılı değilim.”

“Alışsın.”

“Oh, bence de... Ozan hakkında konuşmak için geldin, değil mi?”

“Yanlış. Ama madem bu konuyu açtın... Sen, ben, kâhyam veya şövalyelerimden biri talimat vermediği sürece, kimsenin kapıdan geri gönderilmesini istemiyorum.”

“Biliyorum ve adamların da bunu biliyor.”

“Tamam, o zaman bir daha böyle bir şey olursa, o adam ya cezalandırılacak ya da nöbetçilikten uzaklaştırılacak, karar senin.”

Oswin kollarını göğsünde kavuşturdu. “Şuna bir bakın, yeni unvanınla birlikte sertleştin.”

Robin şaşırmıştı. Bir tabureye oturdu ve sakalını sıvazladı. “Her şey gittikçe karmaşıklaşıyor Oswin. Artık daha fazla sorumluluğum var. Ve bir dilenci kapımdan aç gönderilirse, bu da benim sorumluluğum altındadır. Bu Tanrı’nın emirlerine de gelmek demek ve sadaka kadar yiyeceğimiz var. Her şeyi aynı anda yapamıyorsam, talimatlarıma uyulmasını isterim.”

“Evet, bu doğru. Sakin ol Robin. Bundan sonra isteklerine uyulmasını sağlayacağım.”

“Evet, bunu yapacağından hiç şüphem yok. Ama ilk olarak bir at seçmeli ve Oxford’a gitmelisin.”

“Oxford mu?”

“Hm. Bir yere uğrayarak.”

Oswin ‘in yüzü aydınlandı. “Londra üzerinden mi?”

“Hayır, Winchester üzerinden.”

Oswin homurdandı. “Mektubu ver.”

Robin başını iki yana salladı. “Mektup yok. Oswin, olay karmaşık ve pek hoşuna gitmeyecek. Sana ne istediğimi ve ne-

denini anlatacağım, daha sonra sen de istersen yaparsın ya da yapmazsın.”

“Ancak zorda olduğun zaman böyle konuşursun.”

★

Robin, Rollins ve Dunbar kardeşlerle birlikte atları Burton’a getirdi. Kral’dan, at mezatı ve yıllık pazar kurma hakkı almak zor olmamıştı, çünkü Robin bu arada köklü ve işe yarar ilişkiler kurmuştu. Burton köylüleri haranın açılışını bir festivalle kutladılar, çünkü hepsinin kazanç elde edeceği yeni bir yükselişin ilk göstergesi olduğunu biliyorlardı. Robin’e kızarmış tavuklar, meyveli kekler, meyve sepetleri ve kendilerinin mayaladığı bira fişlarından getirdiler. Robin bununla gurur duyuyordu, onlara beraber yiyip içti, akşamın ilerleyen saatlerinde onlarla hava durumu, hasat, geçmiş ve gelecek hakkında konuştu. O gece Burton ve orada yaşayan insanlar hakkında çok şey öğrendi.

Hal’in tavsiyesiyle kardeşlerinden birini işe aldı, Hugh da tıpkı Hal gibi kalenin ahırlarında çalışmıştı. Onu sekiz at görevlisinin başına geçirdi ve Dunbar kardeşlere haranın tüm gözetimini verdi. Dunbar kardeşler hayatlarını haraya adanmışlardı. Robin tüm işlerini ikinci plana attı, hayvanlarla ilgileniyordu, özellikle de tay Pollux’la. Tıpkı bir zamanlar Romulus da olduğu gibi büyüyor ve tekrar güç kazanıyordu. Ve Robin, Pollux’ın bir sonraki yol arkadaşı olacağını biliyordu. Romulus yaşlanmıştı. Pollux eğitildiğinde, Romulus on üç yaşında olacaktı ve eğer atı o zamana kadar dayanırsa kendini şanslı sayacaktı. Bir ömür boyunca ağır zırhlı şövalyeler taşımak, en güçlü savaş atlarını bile erkenden yaşlandırırdı.

★

Bir sabah, hasattan kısa bir süre önce, ozan mahcup bir ifadeyle Robin’in özel odasının kapısını çaldı. Robin alnını buruşturarak ona baktı. “Cedric! Gir içeri.”

Adam kapıyı kapadı ve yaklaştı. “Veda etmek için geldim Lordum.”

“Bizi terk etmek mi istiyorsun?”

Cedric gergin bir tavırla elindeki şapkayı döndürdü. “Evet

efendim. Sonbahar geliyor ve güneye gitmem gerekiyor. Yeni şarkılar öğrendiğimde tekrar gelirim.”

Robin kararına üzüldü. Salondaki akşamlar onsuz sıkıcı olacaktı. İç çekerek omuzlarını silkti. “Tamam Cedric, gitmek zorundaysan gideceksin. Ama kâhyam sana bir palto versin. Tanrı seni korusun. Ne zaman istersen tekrar gel, kapımız sana her zaman açık.”

Cedric üzgünce başıyla onayladı, arkasını döndü, kapıyı açtı ve tekrar arkasını döndü. “Size bir şey sorabilir miyim efendim?”

“Elbette.”

“Siz... Güneydeki büyük ustaları tanıyorsunuz, öyle değil mi? Buradaki insanlardan farklı olarak Fransız hece ölçüsünde şiirler yazanı?”

Robin tüy kalemını kenara koydu. “Onlardan birkaçını tanıyorum.”

“Ne hakkında şiirler yazıyorlar?”

“Oh, tamamen farklı. Saray aşkıları hakkında. Truva hakkında. Gerçek şövalyelik hakkında. Veya günahlar, erdemler ve insan ruhu hakkında... Neden sordun?”

“Onlardan bir şeyler öğrenmek istiyorum.”

Robin ona merakla baktı. “Neden? Sen zaten yeterince iyisin.”

“Ama bilmediğim çok şey var.”

“Bir saray şairi olmak ister misin Cedric?”

“O hayır efendim, ben ozan olarak kalmak istiyorum ve insanların düşündüklerini ama söylemeye cesaret edemedikleri şeylerle ilgili şarkılar söylemek istiyorum. Ama kendimi geliştirmek isterim.”

“Bu sadece seni günün birinde asmalarına sebep olur.”

Cedric sessizce gülümsedi. “Olsun.”

Robin, Cedric’in tebessümünü bulaşıcı buldu. Sonra omuzlarını silkti. “Kışın burada kal ve okumayı öğren. Bu bir başlangıç olurdu.”

Cedric'in gözleri kocaman oldu. "Tüm kış boyunca burada kalmama izin mi veriyorsunuz?"

"Neden olmasın? Yardımcım Francis sana ders verebilir. İlkbaharda şövalye unvanını alacak ama aramızda kalsın, o zamana kadar birkaç kitap karıştırırsa zararı olmaz. İkinize de faydası olur."

Cedric'in gözleri parladı. "Lordum... Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. "Uzun kış akşamlarında bize hikâyeler anlatarak. Leydileri güldürerek ve gösteriler yaparak. Bunlar yeterli."

Cedric kapıdan geri geldi, Robin'in önünde durdu ve derin bir reverans yaptı.

Robin onu dostane bir hareketle kaldırdı. "Yine de paltoyu al, geceleri soğuk olacaktır. Ve bana Francis'i gönder. Ona anlatacağım."

★

Francis gönülsüz değildi. Cesur, yetenekli ozanı seviyordu ve babası ona, gelecek Nisan seçmelere katılacağını yazdığından beri ciddileşmişti. Zamanının çoğunu, tapınakta Henry'yle beraber geçiriyordu, kendi yöntemleriyle silah alıştırmasını geliştirmişti, gece nöbetçileriyle beraber nöbet tutuyordu. Robin onunla oldukça gurur duyuyordu ve Francis de bunu biliyordu.

Bir akşam ona Oswin'in geri döndüğünü haber veren de Francis idi. "Yanında bir papaz da getirmiş efendim."

"Teşekkürler Francis. Onları içeri gönder. Ve şarapla yiyecek bir şeyler de getirsinler."

"Emredersiniz efendim."

"Ve birkaç saat uyu. Kendini fazla yorma. Uzun bir sonbahar ve uzun bir kış seni bekliyor, daha çok zamanın var."

Francis hafifçe eğildi ve dışarıya çıktı. Kısa süre sonra Oswin ve Lionel'ı getirdi. Lionel Robin'le kucaklaştı, Oswin ise kapının önünde durdu. Robin, Lionel'ın omzunun üzerinden ona bakana kadar bekledi, daha sonra yavaşça başıyla selam verdi ve sonra şuursuzca sarhoş olmak üzere ortadan kayboldu.

Robin, Lionel'ı ateşin yanındaki koltuğa götürdü ve ona bir bardak şarap ikram etti. "Burton'a hoş geldin Lionel."

Lionel gülümsedi. "Senin için düşündüğün kadar korkunç olmamış gibi görünüyor."

"Şüphesiz ki güzel tarafları var. Oxford nasıldı?"

"Eğitici. Henry nasıl?"

"Oh, daha iyi."

"Robin..."

"Sen ne yaptın Lionel? Nasıl olur da bizi bu kadar utanç verici bir şekilde ele verirsin?"

Lionel ona şaşkın gözlerle baktı, ağzını açtı. Sonra saç köklerine kadar kızardı. Gözlerini eğdi ve başını iki yana salladı. "Düşündüğün gibi değil."

"Böyle bir şey olabileceğini gerçekten düşünmezdim."

"Nereden biliyorsun..."

"Henry'nin söylediği bir şey kafamı karıştırdı. Babasına bu kadar karşı olmasını sağlayan şey ne diye kafa patlattım. Sonra, neden diye değil, kim diye sormam gerektiğini anladım. Ve senin ismin aklıma geldi. Sadece bir şüpheydi. Neden Lionel? Bu dünyada Wykeham Piskoposu'nun sana verebileceği ne olabilir ki?"

"Bana hiçbir şey vermedi Robin ama haklıydı. Oldukça dürüst bir adam. Ve bugün Winchester Piskoposu olsa da, sıradan ilişkileri var. Bu nedenle Lancaster ondan nefret ediyor ve onu yok etmek istiyor."

"Ve sen de geleceğin Lancaster Dükü'nün aynı şeyi yapmaması için onu engellemek istedin?"

"Evet, zor olmadı. Henry babasından farklıydı, oldukça dindar."

"Lancaster Dükü hayatımda karşılaştığım en dindar adamlardan biridir Lionel."

"Olabilir. Ama kiliseye zarar vermek istiyor."

"Hayır, ruhban sınıfına güvenmiyor. Bu aynı şey değil."

"Robin, bu aynı şey."

“Bunu sen mi söylüyorsun? Wycliffe’in öğrencisisin?”

“Wycliffe çok zeki şeyler yazdı ama gerçekçi değildi. Kilise ne ise odur. Ancak uygulanabilir bir model olursa değiştirilebilir.”

Robin itiraz ederek ellerini kaldırdı. “Bunun konuyla alakası yok. Asıl mesele, oğlunu manipüle etmek için Lancaster’ın düşmanı ile birlik olman.”

“Bu kulağa oldukça çirkin geliyor.”

“Çirkin zaten. Ne zamandan beri? Yalan söyleme, Lionel, diyebileceğin her şeyi araştırabilirim.”

“Sen... Oswin’i beni araştırması için mi gönderdin?”

“Evet. Ondan Winchester’e gitmesini ve piskoposla senin aranda bir bağ olup olmadığını ortaya çıkarmasını istedim. İstemedi. Bir sürü bahane öne sürdü. Ama ben pes etmedim, çünkü Oswin araştırma konusunda iyidir. Ve sana olan inancından, saçma sapan bilgileri önemsemeyeceğini biliyordum. Buna rağmen hiç bulmak istemediği bilgilere ulaştı. Ve şimdi çok sarsıldı.”

“Zavallı Oswin. O iyi bir adam.”

“Lionel, bana yaptığın şey çok zalimce. Ben...” Devam etmek istemedi. Ama iliklerine kadar hissediyordu.

“Robin, beni anla.”

“Hayır, gerçekten anlamıyorum.”

“Ben kiliseye hizmet ediyorum.”

“Sen kinci, entrikacı birine hizmet ediyorsun. Wykeham Piskoposu, politik dürtülerle güç savaşına başladı. Ve sen Henry’yi düşüncesizce içine çektin, onunla sanki Wykeham’ın saray tahtasında bir piyonmuş gibi oynadın. Babasının, oğlunu sevmeyen, hissiz, zorba bir hükümdar olduğunu düşünüyor ne kadar acı çektiğini biliyor musun? Onu düşünmek hiç aklına gelmedi mi?”

“Babası senin gördüğün kadar kusursuz değil.”

“Hiçbir insan kusursuz değildir. Ama sen ve Wykeham ilk taşı attınız.” Elini alına götürdü. “İsa aşkına, ne yapmalıyım?”

Henry senin gelişine çok sevinmişti...”

“O zaman onu görmemi ve onun beni görmesini engelleme Robin. O çocuğu gerçekten çok seviyorum.”

“Bunu göstermek için tuhaf bir yöntem kullanıyorsun. Peki, bu nasıl oldu? Piskopos seni ne zaman... emellerine alet etti?”

Lionel duyduğu şey karşısında hafifçe irkildi. Ama dürüstçe cevap verdi: “parlamento sırasında Londra’daki konutuna davet etti. Londralı ayaktakımının seni öldüresiye dövdüğü gün. Bana amaçlarını açıkladı. Ve ben de kabul ettim.”

“Sen, isminin ağırlığını zaten zor taşıyan bir çocuğu, babasının şuursuz, onursuz ve vicdansız bir canavar olduğuna dair ikna etmeye mi çalıştın?”

“Ben onu hiçbir şey için ikna etmeye çalışmadım,” diye itiraz etti Lionel, yumuşak bir ses tonuyla Lionel. “Henry, düşüncelerinin bir başkası tarafından değiştirmesine izin vermezdi. Ama Lancaster’ın piskoposlarla ters düşmesi halinde, ortaya çıkabilecek sorunlarla ilgili konuştuk. Ve bir dükün yansıtması gereken ahlaki resim hakkında da. Bunlarla ilgili konuştuk.”

Robin yüzünü ekşiterek başıyla onayladı. “Ve böylelikle rahatça onun düşüncelerini saptırabildin. Bu seni pek zorlamamıştır. Henry doğuştan bir şüpheci. Her gencin babasının eksikliğinden şüphelenmeye başladığı ve en önemlisi kendinden şüphelendiği zamanlar vardır. Ve sen de onu zehirledin. Hayır Lionel, Henry’yi sevdiğine inanmıyorum.”

“Ama seviyorum!” dedi Lionel. “İnan bana. Ve sonuçta Lancaster’ın ahlaksız, onursuz biri olduğu...”

Robin ona doğru bir adım attı. “Ekmeğini yediğin adam hakkında böyle konuştuğunu duymak istemiyorum! Onu tanımıyorsun bile. Wykeham Piskoposu’nun sana dediklerini söylüyorsun sadece.” Bir müddet sustu. Daha sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sanırım piskoposuna yolculuğunla ilgili bilgi gönderdin, öyle değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Ve Lancaster’ın sarayında olup biten her şey hakkında da.”

“Evet. Wykeham kilisenin bir piskoposu ve Lancaster’ın hır-sının kurbanı. Önerdiği şeyler konusunda haklıydı.”

“Ama senin yaptığın şey hainlikti. Öğretmenin Dr. Wyclif-fe’e, hizmetinde bulunduğu adama, yani Lancaster’a, koru-makla yükümlü olduğun ve eğitmen gereken Henry’ye ve bana, arkadaşına ihanet ettin.”

Lionel koltuğunun kollarını kavradı. “Peki, şimdi... şimdi ne yapacaksın, Robin?”

Robin arkasını döndü ve pencereden baktı. “Hiçbir şey yap-mayacağım ama sen bir şeyler yapacaksın. Ne yaptığını Hen-ry’ye sen açıklayacaksın. Açıkça. Ve sonra o seninle ilişkisini sürdürüp sürdürmeyeceğine karar verecek. Babası sınırdan geri dönene kadar.”

Lionel omuzlarını indirdi. “Nasıl... bunu ona nasıl açıkla-rım? Zaten kötü durumda.”

“Onu daha önce düşünecektin. Harekete geç Lionel. Ya bu-radan git ya da Henry’yi bul ve onunla konuş. Seçim senin.”

★

Lionel gerçekten Henry’yle konuşacak cesareti kendinde buldu ve ona kilise ve Henry’nin ruhsal anlamda iyileşmesi adı-na ne yaptığını anlattı. Henry başlangıçta anlamadı. Babası ki-liseye ne zaman karşı gelse, öğretmenin onu babasını eleştir-mesi için teşvik ettiğini biliyordu ve Lionel’a bu noktaya kadar tamamen güvenmişti. Winchester piskoposu’nun ismi ortaya çıktığında, Henry Lionel’ın ne yaptığını anladı ve Lionel’ı bir el hareketiyle susturdu.

Gözlerini ondan ayırmadan, nöbetçileri çağırdı ve Robin’i çağırmalarını istedi.

Robin geldiğinde öğretmen ve öğrenci rolleri değiştirmiş-lerdi: Lionel başı eğik bir şekilde taburede oturuyordu, Henry kollarını göğsünde kavuşturmuş onun yanında duruyordu ve öfkeli bir yüz ifadesi vardı.

“Robin, babam herhangi bir karar varana kadar, bu adamın hapsedilmesini istiyorum.”

Robin başıyla onayladı. “Sen nasıl istersen Henry.”

Lionel her ikisine de baktı ve merhamet dolu bir tebessümle omuzlarını silkti. “Bu bir kanun ihlali, bunu ikiniz de biliyorsunuz.”

Henry, Lancaster’ın yaptığı gibi bir kaşını kaldırdı. “Ama sen kendin babamın sadece işin geldiği zamanlarda kilise kanunlarını tanıdığını söylemiştin, doğru mu hatırlıyorum Lionel?”

Robin, bu olay bu kadar kötü olmasaydı gülebilirdi.

Lionel kendi tuzağına düştüğünü kabul etti. “Evet Henry, bunu ben söylemiştim, çünkü gerçek bu. Beni tutuklamana gerek yok. Sana söz veriyorum, hiçbir yere kaçmayacağım.”

“Söz mü? Sence benim için bunun bir değeri olabilir mi?”

“Sözünü tutacaktır Henry,” diye araya girdi Robin.

Henry, Robin’e döndü. “Ona kefil olur musun?”

Robin bir an düşündü. Sonra başını iki yana salladı. “Hayır. Daha önce bir kez yanıldım, bu bana yeter.”

“Tamam, o zaman. Tutukla onu.”

Bölüm 35

Burton, Eylül 1379

Hasat zengindi ve harmanlama bittikten sonra hasat festivali düzenlendi. Robin ve Joseph, St. Michael Yortusu'na kadar, gelecek yılın ihtiyaçlarını hesapladılar. Evdeki kişi sayısı az olduğu için, mahsulden büyük bir miktar artacaktı, elbette sürekli yumuşak beyaz ekmek yerine arada bir koyu buğday ekmeği de yemeye razı olurlarsa. Robin herkesin bunu memnuniyetle kabul edeceğinden emindi. Genel olarak hasadı iyiydi. Sadece kira hesaplamalarını bekliyordu. Burton'daki vergi miktarlarını ve maaşlar, yünler, havlular, şarap ve birkaç başka şey için ne kadar nakit para gerektiğini hesapladılar. En nihayetinde bu yıl köylülerden daha fazla vergi almamaya karar verdiler. Robin diğer masrafları taş ocağının gelirleriyle kapatmayı umuyordu. Joseph, atına atlayıp Lancaster ve York'a gittiğinden ve vatan-daşlara, asillere, manastırlara kaliteli taş ve iyi bir fiyat teklif ettiğinden beri, kum taşı işi de kârlı olmaya başlamıştı.

“Böyle olmalı Joseph.” Robin uzun parşömeni açtı. “Mahsul satışlarımızdan elde ettiğimiz kârla hayvan alacağız. Sığır ve domuz alacağız. Sadece vahşi hayvanlarla ve güvercinlerle besleyemeyiz. Ertesi yıl daha fazla hayvan alırsınız. Ve sonra daha fazla. İki yıl içinde çiftliğimiz refah içinde olacak.”

“Evet.” Joseph bir iç çekişle başını salladı. “Birileri özel bir vergi çıkarmazsa.”

“O zaman ilkbahara kadar beklemek zorunda kalır. Neyse ki atlarımız var. Burton'ın kendi kendini döndürmesini istiyorum. Yetiştiricilikten elde edilecek gelirler çiftliğe gitmemeli. Bunun gibi büyük bir çiftlik kendisini döndüremezse komik

olur. Yeterince ineğimiz olduğunda, peynir üretimine başlayacağız ve şehirde peynir satacağız. Şehirdeki insanlar kısa bir süre içinde kaliteli peynir için müthiş fiyatlar verecekler.”

Henry tek kelime etmeden onları dinliyordu. Pek de keyif almadığı kalın kitaba gömülmüştü. “Bu kadar karmaşık olduğunu bilmiyordum. Tüm bu rakamlar... Neden babam benim bunları öğrenmemi istiyor?”

“Çünkü günün birinde, büyüklü küçüklü sayısız çiftlik sana ait olacak.”

“Ama kâhyalarım olacak.”

“Ne yaptıklarını bilmenden zarar gelmez.” Robin kuzenine göz kırptı. “Sözüm meclisten dışarı.”

Joseph eliyle boş ver işareti yaptı. “Robin haklı Lordum. İşini bilmeyenin arkasından iş çevirirler.”

Henry düşüncelere dalmış bir halde başıyla onayladı. “Ama tüm bu hesaplar nasıl tutulur? Örneğin şu rulolar!” Parşömeni gösterdi. “Bu köylerden sadece birinin hesabı, öyle değil mi?”

Joseph başıyla onayladı. “Whitcross. İçlerinde en fakiri.”

“İçinde, yılın başında ne kadar toprağı, sığırı, her köylünün mahsulü ve şimdi ne kadar olduğu yazıyor. Bu rakamların doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Benzerlerini örnek alıyoruz.”

“Baştaki sayıların doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?”

Robin memnun bir ifadeyle gülümsedi. “Güzel bir nokta. Ama bir yolu var. St. Michael Yortusu’ndan önce köy kâhyasına bir kâtip gönderilir. Sonra tüm rakamlar parşömene geçirilir. Kâhya veya Kral’ın adamı kirayı toplamak için geldiğinde, uzun parşömen kâğıdı gözleri önünde ikiye yırtılır. Yarısı Kral’ın adamında kalır, diğer yarısı ise kâhyada kalır. Ertesi yıl ikisi de yarım kâğıtları yanlarında getirirler, birbirlerine uyup uymadığına bakarlar. İki taraf da parşömenin üstünde oynama yapılmadığına emin olur.”

Henry gülümsedi. “Kurnazca.”

“Buna rağmen köylüler hasatlarını ve hayvan sayılarını oldu-

ğundan daha küçük göstermeye çalışıyorlar. Ve bu da anlayışla karşılanabilir. Zor şartlar altında, köle gibi çalışıyorlar ve önlerinde sert bir kış var. Birçoğu fakir ve aç kalmaktan korkuyorlar...”

“Anladım derdini.” Henry güldü. “İçten içe onların tarafında olduğunu biliyorum.”

“Ben sadece bazen görmezden gelmenin zararı olmaz diyorum. Bırak seni kandırdıklarını düşünsünler, ne çıkar ki. Belki yaşamdan biraz keyif alırlar.”

“Peki saygıya ne oldu Robin?”

Robin ve Joseph birbirlerine baktılar.

“Saygı, daha çok sizin dünyanıza ait bir kelime Lordum,” diyerek açıklamaya çalıştı Joseph. “Elbette tarımdan anlayan kâhyaya veya bir lorda saygı duyuyorlar. Onlara İncil getiren ve endişelerini kafalarından atmak için ne yapmaları gerektiğini söyleyen bir papaza da saygı duyuyorlar. Veya iyi bir demirciye ya da onurlu bir değirmenciye... Ama saygıyı sizin bildiğiniz şekilde tanımlamıyorlar. Ve onlara kötü davranan bir lorda saygı duyma fikri akıllarının ucundan geçmez. Bu onların hayal dünyasına uygun değil. Bunun aksine korkarlar. Çoğu zaman soyluları küçümserler, çünkü o zaman korku onlara o kadar kötü gelmez. Ve küçümseyemediklerinden de nefret ederler. Saygı bir istisnadır, bu bir kural.”

“Ama... Neden böyle?”

“Oldukça basit Henry. Soyluların da onlara saygısı yok. Saygı karşılıklıdır, öyle değil mi?”

“Babam olsaydı, ‘Robin yine saçmalıyor!’ derdi.”

“Evet, öyle yapardı. Konu her açıldığında bu şekilde kaçıyor. Günün birinde senin bu konuyu düşünmeni isterim. Çünkü bu her zaman o kadar basit olmayacak, baban bu noktada yanılıyor.”

Henry tekrar ciddileşti. “Robin, köylüleri serbest bırakırsak topraklarımızı kim işleyecek? Ve hepsi nerede yaşayacak?”

“Oldukları yerde kalabilirler. Özgür köylüler olarak, işlettikleri toprağın sahibi ya da özgür kiracıları olarak.”

“Peki, çiftliklerimiz?”

“Maaş ile çalışacak işçiler var.”

“O maaşları nasıl ödeyeceğiz? Mesela sen maaş ödeyecek ol-
san senin hesabın tutmazdı.”

“Maaşlar, durumları iyi olan, özgür köylülerin yüksek ki-
ralarından ödenebilir. Çiftliklerimizi küçülttüğümüzde ve av-
lanmak ya da satranç oynamak yerine kendimiz çalıştığımızda
maaşlar ödenebilir.”

Henry kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. “Bu, ne soy-
luların ne de şövalyelerin görevi. Biz toprağı yönetiriz ve düş-
manlara karşı koruruz.”

“Ama Henry, görmüyor musun...”

“Onun seni ikna etmesine izin verme Henry, sen sonuna
kadar haklısın.”

Henry yerinden sıçradı. “Baba!” Gözleri parladı, sonra ken-
dini topladı, ona doğru yürüdü ve eğildi.

Lancaster onu kendine çekti ve sarıldı. “Seni en son gördü-
ğümden beri ne kadar değişmişsin oğlum.”

Henry ona şaşkın gözlerle baktı, ne kadar hızlı büyüdüğünü
fark etmemişti. “Umarım, görüşmeler istediğiniz gibi gitmiştir?”

“O daha sonra belli olur. Ama en azından şu an durum sa-
kin. Douglas Kontu’nun öngörüsü sayesinde.”

Lancaster oğlunu bıraktı ve ayağı kalkmış ve kibarca reve-
ransta bulunan Robin’le Joseph’e başıyla selam verdi.

“İçiniz rahat olsun Robin, Hungerford ve Leofric’le geldim.
Maiyetim Pontefract’ta.”

“Onları burada da ağırlardık Lordum.”

“Ona şüphem yok.”

Robin gülümsedi ve onu rahat bir koltuğa oturmaya davet
etti. Dük yorgun ve uykusuz görünüyordu. Joseph yemek ge-
tirtmesini emrederken, minnettar bir ifadeyle Robin’in ikram
ettiğı şarap kadehini aldı.

Lancaster kadehinden büyük bir yudum içti. “Hm. Giles’in-
kinden daha iyi,” dedi.

Robin omuzlarını silkti. “Şaraptan da pek anlamazdı.”

“Konuşmalarınızdan anladığım kadariya gelirler vicdanınızı gözdardı edebileceğiniz kadar iyi.”

“Hayır baba, köylülerden normal kira bedelinin yarısını alıyor.”

Lancaster bacak bacak üstüne attı. “Bir köylü cenneti, biliyordum. Ve sanırım, yokluğumda yine oğlumu toprak reformları, köylülerin özgürleşmesi ve tüm bu fantezilerle ilgili etkilemeyi başarmışsınız, doğru mu Robin?”

Robin ve Henry birbirlerine baktılar.

“Hayır baba, beni sana ya da senin isteklerine karşı herhangi bir şekilde kıskırtan o değildi.”

“O da zaten o kadar kolay olmazdı,” diye mırıldandı Robin.

Lancaster oğluna baktı. “Ne demek bu ‘o değildi’?”

Henry tedirgin gözlerle Robin’e baktı.

Robin onu cesaretlendirerek başıyla onayladı. “Hadi, anlat ona.”

Henry, Robin’in şüphesini ve Lionel’ın hainliğini anlattı ama anlatırken hep babasına baktı.

“O kadar öfkeliydik ki onu zindana attık,” diye itiraf etti sonunda. “Ama artık öfkeli değilim. Onu zindandan çıkarmak istiyorum. Sadece... üzgünüm.”

Lancaster şaşırmamış gibi görünmüyordu. Bir süre düşündü ve sonunda iç çekerek başını iki yana salladı. “Zavallı oğlum, senin için bunun ne kadar acı olduğunu anlıyorum. Kendini kötü hissediyor olmalısın?”

Henry babasının onu tamamen anlamasına şaşırarak başını salladı.

“Evet, ama böyle şeyler olur. Her zaman da olacak. Ve insan buna asla alışamaz. Bizim casuslarımız da başka yerde aynı şeyleri yapıyorlar. Bizim için.”

“Daha çok öfkeleneneceğinizi düşünmüştüm.”

Lancaster gülümsedi. “Belki yorgunumdur. Yarına kadar bekleyelim.”

Lancaster Lionel'ı gözetlenen odasında pencerenin önüne diz çökmüş bir halde buldu, kılıcıyla yanına gitti, onu boğazına dayadı ve "Daha çabuk dua et!" dedi.

Lionel istavroz çıkarıp gözlerini kapadı. Âdemelmasının üstündeki soğuk metale rağmen duasına acele etmeden devam etti ve uzun bir süre hareketsiz kaldı.

Lionel sonunda başıyla onayladı. "Hazırım."

"Sanmam. Tanrı hainlerden nefret eder. Seni istemeyecektir."

Lionel'ın göz kapakları titredi ve ona baktı. "Vicdanım rahat."

"En iğrenç yanınız da bu. Kendini beğenmiş birisiniz."

"Tanrı seni lanetleyecek John Gaunt."

"Belki. Ama önce seni."

Kılıcı iki eliyle kavrayıp sağ omzunun üstüne koydu, ince boynuna baktı ve hamlesini yaptı. Lionel titrek bir çığlık atabilecek zamanı buldu, çünkü hamle boynunun yanından boşluğa gitti.

Lancaster gülümsedi. Kılıcı yavaşça aşağı indirdi. Etrafına bakmadan bağırды: "Robin, Leofric!"

Robin, Leofric'in kolunu kavradı, yarı açık olan kapıya işaret etti. "Gidiyoruz."

Lionel zemine çömelmiş bir halde duruyordu, nefes nefeseydi. Dük başında duruyordu.

"Onu bağlayın ve Wykeham Piskoposu'na gönderin."

Lionel acınası görünüyordu. Robin bir an ona baktı ve acısını paylaştı. Elini omzuna koydu. "Gel."

Lionel'ın başı yukarıya kalktı. Robin'in gözlerinin içine baktı. "Neden bir kere olsun beni anlamaya çalışmıyorsun?"

"Benden çok şey bekliyorsun."

"Beni affedecek misin?"

Robin, Lionel'ın ayağa kalkmasına yardımcı oldu. "Ne yapmaya çalıştığını anlayamadığım sürece seni nasıl affedebilirim?"

Hadi gel!”

Lionel, Dük’ün yanından uzaklaşıp Robin’in yanında diz çöktü. Leofric, Robin’in ne kadar zorlandığını anladı ve tutukluyu devraldı, elini omzuna koydu ve onu kapıya götürdü.

Lionel birkaç saniyeliğine arkasını döndü. “Senin için dua edeceğim Robin. İhtiyacın var. Lancaster Hanesi’yle kader ortaklığı yapmış biri, şeytanla işbirliği yapmış demektir.”

Bölüm 36

Londra, Mart 1380

Sert, soğuk bir kıştı. Aralık başında tüm bir hafta boyunca durmaksızın kar yağdı. Sonra dondurucu soğuklar geldi. Değirmen deresi ve kalenin hendeği dondu. Güney kulesinin çatısı karla kaplandı. Ve hava o kadar soğuktu ki nefes alış verişleri buharlı bulutlar oluştuyordu.

Robin, bayram günlerini Lancaster ve Henry'yle Kenilworth'teki mülkte geçirmeyi planlamıştı. Isabella hamile olmasına rağmen, Burton'ı kuşatan kardan kaçabilmek için, kendi evini kapatıp ve tüm ev halkıyla birlikte dükün sarayına gitmeye karar verdi. Ama kar yolları kapatmıştı ve Mart başına kadar orada kaldılar.

Kar nihayet eridiğinde, şövalyeler yine ava ve at yarışlarına başlamışlardı. Robin de Londra'ya doğru yola koyulmuştu. Ona sadece Francis eşlik etti.

Kendilerini yine diplomatik tartışmaların ortasında buldular. Lancaster tarafından hazırlanan planlar sonunda meyvelerini vermişti. Robin oraya varmadan önce Britanya ile bir anlaşma imzalanmıştı bile. Britanya desteğiyle yeni bir Fransa seferi düzenlendi ama bu kez Lancaster'ın en genç kardeşi, Thomas Woodstock önderliğinde. Birkaç hafta sonra Robin, Lancaster adına uzak bir kuzeni olan Böhmen Kralı Wenzel'i karşıladı. Wenzel kız kardeşi Anna'yı, genç İngiltere Kralı'na eş olarak vermeyi düşünüyordu. Robin tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Böhmen pek önemli bir müttefik değildi ama Kral Wenzel imparator ailesinin bir üyesiydi. İngiltere ve imparatorluğun arasındaki bağ, Fransa ve Alman imparatorluğunun

arasındaki ittifakın bozulması ve İngiliz aslanının pençelerini geçireceği anlamına geliyordu. Bu evliliğin ayrıca başka bir yararı daha olabilirdi, biri İngiltere'nin, diğeri Fransa'nın tarafında olan iki papaz vardı ve her ikisinin de gözü Petri'nin tahtındaydı. Kral Richard, Böhmen Kralının küçük kız kardeşi Anna'yla evlenecek olursa, Fransa artık en güçlü iki müttefikine pek güvenemezdi.

Lancaster haziran başında Böhmen'li daha önemli bir elçiyi karşıladı. Teklif şekil almaya başlıyordu. Ve sanki kader Lancaster'ı şansa boğmaya karar vermiş gibi, daha büyük bir darbe indirmeyi başardı: Portekiz Kralı Fernando sonunda kapısını çalmıştı. İngiltere'ye kızı Beatriz için evlenecek koca araması için bir elçi gönderdi. Lancaster onu kardeşi Edmund'la evlendirmeyi kabul etti. Oğlu Edmund şanslı damat olacaktı.

"Komik, öyle değil mi Robin? Müttefikler aniden kapımıza gelmeye başladı."

"Evet ama böyle devam etmez."

Lancaster eliyle boş ver işareti yaptı. Gözleri parlıyordu. "Portekiz, Robin. Ne anlam ifade ettiğini bilmiyor musunuz?"

"Biliyorum Lordum. Portekiz'in bizim tarafımızda olmasıyla Kastilya yolu size sonuna kadar açık olacak. Sonunda tacınızı alabilirsiniz. Ve bunu yapmanızı çok isterim."

"Yapacağım, bana güvenin."

Robin iç çekti. "O günü görmek isterim..."

"Tanrı aşkına, beni kim engelleyebilir?"

"İskoçya."

Dük yüzünü astı. "İskoçya, ah evet. O zaman İskoçya konusunda acele etmeliyiz. Edmund bu sırada Portekiz'e yelken açabilir ve planlarımızı hızlandırabilir."

Bu oldukça mantıklıydı. Ama Robin Lancaster'a destek verici sözler etmekte zorlandı. İskoçların, sıkıştıkları zaman asla pes etme gibi bir özellikleri vardı.

Ama kaderin elleri İngiltere'nin ve özellikle de Lancaster Dükü'nün üzerindeydi. Eylül ayında tüm maiyetiyle birlik-

te York'ta toplandılar. Herkes aynı anda gelemediği için bazı aksaklıklar oldu, ancak Ekim'in ortasında kuzey Northumberland'da bulunan Bamburgh Kraliyet Sarayı'na ulaşmışlardı ve Lancaster İskoçya müzakerecilerine elçi gönderdi. Taraflar birkaç gün sonra Berwick'de buluştu ve görüşmeler neredeyse eğlenceli bir atmosferde başladı.

Lancaster kendine güveniyordu.

"İlkbaharda Kastilya'ya gideceğiz Robin."

"Emredersiniz Lordum."

"Bana güvenmiyor musunuz?"

"Elbette güveniyorum."

"Göreceksiniz. Elbette bizi yavaşlatacak olan tek şey, soylularımın arasındaki gereksiz kavgalar..."

Robin gözlerini tavana dikti.

"Robin, nasıl olur da Northumberland Kontu'na cahil domuz dersiniz..."

"Eh, bunu işitmesi beni de üzdü ama gerçek bu. Askerler görevlerini kötüye kullanıyorlar, sınırda ciddi sorunlar var. Douglas Kontu'nun muhafızına hakaretler yağdırmışlar ve sınır sakinlerine işkence etmişler."

"Evet. Hava kötü, askerlerin yeterince erzakı yok ve bataklıkta uyuyorlar. Benim kendi adamlarım da Northumberland'in kiler gibi davranıyor. Ne bekliyorsunuz?"

"Disiplin. Ama benim ilgilenmemi istemiyorsunuz."

"Hayır. Siz Burton Kontu'sunuz, askerın komutanı değil."

"Komutan olsaydım daha çok yararım dokunurdu."

"Tamam, anlatmayın, biliyorum. Ne olursa olsun Northumberland Kontu'na hakaret edemezsiniz."

Robin omuzlarını silkti. "Eğer gücenmişse beni düeolloya davet edebilir."

"Onu yapamaz. Aşırı kilolu ve zor nefes alıyor..."

"Hiçbir şey şişman bir şövalyeden daha saçma olamaz."

"Ya. Sanki benim ağzımdan çıkmış bir söz gibi."

"Öyle zaten."

Lancaster üzgünce gülümsedi. “Northumberland ondan bu kadar nefret etmeniz için ne yapmış olabilir?”

“Belki de hiçbir şey. Neden onun karakteri ve benim karakterim. Oldukça farklıyız.”

“Hadi, bu kadar kibar olmayın. Günde en az on beş dakika sizi şikâyet ediyor.”

“Ne yazık.”

“Peki o halde, nasıl isterseniz. Ben babam gibi kavgalı şövalyeleri barıştırma yeteneğine sahip değilim ama bu tartışmadan hoşnut değilim. Northampton’a gidin Robin.”

Robin doğruldu. “Nasıl efendim?”

“Parlamento kasımın ikinci haftası başlayacak...”

“Beni gönderiyorsunuz ve o burada mı kalacak?”

“Northumberland onun sorumluluğunda. Söz konusu olan da onun toprağı.”

Robin öfkelenmişti ama fark ettirmemeye ve sakın kalmaya çalıştı. “Northampton’a mı gideceğim Lordum?”

“Evet. Parlamentonun sizi davet ettiğini sanıyordum?”

“Davetiye büyük bir ihtimalle Burton’dadır. Neden Northampton da Londra değil?”

“Çünkü Northampton İngiltere’nin tam ortasında. Neden adamlarımı daima en uzak yerlere göndereyim?”

“Oldukça mantıklı. Sizi tanımasam buna inanabilirdim.”

“Ne demek bu?”

“Londra’dan uzak olduğu için Northampton’u seçtiniz. Çünkü birkaç Londralı soyluyla hesaplaşmak istiyorsunuz ve yeni vergiler koyacaksınız. Ayaklanma olmadan.”

Lancaster onun gözlerinin içine baktı. “Haklısınız. Ee?”

Robin bir müddet durdu, daha sonra eğildi ve bardağını masaya koydu. “İzniniz olursa, şimdi gideyim, yarın zamanında yola çıkmalıyım.”

Lancaster başıyla onayladı. “İyi yolculuklar.”

Bölüm 37

Northampton, Kasım 1380

Robin'in ilk parlamentosuydu, vatandaşların, sıradan şövalyelerin ve Avam Kamarası'nın yanında oturmayı tercih edebileceğini düşünüyordu. Meclis ikiye ayrıldı ve birbirlerine fikirlerini sundular. Sakin geçiyordu. Northampton sakın, küçük bir şehirdi. Kral ve güçlü muhafızlarının gelişi onları heyecanlandırdı ama parlamento sonra tekrar sakinleşti. Bazı yasalar onaylandı. Cenevizli bir bankerı öldüren saygın Londra şövalyesi hakkında bir mahkeme düzenlediler ve onu yargıladılar. Vergi paralarını bölüştürdüler ve on dört yaşının üzerindeki her erkek ve her kadından on iki peni alınmasını isteyen vergi sistemine geçtiler. Dilenciler hariç tutuldu ve vergi kademeli olacaktı. Kendi toprağı olmayan basit bir uşak sadece bir şilin vermesi gerekirken, İngiltere'nin en zengin adamı için vergi on sterlin idi. Lancaster alaycı bir gülümsemeyle görüşünü bildirdi: "Artık İngiltere'nin ne kadar çaresizlik içinde olduğunu düşünün Lordlarım!"

Gülüşmeler oldu. Ama Robin gülmedi. Yasalar kulağı adil geliyordu ama Lancaster bir toprak işçisinden iki yüz kat daha zengindi. Toprak işçisi kendi ve eşi için iki şilin ödeyerek ailesini bir ay geçindirmek zorundayken, on sterlin Lancaster'ın yıllık gelirinin binde biriydi. Terazide bir dengesizlik vardı. Mülk sahipleri bunun acısını bir şekilde yine köylülerden çıkaracaklardı. Robin'in lordlar arasında karşı çıkan tek kişiydi. Avam Kamarası'nda da çoğunluk sağlanmıştı. Lancaster'm ilkbahardaki diplomatik başarısı ona sempati kazandırmıştı. Yeni toplanacak vergilerle önlerindeki Fransa savaşının masraflarının karşılan-

cağını söyleyerek kendisini haklı gösterdi. Başpiskopos Sudbury, Kraliyet'in kasalarının boşalmaya başladığını söylemişti. Avam Kamarası maliyeti üstlenecekti, çünkü bu seferden büyük beklentileri vardı. Robin hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Ne bir politikacıydı ne de bir konuşmacı. Parlamentoda söz hakkı yoktu. Bunun yerine diğer lordları ve Avam Kamarası'nı akşamları konakladıkları yerlerde ziyaret etti. Lancaster'ın işine gelen başka bir durum da herkesin parlamentoyu bir an önce bitirmek isteyişleriydi; Northampton küçük bir yerdi, kimse iyi şartlarda ağırlanamıyordu. Robin nafile bir çabayla, kafa vergisine alternatif olarak, iş yeri sahipleri için katma değer vergisi önerisini getirdi. Büyük kısmı iş adamlarından oluşan Avam Kamarası bunu kabul ederse hepsi zarar görürdü. Bu yükü tek başlarına taşımaya hazır değillerdi. Bu yüzden Robin tek kalmıştı. Ve her gün Northumberland ve Mortimer Dermond'ın alaycı bir ifadeyle gülümseyen yüzlerini görmek zorunda kaldı.

Birinci haftanın pazar günü, diğer lordlar gibi, Robin de şehir dışındaki sade ama geniş St. Austin kilisesini ziyaret etti. Duadan sonra Francis'i atlarla geri gönderdi, kendisi daha sonra yürüyerek gelmek istedi.

Artık onun yardımcısı olmayan, aksine bir şövalyesi olan Francis isteğini yerine getirdi. Şövalye olduktan sonra neşeli haline kavuşmuştu ve Robin son günlerde ondan çok şey öğrenmişti.

Kilisede kaldı ve Joanna için bir mum yaktı, birkaç dakika sunağın önünde diz çöktü ve onu düşündü. Onu, Burton'daki Edward ve Raymond'ı, Waringham'daki Anne ve Agnes'i. Yeni kafa vergilerinden korkmalarına gerek olmayan Waringham'daki insanları, çünkü onların vergilerini Lancaster ödeyecekti. Söz vermişti. Parlamentonun başlangıcından beri bununla ilgili hiç konuşmamış olsalar bile. İlişkileri birden bire soğumuş olsa bile. Ve bu sadece Northumberland yüzünden olmuştu, çünkü Robin hâlâ onun kibirli, bencil, hırslı bir serseri olduğunu düşünüyordu. Lancaster buna rağmen sözünü tutacaktı. Robin

bunu gayet iyi biliyordu. Sözünden hiçbir zaman dönmemişti. Kafa vergileri dışında her konuda Lancaster'ı savunmuş ve söylediklerini kabul etmişti. Çünkü hâlâ aynı taraftaydılar...

"Affedersiniz efendim, biraz kenara kayabilir misiniz?" diye sordu fısıldayan bir ses.

Robin başını kaldırdı. Bu, elinde yanan bir mum tutan genç bir kadındı. Birkaç damla erimiş mum damlattı ve mumunu Robin'inkinin hemen yanına sabitledi.

Onu bankta yalnız bırakmak için ayağa kalktı.

Kadın bir el hareketiyle reddetti. "Hayır, lütfen, sizi rahatsız etmek istemedim. İkimiz için de yeterince yer var."

Gülümseyerek başını salladı, birkaç adım geri gitti ve kadının nasıl diz çöktüğüne baktı. Hareketleri ona Agnes'i hatırlatacak kadar esnekti. Ama benzerlik bu kadardı. Önündeki kadının uzun, koyu renk kirpikli ve kömür karası saçlı bir kadındı, büyük, siyah gözleri vardı. Omuzları dardı ama kalçaları daha da dardı, narin görünüyordu. Ona Kastilya ve Akitanya'da gördüğü kızları hatırlatıyordu. Kusursuz bir açık teni vardı ama birçok İngiliz kadınından daha koyuydu. Robin ona biraz daha baktı. Duasına dalmış gibi görünüyordu. Sessizce dışarı çıktı, kiliseyi yan kapıdan terk etti ve istavroz çıkardı. Etrafta tur attı. Hava soğuktu ama dondurucu değildi, zayıf kasım güneşinin vurduğu pencerelerden avluya haç şeklinde gölgeler yansıyor-du. Sessizlik ona iyi gelmişti. Parlamantonun geri kalanıyla uğraşmak istemiyordu, onun yerine birkaç gün buraya gizlenmek iyi gelebilirdi. Ama bu tabii ki mümkün değildi. Sonuna kadar parlamentoda olmalıydı. Ve sonra Burton'a gitmeliydi. Altı aydan fazla bir zamandan beri yollardaydı.

Gönülsüzce geri dönüş yoluna koyuldu. Güneş kurşuni bulutların arkasında kaybolmuştu. Robin kahverengi, çapalanmış tarlalar arasındaki dar bir patika boyunca ilerledi ve İngiltere'nin tam ortasının hiç de hoş bir manzaraya sahip olmadığını düşündü.

At binen bir kadınla karşılaştığında, yaklaşık yarım mil ka-

dar ilerlemişti. Onu hemen tanıdı, böyle siyah saçlar herkes de olamazdı.

Onun yanına yaklaştı. “Madam, atınız topallıyor.”

Kadın başıyla onayladı. “Biliyorum. Ne yapabilirim? Tüm yolu yürüyemem.”

“Düşündüğünüz kadar kötü bir durum değil.”

Kadın kararsız gözlerle baktı. “Henüz gidebiliyor.”

Robin kıratına baktı. Çok değerli değildi ama zeki, dostane gözleri vardı.

“Ona değer verip vermediğinizi bilmiyorum ama onunla şehre kadar istiyorsanız, bugün sizi taşıyacağı son gün olur.”

“Efendim?”

“İnanın bana, öyle. Kilise yolunda çok acele etmişsiniz ve bacakları henüz ısınmamış olmalı...” Sözüünü kesti. Kadının, bir at bacağındaki uzun kaslar ince liflerle birbirine bağlıydı ve bu bağlar kas sıcaklığı artmadan önce zorlandığı takdirde fazladan geriliyordu. Ve bu gerilmiş liflerin dinlenmeye, sıcaklığa, korunmaya ihtiyacı vardı, yoksa ölebilirdi. Ama kadının bunlarla ilgilendiğini düşünmüyordu.

Kadın durdu ve attan indi. Robin yuları aldı ve atın sol ön bacağına dokundu. Sıcaktı ve tüm kasları kaskatıydı.

“Kötü mü?” diye sordu kadın endişeyle.

“Söylemek zor. Ama yavaş gidersek ve birkaç gün dinlenmesine izin verirseniz, her şey yoluna girecektir.”

Kadın iç çekti. “Umarım haklısınızdır. Atlar son zamanlarda çok pahalı. Size minnettarım efendim. Çok iyisiniz.”

Kendini tanıtmanın tam zamanı, diye düşündü Robin ama yapmadı. Bunun yerine alnını buruşturarak gökyüzüne baktı.

“Korkarım sadece yürümekle kalmayacaksınız, üstüne bir de sırlıslık olacakınız.”

Kadın da gökyüzüne baktı. “Şey, yapacak bir şey yok.”

“Yanınızda biri olmadan at binmemelisiniz madam.”

“Biliyorum. Sadece erkeklerin istediklerinde tek başına do-laşmaya ve kilise koridorlarında gezmeye hakkı var.”

Robin şaşkın gözlerle baktı. “Beni mi izlediniz?”

Kadın başıyla onayladı. “Merak ettim. Yüzünüzün gün ışığında nasıl görüldüğünü bilmek istedim. Ve kilisede sizi gördüğümde yanılmadığımı anladım. Kardeşiniz Agnes’e çok benziyorsunuz Burton Lordu.”

“Ve siz de babanız Greenley’ye, Waringham Leydisi.”

Durdular ve gülüştiler. Yağmur yağmaya başladı.

Robin atın alnını okşadı ve onu yürütmeye devam etti. “Yürümesek daha iyi olacak. Yolumuz uzun.”

Kadın paltosuna sıkıca sarıldı ve Robin’in yanında ilerledi. “Harika bir kızınız var efendim. Agnes onu çok seviyor.”

“Teşekkürler. Peki, sizin oğlunuz? Sağlığı yerinde mi?”

“Ah, evet. Altı aylık oldu bile. Ona geri dönmek için sabırsızlanıyorum...” Gülüşü kayboldu. “Sanırım onun göbek bağının boynuna dolanıp ölmesini isterdiniz, öyle değil mi?”

Robin kaşlarını çatı. “Agnes aptalca şeyler söylemiş olmalı.”

“Hayır. Mortimer söyledi.”

“Size üzücü bir gerçeği açıklamak zorundayım: Mortimer’in dediklerinin birçoğu yalandır.”

“Bilmediğim bir şey değil.”

“Oğlunuza mutluluk ve sağlık dilerim madam. Onun bir suçu yok. Bazı şeyler olması gerektiği gibi.”

“Evet. Farklı olmalarını istemek hiçbir işe yaramaz. Sadece mutsuzluk getirir.”

Robin kadının Mortimer’dan daha çok kendisi hakkında konuştüğünü hissetti. Ona kaçamak bir bakış attı. Mutsuz değildi. İçinde bulunduğu duruma teslim olmuş demek daha doğru olurdu. Ve belki de her şeyin nasıl olması gerektiğiyle ilgili kafa yormamak konusunda haklıydı. Yine de bir an için bu kadının oğlunun babası olmayı diledi...

Yağmur daha da hızlanmıştı ve soğuk bir rüzgâr esiyordu. Geri dönerken patika çamura dönüşmüştü. İpek ayakkabı giymiş bileklerinden biri burkuldu, titrememek için kendisini zor tutuyordu.

Robin paltosunu çıkardı ve ona uzattı.

Kadın geri çevirdi. "Gerçekten, hiç gereği yok."

"Alın, ben üşümüyorum."

Robin'in paltosu onun ayakuçlarına kadar geliyordu. Kenarları çamura bulanmıştı. "Berbat olacak."

"Saçmalamayın. Kurutulur, fırçalanır."

Kadın gülümsedi. "Sanki Agnes konuştu."

"Onu sıklıkla görüyor musunuz?"

"O evet. Waringham'ın vazgeçilmezi. Sadece köylüler için değil."

Robin ona gülümsedi. "Bakın, şurada bir misafirhane var. Girip yağmurun dinmesini bekleyebiliriz, yoksa sizi ararlar mı?"

"Hiç kimse beni aramaz. Mortimer, Kral'ın yanında ve görevliler akşam olduktan sonra ortalıkta olmazlar."

"Tamam o zaman."

Robin kadının atını oraya götürdü, eyerini çözdü ve kuruması için onu samanla ovdu.

Misafirhanenin yemek salonunda kimse yoktu. Robin'in seslenişi üzerine suratsız bir hancı kadın geldi. "Kapalıyız."

Robin ona para uzattı. Kadının yüzü parladı ve onlara sıcak şarap verdi.

"Biraz ekmek ve peyniriniz de var mı bayan?"

"Ve bir de yatak mı istiyorsunuz?" dedi hancı kadın.

Robin, Leydi Waringham'ın kızaran yüzüne baktı. Daha sonra hancıya gülümsedi. "Hayır," dedi. "Gerek yok."

Kadın onlara şarap, ekmek ve keçi peyniri getirdi, her şeyi şöminenin yanındaki masanın üzerine koydu. "Ateşi yakayım mı?"

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. "Ben yaparım."

Hancı homurdanarak ayrıldı.

Tahta istiflenmiş bir halde hazır duruyordu. Robin bir avuç dolusu saman ve çıra aldı, cebinden çakmağını çıkardı ve yaktı.

"Bu işten anlıyorsunuz. Peder John Ball hiçbir soylunun ateş yakmayı beceremediğini söylemişti."

“O yalan yanlış konuşur öyle. Sizin onunla bir bağ kurmuş olmanıza şaşırdım.”

“Her şeyi yanlış bildiğine inanmak zor.”

Robin başını iki yana salladı. “Çok fazla şey istiyor ve hızlı olmasını istiyor. Köylüleri mutsuz edecek.”

“Çok şey isteyen biri, belki de bir miktarına sahip olabilir.”

“Ya da asılır.”

“Evet.”

“Waringham’daki insanların durumu nasıl?”

Leydi iç çekti. “Şimdilik iyiler. Ama yeni kafa vergisi çıkar-sa...”

Robin bir an için ona anlatmaya çalıştı. Ama hemen vazgeçti. Onun yerine, “İsminiz nedir?” diye sordu.

“Blanche.”

“Gerçekten mi? Lancaster Düşesi’yle aynı.”

“Elbette. O benim vaftiz annemdi.”

“Bunu tahmin etmeliydim. Babanız daima sadık bir Lancaster taraftarı olmuştur.”

“Sizin gibi efendim.”

“Evet, benim gibi.”

Aşırı sıcak olan şarabı dikkatlice içtiler. Robin bıçağıyla peyniri ikiye böldü ve ekmekle bir yarısını ona uzattı.

Blanche açtı. “Bu harika bir fikirdi. Kiliseye her zaman mi-dem boş giderim.”

“Ben de.”

Blanche yemeğini yediğinde ve şarabını da içtiğinde, yağmur hâlâ yağıyordu.

“Dinmek bilmeyecekmiş gibi görünüyor,” dedi Blanche.

“Evet. Yola koyulmaktan başka çaremiz yok.”

“Yarım saat daha bekleyelim. Biraz kuruyayım.”

Bu, Robin’in de işine gelmişti. Ateş odayı ısıtmıştı. Şömine bankında oturan kadının yanına oturdu ve sohbet etmeye başladılar. Sade döşenmiş, yabancı misafirhane, onlara sade, yabancı bir dünyadaymışlar gibi hissettirmişti. Onları burada görecekti

olsalar, sarayda neler söyleneceğini düşünmüyorlardı. Saray son derece uzakta görünüyordu.

Blanche'in annesi, Lord Greenley'le Poitier savaşındaki İngiliz zaferinden sonra İngiltere'ye gelen Gaskonyalı bir şövalyenin kızıydı. Blanche, York'ta büyüdüğünü ve orada devlet okuluna gittiğini anlattı Robin'e. Ama Fransızca'yı İngilizceden daha çok seviyordu. Leydi Blanche'in nedimelerinde biri olacaktı ama Blanche yeterince büyümeden düşes ölmüştü. "Büyük ağabeyim veba salgınında öldü. Ve birkaç yıl sonra, diğer ağabeyim Auvergne'de şehit düştü."

"Evet, biliyorum." Robin, Bordeaux'ya kaçtıklarında, genç, ağır yaralı Greenley'yi eyerinde taşımıştı. Ve gece konaklamak için durduklarında, çocuk ölmüştü.

"Kötü bir zamandı," dedi sessizce Blanche.

"Daha sonra neler oldu?"

"Hayır, sıra sizde."

"Ama siz benim hakkımdaki her şeyi biliyorsunuz. Agnes size her şeyi anlatmış. Leydi Blanche öldükten sonra size ne oldu?"

"Babamla ben kalmıştık sadece. Ve beni Dük'ün sarayına götürdü."

"Sizi hiç görmedim."

"Görmediniz. Babam bir süre sonra beni Joan'ın, yani Kral'ın annesinin yanına yerleştirdi."

"Anlıyorum."

"Sonra Mortimer ile tanıştım. Oldukça hoş biriydi..."

Robin bunu dinlemek istemiyordu. Mortimer'ın ne kadar mükemmel rol yapabileceğini biliyordu. Huzursuzca ayağa kalktı.

"Sanırım bunun anlamı yok. Yola koyulmalıyız, hava daha da kötüleşecek."

Blanche açık pencereye yürüdü. "Haklısınız. Hiçbir şey olmaz. Yağmuru severim."

"Gerçekten mi?"

“Evet. İngiltere’yi böyle yeşil, güzel ve bereketli yapan şey yağmur. Bu yüzden ara sıra sırsıklam olmaya alışmak lazım. Çok büyük bir bedel değil.”

Bir an birbirlerine baktılar. Sonra Robin, Blanche’in kuruması için ateşin karşısındaki taburenin üzerinde duran paltosunu aldı ve kadının omuzlarının üzerine koydu. Kendi paltosunu omuzlarının üzerine attı ve ahıra gitti.

Atın sırtına eyeri koydu. “Umarım dinlenmek seni kendine getirmiştir dostum.”

Blanche yaklaştı. “Yürümek onun canını acıtacak mı?”

“Evet.”

“Ah, zavallı şey.” Atın yelelerini okşadı. Elleri hâlâ eyerin üzerinde olan Robin’in ellerine değdi.

Robin gülümsedi. “Endişe etmeyin. Dayanıklı.”

Robin onun elini tuttu. Parmakları ince ve buz gibiydi. Elini çekmemişti. Robin birkaç saniye öylece kaldı ve onunla göz göze gelmekten kaçındı. Ama bu uzun sürmedi. Kaçınılmaz bir şekilde Blanche’in sakın, meraklı ve neşeli bakışlarına karşılık verdi. Hafifçe eğildi ve dudakları Blanche’inkilerle buluştu. Blanche elini onun elinden çekti, Robin’in ensesine koydu ve parmak uçlarına kalkarak öpücüğüne karşılık verdi. Robin kollarını ona doladığında ve onu kendine doğru çektiğinde, Blanche sessiz bir gülümsemeyle geri kaçtı.

“Hayır hayır. Böyle bir yerde insan belki düşüncesizce davranabilir ama dışarıda gerçekler bizi bekliyor.”

Robin badem kokan siyah saçlarını öptü. “Haklısınız.”

Kadını duraksayarak bıraktı, gülümsedi ve atın yularını aldı.

Hâlâ yağıyordu ama bir saat önceki gibi güçlü değil. Rüzgâr da azalmıştı. Buna rağmen hava soğuk ve dondurucuydu. Bir süre sessizce gittiler.

“Peki, bu ne anlama geliyor?” diye sordu sonunda Blanche.

“Gerçekten bilmiyorum. Her şeyin bir anlamı olduğunu düşünmemek lazım.”

“Ama anlam aranmalı. Kaderin bize sunduğu her şeyin bir

amacı vardır. Sadece ne yapmak istediğini her zaman anlamayız.”

Robin yan gözler Blanche’e baktı ama yüz ifadesini anlayamadı.

Blanche ileriye gösterdi. “Şehir surları. Neredeyse geldik.”

Yuları ona verdi. “Alın. Bizi beraber görmeseler daha iyi. Ben tarlalar üzerinden geleceğim ve şehre diğer taraftan gireceğim.”

“Teşekkürler.”

Durdular.

“Sizi tekrar görebilecek miyim?” diye sordu Robin ve sesindeki yalvarışı hissettirmemeye çalıştı.

Blanche başıyla onayladı. “Bu akşam. Kral, Lancaster’ı yemeğe davet etti. Maiyetiyle birlikte.”

“Ah, doğru. Sizi yalnız görebilecek miyim, demek istemiştim?”

Kadın bir an tereddüt etti. Sonra gülümseyerek başını iki yana salladı. “Hayır, görüşmememiz daha doğru. Sağlıkla kalın, Robin.”

Robin elini göğsüne koyarak eğildi, arkasını döndü ve tarlalar üzerinden şehir duvarı boyunca ilerledi.

★

Robin onu gizlice izledi. Tüm akşam boyunca. Mortimer’a döndüğünde ve onunla konuştuğunda, siyah saçlarında binlerce mum ışığının pırıltısı dans ediyordu. Çoğunlukla gülümsüyordu. Ve Robin’e hiç bakmamıştı.

Salonun karanlık bir yerindeki sütuna yaslanmıştı. Hem Kral’ın hem de Lancaster’ın Northampton’da evleri vardı, ama hiçbirisi böyle değildi.

“Güzel bir kadın, değil mi?” dedi yanındaki bir ses.

Robin konuşana bakmadan başıyla onayladı. “Öyle.”

“Bana daha ne kadar kızgın olacaksınız?”

“Kızgın değilim.”

“Bu sevindirici bir haber.”

Robin başını kaldırdı.

Dük kollarını göğsünde kavuşturdu. “Robin, gelecek yıl belki de hayatımın en önemli yılı olacak. Beni yarı yolda bırakmayacaksınız, öyle değil mi?”

“Siz benden vazgeçene kadar yanınızdayım Lordum.”

“Sizi sürgüne göndermişim gibi davranıyorsunuz.”

“Evet, abartıda üstüme yoktur.”

“Northumberland Kontu hakkında yanılıyorsunuz. Percy güvenilir bir adamdır.”

“Umarım yanılıyordumdur.”

Lancaster gülümsedi. “Noel’i bizimle Leicester kalesinde geçirecek misiniz? Henry buna çok sevinir ve ben de. Yanınızda adamlarınızı da getirin, hatta ozanınızı da.”

Robin hafifçe eğildi. “Ozanımız yazın yanımızdan ayrıldı. Teşekkürler Lordum. Geleceğiz.”

“Yakın zamanda gelin. Kar yolları kapatmadan.”

“Öyle yaparız.”

Lancaster memnun bir yüz ifadesiyle başıyla onayladı ve Robin’in nereye baktığına baktı.

“Hm. Gerçekten güzel bir kadın. Ama Waringham’ın eşi.”

“Evet.”

“Aptallık etmeyin. Kral Mortimer’ı pek seviyor.”

Robin iç çekti. “Sadece bakıyorum.”

“Ama bunu fark eden tek kişi ben değilim.”

★

Leicester’daki Noel gecesini karlı ve barışçıl bir ortamda kutlandı. Robin’in bu kutlamayı Savoy’daki görkemli kutlamalardan daha çok sevmiştir. Pek fazla konuk davet edilmemiştir. Yeni yılda Lancaster, Robin’e bir kitap hediye etti. Robin kitabın ismine baktı. *Secreta Secretorum*. Gizemli geliyordu kulağa.

“Bu ne?”

“Bir Ansiklopedi. Bilinmesi gereken her şey var içinde.”

Robin çocuk gibi gülümsedi. Gizemli kitapları severdi. “Teşekkür ederim Lordum. Benim de size bir hediyem var.”

Lancaster alnını buruşturdu. “At değildir umarım?”

“Hayır, bir eşya.”

Robin giysisinin içinden ipekle kaplanmış hediye paketini çıkardı. “Dikkatli olun, kırılabilir.”

Lancaster özenle açtı. Cam bir içki kadehiydi bu. İnce bir yapısı vardı, koyu maviydi.

Dük’ün yüzünde tebessüm oluştu. “Ah Robin... Harika. Camda böyle bir renk görmemiştim.”

Robin gülümsedi. “Usta bile nasıl yaptığını bilmiyor. Kumdaki bir şeyler bozulmuş olmalı diyor. Fırından çıkardığında tamamen maviymiş.”

Lancaster içki kadehini ellerinde tuttu ve ona şaşkın gözlerle baktı. Daha sonra kadehin içini doldurdu, bir muma doğru tuttu ve renk cümbüşüne hayran kaldı.

“İngiltere’ye içelim mi Robin?”

“İngiltere’ye içelim Lordum.”

★

Lancaster Londra’ya geri döndüğünde, Henry, Robin’e Burton’a kadar eşlik etti. Bol güneşli, sıcak bir ilkbahardı ama bolca yağmur yağıyordu. Köylüler memnundu. Isaac ve Hal atlarla Fernbrook’tan geldiler ve mezat onlara iyi fiyatlar verdi. Robin’le Joseph, köylülere vergilerle ilgili endişelenmelerine gerek olmadığını bildirdiler. Köylüler onlara minnettar oldu. İngiltere’nin birçok yerinde insanlar yeni vergilerden şikâyetçiydiler. Başlarda birçoğu kafa başı vergisini ciddiye almadı. Kraliyet vergi tahsildarlarının geldiği haberi köye ulaştığında, insanlar ormanlara kaçtılar ve kapıları çalındığında açmadılar. Gelirler beklentilerin altında kalmıştı. Saray memurları, İngiltere nüfusunun üçte birinden vergi toplayabilmişti. Kraliyet meclisi bu durumdan hoşnut değildi. Para gerekliydi. İlkbahar sonlarında vergi toplayıcıları bir kez daha gönderildi. Bu kez onlara şövalyeler, şerifler ve hâkimler eşlik etmişti. Böylelikle hiç kimse kaçmadı.

Lancaster Nisan başında, bir süre sonra önemli bir görev için Portekiz’e gidecek olan kardeşi Edmund’la vedalaştı. Dük

hemen ardından İskoç sınırına döndü. Yine Burton'da mola verdi, Robin ve tüm ev çalışanları yine çalkantılı bir gece geçirdiler. Ama o ve Henry kalmıştı. O konu hakkında hiçbir şey konuşulmadı. Görünüşe göre Dük, Robin ve Northumberland Kontu'nun bundan sonra birbirinden uzak kalmaları gerektiğine karar vermişti. Robin artık kızgın değildi, çünkü bu durumun iyi tarafları da vardı. Sınırdaki olduğu zamanlarda bir işe yaramadığını hissediyordu. Haftalar süren uğraşsızlık onu sinir ediyordu, zamanını boşa harcadığını hissediyordu, üstelik evinde ona acilen ihtiyaç varken.

Northumberland kıskançlığını tamamen aşamamıştı ama Mortimer'a olan kıskançlığının yanında bu bir hiçti. Blanche'i aklından atamıyordu. Ve bazen geceleri uyuyamıyor, kendini Blanche ve Mortimer'ın beraber olduklarını hayal etmekten alıkoyamıyordu ve bu da onu hasta ediyordu. Yardımcılarından daha çok çalışıyordu ve akşamları uyuyabilmek için kırmızı şarap içiyordu.

İlkbaharı Burton'da geçirmeyi düşünüyordu, sonra da ateşkes anlaşması için Lancaster'la Portekiz'e gidecekti.

Yapacağı en uzun deniz yolculuğu olacaktı ve aklını çelmeye çalışan o düşünceleri mümkün olduğunca zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Oraya vardıklarında, büyük bir ihtimalle İngiltere'den çok uzakta olduğu için mutlu olacaktı.

★

Bir elçi, Hamsin Yortusu'ndan birkaç gün önce Agnes'in mektubunu getirdi. Elçi salonda beklerken, Robin merdivenlerden özel odasına doğru çıkıyordu, çünkü Agnes'in mektupları çoğunlukla uzundu ve onları huzur içinde okumak istiyordu. Bu seferki mektubu kısaydı.

Sevgili Robin, bu bir mektup içinde mektup. Senden ne rica ettiğini bilmiyorum. Ama elinden ne geliyorsa yap. Çok mutsuz bir kadın. Agnes. Not: Biz iyiyiz, kızın neredeyse benim kadar oldu ve eve gelmezsen, onu artık tanıyamayacaksın.

Agnes'in mektubunun içinde ikinci bir mektup daha vardı.

Kapalı küçük bir kâğıttı ama mühürsüzdü. Onu açtığında, kucağına şarap kırmızısı kadife bir kurdeleyle bağlı bir tutam siyah saç düştü.

Bu yedinci denemem. Sürekli sil baştan başlıyorum. Bir kadının normal şartlar altında yazamaması gereken bu mektubu neden yazdığımı bilmiyorum. Şartlarım normal değil. Fikrimi değiştirdim. Sizi tekrar görmek istiyorum. Sizden buraya gelmenizi rica etmiyorum. Ama her gün dua zamanından gündönümüne kadar, bir zamanlar aile İncil'inizi koyduğunuz yerde bekliyor olacağım. Blanche.

Robin, şaşkın gözlerle parşömen ruloya baktı. Mektubu bir kez daha okudu, sonra onu küçük parçalara ayırdı, bir taş tabağın içine döktü ve yaktı. Külleri pencereden savurdu ve ertesi sabah Burton'dan ayrıldı.

★

Mayıs sonu, sıcak bir gündü. Yol sakindi.

Buna rağmen Henry hevesli değildi. “Bana neden beni geri gönderdiğini söyle Robin. Ne yaptım?”

“Saçmalama, seni geri göndermiyorum. Ama Kent'te halletmem gereken işler var ve oradan da babanı beklemek için Londra'ya gideceğim.”

“O zaman ben de seninle Kent'e geleceğim.”

“Hayır.”

“Neden? Kahretsin, sarayda kalmak istemiyorum.”

“Oraya tekrar gitme zamanınız geldi. Kral ona eşlik etmekten kaçtığınızı düşünebilir.”

“Kral haklı olabilir.”

Robin belli belirsiz gülümsedi. Daha sonra Henry'ye düşünceli gözlerle baktı. On dört yaşındaydı ve babası gibi iri ve yakışıklıydı. Yüzü çocukluk ifadelerini kaybettiğinden beri, benzerlikler daha da netleşiyordu. Sadece gözlerinden, gerçekten ne kadar genç olduğu görülüyordu, hâlâ çocuk gözleriydi.

“Oh Henry, saçmalama, sadece birkaç gün.”

“İskoç korsanlarıyla ya da Kastilyalı iş birlikçilerle buluşacağın için mi beni yanında götürmüyorsun?”

Robin iç çekti. "Waringham'a gidiyorum. Mortimer beni kalesine davet etmeyecektir, ben de kız kardeşimin yanında kalacağım."

"Leydi Agnes'e mi? Bir domuz ahırında mı yaşıyor ya da beni ağırlamak istemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bir çiftlikte yaşıyor ve hep misafirperverdir. Yine de saraya gitmen daha iyi."

"Peki, reddedersem ne yaparsın?"

Bak sen, diye geçirdi Robin içinden. İtaatkâr Henry sonunda isyankâr olmuştu. "Şaka yaptığını düşünürdüm."

Henry dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam o zaman, ben de reddediyorum. Kral'ın yanına gitmeyeceğim, çünkü istemiyorum ve beni de göndermiyor. Peki şimdi?"

"Hm. Sanırım York'a gideceğiz, seni zincirleyeceğim, Windsor'a götüreceğim ve atınla birlikte kapıya bağlayacağım."

Henry gülümsedi. "York'ta Lancasterlı Henry'yi zincire vuracak demirci bulamazsın."

"Evet, bu bir problem."

"Ciddiyim Robin. Richard'ın yanına gitmek istemiyorum. Beni de Waringham'a götür. Sana yemin ediyorum, iki gözümü de kapayacağım ve Leydi Blanche'le ilişkin olduğunu anlamayacağım."

Robin irkildi. "Ne dedin sen... Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

"Beni başından savman için başka nedenin var mı? Onu tanıyorum. Harika biri. Ama Mortimer'la evlenmesi çok yazık."

"Henry..." Robin kendini topladı. "Bu konu hakkında tartışmak istemiyorum."

"Evet istemiyorsun."

"Ama şüphenin doğru ya da yanlış olmasının bir önemi yok, bu söylenti Leydi Blanche'i çok zor durumda bırakacaktır."

"Bana güvenmiyorsun."

"Bu senin bir şövalye ya da bir serseri gibi davranmana bağlı."

“Rica ederim efendim!”

Robin atını dörtnala sürdü ve konuşmayı bitirdi. Akşama kadar konuşmadılar. Henry’nin isteği üzerine, geceyi babasının mülklerinden birinde değil, açık havada geçirdiler. Henry ateşi yaktı, Robin atlarla ilgilendi. Tek kelime etmeden birbirlerine zırhlarını çıkarırken yardım ettiler ve erzaklarından yemek için paltolarını yere serdiler.

Sonunda Henry suskunluğu bozdu. “Robin.”

“Hm?”

“Waringham’da bir zamanlar at görevlisi olarak yaşadığın doğru mu?”

“Evet.”

“Bunu neden yaptın?”

Robin ona nedenini açıkladı. Uzun bir cevaptı.

Hikâyenin sonunda Henry, “Ve giderken, onun zırhıyla kılıcını aldın ve herkese kendini Waringham Kontu olarak tanıttın, öyle değil mi?”

“Doğru.”

“Neden onu öldürmedin?”

“O an doğru gelmedi. Babası ve babam iyi arkadaşlardı, bunu istemezlerdi diye düşündüm. Artık beni durduramayacak kadar da yaralıydı. Katil olmaya gerek yoktu.”

“O zamandan beri, yine de keşke onu öldürseydim diye düşünüyor musun?”

“Evet.”

“Neden babam sana topraklarını geri vermek için uğraşmadı?”

“Denedi ama başaramadı. Kastiya’daki tacını almaya çalıştığında olduğu gibi.”

Hava karardı. Ateşin iki ucunda oturuyorlardı ve birbirlerini görmüyorlardı.

“Robin, düşüncesizliğimi affet. Haklıydın, bir serseri gibi davrandım.”

“Önemli değil Henry. Senin yaşlarında normal.”

“Hadi ama. Beni rahatlatmaya çalışma. Farklı olmalıyım, ben Lancasterlı Henry’yim.”

Robin karanlıkta gülümsedi. Henry’nin adını gururla söylemesi onu mutlu etti.

Henry paltosunu kendine çekti ve yattı. “Öyle olmasını istiyorsan Kral’ın yanma giderim. Kusura bakma.”

Bölüm 38

Waringham, Haziran 1381

Ancak, Londra'ya varmalarından hemen önce, Robin fikrini değiştirdi. Henry bunun nedenini sorduğunda, Robin biraz da rahatlayarak cevap verdi: "Bugün içinden geçtiğimiz köylerde bir şeyler dikkatini çekti mi?"

"Hayır, ne oldu?"

"Bilmiyorum. Çok fazla insan vardı."

"Evet, dün Hamsin Yortusu'ydu."

"Ama bugün iş günü. Saman hasadında olmalıydılar. Ve her yerde vergi toplayıcıları var..."

Henry rahat bir tavırla güldü. "İşten uzak kalmak için iyi bir neden."

Robin ona kaygılı gözlerle baktı. "Saçmalama. Herkes samanını hızlıca hasat etmeyi ister. Ve sonunda samanları mülk sahiplerine götürmek zorundalar."

"Evet, işlerinin zor olduğunu biliyorum." Henry alay etmiyordu. Burton'da çok şey görmüştü ve öğrenmişti.

Robin dar patıkayı gösterdi. "Waringham'a buradan gidiliyor."

Döndüler ve haraya kadar at sürdüler.

Agnes ve Anne evden birlikte çıktılar.

Robin kızını kucakladı. "Gerçekten çok büyüdüğünüzü söylemeliyim Leydi Anne."

Anne gülümsedi ve ona sarıldı. "Bana öyle hitap etme. Nasılsın, kardeşlerim, Isaac, Elinor ve Hal nasıllar?"

Robin ona kısaca anlattı. "Eve dönmelisin Anne. En küçük kardeşini tanımıyorsun bile."

Başını iki yana salladı. “Evet ama daha değil.” Babasından ayrıldı. “Henry? Aman Tanrım, bu gerçekten sen misin?”

Henry attan indi ve kıbarca reveransta bulundu. “Seni son gördüğümde dışın yoktu.”

El ele tutuştular. Henry’nin Agnes’i selamlamaya fırsatı olmadan Anne onu haraya doğru çekti.

Agnes Robin’in alnından öpmesine izin verdi, sonra alnını buruşturdu. “Henry’yi buraya getirmemeliydin.”

“Neden?”

“John Ball burada.”

“Olamaz.”

“Onu saklıyoruz. Başpiskopos onu aforoz etti ve aranıyor.”

“Henry’nin onu ele vermeyeceğinden emin olabilirsiniz. Ama istemezsen, başka bir yerde kalabiliriz.”

“O kadar da değil. Öyle bir şey yapmayacaksınız!” dedi Conrad onlara doğru gelirken. Robin’le kucaklaştı. “Evimizde daima senin için yerimiz var. Bu arada Agnes’in asi arkadaşlarını ve senin hizmetinde olduğun adamın oğlunu barındırmak için de yeterince yerimiz var. Herkes biraz sakın olsun,” dedi Agnes’e bakarak.

Agnes barışçıl bir şekilde başını salladı. “Peder John’la konuşacağım. Ve Robin, iyi ki geldin.”

Agnes onu nihayet gerçek bir sevinçle kucakladı.

Robin ne zaman Waringham’a gelse boğazına bir şey düğümleniyordu. Birkaç kez yutkundu ve etrafına baktı. Ev, çiçek ve sebze bahçeleriyle çevriliydi. Agnes koyu mavi yeni bir elbise giymişti, boynunda safir bir kolye taşıyordu. Conrad, Robin’le çalıştığı zamanlarda olduğu gibi alelade giyinmişti ama sol elinde pahalı bir mühür yüzüğü vardı.

Robin ona gülümsedi. “Bu yıl iyi kazanmışsınız.”

Conrad başıyla onayladı. “Masraflar ve vergilerden olmasaydı daha iyiydi.”

“Hadi ama biz şikâyet etmemeliyiz,” diye itiraz etti Agnes. “Waringham’daki insanlar her yıl biraz daha fakirleşiyorlar. Sen

onların vergilerini ödemeseydin ne yaparlardı bilemiyorum Robin. Sana tapıyorlar.”

Robin ellerini kaldırdı. “Yanlış kişiye tapıyorlar. Ben ödemi-yorum.”

“Ne? Kim o zaman?”

“Bana büyük bir iyilik borcu olan biri.”

“Robin, Lancaster olduğunu söyleme.”

“Tam üstüne bastın ama kimseye söyleme. Belki John Ball’a söyleyebilirsin. Henry’ye biraz saygılı davranır.”

“Bir elçi geldi, bir ilkbahar akşamı,” dedi Conrad eve girer-lerken. “Kapı kapı gezdi. Her evde kaç tane vergiden sorumlu kişi olduğunu biliyor gibi görünüyordu. Bir kese dolusu parası vardı ve her eve bir miktar verdi. Hiç kimseye bir şey konuş-mamış. Eyerci Will, gelenin Leofric’e benzediğini söyledi. Her-kes onu senin gönderdiğini düşünüyor.”

Robin omuzlarını silkti. “Leofric’ti gerçekten, benim gibi o da Lancaster’ın hizmetinde.”

“Paranın Lancaster’dan geldiğine inanmıyorum,” dedi Ag-nes.

“Neden inanmıyorsun?”

“Çünkü küçük insanların en büyük düşmanı o. Bu vergiyi o çıkardı ve bir eli yağda, bir eli balda yaşayabilmek için bu vergi-leri topluyor.

Robin başını iki yana salladı. “John Ball’ın sözlerini duyuy-yorum. Yanılıyorsun, Agnes. Vergiler yanlıştı, bu gerçek ama paralar şehrin kasalarına gidiyor, Lancaster’ın cebine değil.”

“Yine de bu onun suçu.”

“O, Başpiskopos Sudburry ve birkaç kişi daha.”

“Ve hepsi cehennemde yanacaklar.”

“Agnes...” diye mırıldandı Conrad. “Robin’i mahcup duru-ma düşürdüğünün farkında değil misin?”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “Yapma Agnes, vergileri önlemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Başarılı olamadım. Üzgünüm, belki benden çok şey bekliyordun. Burton Waring-

ham'dan daha büyük değil. Sadece küçük bir ışığım.”

“Seni suçlamıyorum.”

“Ama öfkелisin.”

“Nasıl olmayayım...” Lafını yarım bıraktı.

“Vergilerini ödeyebilmek için birkaç kişi Lancaster'dan para aldılar,” dedi Conrad. “Belki mantıksızdı ama yasalara göre, ödeyemeyecek durumda olanların vergilerini Mortimer'ın ödemesi gerektiğini düşünüyorlardı. Şimdi Mortimer bildiğin üzere iflas etti ve böyle bir şey yapmaya niyeti yok. Agnes ve ben... biz insanlara vergiler için para verdik. Ama hepsi almak istemedi. Daha sonra vergi toplayıcılar geldi ve onlara merhamet göstermediler. Değirmenci Rodney, iki askerin kayınbiraderini öldüresiye dövdüğünü görünce kaçtı. Hâkim de yanlarındaydı ve olayı gördü. De Gray, Rodney'yi yakaladı ve kaledeki zindana attı, bir daha hiç kimse onu görmedi. Öldüğünden korkuyoruz.”

“Aman Tanrım...” Robin şaşkıındı. Ayağa kalktı. “Gideceğim ve De Gray ile konuşacağım.”

Agnes başını iki yana salladı. “Kaleye gitme Robin. Mortimer orada.”

“Başlarım Mortimer'a. Böyle bir şey yapamazlar...”

Agnes onun elini kavradı ve gitmemesi için tuttu. “Yine de gitme. Burada olduğunu bilirse, Blanche için her şey daha da kötüleşir.”

Robin güneş batarken, kayın ağacı korusuna doğru yol aldı. Bir zamanlar aile incillerini sakladıkları, içi oyuk ağaç, geçen kış, fırtına esnasında yıkılmıştı. Blanche devrik gövdesinde oturuyordu. Kucağında küçük bir kitap vardı, gözleri kapalıydı ve yüzü batan güneşe dönüktü.

Robin yanaştı, ellerini yanaklarına koydu ve onu alnından öptü.

Blanche korkmadı. Yavaşça gözlerini açtı ve ona baktı.

“Geleceğimi biliyordun, öyle değil mi?”

“Evet, kaçınılmaz görünüyordu.”

Robin onun yanına oturdu ve sağ elini tuttu.

“Biliyor musun, hep seni düşündüm. Ama sana hiç yazamadım. Sen benden daha cesursun.”

“Cesur değilim. Ama bende senin sahip olduğun yetenek yok, ben kadere razı olamıyorum.”

“Gerçekten olamıyor musun? Benim izlenimim farklıydı.”

Blanche ona baktı, sanki onu istiyormuş gibiydi ve sol elini onun kısa sakalına götürdü. Robin yaklaştı ve Blanche’in ince boğazını öptü. Hep bunu yapmayı hayal etmişti. Acıbadem gibi kokuyordu. Ve güneş, yosun gibi.

Blanche onu bileklerinden tuttu ve eğrelti otlarının içine çekti. “Hadi. Daha sonra konuşuruz.”

★

Her gün birbirlerini görüyorlardı. Yaz havası vardı ve Robin onu, bir zamanlar Alice’le buluştuğu nehir kenarına götürüyordu. Ama artık burada Alice’in varlığını hissetmiyordu. Bu yer daima onun sığınağıydı ve şimdi Blanche’le paylaşıyordu.

“Robin?”

“Hm?”

“Ne yapacağız?”

“Onu terk etmek istiyor musun?”

Blanche onun gözlerine baktı ve başını iki yana salladı. “Çocuğumu benden alır.”

“Evet, bunu yapar.” Tanrı Mortimer’ı ve onun mirasçılarını lanetlemeliydi.

“O halde bu, şimdiki gibi devam edeceğimiz anlamına mı geliyor?”

Robin oturdu ve uzun bir ot kopardı. “Sonsuza kadar burada kalamam.”

“Hayır kalamazsın, biliyorum. Daha ne kadar kalacaksın?”

Elini Blanche’in bacağına üzerine koydu. “Lancaster her an geri dönebilir ve geldiğinde bana ihtiyacı olacak. Bir hafta içinde Londra’ya gitmem gerekir diye düşünüyorum.”

“O kadar erken...” Üzgündü, neredeyse yıkılmış gibi görünüyordu.

Robin siyah saçlarını okşadı. “Söyle bana Blanche, sana karşı saygılı mı?”

“Evet.” Ona karşı saygılıydı; bundan şikâyetçi olamazdı. Onun neredeyse görmüyordu. Blanche çocuğu dünyaya getirdikten sonra, içki arkadaşlarına ve fahişelerine geri dönmüştü. Blanche onun evini yönetiyor ve misafirleri karşılıyordu, o da insanlar önünde ona saygılı davranıyordu. Tüm dünyanın onun kibar bir koca olduğuna inanmalarını istiyordu.

“Peki... onu seviyor musun?”

Blanche başını kaldırdı ve ona baktı. “Mortimer’ı gerçekten tanıyan hiç kimse ondan hoşlanmaz.”

“Böyle olduğunu anladığın zaman, çok geç mi olmuştu?”

“Onunla karşılaştığımda daha çocuktum.”

Robin başıyla onayladı. Mortimer’la evlendiğinde on yedi yaşındaydı ve şimdi on dokuz yaşındaydı. Ondan ve Mortimer’dan on dört yaş daha gençti. Ama bugün artık çocuk değildi.

Robin ellerini tuttu. “Seni onunla bırakmaya hazır mıyım bilmiyorum.”

“Benim için endişelenme. Üstesinden gelirim. Ve Robin, bu düşüncenin sana işkence gibi geldiğini biliyorum, bu nedenle sana şunu söylemek istiyorum: Mortimer geceleri hiç yanıma gelmiyor.”

Robin ne söyleyeceğini bilmiyordu. Haklıydı, bu düşünce işkence gibiydi ama birazcık hafıflemişti. Çünkü Mortimer kararını her an değiştirebilirdi. Blanche onun eşiydi ve onunla kaldığı sürece ona aitti. Robin Mortimer’ın güzel, egzotik, genç karısına ilgisini kaybettiğine inanamıyordu.

★

John Ball, Robin’le Henry’yi saygısızca ve küstahça karşıladı. İkisi de onu dikkate almadılar. Yemek esnasında Conrad’ın evinde sessizlik hâkim oluyordu. İki hafta sonra rahip neyse ki ortalıktan kaybolmuştu. Robin, daha sonra Ball’ın Agnes’e elçi göndermek için para teklif ettiğini öğrendi. Uzun bir konuşma-

dan sonra Agnes onun ricasını reddetmişti. Ball da evden ayrılmıştı. Hiç kimse onu özlemedi.

Henry, Ball'un ayrıldığıının farkında değildi. Hara ve Anne'le oldukça meşguldü. Anne'e yarı ciddi, yarı alaycı bir şekilde kur yapıyordu. Henry, saray kurallarına büyük değer vermesine rağmen, Anne'in bir hizmetçi gibi teninin bronzlaşmış olmasından, şık kıyafetlerine burnunu silmesinden ve kitap okumaktan çok, at ahırlarını temizlemeyi sevmesinden rahatsız olmuyor gibi görünüyordu. Anne için tüm bunlar önemsizdi, çünkü o, tüm görgü kurallarını gölgede bırakacak kadar tevazu ve zarafet sahibiydi. Robin kızı ve Henry'yi eğlenerek gözlemliyordu. Arkadaş olmalarından çok memnundu.

Köydeki insanları ziyaret etti ve bu arada saçları beyazlamış olan ama formundan bir şey kaybetmemiş olan Peder Gernot'la uzun uzun sohbet etti. "Yaşlılıktan değil, saçlarımın beyazlamasının zamanı gelmişti."

"Hiç şaşırmadım."

"Neden kaleye gitmiyorsun ve bu şeytan De Gray'ın Rodney'ye ne yaptığına bakmıyorsun?"

"Agnes gitmemi istemedi. Mortimer yüzünden. Ama bu akşam De Gray'i ziyaret etmeyi düşünüyorum."

Ancak Mortimer ondan önce gelmişti. Her zamanki gibi Waringham'da neler döndüğünden haberi vardı ve Robin köyü ziyaret etmeye başladıktan kısa bir süre sonra haber ona ulaşmıştı.

Conrad, Steve, Robin ve Henry akşam yemeklerini dağıttıkları sırada Mortimer haraya geldi.

"Benim topraklarımdan çık Burton Kontu. Buraya ne hakla geldiniz?"

Robin ona soğuk gözlerle baktı. Otuzlarının başında olmasına rağmen, Mortimer hâlâ güzel, genç bir yüze sahipti. Saçları biraz seyreلمişti ama hâlâ siyahtı, çevik ve güçlü bir bedene sahipti.

"Mortimer," diye başladı Robin, sanki önünde bir moron

varmış gibi. “Yüzlerce kez söyledim. Burası benim toprağım, bunu sen de biliyorsun. Toprağımın bir bölümünü Conrad’a sattın. Bu da doğru değil ama ailemde kaldığı için sorun yok. Ayrıca: Sen bizim toprağımızda bulunuyorsun! Ve hiç de hoş karşılanmıyorsun.”

Mortimer ona doğru bir adım attı. Robin elini kılıcının kabzasına koydu ve gözlerinin içine baktı. “Her zaman. Yarın olmasındansa bugün olsun, daha iyi. Hadi söyle, ne zaman ve nerede?”

Mortimer teklifini kabul etmedi. “Burada kalarak Kral’ın barış yasalarına karşı gelmiş oluyorsun.”

“Tuhaf bir yasa. Sana ne saldırdım ne de seni soydum. Yo yo Mortimer, daha iyi mazeretler düşünmelisin. Ama koş, Kral’ına git ve beni şikâyet et. Sana inanmaya her zaman hazır.”

“Sana karşı ise hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Gerçekten mi? Ne yazık!”

“Tehlikeli sularda yüzüyorsun.”

“Mortimer, Mortimer. Northumberland Kontu senin kuşağına bir şeyler mi fısıldadı? Hakkı olduğunu düşünme, hata edersin.”

“Sadece bekle. Lancaster de yanlış ata oynadığını görecektir!”

“Yeter!” dedi Henry. Robin’in, onu yatıştırmaya çalışan el hareketlerini görmezden geldi ve Mortimer’a doğru yürüdü. “Lancaster hanesiyle Burton Kontu’nun arasını, birinin ya da bir şeyin açabileceğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz efendim. Çıkarlarınız ve menfaatleriniz için Kral’ın yetkilerini kötüye kullandığınızı biliyorum ama böyle kötü konuşmalar ya da entrikalarınızla Burton Kontu’na zarar vermeyi düşünüyorsanız, o zaman ne kral ne de Northumberland’in ricaları, sizi Lancaster’ların öfkesinden kurtaramaz.”

Herkes Henry’nin sakın ama coşkulu sözlerinden etkilendi. Conrad gülümsedi, Mortimer öfkeliydi ve Robin Henry’nin önünde eğildi.

Daha sonra tekrar Mortimer’a döndü. “Madem buraya kadar geldim, benim kaleye gitmeme gerek kalmadı. Rodney’yi ser-

best bırak. Onu tutuklamaya hakkınız yok.”

“Kaçak bir köylüyü tutuklama hakkımız var. Yasaları sen de iyi biliyorsun. Kırk gün daha bitmedi.”

“Ama en azından eşine hâlâ yaşadığını söyleyebilirim?”

Mortimer omuzlarını silkti. “İstediyini söyleyebilirsin.” Aniden arkasını döndü ve gitti.

★

Aynı akşam Brentwood’da kanlı bir olay gerçekleşti. Kraliyet vergi tahsildarı, Thomas Bampton isminde bir şövalye, birkaç gün önce vergileri toplamak için Essex’e gelmişti. Varışının haberi vahşi bir yangın gibi yayıldı ama Sör Thomas karşısında, korkmuş, sinmiş köylüler ve balıkçılar bulacağı yerde, vahşi bir toplulukla karşılaştı; hiçbir olayın nasıl patlak verdiğini anlamamıştı. Brentwood ve yakınlarındaki üç yerden, paslı kılıçlarla ve oklarla silahlanmış beş bin insan, Bampton’ı Londra’ya geri gönderdi. Bampton şaşkınlık içinde geri döndü ve karşılaştığı durumu anlattı. Onun yerine Brentwood’a, Kraliyet hâkimi efendim Robert Belknap gönderildi, o insanların aşına olduğu ve düzeni tekrar sağlayacak biriydi.

Kötü bir seçimdi. Belknap bir sulh hâkimi olarak Essex’de birçok düşman edinmişti. Oraya ulaştığında, insanlar daha da sinirlendi. Kraliyet otoritesi artık geçerli değildi. Belknap attan düşürüldü ve kılıçlarla tehdit edildi. Kiliseden aceleyle İncil getirildi ve hâkimin, bir daha Essex’e gelmeyeceğine dair yemin etmekten başka çaresi kalmamıştı. Daha sonra onun gitmesine izin verdiler. Daha önce Bampton’la oraya gitmiş olan üç kâtip ise Essex köylüleri tarafından esir alındı. Belknap şafak söktüğünde köyden ayrıldı. Belknap’ın kâtiplerinden biri, onu tutmaya çalışan köylünün elinden kurtarmaya çalıştı ve bir diğeri adamın kafasına odunla vurdu. Köylü yere yığıldı. Bağırışmalar hızlıca ayaklanmaya dönüştü. Halk yumruklarla, sopalarla ve harman dövenleriyle Belknap ve adamlarına saldırdılar. Üçü de öldüğünde, kafalarını kestiler, tahta kazıklara oturttular ve meşalelerle Brentwood’la civar köylerde gezdirdiler.

Gece elçiler gönderildi. Elçilerden biri Essex'deki her köye ve her şehire, bir diğeri de nehir üzerinden Kent'e gitti. Mesaj şuydu: Zamanı geldi! Toplanın ve silahlanın. Vergi tahsildarlarını peşine düşün. Artık Lordların, piskoposların, soyluların önünde eğilmek yok. Haklarınız ve özgürlüğünüz için savaşın.

Haber hoş karşılandı ve beklenen bir haberdirdi. John Ball ve diğerleri, uzun zamandan beri bastırılmış cesareti ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Güçlerinin ve sayılarının farkında olmalıydılar, o zaman durdurulamaz olurlardı. Ve şimdi zamanı gelmişti. Lordlar artık çok abartmışlardı, köylülerin çaresizliği o kadar büyüktü ki birçoğu artık kaybedecek hiçbir şeyleri olmadığına inanıyordu. Çaresiz olmayanlar da öfkeliydi. Gece, güneydoğunun her yerinde huzursuzluklar ortaya çıktı. Tüm köyler ve şehirlerde insanlar toplandı ve sanki tek bir amaçları varmış gibi ilerlediler.

Vergi tahsildarları, Maidstone yakınlarında küçük bir köy olan Barnston'a geldiğinde hâlâ huzur vardı. Bir ozan, akşam saatlerinde köye geldi ve gelecekte, özgür insanların kendi topraklarını alacağını anlatan şarkılar söyledi. Onlara, silahlı kalabalık köylülerin, Dartmore ve Rochester'a doğru yola koyulduğunu açıkladı. Manastırlar ve malikâneler saldırıya uğramış ve ateşe verilmişti, hazine ve erzak odaları boşaltılmıştı. İnsanların Adem ve Havva'dan beri aynı olduklarını, hiç kimsenin Lord veya hizmetkâr olmaması gerektiğini anlatan şarkılar söylüyorlardı.

Wat Tyler merdivenin en tepesine tırmanmış, Barnston kâhyasının çatısını yeni kiremitlerle kaplıyordu. Gülümseyerek ozanın söylediği şarkılarını anımsadı, daha sonra, o şarkıları tam da o anda hatırlamış olmasının ne kadar tuhaf bir durum olduğunu düşünecekti. Hava sıcak ve güneşliydi, bu tarz işleri yapmak için çok uygun bir gündü ve Wat işini iyi yapıyordu. Çatının güney tarafı bitmek üzereyken, eşinin korkuyla bağırان tiz sesini duydu.

“Wat! Aman Tanrım, çabuk gel! Çabuk!”

Wat aşıya baktı. “Ne oldu?”

Kadın iki eliyle eteklerini kavramıştı, yumrukları yukarıdan iki, küçük, beyaz top gibi görünüyordu. “İsa aşkına, eve gel Wat Tyler,” dedi ağlayarak. “Kızına tecavüz ediyorlar.”

Wat merdivenden inerken ayaklarını hissetmiyordu. Tarif edilemez bir hızla aşıya indi. Son dört basamağı atladı ve karısını beklemeden koşmaya başladı.

Daha sonra eşi ona olayın nasıl olduğunu anlattı. Vergi tahsildarı kapıyı çalmıştı ve kadın ona iki şilin vermişti, Wat kendisi ve karısı için olan bu vergi parasını kenara ayırmıştı.

Vergi tahsildarı parayı saymıştı. “Bu yeterli değil,” demişti. Mutfak masasında oturan ve fasulye ayıklayan kızı göstermişti. “Onun için de ödemelisiniz.”

“Ama o on üç yaşında,” diye itiraz etmişti kadın.

Kraliyet memuru kadına yaklaşmıştı. “Gerçekten mi? Ben de buna inandım!”

“On üç, Tanrı üzerine yemin ederim efendim. Annesiyim.”

Kadına bakmıyordu, bakışları genç, güzel kızın üzerindeydi ve gözleri parılıyordu. “İsmin ne güzelim?”

“Malyne efendim.” Kız yutkunarak konuşmuştu ve korkudan bankın köşesinde oturuyordu.

“Peki, kaç yaşındasın Malyne?”

“On üç efendim.”

“Kraliyet memuruna yalan söylemenin suç olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“On üç yaşındayım efendim, yalan söylemiyorum.”

Adam ona doğru ani bir adım attı, bileğinden tuttu ve ayağa kaldırdı. “Göreceğiz.”

Elbisesinin yakasını kavradı, yırttı ve Malyne korkuyla bağırды. Bu an, annesinin Wat’ı çağırarak için kaçtığı andı.

Wat eve geldiğinde, kızı ve Kraliyet vergi tahsildarını mutfaktaydı. Adam Malyne’i kolundan tutuyordu, gülüyordu ve onu öpmeye çalışıyordu. Kız ağlıyordu.

Wat yanlarına gitti. “Kızıma ne yapıyorsunuz efendim?” dedi.

Vergi tahsildarı isteksizce başını kaldırdı, Malyne'yi yana itti ve yerden kılıcını aldı. "Ne istiyorsun?"

"Size kızıma ne yaptığınızı sordum. Masum bir kız o, onu korkutuyorsunuz."

"Dışarı çık ve kiremitlerinle ilgilen!" Adam kılıcını kaldırıp Tyler'a savurdu.

Wat Tyler, Kral Edward ve Kara Prens için savaş meydanında mücadele vermişti. Fransa'da, Kastilya'da, İskoçya'da, karada ve denizde. İyi bir askerdı, birçok İngiliz düşmanını öldürmüştü ve birkaç kez yaralanmıştı. Onu düşman mızraklarından, kılıçlarından ve kancalarından kurtaran şey, hızlı hareketleriydi. Vergi tahsildarının saldırısından eğilerek kurtuldu, aynı hızla sepetten ateşlik odun aldı, saldırganın savunmasında gördüğü bir boşluktan faydalanıp darbesini indirdi.

Vergi tahsildarı, odunun şiddetiyle duvara savruldu. Orada bir süre kalakaldı, kafasının sol tarafından kanlar boşaldı, sonra da yere düştü, öldü.

Malyne babasına sarıldı. Tyler onu kucakladı, yırtık elbisesini giymesine yardım etti.

"Ona bakma. Her şey yolunda. Artık korkma..."

Karısı geri dönene kadar bekledi, sonra ortalıktan kayboldu. Kral'ın şövalyelerinin merhamet göstermeyeceğini biliyordu. Kaçmak, yapılacak tek şeydi. Bir gün geçtikten sonra, ayaklanan köylülere katıldı.

★

İsyan, Essex ve Kent üzerinden bir orman yangını gibi çabucak yayıldı. On Haziran'da Wat Tyler Canterbury'i almaya karar verdi. İmparatorluk bakanı olan kafa vergilerinden sorumlu başpiskopos Sudbury, hainler listesinde Lancaster Dükü'yle birlikte en üst sıradaydı. Bu arada ayaklanan köylülerin sayısı artmıştı. Zorlanmadan şehre girdiler, Sudbury'nin sarayını ve zengin iş adamlarının, soyluların evlerini ve birkaç manastırı yağmaladılar. Kaleye akın ettiler, şerifi aradılar ve buldular, birlincini kaybedene kadar dövdüler. Hapishaneyi açtılar ve orada

tutuklu olan herkesi serbest bıraktılar. Ama Tyler, ordusuna Canterbury’de uzun süre kalmama talimatı verdi. Ertesi sabah Kent üzerinden Londra’ya geri döndüler.

Asiler hem Essex’te hem de Kent’te kan döktüler. Başrahipler ve mülk sahiplerini, Kraliyet şövalyeleriyle vergi tahsildarlarını tutukladılar. Birçoğu feodal haklarından vazgeçtiklerine ve köylülerine özgürlüklerini verdiklerine dair belgeleri imzalamaya zorlandılar. Birçoğu da idam edildi. Şehirlerde fakir iş adamları ve el zanaatkârları da isyancılara katıldı, Cambridge’de öğrencilerine devlet hukuku dersi veren üniversitelere büyük bir nefret yükseldi. Evler talan edildi, ateşe verildi ve kafalar uçuruldu.

Mortimer çok şanslı olduğunu yine kanıtladı. Waringham ayaklanmadan iki gün önce, eşini ve çocuğunu yanına alıp Londra’ya gitmeye karar vermişti. Robin son derece mutsuz olmuştu. Blanche olmadan Waringham ona boş ve çorak görünüyordu. Vedalaşmak için zamanları bile olmamıştı.

★

Wat Tyler, Waringham’a göze çarpmayan bir elçi gönderdi. Böylelikle oradaki köylülerin de yanında olduklarını öğrendi. Waringham’daki ayaklanmayı desteklemek için oraya bir ordu gönderdi. Köyün erkekleri kilisede toplandılar. Sonra Martha’nın erkek kardeşi Bill ve Tyler’ın adamlarından biri kaleye gitti ve kapıdaki şaşkın nöbetçilere saldırdılar. Köprünün iplerini kestiler ve köylülere işaret verdiler, Peter De Gray ne olduğunu anlamadan kaleye girdiler.

Robin, Henry, Anne, Conrad ve Agnes salonda ışıksız oturuyorlardı. Harada sessizlik hâkimdi. Neredeyse korkutucu bir şekilde sessizdi. Günlük rutin işler bitmişti, buna rağmen çok sessizdi. Normalde son bir kez atları kontrol eden ahır görevlilerinin sesleri ve adımları duyulurdu. Bugün değil. Bu akşam ölü sessizliği vardı.

Conrad, “John Ball bunun için mi para istiyordu?” diye sordu Agnes’e. “İsyan çıkarmak için mi?”

Agnes başıyla onayladı. “Ona para vermek istemediğim için bana kızgındı. Tüm güzel sözlerimin sahte olduğunu iddia etti.”

“Şerefsiz,” diye mırıldandı Robin ve ayağa kalktı. “Hadi Henry, hazırlanmalıyız. Gideceğiz.”

“Nereye?” diye sordu Henry şaşkınca.

“Londra’ya.”

“Ama kaleye gidip onları sakinleştirmen gerektiğini düşünmüyor musun? Waringham halkı seni dinler.”

Robin başını iki yana salladı. “Bugün değil. Peter De Gray, canını kendi başına kurtarmalı. Şimdi en önemli olan şey, seni güvenli bir yere götürmek.”

Henry şaşkın gözlerle alnını buruşturdu. “Benimle ne alakası var?”

“John Ball, insanları onların sefaletinden babanın sorumlu olduğuna inandırdı. Agnes bile ona inandıktan sonra, sıradan insanlar ona nasıl karşı gelebilir?”

“Ama Robin, onlar sadece köylüler!”

Robin başıyla onayladı. “Ve kalabalıklar. Hadi, dediğimi yap.”

Sakin konuşuyordu ama Henry endişesini hissediyordu. Robin’e karşı gelmeden dediğini yaptı ve aceleyle zırhlarını giydiler.

Conrad atları getirdi. “Ana yoldan uzak durmak için hangi yolu kullanman gerektiğini biliyor musun?”

Robin başıyla onayladı. “Elbette. Endişe etme.” Hepsisiyle teker teker kucaklaştı, en son olarak da Anne’le. “Conrad’ı dinle ve köy tekrar sakinleşene kadar kapının önüne bile çıkma. Waringham’da yabancılar var.”

“Benim için endişelenme baba. Dikkatli olun. Belki Londra düşündüğün kadar güvenli değildir.”

Robin onu neredeyse dinlemiyordu, aceleyle alnını öptü, ata bindi ve sabırsızca Henry’yi bekledi. Nehir boyunca ormanın içinden gittiler. Ama Robin, Anne’in uyarısını sonra hatırladı.

★

Peter De Gray'in kalenin kulesindeki gizli kapıdan haberi olsaydı, belki de kurtulacaktı. Ama Geoffrey, Mortimer'a bundan hiç bahsetmemişti, dolayısıyla De Gray'in haberi yoktu. Salonun penceresinden kale avlusuna giren köylülere baktı. Kaleyeye akın ediyorlardı, onu ve Mortimer'ı bulmak için her yeri didik didik arıyorlardı. De Gray kılıcıyla salonun girişinde duruyordu ve onu alt etmek isteyen üç kişiyi yere serdi. Onu esir aldıklarında ve çekiştirerek kale avlusuna götürdüklerinde, iki genç değirmenci Anne'in kardeşi Rodney'yi getirdi. Onu zindanda ölü olarak bulmuşlardı, kafatası gözle görölür bir şekilde darbe almıştı.

"Onu eve götürsek daha iyi," dedi biri usulca.

"Daha sonra," dedi biri dişlerinin arasından.

Kalabalığın ortasında, dimdik ve ifadesiz bir yüzle duran De Gray'e baktılar. Bir anlığına sadece meşalelerin çıtırtısı duyuldu, tüm sesler kesilmişti.

Daha sonra biri, "Asm şu domuzu!" dedi.

Sanki, hizmet ettikleri efendilerinin kâhyasını asma düşüncesi zalimceymişçesine tepki vermediler.

Ayak sesleri geldi ve homurtular yükseldi. Sonra bir kadın sesi duyuldu: "Tüm hainlere ölüm! Asın onu!"

Onu tuttular ve de Gray onların ayaklarına tükürdü.

"Pis köylü bozuntuları. Kral hepinizi cezalandıracak ve parçalara ayıracak."

Elinde uzun bir sopa tutan köylülerden biri kolunu kaldırdı ve onun kafasına indirdi. De Gray inledi ve yere yığıldı. Sonra etten, kemikten bir daire oluştu ve onu bıraktıklarında artık bir insana benzemiyordu.

Bölüm 39

Londra, Haziran 1381

Robin ve Henry tüm gece at sürdüler. Güneş doğduğunda, ufukta duman gördüler ve yerle bir olmuş, terk edilmiş malikânelerin, manastırların önünden geçtiler.

Kalıntıların birinde, kısa bir mola için durdular.

Robin etrafına baktı ve iç çekti. “Burası Sör Robert Hales’in mülküydü.”

“Sör Robert Hales kim?” diye sordu Henry.

Robin şaşırdı. “Onu tanımıyor musun? Kral’ın hazine bakanı.”

Henry omuz silkti. Yorgundu ve aklı karışık. “Richard’ın saray memurları hızlı değişiyor.”

“Ama Hales tanıman gereken biri. Önemli ve Kral’ın desteği olmasa bile güçlü biri. İngiltere’de Aziz John şövalye tarikatının en önemli kişisi.”

“Oh. Manastırınızın başrahibi?”

“Doğru.”

“Evet, şimdi hatırlıyorum, onu tanıyorum. Zeki, dost canlısı bir adamdı.”

“Essex köylüleri farklı düşünüyor olmalılar.”

“Robin, neden tüm çiftliklere saldırdıklarını anlıyorum. Ama neden manastırlar?”

“Çünkü başrahipler, sıklıkla çiftlik sahiplerinden daha merhametsizlerdir. Dr. Wycliffe haklıydı. Kilise dünyevi varlıklarla çok ilgileniyor.”

Henry yavaşça başıyla onayladı. “Dr. Wycliffe’in bu köylü isyanıyla ilgisi olmamasını umuyorum.”

“Hayır, sanmam. Oxford’daki kütüphanesinde ve burada olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordur.”

Kimse tarafından saldırıya uğramadan şehre ulaşılar. Sur kapısından köprüye doğru atlarını sürdüklerinde, Robin sakinleşmişti. Şehre girdiklerinde rahatlamıştı.

Robin kapı nöbetçisine bozuk para fırlattı. “Kral nerede?”

“Kulede Lordum.”

İlginç, diye düşündü Robin, kral genelde ender olarak bu eski, belli amaçlara hizmet eden kalede bulunuyordu.

“Peki, Sör Robert Knolles şehirde mi?”

“Evet Sör. Cambridge Kontu’yla birlikte Britanya’ya dönmek üzere yelkenliyle yola çıkmışlardı ama huzursuzlukları duydu ve geri döndü. Tüm bölüğüyle birlikte ana karargâhta.”

“Güzel. Ayaklanmayla ilgili ne duydunuz?”

“Birçok şey. Lordlar kulede toplandı ve ne yapmaları gerektiğini tartıştılar.”

Kuledeki toplanan lordlar, Canterbury Başpiskoposu, Aziz Johan’ın lideri Sör Robert Hales, Kral’ın üvey kardeşi John Holland ve Kent, Warwick, Salisbury, Oxford kontları ve tabii ki Waringham kontu Mortimerdi. Şehrin belediye başkanı, William Walworth’a tavsiyeler veriliyordu.

“Bence en iyisi hiçbir şey yapmamak ve beklemek,” dedi Salisbury, Robin ve Henry içeri girdiğinde. “Askerleri gönderirsek köylüler daha çok baş kaldıracak.”

Kral alnını buruşturdu ve içeriye girip önünde diz çökenlere başıyla selam verdi. “Hoş geldiniz Sörler, ayağa kalkın lütfen.”

“Ama Londra’ya gidiyorlar,” diye itiraz etti Warwick, Robin ve Henry’ye gülümsedi, gergin bir tavırla sakalını sıvazladı. Warwick kontu her zaman gergindi, kararsızdı ve nadiren cesurdu.

“E n’olmuş yani? Bir avuç ayaktakımı,” diye mırıldandı Salisbury. Enerjik biriydi, birçok savaşı komuta etmiş bir adamdı. Köylü isyanı Warwick gibi onu da korkutmuyordu.

“Büyükçe bir ayaktakımı,” dedi Warwick.

“Şehre gelmeyi bile başaramazlar,” dedi Mortimer huzursuzca.

Belediye başkanı Walworth başını iki yana salladı. “Bundan hiçbir zaman emin olamayız Lordum. Londra çok huzursuz, çok fazla sempatizan var.”

Bir süre daha tartıştılar ve Robin’le Henry dinledi. Sonunda hiçbir şey yapılmamaya karar verildi. Başpiskopos Sudbury, görünüşe göre bu karara itiraz ettiği için, Kral’a görevinden ayrılmak istediğini söyledi ve Kral’a geri vermek üzere mühürünün getirilmesini istedi.

“Bu sizi kurtarmaz ekselansları,” dedi Hales. Robin gibi o da başpiskoposun korkusunu anlamıştı.

Başpiskopos Sudbury gülümsedi. “Sizden de benden nefret ettikleri kadar nefret ediyorlar.”

Kral itiraz etti. “Sanki koca bir ordudan bahseder gibi konuşuyorsunuz. Ayrıca amcam Lancaster’dan olduğu kadar hiçbirinizden nefret etmiyorlar. Öyle değil mi Henry?”

Henry bir şey söylemedi. “Siz öyle diyorsanız öyledir.”

“Peki, sen korkmuyor musun?”

“Hayır, korkmuyorum.”

“Benim küçük cesur kuzenim ...”

★

Asiler akşama doğru şehrin dış bölgelerine ulaştılar. Kent’ten gelen adamlar da şehrin kuzey doğusunda küçük bir yer olan Southwark yakınlarındaki Blackheath’de kamp kurdular. İki grup yakın temas içindeydi ve karşılıklı olarak birbirlerine elçiler gönderiyorlardı. Ertesi sabah şehre girmeye ve Kral’ı alt etmeye karar verdiler. John Ball, Blackheath’teki adamlarla birlikteydi, onlara cesaret veriyordu ve dua ediyordu. Wat Tyler kampın içinde geziyordu, adamlarının ruh halleriyle ilgili bilgi alıyordu ve şehre yapacakları saldırıyı planlıyordu. Günlerce yol yürümenin ve az uyumanın etkileri onda da görülüyordu. Solgundu ve yanaklarında çukurlar oluşmuştu. Gözlerinin altında morluklar vardı. Ama bakışları netti ve yüksek konsantrasyon sağlamış olsa da sakindi.

Sonunda şehir kapısında büyük fırtına koptu. Belediye başkanı Walworth'un asillerle anlaşmak için Blackheath'e gönderdiği meclis üyelerinden biri onların yanındaydı ve onun yardımıyla ertesi sabah, on üç Haziran'da, Londra'ya girmeyi başardılar.

Birçok Londralı onları selamladı. Değişik nedenler öne sürülerek meslek derneklerine alınmayan ve bu sebeple fakir bir hayat süren küçük el işçileri ve tüccarlar da onlara katıldı. Londra, köylü ayaklanması başarıyla sonuçlanırsa, durumlarının daha iyi olacağını düşünen birçok gündelikçi, kaçak işçi, dilenci, dolandırıcı ve kiralık katil barındırıyordu. Asiler, şehrin büyüklüğünden, kalabalıktan, kokudan, labirent gibi olmasından, çıkmaz sokaklardan dolayı kafaları karışmış bir şekilde gezinirken, bu insanlar da onlara katıldı ve yol gösterdiler.

★

"Robin, şehre girmeleri nasıl mümkün olabilir?"

"Çok kalabalıklar. Elli binin üzerinde oldukları söyleniyor."

"Böyle bir sayıyı hayal edemiyorum."

"Ben de."

Hepsi, Wakefield kulesindeki mutevazi odalarında, kendi yataklarında oturuyorlardı. Henry zırhını çıkarmıştı, duvara yaslanmış ve düşüncelere dalmış bir halde bir bardak şarap içiyordu. Dışarısı sıcaktı. Bugün Katolik Yortusu'ydu.

"Londralılar girmelerine izin vermiş olabilirler mi?"

"Öyle görünüyor."

"Çok sakinsin Robin."

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. "Onları anlıyorum. Bana göre canavar değiller. Ama elli bin kişi beni de korkutuyor."

"Babamın burada olmasını dilerdim."

"Hayır Henry. Bence şimdi olduğu yerde daha güvendedir."

"Ama ne yapmamız gerektiğini bilirdi."

Robin itiraz etmedi. Buna rağmen en azından Lancaster'ın kuzeyde ve güvende olmasına seviniyordu.

Ayaklanma haberlerinin kuzeye ulaştığına dair hiçbir haber almamışlardı.

“Kulede daha ne kadar saklanacağız?” diye mırıldandı Henry. “Bu utanç verici.”

“Ama gerekli.”

Kule Robin’in bildiği en sağlam kaleydi ve ele geçirilemezdi. Yuvarlak bir duvarı yoktu, aksine iki duvarla ve sayısız gözetleme kuleleriyle çevriliydi. Büyük, gösterişli salonları, küçük, rahat olmayan odaları, birçok insan ve büyük bir cephane için yeterli yer vardı. Yüksek güvenlik seviyesi sağlayan tüm yönetim bölümleri kulede konaklıyordu. Londra’da güvende hissedilecek bir yer varsa, orası kuleydi.

Kapı çaldı ve Oxford’un genç kontu kapıdan içeriye girdi. “Affedersiniz efendiler ama Kral sizi çağırıyor.”

Onu ana binanın iç avlusunun üzerindeki kestirme yoldan takip ettiler. Bu esnada Kral’ın annesi de gelmişti ve yanında Blanche vardı. Onu görmek Robin’i heyecanlandırmıştı ama gergin ortam yüzünden kimsenin dikkatini çekmemişti.

“Korkmanıza gerek yok,” dedi Mortimer yatıştırırcasına. “Asiler size karşı gelmek istemiyor, tam tersine dikkatinizi çekmek istiyorlar. Bence, bir toplantı yapmanız akıllıca olur.”

“Bu imkânsız!” diye itiraz etti Warwick. “Çok tehlikeli.”

“Ama neden?” Mortimer omuzlarını silkti. “Yatışmaları ve evlerine dönmeleri için onları dinlemekten başka ne yapabiliriz? Düzen tekrar sağlandıktan sonra, birkaç lider asarız ve her şey unutulur.”

“Durumu iyice değerlendirmeden böyle bir toplantı yapmak sorumsuzca olur,” dedi Warwick.

Kral düşünceli gözlerle başını salladı. “Güvenilir haberlere ihtiyacımız var. Bir casusa.” Beklentili bir şekilde adamlara baktı.

“Peki, kim bu intihar görevini üstlenir majesteleri?” diye mırıldandı Kent Kontu olan üvey kardeşi. O ve Kral yakın değillerdi, büyük bir ihtimalle, bu talihsiz piyangonun kendisine çıkacağını düşünüyordu.

Ama Kral bakışlarını onların üzerinde gezdirmeye devam

etti. “Burton! Elbette, baronlarım arasında köylüyle dost olan bir tek siz varsınız. Gideceksiniz ve aralarına karışacaksınız, öyle değil mi?”

“Hayır!” dedi Henry güçlü bir şekilde.

Kral alnını buruşturdu. “Hiç kimse sizin fikrinizi sormadı kuzen.”

Robin eğildi. “Elbette giderim majesteleri.”

Kısa, huzursuz bir sessizlik oldu.

Sonra Salisbury hafifçe öksürdü. “Majesteleri, benim gitme- me izin vererseniz daha iyi olur. Burton, Londra’da Lancaster taraftarı olarak tanınıyor ve ...”

Robin ona gülümsedi. “Benim hayatım için endişe etmeyin efendim. Beni öldürmeden önce kim olduğumu anlayacaklar.”

Blanche’e belli belirsiz gülümsedi, Kral’ın önünde eğildi ve dışarı çıktı.

İç avludaki demirciye gitti ve kalfalardan birini, pantolonunu, gömleğini ve deri önlüğünü vermesini istedi.

“Peki, sonra?” diye sordu genç kalfa. “Burada çıplak bir adam gördüklerinde, hizmetçiler ne der?”

Robin itirazı makul buldu. “Tamam, o zaman kıyafetlerimizi değiştirelim.”

Çocuk gülümsedi. “Çok kötü bir takas yapmış olacaksınız Lordum.”

“Cehenneme kadar yolu var. Bu İngiltere’nin refahı için.”

Demirhanenin içine girdiler ve kısa bir süre sonra farklı kıyafetlerle dışarıya çıktılar. Robin iki eliyle saçını bozdu, bir iple saçını bağladı, fırının yanındaki kovadan bir avuç dolusu kül aldı ve yüzüne, sakalına sürdü.

Çocuk başını iki yana sallayarak ona baktı. “Bu abartılı oldu. Bir madenci gibi görünüyorsunuz. Hiçbirimiz sokakta böyle gezmeyiz.”

Robin onun eline bir bez tutuşturdu. “O zaman doğrusu nasılsa öyle yap.”

Genç çocuk Robin’in yüzü ve sakalını sildi. Daha sonra bir

adım geri attı ve başını yana eğdi. “Hm. Sizin Burton Kontu olduğunuzu bilmesem, inanırdım.”

Robin ona bir şilin uzattı. “Teşekkürler.”

“Yine de dikkatli olun. Ve Lordum...”

“Evet?”

“Sokaklarda bu kadar düzgün konuşmayın.”

“Bunu dikkate alacağım.”

Asma köprüye doğru ilerlerken Henry ona seslendi. “Robin! Aman Tanrım, buna inanamıyorum. Bu kadar kısa bir zamanda bunu nasıl başardın? Korkunç görünüyorsun.”

“Evet. Döndüğümde bana bir banyo hazırlamalarını sağla.”

Henry’nin gözleri kocaman ve huzursuzdu. “Gitmemeni dilerdim.”

“Başka çaremiz yok.”

“Ama bu çok saçma. Richard ve Başpiskopos’un halkın arasına karışmış casusları var. Neden orduyu çağırıyoruz anlamıyorum ve Sör Robert Knolles’le adamlarını...”

“Belki de gerekli değildir. Kral haklı, kan dökmekten kaçınmalıyız.”

Henry dudaklarını ısırdı ve sonunda gönülsüzce başıyla onayladı. “Waringham başına bir şey gelirse, köylüleri cezalandırmak yerine onlardan sadece yarım kira alacağını söyledi.”

“Mortimer’ın köylüsü olsaydım söylediğine inanmazdım. Şimdi gitmeliyim.”

“Tanrı seni korusun Robin.”

Kısa bir süre kucaklaştılar, Henry ipek gömleğinin kirlenmesini umursamadı. Robin ona moral vermeye çalışırcasına omzuna vurdu ve köprünün üstünden yola koyuldu.

★

Londra cadı kazanıydı. Sokaklar tantanacı insanlarla doluydu. Robin nehir boyunca ilerledi. Hiç kimse çalışmıyordu, kutlama yapılıyordu.

Cheapside’da tüccarların bulunduğu mahalleye geldiğinde ilk yangınları gördü. Tüccar villaları ateşler içindeydi ve hayvan

pazarında nedensiz yere büyük bir ateş yanıyordu. Yağmacılar, ellerinde ganimetlerle evlerden ve dükkânlardan çıkıyordu. Cheapside'ın idam meydanı önüne kalabalık bir insan grubu toplanmıştı, üstü başı dökülen dört adamın, başını kesmek için Flaman bir dokumacıyı diz çökmeye zorlayışını seyrediyorlardı.

Robin kalabalığın arasına karıştı ve hiç kimse onu fark etmedi. Bu insanların liderlerinin nerede olduğunu öğrenmek ve bu saçmalığın altındaki planların ne olduğunu öğrenmek için gözlerini ve kulaklarını açtı. Cheapside'ı ardında bıraktığında ve tekrar nehre doğru yol aldığı anda, kulakları sağır edici gürültülerin arasından tek bir kelime duyuluyordu: *Savoy*. Sihirli bir sözcük gibi ağızdan ağza dolanıyordu. *Savoy*. Kalabalığın gittiği yön de *Savoy* olmalıydı. *Savoy'a gidiyoruz, hain Lancaster'ı alacağız! Savoy'a, Savoy'a!* Robin'in kalbi şiddetli bir şekilde atmaya başladı.

Sur duvarına varmadan önce bir tapınağın önünden geçtiler. Burası hukukçuların bulunduğu binaydı ama aynı zamanda Johanitter'lerin Londra ofisi de bu tapınağın içindeydi. Asiler oraya yöneldi, Robert Hales'in evini ateşe vermek istediler. Huysuz, bastonundan destek alan yaşlı bir avukat önlerinde durdu. Tehlikenin farkında değilmiş görünüyordu. Kalabalığın sesini bastıracak bir şekilde bağırarak adil olmalarını ve düzeni korumalarını rica etti. Asiler arkalarını döndüler ve Fleet'e doğru yürümeye devam ettiler. Robin, Ludgate'den ve Fleet köprüsünden geçtiklerinde duman bulutlarına gördü. Durdu ve arkadan gelenlerin ona çarptığını ve dürttüğünü hissetmedi. Gözleri duman bulutundaydı. Hiç kuşku yoktu ki *Savoy Sarayı* yanıyordu.

"Adam, yürüsene... devam et!" diye bağırды bir ses. Ve sonra bileğini sertçe kavradı. "Şuna bir bakın, burada kim varmış?"

Robin şaşırdı. "Stephen..."

"Doğru. Durun arkadaşlar, bekleyin, burada bir köstebek var!"

Sadece kısa bir an birbirlerine baktılar. Stephen yaşlı bir

adam olmuştı. Soluk sarı Anglosakson saç, kar beyazı olmuştı. Teni kırışmış ve sararmıştı ama ne çökmüştü ne de kurumuştu. Stephen Waringham'ı terk ettikten sonra her ne yaptıysa sefil bir hayat yaşamamıştı. Robin bu düşüncenin onu teselli etmesine şaşırdı. Belki de Helen ve çocukları düşündüğü içindi.

“Stephen...” diye tekrarladı inanamaz gözlerle.

Stephen onu yolun ortasından çalılıkların arasına çekti. Yaklaşık on beş ya da yirmi kişi onları takip etti, çünkü Savoy sarayındaki ganimet onlara cazip geliyordu ama liderlerine sadık davrandılar. İçlerinden biri, yüzü sivilceli bir genç, yorgun atını çekiştiriyordu.

“Çocuk kim Stephen?” diye sordu biri.

“Demirci gibi görünüyor,” dedi diğeri.

Stephen onları, Robin'e hiç de yabancı olmayan bir bakışla susturdu.

“Cusus olarak aramıza katılmak için kılık değiştirmiş. Hayır hayır, kardeşlerim, o Waringham Kontu.”

Güzel olurdu, diye düşündü Robin öfkeyle. “Ben Waringham Kontu değilim,” dedi Stephen'ın adamlarına.

Hiç kimse onu dinliyormuş gibi görünmüyordu. Stephen işaret parmağıyla Robin'i gösterdi. “Bu lord, karımın ölümünden sorumlu!”

Robin ona inanamaz gözlerle baktı. Aklını kaybetmiş olmayıydı...

“Stephen, karın öldüğünde ben dört ya da beş yaşındaydım.”

“Şimdi bunun öcünü alacağım.”

“Neyin? Neyin öcünü alacaksın?”

“Bize yaptığın her şeyin öcünü. Waringham'daki her kadının peşine düştün. Ve istediğini elde ettin, öyle değil mi?”

“Lanet olsun, kendine gel! Bahsettiğin kişi babam, ben değilim! Bana bak, benim Robin. Babamın sana haksızlık ettiğini biliyorum ve bunun için üzgünüm...”

Stephen'ın yumruğu çenesine geldi. Çok güçlüydü, Robin ağacın gövdesine savruldu ve diz üstü düştü. Hızla ayağa kalktı,

koluyla ağzını sildi ve Stephen'ın adamlarına baktı. Tereddüt ediyorlardı. Bakışları Stephen ile Robin arasında gidip geliyor-du.

“Karın o kadar genç miydi Stephen?” diye sordu uzun beyaz sakallı bir adam şüpheyle ve birkaç kişi güldü.

Stephen başıyla onayladı. “Gençti, evet. Ve... Güzeldi.”

Sakallı adam alnını buruşturdu ve Robin'e baktı. “Sen Waringham mısın?”

“Hayır.”

“Elbette o Waringham!” diye karşılık verdi Stephen.

“Sen onun kastettiği çocuk değilsen, nereden tanışıyorsunuz?”

“Waringham'dan. Beni babamla karıştırıyor. Ben daha çocuktum.”

“Sen ve baban!” dedi Stephen. “Benden her şeyimi aldınız.”

Robin yavaşça başını iki yana salladı. “Sana ne yapmış olabilirim? Sırf babamdan öcünü alabilmek için, altı yıl boyunca tüm öfkeni ve hıncını benden çıkardın, yetmez mi?”

“Senin yüzünden oradan gitmek zorunda kaldım.”

“Bunu kendin yaptın.”

“Niye tartışıyoruz?” diye sordu sivilceli genç. “Onu asalım ve yolumuza devam edelim.”

Stephen gülümsedi. “Evet. Onu asalım.”

Robin suratlarına baktı. Sakallı dışında herkes gönüllüydü.

“Sen kimsin?” diye sordu sakallı bir kez daha.

Robin onun gözlerine baktı. “Waringhamlı Gervais'in oğluyum. Öldüğünde birkaç yıl Waringham'da at görevlisi olarak çalıştım. Bu kadar.”

“Peki, bugün demirci misin?”

“Doğru.”

Sakallı, Stephen'a döndü. “Ortak bir amaç için Londra'ya geldik. Geçmiş hesaplaşmalar için değil.”

Zayıf bir adam küçük grubun arasından öne çıktı. Robin'in önünde durdu ve ona gözlerini kırıştırtarak baktı. Sonra gü-

lüksedi ve Stephen'la sakallıya döndü. "Eğer bu bir demirciysen, o zaman ben de piskoposum. Yirmi yıldan beri St. Paul'da dileniyorum, kardeşlerim, nerede soylu görsem tanırım, bana inanın. Meryem Ana üzerine yemin ederim ki bu adam yeni Burton Kontu."

Robin ona dehşet dolu gözlerle baktı. Onu tanıdı. Bu yaşlı, güçsüz bu adam, her zaman Joanna'nın merhametini uyandırır; Joanna da ona para vermeden geçmezdi. Yıllar boyunca ondan ve Robin'den birkaç sterlin almıştı. Nankör, diye düşündü Robin.

Sakallı adam ona doğru yürüdü. "Bu doğru mu, arkadaşım?"

Robin cevap vermedi.

Böylelikle tek müttefikini kaybetmiş oldu. İri, geniş omuzlu adam ona düşmanca baktı, ellerini beline dayadı ve yüzünün ortasına tükürdü. "Burton! Lancaster'ın adamı. En güvendiğilerinden biri. Asın pislik çuvalını."

Robin onlara karşı koymadı. Çok fazlalardı ve çizmesindeki keskin bıçak dışında silahsızdı. Bir tanesi ipi hazırladı ve boğazına geçirdiler. Sivilceli çocuk yorgun atını getirdi ve Robin'i eversiz sırtına kaldırdılar. Daha sonra ipi dalların birinden geçirdiler.

Robin gözlerini kapadı ve dua etti. Hızlı dua etti. Çocukları için, Isaac, Leofric, Oswin için ve Blanche'le Joanna için. Ölüm korkusu karısını düşündürdü. Joanna, sana geliyorum. Lütfen ruhum için...

Biri kırsığa vurdu.

Kırsak hareket etmedi.

"Hadi!" diye bağırды ve dizgininden çekti. "Hareket et, yaşlı kız."

At olduğu yerden huzursuzca hareket etti ve sonra tekrar durdu. Burnundan soludu.

"Bu da ne demek oluyor Robin?" diye sordu Stephen. "Yürümesine izin ver. Bu seni kurtarmayacak, mantıklı ol."

Mantıklı...

Robin yutkundu ve gözlerini kapadı. “Ben hiçbir şey yapmıyorum.”

Bu neredeyse gerçektir. Sadece zihninin içinde bir uğultu vardı, bilinçli bir şekilde onunla iletişime geçmemiştir. Ama hayvan korkusunu hissetmişti ve görünüme göre onu yarı yolda bırakmak istemiyordu.

Stephen bir dal kopardı ve yaşlı kısırağa bir kez vurdu. “Hadi, seni pislik...”

At tekrar burnundan soludu ama bir adım bile atmadı.

Robin’in sırtına vurdu. “Gitmesine izin ver!”

“Neler oluyor burada?” diye sordu sakallı.

“Atı büyüledi,” diye cevap verdi Stephen öfkeyle ve tekrar bir Robin’e, bir ata vurdu.

Kısırak titredi ve Robin başını çevirdi, yüzünü mümkün olduğunca kendi omzuna bastırdı. Git artık, dedi zihninin içinden, bu işi daha fazla uzatmayalım.

Ama at inatçıydı ve sonunda adamlardan biri Stephen’ın omzuna dokundu. “Belki de onu bırakmalıyız, Stephen. Bizi lanetlemesin.”

“Hayır,” diye bağırdı Stephen kararlı bir şekilde. “Korkak olma, onun sihirli güçleri yok.”

“O kadar emin olma,” diye mırıldandı Robin, daima bir şans vardır.

Stephen kahkaha attı. “Beni kandıramazsın.”

“Onu asacağız diye anlaştık, döverek öldüreceğiz demedik!” dedi sakallı adam. “Ya bunu yaparız ya da bırakırız.”

Stephen atın yularını tuttu, kulağını korkunç bir şekilde çevirdi ve çekti. At acıyla kısnedi ve ileriye doğru bir adım attı. Robin sırtından kaydı ve düştü. Omurgası çatırdadı ama kırılmadı. Ansızın boğazında bir daralma hissetti ve o durumdaki herkesin yaptığı gibi debelenmeye başladı. Hareket ettikçe boğazındaki ip iyice daraldı. Başının içinde bir uğultu vardı. Baş şiddetli bir şekilde ağrımaya başladı, küçücük bir nefes almayı başarsa bile avazı çıktığı kadar bağırabilirdi. Sonra gözleri-

nin önündeki parlak ışık kızardı ve algıladığı son şey kafasının patladığıydı.

★

Robin yüzünde soğuk, nemli bir şey hissetti ve zonklayan başını hareket ettirdi. Çok acıyordu ve kendisini aşırı kötü hissediyordu. Boğazı kasılıyordu, kusma dürtüsü içindeydi. Ama hiçbir şey olmadı.

Tereddüt ederek gözlerini açtı. Geceydi ama karanlık değildi. Etrafında huzursuz bir ışık kaynağı algıladı, bir ateşti belki de ve üzerine bir yüzün eğildiğini gördü. Ama net göremiyordu. Ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Boğazı, sanki büyük bir bardak sıvı ateş içmiş gibiydi. Elinor'u hatırladı. İntihar ettiğinde o da böyle hissettiyse, ölmeyi tercih etmesini anlayabiliyordu. Tekrar kendinden geçti ve gözleri kapandı.

Bir kez daha kendine geldiğinde, biri dudaklarına bir bardak tutuyordu. İçti ve istemeyerek inledi. Boğazı acıyordu. Hâlâ sıvı ateş yutmuş gibiydi.

“Bana kalsaydı seni asmamız lazımdı,” diye mırıldandı biri.

Evet, dediğine inanırım, dedi Robin içinden. Bu John Ball'du. Cevap vermedi.

İkinci bir gölge geldi. “Uyandı mı?”

Ball doğruldu. “Evet. Söylenenleri anlıyor ama sanırım konuşmuyor.”

İkinci adam Robin'in yanına diz çöktü. “Nasılsın kardeşim?”

Robin bir dirseğinin üstüne doğruldu. Başı dönüyordu ama adamı tanıyabildi.

İçinde bulunduğum duruma bakılırsa gayet iyi kardeşim, diye cevap vermek isterdi ama sadece başıyla onayladı. “Wat Tyler?” dedi karga gibi bir sesle.

“Evet. Beni nereden tanıyorsun?”

Robin gülümseyerek başını salladı. Tahmin etmişti.

Tyler ona bardağı uzattı. “İç. Soğuk su, sana iyi gelir.”

Robin istemese de içti. “Şehirde... durumlar nasıl?”

“Kötü. Bu sabahtan beri kontrol altında tutamıyorum. Şe-

hirde zincirlerinden kurtulmuş bir öfke var. Savoy'a gidersen, bu öfkenin oraya ne yaptığını görebilirsin."

Robin ona sessizce baktı ve başını salladı.

Ama Tyler eliyle boş ver işareti yaptı. "Kafanı yorma. Sadece bir ev. Çok değer verdiğin lordunu bulamadığımız için rahat olabilirsin."

"Nereden..."

"Senin kim olduğunu nereden mi biliyorum? Savoy'dan geri dönüyorduk ve bizimle birlikte olan ozan şarkı söyledi: 'Lanet olsun, bakın, kahrolası Lordlar arasında tek düzgün adam olan Burton'ı astılar.' Çok üzülmüştü. Bize, senin vergileri engellemeye çalışan tek kişi olduğunu anlattı."

"Ozan mı?" dedi Robin cızırtılı bir sesle.

"Evet. Cedric Ivor. İyi adam."

Robin etrafına bakındı ama Tyler başını iki yana salladı. "Bizden ayrıldı. Olayların gidiş tarzının hoşuna gitmediğini düşünüyorum. Çok fazla kan aktı, demişti. Yaşadığından emin olana kadar bekledi, daha sonra gitti."

Tanrı seni korusun Cedric Ivor, diye düşündü Robin. Umamı seni tekrar görürüm. "Senin rehinen miyim?" diye sordu.

Tyler kollarını açtı. "İstediğin yere gitmekte özgürsün. Ama henüz yürüyebilecek durumda değilsin. Gittiğinde, Kral'a bir şeyler söyleyeceksin."

"Tamam."

"Ona benimle görüşmesi gerektiğini söyle. Emniyette olacağına dair garanti veriyorum. Bizi dinlemezse, neler yapabileceklerini tahmin dahi edemiyorum. Ona çok güveniyorlar. Umutlarını ona bağladılar. Hâlâ umudu olanlar tabii."

Yanlış kişiye umut bağlıyorlar, diye geçirdi Robin içinden ve ilk kez onlara karşı, anlayış ve hoşgöründen daha fazla bir şey hissetti.

Tyler ona baktı. "Her insanın eşit doğduğunu ve tüm çocukların Tanrının çocukları olduğunu düşünüyor musun?"

Robin başıyla onayladı.

“Evet, buna inandığını görüyorum. Ve bizim için adım atacak, bize yardım edecek misin? Yarın benimle buluşmasını sağlayabilir misin?”

Robin tekrar başıyla onayladı.

Tyler gülümsedi. “Uyu. Hava aydınlandığında, seni biri kuleye götürecektir.”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı ve doğruldu.

“Şimdi gidemezsin. Ya seni tanırlarsa? Ve kapındaki nöbetçiye parolayı bile söyleyemezsin.”

“İçeriye girerim. Geri dönmeliyim. Beni bekliyorlar.”

Robin ayağa kalktığı anda, Tyler şüpheyle baktı.

“Tüm geceyi bizimle geçirdiğin için, senin bir hain olduğunu düşünmelerinden mi korkuyorsun?”

Robin yüzünü buruşturdu. “Her şey olabilir. Bağırsaklarımı çıkarırlar ve beni dörde bölerler. Hayır teşekkürler, şimdilik bu kadar yeter.”

Tyler ciddi bir yüz ifadesiyle onayladı. “Öbür dünyada karşılaştığımızda, sana bağırsakları dışarı çıkarmanın ve dörde bölmenin nasıl olduğunu anlatırım,” dedi.

“Hiç şansın olmadığına bu kadar eminsen...” dedi Robin ve öksürdü. “İskoçya’ya kaç.”

“Hayır, Tanrı beni buraya gönderdiyse bir sebebi vardır.”

Robin Tyler’dan hoşlanmıştı. Ona elini uzattı. “Bol şans kardeşim.”

Tyler elini sıktı. “Sana da.”

★

Oldukça uzun bir yoldu. Geceydi ve akşam saatlerinden daha huzurluydu; asilerin birçoğu hareketli günden sonra yorgundular ve yağmaladıkları şarap fıçıları yüzünden sarhoşlardı. Ama hâlâ yollarda birçok insan vardı. Robin yolda on sekiz leş saydı. Ölümlerden birinin paltosundan Lombardalı bir tüccar olduğunu anladı, onu tanıyor gibiydi ama emin değildi. Leşlerden hiçbirinin kafası yoktu. On sekizi de diğerleriyle birlikte pazar alanında veya Londra köprüsünde öldürülmüş olmalıydı.

Robin kendini çok güçsüz hissediyordu ve dizleri zaman zaman boşalıyordu. Yavaşça yürüdü. Önemli değildi. Er ya da geç amacına ulaşacaktı. Kuleden uzak olmayan East Cheap'te yolculuğuna ara vermek zorunda kaldı. Yere düştü ve artık kal-kamıyordu.

Gülünç, dedi kendi kendine kızarak, bileklerinden destek aldı ve bacaklarını kaldırmaya çalıştı. Ama başarılı olamadı. Sonra adım sesleri duyuldu, güçlü kollar onu tuttu ve ayağa kaldırdı.

“Fazla mı kaçırdın kardeşim?”

Robin, meşale ışığı sayesinde gelenlerin bir grup öğrenci çocuk olduğunu gördü, el sanatları bölümünden olabilirlerdi. Birinin paltosunda un vardı. Bread caddesi, diye düşündü Robin.

Boğazını gördüklerinde, gözleri kocaman oldu, bazıları irkilerek geri kaçtı.

“Bunu kim yaptı...?”

“Kesin Flamanlardır...”

“Yoksa ordu mu...?”

Robin onları yatıştırmak için ellerini kaldırdı. “Sadece bir... Yanlış anlama. Flamanlar değil. Ordu değil.”

Ona emin olmayan gözlerle baktılar.

“Ona içecek bir şeyler verin,” diye emretti biri.

Onu köşedeki tavernaya götürdüler. Hâlâ işlekti. Biri kalabalığın içinde kayboldu, dolu bir testiyle geri geldi ve onu Robin'e uzattı.

Tanrım, hepsi yutkunmamı istiyor, diye düşündü Robin. Testiyi dikti. Testi elden ele dolaştı, durmaksızın konuşuyorlar ve huzursuz gözlerle bakıyorlardı. Büyük bir ihtimalle tüm gün boyunca gerilimin içindeydiler. Robin sonunda Savoy'da neler olduğunu öğrendi. Ve tapınakta zarar görmüştü. Kiliseler, hastane ve Robert Hales'in evi yağmalanmıştı ve ateşe verilmişti. Westminster'daki zengin soyluların evleri ateşe verilmişti. Bunların arasında kendininkinin de olduğunu duydu Robin.

Umrunda değildi. Oraya bir kez bile gitmemişti. Ona göre orası hâlâ eski Giles'ın yeri idi. Robin Londra'dayken Savoy'da kalıyordu. Daha doğrusu bir zamanlar Savoy'da kalmıştı. Fleet Street ve Westminster'daki hapishanedekileri nasıl özgür bıraktıklarını anlattıklarında, Robin enerjisinin geri geldiğini hissetti.

Ayağa kalktı. "Teşekkürler kardeşlerim. Devam etmeliyim." Ona şans dilediler ve gitmesine izin verdiler.

★

Kulenin köprüsü beklediği gibi yukarıya kaldırılmıştı ama köprüünün yanındaki nöbetçi kulübesinde ışık yanıyordu. Robin çizmesinden kısa bıçağını çıkardı ve zarar görmüş boynunda taşıdığı keseden mührünü çıkardı. Saçlarını ensesinde topladığı kurdeleyle, mührü bıçağın sapına bağladı ve küçük pencereden nöbetçi kulübesinin içine attı.

İçeriden genç, şaşkın asker sesleri duyuldu. Daha sonra ses-sizleşti ve Robin uzun bir süre beklemek zorunda kaldı.

"Dışarıdaki kim?" diye bilmek istedi enerjik bir ses.

Benim Salisbury, diye geçirdi içinden Robin iç çekerek. Sadece ben.

"Oradaki kim?" diye tekrarladı kont. "Kendinizi tanıtın ve parolayı söyleyin!"

Robin, önlem almak adına bir kaç ok fırlatabileceklerini düşündü. Oklardan birinin isabet etmesi ve kule kapısının önünde ölebilecek olması, gerçekten ironinin zirvesi olurdu. Ama hayatı buna bağlı olsa bile, seslenemedi.

Aniden yanında bir şekil belirdi. "Robin?"

"Henry?"

"Neden fısıldıyorsun?"

Cevap vermedi.

Ay bulutun arkasından çıktı, parılayan bir yarım ay belirdi ve birbirlerini görebildiler.

Henry ona gülümseyerek başını salladı. "Lordlar bir alay korkak tavuk gibi davranıyorlar. Bunun bir komplo olduğunu düşündüler. Senin asilerin eline düştüğünü ve içeri girmek için

senin yüzüğünü kullandıklarını düşündüler. Duvarlar ve çukurlar arasında gizli bir geçit var. Babam bana göstermişti. Seni yakaladıklarına inanmadım. Ben de bir bakmak istedim.”

Cesur genç, diye düşündü Robin gururla. Henry’nin omzuna minnettarca vurdu ve onu gizli geçitten takip etti.

Işık olmadan, beyaz kulenin salonunun altında son bulan koridordan yavaşça ilerlediler. Sessizce merdivenlerden yukarı çıktılar ve salona girdiklerinde, Henry gülümsedi: “Burton efendiler. Sadece kendisi, yanında isyancılar yok.”

Salisbury ve Kent, Robin’e tek kelime etmeden baktılar. Henry şaşkın gözlerle döndü, ilk defa ışıktaki ona bakıyordu ve keskin bir nefes aldı.

Robin onun yanından geçti ve oturdu. Kent ona bir bardak şarap getirdi. “Neler oldu?”

Robin başını iki yana salladı. “Kâğıt. Kalem.”

Kent ona inanamayarak bakıyordu, başını salladı ve arkasını döndü. “Henry, sakıncası yoksa...”

“Elbette. Ve Appleton’ı çağırıyorum.”

Kâğıt kalem ve Fransiskan’la geri döndü.

Appleton Robin’i tepeden tırnağa inceledi. “Sör, bu şehirde ne zaman bir isyan çıksa, ceremesini hep siz çekiyorsunuz gibi görünüyor.”

Robin ona baktı. Kalemi aldı ve yazdı. *Kral nerede?*

“Uyuyor,” diye cevap verdi Salisbury.

O zaman uyumaya devam etsin. Ona söylemem gereken şeyi dinlenmiş bir şekilde duymalı. Yarına kadar bekleyelim.

“Affınıza sığınıyorum Lordum,” diye böldü Appleton. “Sizi astıkları gerçeğini göz ardı mı edelim?”

Minnettar olurum. Ve bir şal istiyorum. Herkesin bana dik dik bakmasından rahatsız oluyorum.

Salisbury gülümsedi ve bu durumla kez Kent kontu bizzat ilgilendi.

“Nefes alıp verirken zorluk yaşıyor musunuz efendim?” diye sordu doktor.

Pek sayılmaz. Bugün daha kötüsü oldu, demek istedi ama mi-zah anlayışı elinin altındaki kâğıt kadar hassastı.

“Ama hiçbir şey içmek istemiyorsunuz ve sesiniz gitmiş.”

Öyle.

“İzniniz olursa, boğazınıza yakından bakmak istiyorum?”

İstiyorsanız buyurun ama yedi - sekiz saat oldu ve bence iyileşiyorum.

Appleton kollarını sıvadı, koluyla başlığını geri attı ve Robin’in boğazını parmaklarıyla yokladı.

“Hm... evet, boğazınız şişmiş... Baş ağrınız var mı?”

Robin başını doktorun ellerine yaslamamaya çalıştı ama eliyle boş ver işareti yaptı. Baş ağrısı sadece hafif bir yankı gibiydi.

Appleton onu bıraktı. “Bence, şişkinlik birkaç güne inecektir. Boğazınızdaki kan oturmaları soluklaşacak ve kaybolacak. Ama hafif bir iz bırakacak. Etin içine işlemiş. Boğazınızın etrafında kırmızı bir halka olacak. Ve bu yarayı ölene ve cesediniz çürüyene kadar taşıyacaksınız.”

Yapacak bir şey yok, dedi Robin kendi kendine. Hoşuna gitmiyordu ama onun için öyle çok da önemli değildi. Hiç kimse, Fransiskan William Appleton kadar anlam çıkarmaya çalışmayacaktı.

Appleton salondan henüz çıkmamıştı ki Robin oturduğu yerde sessizce devrildi.

Salisbury onu kaldırdı. “Uyuyun. Bugün yeterince şey yaptınız.”

Birazdan.

“Bunu kim yaptı? Köylüler mi, yoksa Londra ayak takımı mı, ya da hepsi mi?”

Robin dolaylı bir cevap verdi. *Lancaster’la bağı olan hiç kimse güvende değil.* Solunda oturan ve ona endişeyle bakan Henry’ye baktı. Babasının sarayının, çocukluk anılarının, tüm o güzelliklerin artık bir enkaz olduğunu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Yarım saatiniz varsa, size öğrendiğim her şeyi yazacağım.

Henry başını iki yana salladı. “Yarın yazarsınız, Robin. Hasta görünüyorsun.”

Robin gülümsedi. *Ama yaşıyorum Henry. Yaşıyorum.*

Kent sonunda geri döndü. “Çok saçma ama kalede bir tane bile şal yok. Üzgünüm Burton, bulabildiğim tek şey bu.” Ona krem rengi bir fular uzattı. “Leydi Waringham’ın iyi dilekleriyle.”

★

Yüzlerce insan saraya girdiler. Yatakları ve duvar halılarını topladılar, bulabildikleri her şeyi salona getirdiler ve meşalelerle ateşe verdiler. Nefretleri o kadar büyüktü ki birçoğu Lancaster imparatorluğunu yağmalamak yerine yok etmek istiyordu. Mobilyalar cam pencerelerden uçtu ve dışarıda küçük parçalara ayrıldılar. Süs parçaları, tabaklar, bardakları, her şey kırıldı ve ezildi, geri kalanları parkın bitimindeki Themse nehrine atıldı. Tüm kitaplar salondaki ateşin içine atıldı. Mahzenden fiçılar getirdiler, içinde erzak ve şarap olduğunu sanıyorlardı. Ama bunlar barut fiçileriydi. Patlama birçoğunu öldürdü ve ateş deryası saraya yayıldı. Asilerin birkaçı mahzende şarap fiçilerinin yanında kaldı, bu arada sarhoşlardı. Ateş kaçış yollarını kesti. Yanmış olmalılar

Tyler geri kalanını kontrol altına almaya çalıştı. Yağmalayanlardan birini herkesin gözü önünde idam ettirdi. Ama hiçbir işe yaramadı. Savoy Sarayı enkaza dönüştüğünde, Sör Robert’ı aramak için tapınağa geri döndüler. Orada da her şeyi yerle bir ettiler.

Robin durdu ve kâğıdı Salisbury’ye uzattı.

Kont hızlıca okudu. Daha sonra Henry’ye baktı. “Korkarım ki sizin için haberler kötü.”

Henry elini uzattı. “İzninizle onu bana verin.”

Salisbury tereddüt etmeden ona Robin’in raporunu verdi ve tekrar Robin’e döndü. “Şu Tyler denen kişiyi gördünüz mü?”

Robin başını salladı. *Zeki, sakın bir adam. Ama görevi gücünü aşıyor. Artık isyanı kontrol altında tutamıyor.*

“Ne yapmalıyız?”

Kralımız Tyler’le buluşmalı. Şartlarını söyleyecekler. Tyler emniyetle olacağını garanti ediyor.

“Az önce kontrolü kaybettiğini söylediniz.”

Ama buluşma sağlanırsa, sözünü tutacak.

Henry, Robin’in yazdıklarını okuduktan sonra, aniden odayı terk etmişti. Şimdi geri dönmüştü, solgundu ama sakindi, Robin’in yanına oturdu ve şarap içti.

“Kale duvarına çıktım. Büyük sayıda isyancı Tower Hill’de kamp kurmuşlar. Kamp ateşi yakıyorlardı.”

★

Ertesi sabah, Robin’in Savoy Sarayı’nın yıkımı hakkındaki raporunu okuyan Kral’ın yüzü ifadesiz kalmıştı. Yüzü asıktı. Ama Robin’e göre, Kral’ın yüz ifadesinde saklamaya çalıştığı şey, huzursuzluk veya korku değildi, aksine sevinç vardı. Robin Kral’ın uzun süredir istediği şeyin gerçekleştiğini düşünüyordu: Richard, İngiltere’nin en görkemli, kutsal sarayının kendi sarayı olmamasından çok rahatsızdı.

Etrafındaki adam sayısı artmıştı. Robin aralarında emektar savaşı Sör Robert Knolles’i gördüğünde rahatladı, o, yirmi yılı aşkın bir süre, seçkin gerillalarla birlikte tüm Fransızların kâbusu ve İngiltere’nin Du Guesclin’e cevabı olmuştu.

Robin onun yanına gitti ve gülümsedi.

Knolles gülümseyerek karşılık verdi. “Salisbury bana her şeyi anlattı. Gerçekten dokuz canlısınız Burton.”

Robin iltifata karşı, reveransta bulundu.

Knolles gülerek omzuna dokundu.

Kral sonunda kucağındaki kâğıtlardan başını kaldırdı ve Robin’i süzdü. “Salisbury bize keşif gezinizin sonuçlarını aktardı. Görünüşe göre istisnai olarak Waringham’la aynı kanıdaymışsınız. Demek siz de bu ayak takımıyla buluşmamız gerektiğine inanıyorsunuz?”

Robin yardım bekleyen gözlerle Knolles’e baktı. “Tyler...” dedi cızırtılı bir sesle ve başıyla onayladı.

Knolles Kral’ın önünde eğildi. “Efendim, Tyler denen adamın anlaşma yapılabilecek biri olduğunu söylemeye çalışıyor.”

Robin minnettar bir ifadeyle başını salladı.

Kral kararsızdı. “Pekala efendiler? Fikirlerinizi söyleyin.”

Warwick, Salisbury ve Kent emin olmayan gözlerle birbirlerine baktılar. Hepsi buluşmaya karşıydı.

En nihayetinde Salisbury düşünceli bir şekilde konuşmaya başladı: “Bence isyanı kan akıtmadan sonlandırmak umut verici bir yol olur. Ben Burton’ın düşüncesine... katılıyorum.”

Warwick, Kent ve Knolles başlarıyla onayladılar.

Mortimer Kral’ın yanına gitti. “Bense dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum. Onu babamın yanında at görevlisi olduğu zamanlardan beri tanırım ve onun düşüncesine hiç güvenmiyorum.”

Herkes ona şaşkın gözlerle baktı. Yüzlerinden Mortimer’in söylediklerini şüpheli bulduklarını açıkça görülmüyordu. Lordlar aralarında mırıldandılar.

Daha sonra Salisbury konuşmaya başladı: “Waringham, hepimiz sizin ve Burton Kontu’nun arasında olup bitenleri biliyoruz ve böylesine önemli bir konuya taşıdığınızı görüyorum. Bence Burton Kontu, Kral’ın gitmesini gerekli görüyorsa gitmeli.”

Mortimer kızardı ama cevap vermesine fırsat olmadan kral elini kaldırdı. “Peki o halde. Gideceğiz. Bu Tyler’a bir elçi gönderin. Onunla... Mile End’de buluşacağız. Bir saat içinde. Bize katılmak isteyen herkese minnettar oluruz. Siz ikiniz dışında!” dedi soğuk bir bakışla ve Robin’le Henry’yi gösterdi. “Lancaster taraftarlarını bu işin dışında bırakmalıyız. Ve şimdi sabah ibadetine gidelim.”

★

Kral adamlarıyla birlikte kuleden ayrıldıktan sonra sessizlik oldu. Uzun bir bekleyiş içindeydiler. Genç Oxford, Henry’yle bir parti satranç oynamak istemişti. İkisi de konsantre olamamıştı ve Robin hangisinin daha kötü oynadığını söyleyemiyordu bile. Leydiler salonun arka köşelerine çekilmişlerdi. Kral’ın annesinin yüzü bembeyazdı, elleri titriyor gibi görünüyordu. Oğlunun öleceğinden korkuyordu. Birkaç dakika sonra, nor-

mal görünmek için diktiği el işini kenara bıraktı. Blanche karşı-
sındaki bir taburede oturuyordu ve onunla konuşuyordu. Hâlâ
birçok isyancı Tower Hill'deydi. Varlıkları görülebiliyordu, si-
nirlerini harap eden sesleri duyulabiliyordu.

Öğleden önce sesler tehditkâr bir şekilde yükseldi ve kule-
nin alarm çanları çaldı.

Robin hayal kırıklığıyla ayağa kalktı ve Henry'yi bir yere sak-
lamak için peşi sıra çekti. Ama çok geçti. Genç bir asker
salona girmişti. Sinirleri bozulmuştu ve ağlıyordu.

"Kuledeler! Asiler kuleye girdiler!"

"Kral hakkında bir bilgin var mı?" diye sordu Joan allak bul-
lak olmuş bir halde.

Asker başını hızla iki yana salladı. "Tam olarak bilmiyoruz
madam. Onun geri dönüşünü beklediğimizden köprüyü aşağı-
ya indirmiştik... Asilerin lideri, Kral'ın iyi olduğunu, ona zarar
verilmediğini ve bazı tavizler verdiğini söyledi."

Oxford onu omuzlarından tuttu ve onu sertçe sarstı. "Köp-
rüyü aşağıya mı indirdiniz?"

Asker geriye kaçtı. "Kral bir elçi gönderdi, geri dönüyormuş.
Bunu yapmamızı o söyledi..."

Oxford onu itti. "O zaman kendini topla, kılıcını çek, seni
sefil. Hadi görevinin başına git ve komutanın yaptığı aptallık
için öl!"

Adam gözlerini sildi ve dışarı çıktı.

Sör Robert Hales, Aziz Johan yöneticisi ve Kral'ın hazine
bakanı, yavaşça ayağa kalktı ve Canterbury Başpiskoposu'na
döndüler.

Sudbury onları başıyla onayladı. "Tapınağa gidelim." Sesi
alçak tondaydı.

Hales başını eğdi. "Günah çıkarabilir miyim peder?"

"Elbette."

Henry yanlarına gitti. "Beni burada bırakmayın. Siz önce
günah çıkarabilirsiniz Sör Hales ama... sonra ben de çıkarmak
isterim."

Robin Henry'nin omzuna elini koydu. "Sen burada kalıyorsun."

Henry Robin'in elini çekti. "Robin, babamın adı ölüm listelerinin en başında. Beni bulduklarında onun yerine beni öldürecekler."

"Seni bulamayacaklar!" Eliyle genç şövalyelerden birini yanına çağırdı. "Sadece arkamıza saklanacaksın."

Henry bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Bunun yardımı olmaz..."

Robin onu kolunu tuttu ve odanın bir köşesine çekti. Henry tutuşunun sertliğini hissetti, bu bir öneri değildi, bu bir emirdi.

Çocukluğundan beri Robin'in ona söylediklerine alıştığı için, itiraz etmeden onu dinledi ve güvendi. Genç şövalye onları takip etti ve birlikte Henry'nin önünden yürümeye başladılar.

"Ve bir şey olursa olduğun yerde dur!" diye fısıldadı Robin.

Cümlesini henüz bitirmişti ki isyancılar salona daldılar. Tyler onlarla birlikte değildi, başlarında soluk sarı saçlı, Londralı biri vardı.

"Evet, burada ne görüyorum böyle? Köşeye sıkışmış bir sürü lord. Saygıdeğer başpiskopos nerede, Lordlarım?"

"Ondan ne istiyorsunuz?" diye sordu Oxford, ilgiyi kendi üstüne çekmek ve dikkatlerini Robin'den uzaklaştırmak için.

"Hiçbir şey. Sadece kellesini."

Asiler güldüler ve arkadan gelenler öndekileri itekleyerek odaya girdiler.

"Burada değil," dedi genç kont sakince.

Liderleri kolunu tuttu. "Onu bulacağız, seni ahmak!"

Oxford temkinli davrandı. Kılıcına davranmaya çalışmadı.

Ona olan ilgilerini kaybetmişlerdi ve bölünmüşlerdi. Birkaçi leydilere yönelmişti.

Pantolonu kan lekeleriyle dolu gri saçlı bir köylü, Kral'ın annesinin önünde alaycı bir tavırla eğildi. "Evet canım? Hal-kın kahramanının yanağına küçük bir öpücük kondurmaya ne dersin?"

Robin sırtında öfkeli bir yumruk hissetti. Dikkat çekmeden geriye doğru bir adım attı ve Henry'yi köşeye sıkıştırdı. Saklan ve eğil Tanrı aşkına, diye düşündü. En azından senin hayatını kurtarmamıza izin ver. Babanın ve senin hatırına. Geri döndüğünde, teselliye ihtiyacı olacak...

Bıçak sırtındaydılar ve durum son derece tehlikeliydi. Otuz-kırk asi, tehditkâr bir şekilde leydilerin etrafına toplanmaya başladı. Ve içlerinden biri onlardan herhangi birine dokunacak olursa kaçınılmaz son gelmiş sayılırdı. Saldırmak zorunda kalırlardı. Ama sadece yedi kişiydiler, Henry dahil.

Ancak aniden salonun önünde bir sürü ayak sesi duyuldu. "Onları yakaladık! Onları yakaladık! Hadi, toplanın, hainleri yakaladık..."

Adamlar geldikleri hızla dışarıya çıktılar. Joan yavaşça ayağa kalktı. Oxford'a baktı ve bayıldı. Oxford ile şövalyelerden biri onu kaldırdı. Robin yerinden kıınıldamıyordu.

"En iyisi onları nehrin üzerinden şehirden çıkaralım," diye önerdi Oxford. "Mesela Kensington'a?" Robin'e baktı.

Robin başıyla onayladı.

Oxford Blanche'e döndü. "Bizimle gelmelisiniz madam."

"Hayır, teşekkürler, burada kalacağım." Sesi neredeyse çaresiz çıkmıştı.

"Nasıl isterseniz."

Joan'ı dışarıya çıkardılar. Salonun önü sessizdi. Robin Henry'ye döndü. Tekrar kolunu kavradı ve çekiştirerek salondan çıkarıp merdivenlerden aşağıya, gizli geçidin girişine götürdü. Kapıya işaret etti.

Henry başıyla onayladı. "Tamam. Saklanacağım. Ama umarım, bugün bana küçük bir çocuk gibi davrandığın son gün olur."

Robin ona ciddi gözlerle baktı ve başıyla onayladı. Henry'nin saklandığından emin olana kadar kaldı, sonra kurtarabileceği bir şey var mı diye bakmak için hızla dışarıya çıktı.

Asiler hain ararken tüm kuleyi alt üst ettiler. Hales ve baş-

piskoposu tapınakta bulduklarında, dualarını bitirme fırsatı vermeden yakaladılar ve dışarıdaki tepeye götürdüler. Onları ve Fransiskaner Appleton'u da. Bir ağaç kütüğüne diz çöktürdüler. İlk önce Sudbury'i, sonra Hales'i. Başları tepeden aşağı yuvarlandı ve orada kaldı. Başpiskoposun gözleri bulutsuz Haziran semasına bakıyordu.

Robin köprü üzerinden yürürken, iğrenç bir ses duydu, keskin bıçak kemiğe girmişti, sonra Appleton'un kafası da yuvarlandı. Robin kapıya yaslandı, istavroz çıkardı ve asilerin zafer çığıklarını dinledi. Gözlerini kırıştıtarak güneşe baktı. Bunu neden yaptınız, diye düşündü çaresizce. Şimdi kaybettiniz. Artık davanızda haklı değilsiniz, şimdi sadece katilsiniz...

★

Kral kuleye geri dönmedi, annesiyle birlikte, Themse nehrinin diğer ucundaki, dikkat çekmeyen ve yeterince emniyetli olmayan evine gitti.

Bu arada Salisbury, Warwick ve Kent geri döndüler. Öldürülen üç kişinin haberini bir parça olsun atlattıktan sonra buluşmanın nasıl geçtiğini anlattılar.

"Kral cesur bir adam," dedi Kent, görünüşe göre üvey kardeşinin bilmediği bu özelliğine şaşırmıştı.

"Korkusuzca onlara doğru atını sürdü, inanın bana Burton, bin kişiyi aşkındılar. 'Sizin efendiniz ve Kral'ınızım, ne istiyorsunuz?' diye seslendi. Liderleri taleplerini söylediler. Zorunlu hizmet ve köleliğin kaldırılması. Tüm köylüler özgür kiracılar olacaktı. O da bunu kabul etti. Sanki basit bir şeymiş gibi. Onlara, otuz katibin belgeleri hazırlamak üzere hemen harekete geçeceğine dair söz verdi. Karşılığında şehirden çıkıp gitmelerini ve her bölge için sadece iki temsilcinin kalmasını talep etti. Onlar hazırlanan belgeleri teslim alıp evlerine götürebilecekti. Kabul ettiler ve sevinç gösterilerinde bulundular."

Robin elini onun koluna koydu. "Köleliği kaldırdığını mı söylüyorsunuz?"

Kent omuzlarını silkti. "Onlara söz verdi. Ve gerçekten ka-

tiplere belgeleri hazırlamalarını söyledi.”

“Söylediklerinin, parlamento kararı olmadan geçerli olması biraz muamma!” diye itiraz etti Warwick gergince.

“O durumda yapacak başka bir şeyi yoktu,” dedi Salisbury. Sonra Kent’in raporuna geçti: “Sonra, hain olarak adlandırdıkları kişilerin cezalandırılmasını talep ettiler. Kral diplomatik olmaya çalıştı. Adaletin sağlanması gerektiğini söyledi ama olağan süreç içinde. Bu hoşlarına gitmedi ama sakin kaldılar. Bazıları Aldgate’e doğru yola koyuldu. Şimdi hangi amaçla yola çıktıklarını anlıyoruz,” dedi.

Robin, isyancılar kuleyi terk ettikten ve köprü kaldırıldıktan sonra Henry’yi gizli geçitten çıkardı. Endişeyle birbirlerine baktılar.

Henry iç çekti. “Birkaçı belki Richard’a inanacak ve geri çe-
kilecek. Ama birçoğu, bunun çok kolay sonlandığını düşünecek.”

★

Tamamen haklıydı. İyi niyetli adamlar şehri terk etti ama önderleri kaldı ve Londra ayaktakımı fare deliklerine geri dönmeyi. Tam tersine. Şehir anarşi ve şiddetle dolu, kâbus gibi bir gün yaşadı. Bugün öfkeleri yabancılaraydı. İki yüzün üzerinde Flamalı yakıldı, St. Marinus kilisesinden otuz beş kişi şarap tüccarlarının olduğu bölgede asıldı ve kelleleri uçuruldu. Her yerde yangın vardı. Zafer sarhoşluğu ve çaresizlik içindeki asiler öfke kustular.

Robin ve Henry, gece yarısından kısa bir süre sonra kale duvarına çıktılar ve East Cheap’e baktılar.

“Robin, şehir ateşler içinde.”

“Hayır hayır. Yanan bir şehir farklı görünür. Tüm geceyi aydınlatır. Buradaki sadece birkaç ev ve büyük tahta yangınları.” Sesi iyileşmeye başlamıştı.

“Londra’daki evinin yanmış olması, seni hiç ilgilendirmiyor, değil mi?”

Robin başını iki yana salladı. “Londra’yı evim olarak gördü-

ğüm için ilgilendiriyor. Sana dürüst olacağım ve gerçeği söyleyeceğim: Başpiskoposun öldürülmesinden daha çok ilgilendiriyor.”

“Beni de. Her şeyden önce babam için. Savoy’u severdi.”

“Peki, sen?”

Henry omuzlarını silkti. “Başka türlü mümkün olamazdı, öyle değil mi? Öylesine bir güzellikten etkilenmemek imkânsız. Ama babam gibi dünyevi güzelliklere kayıtsız şartsız değer vermek gibi bir yeteneğim yok. Bu... günah. Bunu göz ardı ediyor. Ben yapamıyorum.”

“Biliyorum.”

Silah sesleri ve bağırışlar sessiz tepeye kadar ulaşmıştı.

Henry huzursuzca hareket etti. “Aman Tanrım, hiç yorulmayacaklar mı?”

“Bir saat içinde belki. Daha sonra sarhoş olacaklardır, o zaman şehir rahat bir nefes alabilir.”

“Peki yarın?”

“Bilmiyorum Henry. Tyler’a, Kral’a ve Tanrı’ya bağlı.”

“Şey. Sanırım tapınağa gideceğim.”

“Git.”

Henry duvardan ellerini çekti ve arkasını döndü. “Tanrı’ya senin desteğin için dua etsem hiç fena olmaz. Hayatımı kurtardın Robin,” sesi boğuk geliyordu.

“Ben onun için buradayım,” dedi Robin yalnızca.

★

Robin odasına geri dönmedi, Blanche’i ziyaret etti. Aptalca ve riskliydi, bu huzursuz gecede kimlerin ayakta olduğunu bilemezdi. Ama kendine engel olamadı.

Blanche ne kızgın ne de şaşkın görünüyordu. Robin içeri sessizce girdiğinde beşiğin yanında duruyordu, başını kaldırdı ve gülümsedi.

Robin Blanche’in omzuna elini koydu ve uyuyan çocuğa kısa bir süre baktı. Küçük Mortimer şişman, siyah saçlı ve melek yüzlüydü. Robin iç çekmemeye çalıştı ve Blanche’in alnını öptü. “Dadısı nerede?”

“Uyumaya gönderdim. Şayet kuleye girerlerse onun yanımda olmasını istiyorum.” Girmeyecekler. Ama yine de Joan’la gitmeliydin.”

“Ama senin olduğun yerde olmak istedim.”

Kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. “Bizi biri yakalayacak ve köylü ayaklanması, bu skandalın yanında önemsiz kalacak.”

Blanche onun omzundaki kolundan sıyrıldı. “Böyle söyleme...”

Robin Blanche’i masaya kadar takip etti ve ellerini Blanche’in beline koydu. “Özür dilerim. Bu ne?” Bir şarap bardağının yanında duran kâğıtları almak için elini uzattı. “Böyle bir gecede şiir mi okuyorsun?”

Kadın cevap vermedi. Robin okudu. On birli hece ölçüsünden oluşan ve mükemmel bir Fransız kafiyesine sahip ama sıra dışı bir şekilde zor ve melankolik olan tuhaf bir şiirdi. Yanan bir şehri ve dışarıdaki ölüm çılgınları yüzünden uyuyamadığı için, asla erişemeyeceği sevgilisini rüyasında bile göremediği için yakınan bir aşığı anlatıyordu. Robin son mısrada, şiirin onu anlattığını anladı: Soylu bir şövalyenin özlem dolu yakınışı değil, aksine bir leydinin yakınışıydı. Kâğıdı bıraktı.

“Blanche... Bunu sen mi yazdın?”

Kadın bakışlarını eğdi. “Aptalca bir şey.”

“O hayır, değil.” Ona sarıldı ve alnından öptü. “Beni sürekli şaşırtıyorsun. Neden utanıyorsun?”

“Bilmiyorum. Daha önce şiirlerimi kimseye okutmadım.”

“Gerçekten mi? Şeref duydum o zaman” Saçlarını okşadı. Hâlâ mısralarındaki hüznü güzelliğe duyduğu şaşkınlığı atamamıştı.

“Şaşırmadın mı?”

Robin gülümsedi. “Neden şaşırmam gerekiyor?”

“Şey... Aptalca bulacağından korkmuştum. Sonuçta ben bir kadınam.”

Blanche ona baktı ve Robin bu yüz ifadesini daha önce hiç görmemişti, tamamen suçsuz ve masumcaydı.

“Hayır Blanche. Nasıl aptalca bulabilirim? Beni dar görüşlü biri mi sandın?”

“Hayır, çoğu zaman değilsin.”

Robin gülümsedi ve dudaklarını yanaklarının üstünde gezdirdi. “Neden şiirin bu kadar kederli?”

“Tüm şiirlerim kederli. Nedenini bilmiyorum ama öyle. Aklıma hep kederli şeyler geliyor.”

Blanche’in elbisesini açtı ve elini göğsünün üstünde gezdirdi. Artık konuşmuyorlardı. Onu kaldırdı, masanın üzerine oturttu, eteğini yukarıya kaldırdı ve olabildiğince yumuşak ve dikkatli bir şekilde sevişmeye başladı. Blanche’in mutsuzluğu onu çaresiz kılıyordu ve buna öfkeleniyordu. İçini kemiren kendi kederine, şiirde okuduğu kederden çok daha kolay katlanabilirdi.

Gün doğmasına kısa bir süre kalana dek onun yanında kaldı ama artık fazla konuşmuyorlardı. Tekrar aynı şeyleri söylemenin bir anlamı yoktu. Elleri kolları bağlıydı, olayları değiştiremezlerdi. Blanche, Robin giderken ona şiiri hediye etti.

★

Kral cumartesi sabahı erkenden şehre geri döndü. Westminster’ı gezdi ve oradaki kalabalığı dinledi, daha sonra Londra’ya atını sürdü. Hiç kimse onu düşmanca karşılamadı. Tam tersine, onu ve maiyetini karşılayan isyancılar, önünde şeref kıtası gibi durmuş ve tezahürat yapmışlardı. Ama onur gösterileri Kral’ın ruh halini değiştirmemişti.

“Evet, Lordlarım? Verdiğimiz tavizler pek işe yaramadı. Asiler hiçbir şekilde barış sağlamadılar, Tanrı ruhlarını lanetlesin. Öneriniz yanlıştı, Burton.”

Robin başını eğdi ve pişman olduğunu göstermeye çalıştı. Önerisi Mortimer’inkiyle aynıydı. Belki ikisi de yanılmıştı. İsyancıların tümü, sakinleştirilmeden Londra’yı yakıp yıkmış olsaydı, o gecenin nasıl geçeceğini söylemek imkânsızdı. Ama Tyler’in disiplini onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Richard küçümseyen bir yüz ifadesiyle arkasını döndü ve et-

rafında toplananlarla konuştu. “Bir kez daha deneyelim. Tyler’a onu bir kez daha görmek istediğime dair mesaj gönderin.”

Lordlar huzursuzca mırıldandı.

“Ama majesteleri,” diye itiraz etti Salisbury alnını buruşturarak. “Bugün dünden daha çok tehlikeli. Canterbury Başpiskoposu’nu öldürdüler, sizin canınıza da kastedebilirler.”

Richard şaşkın görünüyordu. “Bize karşı mı? Ama biz kralız!”

“Yine de majesteleri...”

Richard itirazı susturdu. Kendinden bir gün öncekine nazaran daha çok emindi. “Bize acı çektiremezler. Bize güveniyorlar. Bizi seviyorlar.”

“Yine de...” diye devam etti Knolles. “Adamlarımı toplama izin verin.”

“Bırakın orduyu çağırayım,” dedi belediye başkanı Walworth. “Şehirdeki tüm tutukluları serbest bıraktılar. Tüm suçlular onlara katıldı. Politik yolu kabul edenler, belgeleriyle birlikte mutlu mesut evlerine döndüler. Şimdi uğraşmamız gerekenler şiddete meyilli militanlar!”

Kral onun söyledikleriyle eğleniyormuş gibi görünüyordu. Belki de başpiskopos ve hazine bakanının öldürüldüğünü tam olarak kavrayamamıştı. Gece öldürülen birçok Flamenli ve Lombardenlerin kaderi onu ilgilendirmiyordu.

“Peki o halde, adamlarınızı toplayın. Ama iznimiz olmadan müdahale yapmasınlar.”

★

İkinci buluşma St. Bartholomew Hastanesi önündeki Smitfield Meydanı’nda gerçekleşti. Kral sadece küçük bir birlik getirmişti yanında. Meydanın batı tarafında duran Tyler bir ordunun önünde duruyordu. En az on bin kişi vardı. Gözlerini, sıralar halinde duran sakallı, berduş adamların üzerinde gezdirdi. Gri köylü kıyafetleri üniforma gibiydi. Ve sabah güneşinin altında ürkütücü bir manzara oluşturmuşlardı.

Robin, Kral’ın bu kez onu neden yanına aldığını hemen an-

lamamıştı. Büyük ihtimalle bir önceki önerisi yüzünden cezalandırmak istiyordu. Robin bunun kesinlikle mümkün olacağını düşündü. Karşı taraftaki isyancılara baktığında, içi buz kesti. Çok fazlalardı. Ve Lancaster'ın kanına susamışlardı. Ona sahip olamıyorlarsa, Lancastercıların kanıyla yetinebilirler miydi? Elbette yapabilirlerdi. Bu nedenle Appleton'u öldürmüşlerdi ve onu bu yüzden asmışlardı. İstemsizce yutkundtu. Dün başladıkları işi bugün tamamlamak isteyebilirlerdi. Bunun için Richard onu yanında getirmişti. İsyancılara bir kurban sunmak için. Ve Tyler bile onu kurtaramazdı.

Belediye başkanı Walworth, atını isyancıların bulunduğu boş alana sürdü ve Tyler'ı pazarlıkları yapmak üzere karşı tarafa davet etti. Yanakları içine çökmüş olan Tyler şüpheli gözlerle atına harekete geçirdi ve adamlarına sakın olmalarını emretti. Ama tuzağa düşecek olursa çekinmeden Kral'ı öldürmelerini söyledi.

İki refakatçi ve belediye başkanıyla birlikte, yeşil meydanın güney tarafına, bir avuç adamın beklediği yere doğru atını sürdü. Tyler'ın atı kendisinden daha yorgun bir çiftlik atıydı. Kral'ın önünde durdu ve attan indi. Refakatçilerinin birinden tahta bir bardak aldı ve onu Kral'a barış göstergesi olarak sundu.

Richard başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

Tyler istemeden kaşlarını kaldırdı. Sararıp solmuş olan bardaktan büyük bir yudum aldı, Kral'ın gözlerine bakmadı, indirdi ve yere tükürdü. Daha sonra bardağı geri verdi ve tekrar ata bindi.

"Evet?" diye sordu Kral'a.

"Buradan hemen çekip gitmek için şartlarınız nelerdir?"

Tyler şaşırmış görünüyordu. Yavaşça başını iki yana salladı. "Geri çekilmek istemiyoruz. Ama rahat ol. Hiç kimse sana zarar vermek istemiyor. Sen İngiltere Kralı'sın ve küçük insanların dostusun. Adamlarım sana güveniyorlar. Yönetimi ele geçirsek bile, sana zarar gelmeyecek."

Lordlar şaşkınlıktan donup kalmışlardı. Tyler'ın dedikleri

onları taş heykellere dönüştürmüş gibi görünüyordu. Yüzleri neredeyse komik, dedi Robin kendi kendine ve gergin gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

Kral şaşkınlığını fark ettirmedi. “Başka ne istiyorsunuz?”

“Genel bir af. Av yasasının kaldırılması. Lordların mahkeme gücünün kaldırılması. Herkes yasalar önünde eşit olmalı.”

Richard yavaşça başını salladı. “parlamento veya en azından saray meclisi evet demeden bir şey yapamayacağımı biliyor olmalısın.”

Tyler omuzlarını silkti. “ O zaman onları çağır. Bunlar gerçekleşmeden şehri terk etmiyoruz, Tanrı üzerine yemin ederim.”

“Piç kurusu,” diye mırıldandı Richard’ın ekibindeki genç şövalyelerden biri. “Lanet olası bir haydut Kral’dan böyle bir şeyi nasıl isteyebilir?”

Alçak sesle konuşmuştu, ama ani sessizlik sesini isyancılara kadar taşınmıştı.

“Sen ne dedin?” diye sordu Tyler.

Şövalye dişlerini sıkı ve sustu ama Tyler onu anlamıştı. Atını Kral’ın etrafındaki gruba doğru sürdü.

“Ortaya çık. Hiç kimse bana haydut diyemez! Ben Kral’ın bir askeriyim. Ortaya çık!”

Hayır Tyler, hayır, bunu dikkate almamalısın, diye düşündü Robin. Sana nasıl hitap ettiklerinin burada bir önemi yok. Şu an her şeyin belirlendiği an.

Ancak, Wat Tyler üst tabakanın küçümseyen tavırlarından bıkmıştı. Daha birkaç gün önce, bazı adamların anlattığı hikâyelerden, soyluların, onu ve arkadaşlarını nasıl küçük gördüğünü, onları istismar ettiklerini ve aşağıladıklarını öğrenmişti. Ayrıca yorgundu, korkunç derecede yorgundu ve üstünde çok yük vardı. Birden kendini kaybetti. O şövalyeyi hançeriyle bıçaklamak istiyordu...

Atıyla Kral’ın şövalyelerinin arasından geçti. Hiç kimse kırmılamadı, hiç kimse hareket etmeye cesaret edemiyordu.

Belediye başkanı Walworth dışında. Atını, Tyler'ın ve az önce düşüncesizce konuşan şövalyenin atının arasına sürdü ve sakince konuştu: "Silahınızı yerine koyun ve gidin Tyler, yoksa sizi tutuklamak zorundayım. Bu şehri ben yönetiyorum."

Tyler'ın içinde biriken öfkesi, belediye başkanına patlamıştı, yumruğunu sıktı ve ona vurdu.

Walworth etkilenmemişti. Elbisesinin altında zırh gömleği var, diye düşündü Robin. Londra belediye başkanı düşünmeden kılıcını çekti ve Tyler'ın boynuyla omuzlarını boylu boyunca çizdi.

Hançer Tyler'ın elinden düştü. Hâlâ eyerin üstünde duruyordu ve yarasından kan akıyordu. Richard'ın birliğindeki genç şövalye kılıcını çıkardı ve Tyler'ın bedenini ikiye ayırdı.

Tyler kılıç darbeleriyle seyirdi ve atının boynunun üstüne yığıldı. At huzursuzca kişnedi. Tyler iki eliyle yelesini tutuyordu ve yavaşça doğruldu. Başını çevirip omzunun üstünden bağırdı: "Hıyanet!" ve bir kez daha söyledi ama bu seferki fısıltıdan ibaretti. "Hıyanet."

Sonra yığıldı.

Batı tarafındaki asiler öfkeli bir şekilde bağırdılar ve heyecanla ilerlediler. Sonra ön sırada düz bir çizgi oluştu. Okçular görüldü, oklar yaylara yerleştirildi.

Kral atını ileriye doğru sürdü. Emredercesine avucunu karşı tarafa gösterecek şekilde elini kaldırdı ve bağırdı: "İngiltere'nin insanları! Bana bakın. Ben sizin Kral'ınızım. Gerçekten silahlarınızı bana doğrultmak mı istiyorsunuz? Kral'ınızı öldürmek mi istiyorsunuz? Bunun için mi? Önderiniz ben olacağım. Bana güvenin. Ne isterseniz gerçekleşecek. Sizi arkadan bıçaklamayacağım. Beni takip edin."

Acele etmeden atını döndürdü ve St. Bartholomew'in önüne sürdü. Arkasına hiç bakmadı. Wat Tyler sonunda attan düştü ve sessizlikte bedeni gürültüyle yere düştü ama isyancılar hâlâ oklarını fırlatmamışlardı. Tereddüt ediyorlardı. Birkaç ses bağırmağa başlamıştı: "Çok yaşa Kral Richard!" ve harekete geçti-

ler, Kral'ı yavaşça Clerkenwell'e doğru takip ettiler. Utanç dolu gözlerle yere düşmüş olan liderlerine baktılar, bazıları bakamadı bile.

Robin orada kaldı, attan indi ve ona doğru yürüdü.

Tyler kıvranmış bir şekilde yerde yatıyordu, altındaki çimen ıslaktı ve kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Gözleri açıktı.

Robin yanına çömeldi. "Seni hastaneye götürmeliyiz... kardeşim."

"Ne için?"

"Orada bir rahip vardır."

"Evet." Gözleri kapanmak istiyordu ama o karşı koyarak açık tutmaya çalıştı. "Karım... Kızım."

"Nerede bulurum onları?"

"Barnston. Kent."

"Merak etme. Onlarla ilgileneneğim."

Tyler öksürdü ve ağzından kan geldi. "Yine de yapardım," diye mırıldandı gururla. Robin elini omzuna koydu. Ama çoktan bilincini kaybetmişti.

Robin iki genç köylüyü yanına çağırdı. "Onu hastaneye götürün." Kuzeydeki binayı gösterdi.

İki köylü ona kararsız gözlerle baktı.

Robin öfkeli bir el hareketiyle onları teşvik etti. "Hadi. Biliyorum, kaybetmiş bir lidere bakmak hoş değil ama bunu ona borçlusunuz, öyle değil mi?"

Utanarak başlarıyla onayladılar, cansız, iri bedenini kollarından ve ayaklarından tuttular ve sanki bir korkulukmuş gibi kaldırdılar.

Robin, Kral'ı takip etmek için atına bindi. Arkasına baktığında, ilk askerlerin ve bayrakların geldiğini gördü.

Sör Robert Knolles hızla savaşa hazırlanmıştı. Şehrin insanlarıyla birlikte neredeyse altı bin insan vardı. Onları gruplara böldü ve asileri, üç farklı yönden Clerkenwell topraklarında kuşattı. Knolles, John Ball ve birkaç asi lideriyle görüşen Kral'ın yanına varana kadar onların arasından ilerledi.

Knolles, öfkeli konuşmalarından birini yapan Ball'ın konuşmasını böldü.

“İzninizle majesteleri, pozisyonumuzu aldık. Bu asilere asla unutamayacakları bir ders vermek için emrinizi bekliyoruz.” Oldukça somurtkan görünüyordu.

Kral gülümsedi. “ Teşekkürler Sör Robert. Ama artık gerek kalmadı. Bu insanlar bize güveniyorlar, bize ihanet etmeyecekler. Şehri barış içinde terk edeceklerinden eminim.”

Haklıydı. Bir direniş olmadı. Sayıları fazla olmalarına rağmen, asiler Richard'ın önünde diz çöktü ve ona teşekkür ettiler. Belki de Tyler düştüğünde kaybettiklerini anlamışlardı. Sör Robert Knolles'ın silahlı ve eğitilmiş adamlarına karşı koyacak cesaretleri yoktu.

Köylülerin pes etmesi ve silahlarını teslim etmeleri Robin'i çok şaşırtmıştı. Acımasız Londralıların nasıl da Smithfield'ten çıkıp kendi güvenli bölgelerine doğru yola koyulduklarını izledi. Sona erdi, diye düşündü üzülerek. Umut ve cesaretle başlayan haklı davaları son bulmuştu. Elde avuçta hiçbir şey yoktu. Yapılan her şey gözlerinin önünde yerle bir olmuştu. Sadece doğu tarafındaki küçük bir grup asi, yirmi kişiden fazla olmalarına rağmen savaşımaya devam etti. Liderleri, elindeki kalın sopayı büyük bir kararlılıkla sallayan, yaşlı, beyaz saçlı bir adamdı. Robin hiçbir şey yapmaksızın, Sör Robert'ın adamlarından sadece beşinin, adamları etkisiz hale getirişini ve liderlerini esir alışlarını seyretti. Beş gün sonra Stephen Tyborn'da asıldı.

Bu arada, ordu köylüleri gruplara ayırdı ve onlara Londra köprüsü üzerinden gitmelerini söylediler, belediye başkanı Walworth ise birkaç adamıyla birlikte Bartholomaeus hastanesine gitti ve henüz ölmemiş olan Tyler'ı sürükleyerek dışarıya çıkardı. Güneşin vurduğu çimlerin üzerinde Tyler'ın kalbinin ortasına kılıcını sapladı.

Şehir eski haline dönüyordu. Büyük isyan geride kalmıştı, genç Kral'ı kurtarıcıları ve kahramanları olarak kutluyorlardı. Yıkıntıların izleri kaybolana kadar uzun bir süre geçti; yanmış

kalıntılar sokaklarda ve meydanlarda her yerde kara anıtlar gibi duruyorlardı. Ama dükkânlar tekrar açıldı, pencere ve kapılara konan tahta barikatlar çıkarıldı. Çocuklar tekrar sokaklarda koşturuyordu, fırıncı eşleri Bread Street'e mallarını getiriyordu. Mezbahalarda yine kesim yapılmaya başlanmıştı.

Robin, Henry ve Geoffrey Chaucer'le birlikte, Chaucer'in Aldgate'deki evindeki masanın etrafında oturuyordu. Açık pencerinin önünde kâğıtlarla dolu ikinci bir masa duruyordu.

"Sonunda bitti," diye mırıldandı Chaucer iç çekerek. "Ne korkunç bir hikâyeydi."

"Londra için bitti" dedi Robin. "Geoffrey, baldızınız nerede?"

"Katherine mi?" Şair omuzlarını silkti. "Olaylar patlak verdiğinde, ortalıktan kayboldu."

"Başına bir iş gelmemiştir değil mi?" diye sordu Henry korkarak.

Chaucer ona gülümsedi. "Gelmemiştir Lordum. Bu dünyada, kendi kendine başa çıkabilecek bir leydi varsa o da Katherine Swynford'dur."

"Gerçekten nerede olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?" diye sordu Robin.

"Belki olabilir. Onu neden bulmak istiyorsunuz?"

"Onu ve Henry'yi kuzeye götürmek için. Lancaster'ın neler duyduğunu kim bilebilir? Onların güvende olduğunu gördüğünde mutlu olacaktır."

"Düşesle ilgilenseniz daha iyi olur," dedi Chaucer yüzünü ekşiterek.

Robin başını iki yana salladı. "Burada değil. İsyanlar başlamadan önce kuzeye gitti. Kuzeydeki mülklerinden birinde olabilir."

"Hm, eğer Katherine'i bulmak isteseydim, onu Leicester'daki evinde arardım. Tapmaktan fazla uzakta olmayan küçük, dikkat çekmeyen bir ev. Yıllar önce Lancaster onun için satın almıştı."

Aşk yuvası, diye geçirdi Robin içinden ve Henry'ye gülümsemi.

"O zaman ilk önce oradan aramaya başlayacağız. Ah, bir şey daha var. Burada hiç adamım yok. Ama güvenilir bir elçiye ihtiyacım var."

"Ne için?"

Robin ona açıkladı.

Chaucer ona aklını kaybetmiş gibi baktı. Daha sonra başını iki yana salladı. "Bunu kendiniz yapmalısınız. Burada bunu yapacak kimse bulamazsınız."

"Ama zamanım yok ve ona söz verdim. Eşinin ve kızının bu olaylarla hiçbir alakası yok."

"Yine de Tyler'ın ismini anmak bile, Londra köprüsünde asılmak demektir."

Henry, Robin'in Wat Tyler'ın geride bıraktıklarıyla ilgilenmek istemesine şaşırmamıştı. Son günlerde Robin hakkında birçok şey öğrendi, birçoğu gerçekten şaşırtıcıydı. Ve onun söylediklerine katılıyordu, Tyler'ın ailesi çaresizdi ve büyük sefalet içindeydi, isyanda zarar gören her toprak sahibi, her soylu tüm öfkelerini onlardan çıkaracaktı. Korunmasızlardı ve bu, Henry'nin içindeki şövalyelik duygularını uyandırıyordu.

"Güvenebileceğin birini bulmana gerek yok Robin," dedi yavaşça.

Robin ona baktı. "Ama..."

"Sadece, kız kardeşine mühürlü bir mektup götürecektir bir elçi bulmalısın. Ona Tyler'ın eşi ve kızını Waringham'a alması gerektiğini yazarsın. Oradaki hiç kimse kim olduklarını bilmeyecektir. Harada sen onları alana kadar güvende olurlar."

Robin kısa bir süre düşündü. Daha sonra gülümseyerek başıyla onayladı. "Haklısın. İyi fikir."

Chaucer çalışma masasını göstererek davetkâr bir el hareketi yaptı. "Lütfen, kullanın. Mektubunuzu yazın ve ben de bugün götürmesi için bir elçi bulurum."

"Çok cömertsiniz efendim."

“Hm. Bence, mümkün olduğunca çabuk kuzeye doğru yola çıkmalısınız. Oranın sessiz olması hoşuma gitmiyor. Günlerden beri hiç yeni haber almadık.”

★

Ayın on yedisinin sabahı saraydan ve şehirden ayrıldılar. Zırhsız ve ilave korumalar olmadan atlarını sürdüler. Robin hane armasını tekrar takmıştı, Henry kötü cilalanmış çelikten bir zırh giyyordu. Onu tanımayan biri ona Robin’in genç, varlıklı olmayan şövalyelerinden biri sanabilirdi.

Gerçekten Leicester’da Katherine Swynford’u buldular. Evinde saklanmıştı, Lancastercilere karşı duyulan öfke o kadar büyüktü ki çıkan isyan yüzünden kapının önüne bile çıkmaya cesaret edememişti. Köylü ayaklanmasının bittiğini duymamıştı.

Robin onu sakinleştirdi. “Londra’da tekrar huzur hâkim madam.”

“Tanrı’ya şükür.”

“Lancaster nerede?”

Kadın başını iki yana salladı. “Ben de bilmek isterdim. Günlerden beri haber bekliyorum. Son mektup on gün önce Berwick’den geldi. İskoçlarla pazarlıklar devam ediyormuş ve neredeyse antlaşma imzalayacaklarmış. Sonunda bir ateşkes söz konusu olabilecekmış. Ama o zamandan beri hiç haber alamadım.”

Robin huzursuzlandı. “Nerede olursa olsun, er ya da geç onu bulacağız. Müsaadeniz olursa, sizi de yanımda götüreceğim.”

Kadın, Robin’in boynuna sarıldı ve gözlerinden iki damla yaş döküldü. “Eğer gitmek zorundaysak o zaman yürüyerek ve eski püskü kıyafetlerle gidelim Robin!”

Birkaç dakika sonra yolculuğa hazırды. Duraksamadan şehirden ayrıldılar.

“Constancia nasıl?” diye sordu Katherine.

“Knaresborough’de,” dedi Henry.

Katherine yüzünü astı. “Çatısı delik, o eski yerde mi?”

Robin başıyla onayladı. “Richard Brennand bir kale muhafızı ve onu her şekilde korur. Bence Düşes orada güvende. Pontefract’a gidiyoruz. Daha sonra Tutbury veya Tickhill’e gideceğiz. Ve Lancaster’ı orada bulamazsak Bamburgh’a ve Berwick’e gideceğiz.”

★

Ama şans onların yanında değildi. Samanlıkta iğne arıyorlardı. Nereye giderlerse gitsinler Lancaster veya adamlarından biri daha önce orada bulunmuş oluyordu ama onu kıl payı kaçııyorlardı.

“Peki, nereye gitmek istedi?” diye sordu, Berwick’deki kâh-yaya hayal kırıklığıyla.

“Dört gün önce Northumberland’la buluşmak için ayrıldı.”

Robin iç çekti. “Nereye?”

“Alnwick Lordum.”

Robin minnettardı ve yemek davetini geri çevirdi. İki yol arkadaşına durumu anlattı. “Devam edebilecek misiniz leydi Katherine?”

“Elbette.”

“Henry?”

“Saçma bir soru.”

“Tamam o zaman. İki saat burada dinlenelim.”

Northumberland’in kalesine vardıklarında atlar ve biniciler tamamen yorulmuşlardı. Buna rağmen kont onları karşılamayı reddetti.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Henry, mesajı getiren genç şövalyeye öfkeyle.

“Bunu söyleyemem Lordum.”

Robin onun yanından geçip kapıya doğru yürüdü.

Şövalye bir adım attı ve Robin’in yolunu kesti. “Söylemiş-tim, içeri giremezsiniz Lordum.”

Robin elini kılıcının kabzasına attı. “Başın üzerine iddiaya girer misin?”

Görünüşe göre girmek istemiyordu. Ağzı açık bir halde bakakalmıştı ve Robin, Northumberland'in sıklıkla zaman geçirdiği küçük salona engellenmeden girdi.

Salonu uzun adımlarla geçti ve şişko kont inleyerek koltuktan kalkmak üzereyken onun yanına vardı.

"Burton, siz ne hakla..."

"O nerede?" diye kesti Robin sözünü.

"Nereden bileyim?"

"Berwick'den buraya gelmiş."

"Hayır, yanlış bilgilendirilmişsiniz. Buraya hiç gelmedi."

"Hayır!" diye onayladı kapıdan gelen ses. "Kapıdan içeriye girmedi."

Robin arkasına baktı. Delifışek onlara doğru yürüyordu. Alaycı tebessümü genç yüzünü yaşlandırmıştı ve bir gözü kötü bir şekilde morarmıştı.

Northumberland Robin'in yanından geçip oğluna doğru yürüdü. "Sana, bugün seni bir daha görmek istemediğimi söylememiş miydin?"

Delifışek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Olabilir. Ama kimin ziyarete geldiğini duyduğumda, emrinize uymamaya ve gerçeği söylediğinizden emin olmaya karar verdim sevgili babacığım!"

Tanrım, oğullarımdan hiçbiri bana böyle davranmasın, diye düşündü Robin.

"Ne oldu?" diye sordu Delifışek'e.

"Londra'da asilerin arasında bir casusumuz vardı. Savoy Sarayını yerle bir ettiklerini, başpiskoposu ve yaşlı Hales'i öldürdüklerini ve Kral'ın tavizler verdiği haberlerini getirdi bize. Bağırsaklarının dışarıya çıkartılmasından korkan ünlü Northumberland, yani babam..."

"Henry!" diye bağırды kont öfkeyle.

Delifışek sanki duymamış gibi devam etti: "Şu an bir hain olarak adlandırılan Lancaster'ı barındırmanın politik olarak aptalca olduğunu düşündü ve onu misafir etmedi."

Northumberland itiraz ederek ellerini kaldırdı. “Böyle değildi. Hereford Piskoposu bana, bir süre Lancaster’ın saklanması için iyi olacağını yazdığı bir mektup gönderdi. Ve ben de ilk önce benim kalemde onu arayacaklarını ...”

Robin ona tek bir kelime etmeden bakıyordu. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Northumberland’in utanç dolu hainliğini tanımlamak için aklına hiçbir söz ya da küfür gelmiyordu.

“Lancaster nerede?” diye bir kez daha sordu sakince.

Northumberland cevap vermedi. Delifışek başını iki yana salladı. “Belki onu Edinburgh’ta aramalısınız.”

“İskoçya’da mı?”

Delifışek başıyla onayladı. “Lancaster ve İskoçya veliahdı olan Carrick kontu, gerçekten iyi arkadaş oldular son aylarda. Bu olayların ilk dedikoduları duyulduğunda, Carrick ve Douglas’ın onu davet ettiğini biliyorum.”

Robin irkildi. “Yani... *sürgüne* gittiğini mi söylüyorsunuz?”

“Yapabileceği en akıllıca şey,” diye mırıldandı Northumberland.

Robin ona doğru yürüdü. Bir an kılıcını çekip Northumberland’i yere sermek istedi. Kendini kontrol etmek için yumruklarını sıktı.

“Ne yazık ki casusunuz eve çok erken dönmüş Northumberland. İsyân bastırıldı. Yanımda, Lancaster’ın Kral’ın koruması altına alındığına ve onu Londra’ya çağırdığına dair bir mektubu var. Şimdi bu işten kurtulacağınız merak ediyorum.”

Northumberland’in yüzü kireç gibi olmuştu. Kendini koltuğuna bıraktı ve koca kafasını eğdi.

Robin, Delifışek’e, “Bize katılmak ister misiniz?” diye sordu.

Genç Percy babasına kısa bir bakış attı ve üzülen başını iki yana salladı. “Yapamam.”

“Yapamazsınız. Ama onu bulduğumda, buradaki olayların nasıl geliştiğini söyleyeceğim.”

Delifışek üzgün bir yüz ifadesiyle gülümsedi ve eğildi. “Teşekkür ederim Lordum”

Robin hem gülümseyerek hem de reverans yaparak karşılık verdi.

★

Edinburgh, Londra'dan farklı değildi, tüccarlar, papazlar ve fahişelerle dolu, gürültülü, hareketli bir şehirdi. Kaleye vardıklarında, kadınlardan ve adamlardan oluşan, iki tribün dolusu renkli bir kalabalıkla karşılaştılar, şövalye yardımcıları, şövalyeler ve atlar, küçük gruplar halinde rengârenk çardakların önünde duruyorlardı. Veliht Carrick kontu ve onur konuğu John Gaunt, Lancaster Dükü ve diğerleri, belirleyici son etap için karşı karşıya duruyorlardı. Onlar çayırılık alana ayak bastıklarında Lancaster pozisyonunu bozdu, atını tribüne doğru sürdü ve mızrağını leydilerden birinin önüne eğdi. Kadın bir tebessümle tozlu ipek şalını ona bağladı. Lancaster reverans yaptı, atıyla yerine gitti ve hakemin işaretiyle Carrick'e doğru hamle yaptı.

Robin sadece atına bakıyordu. Beni utandırma oğlum Ticius, sana öğrettiklerimi unutma. Ve Ticius onu onurlandırdı. Duraksamadı, eşit adımlar attı, durdurulamayacak bir hıza çıktı ve binicisini güvenli bir şekilde diğer uca götürdü. Lancaster İskoç veliahtını eyerden düşürene kadar, üç kez dizginini azıya alması gerekmişti. Tecrübeli olduğu, tehlikeli mızrak kullandığı ve iyi bir ata sahip olduğu için kazandı, diye düşündü Robin.

İskoç halkı alkışladı ama tezahürat yapmıyorlardı

Lancaster hakemin, sersemlemiş bir şekilde ayağa kalkmaya çalışan rakibinin ve seyircilerin önünde eğildi. Acele etmeden atını çadırına doğru sürdü.

Onu orada bekliyorlardı.

Eyerden indi. Miğferinin siperliğini kaldırdı ve siyah gözle riyle tek tek hepsine baktı. "Tanrı'ya şükürler olsun, beni yarı yolda bırakmamış," diye mırıldandı. Sonra başını iki yana salladı. "Burada değil, içeriye girin. Mümkün olduğunca çabuk geleceğim."

★

Robin dikkat çekmeden, Katherine'in Lancaster'ı tek başına

Dük'ün odasında beklemesini organize etmişti. Bu arada o ve Henry azametli kaleyi gezdiler, Robin nöbetçi kulesindeki birkaç askerden bir testi bira vermelerini istedi. Zordu. Adamlar cimri oldukları için değil, anlamadıkları için. Konuştukları dil İngilizce'ye pek benzemiyordu. Sonunda testiyle kale avlusuna geri döndüklerinde, Leofric'le karşılaştılar ve kucaklaştılar.

Dük akşam Robin'i çağırttı. Henry de oradaydı. Babasıyla beraber büyük bir masada oturuyordu.

Robin etrafına hayranlıkla baktı. "Douglas kontu bana sizin İngilizlerin en cesuru ve en soylusu olduğunu söyledi Lordum. Sizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyduklarını görüyorum."

"Değil mi? İskoçya'ya alışılabirim..."

Gülüşüler.

"Eşimin Knaresborough'da güvende olduğundan emin misiniz Robin?"

"Evet Lordum."

"İyi. Ama onu uzun süre orada bırakmak istemeyiz, değil mi?"

"İsterseniz bununla ilgilenirim."

"Hayır, bunu kendim yapsam daha iyi olur bence."

Henry ellerini masanın üzerine koydu, yavaşça ayağa kalktı ve omuzlarıyla hafifçe daireler çizerken yüzünü ekşitti. İzin verirsiniz çekilmek istiyorum, baba. Bir yıl boyunca uyuyabilirim."

Lancaster başıyla onayladı. "Evet, buna inanırım. Git oğlum."

Henry odayı terk ettiğinde, Lancaster'ın yüzü değişti. Sanki maskesi düşmüş gibiydi.

"Oturun dostum. Bana bir iyilik yapın, sizinle biraz içelim."

Robin Henry'nin boşalan yerini doldurdu. "Neden olmasın."

Henry'nin bardağını aldı, dükün bardağıyla kendi bardağını orta büyüklükteki testiden doldurdu.

"Dikkat et Robin, bu şarap değil. Çavdar ve arpa karışımı. İnsanın boğazında delik açabilir."

“O zaman amacımıza daha çabuk ulaşırız.”

Bardakları kaldırdılar ve içtiler. İngiltere’ye demediler.

İskoç karışımının, boynuna geçirilen iple benzerlik taşıdığını düşündü. Boğazını yakıyordu. Öksürdü ve Lancaster gülümsemi. O bu zaman zarfında birkaç alıştırma yapmış gibi görünüyordu ve bir dikişte içiyordu.

“Oğlumun hayatını kurtardığın için teşekkür ederim Robin.”

“Bana teşekkür etmeyin. Onu güneye götürmeseydim, hiçbir zaman tehlikede olmayacaktı.”

“Bu tahmin edilemezdi. Ben bile neler olabileceğini tahmin edemedim. Her zaman İngiltere’de benim bilmediğim bir sorun yok diye düşünüyordum.”

“Hm. Casuslarınız yoktu.”

“Yoktu.” Bardakları tekrar doldurdu. Yüzlüklü eli titremiyordu ama Robin Lancaster’ın gözlerinden sarhoş olduğunu anladı. İçtiği ilk testi değildi.

“Mülklerinizin hiçbirinde ciddi bir isyan olmadı Lordum. Ne güneyde ne de kuzeyde. Sayısız para borcunun kanıtını yok etmek için birkaç mahkeme kararını yaktılar. Bu fırsatı değerlendirmek istemelerini anlamak lazım. Ama köylüleriniz size isyan etmedi.”

“Bu oldukça ironik, öyle değil mi? Ama öyle olsa da haklıydınız Robin. Sizin kehanet ettikleriniz oldu.”

“Tanrı şahidim ki yanılmış olmayı isterdim.”

“Evet, buna inanırım.” Robin’in neredeyse iyileşmiş olan boynuna baktı ve yüzü asıldı. “Nasıl oldu da ellerine düştünüz?”

“Durumu araştırmam için şehre gitmemi kral istedi.”

“Ve durum kötüydü.”

“Gergindi,” diye doğruladı Robin.

Lancaster gülümsemedi. “Peki Kral?”

Robin bir an düşündü. Daha sonra ne düşündüğünü söyledi. “Beni epey şaşırttı. Hepimizi şaşırttı. Kararlılığı ve cesareti, bizi Smithfield’deki sabahtan kurtardı. Hem asiler hem de

Londralılar onu kahramanları olarak görüyorlar. Zeki ve dikkatli davrandı. O olmasaydı durum daha da kötüye gidecekti.”

Lancaster gözlerine baktı. “Yani ona borçlu olduğumuzu mu düşünüyorsunuz?”

“Zor bir soru Lordum. Yeğeninizin ismini lekelememek için tüm kötü kararları sizin aldığınızı düşünmelerini sağlamanıza değdi mi? Sizin sarayınızı yerle bir ederlerken ve adamlarınızı öldürürken, Kral’ı gerçek kahraman ilan ettiler. Bilemiyorum... Buna siz karar verin.”

“Bedeli ağırdı. Ama Richard’ın pozisyonunu sağlamlaştırdıysa, doğrudu.”

“Sanırım sağlamlaştırdı. Bu isyanla bir çocuk olarak yüzleşti ve bir kral olarak aştı. Halkın sevdiği bir kral.”

Lancaster eliyle gözlerini ovuşturdu. “Tanrı’ya şükür, en azından tüm bu olanlar boşuna değildi. Ve şayet bu tecrübe bir çocuktan bir Plantagenet yaptıysa, köylü ayaklanması İngiltere için bir nimet sayılabilir.” Derin bir nefes aldı.

Robin bu mucizeye inanmak istiyordu ama bunu söylemedi. Lancaster kendine gelene kadar onun hayallerini yıkmak istemiyordu. Kesesinden Kral’ın mektubunu çıkardı ve ona uzattı. “Sizin geri dönmenizi istiyor.”

Lancaster artık yazılanları takip edemeyen gözlerini yazının üzerine gezdirdi. “Rica etmiyor, emrediyor.”

Robin başıyla onayladı. “Kuledeki isyan sırasında duyduğumuz sese kıyasla daha saygılı söylemiş. Kral artık kendine güveniyor.”

Lancaster bir kaşını kaldırdı. “Onun kendine güvenmediğini hiç düşünmedim. Ama ne kastettiğiniz biliyorum ...”

“O zaman ne zaman yola çıkıyoruz?”

“Bilemiyorum. Hiç istemiyorum Robin. Savoy’un kalıntılarını görmek istemiyorum. Londra’yı görmek istemiyorum. Kral’ı, saray meclisini ve eski sadık arkadaşım Northumberland’ı hele hiç!”

“İngiltere’nin size hiç olmadığı kadar ihtiyacı var Lordum.”

“Evet, ondan eminim. İspanyol tahtı rüyalarım da boşuna. Enrique öldü, oğlu yeteneksiz, güçsüz biri ve bir de bana bakın. En sadık ve en güçlü müttefiklerimden biri tarafından ihanete uğradım ve İskoçya’yada sürgündeyim. Şimdi de Kral’ın emriyle yanında olmalıyım, öyle mi?”

“O istediği için değil. Sizin için. Ve Henry için. Ve Northumberland’a Lancaster öfkesinin ne olduğunu göstermek için.”

Lancaster gülümsedi. “Evet, bu beni hırslandırabilir...”

Robin içti. Bu İskoç zehrine çabuk alışılıyor, diye düşündü. “Belki gelecek yıl Kastilya’ya gideriz.”

“Veya öteki yıl,” diye mırıldandı düğ.

“Ne fark eder ki. Çok uzun süre bekledik...”

“Evet. Her zaman İngiltere’nin çıkarlarını ön planda tuttuk. İngiltere bitmek bilmeyen çabalarımızla asla yok olmaz diye düşündük, öyle değil mi Robin?”

“Evet.”

“Hm. Belki de yok olmasına izin vermeliyiz. Ve soğukkanlılıkla seyretmeliyiz.”

Robin başını iki yana salladı. “Kendine gel John Plantagenet!”

“Ne dedin?”

Şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar, ne söylediklerinden ve duyduklarından emin olamayacak kadar sarhoştular.

Robin eliyle büyük bir reverans işareti yaptı ve neredeyse sandalyeden düşüyordu. Lanet olsun, neredeyse sarhoş oldum, diye düşündü şaşkınlıkla. Belki vücudu alkole dayanamayacak kadar yorgundu. Er ya da geç kötü olacağını düşündü...

“Az önce ne dedin Robin?”

“Dedim ki... Diyorum ki... Bilmiyorum.”

“Hadi ama.”

“Yok olmamıza izin verme John.”

“Hayır, merak etme. Sadece öylesine konuşuyorum.”

“O zaman iyi.”

“Robin.”

“Lordum?”

“Yorgunum.”

“Evet, biliyorum.”

“Gerçekten yarın yola çıkmamız gerektiğini düşünüyorsan, o zaman şimdi uyusam iyi olur.”

“Tamam. Uyu. Kendini daha fazla üzme. İngiltere sana öyle bir karşılama hazırlayacak ki kederini unutacaksın.”

★

Robin daha sonra dediklerini hatırlamadı ama tamamen haklıydı. Sınırdan Londra’ya kadar Lancaster’ı alkışladılar ile onur yağmuruna tuttular. Her şehir, her kont onu karşılamak ve onun güvenliğini sağlamak için birlikler göndermişti. Başrahipler, lordlar ve devlet büyükleri onu sıcak bir şekilde selamladılar ve misafir ettiler. Lancaster yumuşamıştı, güney yolculuğu için ona koruma teklif eden Northumberland Kontu’nun mesajına küçümseyerek cevap verdi. Yorkshire’da, Northallerton şehrinin yakınlarındaki bir nehir köprüsünde düşes Constancia ve küçük kafilesiyle buluştular. Ve York Başpiskoposu onları, büyük bir onur duyarak sarayında ağırladı.

Leofric sonunda evine geri dönmüştü ama Robin Burton’a gitmek istiyordu. Oswin ve Fitzroy’u çağırttı, Leicester’da buluştular. Sonra, birkaç gün içinde büyük bir parlamentonun toplanacağı Reading’e gittiler.

En azından Lancaster ve Kral’ın buluşması sıcak ve dostane olmuştu. Richard amcasına sarıldı, onun Kral’ın koruması altında olduğunu açıkladı ve Lancaster’ı bundan sonra isyanla bağlantılı olan tüm ceza davalarının baş hâkimi olarak atadı. Ancak Kral’ın gözlerinden ve dudaklarına yayılan ifadeden, Lancaster’ın hiç de hoş gelmediğini ve güçlü, dominant amcasının yönetimi altında ezileceğini anlamak mümkündü.

Richard, Lancaster’ın Northumberland’e karşı yaptığı suçlamaları destekledi. Toplantıda dük ve kont arasında ağır suçlamalar oldu ve en nihayetinde Lancaster Northumberland’in ayaklarına eldivenini attı.

Şuna bir bakın, dedi Robin içinden, benim böyle bir şey yapmama izin yok ama sen yapabiliyorsun...

Salisbury Kontu uzlaşmaya çalıştı. Güneyin en güçlü soylularından biri olan Arundel kontu da barış sağlamaya çalıştı. Kötü zamanlar yaşayan İngiltere'nin, iki hanenin tartışmasıyla çökecek olmasından korkuyorlardı. Ama Lancaster aşırı öfkeliydi, yaralı onuru mantığının önüne geçiyordu. İki lord ona diz çöktüğünde, sakinleşti. Hızla ayağa kalkmalarını rica etti ve gelecek parlamentodan şikâyetini dile getireceğini söyledi.

Reading'den Londra'ya geçtiler. Lancaster, güneş doğarken, yanma sadece Robin'i alarak, sarayının kalıntılarını görmek için yola çıktı. Uzun süre kalıntılara baktı ve geri dönerken yüzünü kapüşonunun gölgesinde sakladı. Akşama kadar hiç kimseyle konuşmadı.

★

Asiler şehri terk ettikten sonra, Kral kendini tekrar güvende hissetti. Ve bu güven duygusuyla başkentini fethetmeye ve onu devirmeye cesaret eden direnişçilere karşı öfkesi uyandı. Mile End ve Smithfield'de yaptığı anlaşmaları unuttu. Kraliyet kanunları, ülkedeki isyanı dindirmek ve düzeni sağlamak için hâkimlerin ve şeriflerin gerekli her şeyi yapabileceklerini söylüyordu. "Gerekli her şey" ceza ve işkence anlamına geliyordu. Wat Tyler'ın sağ kolu olan Jack Straw, hâlâ Londra'da tutsaktı ve mahkemesi sürüyordu. İsyanın hedefleri ve niyetleri sorgulanıyordu. En ince ayrıntısına kadar sorgulanmıştı. Jack Straw'ın ifadesine göre, Tyler ölmeden önce, Kral'ı rehin alacağını ve ülkedeki tüm soylularla koloni liderlerinin güç yetkilerinden vazgeçmelerini isteyeceğini söylemişti. Vazgeçtiklerinde de İngiltere kendi kendini yöneten köylü gruplarına pay edilecekti. John Ball Canterbury Başpiskoposu, Tyler ise güney İngiltere Kralı olacaktı. Ve esir düştüğünde, Kral Richard öldürülecekti.

Robin bu saçma hikâyeye inanıp inanmayacağını bilmiyordu. Çünkü Jack Straw'ın, onların duymak isteyeceklerini söylediğini düşünüyordu.

Aforoz edilen John Ball, temmuzun ilk haftasında, insanları kışkırtıp anlamsız bir şekilde kan dökmeleri için ayaklandırmaya çalıştı. Coventry’de yakalandı ve St. Albans’da mahkeme önüne çıkarıldı. Beklendiği gibi yaptıklarından hiç pişman değildi. Daha önce rahip olan hâkim ona asılmadan, bağırsakları deşilmeden ve parçalara ayrılmadan önce, ruhuna Tanrı’dan merhamet dilemesi için iki gün verdi.

Kral’ın üvey kardeşi Josh Holland ve Norwich Piskoposu askerleri ülkenin her yerine gönderdi ve Kraliyet belgelerini dağıttılar. Kral isyan çıkmasın diye bizzat kendisi gitti. Richard, aralarında Sör Robert Knolles’in korkulan kahramanlarının da olduğu bir birlik askerle birlikte, son direnişi kırmak için Essex ve Kent’e gitti. Essex’de, Kral’ın Mile End’de söylediklerini hatırlayan bir grup cesur insan toplandı.

Richard verdiği sözleri baskı altında verdiğini ve hiçbirinin geçerli olmadığını söyledi. “Kölesiniz ve köle olarak kalacaksınız!” dedi buz gibi bir sesle.

Lancaster mümkün olduğunca çabuk kuzeye geri dönmek istiyordu, ilk önce, huzursuzluk çıkan ender yerlerden biri olan York’a, daha sonra farklı mülklerine. Londra’nın onu çaresiz bıraktığını söylemişti Robin’e. Artık bir evi yoktu, şehir artık ona itici geliyordu. Savoy Sarayı’nı tekrar inşa etmeyi de planlamıyordu. Henry babasına eşlik edecekti. Bu zor günlerde onları omuz omuza görmek Robin’i mutlu etmişti. Baba oğul derin bir bağ kurmuşlardı. Ağustos sonunda yola çıktılar ve Robin Waringham’a gitmek, sevgilisini ziyaret etmek ve çocuğunu görmek, ayrıca Tyler’ın ailesini eve götürmek için izin istedi.

★

Waringham’daki atmosfer beklediği gibi kötüydü. Büyük özgürlük umudu ve devrim beklentisi bulut olup uçmuştu ve Mortimer’in geri döneceğinden korkuyorlardı.

“Birlik olurlarsa hiçbir şey olmaz,” dedi Oswin emin bir şekilde. “Waringham, Gray’in ölümü yüzünden hepsini cezalandıramaz.”

“Ama...” dedi Agnes. “Bir yol bulacaktır.”

“Yine de uzun vadede o adi herif olmadan çok iyi idare ettiler. İyi iş çıkardılar.”

Robin ona hak verdi ama bunu söylemedi. “Waringham’dan birileri asilere katılıp Londra’ya gitti mi?”

Conrad başıyla onayladı. “Heather’ın erkek kardeşi Mick ve bizden de Bert. Bert’ten haber alamadık, Mick, Josh Holland’ın adamlarının eline düşmüş. Onu asmışlar.”

Robin biraz düşündü. “O zaman insanlar De Gray’i Mick’in öldürdüğünü söylesinler. Yanlış bir şey yapıyorlarmış gibilerine gelebilir ama herkes için en iyisi bu.”

Yemeğe davet edilmiş olan Gernot alnını buruşturdu ve sonunda iç çekti. “Haklısın Robin. Bunu yapmalarını sağlayacağım.”

“Mortimer’ın ne zaman dönmesi bekleniyor?” diye sordu Robin. Mortimer geri dönmeden, Blanche de eve dönmezdi.

“Kral’la birlikte... şu isyancılara ceza verme alayına katıldığını duymuştum,” dedi Fitzroy.

“Evet, bu tam da Mortimer’a yakışır bir hareket,” diye mırıldandı Conrad. “Onu beklememelisin Robin. Tyler’ın ailesi adına. Onların kim olduğunu öğrenmemeliler.”

Robin cevap vermedi. Kuzeye gitmeden önce Blanche’i göremezse, hayal kırıklığına uğrayacaktı ve onu özlemişti. Gelecek parlamento Kasım ayındaydı. Daha çok zaman vardı. Ve Mortimer’ın eşini yanında getireceğinden emin değildi...

“Peki,” dedi sessizce. “Yarın yola çıkıyoruz.”

Conrad bir müddet ona baktı. Sonra elini omzuna koydu. “Agnes ve ben de size eşlik edeceğiz.”

Robin’in yüzü parladı. “Gerçekten mi? Sonunda İskoçya’ya gidecek misin?”

“Zamanı geldi, öyle değil mi? Bu, onlarca yıldır gerçekleşen ilk ciddi ateşkes anlaşması. Ve ben Elinor’u görmek, damadım ve torunumla tanışmak, William’la ailesini York’ta ziyaret etmek istiyorum.”

Robin gülümseyerek başıyla onayladı. “Çok şey planlamışsın.”

Conrad gülümseyerek karşılık verdi. “Yaşlanıyorum Robin.”

KISIM 4

1385- 1389

Bölüm 40

Burton, Eylül 1385

Robin akşam iki yaşındaki atların avlusundaydı ve atlardan birinin ayağının neden iltihaplanmış olduğunu anlatan bir at görevlisinin bahanelerini sabırlı bir şekilde dinliyordu.

Genç bir kadın geldi ve geçici olarak at görevlisinin azar işitmesini engelledi. “İki şövalye sizinle konuşmak istiyor Lordum.”

Robin alnını buruşturdu. “Kim onlar?”

“Sanırım biri Derby Kontu, diğerini tanımıyorum.”

“Teşekkürler Malyne. Onları içeri gönder.”

Kadın gitti ve Robin gence döndü. “Sabahları ve akşamları toynağını papatya suyuyla yıkayacaksın. Anlaştık mı?”

“Emredersiniz efendim.”

“Gerçekten tembelin tekisin Ron.”

“Evet efendim.” Başını eğdi ve tebessümünü saklamaya çalıştı.

Robin kolların kavuşturdu ve ona doğru bir adım attı. “Komatik olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu. “Diğerlerinden daha iyi at bindiğin için böyle bir şeye hakkın olduğunu mu düşünüyorsun? Yanılıyorsun evlat. Bir daha böyle bir şey olursa, işini hafife alırsan, o zaman tekrar domuz kardeşlerine bakmak zorunda kalırsın. Anlaşıldı mı?”

Ron başıyla onayladı. “Anlaşıldı, efendim.”

“Tamam. O zaman şimdi kendini topla ve yemeğe kadar eyer odasını düzene sok.”

Ron başıyla onayladı. “Elbette. Peki, papatya suyunu nereden bulacağım?”

“Malyne’den rica et.”

“Emredersiniz Lordum. Misafirleriniz geldi efendim.”

Robin arkasını döndü ve Ron hemen kayboldu. İki şövalye ona doğru yürüyordu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Biri uzun ve zayıftı, diğeri ise kısa ve kaslı bir tipti.

Onlara doğru yürüdü. “Henry. Delifışek. Bu ne sürpriz.”

Kısa bir süreden beri Derby Kontu olan Henry ahırlara doğru baktı. “Özlemiştim. Babam Lancaster’da ve birkaç boş günümüz vardı.”

Lancaster ve Northumberland anlaşılmadığı halde oğulları dosttu. Northumberland neredeyse siyaset hayatından yok olmuştu. Lancaster fırsat buldukça ona saldırıyordu ama Henry’nin Delifışek’le ilişkisine müdahale de etmiyordu.

“Babam ekim başında Rothwell’e gelip gelmeyeceğimi soruyor,” diye devam etti Henry.

“Avlanmak için mi yoksa parlamentoda strateji geliştirmek için mi?”

Henry gülümsedi. “Her ikisi de, bence.”

“Elbette geleceğim.” Onları eve davet etti. “Hadi içeriye girelim.”

Delifışek eliyle alnını sildi. “Eylül olmasına rağmen sıcak. Kale kapısında bizi karşılayan güzellik kim?”

“Ahır ustasının eşi.”

Henry, Robin’e gülümsedi. Hugh’un eşinin Wat Tyler’ın kızı olduğunu biliyordu. Annesi dört yıl önce bunalıcı yaz mevsiminde ölmüştü ve Robin, Malyne’in Burton’da kalmış olmasından dolayı memnundu.

Kaleye gittiler, serin salona geçtiler ve Delifışek yüksek sesle bira istedi. Robin onları üst kattaki özel odasına götürdü ve bir hizmetçi büyük, köpüklü testiler getirdi.

“Anne nerede?” diye sordu Henry eldivenini çıkarırken.

“Fernbrook’ta. Neredeyse iki ay oluyor. Burada kendini rahat hissetmiyor.”

Henry hayal kırıklığını saklamaya çalıştı ama Robin’den kaçmamıştı.

“Güzel eşin nasıl Henry?” diye sordu Robin üstüne basarak. Henry gülümsedi. “Bildiğim kadarıyla iyi.”

Henry, Hereford Kontu’nun mirasçısı Mary Bohun’la evlenmişti. Evlilik, mantıklı ve kazançlı bir birleşme olmuştu, çünkü Kont’un bir oğlu yoktu. Mary asil, güzel, yumuşak kalpli biriydi. Ve olağanüstü dindardı; Lancaster, onun manastırda kalma isteğine hiç saygı göstermemiş oğluyla evlendirmek için onu manastırdan çıkarmıştı. Robin’e göre Mary, Henry için ideal bir eşti ve sanki Fransız şövalye romanlarından fırlamış bir leydi gibiydi. Ama Henry’nin kalbi Anne’e aitti. Babasının kaderini yaşıyordu ama Lancaster’dan farklı olarak onun kaçıışı yoktu. Katı bir ahlak anlayışına sahip olmasının ve onun en sadık arkadaşının kızı olmasının dışında, Anne ona arkadaşlık, hatta kardeşlik dışında bir şey hissetmiyordu.

Hafifçe iç çekti. Daha sonra düşüncelerini başka yere yönlendirdi. “Omzun iyileşti mi Robin?”

“Aman, unuttum bile.”

“Anlayamıyorum,” diye mırıldandı Delifışek. “Senin yerinde olsam, omzuma gelen ve zırhımı parçalayan İskoç savaş baltasını asla unutmazdım. Korkunç.”

Robin gülümsedi. “Savaşta düşmanla temas kurmadan yaralanan kişi olarak tarihe geçeceğim.”

Önemsiz bir çatışmada, Douglas’ın maiyetindeki adamlardan biri Robin’in neredeyse kellesini uçuracaktı ama başarısız olmuş ve omzuna isabet ettirmişti, bu başına gelen en tehlikeli savaş yarasıydı. İskoçya savaşı tam bir komedi olmuştu, çünkü onu Kral yönetmişti. Lancaster’ın önerilerini dinlememişti. Bu da stratejik planları altüst etmişti, çünkü Lancaster ülkeyi ve İskoçları iyi tanıyordu, haklarında gerekli tüm bilgilere sahipti. Kral onun tavsiyelerini dinlemeyince, Lancaster, kardeşi olan York Dükü Edmund’dan, Kral’a fikirlerini kendi fikirleri olarak sunmasını istedi. Böylelikle mücadele başlamıştı. York, İskoç-Fransız ordularının yolunu İngiltere sınırında kesmek için dağ üzerinden Cumberland’a gittiğinde, Richard’ın yakın

arkadaşlarından biri olan Oxford Kontu, bunun Lancaster'ın planı olduğunu, Richard'ın tehlikeli dağ yolunda öleceğini ve böylelikle tahta bizzat geçebileceğini düşündüğünü iddia etti.

Delifışek testisini bitirmişti, masanın üzerine bıraktı ve sakalındaki köpüğü sildi. “Evet. Düşmanla yüzleşemeyecek kadar kaçık ve korkak bir Kral'ımız olduğu sürece, böyle rezil savaşlar yaşamaya devam edebiliriz.”

Kimse irkilmemişti, kimse itiraz etmiyordu. Richard'ın İskoçya'daki davranışları korkaklıktan başka bir şey olarak adlandırılmazdı. Ve Kral geçen kış Lancaster'a karşı bir ölüm komplosu düzenlediğinden beri, Delifışek Kral'ın aklından şüphelenen tek kişi değildi. Dük şans eseri saldırıdan kurtulmuştu ve bir avuç sadık adamıyla gece Westminster'dan kaçmıştı. Lancaster'ın eski düşmanı Canterbury Başpiskoposu, Kral'ı bu konuyla ilgili sorguladığında, Richard onu kılıcıyla tehdit etmişti. Lancaster ertesi gün, küçük bir orduyla geri dönmüştü ve Richard sinmiş bir halde uzlaşmayı kabul etmişti. Annesi Joan yine arabulucu olmalıydı. Ama Joan bir ay önce ölmüştü ve Lancaster'la Kral arasındaki barış anlaşması daha hassas bir hale gelmişti.

Henry dilini damağında şaklattı. “Babamın Richard'a bunca şeyden sonra neden sırtını dönmediğini anlamıyorum.”

Robin düşünceli bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Biliyorsun, İngiltere'ye sırt çevirmeye hazır değil. Yine de Richard'dan uzak duruyor. Mümkün olduğunca uzak. Burgonya ve Fransa arasındaki ateşkes anlaşmasını titizlikle yönetmesinin sebebi Kral değildi, bunu parlamento nihayet istediği İspanya seferini onaylasın diye yaptı.”

“Ah, şu eski hayal...” dedi Henry sabırsızca.

Ama Robin farklı bir görüşteydi. “Artık sonunda gerçek olabilir. Portekiz, Kastilya'ya karşı ayaklandı ve bir antlaşma istiyor. Bu bizim son şansımız.”

Delifışek şüpheliydi. “Ama Burgonya Gent'i tehdit ettiği sürece, İspanya'yla ilgilenemeyiz. Yün pazarımızı kaybedersek tamamen batarız.”

Robin başıyla onayladı. "Ama Burgonya gelecek yazı kadar böyle sessiz kalırsa, bu Richard'ın problemi olacak, Lancaster'ın değil.

"Richard'ın ve burada kalan, Kastilya'ya gitmeyen diğerlerinin..." dedi Henry.

"Gelmeyecek misin?" diye sordu Robin merakla.

"Hayır. Babam benim buradaki çıkarlarımızı korumamı istiyor."

"Oldukça zekice."

"Peki, sen?"

Bu tamamen Blanche'in sonunda Mortimer'dan ayrılmaya karar verip vermemesine bağlıydı. Bunu yapmazsa, Lancaster'a kesinlikle katılacaktı. Ve savaşın yıllarca sürecektir olması işine gelirdi. Ama Blanche umduğu gibi Mortimer'dan ayrılırsa, hazır oğlu da yeterince büyümüşken, o zaman çok iyi düşünmesi gerekiyordu.

"Bilemiyorum. Babanın isteğine ve birkaç başka şeye bağlı."

Henry başıyla onayladı. Neyi kastettiğini biliyordu.

Edward ve Raymond izin istemeden içeri girdiler. Henry'nin önünde durdular ve eğildiler.

"Hoş geldiniz Lordum," dedi Edward gözleri parlayarak. "Arcitas'ı gördüm ve burada olduğunuzu anladım."

"Bize bir şey getirdiniz mi?" diye sordu yedi yaşındaki Raymond ısıltılı gözlerle.

Robin iç çekti. "Bu nasıl bir davranıştır beyler? Kapıyı neden çalmıyorsunuz? Üstelik başka bir misafirimiz daha var. Bu sollarının ayıp olduğunu sana daha ne kadar söyleyeceğim Raymond?"

Çocuklar Delifışek'e de belli belirsiz selam verdiler ve tekrar Henry'ye döndüler.

"Ne kadar kalacaksınız Lordum?" diye sordu Edward.

"Bir, iki gün. Bakalım." Henry, Raymond'ı kucağına oturttu, elini çantasına soktu ve iki parlak portakal çıkardı. Birini Edward'a, diğerini Raymond'a verdi. "Alın. Londra'dan."

Teşekkür ettiler. Robin gibi onlar da portakalı çok seviyorlardı ama bu meyve nadir bulunuyordu ve pahalıydı, burada satılmıyordu.

“Londra’da mı yetişiyorlar?” diye sordu Edward portakalı soyarken.

“Hayır Edward,” diye cevap verdi Henry ciddi bir ifadeyle. Ona gülünmesinden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. “İspanya’da ve Akitanya’da yetişiyor.”

“Ağaçlarda mı? Elma ve armut gibi mi?”

“Evet, ağaçlarda yetişiyor.”

“Baba, meyve bahçesi için bir portakal ağacı satın alamaz mısın?”

“İsterdim, ama olmaz. Burası portakal ağaçları için aşırı soğuk.”

“Onun için bir ev inşa ederiz,” diye önerdi Raymond. “Camdan penceresi ve çatısı olan bir ev!”

Robin ona şaşkın gözlerle baktı. “Bu fikir Agnes Hala’ndan çıkmış olmalı.”

Raymond her açıdan Edward’dan daha çok Waringhamlıydı. Atlara ve merak uyandıran her şeye sınırsız ilgisi vardı ve o kadar geniş bir hayal gücü vardı ki öğretmenini ona sabır göstermekte zorlanıyordu. Onda, ismini verdiği kardeşiyle benzer özellikler görüyordu ve bu bazen ona acı veriyordu. Edward ise daha fazla annesine çekmişti. Zeki, ciddiydi ve dersler onda gerçekten hayranlık uyandırıyor. Harayla ilgilenmektense kitaplarına dalmayı daha çok seviyordu ama iyi bir biniciydi. Joanna gibi becerikli elleri vardı; kardeşi için yaptığı tahta oyuncaklarla küçük kardeşini mutlu ediyordu.

Edward, “Peki, Londra’ya hemen geri dönecek misiniz?” diye sordu Henry’ye.

“Hayır, Azizler Yortusu’na kısa bir süre kala parlamentoya gideceğim. Ondan önce Derbyshire’daki çiftliğime gideceğim. Babanız gibi kiralara ilgilenmeliyim.”

“Bir sonraki turnuvaya ne zaman gideceksiniz?”

“Parlamentodan hemen sonra.”

“Kral onu davet ederse,” diye mırıldandı Delifişek.

“Ah, tabii ki edecek,” dedi Raymond ve başını salladı.

“Neden bu kadar eminsin?” diye sordu Delifişek gülümseyerek.

“Çünkü Lord Henry, İngiltere’deki en iyi, genç şövalye, korkusuz ve zeki, hiç kimse onu karşısına almak istemez.”

Şaşkın gözlerle ona baktılar. “Bunu kim diyor?” diye sordu Delifişek.

“Babam.”

Robin dudaklarını ısırdı. “Varlığınızla bizi yeterince onurlandırdınız beyler. Hadi şimdi dışarı.”

Çocuklar gönülsüzce dışarı çıktılar.

Henry ironik bir reveransta bulundu. “Gurur duydum, Robin.”

Robin iç çekti. “Bu onlar için bir hikâyeydi. Kendini bir şey sanma. Hâlâ seni eyerden düşürebilirim.”

Birbirlerine gülümsediler.

“Zeki çocuklar,” dedi Delifişek.

Robin bunu duymaktan hoşlanıyordu. Çocuklarına çok şey öğretmişti. “Ama gördüğünüz üzere, duydukları hiçbir şeyi unutmuyorlar. Bu nedenle Kral hakkındaki düşüncelerinizi onlara paylaşmazsanız minnettar olurum. Ortalık yerde konuşuyorsunuz. Çok tehlikeli.”

Delifişek ellerini havaya kaldırdı ve başıyla onayladı.

Akşam yem dağıtma sırasında harada yüzeysel bir tur attılar. Raymond onların biraz önlerinde, elinde tahta kılıçla koşuyordu. “Hadi, buraya gel seni İskoç köpeği, hadi...”

“Edward’ı bana ne zaman göndereceksin Robin?” diye sordu Henry.

Robin ona şaşkın gözlerle baktı. “Onu mu istiyorsun?”

“Kesinlikle.”

Robin gülümsedi. “Bunu daha önce hiç konuşmadık. Daha çok genç! On yaşına yeni girecek.”

“At görevlisi olarak başlayabilir.”

Robin başıyla onayladı. “Gelecek ilkbaharda konuşalım mı bunu?”

“Tamam.”

Raymond at uşaklarından biri ile hayalindeki İskoç avını gerçekleştiriyordu ve kirli saman yığını başından aşağı döküldü.

Hepsi gülüyordu ve Raymond ağlıyordu.

At görevlisi Raymond’ın kolunu tuttu, onu kuyuya götürdü ve başına bir kova su döktü. Yumuşak el hareketleriyle yüzünü temizledi. “Ağlamayı kesin Sör Ray, hiçbir şey olmadı. Nereye koştuğunuza dikkat etmezseniz, başınıza bunlar gelir.”

Robin, at görevlisinin oğluyla ilgilenmesine izin verdi ve yürümeye devam etti.

Henry de yanında yürüyordu ve ona bakıyordu. “Bir at görevlisinin bir soylunun oğluyla bu şekilde konuştuğu başka bir yer bilmiyorum.”

“Oğullarım, sadece şanslı doğdukları için kendilerini at uşaklarından daha üstün görmemeyi öğrenmeliler.”

“Bunda da başarılı olmuşsunuz Robin. Bir oğlum olursa, ben de seninkiler gibi olmasını dilerim.”

★

Robin gözle görünür bir şekilde büyüyen ev ahalisini yemek için salonda topladı. Francis Almhurst, Fitzroy’un kız kardeşi Jane’le evlenmişti ve o yıl bir çocukları oldu. Dunbar kardeşler ve Crispin Hemmings de Robin’in kuzeni Joseph gibi evlenmişlerdi. Bu arada kalede otuz şövalye yaşıyordu ve orada eğitim gören şövalye yardımcılarının sayısı daha da büyüyordu. Tüm İngiltere’deki soylular ve şövalyeler Robin’e oğullarını gönderiyorlardı. Robin onur duyuyordu ve sadece gerçekten artık hiç yeri kalmadığında hayır diyordu. Ve bir zamanlar masmavi olan gözlerini süt rengi bir katmanın örttüğü beyaz saçlı Peder Alcuin vardı. Zeki, aydın, iyi kalpli bir adamdı, sıklıkla sivri dilli olsa da Lancaster Düküne, “John, seni aptal” diyebilen tek kişiydi. Lancaster’ın öğretmenlerinden biriydi. Kör olduktan sonra

Savoy Sarayı'ndan hiç çıkmamıştı, çünkü içini göremese bile iyi biliyordu ve yardıma ihtiyacı yoktu. Saray yıkıldığı esnada, binayı terk etmeyi reddettiği için neredeyse enkazın altında kalacaktı. İtirazlarına rağmen hizmetkârlar onu dışarı çıkarmıştı. Robin Burton'a gelmesi için çok dil dökmüştü ve Alcuin yeni evine alışana kadar, Robin günler boyunca onunla kalenin içinde gezinmişti. Alcuin herkes için, hem manevi hem de dünyevi dayanaktı.

Uzun masanın her iki tarafında insanlar, çocuklar oturuyordu ve köpekler banklar arasında geziniyordu, Cedric Ivor, yazın İrlanda'da öğrendiği ve yaptığı yeni sanat eserlerini gösteriyordu. Cedric hâlâ bir göçebeydi ama düzenli olarak Burton'a dönüyordu ve Robin'den yıllık maaş alıyordu. Cedric yanlış yerde ve zamanda radikal ya da siyasi şarkılarını söylediğinde, Robin onu kefareti ödüyor veya hapisten çıkarıyordu. Cedric'e hayatını borçluydu ve onun için yapacağı her şeyin küçük bir bedel olduğunu düşünüyordu. Ama onu uyarılmıştı. İngiltere'de artık hoşgörü yoktu. Ve Kral hakkında mizahi şarkılar söyleyenler, sadece asılmakla kalırsa şükretmeliydiler.

Michaelis Yortusu'ndan kısa bir süre önce, Robin Lancaster'la buluşmak için Rothwell'e gitti. Ona, Arundel Kontu'nun en genç şövalyesi Tristan Fitzalan eşlik ediyordu. Robin'in itiraf etmesi gerekiyordu ki Tristan en sevdiği şövalye yardımcısıydı. Diğer yardımcıları, son zamanlarda neredeyse hiç hata yapmadığı ve bu yüzden ava ya da bir Londra seyahatine gitmeye hak kazandığını, herhangi bir kıskançlık hissetmeden kabul etmişlerdi.

Fernbrook'ta mola verdiler.

Anne, Isaac, Elinor ve Hal, ona köydeki ve haradaki yeniliklerden bahsettiler. Hasat beklenenin altındaydı ama buna rağmen memnundular.

"Anne, bir süreliğine Yorkshire ve Westminster'a gidiyorum. Benimle gelmek ister misin?"

Kız gülümseyerek başını iki yana salladı. "İsrarcı değilsen, burada kalmak isterim."

“Hayır, ısrar etmiyorum. Ama sonsuza kadar saklanamazsın. Eninde sonunda toplum içine çıkman lazım, sonsuza kadar kaçamazsın.”

“Ama... şu an bir acelesi yok, öyle değil mi? Yoksa biriyle evlenmemi mi istiyorsun?” Anne’in gözleri kocaman oldu.

Robin onun ellerini tuttu. “Hayır, endişe etme. Belki de şimdilik Elinor’un yanında kalman daha iyi?”

Elinor şişkin karnına bakarak gülümsedi. “Ben mutlu olurum. Anne tıpkı Agnes gibi bu işleri kolayca hallediyor.”

“Peki, sen ne diyorsun Isaac?” diye sordu Robin. “Senin gibi geveze birine göre oldukça sessizsin.”

Isaac gülümsedi. “Benimki gibi bir hafta yaşamış olsaydın, senin de dilin tutulurdu.”

“Ne zaman kendine bir kâhya alacaksın?”

“Kendi başıma yapamayacak kadar yaşlandığımda. Ve Anne burada olduğu sürece, bana kitaplarımı getirdiği ve atlar konusunda yardımcı olduğu sürece, kâhya sadece gereksiz bir maliyet.”

“Bilmen gerekir ki baba, Isaac tam bir cimri. Beni buraya sıklıkla davet etmesinin sebebi bu.”

Gülüştüler ve Bertha ikinci jambonlu gözlemeyi getirdi.

★

Lancaster Dükü’nün koyu siyah saçlarına birkaç ak düşmüştü ama Robin’e göre o hiçbir zaman yaşlı görünmüyordu. Geçen yıllarda, Kral’ın yüzünden başına gelen birçok politik aksiliğe rağmen hiç dertli görünmüyordu. İronik ifadeleri daha da alaycı olmuştu.

Yorkshire’deki av evinde, sadık arkadaşları ve küçük bir grup çalışanıyla kalıyordu. Constancia Pontefract’ta kalmaya karar verdiğinden, Katherine Swynford, tıpkı babalarına benzeyen üç oğlu ve kızı Joan’la oraya gelmişti. Henry kardeşlerine karşı takındığı mesafeli tavrından çoktan vazgeçmişti. Ondan birkaç yaş küçük olan John ve en küçükleri Thomas’la tüm gününü şahin avında geçiriyordu. Kız kardeşlerine karşı hayli nazıkçe

davranıyordu. Adı, saçma sapan bir şekilde Henry olan ortanca kardeşi, sessiz, oldukça dindar biriydi. Henry onunla birlikte sıklıkla kiliseye gidiyordu ve üçüncü günün akşamında gülümseyerek, “Seni piskopos ya da kardinal yapmazsak bize gülerler kardeşim,” dedi.

Lancaster oğullarını düşünceli gözlerle izliyordu ve Robin zihninin içindeki dedikoduların nasıl fikre ve fikirlerin nasıl plana dönüştüğünü görebiliyordu. Hayır, Lancaster’ın İngiltere’yle işi henüz bitmemiş, diye düşündü.

Bölüm 41

Westminster, Ekim 1385

Ekim sonunda Westminster’da başlayan parlamento, taktik açısından Lancaster’ın başyapıtı olmuştu. Lordların korktuğu muhalefet, Richard’ın sadık adamlarından oluşuyordu: Genç, sarışın Oxford Kontu, köylü isyanından beri Richard’m en güvendiği adamlardan biri olan Thomas Mowbray, çocukluğundan beri Kral’ın arkadaşı olan Nottingham Kontu ve birkaç kişinin yanı sıra Mortimer Waringham. Hepsi yıllar içinde Richard’ın saray meclisinin olumlu etkilerinden faydalanmış ve hafifsenmeyecek kadar zengin olmuşlardı. Robin, hepsinin Lancaster’a düzenlenen ölüm planında parmağı olduğunu düşünüyordu.

Ama Lancaster defalarca Kral’ı ikna etmeyi başarmıştı. Kasım ayının başında Lancaster’ın kardeşleri Edmund ve Thomas, York ve Gloucester Dükü olmuştu, bir kutlama düzenlendi ve Lancaster bu fırsatı aileyi bir araya getirmek için kullandı. Kardeşlerini, Kral’ı ve genç Kraliçe Anne’i davet etti, akşam yemeği uyum içinde geçmişti. Bir başka durum da, Kral’ı, onu kötü etkileyen dalkavuklarından uzaklaştırmak için iyi bir fırsat olmuştu. İçlerinden biri, Kral’ın üvey kardeşi Josh Holland’dı, aceleci biri olsa da iyi bir şövalyeydi ama tembeldi, Lancaster onu oldum olası severdi. Tıpkı onun gibi, Pembroke Kontu’yla evli olan kızı Elizabeth de onu seviyordu. Lancaster, Holland’ı akşam yemeğinden sonra Westminster’daki evine çağırmıştı.

Dük maiyetini dışarıya gönderdi ama Robin sonra neler olduğunu öğrendi.

“Benimle konuşmak mı istediniz Lordum?” diye sordu, dükün asık suratından huzursuzlanan Holland.

“Evet. Sen ve kızım Elizabeth’le ilgili duyduklarım gerçek mi bilmek istiyorum.”

“Bu ne duyduğunuza bağlı.”

Kral’ın üvey kardeşi ve dizbağı nişanı şövalyesi olan Sör Josh Holland, o kadar şiddetli bir tokat yedi ki neredeyse dengesini kaybetti.

“Şakanın sırası değil evlat.”

“Evet.” Holland elinin tersiyle kızarmış yanağını tuttu. “Sarırmam sırası değil.”

“Anlat!”

“Evet. Üzgünüm. Elbette Pembroke harika bir adam ama Elizabeth...” Düke sadakatle baktı ve omuzlarını silkti. “Birbirimizi seviyoruz efendim. Bir şekilde oldu işte, demek istedim... Nasıl olduğunu biliyorsunuzdur.”

“Hayır, evli, genç ve soylu bir kadını rezil etmenin nasıl bir şey olduğunu kesinlikle bilmiyorum.”

“O ancak, bu ilişki ortaya çıktığında rezil olur.”

“Ben öğrendiysem başkaları da öğrenebilir.”

“Öyle olacağını düşünmüyorum.”

“Sorumsuzsun. Utanmalısın.”

Holland pişman olmuş gözlerle başını eğdi. “Peki... Şimdi ne olacak?”

“Bu sana bağlı. İki olasılık var. Ya bildiklerimi anlatırım ya da sessiz kalırım ve bana gelecekte daha dikkatli olacağına yemin edersin. Kızım adına ikinci olasılığı tercih ederim.”

“Ama?”

“Bunun bir bedeli var.”

Holland iç çekti. “Dinliyorum.”

“Kral’ın koynunda beslediği yılanların bana zorluk çıkarmasını sağlayacaksın.”

“Ah, başka bir isteğin?” dedi Holland.

“Biraz çaba göster. Onların her birinden daha zekisin. Gerçekten istersen, onları etkileyebilirsin. Ve isteyeceksin, değil mi, John?”

“Gerçekten bildiklerinizi anlatır mısınız? Sonuçları Elizabeth’e zarar verecek olmasına rağmen?”

Lancaster bunu kesinlikle bilmiyordu. Kararlılığının test edilmemesini umuyordu. Ama Holland en kötüsünü düşünmesi fena olmazdı.

“Elbette yaparım. Onu ben yedirdim, içirdim, ben büyüttüm. Bir baba olarak daha fazla vazifem yok. Çocuklar hatalarının cezalarını kendileri çekmeliler.”

Holland başıyla onayladı. “Elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“İyi. Gidebilirsin John. Ve... doğru düzgün davranmazsan kelleni uçururum.”

Holland eğildi ve gülümsedi. “Evet efendim, buna eminim.”

★

Gerçekten de ilerleyen haftalarda, Kral’ın etrafındaki insanlar dikkat çekecek bir şekilde makul, neredeyse uysal davranıyorlardı. Lordlar kendi aralarında spekülasyon yapıyorlardı. Ve Josh Holland parlamentonun sonunda gergin bir yay gibiydi, diye düşündü Robin keyiflenerek.

Avam kamarasının yapacakları Lordlarınkinden çok daha zor tahmin ediliyordu. Ama Lancaster onların bu seferki memnuniyetsizliğinin, Kral’ın savurganlığı ve adam kayırması olduğunu biliyordu ve bunu lehine kullandı. Sonunda avam kamarası da geçen yıllarda Fransa ve İskoçya’nın arasında ezilmelerinin sebebinin, aslında Kral’ın liderliğinde yönetilen diplomatik görevler yüzünden olduğunu kabul etmişlerdi. Şövalyelerin ve tüccarların zayıflıkları, işleri daha da kolaylaştırmıştı. Kastilya tacının emin ellerde olmasının, İngiltere ve Akitanya için ne gibi yararlar sağlayacağını gördüler. Lancaster’ı İspanya seferine göndermeyi kabul ettiler. Portekiz Kralı’nın, Lancaster ordularını İber yarımadasına götürmek için gemilerini göndermeyi teklif etmesi son derece işe yaramıştı. Maliyeti azaltmıştı.

“Benimle gelecek misiniz Robin?” diye sordu Lancaster akşam, uzun süredir beklediği bu zaferi kutlarken.

“Eğer arzu ederseniz Lordum.”

“Elbette arzu ederim. Deniz yolculuğuna katlanmayı ve gizemli mektup arkadaşınızdan uzun bir süre ayrı kalmayı kabul ediyorsanız.”

Lancaster, Robin’e şiirler gönderen kadının kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyordu.

“Ha burada onun için yanıp tutuşmuşum ha kavurucu İspanyol güneşinin altında, ne fark eder.”

“Tekrar evlenmelisiniz Robin.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

★

Lord ve Leydi Waringham, Kral’ın önemli konukları olarak Westminster Sarayı’nda kalıyorlardı. Son zamanlarda daha fazla huzur arayan Robin ise, manastırın misafir evinde kalıyordu. Blanche ve o bir yolunu bulmuşlardı. Her zaman bir yol buluyorlardı.

Bu kez, Robin’in yıl sonuna kadar bir tüccardan kiraladığı Thames caddesindeki boş bir evde buluşuyorlardı.

Blanche aceleyle kapıdan girdiğinde, Robin ateşi yakmış ve şarabı hazırlamıştı. Ona doğru iki adım attı ve Blanche’e sarıldı, elbiselerini çıkardılar ve bir kelime etmeden şöminenin önünde yere serilmiş paltonun üzerinde seviştiler. Neredeyse altı aydır birbirlerini görmüyorlardı. Uzun ayrılık süresince bastırılan bedensel ihtiyacı ilk önce dindirdiler.

Ateş odadaki tek ışık kaynağıydı ve yüzlerinde huzursuz gölgeler oluşturunuyordu. Hâlâ Robin’in paltosunun üzerinde yatıyorlardı. Blanche yumruğuyla çenesini destekledi ve diğer eliyle Robin’in göğsünü okşadı.

“Demek onunla birlikte Kastilya’ya gideceksin.”

Robin hemen cevap vermedi. Doğrudu, şömine bankına yaslandı ve şarabından bir yudum aldı. Daha sonra onu yanına çekti.

“Evet gideceğim.”

“Ne kadar kalacaksın?”

“Bilmiyorum. Bunu kestirmek imkânsız.”

Blanche başını Robin’in omzuna dayadı. “Sensiz ne yaparım hayal bile edemiyorum...”

“Sen de gelebilirsin.”

“Oh, komik olma.”

“Blanche, ben ciddiym.”

“Aptal olma. Lancaster hiçbir zaman Richard’ın hazine sorumlusunu rezil edecek bir şey yapıp görevini tehlikeye atmaz.”

Robin kaşlarını kaldırdı. “Hazine sorumlusu mu?”

“Dünden beri.”

“Tebrik ederim Mortimer,” diye mırıldandı Robin. “Ama Lancaster ne Richard’dan ne de hazine sorumlusundan korkar. Karışıklık çıkmasını muhtemelen istemez ama reddetmez de.”

“Yine de Robin...”

“Asıl problem, hâlâ karar verememen Leydi Blanche.”

Blanche huzursuzca hareket etti. “Belki de yakında karar vermek zorunda kalacağım. Skandaldan korkuyorum. Çocuğumu kaybetmekten korkuyorum. Ama son zamanlarda hiçbir şey beni Mortimer gibi korkutmuyor.”

Robin şaşırdı. “Yoksa o...”

“Hayır. Yakınıma bile gelmiyor. Onu pohpohlamadığım için bana bozuluyor, bununla başa çıkmakta zorlanıyor. Ve sanırım onun için artık yaşlıyım.”

Robin ona inanmayan gözlerle baktı. Blanche yirmi dört yaşındaydı.

“Ama öyle. Kendi yaşlandıkça sevgilileri gençleşiyor. Yeni sevgilisi on dört yaşında. Kral’ın korumalarındaki askerlerden birinin kızı. Ve kız benim bir zamanlar olduğum gibi onun şövalyeliğine hayran. Kendisi de bunu iyi biliyor. Dün onu mücevherlere boğmuş.”

Robin iç çekti. “Seni neden korkutuyor?”

“Birden onun dikkatini çekmeye başladım ve gördüğü şey hoşuna gitmiyor. Bana öfkeleniyor. Nedenini bilmiyorum. Aniden acımasızlaştı. Londra’dayken Geoffrey Chaucer’la bu-

luşmamı yasaklamak istedi. Onu rahatsız ediyormuş. Benim yaptığım her şey onu rahatsız ediyor.”

Robin huzursuzlandı. “O zaman kalbini dinle ve şimdi yap Blanche. Mortimer’ı terk et, ona geri dönme.”

“Ya beni zorlarsa? Ben onun karısıyım Robin.”

“Seni zorlayamaz. Onu bir daha görmene gerek kalmayacak.”

Blanche kollarını onun boynuna doladı ve gözlerini kapadı. “O kadar çok isterdim ki...”

“Kahretsin, o zaman yap...” Robin derin bir nefes aldı. “Özür dilerim. Özür dilerim aşkı. Seni zorlamayacağıma söz vermiştim. Unut gitsin.”

“Anlamıyorsun Robin. Altı yaşındaki bir çocuğun annesinden vazgeçebileceğini düşünüyorsun, belki de haklısın ama gidersem oğlumun onun gibi olmasını kim engelleyecek? Buna nasıl izin verebilirim?”

Robin sustu. Bunu hiç düşünmediğini itiraf etmeliydi. Blanche’in çocuğunu fazla düşünmüyordu, çünkü bu küçük çocuğa sevgi dolu hisler duymayı beceremiyordu. Babasına çok benziyordu ve o olmasaydı Robin’in hayatı daha da kolaylaşacaktı.

“Sadece birkaç yıl daha Robin!” dedi, neredeyse ona yalvarıyordu.

Robin kendinden utandı. “Bekleyebilirim, merak etme.”

“İspanya’ya gitmeden önce seni göreceğim miyim?”

“Evet. Yılbaşında Waringham’a geleceğim ve ayrılmadan önce Agnes’e oğlum Raymond’ı getireceğim.”

“Peki Edward?”

“Henry’nin hizmetinde olacak.”

“O zaman Henry İngiltere’de mi kalacak?”

“Lancaster Kontu olarak.”

“Senin de kalmanı isterdim.”

“Blanche...”

“Biliyorum. Sadece dikkatli ol. Ölme.”

“Elimden gelen her şeyi yapacağım madam. Ama en önem-

lisi senin dikkatli olman. Mortimer'a karşı kendini koru. Ne yapacağı tahmin edilemez.”

“Hiç kimse onu benden daha iyi tanıyamaz Robin.”

★

Robin Noel'den birkaç gün önce evine gitti. Çocuklarına bu kez kutlamayı Burton'da geçireceklerine dair söz vermişti ve Noel akşamı, Isaac, Anne, Elinor, Hal ve Fernbrook'daki çocuklar Burton'a geldiler.

Doktor Wycliffe'nin, Robin'in ricası üzerine, oğullarının eğitimi için Oxford'tan gönderdiği Peder Nicholas'la Peder Alcuin, küçük kilise de ibadet ettiler ve büyük salondaki Noel kutlaması, eğlenceli bir ziyafet olmuştu.

Robin, Lancaster'ın sarayındaki uzun Noel kutlamalarına benzer bir kutlama yapma isteği hissetmiyordu ama Epifani'ye kadar devam etmesine karar verdi. Herkes tüm yıl boyunca çok çalışmış ve sadık bir şekilde hizmet etmişlerdi. Şövalyeler ve yardımcılar günlerini av gezisiyle değerlendirdi, akşamları salonda toplanıyorlardı, ziyafet veriliyordu ve dans ediyorlardı. Robin ailesiyle vakit geçirdiği bu günlerinin tadını çıkarıyordu.

Yeni yılın sabahında, oğulları ve Oswin'in oğlu Adam, Robin'in özel odasındaydılar. Şövalye hikâyeleriyle dolu bir kitap okuyan Edward, babasına gerçek şövalyeliğe ilgili sorular soruyordu.

Robin gülümsedi. “Bunu açıklamak günler sürer ve yine de hiçbir işe yaramaz Edward. Bunu kendin öğrenmelisin.”

“Bu kadar zor olan ne?” dedi Raymond yeni ve rengârenk tahta atını Adam'a karşı süren. “Şövalyeler savaşabilmelilerdir.”

Robin başını iki yana salladı. “Savaşmamak daha doğru bir yolsa bunu yapmamayı da bilmeliyiz. Bu bazen zor olabilir.”

Görünüşe göre, Raymond bazı şeylerin durumu gereksiz yere karmaşıktırdığını düşünüyordu ve tekrar Adam'a döndü.

Edward alnını buruşturdu. “Peki doğru yolun ne olduğu nereden bilebiliriz ki?”

“Her zaman bilemeyebiliriz. Sıklıkla olaylar bittikten sonra akıllanırız. Ama vicdanımızı dinlememizin zararı olmaz.”

“Belli kuralları yok mu?”

“Elbette var. Tanrı’nın emirleri, onur ve daha bir sürü şey.”

Edward iç çekti. “Bunları öğrenebileceğim bir kitap olsaydı keşke.”

“Böyle kitaplar var ama bana göre hiçbir işe yaramazlar. Bu konuyla neden bu kadar ilgileniyorsun?”

“Nasıl şövalye olunacağını öğrenmem için ilkbaharda beni Lord Henry’nin yanına göndereceğini söyledin, ben de yanlış bir şey yapmak istemiyorum. Benim hakkımda kötü düşünmemeli.”

Robin başıyla onayladı. “Merak etme. Düşünmeyecektir. Mesele hiç hata yapmamak değil. Herkes hata yapar. Hata yapmak o kadar kötü değildir. Henry’nin senden memnun olacağına dair hiç şüphem yok.”

Edward ona emin olmayan gözlerle baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Robin ayağa kalktı. “Evet.” Oğlunun başını okşadı. “Kendine biraz daha güvenmelisin. Ama bu konu hakkında kafa yorman da güzel. İlk adım her zaman önemlidir.”

“Nereye gidiyorsun baba?”

“Haraya. Gelmek ister misin?”

Edward başını iki yana salladı ve yeni kitabını gösterdi.

“Tamam, öyleyse sen oku. Ama bir defada hepsini değil. Mumları yak, gözlerini bozma.”

“Tamam.”

Robin gülümseyerek dışarıya çıktı.

Haraya sessizlik hâkimdi. At görevlileri soğuktan odalarına kaçmışlardı ve onlara yem verme saati gelmeden önce ortaya çıkmazlardı. Robin bir tur attı, sıkı sıkıya kapanmış kapılardan birini açtı ve problem çocuğunun durumuna baktı. Bir yaşındakiler ve iki yaşındakiler çok fazla hareket etmiyorlardı. Robin, ertesi gün yarın kar yağsın, yağmasın Hugh ve Isaac’le birlikte sıkı bir eğitim vermeye karar verdi.

Geri dönerken tahıl ambarının kapı kanatlarından birinin açık durduğunu fark etti. Kafasını iki yana sallayarak onu kapamak için yaklaştı. İçeride sesler duyduğunda, şaşkın bir yüzle içeriye girdi.

Karanlıktı ve gözleri alışması bir müddet sürdü. Sonra saman balyalarında birbirlerine kenetlenmiş bir erkek ve bir kadın gördü. Aniden döndüklerinde, ikisinin de yüzünü gördü.

“Aman Tanrım... Bu olamaz.”

Korku içinde döndüler ve yüzleri Robin’in şokunu yansıtıyordu.

“Baba!” diyen ses ona doğru koştu. “Bir şey söylemeden önce...”

“Şu an ne diyeceğimi bilmiyorum. Şok içindeyim. Dışarıda bekle Anne.”

“Neden? Duymamam gereken şey ne?”

“Henüz emin değilim. Bence bizi baş başa bıraksan daha iyi olur.”

“Ama...”

“Lütfen Anne!” dedi Isaac. Robin’e baktı.

Anne hâlâ tereddüt ediyordu, daha sonra başıyla onayladı ve kapıya doğru yürüdü.

Robin Isaac’e doğru birkaç adım attı ve bir saman balyasının üzerine oturdu. Başıyla yanındaki boş yere işaret etti. “Evet. Dinliyorum.”

Isaac oturdu. “Senden kızını istiyorum Robin.”

“Ah öyle mi?”

“Bugün seninle konuşmak istediğimi söylesem, bana inanır mısın?”

“Evet, kesinlikle inanırım. Bu durum ne zamandan beri sürüyor?”

Isaac yavaşça başını iki yana salladı. “Kastettiğin şey buysa ona elimi sürmedim.”

Robin ne kastettiğini tam olarak bilmiyordu ama kesinlikle rahatlamıştı. “Ne zamandan beri birlikteyseniz?”

“Üç ay. Birbirimize neler hissettiğimizi itiraf etmek için bir yıl bekledik ve hiçbir şey yokmuş gibi davrandık ama artık olmuyor. Hayal kırıklığına mı uğradın?”

“Hayır.”

“Ama susuyorsun.”

Robin iç çekti. “Diğer babaların ne düşündüğünü bilemem ama büyümüş olması beni derinden sarsıyor.”

“Ve onun için çok yaşlı olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi?”

Robin başını iki yana salladı. “Bunun bir önemi yok. O on beş yaşında ve evlenmeye hazır. İkiniz de yarın ölebilirsiniz, o zaman yirmi yaş farkın ne önemi var? Sadece... Kahretsin Isaac, her zaman bir eş bulmanı dilemişimdir.”

“Ama bu eş kızın olmasa daha iyi olurdu?”

Robin ona dik dik baktı. “Bana bunu soran piç Isaac mi, yoksa kardeşim Isaac mi?”

“Anne senin kardeşin olmadığını söylüyor.”

“Anne diğerlerinin bilmediği birçok şey biliyor ama bu sonsuza kadar bir sır olarak kalmayacak. Peki, ya öyleyse Isaac? Ya onun amcasıysan?”

“Annen, kesinlikle benim annem olmadığı için, sadece küçük bir ihtimal kan bağımız olabilirdi. Yani kuzen gibi. Biliyorum, kilise böyle evlilikleri onaylamıyor ama bu her gün olabiliyor. Robin, lütfen yanlış bir şey yapma. Bir kez daha olmasın...”

Robin iyice düşündü. Isaac haklıydı, kuzenler arasındaki evlilikler çok yaygındı. “Bana tek bir şey söyle. İstedığinin Anne olduğuna emin misin? Anne’de Agnes’ten bir şeyler bulmuş olmayasın?”

“Evet eminim. Başlangıçta emin değildim. Ama bu arada Anne’i tanıdım. Çocuk Anne’le şimdiki Anne arasında büyük fark var. İnan bana, senden kızını istiyorum, kız kardeşini değil.”

Robin bu durumun Isaac için ne kadar acı olduğunu görebiliyordu. Elini onun omzuna koydu.

“O zaman benim onayımı aldınız.”

Isaac bir anlığına gözlerini kısıtı ve derin bir iç çekti. “Ah, Robin...”

Robin onu kendine çekti ve sarıldı. “Aklımı kaçıracağım, damadım oluyorsun!”

Isaac gülümsedi. “Evet, öyle oluyorum. Gözünde büyütme.”

★

Anne bir yaşındaki atların yanındaydı. Üst ahır kapılarından birini açmış, atlardan birinin kafasını seviyordu.

Robin yanına gitti ve elini omzuna koydu. “Peki, şimdi ne olacak Fernbrooklu Leydi Anne?”

Anne ona gülümsedi. “Ben de salak gibi hayır diyeceğini düşünüyordum.”

“Neden öyle düşünüyordun?”

“Çünkü Isaac’ın benim amcam olduğunu düşündüğünü sanıyordum. Ve beni sürekli Henry’le evlendirmek istiyordun.”

Robin suçunu bilerek gülümsedi. “Artık böyle bir şey olmaz. Sana her zaman kafamızdaki soruları beraber çözeriz demiştim. Annene yapılanı, sana asla yapmazdım.”

Anne şaşırmıştı. “Ama o seni seviyordu.”

“Sonraları evet. Sadece iyi bir tesadüftü.”

Anne kollarını onun boynuna doladı. “Teşekkürler baba.”

Robin eliyle boş ver işareti yaptı. “Ne için? Beni, sevdiğim iki insanın mutlu olmasından daha çok ne mutlu edebilirdi ki?”

“Hiçbir zaman olduğumdan farklı olmamı istemediğin için, beni hiçbir zaman zorlamadığın için.”

“Bunu neden yapacaktım ki?”

“Çünkü bu senin dünyan.”

Robin düşündü. “Bu yere kendi çabalarımla geldim. Ve aynı şeyi çocuklarımla yapmasına engel olamam. Ne zaman evlenmek istiyorsunuz?”

Anne gülümsedi. “Yarın?”

Robin alnından öptü. “Yakında. Burada mı?”

“Sen nasıl istersen.”

“Burton’da olması beni mutlu eder.”

“O zaman öyle olsun.”

“Annen burada doğmuş.”

Anne başıyla onayladı. “Ama bu evliliği onaylamazdı.”

“Hayır Anne. Onaylardı.”

“Onu özlüyor musun?”

Robin şaşırды ve başını iki yana salladı. “Artık değil.”

Anne alnını buruşturdu ve ona baktı. “Başka bir kadın buldun, öyle değil mi?”

Robin başıyla onayladı.

“Uzun zamandan beri mi?”

“Beş yıl.”

“Neden onunla evlenmiyorsun?”

“Mümkün olmadığı için.”

Anne’in gözleri birden kocaman oldu. “Leydi Blanche mi?”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Ben ...” Kafasını emin olmayarak iki yana salladı. “Sizi rüyamda beraber gördüm. Uzun yıllar önce.”

Robin Anne’in kolunu tuttu. “Sen ve Isaac hakkında konuşalım.”

Anne pes etti ve yüzündeki endişeli ifade kayboldu. Aylardır yaşadığı gizemli ilişkiden sonra zihni rahatlamıştı ve kederli tüm düşünceleri unutturmuştu. Babasına söylemesi gereken önemli bir şey daha vardı ama Isaac karla kaplı çimlerin üzerinden onlara doğru gelirken aklından çıkıp gitti.

★

Bir kez daha Robin’in doğum gününde düğün olmuştu. Alcuin ve Nicholas bu seremoniyi ciddiyetle yönettiler ve düğünden sonraki kutlama, Burton’da şimdiye kadar gerçekleşen en coşkulu olanıydı Fernbrook’da ki köyün yarısı, haradaki her erkek ve kadın gelmişti, Robin’in salonu ağzına kadar dolmuştu. Şövalyelerinden ve şövalye yardımcılarında hiçbir kibir sahibi değildi. Harika bir düğündü ve Robin böylesine mutlu bir çifti ender gördüğünü düşündü. Isaac, ısıltı saçan gelinini,

mükemmel bir şekilde süslenmiş gerdek odasına götürmek için elinden tutup salondan çıkardığında, Robin ayağa fırlayıp onları engelleme isteği hissetmedi.

Ertesi sabah Isaac ve Anne'e Fernbrook'u onlara bıraktığına dair bir belge verdi. Fernbrook artık onlara aitti. Kızı ve damadıyla kucaklaştı, mutluluklar diledi.

★

Tayların doğum zamanının ortasında Lancaster'dan mesaj geldi. Portekiz Kralı Fernando gemilerini yakında gönderecekti, orduları toplamanın zamanı gelmişti.

Robin iki oğluyla yola çıktı ve Edward'ı, babasının Kenilworth'daki kalesinde bulunan Henry'ye götürdü.

Tekrar yola koyulduklarında Raymond nahoş bir ruh halindeydi. "Neden Edward Lord Henry'nin yanında kalabiliyor ve ben kalamıyorum?"

"Çünkü sen çok küçüksün. Birkaç yıl daha beklemelisin. Henry'nin de seni yanına almasını istiyorsan, kendini Kontrol etmeyi öğrenmelisin. Her şey, her zaman senin istediğin gibi olmaz."

"Neden olmaz?"

"Çünkü Tanrı dünyayı küçük çocukların isteklerine göre yaratmamıştır."

"Bu ne demek?"

"Yani, sabırlı olmalısın ve sahip olduğunla yetinmeyi öğrenmelisin. Ve bu o kadar da az bir şey değil. Sen Burtonlu Raymond'sın. Daha kötü de olabilirdi."

Raymond babasının öğütlerini şüpheli bir ifadeyle alnını buruşturarak dinledi. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Pontefract'a. Lancaster Dükü'nün yanına. İngiltere'deki birkaç kutsal yeri ziyaret etmek ve savaşta Tanrı'nın teveccüh göstermesi için dua etmek istiyor. Biz de gitsek fena olmaz, öyle değil mi?"

"O zaman onunla savaşa gidiyorsun?"

"Evet."

“Peki, ölürsen bana ne olacak?”

“Agnes Hala’n seninle ilgilenecek. Ve zamanı geldiğinde Lord Henry.”

Raymond atını babasının kine yanaştırdı, dikkat çekmeden elini uzattı ve Robin’in paltosunun eteğini tuttu.

★

Portekiz Kralı Fernando Akdenizli rahatlığına sahip bir adamdı. Gemileri bir tülü gelmek bilmiyordu ve İngiltere’ye yolculuğu uzadıkça uzuyordu. Haziran ortasında, Canterbury’de son bulmuştu, orada Thomas Kilisesinde dua ettiler ve Başpiskopos Courtenay’ın teşrif etmesini beklediler. Ay sonunda da Robin ve Raymond da nihayet Waringham’a varmıştı. Lancaster oğlunu kız kardeşine emanet etmek için, bir haftalığına Robin’den ayrıldı ve sonra Plymouth’da yakaladı. Oradan İspanya’ya yelken açacaklardı. Nihayet.

Raymond daha önce hiç Waringham’da gelmemişti ama alışması zor olmadı. Agnes’in ve neredeyse aynı yaşta olduğu kuzeni Margery’nin kalbini hemen fethetti. İki gün sonra oraya bağlanmıştı.

Robin rahatlamıştı. Umarım size fazla sorun çıkarmaz,” dedi emin olmayarak.

Conrad başını iki yana salladı. “Bizi mutlu ettin Robin.”

“Her zaman böyle diyorsun.”

“Onun ne kadar iyi hissettiğine bir bak,” dedi Agnes, sanki konuyu kapatmak istiyormuş gibi. “Belki burayı bilmiyor ama buraya ait.”

Robin gülümsedi. “Evet, kesinlikle.”

“Mortimer hâlâ sarayda,” dedi Agnes. “Artık bir memur gibi giyiniyor. Yeni kâhyası konuşulabilen bir adam. Biliyor musun, daha iyi biri oldu.”

“Peki, Blanche?”

Agnes omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Onu ve oğlunu hep yanında götürüyor. Onu hiç görmüyorum.”

“Peki şimdi? Buradalar mı?”

“Hayır.”

Robin hayal kırıklığına uğramıştı. Öfkeliydi. Öyle olsun Leydi Blanche. Ölüsem, umarım kalbin paramparça olur, diye düşündü.

Agnes onun koluna dokundu. “Sen geldiğinde burada olmak için her şeyi denedi, inan bana. Ama Mortimer son zamanlarda ona karşı aşırı sert. Ve ona dikkatli olmasını sen söyledin.”

“Evet, biliyorum.”

Conrad başını iki yana salladı. “Robin, neden hep yanlış kadınlara âşık oluyorsun?”

“Joanna vardı,” diye itiraz etti Robin.

“Doğru. Ama...” Conrad yarıda kesti ve alnını buruşturarak yukarıya baktı.

Salonun önündeki kapıdan yabancı sesler yükseldi, metal sesi duyuluyordu.

Robin ayağa kalkmadan önce kılıcını çekti.

Oxford Kontu dört asker eşliğinde salona girdi. “Burton ...”

Robin alnını buruşturdu. Daha sonra kibarca başıyla selam verdi ve “Kız kardeşim Agnes ve eşi Conrad Scott. Agnes, Conrad, bu da Oxford Kontu.”

“Marki...” diye homurdandı Oxford.

“Efendim?”

“Marki. Kral kışın beni marki sınıfına terfi etti. Nerelerdeydiniz?”

Robin hafifçe öksürdü. “Affedersiniz, Oxford Markisi.”

“Dublin Markisi.”

“Oh. Kulağa değişik geliyor. Marki tam olarak nedir?”

“Kontun bir üstü.”

Robin alaycı bir tavırla gülümsedi. “O zaman tebrik ederim.”

Oxford itiraz edercesine sol elini kaldırdı. “Sizi Kral adına tutukluyorum.”

Robin şaşkın gözlerini kırıştırdı. “Siz... Ne yapıyorsunuz?”

“Tutukluyorum...”

“Neden?”

“Vatana ihanet.”

Robin tek kelime etmeden ona baktı.

“Bana kılıcınızı verin.”

Robin söylediğini yapmadı. “Beni neyle suçluyorsunuz?”

“Bu benimle ilgili bir konu değil. Ben emirlere uyarım.”

“Bir marki için birazcık yetersiz, değil mi?”

“Silahlarınızı verin.”

Sarı saçlı genç Oxford, kılıç kullanabilen bir tip gibi görünmüyordu. Robin onları püskürtebileceğini düşünüyordu ki iki asker, ortalarında Raymond’la birlikte içeriye girdi. Bir tanesi Raymond’ı bileğinden sertçe kavramıştı ve Raymond debelenerek kurtulmaya çalışıyordu. Robin’in şövalye yardımcısı Tristan Fitzalan içeriye girdi ve boş gözlerle onlara baktı.

Robin kılıcını indirdi. “Oğlumu da mı hainlikle suçluyorsunuz?” diye sordu.

Oxford tepki vermedi. “Sizi ve en büyük oğlunuzu yakalama emrim var.”

“En büyük oğlum burada değil efendim.”

“Nerede?”

“Onu da siz bulun.”

“O zaman bu oğlunu tutuklarım.”

Robin nefes almakta güçlük çekiyordu. Kral bu işe oğullarını karıştırıyorsa, bu onu ve soyunu silmek istediği anlamına geliyordu. Bunun da dışında Lancaster’ın yola çıkışını geciktirmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

Askerlerden biri Raymond’ın kolunu sırtına döndürdü, oğlan dişlerini sıkmasına rağmen usulca inledi.

Robin kılıç kemerini çıkardı ve yere attı. “Bir zamanlar iyi biriydiniz Oxford. Hatırlıyor musunuz? Köylü ayaklanmasını? Size ne oldu böyle?”

Oxford bakışına ifadesiz bir yüzle karşılık verdi. “Bugün de tıpkı o zaman olduğu gibi Kral’ıma hizmet ediyorum.”

“Ve sanırım kendinizi kanıtlamışsınız!”

Oxford adamlarına başıyla işaret verdi ve Robin’i gereksiz

bir kabalıkla yakaladılar, çünkü Robin karşı koymamıştı. Agnes 'in gözleri kocaman oldu, eliyle ağzını kapattı. Conrad kolunu Agnes'in omzuna doladı ve üzgün gözlerle, Kral'ın askerlerinin evine nasıl girdiklerini izledi. Robin gözlerinin içine baktı ve Conrad dikkat çekmeyecek şekilde başıyla onayladı.

Askerler çekiştirerek Robin'i kapıya doğru götürüyorlardı.

"Bir dakika lütfen!" dedi saygılı bir şekilde, ona izin verdiler. Robin yardımcısına döndü.

"Eve git Tristan. Şimdilik sana ihtiyacım yok."

Tristan Fitzalan da mesajı anlamıştı. "Siz nasıl isterseniz Lordum."

Oxford şüpheledi. "Sen kimsin?" diye sordu.

Tristan zekice cevap verdi. "Adım John Perkins efendim, babam..."

Oxford eliyle boş ver işareti yaptı. Perkins diye birini tanı-mıyordu, o zaman çocuk önemli biri olamazdı. "Tamam gide-bilirsin."

Tristan eğildi. Oxford'a, babasının son yıllardaki tüm ihti-laflarda Lancaster'ın yanında ve Kral'ın karşısında olan Arundel Kontu olduğunu söyleseydi bu kadar ucuz kurtulamazdı.

"Robin ..." diye seslendi Agnes korkarak ama tekrar sustu. Robin arkasına dönmedi. Onun üzgün yüzünü görmek isteme-di. Agnes'i farklı bir şekilde hatırlamak istiyordu. Hoşşakalın demedi. Bunu hiçbir zaman pek iyi başaramıyordu.

Avluda sekiz at bekliyordu.

"Kendi atımı istiyorum!" dedi Robin kararlı bir şekilde

"Artık bir şey talep edemezsiniz!" diye cevap verdi Oxford.

"İki yüz pound değerinde ve bana ait."

"Ve büyülenmiş bir at. Şimdi ata binin."

Robin pes etti. Kendi ve en önemlisi Raymond'ın iyiliği için vazgeçmek zorundaydı. Oğlu ona kocaman gözlerle bakıyordu.

Robin başıyla onayladı. "Ata bin Raymond. Korkma."

Ata bindiğinde Oxford'a, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Londra kulesine efendim."

Robin başka soru sormadı. Şimdi neler olacağını biliyordu.

★

Londra'ya akşamüstü vardılar. Köprünün bulunduğu taraf-taki şehir kapısında nöbet tutan nöbetçiler kafiye meraklı göz-lerle bakıyordu. Atlılar yanlarından geçerken başlarını eğdiler.

Raymond'ın huzursuzluğu kısa bir süre şaşkınlığa dönüştü. Kocaman gözlerle gürültülü başkenti ve insanları gözlemledi. Elleri kucağındaydı, çünkü nöbetçilerden biri dizginlerini tutu-yordu ve sarı kafasıyla sağa sola bakıyordu.

Robin önüne bakıyordu. Sıcak bir yaz günüydü ve Lond-ra'nın en mükemmel olduğu zamandı. Buna rağmen başka bir yerde ölmek isterdi.

“Bakın, Burton Kontu kuleye gidiyor!” diye bağırdı bir ka-dın. “Bu ne anlama geliyor?”

Robin başını çevirdi ve lonca şefinin genç eşini tanıdı. Ona başıyla selam verdi. “Bunu Kral'a sormalısınız Bayan Hawkins.”

“Kesin!” dedi Oxford.

“Peki ne yaptınız ki?” diye sordu kadın.

“Hiçbir şey. Gördüklerinizi şehre anlatın.”

Oxford'un yumruğu şakağına isabet etti ve Robin düşme-mek için eyerine tutunmak zorunda kaldı ama Bayan Haw-kins'in sesini duyabiliyordu: “Evet, gördüklerimi anlatacağım efendim. Oxford gibi şerefsiz zalimler topraklarını genişletsin diye, iyi kalpli soylular ve masum çocukları tutuklanıyor!”

Ve kadın Cheapside'in sokakları arasında kayboldu. Lond-ra vatandaşlarının düşüncelerini özgürce ifade edebilme hakkı vardı ve Bayan Hawkins, Oxford'un askerleri onu yakalamadan önce ortalıktan kaybolacak kadar akıllıydı. Sözüünü tutmuştu. Akşam Robin tüm dokumacılar loncalarındaki konuşma konu-suydu. Ertesi sabaha kadar tüm şehre yayılmıştı. Ve tüm gözler kuleye çevrilmişti.

Bu sırada, Oxford'un adamlarının, Robin ve Raymond'ı tes-lim ettiği kule subayı, zindana atılması için dört askerine emir verdi. Beyaz kuleye gittiler ve merdivenlerden aşağıya o kadar

çok indiler ki Robin kule taşlarının yükünü omuzlarında hissetti.

“Bu bir oyun mu baba?” diye sordu Raymond.

“Hayır.”

Raymond ağlamaya başladı.

“Sessiz ol,” diye emretti Robin sertçe.

Raymond hıçkırıklarına hâkim olmaya çalıştı.

Robin’in omzunda dostane olmayan bir el dokundu ve onu döndürdü. “Neyin varsa ver.”

Robin kemerindeki para kesesini çözdü ve adama verdi.

Adam gülümseyerek onu elinden aldı. “Çizmeler ve paltoyu da.”

Robin duvara yaslandı, çizmeleri çıkardı. “Paltomu oğluma versem? Aşağısı çok soğuk.”

Adam başını salladı. “Olmaz. Hadi ver.”

Robin onun gözlerine baktı, ondan bunu istemenin mantıksız olduğunu biliyordu. Paltosunu ona verdi. Üzerinde süs yoktu ama yeni ve koyu mavi kumaştandı. Palto ve çizme kesesindeki paradan daha değerliydi.

Askerlerin lideri eşyaları alıp başka bir askere verdi, kemerinden büyük anahtarlığı çıkardı ve kapıyı açtı. Nemli ve kahverengi samanlarla kaplı karanlık bir deliğe girdiler.

Raymond geri kaçtı ve adamlardan biri onu sertçe içeriye itti. Çocuk tökezleyerek içeriye girdi.

İki nöbetçi onları izledi. “Duvara dön Burton.”

Robin dört adımda kapının karşısındaki duvara ulaştı. Sırtını duvara yasladı. Adamlardan biri onu zincirledi. Soğuk, sıkı zincirler çıplak ayak bileklerine bağlandı. Daha sonra dışarıya çıktılar, meşaleyi yanlarına aldılar ve kapıyı kilitlediler. Zifiri karanlıktı.

Robin samana diz çöktü. “Yanıma gel Raymond.”

Küçük ayakların sesi duyuldu ve Robin omzunda yumuşak bir el hissetti. Onu kendine çekti ve onu kollarıyla sarmaladı.

“İstersen şimdi ağlayabilirsin.”

Ama Raymond ağlamadı. Eliyle Robin'in saçlarını okşadı ve yüzünü onun göğsüne gömdü. "Burası çok karanlık."

"Evet."

"Ve kokuyor."

"Kesinlikle."

"Bizi burada ne kadar tutacaklar?"

"Çok fazla değil."

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı Raymond.

Robin dişlerini sıktı ve gözlerini kısıtı. Yumruklarını kalın duvara vurarak kendini sakinleştirmek istedi ama işe yaramadı. Kendini yıpratma, dedi kendi kendine. Gidemezsin, bu işleri daha da kötüleştirir. Şimdi onlara Robin Waringham'ın ne kadar sabırlı olduğunu göstereceğiz. Muhtaçların koruyucusu Aziz George bize yardım et ve cesaretinden biraz olsun bize ver. Sana Raymond için yalvarıyorum. Daha çok küçük.

Açtı, Raymond da aılıktan yakınıyordu ama zindanlarının kapısı ancak saatler sonra açıldı. Robin sabah olduğunu düşünüyordu. Oğlunu karanlıkta farelere karşı korumaya çalışırken, Raymond kollarında huzur içinde uyuyordu. Sabah, üç fare olduğunu öğrendi. Körleşmişti ama işitme ve dokunma hisleri güçlenmişti. Hatta onu ısırın farenin diğerlerinden büyük olduğunu anlamıştı.

Meşale küçük odayı aydınlatmış görünüyordu. Ani ışıkla gözleri kamaştı. Robin onları seçebilene kadar iki nöbetçi içeriye girmişti bile. Biri kapıda duruyordu ve şüpheli gözlerle ona bakıyordu. Diğer sağ ayağının yanına bir testiyle birkaç parça ekmek bıraktı.

"Nerede olduğuna dikkatli bak, dökme," diye arkadaşça tavsiye verdi.

Robin ona baktığında genç, sakalsız yüz aniden sertleşti. Robin ekmeği işaret etti. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet Lordum." Arkasını döndü ve dışarıya çıktı. Raymond'a bakmaktan kaçınmıştı.

Robin tavsiyesini yerine getirdi. Yemeğin bulunduğu yere

odaklandı, sonra yine zifiri karanlık olmuştu. Hepsi bu kadar Robin, dedi kendi kendine. Bunu alıŖ. Yetinmeye alıŖ. Hepsi bu kadar. Elini uzattı, testiye dokundu, yukarı kaldırdı. Biraydı. Neyse ki. “Gel oğlum, iç.”

“Ama ben açım.”

“Ekmeğımız var. Ama yemeden önce biraz daha beklemeliyiz, tamam mı?”

“Neden?”

“Çünkü tekrar ne zaman alacağımızı bilmiyoruz. İdareli kullanmalıyız.”

“Fakir insanlar gibi mi?”

“Aynen öyle.”

Raymond testiği aldı, içti, sonra Robin’e verdi. Duvarın yanına, zemine koymadan önce, o da birkaç yudum aldı. Ayaklarının ulaşamayacağı bir yere ama aynı zamanda farelerin de ulaşamayacağı kadar yakına koydu. Daha sonra ayağı kalktı ve zincirlerinin ona ne kadar özgürlük tanıdığını öğrenmek istedi. Zincirler onu engellemeden önce iki küçük adım atabildi. İki adım. Kapıya kadar yetişmek için yetersizdi ama buna rağmen biraz hareket etmeye alıŖtı.

“Baba işim geldi.”

“Bir köşeye geç. Kapının soluna gidebilirsin.”

“Peki sen oraya nasıl yapacaksın?”

Robin sırtıttı. Hiç de gülünecek bir ortamda değildi.

“Hedefi tutturmaya çalışacağım Raymond.”

Bölüm 42

Kenilworth, Temmuz 1386

Anne ve Isaac gece Kenilworth'a gittiler ve Anne'in ısrarları, sonunda genç bir nöbetçiyi ikna etmeye yetti. Derby Kontu'nu yatağından kaldırdı.

"Anne? Ne oldu?"

"Edward'ı saklamalısın Henry."

"Nasıl?"

"Babam ve Raymond... Ben..."

Endişesini anladı ve ellerini tutmak istedi ama Isaac onun yanındaydı ve hemen kolunu omzuna doladı.

"Robin'in tutuklu olduğunu söylüyor. Beyaz bir kulede. Raymond da onun yanındaymış."

Henry bir Isaac'e ve bir Anne'e baktı. "Aman Tanrım."

"Rüyasının ne anlama geldiğini anlayabilir misiniz Lordum?"

Henry eliyle ağzı ve çenesini sıvazladı. "Evet, sanırım. Robin kulede."

"Kulede mi?" diye yankılandı Isaac'in sesi.

Henry başıyla onayladı. "Bir şey olacağını biliyordum. Ama bu kadar hızlı olacağını tahmin etmiyordum. Ne dâhiyane bir fikir Richard ..."

Anne başını Isaac'in omzuna koydu. Oldukça solgundu. Isaac onu küçük bir koltuğa oturttu. "Gel otur," dedi yavaşça.

Anne kendini koltuğa bıraktı, iki büklüm oturuyordu.

"Ne bekliyorsun Henry, bir şey yapsana."

"Tamam. Hemen yola çıkıyorum. Burada bekleyin."

Nöbetçilerden birine şarap getirmesini, ikincisine Edward'ı

getirmesini söyledi ve eşine neden yola çıkması gerektiğini açıklamak için kısa bir süreliğine onların yanından ayrıldı. Mary hiç itiraz etmedi.

Geri geldiğinde Isaac eşine mükemmel Burgonya şarabı içiyordu. “Hadi Anne, iç, iyi gelir.”

Anne bardağı tuttu ve büyük bir yudum aldı.

Edward uyku sersemi geldi, Anne ayağa kalktı, onu göğsüne bastırdı ve sarıldı.

Edward kız kardeşini yanağından öptü, sonra kollarından kurtuldu. “Neler oluyor, Anne?”

“Edward, babam ve Raymond... Kuleye hapsedildiler. Saklanmalısın.”

Edward Isaac’e baktı, sonra Henry’ye baktı. “Babam mı? Kulede mi?”

Henry onun omzuna elini koydu. “Hemen Londra’ya gidiyorum. Elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Beni de alın Lordum,” diye rica etti Edward.

“Hayır. Sen Anne’le gitmelisin.” Anne’e baktı ve bakışının onda bir şeyleri tetiklemesini önlemeye çalıştı. “Babam Plymouth’ta, şu an bize yardım edemez. Ama sizin için güvenli bir yer bulacağız.”

“York Başpiskoposu’na ne dersiniz?” diye önerdi Isaac.

Henry başını iki yana salladı. “Hangi tarafta olacağına karar veremiyor, ona güvenmiyorum. Hayır, Leicester’daki tapmağa gidin. Başrahibe benim selamımı iletin ve sığınma talep edin. Ne olursa olsun orada güvende olacaksınız, bir koruma size eşlik edecek.”

Isaac, Anne’in yanına gitti. “Bensiz bunu başarabilir misiniz? O kadar uzak değil.”

Anne tereddüt etmeden başıyla onayladı.

Isaac, Henry’ye baktı. “O zaman, size eşlik etmeme karşı çıkmazsınız, öyle değil mi?”

Henry başını iki yana salladı. “Hayır, tam tersine efendim. Memnun olurum.”

Robin zaman hissini kaybetmişti. Ama Raymond bira testisini düşürdüğünde, altıncı günün öğleni olduğunu tahmin ediyordu. Robin ona kızmadı. Buna gerek yoktu. Raymond babası kızmasa da sonuçları biliyordu ve susuz kalacaklarını bildiği için ağlıyordu. Öfkesi ve korkusu kendini ifade etmesi için fırsat veriyordu. Yutkunmaya başladığında, Robin ona seslendi.

Raymond emekleyerek onun yanına süründü.

Robin onu kucağına aldı. “Her şey iyi olacak. Artık ağlamayı kesmelisin. Yeterince yiyeceğimiz yok, enerjimizi harcamamalıyız. Tamam mı, oğlum?” Başını ve sırtını okşadı, gözyaşlarını sildi, Raymond’ın hıçkırıkları azaldı.

“Gözlerini kapa Raymond.”

“Tamam,” diye fısıldadı çocuk.

“Kapadın mı?”

“Evet, tamamen kapalılar.”

“Tamam. Şimdi bir ağaç düşün. Büyük, eski bir ağaç, bir kayın. Gövdesi düz. Şimdi dalları düşün. Küçük, yeşil yapraklı dalları. Güneş yaprakların içinden süzülüyor. Ağacı görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Ve ağacın yanında ikinci bir ağaç daha duruyor. Sevgililer gibi birbirlerine yapışıklar. Yerin altındaki kökleri birbirine geçmiş. Ve ağaçların arasında eğrelti otu yetişmiş.”

“Bir orman ...” diye mırıldandı Raymond.

“Evet, bir orman. Hiçbir insanın bulamayacağı bir yerde eğrelti otlarının arasında küçük bir ev duruyor. Duvarları meşeden, çatısı yeşil dallar ile örtülmüş ve zemin yosunlarla kaplı. Ve evde huzur ve mutluluk içinde cüce Jack, eşi cüce Mary ve cüce çocuklarıyla yaşıyor. Ama bir gün ,cüce Kral’ın bir elçisi eğrelti otları içerisinde eve gelir ve Jack’e trollerin dağdan çıktıklarını ve ormana saldırmak istediklerini söyler...”

Raymond hayal gücü yüksek olan bir çocuktü. Robin’in hikâyesine, korkusu ve sıkıntısını tamamen unutacak kadar dalmıştı. Robin’in sesi hikâyeden dolayı sertti ve karanlığa ki-

litlenmek, büyükbaba Henry'nin Waringham'daki çocuklara anlattığı hikâyeyi hatırlamak için gözlerini kapamalıydı. İkisi de susuzluğu, açlığı ve korkuyu unuttular. Raymond'ın küçük bedeni Robin'in kollarında ısınmıştı ve oğlu uyuduğunda hikâyeyi anlatmayı kesti. Onu sımsıkı tutuyordu ve başka bir hikâye düşünüyordu. Geoffrey Chaucer'in İtalya gezisi sırasında öğrendiği bir hikâye. Başpiskoposta huzursuzluk uyandıran soylu bir adam olan Pisalı Ugolino'yu anlatıyordu. Kulelerden birinin zindanında, onu ve iki oğlunu tutuyorlardı ve her gün onlara daha az yiyecek veriyorlardı. Ugolino en sonunda kendi payını oğullarına vermek zorunda kalmıştı ama buna rağmen iki oğlu açlıktan ölüyordu. Chaucer gerçek bir hikâye olduğunu iddia etmişti. Ve Robin kendine, Kral veya Oxford'un bu hikâyeyi öğrenip öğrenmediğini sordu. Çünkü günden güne ekmek oranları daha da küçülüyordu ve bu da onu korkutuyordu. Bu karanlık zindanda en kötüsünden korkmamak ve şüphelenmemek o kadar zor değildi. Birçok kişi yüzlerce yıldır kulede ölüyordu, kadim duvarlar kanla yıkanmıştı. Sarayda güçlü düşmanları olduğunu ve Kralı ona karşı kıskırtıklarını biliyordu. İşin içine mahkemeyi karıştırıp kendilerini riske atmadan düşmanlarını sefil bir şekilde öldürmeyi planlıyorlardı. Robin babasını düşündü ve çocukluğundan beri ilk defa kendini onunla tekrar bağlanmış hissetti.

Raymond kapıda anahtar sesi duyduğunda yaklaşık iki saattir uyuyordu.

Sabah değil, diye düşündü Robin ve sonra doğruldu. Bu arada içerisi aydınlanmadan önce kamaşmaması için gözlerini kapamayı öğrenmişti. Körelmediği için görme yeteneği çabucak geri geliyordu.

Gözlerini tekrar açtığında, Mortimer başında dikilmiş duruyordu. Göz kapakları yarı kapalıydı ama etrafına baktı. "Oğlun zayıflamış görünüyor Robert."

Raymond hâlâ uyuyordu. Robin kımıldamadı. Mortimer'a baktı. Saraydaki en yeni modaya göre giyinmişti: Dar ipek pan-

tolon, kısa ve parlak renkli bir kemer. Boynunda resmi olmayan bir amblem taşıyan kapüşonlu pelerin ve tökezlemek için dikkat etmesi gerekecek kadar uzun olan bağcıklı ayakkabısı vardı.

Robin hiçbir şey söylemedi. Ama yüz ifadesi Mortimer'ın tuzağına düştüğünü açıkça belli ediyordu. Mortimer Raymond'ı aniden saçlarından tuttu, böylelikle Raymond ağlayarak uykusundan uyandı ve doğruldu. Daha sonra Robin'in kaburgalarına güçlü bir tekme attı. "Lancaster'la birlikte Krala bir ölüm komplosu kurmayı planladığınız söyleniyor."

Robin yüzünü samanlardan kaldırdı ve sessizce öksürdü. "Kim diyor? Sen ve Oxford dışında kim?"

Ölümcül bir tekme kafasına geldi ve Robin'in gözleri önünde her şey kayboldu. Sadece oğlunun Mortimer'la öfkeli bir mücadeleye girdiğini algılıyordu. Kaval kemiğine sağlam bir tekme yedi. Mortimer, Raymond'ı bir at sineğine bakarcasına inceledi ve yüzüne güçlü bir tokat indirdi, Raymond'ın iki süt dişi düştü. Oğlunun bağırışları Robin'i hızlıca kendine getirdi. Ayağa kalktı. "Mortimer, kes şunu. Bu senin gibi birinin bile yapmayacağı bir şey!"

Mortimer, Raymond'ı bıraktı ve çocuk yere düştü. Ağzı ve burnu kanıyordu, hareketsizce yerde yatıyordu ve babasına bakıyordu. Robin ilk defa onu kısa bir süreden daha fazla görebilme fırsatını yakalamıştı. Mortimer haklıydı. Raymond zayıflamıştı. Her zaman öyleydi ama karanlık ve kötü beslenme izlerini göstermişti. Sanki hastaymış gibiydi.

Mortimer onunla beraber gelen iki askere başıyla işaret etti. Meşaleyi tutan asker onlara günlük yemeklerini getirendi. Diğer Robin'in parasını ve kıyafetlerini alandı. Robin'e doğru bir adım attı ve onu duvara yapıştırdı. Daha sonra sağ bileğini tuttu. Asi ve aksi tutuklular için duvarda kalın halkalı zincirler vardı. Çavuş anahtarlarından birini çıkardı ve Robin'i zincirledi. Demirin soğukluğunu hissediyordu.

"Meşaleyi bana verin ve gidin," diye emretti Mortimer.

Nöbetçi asker duvara meşaleyi yerleştirdi. Robin'in bakışlarını hissediyordu ve sonunda o da Robin'e baktı.

“Oğlumu bir süreliğine gün ışığına çıkaracak kadar Hristiyan merhameti yok mu sende?”

Asker çavuşuna korku dolu gözlerle baktı ama daha sonra elini uzattı. “Gel Raymond.”

Raymond hareket etmedi.

Robin ona başıyla işaret etti. “Git. O iyi biri, bundan eminim.”

Raymond sanki onu duymamış gibi davrandı. Asker ona doğru uzun bir adım attı, onu kaldırdı ve kapıya götürdü.

Raymond bağırды. “Baba! Baba!”

Sesi asker onu uzaklaştırdıkça daha da azalıyordu ama Robin sesi kesildikten sonra bile, sanki hâlâ duyuyor gibiydi.

Çavuş dışarıya çıktı ve kapıyı kapadı.

Mortimer memnun bir şekilde iç çekti ve ona doğru yürüdü. “Sonunda.”

“Bu kez karşıma ne kadar cesur çıktın Mortimer.”

Mortimer yavaşça omuzlarını silkti. “Günün birinde sıranın bana geleceğini biliyordum. Senin tercih ettiğin gibi, düellolar bana göre değil. Şövalyelik erdemlerinin seni nereye getirdiğine bir bak.”

“Haklısın, sen kötülükle ilerledin.”

Mortimer’ın yüzü asıldı. “Söyle bana eski dostum, ne kadar süreden beri karımla berabersin, he?”

Robin öfkesini uyandırmadan ve bunun bir yalan olduğunu söylemeden önce, Mortimer karnına diziyle vurdu. Robin dilini ısırды ve tüm vücudundan ter aktığını hissetti.

Mortimer gülümsedi. “Seni böyle görmemesi iyi.”

Evet, diye düşündü Robin, gerçekten onu böyle görmemeliydi. Bir kez daha karnına vurdu, sanki duvara bir kum torbası asmış gibi davranıyordu. Kesinlikle güzel bir görüntü değildi.

“Korkuyor musun Robert?”

Robin cevap veremedi. Korkuyordu. Oxford, Conrad’ın evine geldiğinden beri, istemese de korkuyordu. Kendi için, Raymond için ve Burton’daki çocukları ve insanları için. Ama

şimdi en çok Blanche için korkuyordu. Mortimer'ın öfkesinin ona nasıl acılar çektireceğinden korkuyordu. Ama Mortimer bunu fark ettiyse, şimdi her şey daha da kötüleşecekti...

"Seni böyle düşünmeye ne itti bilmiyorum ama eşine haksızlık ettiğinden eminim Mortimer."

Mortimer biraz daha yaklaştı. Robin ölüme yakındı ve Mortimer'ın sesi kulağında sanki büyük, boş bir kilisede yankılanıyor gibiydi: "Gerçekten mi? Gerçekten ona haksızlık mı yapıyorum? Bu acı olurdu, öyle değil mi? Ne de olsa çok çekiciydi. Ve akıllı. Çok yazık, sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?"

Robin başını eğdi ve gözlerini kapadı. Alnındaki ter zerreciklerine rağmen üşüyordu.

"Hayır hayır, Robert, yalanlarını kendine sakla. Gerçeği biliyorum. Uzun sürmeyecek, yakında tüm saray gerçeği bilecek. Herkes benim öfkemi anlayacak. Bana bir bak. Ellerim boş geldim. Kral seni deforme etmemem gerektiğini söyledi. Bu şehir aniden sana sempati duymaya başladı. Cesedin çirkin olmamalı. Sahip olduğum tek şey yumruklarım." Omzunun üstünden kısa bir süre arkasına baktı. "Ha evet, bir de meşale var."

★

Robin kendine geldiğinde, büyük bir fareyle göz göze geldi. Fare kolunda geziyordu ve göğsündeki kurumuş kanı yalıyordu.

Hızla midesini hafifçe yukarıya itti. Küçük bir iniltiyle fareyi savuşturdu. Daha sonra durumunu değerlendirdi. Midesi bulanıyordu, demek ki yaşıyordu. Görebiliyordu, o halde ışık vardı. Durum beklediğinden daha iyiydi.

Sırtının üstünde arkasına döndü ve başını çevirdi. Raymond odanın köşesinde bir yere çömelmiş, mümkün olduğunca kendini küçültmüştü.

"Ölecek misin?"

Robin'in yüzü şişmişti. Alna en azından gülmeye çalışıyordu. "Hayır, henüz değil."

"Öldüğünü düşünmüştüm."

Robin aksini ispatlamak için doğruldu. Basit bir Şey değildi. Mortimer gerçekten canına okumuŐtu, neler olduğunu parça parça hatırlıyordu.

“Sen neler yaptın?” diye sordu oğluna.

“Rodney bana kuleyi gösterdi. Burası kocaman bir kale! Bu-rayı Normandiya Kralı William’ın yaptırdığını söyledi. Gerçek mi?”

Robin başını salladı. Aslında inŐasına Romalılar başlamıştı. Normandiya Kral’ı bitirmiŐtı. Ama bunların hiçbir önemi yoktu. Raymond’ın sesinin canlı olması daha önemliydi.

“Kral kulelerin birinde madeni para bastırıyormuŐ ama biz içeri giremedik. Onun yerine vahŐı kediler gördüm. Büyük kafeslerde diğer kuleye g t r l yorduk. Bir Afrika kralı onları bizim Kral’ımıza hediye etmiş. En büyüğü simsiyahtı. Ve  ir-kindi! Bize kötü kötü baktı. Oradan ayrıldığımızda memnun oldum. Her yerde kargalar vardı. Nöbetçiler onları besliyorlar. Rodney kargalar olduğu sürece kule hiçbir zaman düşmez, dedi. Benimle dalga mı geçti?”

“Hayır. Londra’daki tüm insanlar öyle olduğuna inanır. Bu bir efsane.” Ama kendisi Ő pheliydi. İsyancılar kuleye girdiklerinde ve Canterbury Başpiskoposu’nu öldürdükleri gün kargalar buradaydı.

“Efsane ne demek?”

“Hiç kimsenin gerçekten olup olmadığını bilmediği hikâyeler.”

“Ah. Ben de kargaları besledim.”

“Peki sonra?”

“Sonra bir adam geldi, fısıldadı ve Rodney’ye altın bir para verdi.”

“Nasıl bir adam?”

“Bilmiyorum. Adamın teki.”

“Bir asker mi? Bir tüccar mı?”

“Sıradan bir Şövalye. Rodney geri dönmem gerektiğini söyledi ve beni buraya getirdi. Sen zincirlere bağlanmış bir halde...

uyuyordun. Ve her yerin kan içindeydi. Seni çözdü, buraya ışık koydu ve bana bir not verdi.”

Robin kaburgalarına dokundu. “Not mu? Ne yazıyor?”

“Okuyamıyorum. Tüm harfleri bilmiyorum ve yazı komik. Al.” Kıvrılmış kâğıdı ona uzattı.

Robin başıyla onayladı. “Bir dakika.”

Kendini sefil ve kötü hissediyordu. Bunu şimdi fark ediyordu. Kendine baktı. Elbisesi paramparça ve kan içindeydi. Birkaç kötü yarası vardı. Kısa bir an gözlerinin önüne Mortimer geldi. Ama sonra hemen kendine geldi. Blanche. Mortimer’ın dediklerini hatırladı. Tepeden tırnağa felç olmuş gibiydi.

“Baba, ölmeyeceğine emin misin?”

Robin güçsüz bir nefes aldı. “Evet. Bir şey yedin mi?”

“Hm! Güveç. Etli.”

“Güzel.” Ona imrenmedi. Mortimer’ın ziyaretinden beri açlık hissetmiyordu.

Raymond’a uzandı ve elinden kâğıt parçasını aldı. Net görmediğinden gözlerini kırıştırdı ama sonunda okuyabildi. Fransızcadı ve ilk bakışta el yazısını tanıdı.

Senin yanına gelmeme izin vermiyorlar. Ama nöbetçilerden birine rüşvet verdim. Anne ve Edward güvendeler. Leydi Blanche, Westminster’den gitti. Hiç kimse nerede saklandığını bilmiyor. Onu bulur bulmaz ilgileneceğim, merak etme. Yardımcın Tristan babasını getirdi. Kral’a baskı yapıyor, babamdan bile daha fazla. Vê bir tek Arundel değil. Şehir çalkalanıyor. Unutulmadın. Birçok kişi seni düşünüyor. Henry.

Rodney ertesi sabah geldiğinde, oldukça gergindi. Robin’e kâğıt ve mürekkep verirken sürekli arkasına bakıyordu. “Acele edin,” dedi tıslarcasına.

Robin çok şey yazamadı. Bu nedenle mesajında çok fazla bir şey yoktu.

Teşekkürler. Babana beklememesini söyle. Çıkarsam yanına giderim. Eğer Mortimer gerçeği söylüyorsa Blanche ölmüş. Tanrı seni korusun. Robin.

Rodney'nin kazancını biraz olsun arttırmaya yanaşmıyor olması durumlarını birçok açıdan katlanır hale getiriyordu. Aslında iyi biriydi, Henry'nin rüşvetini alıp hiçbir şey yapmamak aklına gelmiyordu. Kirli samanlarını değiştirdi, tuvalet ihtiyaçları için bir kova bıraktı ve ışık bırakıyordu. Robin'i ayak zincirlerinden kurtardı. Sadece onları aç bırakmaya devam ediyordu.

"Neden?" diye sordu Robin.

"Çavuş size ne getirdiğimi kontrol ediyor."

"Peki, Raymond için elbisenin altında bir parça et veya en azından bir elma getiremez misin?"

Rodney başını iki yana salladı. "Başım zaten dertte."

"Eminim bunun karşılığı ödeniyordur," diye mırıldandı Robin.

Rodney onun kucacağına katlanmış bir not kâğıdı attı. "Alın. Cevabınızı beklemeye niyetim yok." Öfkeyle dışarı çıktı.

Robin gözlerini kapadı. Dış dünyayla tek bağlantıları olan adamı kızdırmak gibi bir lüksü yoktu. Işık ve diğer ihtiyaçlar konusunda elinden geleni yapıyordu. Rodney haklıydı, Henry'nin ona ödedikleri, girdiği riskin yanında bir şey değildi. Ve sonunda Rodney bu riske girmekten vazgeçebilir, o zaman Robin ve Raymond bu karanlık delikte ölebilirdi. Ona öfkelenmesi daha akıllıca olurdu.

Mektubu açtı. Yine Fransızcadı. Elbette bu da güvenli değildi ama Fransızca olması, okuyabilecek kişilerin sayısını önemli ölçüde azaltıyordu.

Saygıdeğer hanımdan hâlâ haber yok. Ama Westminster'daki manastırlardan biri onun Westminster'ı sağ olarak terk ettiğini söylüyor. Aramaya devam ediyorum. Waringham ve Oxford senin Richard'a ihanet ettiğine dair dedikodular yayıyorlar. Çabaları ne yazık ki hoş değil, çünkü kendilerine bir tanık bulmuşlar. Buna rağmen seni dava etmek için tereddüt ediyorlar. Hepsi bu kadar değil. Ertesi sabah babamı yolculamak için Plymouth'a gidiyorum. Senin tutuklandığını duyduğunda hemen gelmek istedi ama Arundel, amcam Gloucester ve

ben onu engelleyebildik. Çünkü Richard'ın tam olarak istediği şey, babamın yola çıkmasına engel olmaktır. Kral kuzenim, imparatorluğundaki tüm soyluların onun isteklerine göre hareket eden kuklalar olmadığını artık öğrenmeli. Hâlâ yaşıyorsan cevap ver Robin. Gece gündüz sizin için dua ediyorum. Henry.

Robin mektubu meşalede yakmak için yavaşça ayağa kalktı. Kalktığında gözü karardı. Üç gündür hiçbir şey yememişti. Raymond solgun ve tepkisizdi. Tek kişiye bile yetmeyecek kadar az ekmekleri vardı. Bu ne kadar sürdü Ugolino? Çocuklarının ölümüne kaç gün şahit olmak zorunda kaldın? Ekmek parçaları küçülmeye devam ederse, Raymond'a en bir hafta veriyordu. En fazla on gün. Kendisi de günde birkaç yudum birayla çok uzun süre dayanamazdı. Bir şeyler yapmanın zamanı geldi Robin, dedi kendi kendine öfkeyle. Mortimer'ın ziyaretinden bu yana yaklaşık bir hafta geçmişti ve yavaş yavaş kendine geliyordu. Ama tabii ki Mortimer tekrar gelebilirdi. Çünkü böyle bir fırsatı uzun süredir bekliyordu. Uzun yıllardan beri. Bundan da memnun oluyordu. Şu kadarı kesindi: Burada ondan daha güçlü olamazdı. Ve şu anda kendini yorgun ve titrek hissediyordu.

Külleri samana düşürdü ve ayakucuyla saman saplarını altına itti. Daha sonra Raymond'ın yanına gitti ve oturdu. Raymond'ın gözleri kapalıydı. Ara sıra göz kapakları titriyordu, uyumuyordu.

Robin elini tuttu. "Ayağa kalk, Raymond."

Çocuk istemeyerek gözlerini açtı. "Neden?"

"Ayağa kalkmanı ve odanın içinde duvar boyunca bir tur atmanı istiyorum."

"Hayır. İstemiyorum."

"Yine de yapacaksın." Onu kollarından tuttu ve kalkmasına yardım etti. "Sadece bir tur, hadi yapabilirsin."

Raymond başıyla onayladı ve hareketlendi. Sendeliyordu. Kapıya vardığında düştü. Turu yarıda kesti, kısa bacakları otuz adım bile atamadığından, emekleyerek babasının yanına gittiğinde nefes nefeseydi.

“Üzgünüm... Daha fazla yapamam.”

Robin onu kendine çekti.

Bu, Raymond’ı taşımak zorunda olacağı anlamına geliyordu. Bu durumu umutsuzlaştırıyordu. Yine de deneyecekti. Bir hafta bile dayanamazdı. Yanlış hesap yapmıştı. Raymond’ın rezervleri neredeyse tükenmişti.

“Raymond, benim için bir şey yapmalısın.”

“Ah, yine ne oldu?”

“Şimdi değil. Yarın erkenden.”

“Ne?”

Robin ona açıkladı.

Raymond gözlerini kırptırarak baktı. “Bu bir şaka mı?”

“Hayır, bir aldatmaca.”

“Hmm. Yasak bir şey mi?”

“Doğru. Yine de yapacak mısın?”

“Tanrı bana kızacak.”

“Hayır, ben suçu üzerime alırım.”

“O zaman sana kızacak.”

“Bence, bunu görmezden gelecektir. Yapacak mısın?”

Raymond tereddüt etmeden başıyla onayladı. Hatta gülüyordu. Ve birkaç gündür içini kemiren bir şüphe kesinlik kazanmıştı: Ugolino oğulları açlıktan ölene kadar beklememişti. Bir baba, eli kolu bağlı bir şekilde böyle bir şeye seyirci kalamazdı. Belki onlara uyuyana kadar öyküler anlatmıştı ve sonra ağzılarını, burunlarını kapatmıştı. Kesinlikle daha hızlı olmuştu. Ne de olsa oğulları harlı birer ateş değil, cılız birer alevdiler.

İki elinin arasına Raymond’ın cılız yüzünü aldı ve onu alnından öptü. “Şimdi meşaleyi söndürecekim.”

“Peki, sonra gelip bana sarılır mısın?” diye sordu Raymond. Farelerden ödü kopuyordu.

“Elbette.”

Robin duvardan meşaleyi aldı, samana attı ve nemli kil zeminde üstüne bastı. Ateş cızırdayarak söndü. Sönmüş meşaleyi aldı, karanlıkta Raymond’ın yanma gitti ve yanına diz çöktü.

Ona dokundu ve havaya kaldırdı.

“Sana bir hikâye anlatayım mı?”

“Evet. Savaşa giden kör Böhmen Kralı’nın hikâyesi olsun.”

Robin şaşırdı. “Nereden biliyorsun bunu? Gerçek bir hikâye bu.”

“Guy Dunbar bize anlatmıştı. Kraliçenin büyük babası olduğu doğru mu?”

“Evet. Ve cesur, onurlu bir adam. Gerçek hikâyelerden biri. Böhmen Fransızlarla beraber Kral Edward ve Kara Prens’e karşı savaşa gitmişler. Fransa’daki küçük bir şehire, Crecy’ye. Ve yaşlı Böhmen Kral’ı kör olmasına rağmen her pahasına adamlarıyla ata binmek istemiş. Kaybolmaması için sağına ve soluna bir şövalye yerleştirmişler ve beraber savaşa gitmişler. Üçü de şehit düşmüş.”

“İngiltere cepheyi kazanmış mı?”

“Bunu yüksek sesle söyleyebilirsin.”

“Peki savaşı?”

“Hayır, savaşı kazanmadılar. Şimdiki gibi bir savaştı. Ama şimdi o zamanki İngiliz ve Böhmen Krallarının torunları birbiriyle evli. Bu da iyi bir işaret.”

“Neden kör bir kral cephede savaşmak ister?”

“Şövalyelik onurunu korumak için. Körlüğü yüzünden dezavantajlı durumda olmak istemiyordu sanırım.”

“Ama bu aptalca.”

“Evet.” Robin gülümseyerek oğlunun başını okşadı. “Onur için tüm delilikler yapılır.”

“Anlamıyorum.”

“Evet. Belki günün birinde anlarsın.”

Raymond kollarını onun boynuna doladı. “Bilmiyorum. Öleceğimi düşünüyorum, baba,” diye fısıldadı.

Robin ona sıkıca sarıldı ve mümkün olduğunca onu ısıtmaya çalıştı. Zindan her geçen gece daha soğuk ve nemli oluyordu.

“Hâlâ yaşıyoruz Raymond. Ve hayatın olduğu yerde umut da vardır.

“Ama ölürsem annemle buluşurum, değil mi? Onun gittiği yere giderim?”

“Evet.”

“Onu nasıl tanıyacağım?”

“Onu tanıyacaksın, merak etme. Edward’a benziyor.”

“Ya.” Sakinleşmiş görünüyordu. “Bu güzel.”

Robin’in kollarına kıvrıldı ve neredeyse hemen uyudu.

★

Robin kapının açıldığını duydu. Hızlı açılmıştı, eski menteşeler gıcırdadı. İçerisi aydınlandı.

“Rodney nerede?” diye sordu Raymond.

“Bugün izinde,” dedi yabancı ama dostane bir ses. “Tanrı aşkına, sen bir deri bir kemik olmuştun.”

“Bizi aç bırakıyorsunuz!” dedi Raymond sitemkâr bir sesle.

Bir an sessizlik oldu.

“Bu benim fikrim değil çocuğum, inan bana,” diye mırıldandı genç ses huzursuzca. “Babanın nesi var? Hareket etmiyor?”

“Bilmiyorum. Saatlerden beri hiçbir soruma cevap vermiyor.”

Robin yaklaşan adımları dinledi ve gözlerini kapadı. Tamamen duyduklarına odaklandı. Ve askerin onun yanında olduğunu, onun üstüne eğildiğini hissettiğinde, yuvarlandı ve meşaleli elini kaldırdı. Asker neye uğradığını şaşırды. Miğferinin tek korumalıksız yeri olan çenesine vurdu. Asker geriye doğru sendeledi ve düştü. Robin ayağa kalktı, baş dönmesini dikkate almadı ve başından miğferi aldı. “Duvara dön, Raymond,” diye emretti oğluna sessizce.

Askerin başına hızla vurdu ve adam düştü. Robin meşaleyi kaldırdı ama bu kez vurmadı. Çünkü gerekli değildi. Adam ya ölmüştü ya da bilinçsizdi.

Robin kapıya gitti, kilitten anahtarı aldı. Hızlıca ve emin adımlarla hareket ediyordu. Asker iri ve sarışındı. Daha iyisi olamazdı. Robin çizmelerini ve zırhını çıkardı, giyindi. Aşırı dardı ama olmuştu. Daha sonra kılıcını aldı ve başına miğferini geçirdi.

“Hadi, Raymond.”

Raymond saman üzerinde oturuyordu, duvara dönüktü. Robin onu kaldırdı, sırtına yükledi ve sağ elinde kılıçla kapıya doğru ilerledi. Ne küçük nöbetçi odasında ne de koridorda biri görülüyordu. Kapıyı tekrar kilitledi. Asker kendine gelirse, alarm vermesini istemiyordu.

Raymond sessizce sızlanıyordu. “Bırak beni, bırak beni.”

“Sessiz ol. Dışını sık. Az kaldı.”

Aydınlık koridor boyunca mümkün olduğunca çabuk ama dikkatli ilerledi. Yönün doğru olmasını diliyordu. Terliyordu ve dizleri titriyordu. Raymond ona bu sabah, gece olduğundan daha ağır gelmişti. Ona doğru gelen sesler duydu ve solundaki bir sütunun gölgesine sığındı.

“Sessiz ol Raymond, ses çıkarma.”

Raymond nefesini tuttu ve gözlerini kapadı. İki nöbetçi onlara doğru geldi.

“...şikâyetlerin yükseleceği parlamento toplanmadan önce baba ve çocuğun ölmesi isteniyor.”

“Şikâyetlerin hepsi yalan.”

“Ben o kadar emin olmazdım. Bazı şeyleri itiraf edenler var.”

“Evet de bunun bir anlamı yok.”

“Hayır, zorla söylenmiş değil, gerçek itiraflar.”

Sesler uzaklaştı. Robin ve Raymond derin bir oh çektiler ve Robin merdivenlere önce olduğundan daha yavaş gitti. Artık doğru yolu seçtiğinden emindi, çünkü önlerindeki ışık kaynağı bir meşaleden gelmiyordu. Dar merdivenleri aydınlatan gün ışığıydı. Ve koridor genişlemeye başladığında nerede olduğunu biliyordu. Salonun merdivenleri solundaydı. Ama Robin sağa, küçük, tahta bir kapıya döndü. Kilitli değildi.

Yer altı geçidine girdi ve kapıyı ardından hızla kapadı. Yine her yer zifırı karanlıktı.

“Baba...” dedi Raymond.

Robin onu omzundan aldı ve yere indirdi. Kendisi de neredeyse yığılırcasına yanına oturdu. Kalbi boğazında atıyordu ve çok bitkindi.

“Baba?”

“Şş! Sessiz olmalısın. Neredeyse başardık Raymond. Hadi birazcık dinlenelim.”

Tekrar rahat nefes alana kadar bekledi ve sonra ayağa kalktı, Raymond’ın elini tuttu. “Koşabilir misin?”

“Bilmiyorum... Hayır.”

Robin onu kaldırdı. Bu sefer kucağında taşıdı. Artık koşmasına gerek yoktu. Uzun, düzenli adımlar atmaya çalıştı. Bir omzunu duvara değdirerek koridor boyunca ilerliyordu. Bu ona yön bulmasını sağlıyordu.

Küçük kapı içeriden kapalıydı ama Henry bir zamanlar ona kilidi olmadığını söylemişti. Nemli elleriyle demir halkayı tuttu ve onu kendine çekti. Kapı sessizce açıldı ve sıcak güneş ışığı onları karşıladı.

★

Sokaklar neredeyse boştu, her yerden çan sesleri geliyordu. Çok az insan, kucağında hareketsiz bir çocuk taşıyan sakallı bir askere meraklı gözlerle bakıyordu ama hiç kimse onlara yardım etmedi. Londra’da böyle garip şeyler olurdu.

Robin herkese açık bir kuyudan su çekti ve Raymond’a içirdi.

Raymond anlamayan gözlerle bakıyordu. “Güneş parlıyor. Neredeyiz?”

“Londra. East Cheap.”

“Peki, şimdi ne yapacağız?”

Robin kafasından dar miğferi çıkardı. “Şey. Tam olarak bilmiyorum.”

Pazarları St. Paul’de çok iyi dilenilirdi. Ama bu iyi bir fikir değildi. Oradaki herkes onu tanırdı. En güvenli yol şehri terk etmektir. Ama hemen bir şeyler yemesi gerekiyordu. Tıpkı Raymond gibi. Bu durumda şehir kapısına kadar varamazlardı.

Robin zırhını çıkardı ve üçüncü sınıf kılıcını bıraktı. Bir an bu şeyleri satabileceğini düşündü ama bu hemen onu şüpheli durumuna düşürürdü. Kılıcını bırakmak istemiyordu. Kaçtık-

ları fark edildiğinde, onları arayacaklardı. Arkalarında hiç iz bırakmasa daha iyiydi. Kılıcını, zırhını ve miğferini yol köşesinde duran ahırın pislik yığınının içine koydu. Sadece keskin bıçağını yanına aldı.

Daha sonra Raymond'ı kaldırdı ve dar bir sokaktaki küçük evlerin arasına girdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Raymond.

"En yakın kiliseye."

Kilise tahta bir barakadan başka bir şey değildi. Robin Raymond'ı sol kolundan, sağ koluna aldı, çürük kapıyı çaldı ve içeri girdi. Zayıf, genç bir Dominiken, yedi kişinin önünde dua ediyordu. Robin küçük kilisenin arka duvarına yaslandı ve sabırla ibadetin bitmesini bekledi. Duası biten yedi kişi dışarıya çıktıktan sonra rahibi takip etti. Yandaki dar, taş yol giyinme odasına değil, hiç beklenmedik bir şekilde bereketli bir sebze bahçesine uzanıyordu. Diğer tarafta bir ev duruyordu.

Robin kapıyı çaldı.

"Kim o?" diye bağırdı tiz bir ses.

Robin içeriye girdi. "Affedersiniz peder. Ama oğlum için bir parça ekmek bulabileceğim bir yer var mı?"

Rahip, elinde tahta bir kaşıkla, dumanı üstünde tüten bir tencerenin önünde duruyordu.

"Bir tabak yulaf lapası isterseniz burada kalabilirsiniz."

"Teşekkürler."

Robin Raymond'ı masaya taşıdı ve onu iki tabureden birine oturdu.

Peder ona tahta bir tabak ve bir kaşık getirdi. Raymond bulanık gözlerle ona baktı.

"Tanrı aşkına, ye oğlum!" dedi Robin.

Raymond kaşığı sağ eline aldı ve yemeğe daldırdı.

"Dikkat et, sıcak!" diye uyardı Peder. İkinci sandalyeyi gösterdi. "Sen de otur."

Robin itiraz etmedi. Oturdu ve masada kollarını kenetleyip başını eğmekten başka bir şey yapmadı.

İkinci tabak onun önüne geldi ve pişmiş yulafla sütün kokusu, ona ne kadar aç olduğunu hatırlattı. Tabağı kendine çekti ve tüten buhara büyülenmişçesine baktı.

Raymond kaşıklaştı bile. Dilini yaktığında yüzünü astı ama kaşık kaşık ağzına götürdü ve sol eliyle tabağı tuttu.

“Son zamanda Londra’da sahte dilenciler var,” dedi genç Peder. Robin ona şaşkın gözlerle bakarken, peder gülümsüyordu. “Rahat ol, burada hiç kimse sizi aramaz. Ben Rahip kardeş Harold.”

Robin yemeye başladı. İki kaşık aldı ve “ Beni nereden tanıyor sunuz?” diye sordu

Harold kendi kahvaltısını da getirdi, kapının yanındaki duvara yaslandı ve bacaklarını çapraz yaptı. “Bir süre bir şansölyenin kâtibi olarak çalışmışım.”

“Hangi bakanın?”

“Sudbury. Asiler onu bulduklarında, tapınakta onunla, Hales ve Appleton’la beraberdim.”

“Kurtulduğunuza şükretmelisiniz.”

“Doğru. Bana kimin tarafında olduğumu sordular. Tanrı’nın tarafında dedim. Ve beni bıraktılar. Daha sonra oradaki işimi bıraktım.”

Robin gülümsedi.

“Biraz daha lapa alabilir miyim?” diye sordu Raymond.

Robin başını iki yana salladı. “Rahip Harold’ın tüm yemeğini yiyemeyiz. Duadan sonra, bize bir şeyler verebilecek olan küçük tüccarlardan dileneceğiz. Ve yarın erkenden Cheapside’a gideceğiz ve zengin bir tüccar var mı bakacağız.”

Harold, Raymond’la Robin’in tabaklarını ocağa taşıdı ve Robin’in itirazına rağmen tekrar doldurdu. “Benim için yeterince var, inanın bana. Cemaatimdeki kadınların getirdikleri her şeyi yeseydim şişman biri olurum.”

Robin ikinci tabağını da boşalttı. Vücudundaki çarpıntı ve dizindeki titreme azalmıştı. Kendini daha iyi hissediyordu.

“Ne yapacaksınız?” diye sordu Harold.

“Birkaç gün depolarda geçiririz. Belki bir iş bulurum. Biraz para kazandıgımda şehri terk ederiz ve Lancashire’ye geri döneriz.”

“Küçük bir çocuk için uzun bir yol.”

“Ama en güvenlisi.”

Harold karşı gelmedi. Düşünceli gözlerle kahvaltısını bitirdi.

“Dua zamanı,” dedi sonunda.

Robin ayağa kalktı. “Gitmemiz gerek. Teşekkürler Kardeş Harold.”

“Bir şey değil. İsterseniz ve bana güvendiyseniz, tekrar gelin. Kilisede uyuyabilirsiniz.”

★

Robin gece yarısı, uykusundan kan ter içinde kalktı; bir şeylerin olması gerektiği gibi olmadığını biliyordu. Raymond yüz üstü uzanmış, huzur içinde uyuyordu. Ama Robin’in kulağına gelen sesler vardı.

“Şurada yatıyorlar,” diye fısıldadı rahip Harold.

Piç kurusu, diye geçirdi Robin içinden, seni hain piç kurusu...

Yavaş hareketlerle kemerinden bıçağını çıkardı, onlar yaklaşıp kadar bekledi, kalktı ve elinde ışık taşıyan birini yere serdi ve mum yere düştü. İçerisi karardı. Robin kurbanını arkadan sol eliyle tuttu ve boğazına bıçağını dayadı. Adam donakaldı ve Robin’in eline hafifçe dokundu. “Dur, yapma! Benim.”

“Isaac...”

“Evet.”

Robin onu bıraktı ve karanlıkta nefes nefese dikildi.

Ayaklarının ucundan bir ses geldi. “Baba?” Ses uyku sersemi ve korkmuştu.

“Isaac geldi, Raymond.”

Harold kilisesini karanlıkta da tanıyordu. Yanlarından ayrıldı ve sunaktan yeni bir mum getirdi. Raymond ayağa kalktı ve Isaac’in bacaklarına sarıldı.

Isaac onu kucağına aldı. Raymond onun boynuna sarıldı ve başını omzuna koydu. Isaac onun kafasını okşadı ve Robin'e baktı. "Hadi, hiçbir şey olmadı."

"Seni neredeyse öldürüyordum."

"Ama sadece neredeyse."

"Seni yaraladım mı?"

Isaac sol dirseğini kaldırdı. Koltuk altına kadar yaralanmıştı ve kan akıyordu. "Kötü değil. Uykusundan korkuyla uyanmış bir adamdan daha kötüsünü bekledim. Robin öyle dikilme, hadi gitmeliyiz. Hava aydınlanacak neredeyse."

"Anne ve Edward nerede?"

"Manastırın koruması altında, Leicester'da."

"Peki, Burton'da durumlar nasıl biliyor musun?"

"Hayır, hiçbir şey duymadık. Şimdi gidebilir miyiz?"

"Nereye?"

"Batı Smithfield'a."

Robin onu kapıya kadar takip etti. "Çok uzak değil mi?"

"Bir aracım var."

Robin kardeş Harold'a teşekkür etti ve vedalaştı. Daha sonra Isaac ve Raymond'ı dışarıya kadar takip etti. Kilise önünde büyük bira fiçileriyle yüklü bir öküz arabası duruyordu. Isaac sol tarafındaki direğe feneri astı. Öndeki iki fiçinin kapağını açtı ve gülümsedi. "İçeri girin, beyler."

Raymond koca gözlerle Robin'e baktı ve başını sallayarak geri çekildi.

Robin onu kaldırdı. "Uzun sürmeyecek."

"Ama içerisi karanlık olacak. Ve dar."

"Ama içinde hapis olduğumuz zindan gibi değil."

"Ama öyle görünüyor."

"Tanrım, Ray! Böyle davranmamlısın," diye mırıldandı Isaac.

Robin omuzlarını dikleştirdi. "Böyle davranmakta haklı Isaac, inan bana."

Isaac gökyüzüne baktı. "Peki, hadi gel evlat. Burada bir bat-

taniyemiz var, görüyor musun? Seni onunla sarmalayacağınz ve benim yanımda oturacaksın. Anlaştık mı?”

Raymond rahatladı ve baş salladı.

Robin öküz arabasına bindi ve fiçılardan birinin içine girdi. Bira kokuyordu ama kuruydu. Yukarıya baktı. Artık yıldızlı gökyüzü yoktu. Daha sonra Isaac'ın yüzünü gördü ve fiçının kapağı kapandı. Robin keşke Raymond gibi içine girmeyi red-detseydim, diye düşündü, ama artık çok geçti. Araç hareket etmişti. Ve konuşan, hatta daha çok yakınan bir bira fiçısı kötü bir kamuflajdı.

Robin'e birkaç yıl kadar uzun gelen bir süre sonra, gürültülü dönen tekerleklerin sustu ve araba durdu.

“Kapıyı kapa,” diyen bir ses duydu. Kapak kaldırıldı ve hafif sabah güneşi içeri girdi. Robin derin bir nefes aldı. Ter içinde kalmıştı.

Isaac'ın yardımıyla fiçıdan çıktı, Raymond sessizce gülüyordu.

Robin ona gülümsedi ve etrafına baktı. Kendini, bir tüccar villası gibi inşa edilmiş büyük bir evin iç avlusunda buldu. “Nerede-yiz?”

“Bu ev Leydi Katherine'e ait. Henry'le Plymouth'a gitti ama oğlu John burada.”

İçeriye girdiler, Lancaster'ın ortanca oğlu onlara doğru geliyordu. “Tanrıya şükür, Robin.”

Robin onunla kısa bir süre kucaklaştı. “John. Bizi buraya getirmenin tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun?”

John eliyle boş ver işareti yaptı. “Bu evin anneme ait olduğunu hiç kimse bilmiyor.” Hizmetçisine seslendi ve şarapla yiyecek bir şeyler getirmesini istedi. Ev sessizdi. “Sadece birkaç güvenilir nöbetçi ve hizmetçi var,” dedi John.

“Peki, siz nasıl tanıştınız?” diye sordu Robin, Isaac ve John'a.

Birbirlerine baktılar. “Henry yola çıktığı sabah senden haber alamamıştı, çok kötü şeyler olmasından korktuk,” dedi Isaac ciddi bir şekilde. “Sonra John'u çağırttırdı ve seninle ilgili

araştırma yapmasını ve kuledeki nöbetçiyle, bir de Arundel'le iletişim kurmasını rica etti. Ve böyle bir araya geldik."

Isaac ve John birbirlerine baktılar, Robin anlatmadıkları bir şeyler daha var diye düşündü. Eski arkadaş gibiydiler ve Isaac John'un yanında Henry'le olduğundan daha rahat görünüyordu.

"Daha sonra sizin kaçtığınıza dair bir dedikodu duyduk," diye bildirdi John. "Babamın Londra'lı casuslarını sokaklara saldı ve şehri tarattık. Yardımcın Tristan rahip kardeş Harold'ı buldu."

Robin haftalardan beri ilk defa sıcaklık ve güven benzeri şeyler hissediyordu. Hepsi onu kurtarmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Tutsaklığı sırasında kendini terk edilmiş gibi hissettiği için utanmıştı. Sesinin titrememesi için hafifçe öksürmek zorunda kaldı.

"Peki, Blanche?"

Bir süre sessizlik oldu. Uzun bir süre. Robin Isaac'e korku dolu gözlerle baktı. "Öldü mü?"

"Hayır."

Robin kolunu tuttu. "Lanet olsun, ağzındaki baklayı çıkar ..."

"Burada. Ama durumu çok kötü. Çocuğunu kaybetti ve... "

"Çocuğunu mu kaybetti?"

Isaac başıyla onayladı.

Robin yavaşça ayağa kalktı. "Nerede?"

"Seni ona götüreceğim," dedi Isaac.

"Agnes'i çağırdın mı?"

"Burada zaten."

★

Güneş boş şömineye ve üstünde havlu, kap ve hastalıkla ısıtıp anımsatan diğer malzemelerin bulunduğu masaya vuruyordu. Duvar halısı, Kral Edmund'un Vikinglerin eline şehit düşüşünü anlatıyordu.

Yatak cibinliğinin perdeleri açılmıştı ve Agnes yatağın kö-

şesinde oturuyordu. Robin ona doğru yürüdü, elini omzuna koydu ve yatağın üzerine eğildi. Blanche'in yaralı dudakları neredeyse iyileşmişti ve bir zamanlar mavi olan gözleri şişmişti. Uyuyordu. Robin nefes aldığını görebiliyordu. Ellerini tutmak istedi ama Agnes onu engelledi.

"Uyumasına izin ver."

Tereddüt ederek elini geri çekti. Daha sonra yere oturdu ve başını Agnes'in dizine dayadı. "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Şimdiye kadar ateşi yüzünden hep sayıklıyordu. Geçen gece ateşi düştü. En son ne zaman gördün onu?"

"Kasım ayında. St. Nicholas'ta."

"O zamandan beri hamileymiş. Kıştan beri hiç görmediğim için bilmiyordum. Defalarca Westminster'dan gitmeye çalışmış ama Mortimer çok şüpheliymiş. Onu gözlemiş ve hapsedmiş."

"Peki, hamileliğini o zaman mı fark etmiş?"

"Hayır. Mümkün olduğunca saklamaya çalışmış ama o kadar çaresiz kalmış ki Kraliçe'ye güvenmiş. Başka hiç kimseyle iletişimi yokmuş zaten. Anna Richard'a söylemiş ve Richard da Mortimer'a."

"Aman Tanrım."

"Sanırım, sana olan nefreti, Kraliçe'ye olandan daha büyük olduğu için hâlâ yaşıyor. Sen de Mortimer'ın elindeydin. Blanche kımıldamadığında onu bırakmış ve ortalıktan kaybolmuş. Ama hâlâ bilinci yerindeymiş ve kanaması olduğunu hissetmiş. Mortimer kapıyı kilitlememiş. Saray'dan nasıl kaçtığını hatırladığını sanmıyorum. Manastıra gitmiş. Rahipler onunla ne yapacağını konuşmuşlar. Onu kabul etmemişler ve Mortimer'ın öfkesini üstlerine çekmek istememişler. Gizemli, yabancı bir şövalye, onu saraya geri götürmeyi teklif etmiş. Rahiplerin üstlerinden büyük bir yük kalkmış ve kabul etmişler. Ama yabancı onu saraya götürmek yerine St. Bartholomaeus'a getirmiş. Bir doktor, bir ebe ve gerekli malzemeler tedarik etmiş." Agnes durdu.

“Devam et,” diye mırıldandı Robin.

“Ölü bir kız dünyaya getirmiş ve kanaması hâlâ devam ediyormuş. Çocuğu vaftiz etmişler ve gömmüşler. Blanche’ten umudu kesmişler. Isaac onu orada bulmuş, beni çağırttı ve dün buraya getirdik.”

Robin sessizce ağlıyordu. Ölü çocuğuna, Blanche’e ve kendisine. Kendini suçluyordu. Mortimer’ın onu tehdit ettiğini hissettikten sonra, onun Mortimer’ın yanında kalmasına izin vermemeliydi. Bunca yıldan sonra Blanche’in hamile kalacağını hesaplamamıştı.

“Ölecek mi Agnes?”

“Hayır, sanmıyorum.”

Başını kaldırdı. “Ama Isaac dedi ki...”

“Isaac’e son teşhisimi söyledüğimde, senin hâlâ yaşadığını ve seni bulacağımızı bilmiyordum. Bu tüm durumu değiştirir.”

“Hâlâ kanaması var mı?”

“Beni ne sandın sen? Elbette yok.”

Robin kendini toparlamaya zorladı. Faydası olmuştu. Kendini biraz daha iyi hissetti.

Agnes ayağa kalktı ve masanın üzerindeki testiyle bardağı işaret etti. Uyandığında, ona mümkün olduğunca çok içir. İstemeyecektir, tadı acı ama yine de içir.”

“Tamam. Teşekkürler Agnes.”

Agnes gülümsedi ve başını iki yana sallayarak ona baktı. “Sakalını tıraş etmeme izin ver. Aksi halde uyandığında korkacak.”

“Tek ihtiyacım olan şey sıcak bir banyo.”

“Hepsinin zamanı var.”

★

Blanche öğlene doğru bir kâbus gördü. Robin onun elini tuttu ve ismini söyledi. Uyandı ama rüyası hâlâ devam ediyordu. Korkuyla gözlerini açtı ve eliyle yüzünü kapadı.

“Benim, Blanche. Güvendesin.”

“Robin?”

“Evet.”

Ona parlayan gözlerle baktı. “Ama seni öldüreceğini söylemişti.”

“Ağzını açtığı an yalan söyler, sen de biliyorsun.”

“Evet,ama bu kez buna inanmıştım.”

Robin Agnes’in çayından bir bardak aldı. “Al, iç bunu.”

Yüzünü ekşitti ama sonra son damlasına kadar içti. Sonra elini ona uzattı. “Sarışındı... kızımız...” dedi.

Robin, Blanche’in ellerini tuttu, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

“Robin?”

“Hm?”

“Şimdi ne olacak? Seni suçlu ilan edecekler mi?”

Büyük olasılıkla, diye düşündü Robin. Bunu düşünmemiştir. “Önce iyileş Blanche. Artık korkmana gerek yok. Senin güvende olmanı sağlayacağım. Bana ne olacağı önemli değil, hâlâ birkaç güçlü dostumuz var.”

“Ama Mortimer ...”

“O zaman onu öldürürüm.”

“Öf, sen de sadece lafta kahramansın, tıpkı onun gibi!”

Blanche’e gülümsedi. Alnından öptü. Blanche ellerini sıkıca tuttu, gözlerini kapadı ve tekrar uyudu.

★

Akşam Agnes Robin’in yanına geldi. Robin akşam yemeğini yedi ve daha sonra uzun süredir özlemini çektiği banyoyu yaptı. Isaac ona sıcak su ve şarap getirdi.

“Raymond nerede?” diye sordu Robin ve Isaac sırtından suyu dökerken etrafına baktı.

“Banyo yaptı ve uyumaya gitti.”

“İyi mi?”

“Evet. Uyuyamayacağını söylüyordu. John ona eşlik etti ve uyuyana kadar ona hikâyeler anlattı. Raymond onun ellerinde.”

“Hm.”

“Bunun üstesinden gelecek Robin. Çok güçlü bir çocuk. Onu şımartarak bu özelliğini bozma.”

“Evet,” diye iç çekti Robin. “Belki de haklısındır. Sabun var mı?”

Isaac ona sabunu uzattı. “Al. Anne evin hanımı olduğundan beri, Fernbrook’ta, salonda konaklayan bir erkek kedi var. Bunu biliyor muydun?”

“Erkek kedi mi?”

“Evet. Chanteclair. Birkaç haftada bir, bir-iki gece ortalıktan kayboluyor. Döndüğünde mutlaka bir şey yapmış oluyor. Şimdi kulağının yarısı yok. Bana seni anımsatıyor.”

“Sağ ol Isaac ...”

“Baksana. Her yerin yara bere içinde. Ve gittikçe de artıyor.”

Ama boynuna geçirilen iz kaybolmuştu. Ruhunu teslim eden Fransiska’lı Appleton yanılmıştı. Solmuş ve kaybolmuştu.

“Bana öyle bakmayı kes.”

“Tamam. Aman Tanrım, bu omuz... Bunu yapan bir Fransız mıydı?”

“Vahşi bir dağlı. El havlusunu ver.”

Isaac gülümsedi. “Buyurun Lordum.”

“Oh, bana artık böyle demene gerek yok. Hâlâ bir Lord olduğumu düşünmüyorum.”

“Benim için önemli değil.”

Robin başını kuruladı ve omuzlarını silkti. “Burton, Waringham gibi değil. Benim için önemli olan insanlar hâlâ hayatta olduğu için şükrediyorum.

“Yine de haklı davandan vazgeçmemelisin.”

“Söz konusu bile değil. Bana biraz izin ver. Açlıktan başka problemlerimin de olduğunu hatırlamalıyım.”

“Tamam. Ne düşünüyorsun Robin, bunu kim düzenledi? Mortimer mi?”

“Hayır, o kadar güçlü biri değil. Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz.”

“Kral olduğunu mu düşünüyorsun?”

Robin cevap vermedi.

“Elbette,” diye mırıldandı Isaac. “Lancaster’a yapılacak olan saldırıyı engelleyen sendin, değil mi?”

“Hm.”

“Sana bir şey söyleyelim mi Robin? Tahtta bir deli oturuyor.”

“Doğru. Pantolonumu verir misin?”

Isaac iç çekti. “Umarım her şeyin aydınlanması uzun sürmez. “

“Seni rahatsız eden ne?”

“Saçma bir soru. Tabii ki karımın geri dönmesini istiyorum... Anne...” Durdu.

“Hamile mi?”

Isaac istemeyerek başıyla onayladı. “Özür dilerim. Doğru bir zaman değil.”

İsa aşkına, dede oluyorum, diye düşündü Robin

Başının üstünden mintanını geçirdi. “Henry tekrar gelene kadar bekle. O zaman her şey daha da netleşecek.”

“Evet, Henry, John, Arundel, Warwick, Gloucester... Hepsi senin tarafında. Bence hepsi yavaş yavaş Kral Richard’a karşı olan sabırlarını yitirmek üzereler.”

“Ne dediğine dikkat et Isaac.”

Isaac ona bir çift yeni çizme uzattı. “Sen ciddi misin? Şimdi de susmam mı gerekiyor?”

★

Arundel’in oğlu Tristan, Lancaster denize açılmadan önce ona Robin’in firar müjdesini vermek için Plymouth’a gitti.

Ona tam zamanında ulaştı. Henry ve Katherine Swynford’le beraber Londra’ya geri döndü ve West Smithfield’deki eve gittiler.

Henry Robin’le kucaklaştı ve Raymond’ı kucağına aldı. “Bu suçsuz soylu adamı zindandan kurtaran korkusuz şövalye sen miydin?”

Raymond gülümsedi. “Elbette!”

Henry onu yere indirdi ve Robin’e döndü. “Babam ülkeden mutlu bir adam olarak ayrıldı. Senin buradaki olayları yoluna sokmanı ve daha sonra yanma gitmeni istedi.”

Robin gülümsedi ama hemen tekrar ciddileşti. “Buradaki

olayların düzelmesi o kadar basit değil.”

“Değil. Hiç kimse bunu ondan daha iyi bilemez.”

“Belki de hemen yola çıkmalıyım ve İspanya’yı hallettikten sonra, buradaki olayları düzene sokmalıyım.”

“Dedi ki bunu asla yapmamalıymışsın. Al. Sana bir mektup yazdı.”

Robin merakla mektubu açtı.

Bana Londra’ya gelmemem gerektiğini söylediler. Mantiğım onlara hak verdi ama ben de biliyordum. Uzun süre kararsızlık gösterdiğim için affedin beni. Beni bu ikilemden kurtardığı için, kimbilir Tanrı’ya ne bedel ödeyeceğim. Olabildiğince çabuk gelin. Henry’nin size ihtiyacı olduğunu düşünüyorsanız, orada kalın. Tanrı sizi korusun. Hemen görüşmek dileğiyle, görünüşe göre size sadakatsizlik eden arkadaşımız L.

Robin gülümseyerek başını kaldırdı. “Başka ne dedi?”

“Oh, bir kâhin olarak çok formundaydı. Dedi ki: ‘Her iki büyükbaban gibi zeki bir adam ol ve amcan Gloucester’ın sana söylediği her şeyi dinleme. Kendi kararlarına güven.’ Ve buna benzer şeyler.”

“Dediğini yap,” diye tavsiye etti Robin. “Şiddetli olaylar çıkacak.”

Henry başıyla onayladı. “Biliyorum. Leydi Blanche nasıl?”

“Daha iyi.”

Bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar ve Henry başıyla onaylayarak konuyu değiştirdi.

Kardeşine döndü ve Robin, Leydi Katherine’in yanına gitti.

“Gelin Madam. Sanırım Baküs şarabının tesellisine ve size güç vermesine ihtiyacınız var.”

“Evet,” dedi kadın sessizce. “Lancaster ne zaman uzağa gitse, sanki kalbim paramparça olmuş gibi hissediyorum Robin.”

Robin kadının koluna girdi. “Biliyorum.

Salona girdiler ve Robin ona bir bardak şarap getirdi. Katherineine üzgün bir şekilde gülümsedi ve küçük bir yudum aldı. Elinin tersiyle gözyaşını sildi. “Saray’da artık burun temizlemek veya gözyaşı silmek için küçük ipek mendiller bulunduğunu bi-

liyor muydunuz? Herkeste bir tane var. Cep mendili diyorlar. Kral onları çok seviyor. Bence, ben de bir tane almalıyım.”

Robin tereddüt etmeden arkasını döndü, mintanından bir parça yırttı ve ona uzattı. “Buyurun madam. Ondan hiçbir şey almak zorunda değilsiniz.”

Kadın burnunu sildi. “Teşekkürler,” diye mırıldandı. “Robin, her zaman onun salak, küçük bir canavar olduğunu söylemez miydin?”

“Söylediniz leydi Katherine. Bunu hiçbir zaman unutmadım. Ve bundan hiçbir zaman şüphe etmedim. Ama sonuçta Kral o.”

İç çekti. “Evet, Kral o.”

Bölüm 43

Londra, Ağustos 1386

Ağustos başlangıcında Agnes eve gitti, Robin, Isaac ve Blanche ne yapmaları gerektiğini düşündüler. Londra'da daha fazla kalmak aşırı tehlikeliydi. Henry de aynı fikirdeydi. Bu arada Burton'dan haber aldılar. Oswin Londra'ya gelmişti. Yanında oğlunu da getirmişti. Kraliyet elçisi küçük bir orduyla Burton'a gelmiş ve kaleyle toprak yönetimini ele aldığına dair bir belge sunmuştu. Joseph kale köprüsünü kaldırmıştı ve bir hafta düşünme süresi istemiş. Joseph bu süreyi, Oswin'i Rickdale'ye göndermek ve Gisbert'in bu belgenin yasal olup olmadığını araştırması için kullanmıştı.

Gisbert'in kararı açıldı: Belge yasaldı, karşı gelen Kral'ın emirlerine karşı gelmiş sayılırdı.

Babama yaptıklarının aynısını bana da yapıyorlar, diye düşündü Robin öfkeyle. Ama en azından hâlâ yaşıyordu.

Joseph'in Burton'ı vermekten başka çaresi kalmamıştı. Aile siyle birlikte Rickdale'ye gitmişti. Robin'in evinde çalışan herkes hızla dağılmıştı. Hiç kimse kalmak istememişti, çünkü Kraliyet ordusunun lideri ve yeni Burton yöneticisi genç, sarışın Oxford Kontu ve Dublin markisi Robert De Vere'den başkası değildi.

Robin soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Evet Oswin, elimizden hiçbir şey gelmez. Şimdi yine evsiziz."

"Ama ne yapacağız?"

"Isaac kabul ederse Fernbrook'a gideceksiniz. Size hiç kimse karşı gelemmez, çünkü orası Lancaster'ın tımarı, Kral'ın değil."

"Peki, sen ve Leydi Blanche?"

“Aklımda bir şey var.”

“Çocuklara ne olacak?”

Robin düşündü. “Anne’in Fernbrook’a güvenli bir şekilde geri döneceğini düşünüyorum. Bir kızım olduğunu çok kişi bilmiyor. Edward ve Raymond ...”

“Benimle kalacaklar,” dedi Henry. “Birkaç ay için sadece. Bir dahaki parlamentodan Kral görüşünü bildirsin ve biz de her şeyi aydınlığa kavuşturalım.”

“Yine de Henry,” diye itiraz etti John. “Çocukları ayırsak daha iyi olur, bence. Daha güvenli. Sen Edward’ı al, ben Raymond’ı alırım.”

Henry Robin’e baktı. “Ne dersin?”

“En iyisi bu olur.”

★

Kendisi Londra’da kalmak istedi. Arandığını düşündüğünden, gizlendi ve Cheapside’da bir ahırda at uşağı olarak çalışmaya başladı. Blanche Henry’nin yanında kaldı. Henry onu Londra’daki evinde gizledi ve Katherine Swynford’la kızı onu sık sık ziyaret ediyordu.

Parlamento sıra dışı derecede gergin bir atmosferde başladı ve iki haznedar, Kral’ın savurganlığı ve adam kayırmasıyla ilgili şikâyetlerde bulundular. Richard etkilenmemiş görünüyordu. İlk günlerde oturumlara katılmayı reddetmişti. Bunun yerine, Oxford Kontu’nun... Şey, yani Dublin Markisi’nin İrlanda Dükü olduğunu açıkladı. Şaşkın sessizlik Lordların cevabı olmuştu. Ama suskunlukları uzun sürmedi.

“Bu bir hataydı,” diye mırıldandı Lancaster’ın en genç kardeşi olan Gloucester Dükü, Henry’nin misafiri olarak gelmişti, salondaki masanın başında oturuyorlardı. Sadece küçük bir gruptular: Henry, Gloucester, Arundel ve Robin.

Henry iç çekti. “Evet, bir hataydı. İlk değildi ama son da olmayacak.”

“Ama durum daha da ciddileşiyor!” dedi Gloucester. “Henry, dük unvanı Kraliyet ailesine aittir! Babam bu unvanı, Oxford gibi parazitler onu kirletsin diye çıkarmadı!”

“Evet, size tamamen hak veriyorum amca.”

Ona her zaman hak veriyorsun zaten, diye geçirdi Robin içinden. Babanın ne söylediğini unutma. Robin, son yıllarda Gloucester Dükü’ne karşı güven ya da sempati duymaya çalışmıştı. Onu aşırı hırslı buluyordu. Fransa seferi tam bir felaket olmuştu ama kendini zeki, hatasız bir savaş Lordu gibi görüyordu. Tüm ulusal ve uluslararası problemlerin çözümü olarak görüyordu. Kısacası, Gloucester Richard’ın tahtına göz dikmişti. Robin bundan emindi. Bazen, onu başkalarından daha iyi çözdüğünü düşünüyordu. Belki de neredeyse akran oldukları için. March Kontu, köylü ayaklanmasının olduğu yıl öldüğünden beri, Robin Gloucester’ı, hem Lancaster açısından hem de taç ve iç huzur adına en büyük tehlike olarak görüyordu.

“Ne yapacağız Henry?” diye sordu Gloucester.

Henry kaşlarını kaldırdı. “Ne mi yapacağız? Yeni bir vergiye karşı geleceğiz ve şansölyeyi makamından indireceğiz.”

“Hayır, Richard’a karşı ne yapacağız demek istedim.”

Henry, John ve Robin birbirlerine baktılar.

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum amca!” dedi Henry sert bir şekilde.

“Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Baban eve geldiğinde, senin emirlerine göre davranmadığını gördüğünde kullaklarını çekeceğinden korkmuyor musun çocuğum?”

“Size tüm kibarlığımı ve sizin ‘oğlunuz’ olmadığımı söylemiştim amca. Bunlarında ötesinde kayınbiraderinizim. Ve siz Mary’nin kız kardeşiyle evlendikten sonra, babamın Mary’yi manastırdan alması sizi çok kızdırdı, bunu da biliyorum. Hereford mirasını birisiyle bölüşeceğinizi düşünmemiştiniz. Emin olun hoşnutsuzluğunuzun farkındaydım ve tuzaklarınıza düşmeyeceğime emin olun.”

Robin arkasına yaslandı. Senin hakkında yanlış düşündüğüm için özür dilerim Henry, diye geçirdi içinden.

Gloucester öfkeyle ayağa kalktı. “Size iyi akşamlar dilerim beyler. Eminim, beni mazur görürsünüz ...”

“Oh, gelin, Gloucester, geri gelin!” diye bağırdı Arundel. “Aramızda tatışmamız çok saçma. Derby haklı ve siz de bunu biliyorsunuz. Lanet olasıca aile kavgalarınızı bir kenara bırakın ve İngiltere’yi bu çöküşten nasıl kurtaracağımızı düşünün.”

Gloucester yavaşça masaya geri döndü, tekrar yerini aldı ve bir parça geyik kızarması yedi.

John ona gülümseyerek gümüş bir testi uzattı. “Biraz daha şarap amca?”

Robin Arundel’e baktı. Uzun zamandan beri bu adamın hafife alınmaması gerektiğini biliyordu. Güneydeki en güçlü ve en zengin Lordlardan biriydi. Kral güçsüzleştikçe Arundel de Lancaster’ın tarafında kaymıştı. Gözleri az görüyor olabilirdi ama birçok insana nazaran çok daha keskin bir bakışı vardı ve görmediği şeyleri de duyuyordu. Arundel Kontu tam bir tilkiydi.

“Ne düşünüyorsun Arundel?”

Kont masum bir ifadeyle alnını buruşturdu, bir süre yemeğini çiğnedi, yutkundu ve bardağından büyükbir yudum aldı. “Kral’ın ülkeyi tek başına yönetmesi için hâlâ çok genç olduğunı düşünüyorum. Taht gücünü yok etti ve İngiltere’yle tahta bir atla oynarmış gibi oynuyor. Dürüst ve yetenekli danışmanlara ihtiyacı var.”

“Bana göre de İngiltere’nin yeni bir Kral’a ihtiyacı var!” dedi Gloucester.

Henry ona soğuk gözlerle baktı ama aniden hiçbir şey söylememeye karar verdi. Onun yerine Arundel’e döndü. “Kilise hangi tarafta?”

“Mantiğin tarafında. Ely Piskoposu, daha etkin bir tahtta görev almaya hazır.”

“Ama Ely Piskoposu kardeşiniz,” diye itiraz etti Robin.

“Bu onun bu işi yapamayacağı anlamına gelmez,” diye cevap verdi Arundel göz kırparak.

“Hayır, gelmez efendim. Ama kilisenin geri kalanı hangi tarafta?”

“Dediğim gibi. Mantiğin tarafında.”

Henry huzursuzca omuzlarını silkti. “Seslerinizden anladığım kadarıyla darbe istiyorsunuz.”

“Hayır.” Arundel ona ciddi bir yüz ifadesiyle baktı. “Gerekmediği sürece hayır!”

Henry iyice düşündü ve sonunda başıyla onayladı. “Tamam o zaman. Bu şartlar altında Lancaster yeni bir konseyi destekleyecektir.” Henry böyle olmasını istemiyordu ama Robin’e soran gözlerle baktı ve Robin belli belirsiz başıyla onayladığında rahatladı.

★

Kral bunu hiç beklemiyordu. Acı içinde ağlıyordu ve öfkeliydi. Ama Arundel Kontu ve Ely piskoposu, Kral’ı nihayet yönetimin dürüst ve tecrübeli bir saray konseyine devretmenin en iyi çözüm olduğu konusunda ikna etmişlerdi. Onu gücünden mahrum bırakmakla tehdit etmeseler de başka seçenekleri deneyeceklerini söylemişlerdi. Bunlar, istemeseler de dikkate alınması gereken seçeneklerdi. Konsey onun için yönetimi üstlenirken, onun da sanata ve yaşamdaki diğer şeylere kendisini adanması için bir sürü zamanı olacağını söylediler. Bu sadece bir yıl için geçerliydi. Sonra ne olacağına bakacaklardı.

Richard tereddüt ederek kabul etti ve Arundel’e, şansölyeleriyle mahkemede katı görüşlerle gitmemeleri için yalvardı. Arundel rahatlamıştı ama hiç söz vermemişti. Ve parlamento’nun ilk kararı, yeteneksiz bakan De la Pole’yi indirmek, tutuklamak ve Arundel’in kardeşi Ely piskoposunu onun yerine geçirmektir. Richard’ın keyfi davranışlarından muaf olan parlamento bir sürü karar aldı. Robin’in durumunu da kapsıyordu.

“Çok şanslısınız Fitz-Gervais,” diye bildirdi Arundel. “Artık sizinle ilgili hiçbir şikâyet bildirilemeyecek.”

“O kadar mutlu oldum ve o kadar rahatladım ki efendim!” diye cevap verdi Robin kinayeli bir ses tonuyla.

“Evet, bundan eminim. Ve talep edilen şey, size fazla sıkıntı çıkarmayacak, bundan da eminim.”

“Talep mi?” diye sordu Robin şüpheyle.

“İm. Konseye bin pound borç vereceksiniz.”

“Ben... Ne?”

“Bin pound. Gelecek iki yıl içinde geri ödeneceğine dair, Kral’ın söz verdiği imzalı bir belgeniz olacak.”

“Kral tarafından yazılmış bir belge neyime yarar ki?” diye homurdandı Robin.

Arundel dilini damağında şaklattı. “Terbiye sınırlarını aşmamalıyız efendim.”

Robin sırtıttı ama bu durum hoşuna gitmemiştir. Para dağıtmayı sevmiyordu. Belki Giles haklıydı, belki de cimri biriydi. Ama para için çok çalışıyordu, ev bütçesiyle ilgilenmek zorundaydı. Ve verdiği parayı geri ödeme yetisi olmayanlara borç vermekten hoşlanmıyordu. Kral da bunlardan biriydi.

“Bana tek şey söyle Arundel. Neden hiçbir suç işlemezken bu kefareti ödemem gerekiyor?”

“Çünkü sarayda para yok. Siz zenginsiniz. Bunu iyi bir şey için bağış gibi görün”

Robin yüzünü buruşturdu. “Umarım haklısınızdır. Ve iyi bir şey yaparsınız.”

“Elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

“Evet.” Robin iç çekti. “Elinizden geleni yapın. Bana birkaç hafta verin. Burton’a geri dönmem gerekiyor. Oxford kalemi yağmalamadıysa veya atlarımı satmadıysa, yıl sonundan önce size parayı veririm.”

Arundel başıyla onayladı. “Lombard Street’teki bir bankerle çalışmalısınız,” dedi. “Böylelikle işleriniz daha da kolaylaştırılır.”

“Bu işlerin sık sık başıma gelmemesini umut ediyorum.”

★

Robin, Blanche ve Raymond’ı gri, fırtınalı bir Kasım gününde Fernbrook’a götürdü. Vardıklarında evde tuhaf bir kargaşa vardı ve bir kadın sancılar içinde bağırıyordu. Robin’in endişe etmeye zamanı bile olmamıştı. Anne akşam iki sağlıklı genç oğlan dünyaya getirdi. Isaac salona iki küçük kundakla indi ve

yüzü gururla ışıldıyordu. Robin'in onlara düğün gününde hediyeye ettiği aile İncil'ine isimlerini yazdı: Oswin ve Leofric. Robin, torunlarının yaşlandığına dair bir işaret olmadığını, hayatına neşe katan yeni bir sevinç olduğunu fark etti. Ertesi sabah gerçekleşecek vaftize kadar kaldı ama daha fazla zaman harcamamazdı. Sonra Tristan Fitzalan'la beraber Rickdale'ye gitti ve Gisbert ona eşlik etmeleri için yirmi adam verdi ve kendisinde Joseph'le birlikte Burton'a kadar Robin'e eşlik etti.

Oxford geldiklerini gördüğünde, köprüyü kaldırttı. Parlamento esnasındaki yeni olaylar çiçeği burnunda Dük'e sağlam bir darbe olmuştu. Bir elçi göndermeyi ve yeni konseyin göreve atandığına, Robin'in de affedildiğine dair belgeyi Gisbert'tan almayı kabul etti. Saatler süren incelemeden sonra Oxford karşı gelmeden kaleyi terk etti. Robin anahtarları geri aldı. "Şey, ne söylemeliyim, Oxford... Belki bir dahakine daha şanslı olursun!"

Oxford doğruldu. "Bu burada bitmez. Kral yönetimi sonsuza dek başkalarına bırakmayacak."

"Umarım öyle olur. Özellikle de sizin gibi rüşvetçi, bencil dalkavuklara bırakmamalı. Bir an önce topraklarımdan çıkın. Ah şey... Oxford..." Oxford'un sol tarafındaki kını işaret etti. "Kılıcımı rica ediyorum... Takdir edersiniz ki benim için çok önemli."

Oxford oradan öfkeyle ayrıldı, daha sonra anlaşılacağı üzere, Chester'daki Kral'ın yanına gitmeye karar vermişti, onun safinda olacak ve kulağına zehirli şeyler fısıldamaya devam edecekti.

★

Bu sırada Robin'in şövalyeleri, leydileri ve yardımcılarıyla birlikte geri dönmüştü. Raymond ve Blanche'i kaleye getirtti. Leydi Waringham resmi olarak konukuydu. Hizmetçisiyle beraber Robin'in odasından uzak bir odaya yerleşti ve Robin Isabella'yla diğer leydilerden, onunla arkadaş olmalarını rica etti. Blanche hiç yalnız değildi, nereye giderse gitsin bir sürü kadın ona refakat ediyordu. Kendini bir kraliçe gibi hissediyor-

du. Robin bu durumdan oldukça hoşnuttu ve öyle buluşmalar düzenliyordu ki hiç kimse şüphelenmiyordu. İkizlerin vaftiz babası Peder Alcuin gerçeği bilen tek kişiydi. Robin Blanche'in utanmasını istemiyordu. Zaten oğlundan ayrı kaldığı ve belirsiz bir durumun içinde olduğu için çok acı çekiyordu.

"Mutsuz musun Blanche?" diye sordu endişeyle, bir ilkbahar sabahı, at müzayedesinden kısa bir süre. Blanche, Isabel-la'nın iç avluya yaptırdığı küçük bahçedeki bankta oturuyordu. Robin banka bir çizmesini koydu ve ona aşkla baktı.

"Hayır Robin. Elbette mutsuz değilim."

"Ama mutlu da değilsin," diye ısrar etti Robin.

Kadın omuzlarını hızla silktili. "Bu işi başımıza biz açtık. Bile bile yaptık."

"Ama kendini bir yerde kapalı kalmış gibi hissediyorsun, öyle değil mi?"

"Daha çok dışarıya bana kapandı gibi hissediyorum. Londra'yı ve oradaki yaşamımı özledim. Orada tanıdığım insanları. Waringham bir vilayet ama Burton sürgün gibi."

"Evet, biliyorum. Blanche... Yine de gitmeliyim. Artık erteleyemem. İspanya'ya gitmem gerekiyor."

Blanche tebessüm etti. "Geri döndüğünde burada olacağım, Lordum."

Bölüm 44

Monmouth, Haziran 1387

Blanche'in aksine, Henry oradan gitmeyi Robin için zorlaştırdı. "Robin, gitmeni istemiyorum. Tavsiyene ihtiyacım var."

Galler sınırında bulunan ve Lancaster'a ait sayısız kalelerden biri olan Monmouth'taydılar. Robin Henry'le vedalaşmak için orada durdu. Monmouth cansız bir sınır ağıydı. Lancaster oraya neredeyse hiç gitmezdi. Henry ise orayı seviyor gibi görünüyordu. Sadelik merakına ve dindarlığına uygun bir yerdi.

"Leydi Mary nasıl?" diye sordu Robin.

"İyi. Sanırım doğurmaktan korkuyor ama hamilelik ona yaradı."

"Her şey yolunda gidecektir."

"Bunun için dua ediyorum. Birçok açıdan karımı çok seviyorum, Robin."

"Biliyorum."

"Ve şimdi bana bir oğlan verecek."

"Seni huzursuz eden ne?"

Henry huzursuzca ayağa kalktı. "Hadi biraz at binelim."

Robin kabul etti. Birçok yıllık deneyiminden Henry'nin ağzından laf almanın en iyi yolunun bu olduğunu biliyordu. Atlarına bindiler ve yanlarında kimse olmadan rüzgârlı tepeye kadar çıktılar. Yağmurlu ve sisli bir gündü, tam bir yaz havası değildi. Ormanda alacakaranlık hâkimdi. Hiçbir kuş ötmüyordu ve yapraklardan sular damlıyordu.

"Arundel'in lanet olası İspanyol-Fransız kanal filosunu yok ettiğini ve Brest'i aldığını duydu mu?" diye sordu Henry.

"Elbette. Kanal adaları, güney kıyısı, yeni konsey için bir lütf ama Kral için büyük bir öfke olmalı."

“Kral aylardan beri Chester’da.”

“Ee? Babası gibi Chester Kontu. Kendini oraya bağlı hissediyor. Bunda ne var? Artık boş zamanı da var.”

“Oxford ortalıktan kayboldu.”

“Galler’de.”

“Nereden biliyorsun?”

“Waltham Başrahibi söyledi. Herkesin bildiğini düşünüyordum.”

“Hm. Belki biliniyordur. Peki Galler’de ne yapıyor?”

“Tanrı bilir.”

“Ordu kuruyor Robin.”

Robin durdu. “Bunu tam olarak biliyor musun?”

“Aksi olsa söyler miydim?”

“Sen de bu yüzden Kral’ın Chester’da olduğunu düşünüyorsun? Oxford’u ve Galler ordusunu mu bekliyor?”

Henry yavaşça omuzlarını silkti. “Öyle görünüyor, değil mi? Ve Richard oturmuş olacakları beklemiyor. Fransa’ya bir müzakereci göndermiş. Amcam Gloucester, acil bir durumda Kral’ın Fransa’yla ittifak kurabileceğine inanıyor. *Fransa’yla ittifak* Robin. Kendi ülkesine karşı.”

“İsa aşkına... Ben de pes ettiğini düşünüyordum,” diye mırıldandı Robin. “Ne kadar körmüşüm.”

“Hepimiz körmüşüz. Şimdi Gloucester yakamda ve buna müdahale etmemiz gerektiğini söylüyor.”

Robin at sürmeye davem etti. “Böyle mi söyledi?”

“Benim bir şeyler yapmamı istiyor. Ve haklı da. Kral gerçekten saray konseyinin yıkımını planlıyorsa, tam zamanında müdahale etmeliyiz. Fransız ordusu kıyıya inmeden önce. Sadece ...”

“Sadece ne?”

“Gloucester o ikisini yok etmek ve tacı elde edebilmek için, benim Richard gibi kellemi ortaya koymam gerektiğini düşünüyor.”

Robin gülümsedi.

Henry kızgın gözlerle baktı. “Tanrı aşkına, bu gülünecek bir şey değil?”

“Değil.”

“O zaman kalıp bana yardım edecek misin?”

“Gerçekten bana ihtiyacın olduğunu düşünüyor musun?”

Henry bir an tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. “Gloucester veya Richard’ı anlamak zor değil. Planlarını biliyorum. Ama ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Sen burada olursan, kendimi daha rahat hissedirim. Babamın neye karar vereceğini her zaman biliyorsun.”

“Buna o kadar güvenme. Burada olmadığın için üzgünüm. Ama ne bana ne de başkasına ihtiyacın var, kendi başına karar verebilirsin. Buna inanmasaydı, sana Lancaster’ı bırakmazdı.”

“Oh, bu bana sıkıntı vermiyor. Karar almak, Lancaster’ın çıkarlarını düşünmek, bunları yapabilirim. Bunu bana öğretti. Bana çok şey öğretti, bunu şimdi, uygulamam gerektiği zaman anlıyorum. Ama sanırım, şu anki politik duruma göre tecrübelerimin yetersiz olmasından korkuyorum. Belirsizlik hissediyorum. Bunun sadece babamın üstesinden gelebileceği bir durum olduğunu hissediyorum.”

“Saçmalık. Kendi kararlarına güvenmen gerektiğini söylemedi mi sana?”

“Evet. Ama benimkiler dışında seninkileri de bilsem daha mutlu olurum. Bu... zorlu bir test.”

Robin ona düşünceli gözlerle baktı. Henry çaresiz görünmüyordu. Ama elbette öyle görünmemeliydi, ne de olsa o Henry Lancaster’dı; çaresiz kaldığında bunu bir sır gibi saklamalıydı. Robin kendiyle savaştı. Kastilya’dan gelen son haberler artık başlangıçtaki gibi güzel görünmüyordu. İlk seferinde Lancaster ülkeyi pratikte fethetmişti ama bu arada öncü kuvvetleri bocaladı. Lancaster ve Portekiz Kral’ı arasında anlaşmazlık oldu ve mali kaynaklar azaldı. Hastalık ve kötü şartlar, İspanya’da İngiltere’nin en kötü düşmanı oldu. Robin orada olması gerektiğini hissediyordu. Ama Henry’nin ricasını nasıl geri çevirebilirdi?

Ona söz vermişti ve Henry onun gibi unutkan biri değildi. Bir zamanlar Savoy'da yaşanan o acı gecede, onun danışmanı, arkadaşısı ve gerektiğinde askeri olarak hizmetine girmişti. Peki, İspanya'dan mağlup ya da namağlup bir şekilde geri döndüklerinde ve İngiltere'de anarşi hükmettiğinde Lancaster ne derdi?"

"Kalıyorum."

★

Henry'nin gözleri parladı ve elini onun koluna koydu. "Teşekkürler Robin."

Robin, Dunbar ikizlerini, içinde Lancaster'ın yanında olmayışının nedenleri ve kendisiyle Henry'nin İngiltere'deki durumlara bakış açılarını anlatan mektuplarla birlikte İspanya'ya gönderdi. Sıcak bir Temmuz gününde yardımcılarıyla kıydan ayrıldılar. Henry Fitzroy, Robin'in uzun süredir korktuğu şeyi yaptı. Robin'den onu hizmetinden çıkarmasını rica etti.

"Chester'daki Kral'ın tarafına mı geçmek istiyorsun?"

Fitzroy başıyla onayladı. "Uzun süre önce yapmam gerekirdi. Şimdi durumlar yoluna girdiğine göre, herkes kendine bir yer edinmeli. Ayrıca bunu babasına borçluyum."

Robin kararına çok üzülüyordu ama onu durdurmaya çalışmadı. Onunla kısa bir süre kucaklaştı. "Tanrı yanında olsun Fitzroy. Eskisi gibi kalacağız, öyle değil mi?"

"Evet. Ne olursa olsun, seninle benim arama hiçbir şey giremeyecek."

★

Ağustos ayında Kral öyle bir şey yaptı ki taktik yeteneğini atalarından aldığını kanıtladı. Kraliyet sarayının hâkimini yanına çağırdı ve yeni konseyin zorunlu bir şekilde göreve getirilmesinin, kanunlar çerçevesinde ne kadar geçerli olup olmadığını araştırmasını istedi. Tapmakta ve hukuk okullarında huzursuzluk baş gösterdi. Sanki biri bazı şeylerin pimini çekmişti. Haftalar geçti ama huzursuzluk azalmadı. Aksine, Southwark'dan The Moor'a kadar herkes aniden hukukçu kesildi ve tembelle rin, avarelerin, değerli hukuk doktoralarının fikirleri ikiye bölündü.

“Varsayımlarınızı kendinize saklayın,” dedi Henry. “Çağrılanlar Kraliyet yargıçları. Hiçbiri bindiği dalı kesmeyecektir. En azından, Başhâkim Tresilian Kraliyet esasını sallamadığı sürece.”

Robin başıyla onayladı.

Bir yaz akşamı Henry’nin Londra’daki villasının bahçesinde oturuyorlardı. Bir hizmetçi onlara ışık getirdi; sağda, karanlıkta kalan fiskiye sessizce şırıldıyordu. Londra’nın gökyüzünden eksik olmayan duman katmanlarına rağmen bu akşam yıldızlar görünebilirdi. Eylül için aşırı sıcak bir hava, diye düşündü Robin. Bir yıldız kaydı.

“Robin, hâkimler kanun dışı hareket ettiklerine karar verirlerse Arundel ve Gloucester ne yapacak?”

“Bana kalırsa hain ilan edilmeyi beklememeliler derim.”

Henry gülümsedi. “Belki de amcam Gloucester için doğru olan budur. Hayal etmesi bile güzel.”

“Şuna da bir bakın.”

“Şey, sana rol yapmamın bir anlamı yok. Göğsümde soğuk bir Lancaster kalbi atıyor.”

“Sana inanıyorum.”

Henry bir dizini göğsüne çekti ve kolunu doladı, sonra tıpkı Robin gibi gökyüzüne baktı.

“Aman Tanrım... Bu da neydi? Bir kuyruklu yıldız mı?”

Robin omuzlarını silkti. “Veya yıldız kayması bilmiyorum. İki tane gördüm.”

“Yıldızlar gökyüzünden düşüyor,” diye mırıldandı Henry.

“Batıl inancın mı var?” dedi Robin şaşkın gözlerle.

Henry başıyla onayladı. “Tüm Plantagenetler batıl inançlıdır.”

“Gökyüzünde yıldız kayması, kesinlikle kötü bir alamet değil. Devrim yaratacak bazı şeylerin habercisidir. İyi ya da kötü.”

“Devrim yaratacak şeylere hazırlıklı olmak için gökyüzüne bakmak zorunda değiliz.”

“Değiliz,” diye doğruladı Robin. “Yıldızlar ne yazık ki iyi ya da kötü, ne getireceklerini de haber vermiyorlar.”

“Çünkü bu bizim elimizde. Tanrı bu yüzden bize akıl ve özgür irade verdi.”

“Kulağa Lionel konuşuyor gibi geldi.”

Henry bir müddet sustu. Sonra tereddüt ederek başını salladı. “Bana öğrettiği bir şey olabilir. Diğer şeyler gibi.”

“Onu bir daha gördün mü?” diye sordu Robin merakla.

“Hayır. Sen?”

“Hm. İki, üç yıl önce, parlamentoda Wykeham Piskoposuna sekreter olarak eşlik etmişti. Wykeham’ın babanı kızdırmak için onu seçtiğini düşünmüştüm. Ve baban gayet inandırıcı bir şekilde Lionel’i tanımazdan geldi.”

“Onunla konuştun mu?”

“Sadece kısa bir süre. Senin durumun hakkında bilgi edinmek istedi. Hâlâ acı çekiyordu.”

Henry iç çekti. “Zavallı Lionel. Bir köylü kurbanı.”

“Evet, ben de gözyaşlarıma hâkim olamıyorum.”

“Ah, Robin, nasıl bu kadar merhametsiz oluyorsun? Bu Hristiyan’a yakışır bir özellik değil.”

“Değil biliyorum. Senin gibi mükemmel değilim.”

Henry ironik bir tavırla hafifçe öksürdü. Bir yıldız daha kaydı. Susarak onu izlediler.

Henry huzursuzca hareket etti. “Hüküm verildiğin ne yapacağız? Gloucester ve baş hâkimin birbirlerinin boğazına yapışmalarını mı bekleyeceğiz?”

Robin gülümsedi. “Evet, aslında bana hiç ihtiyacın olmadığını sana söylemiştim.”

“Gitmeyi aklının ucundan bile geçirme.”

“Hayır. Belki ilkbaharda.”

★

Ertesi gün bekledikleri hukuki karar açıklanmadı. Onun yerine akşam Henry’nin evine hiç beklenmeyen bir misafir geldi: Kral’ın sağ kolu, Nottingham Kontu Thomas Mowbray. Henry, John ve Robin’in birlikte yemek yedikleri kapının eşiğinde durdu.

Henry kibar bir şekilde ayağa kalktı ve başıyla selam verdi. “Hoş geldiniz efendim. Yaklaşın.”

Mowbray, ansızın arkasını dönüp kaçacakmış gibi görünüyordu. Sonra kararlı adımlarla içeriye girdi ve eğildi. “Derby Lordu... Sizinle bir şey konuşmak istiyorum.”

Henry omzunu silkti. “O halde otur ve bizimle bir kadeh iç Tom. Bu işleri daha da kolaylaştırır.”

Mowbray ona şaşkın gözlerle baktı, sonra masanın yanına geldi ve oturdu.

John ona göz kırptı. “Sana ısırmaz demiştım,” dedi.

Henry kardeşine kısa bir bakış attı ama yorumda bulunmadı. “Edward, Nottingham Kontu’na bir kadeh getir ve sonra bizi yalnız bırak. Rahatsız edilmek istemiyorum.”

Edward gümüş bir kadeh getirdi, onu masadaki testiden doldurdu, Nottingham’ın önünde eğildi, sonra Henry’nin önünde eğildi ve dışarıya çıktı. Robin’in yüzünde gururlu bir tebessüm oluştu. Edward tam anlamıyla soylu bir şövalye yardımcısı olmuştu: Her an dikkatliydi, gözleri her yerdeydi ve bardakların dolu olmasıyla, yemeklerin tam zamanında gelmesiyle ilgileniyordu. Bu esnada sanki görünmez gibiydi ve tek kelime etmiyordu.

Kapı sessizce kapandığında, Mowbray gergin bir ifadeyle hafifçe öksürdü. “John’a sizinle... seninle bir uzlaşma yapılabilir mi diye sormuştım. O da denemeden bilemezsin demişti.”

Henry’nin yüzünde hiçbir mimik yoktu. “Bu nedenle mi geldin?”

“Evet. Arundel ya da piskopos olan kardeşimle konuşmak istiyorum. Ama sonra düşündüm ki sen... yani biz beraber büyüdük, değil mi?”

Henry hafifçe omuzlarını silkti ve söylediklerini onaylar gibi başını salladı. Haklı, diye düşündü Robin. İkisi çocukken, Kara Prens öldükten sonra, Richard’ın eşliğinde epey zaman geçirmişlerdi. Ama hiçbir zaman birbirlerine güvenmemişlerdi. Robin, küçük Tom Mowbray’in bir zamanlar Richard’ın söyle-

diklerine göre hareket ettiğini ve Henry'le ilgili yaptığı şakalara içten kahkahalar attığını tahmin ediyordu.

"Açık olmak istiyorum Henry!" dedi ciddi bir ifadeyle. "İskoçya seferinden beri, hayır... Babana yapılan entrikadan beri huzursuzum."

Henry bir kaşını yukarıya kaldırdı. "Ah, öyle mi?"

"Evet." Nottingham üzgünce başını salladı. "Kral... felakete doğru gidiyor."

Sen de gemi batmadan önce gemiyi terk etmek istiyorsun, dedi Robin kendi kendine.

"Beni ilkbaharda Fransa'ya gönderdi," diye devam etti Mowbray. Aniden sessizce gülümsedi. "Fransa Kralı deli. Demek istediğim... Richard için de deli diyorlar ama Kral Charles bir başka. Akli gidip geliyor. Ara sıra tamamen deliriyor. Sonra düzeliyor, haftalar, aylar sonra tamamen normal oluyor. Ama dengersiz biri. Fransa da dengersiz."

Henry başıyla onayladı. Kral Charles'ın delilik nöbetlerini sık sık duymuştu. "O zaman savaşı kazanmamızın tam zamanı, öyle değil mi, Tom?"

"Eh, öyle de denebilir. Ama Richard, Fransa ile barış istiyor."

"Bunu hepimiz istiyoruz."

"Evet. Haklısın." Henry'nin gözlerine baktı. "Ben kendi adıma bunu, İngiltere'ye zarar vermeyecekse istiyorum."

"Evet. Sana katılıyorum."

"Henry..." Mowbray sol elini boynunda ve ensesinde gezdirdi. "Güzel. İşimi kolaylaştırmak için hiçbir neden yok, bunu anlıyorum. Fransa Kralı'na saygı duyuyorum. Ama benim sadakatim İngiltere'ye. Bu durumda bile Kral'a karşı İngiltere'nin tarafında olurum. Arundel ve Gloucester'ın senin tavsiyelerini dinlediklerini biliyorum. Senden, onların tarafında olduğumu söylemeni istiyorum."

Bir an sessizlik oldu. Henry, sağ elinin orta parmağıyla büyük yüzüğüyle oynadı. Daha sonra Mowbray'e tekrar baktı. "Tamamen net olduğunu söylüyorsun. O zaman ben de net olacağım."

Richard'ın emriyle buraya gelmediğini nereden bileyim?"

Mowbray'ın boynunda ağır bir zincir, ucunda da ustaca işlenmiş bir Aziz George kolyesi vardı. Ortasında ejderha sembolü, iki yanında da Nottingham'ın amblemi olan, geniş, oval bir kolyeydi bu. Adam, kolyesini sol eline aldı ve sağ elini kaldırdı. "Şerefim ve ismim üzerine yemin ederim ki Kral'ın haberi olmadan buradayım. Ve yalan söylüyorsam, Tanrı beni cüzzamla cezalandırsın, ruhumu azap içinde bıraksın."

Ellerini indirdi.

Henry gülümsedi. "Tamam Tom. Anlıyorum. Ve eminim bu adımı atman kolay olmamıştır."

"Hayır, gerçekten kolay değildi."

"Saray konsey lordlarına kararını bildireceğim. Senin desteğine ne kadar güvenebilirler?"

"Tamamen."

"Richard onun yanından ayrıldığını biliyor mu?"

"Evet."

"O zaman kendine iyi bir koruma bul," diye tavsiye etti Robin. İlk kez konuşmuştu ve Mowbray ona şaşkınlıkla baktı. Daha sonra yavaşça başıyla onayladı.

"Bunu henüz düşünmemiştim."

"Biliyorum, çok geç olduğunda bir işe yaramaz."

"Ne demek istediğinizi biliyorum efendim. İyi bir tavsiye."

"Londra'da mı kalacaksın?" diye sordu John.

"Evet." Mowbray gülümsedi. "Vilayette az sayıda muhalefet var."

"Lordlarla konuşurum, iletişimde kalırız," diye söz verdi Henry.

Mowbray vedalaştı. Hafiflemiş görünüyordu ve gitmeden önce mutlu bir tebessümle reverans yaptı.

"Demek buymuş," diye mırıldandı John. "Demek onu ke-derlendiren şey buymuş."

"Beni önceden uyarmalıydın," dedi Henry yüzünü ekşite-rek.

John omuzlarını silkti. "Ciddi olduğunu düşünseydim yapardım."

"Hm. Görüş değişikliği, saray konseyi için umulmadık bir destek anlamına geliyor. Hiç fena değil."

John bardağını Robin'e doğru kaldırdı. "Sen pek etkilenmedin, öyle değil mi?"

Robin başını iki yana salladı. "Emin değilim. Dikkatli olmakta fayda var." Nottingham Kontu Thomas Mowbray'le ne alıp veremediği olduğunu uzun zamandır kendine soruyordu. Robin'in St. Bartholomaeus'daki araştırmalarında, Blanche'i Westminster'dan oradaki hastaneye getirenin Mowbray olduğu ortaya çıkmıştı. Gerçek bir şövalyelik gösterisi miydi, yoksa salt insanlık mıydı? Robin teşekkür olarak onun güvenliği adına tavsiye bulunmuştu. Kendini buna sorumlu hissediyordu. Ama yine de ona güvenemiyordu.

"Bence, onun asıl sorunu kıskançlık. Oxford, Kral'ın isteklerini yerine getirerek onun yerini aldı ve Mowbray ikinci kişi olmaktan pek haz etmiyor. Karşı tarafla iş birliği yapmayı tercih ediyor."

Henry ona düşünceli gözlerle baktı. "Evet. Bu her şeyi açıklıyor. Peki, sana göre ne yapmam gerekiyor?"

"Teklifini geri çevirme. Çok değerli. Ama ona güvenme."

John gülümsedi. "Sanki babam burada gibi."

Robin başını iki yana salladı. "Mowbury bir fırsatçı. Ve zamanı geldiğinde..."

Kapı açıldı ve Edward sessizce içeriye girdi.

Henry iç çekti ve istemeyerek alnını buruşturdu. "Sağır mısın? Ben ne dedim?"

Edward pişman bir şekilde eğildi, yüzünde belirsiz bir ifade vardı. "Affedersiniz, Lordum. Ama Monmouth'tan bir elçi geldi."

Henry ayağa kalktı. "Mary... Tamam Edward. Onu içeriye gönder. Ve sonra yatmaya git, çok geç oldu."

Edward tekrar eğildi ve elçiyi içeriye gönderdi.

Lancaster'ın amblemini taşıyan kirli, aşınmış pantolonlu yaşlı bir adam geldi. Solgun bir görünüşü vardı. Robin, Henry'nin önünde eğilirken adamın gülümsediğini gördü.

"Bir oğlunuz oldu Lordum ve Leydi Mary de iyi."

Henry ona doğru ikl adım attı ve onu omuzlarından tuttu. "Bir oğlan mı?"

"Evet Lordum."

"Peki, sağlıklı mı?"

"O kadar güçlü ağlıyor ki neredeyse kalenin duvarları titriyor Lordum."

Henry gülümsedi. "Peki, Mary iyi mi?"

"Endişe etmeyin. Doğum biraz zorluydu. Neredeyse tüm gün sürdü. Ama Dr. Raleigh iyi olduğundan emin. Ve size selamlarını gönderdi."

"Tanrı seni korusun Mary," diye mırıldandı Henry. "Tanrı seni ve oğlumu korusun. Ne zaman oldu?"

"Dün gece Lordum."

"O zaman bir şeytan gibi at kullanmışsın."

Elçi hafifçe gülümsedi. Gözlerinin etrafında binlerce küçük kırışıklık görüldü. "Ne şans ki sizin atlarınızdan biri Lordum."

"Aşağı in, bir şeyler ye ve iç. Yarın sabah erkenden paranı almak için yanıma gel."

Elçi gittiğinde, arkasını döndü ve Robin'le John'un tebriklerini kabul etti.

John onunla kucaklaştı, sırtına güçlü bir şekilde vurdu. "Tebrikler kardeşim. Aynı şövalyelik zamanındaki gibi. Tanrı yeğenimi ve harika leydini korusun. Oğlun da senin gibi biri olursa İngiltere'ye mutluluk getirecektir."

Henry'nin gözleri parlıyordu. "Teşekkürler John."

Robin iki kardeşi mutlu bir gülümsemeyle izledi. Daha sonra Lancaster'a anlatmak için yüzlerini hafızasına kazıdı. Sonra yanındaki genç babayla kucaklaştı. "Tebrikler ve Tanrı yanınızda olsun Henry."

Henry hislerine hâkim olmaya çalışıyordu. "Sanırım... bir şeyler içmem gerekiyor."

Bardağını doldurdular ve ona eşlik ettiler.

John bardağını kaldırdı. “Beyler, Lancaster Hanesi’nin gelecekteki mirasçısının sağlığı ve mutluluğuna.” John babası gibi, diye düşündü Robin. Kudret oyunları konusunda hırslıydı ve büyüleniyordu ama ona ait olmayana tamah etmezdi. Bulunduğu noktadaki şansları değerlendirecek kadar hayal gücü vardı.

“Peki, ismi ne olacak?” diye sordu John.

Henry kısa bir süre düşündü. “Hm, sanırım... Henry.”

John gözlerini devirdi. “Herkes onu senden ayırmak için zavallı çocuğa Harry der.”

“Ama iyi bir isim.”

“Evet,” diye doğruladı Robin. “Lancasterlı Henry iyi bir isim. Ben de öyle düşünüyorum.”

“Monmouthlu Henry,” dedi Henry, sanki lafın tadına bakmış gibi.

“Monmouthlu Henry,” diye tekrarladı John. “Bu kulağa nasıl geliyor Robin?”

Robin yavaşça başıyla onayladı. “Ateş ve kılıç gibi,” diye mırıldandı.

Henry ona dik dik baktı. “Daha bir günlük,” diye itiraz etti koruma içgüdüsüyle.

Robin bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ama doğduğunda, cennetten yıldızlar düştü.”

Bölüm 45

Radcot Köprüsü, Aralık 1387

Yağmurlu, soğuk bir aralık sabahıydı ve yoğun sis, Themse nehrinin üzerine çökmüştü. Su görülmüyordu, üstünü sadece beyaz bir buhar kaplamıştı. Şövalyelerin ısıldayan zırhda küçük damlalar oluşuyordu, göğüs zırhlarında ve dizliklerinde tıpkı inci gibi parlıyorlardı. Rüzgâr yoktu, bayraklar kımıldamıyordu.

“Böylesi kahrolası bir günde nasıl savaşılr ki?” diye bağırdı Guy Dunbar. “Ancak düşman seni yakaladığında onu fark edersin!”

“Bu onlar için de geçerli,” diye itiraz etti ikiz kardeşi.

“Sessiz olun,” diye uyardı Robin. “Yaklaşıyorlar.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?” diye sordu gerilmiş olan Mowbray. “Hiçbir şey göremiyorum.”

“O zaman kulaklarını aç.”

Mowbray kulak kabarttı ve herkes sessizlikte yankılanan dizgin ve kılıç şıkırtılarını, atların nal seslerini duydu.

Siste uzağı seçebilmek zordu. Henry gözlerini kapadı ve duyduğu şeye odaklanmaya çalıştı. Sonra başıyla onayladı. “Oxford ilerliyor.”

“Demek ki amcan Gloucester’ın arkadan yaklaştığını biliyor,” dedi Mowbray. “Yoksa uzaklaşırdı. Oxford bir kahraman değil.”

Robin, Henry, Mowbray ve diğerleri şövalyelerini ve okçularını etraflarında topladılar, birlikler haline getirdiler ve ilerlediler. Kral’ın Galli ve Cheshireli okçularını komuta eden en güvendiği sağ koluyla savaşıacaklardı. Daha doğrusu Kral Richard’la savaşıyorlardı. Lancaster burada olanları öğrendiğinde,

İspanya'da tek bir an bile huzur bulamayacak, diye düşündü Robin. Orada olmasına rağmen olanlara kendi bile inanamıyordu.

Henry'nin öngördüğü gibi hâkim Kral'ın lehine karar verdi. Arundel, Gloucester ve meclisin diğer üyelerini hain olarak adlandırılmasa da ama hıyanet kelimesi satır aralarında geçiyordu. Elbette bu bir sır olarak kalacaktı. Richard Kasım ayında Londra'ya geri döndüğünde, kimse kararın çıktığını bilmiyordu. Babasının haber kaynaklarına sahip olan Henry dışında. Casusu ona manifestonun bir kopyasını getirdiğinde, kimseye fark ettirmeden bir kriz masası oluşturdu. Robin'in de tavsiyesi üzerine, kendilerini yine kaledede, tutuklanmış bir halde bulmadan önce zamanında müdahale etmeye karar verdiler. Saray konseyi resmi görev süresini doldurmandan bir gün önce, Arundel, Gloucester ve Warwick, Westminster'daki Kral'ı ziyaret ettiler ve ona, en yakın beş adamının, üstelik Oxford başta olmak üzere, hainlikle suçlandığına dair bir belge sundular. Kral önce taleplerini kabul etmiş gibi görünüyordu. Onları görevlerinden aldı ve tutuklattı. Londralıların desteğini kaybetmişti, birçoğu gücünü yitirdiğini düşünüyordu. Gerçekte Kral zaman kazanıyordu. Şubat başlangıcı düzenlediği parlamentoda tüm bakanlarına ve arkadaşlarına yapılan suçlamaların dinleneceğini taahhüt etti. Ve bu sırada, Oxford'la ordusunun ona güç kazandırmak adına çoktan gelmiş olmasını ve onu çocuk yerine koyan insanlardan kurtaracağını umuyordu. Ancak bu olmadan önce, Henry ve Mowbray destekçisi olan Lordlar, Oxford'a karşı küçük bir ordu kurdu. Yapabilecekleri tek şey buydu. Kral ilk olarak silahlarla karşılık vermeyi uygun gördü. Lancaster İspanya'dan döndüğünde ve İngiltere'yi uzun süredir engellemeye çalıştığı bir iç savaşın içinde bulduğunda, tüm saavunmalarına rağmen bunu ona anlatmaya karar verdi Robin.

Galler askerleri, hayalet ordu gibi sisin içinden çıktılar. Robin dürbünü indirdi ve kılıcını çekti. "İngiltere ve Aziz George için," diye mırıldandı.

Tuhaf, hatta neredeyse sıkıcı bir savaştı. Oxford'un niyeti, Kral'ın düşmanlarına Radcot şehri yakınlarındaki açık alanda saldırmak değildi. Henry'nin ordusuyla nehir kenarında karşılaştığında zor durumda kalmıştı. Gloucester ise kuzeybatıda, geri dönüş yolunu kesmişti. Oxford, Galli şövalyelerinin ve okçularının azınlıkta olduğunu gördüğünde kaçmaya çalıştı. Orduları yoğun sis yüzünden kaçtığını uzun süre fark etmedi ve lidersiz de olsalar amansızca savaştılar.

Robin en büyük kurbanların bu tarz çatışmalarda verildiğini biliyordu. Bu, kan dökmenin en ağır şekliydi. Henry'nin yanında kaldı, savaşla ilgilenmiyordu, sadece onu korumakla ilgileniyordu. Gerçekte Henry'nin korumaya ihtiyacı yoktu. Neredeyse oyun oynar gibi savaşıyordu ve çok becerikliydi. Ama Robin yirmi yıldır yaptığı şeyden vazgeçemiyordu. Onun yanında kaldı ve Lancaster Hanesi'nin başarısını seyretti.

Kıyıya yaklaştıklarında savaş daha da şiddetlendi. Galler askerleri acımasızdı ve sayıları tükenmek bilmiyordu. Crispin Hemmings'in yardımı ihtiyacı vardı, Pollux'ın sırtındaki Robin birkaç metre sağa doğru ilerledi. Şövalyesine musallat olan Galli askeri etkisiz hale getirmesi, sadece birkaç saniye sürmüştü ama atıyla geri döndüğünde Henry ortalıktan kaybolmuştu. Robin lanet etti ve atını onu bulabileceğini umduğu yöne doğru sürdü. Zemin çamurluydu; toynaklar kıyıdaki çimleri ezmişlerdi. Pollux arada bir kayıyordu. Önünde iki asker ölümcül bir mücadeleye içindeydi, ikisi de diğerinin vücuduna hançerini saplamıştı. Robin etraflarında döndü ve kılıçlarını Henry doğrultmuş iki şövalye gördü. Biri Henry'yi hızla kılıç mücadelesinin içine sokan Fitzroy'du. Diğer iki atın çevresinden dolandı ve mücadelenin sonuçlanmasını beklemek yerine, Henry'ye sağdan saldırdı. Robin hanedan armasına bakmaya gerek duymadı, onu tanıdı. Pollux'ı diğer atların arasından geçirdi ve Mortimer'ın kılıç hamlesini engelledi. Coşkuluydu, aynı zamanda soğukkanlı ve rahattı. *Sonunda. Sonunda o gün gelmişti. Demek ki şimdi, burada her şey bitecekti.* Mortimer'ı Henry'den uzaklaşmaya

zorladı ve mücadeleyi onun başlatmasını bekledi. Mortimer atını sağa sola döndürüyordu, kendisine daha fazla yer açabilmek için, diye düşündü Robin. Ama aniden iki ayağıyla atının yanlarını vurdu ve Mortimer dörtmala sisin içinde kayboldu. Robin o kadar şaşkıncı ki bir an tepki veremedi, sonra takip etmek istedi. Ama göz ucuyla Henry'nin üç kişiyle mücadele ettiğini gördü. Lanet etti ve yardım etmeye gitti. Mortimer'ı bir kez daha görmeden savaşı kazandılar.

★

“O kadar isteyerek yapardım ki. Tanrı aşkına, daha ne kadar beklemem gerekiyor? Oh, Blanche, bana inanmıyorsun. Küçük kız kardeşim Isabella'nın ruhu üstüne yemin ederim ki onu öldürmek istedim.”

Blanche başını iki yana salladı ve Robin'in alnına düşen saçlarını kenara itti “Saçmalama, tabii ki sana inanıyorum.”

Kale sessizdi. Robin'in adamları hâlâ Oxford'daydı ve Burton'da kalan şövalyelerle yardımcıları, leydilerle birlikte şahin avındaydılar. Dışarısı soğuk ve rüzgırlıydı ama kuruydu. Av ve yatakta zaman geçirmek için ideal bir gündü. Robin ve Blanche bu riski göze almaya karar verdi.

“Belki de böylesi daha iyi olmuştur,” dedi Blanche düşünceli gözlerle. “Kim bilir, belki o seni öldürürdü.”

“Aman Tanrım, bana hâlâ öfkeli ve şimdi de hakaret ediyor...”

“Robin seni kocamı öldürmen için yollamadın? Bu oldukça çirkin olurdu.”

“Hayır, biliyorum. Öyle olmasına rağmen.”

“Peki, nerede olduğunu biliyor musun?”

“Fransa'da. Oxford'la beraber kaçtı.”

Blanche gülümsedi. “Fransa çok uzak. Bu da bu altın kafesten çıkabileceğim ve Londra'ya gidip çocuğumu alabileceğim anlamına geliyor.”

“Parlamentodan sonraya kadar bekle, Blanche. Lütfen.”

“Ama neden? Kral'ın yapabileceği hiçbir şey yok. Artık her şey konseyin merhametine bağlı.”

“Ama durum güvenilir değil. Gloucester’ın ne planladığını bilmiyorum. Tahtta gözü varsa...”

“Sen de diğer tüm Lancastercılar gibi, kılını bile kıprdatmadan Lancaster hanesinin nasıl çöktüğünü izlemeyecek misin?”

Robin başını iki yana salladı. “Richard Kral. Tacın başkasına verilmesini gerektirecek bir neden yok.”

“Her ne olursa olsun, Richard’ın dalkavuklarını zor günler bekliyor.”

“Evet. Mortimer’a sürgünde kalması için akıl vermiş olmaları.”

“Bu hiç hoşuna gitmeyecek. Fransa’da ne parası ne de arkadaşları var.”

“Bunu kullanacağız. Böylelikle ondan ayrılacaksın.”

“Nasıl?”

“Bana bırak.” Sorun sadece paraydı. Sahte evraklar düzenletirmeliydi. Sahte belgenin iyisi pahalıydı ama önemliydi. Chaucer ona Londra’da bunu kimin yapacağını söylemişti. Chaucer, yasal ya da yasa dışı olarak para kazanan herkesi tanıyordu. Daha sonra Meryem Ana kilisesinin ihsanını kazanabilmek için cömert bir bağışta bulunacaktı. Ve Mortimer’ı bulacak, ona zorluk çıkarmaması için para teklif edecekti. Robin Mortimer’ın parayı kabul edecek kadar çaresiz olacağına emindi. Blanche’i ondan satın alacaktı. Ama bunu ona söylemeyecekti. Aceleyle yapmış olduğu evliliği yüzünden zaten yeterince acı çekmişti ve Robin, Blanche’in kendisini tekrar aşağılanmış hissetmemesi için her bedeli ödeyecekti.

“Ne zaman geri döneceksin?”

“Ertesi sabah.”

Blanche iç çekti. Sonra düşünceli gözlerle alt dudağını ısırıldı. “Biliyor musun, sanırım sana eşlik edeceğim.”

“Bu hiç iyi bir fikir değil. Biz bir arazide kamp kuruyoruz.”

“Siz Londra’ya doğru yola koyulana kadar Oxford’daki teyzem Joyce’a gideceğim. Ve sonra sizinle gelirim. Burada saklanmak bana acı veriyor, üstelik saklayacak bir nedenim olmasına rağmen. Sürekli böyle korkarak yaşayamam.”

“Ama parlamento...”

“Tanrı aşkına, parlamento umurumda değil! Orada benim gibi insanlar olduğu için Londra’ya geri dönmek istiyorum. Burada kitaplarının ve rutin yaşamının içinde tıklıp kaldım. Diri diri mezara girmeye niyetim yok!”

Robin gülümsedi. Güneylilere has mizacı ortaya çıktığında hoşuna gidiyordu. Çok güçlüydü ve bir o kadar da yaşam doluydu. Özellikle böyle bir kadın bulduğu için mutluydu.

“Sen nasıl istersen.”

Blanche, Robin’in göğsüne dokundu ve boynunu öptü. “Gerçekten boşanabileceğimizi düşünüyor musun?”

“Evet, buna gerçekten inanıyorum.” Onu kendine doğru çekti. “Papaz kabul ederse, benimle evlenecek misin?”

Blanche yere baktı ve hemen cevap vermedi.

Robin şaşkındı. “Blanche?”

“Oğluma, kendi oğullarına olduğu gibi davranacak mısın?”

“Evet.”

“Gerçekten mi? En ufak bir tereddüt hissetmeden evet mi diyorsun? Senin için nasıl olacağını biliyor musun?”

“Seni rahatlatacaksa yemin ederim. Onu kendi çocuklarımdan ayrı tutmayacağım, babasının günahlarını çekmeyecek. Bunu gerçekten hiç kimsenin oğlu çekmemeli, inan bana, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum. Onun, senin oğlun olduğu kadar benim oğlum olduğumu da göreceksin.”

“Raymond gibi özel bir çocuk değil ve babasının bir kopyası.”

“Biliyorum. Ne yaptığımı bildiğimden emin olabilirsiniz. Başka bir açıdan da bakmalısın. Oğlunun büyükbabası, bana elinden geldiğince babalık yapmaya çalıştı. Dermond’ların soyu kötü değil. Bu suçu onun sırtına yüklemek haksızlık olur. Bunları neden söylüyorum ki... Güven bana ve evlen benimle ya da bana güvenme ve cehenneme git Leydi Blanche.”

Blanche iki eliyle Robin’in saçlarını kavradı ve öptü. “Sizinle evlenmek bana onur verir Burton Kontum”

Robin gülümsedi. “Sanırım boşanma işlemleri en fazla bir yıl sürer.”

Kadın kendisini yatağa attı ve onu yanına çekti. “O kadar bekleyemem.”

Noel’den sonra Oxford’u terk ettiler ve Londra’ya gittiler. Şehir halkı onları sevinçle karşıladı. Belediye başkanı ve şehir konseyi Richard’ın dağıtılmış ordusunun şehre girmesini yasakladı. Kral kuleden kaçış yolları aradı. Canterbury Başpiskoposu aracı oldu ve bir buluşma ayarladı. Beş asil Lord kuledeki toplantıya katıldılar: Henry, amcası Gloucester, genç Mowbray ve Arundel’le Warwick Kontları. Richard’ın saraydaki adamlarına yüklenen suçları hâlâ iddia ettikleri için Londralılar onları *Beş Temyizciler* olarak adlandırıyordu. Herhangi bir tuzağa düşmemek için, beş yüz adamlık güçlü bir orduyla kuleye girdiler.

Kral söz dinler bir konumdaydı. Arkadaşı Oxford’un kayboluşuna o kadar kırılmış görünüyordu ki neredeyse uyuşuk bir şekilde tüm iddiaları doğruladı. Beş Temyizciler onun saray görevine son verdi ve Kraliyet hanesinin yönetimini ele aldılar. Saray mensupları ve çalışanlar kovuldu, çünkü ödenemeyecek kadar çok gider vardı. Saray meclisine karşı gelen tüm yargıçlar uzaklaştırıldı.

Parlamento üç Şubat’ta Westminster’da toplandı. Genç Kral sağında kilisenin Lordları, solunda kodamanlarla tahtında oturuyordu, Lord şansölye tahtın hemen arkasındaki yerine kurulmuştu, avam kamarası da görkemli salondaki tüm boş yerleri doldurmuşlardı. Beş Temyizciler, gizli bir birliğin üyeleri gibi tek sıra halinde karşısında duruyordu. Bir anlamda da öyleler, diye düşündü Robin oturduğu yerden onları izlerken. Kral’ın karşısında sadece bedenlen durmadıklarını herkes görebilirdi. Saray memuru, Richard’ın adamlarından birine iddianameyi okuduğunda kımıldamadan durdular. Sadece bu bile iki saat sürdü ve hıyanetleriyle ilgili suçlamalar o kadar ağırdı ki katılımcıların bazılarının yüzleri kızardı, hatta bazıları ağladı.

Bu sadece parlamentonun başıydı. Her gün sarsıcı açıklama-

lar oldu. İddianamede, Kral'ın dalkavukları, güçlerini artırmak için onun deneyimsizliği ve toyluğunu kullandılar, diye yazıyordu. Kral'ın Fransa ile gizli bir anlaşma yapmasını sağlamak, imparatorluğun çıkarlarını dikkate almamak ve oyunu kuralına göre oynamamak, kısacası hepsi haindi. Bu hainlerden birçoğu, örneğin Waringhamlı Mortimer ve Oxford, ülkeyi tam zamanında terk edecek kadar akıllıydı. Orada olmasalar da suçlu bulundular ve ölüm cezasına çarptırıldılar. Baş davalılardan sadece ikisi hâlâ Londra'daydı, eski belediye başkanı Brembre ve Başhâkim Tresilian. Avam kamarasının da onayıyla Tyborn'a sürüldüler ve orada infaz edildiler.

★

Henry yirmi yaşında olmasına rağmen aşırı yaşlı görünüyordu. Bu mahkeme davaları tenini soldurtmuş ve gözlerini küçültmüştü, birbirine kenetlediği parmaklarına taktığı yüzüklere bakıyordu.

“Onları infaz etmek yanıltı.”

Robin ona katıldı. İkisi de hata yapmıştı ama hain değillerdi. “Yine de amcan Gloucester o kadar da suçsuz değildi. Böylesi iş savaşı çıkmasından daha iyi.”

“Bilmiyorum. Sanki ölümlerine ben sebep olmuşum gibi hissediyorum. Keşke Gloucester ve diğerleriyle iş birliğine girmeseydim.”

“Evet, acı bir durum. Ama bunu engellemek için elinden geleni yaptın Henry.”

Gerçekten yapmıştı. Bu davanın sonucu Henry'nin suçu değildi.

Henry'nin kardeşi John huzursuzca omuzlarını silkti. “Engellenemezdi ve ikisine de yazık olmadı. Bunu atlatmalısın Henry.”

Robin'in, bir zamanlar Savoy Sarayı'nın bulunduğu yerden fazla uzakta olmayan Faringdon'daki evindeydiler. Burayı yeni almıştı ama tam olarak döşenmemişti, bulundukları salonun üzerindeki oturma odası aydınlık ve rahattı. Venedik halıları duvarları kaplıyordu ve şöminede canlı bir ateş yanıyordu.

Henry alevlere bakıyordu ve hiçbir şey söylemiyordu. Robin onun nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. Henry ansızın, bazen devletin refahına hizmet etmenin ne kadar zor olduğunu anlamıştı.

Blanche sessizce içeri girdi ve bir testi şarap getirdi. “Alın, sıcakken için.”

Robin elini okşadı, Blanche giderken Robin’e gülümsedi. Parlamentoyla hiç ilgili değildi, siyaseti kirli buluyordu ve Robin’in evindeki bu gizli toplantılardan hazetmiyordu.

Robin Henry’ye bardağı uzattı. “Evet. Bir de iyi tarafından bakalım.”

“Neymiş o?” diye sordu John ilgiyle.

Henry, Robin’e baktı. “Diğerleri bana az önce söyledi. Hepsi hemfikir. Kral da kabul ediyor. Dermondli Mortimer hain olarak yargılandı, unvanı ve sahip oldukları elinden alındı. Artık yeni Waringham Kontu sensin.”

★

Blanche, Robin’i ateşin önündeki büyük koltukta buldu. Gözyaşlarına boğulmuştu, damlalar sakalında kayboluyordu.

Blanche kucağına oturdu ve başını göğsüne yasladı.

“Henry, giderken bana söyledi. Aptal çocuk senin sevinç çığlıkları atmamana şaşırmış.”

Robin yüzünü Blanche’in elbisesinin yumuşak kumaşına gömdü. “Bu zavallılığım özür dilerim. Conrad bir seferinde benim duygusal bir aptal olduğumu söylemişti. Haklıydı.”

“Bunun olacağını hiç düşünmemiş miydin?”

“Elbette düşünmüştüm, planlamıştım ve ummuştum.”

“Robin, bu senin hakkın. Ben bile Mortimer’ın Fransa’yla yaptığın utanç verici müzakereleri biliyorum.”

“Evet, yaptı. Fransa yurt içinde Kral’a karşı yapılan muhalefeti desteklerlerse onlara Calais’in geri verileceğini vaat etti.”

Bu korkunçtu. Calais İngiltere’nin ekonomi ve askeri gücü adına kıtada köprü görevi görüyordu. Mortimer İngiltere’yi düşmana satmıştı. Ama Robin her şeye rağmen mutluluk hissetmiyordu.

“Bana düşeni almak için kırk yaşında olmam gerekiyormuş. Belki sevinmek için çok uzun süre bekledim.”

Blanche onun saçlarını okşadı. “Ama alıŖacaksın. Birden Waringham Kontu olmak sana çok doğal gelecek. Evinde olacaksın, köle gibi alıŖacaksın ve Mortimer’ın berbat ettiği ekonomiyi düzelteceksin. Bunu severek yapacağın için fark etmeden mutlu ve gururlu olacaksın, artık sürekli babanı ve ödediğin tüm diğer bedelleri düşünmeyeceksin.”

Robin ona bakmadan başıyla onayladı. “Haklısın, öyle olacak.” Yine de korkunç hissediyordu.

“Edgar’a Pollux’ı eyerlemesini söyleyeyim mi? Biraz ata binmek ister misin?”

“Hayır. Blanche’in boynundan öptü. “Seninle yatağa girmek istiyorum.”

Gölümsedi. Blanche, üzgün olduğu zamanlarda Robin’in inzivaya çekilmek yerine kendisine ihtiyaç duyduğunu biliyordu. “Neden merdivenlerden yukarıya çıkalım ki? İnsanlara rahatsız edilmek istemediğimizi söyledim.”

Blanche ayağa kalktı, iki eliyle Robin’in büyük elini tuttu ve onu şöminenin önündeki büyük deri kürke doğru çekti. Robin önüne diz çöktü ve onu soymaya başladı. Blanche’in kulağına baştan ıkarıcı Fransızca sözler söylemesiyle keyiflenen Robin, güldü ve soluk soluğa üzerine doğru eğildi.

★

Parlamento idamlara devam ediyordu. Konsey saray görevlilerinin foyalarını ortaya çıkartıyordu, hainlere karşı yeni suçlamalar ortaya çıkıyordu. Hatta Kral’ın önce öğretmeni, sonra danışmanı olan Sör Simon Burley’yle ilgili bile. Henry, Thomas Mowbray ve diğerleri onun yanındaydılar. Kraliçe Anna, Burley’nin hayatının bağışlanması için Gloucester önünde diz çöktü. Ama nafileydi. Neticede onu urganla işkence çekerek ölmekten kurtardılar ve başı kesilerek öldürüldü. Henry’nin Temyizcilere yapılanlara karşı duyduğu nefret büyüyordu ama konseydeki etkisi büyük olduğundan görevini bırakmamaya

kesin kararlıydı. Mayıs sonunda kanlı meseleler bir son buldu. Kral Richard, Temyizcileri ve aralarında Robin'in de olduğu diğerk güçlü Lordları Kennington'a, bir ziyafet yemeğine davet etti. Herkes birlik ve anlayış içinde olacaktı. Lordlar Kral'a sadakat yeminlerini yenilediler. Tüm parlamento boyunca Kral'ın çocukluğu ve deneyimsizliği, güvendiğı insanların onu kullanması tekrar vurgulanmıştı. Kral kurban olarak değerlendirildi ve kendisi bile bu fikri paylaşıyordu.

Bölüm 46

Waringham, Haziran 1388

Waringham halkı Robin'i, bir savaştan zafer kazanıp eve dönen Kral gibi karşılamıştı. Sağlı sollu köy koluna dizildiler ve ona tezahürat ettiler. Robin attan indi, Pollux'ın yularlarını tutarak onları selamladı.

"Evinize hoş geldiniz Lordum," dedi Peder Gernot ve gözünden akan bir damla yaş sildi. "Tanrı sonunda dualarımızı duydu."

Robin onun yaşlı, buruşmuş elini tuttu. "O zaman ben de sizi hayal kırıklığına uğratmamak için dua edeceğim."

"Uğratmayacaksın Robin, evlat endişe etme."

Oswin, Raymond, Blanche ve Robin'in şövalyelerinden beşi, bir gün önceden kaleye gitmişlerdi. Aralarında Fitzroy da vardı. Henry onu Radcot Bridge'de esir almıştı ve Robin onun kefareti ödemişti. Bunun üzerine Fitzroy Kral'ın hizmetinden ayrılmayı talep etmişti ve Robin'e sadakat yemini etmişti.

Robin kaleyi iyi bir durumda buldu. Peter De Gray'ın soğuk eli hâlâ her yerde hissediliyordu. Savunma sistemleri her kuşatmaya karşı dayanıklıydı ve sonunda Robin kalenin hesap defterini eline aldı. Mortimer'ın kâhyasını kovdu ve Fitzroy'a bu konuda güvendi. Fitzroy'un ilk memurluk görevi, Mortimer'ın şahsi eşyalarını paketlemektir. Onları iki elçiyle Mortimer'ın kaçtığı Burgonya Dükü'nün sarayına gönderdi.

Blanche, annesini bir yıldan fazla bir zaman görmeyen oğluna kendisini adarken, Robin haraya gitti. Conrad ve Agnes onu bekliyorlardı.

Agnes onunla kucaklaştı. Tek bir kelime etmediler. Buna gerek de yoktu.

Robin elini Agnes'in karnına koydu. "Demek hamilesin."

"Evet. Sanırım bu son." Agnes otuz dokuz yaşındaydı. Robin onun ellerini tuttu. "Yardıma ihtiyacın olursa... Artık burada kalacağım."

Conrad ona bir bardak bira uzattı. "Peki harayla ne yapacağız?"

Robin birasını içti ve omuzlarını silkti. "Ne mi yapacağız? Size ait. Belki zaman zaman bir yaşındaki atlarla ilgilenmeme izin verirsin?"

"Bu haraya senin elin değdiğinde daha da güzelleşiyor, bunu ikimiz de biliyoruz. On sekiz kısırağımız var, biri şimdi tay doğururken öldü. Sermayemizin olması hiç fena olmaz."

Robin onlara gülümsedi. Agnes ve Conrad'ın sahip olduklarıyla mutlu olduklarını biliyordu. Conrad ona cömertçe Mortimer'in ondan aldığı mal varlığının bir kısmını vermeyi teklif etti.

"Burton'da burayı şahlandıracak üç yaşında kısıraklarım var."

"O zaman onları göndermelerini söyle. Biz de Canterbury'deki hukukçulara gidip oğullarımızın da mutlu olacağı bir anlaşma yapalım."

Robin elini tuttu. "Yaparız. Teşekkürler Conrad."

"Bir şey değil Lordum."

Gülüştüler, bir bardak daha içtiler. Bir süre sonra Steve ve Liz çocuklarıyla birlikte geldi, ardından ahır görevlileri de. Robin yemeğe kaldı.

★

Blanche elbette tamamen haklı çıkmıştı. Vatanına döndükten sonra Robin'in kendini Waringham Kontu olarak hissetmesi zor olmamıştı. Mortimer da Giles gibi mülkünü mahvetmişti ve çok fazla odun kesmişti. Ama Robin'in korktuğundan daha az toprak satmıştı. Burton'daki başarılı yıllar ve iki at yetiştirme çiftliğinden kazanılan gelirler, Robin'e bir servet kazandırmıştı. Bu enkaza yatırım yapması gerektiğini biliyordu ve Waringham en kısa zamanda düzelecekti. Fitzroy'la beraber ilk mahkeme

günü düzenlediler ve yıllar önce Burton'da test ettiği şeyleri yaptı: Köylülere özgürlük verdi ve zorunlu hizmeti kaldırdı. Tımarını küçülttü, kendi tarımı için günlük yevmiyeli işçiler tuttu ve boş topraklarını kiraya verdi. Bunun kısa bir süre için mali bir kayıp olduğunu biliyordu. Ama uzun vadede, daha iyi tarım uygulanmış küçük topraklardan, daha yüksek kira geliri kazanacaktı. Robin köylü ayaklanmasından bu dersi öğrenen tek kişi değildi; birçok toprak sahibi şimdi böyle işletiyordu topraklarını. Elbette köylülerin çocukları, günün birinde eski geleneklere geri dönmekten kaçamayacaklardı, bunun için ilk önce kanunların değişmesi gerekiyordu ama bu yöntem gelecekte başarılı olacaktı.

Oswin burada da nöbetçileri kanatları altına almıştı ve memnun değildi. Birçoğu kaba serserilerdi. Robin, Oswin'i adamları kovması ve yenilerini işe alması konusunda özgür bıraktı. Kalenin iyi korunmasını ve her an savunmaya hazır olmasını istiyordu ama en önemlisi evinde huzur istiyordu. Yanında vahşi adam olmasından hoşlanmıyordu.

Boşanma işlemleri Robin'in korktuğu gibi uzun sürmüştü. Ama Waringham'da Robin ve Blanche'in evlenmemesini kimse önemsemiyordu. Halk güzel leydiyi benimsemişti ve Mortimer'ın eşi gibi Robin'in eşi olarak da kabul etmişlerdi. Kilise farklı düşünse bile bunu skandal olarak görmüyordu.

Robin bir Cumartesi sabahı, haradan kaleye geri dönerken, durumlarının düzelmesinin ne kadar memnuniyet verici olduğunu düşünüyordu ki avluda oğluyla üvey oğlunun yumruk yumruğa kavga ettiklerini gördü. Robin yanlarına gitti, ikisinin de kolunu tuttu ve ayırdı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Çocuklar susmuştu. Mortimer daha büyük bir zarar görmüştü ve Robin oğluna soğuk gözlerle baktı. "Kendinden utanmalısın Raymond. O senden bir yaş küçük ve daha ufak tefek."

"Ama kocaman bir ağzı var!" diye cevap verdi Raymond.

Robin kızarak başını iki yana salladı. "Onur ve saygının ne

demek olduğunu unutuyorsun, tüm bunların onun için ne kadar zor olduğunu da!”

Raymond yüzünü astı ve hiçbir şey söylemedi.

Robin onu bıraktı. “İçeriye git. Daha sonra konuşacağız.”

“Ama ben...”

“İçeriye git dedim Raymond.”

Raymond itiraz etmedi. Yeni kardeşine öfkeli bir bakış attı ve Robin’in eskiden kardeşiyle paylaştığı odasının bulunduğu kale kulesine döndü.

Mortimer gözlerini Robin’den kaçırdı. Başını eğdi ve elinin tersiyle kanayan burnunu sildi.

Robin başparmağı ve işaret parmağıyla çenesini yukarıya kaldırdı. “Bana bak. Hadi, geçti. Benimle ormanda ata binmek ister misin?”

Mortimer başını kurtardı. “Hayır.”

“Tamam, burada da konuşabiliriz.”

“Sizinle konuşmak istemiyorum Fitz-Gervais.”

Robin yüzünü astı. Sürekli aynı noktaya geliyorlardı. Robin babasının karanlık varlığını çocuğun içinde arayacağını düşündüğü için, onunla anlaşılamayacağını sanıyordu ama öyle olmamıştı. Mortimer ondan uzak duruyordu ve kendini ona kapatmamıştı. Sanki, henüz küçükken babasının ona aşıladığı nefretle zehirlenmiş gibiydi. Berbat kaderi yüzünden üzgündü, babasının en azılı düşmanı Waringham’ı ele geçirmişti. Robin’den korkuyordu ve ondan kaçmak istiyordu. Radcot Köprüsü’nde şehit düştüğüne inandığı babasını özliyordu ve Robin’le beraber olduğunu öğrendiği andan beri annesine yokmuş gibi davranıyordu.

“Mortimer, sonsuza kadar öfkeli ve inatçı olamazsın, böyle yaparsan hiç kimse sana yardım edemez. Bu olan bitenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, çünkü aynı şeyler tam olarak benim de başımdan geçti. Ama artık o kadar acı hissetmiyorum, inan bana. Böyle yaparak annenin kalbini de kırıyorsun ...”

“Fahişe...” dedi dişlerini sıkarak sessizce.

Robin yumruklarını sıkı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Mortimer’ı incitmeden Blanche’i koruyamazdı ve bu da oğluyla arasını bozmaması için tek yoldu. Ancak küfürü karşılıksız bırakmamalıydı, Mortimer karşılaştıklarından beri böyle davranıyordu.

Derin bir nefes aldı. “Annene saygı göstereceksin, yoksa benimle sorun yaşarsın, anlaşıldı mı?”

“Sanırım...” Mortimer ayaklarının altındaki çimene dik dik baktı. “Sorun bize kazandırdığınız tek şey zaten. Sizden başka hiçbir şey istemiyorum.”

“Neden böyle diyorsun? Sana ne zaman zarar verdim?”

“Babama zarar verdiniz. Onun onurunu lekelediniz, unvanını ve giysilerini çaldınız, onu tutuklattınız.”

Robin, Mortimer’ın oğluna bu korkunç hikâyeyi anlattığına şaşırdı.

“Ah, çocuğum, ilk önce kimin kimi lekelediğini ve kimin kimden unvanını aldığını bilmiyorsun. Her şeyin daima iki tarafı olduğunu unutmalısın.”

Mortimer omuzlarını silkti. “Artık gidebilir miyim?”

Cehennem dibine git çocuk. “Evet, git.”

Mortimer arkasını döndü ve şimdi demirci olan Matthew’in oğlu Matthew’in asma köprü için büyük, ağır bir zincir yaptığı köprüye doğru yürüdü.

Robin arkasından baktı ve öfkeyle içeriye girdi.

Raymond babasının asık suratını gördü ve gözlerini devirdi. “Başım dertte, değil mi?”

“Duruma göre değişir.”

“Özür dilemeyeceğim.”

“Dilemeyecek misin?”

Raymond tehlikeli ses tonunu işitmişti ve derin bir nefes aldı. “Hayır efendim. Gerçekten bunu yapacağımı sanmıyorum. Kararımdan pişman olsam bile...”

Robin ciddi kalmaya çalıştı. Hafifçe öksürdü ve pencere ke-

narındaki banka oturdu. “Neden tartıştığınızı bana anlatmaya başla bakalım.”

“Her zamanki gibi. Waringham hakkında. Benimle başka hiçbir şey konuşmuyor zaten.

“Ne dedi?”

“Aslında Waringham’ın bize ait olmadığını, ona ait olduğunu. Bizim hırsız olduğumuzu ve Kral tekrar yönetime geçtiğinde bu haksızlığı düzelterek.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Hayır. Daha sonra senin bir hain olarak yargılanmanı sağlayacağını ve sonunda seni asacaklarını söyledi.”

Bu küçük çocuğun babası gibi keskin bir dili var, diye düşündü Robin.

“Ve sen de yeteri kadar şey işittiğini düşündün?”

Raymond başıyla onayladı.

“Bu konuyla ilgili sınırlarına hiç hâkim olamıyorsun Raymond. Ne zaman bunu kesmeyi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Kulenin duvarları çöktüğünde ve Londra’daki tüm fareler öldüğünde.” Bunu bir gülümsemeyle söylemişti ama Robin, iki yıl sonra bile bu olayların hâlâ Raymond’ı rahatsız ettiğini biliyordu.

“Senden küçük olmasına rağmen onu hırpaladın.”

Raymond gönülsüzce onayladı. “Onursuzca, biliyorum. Üzgünüm.”

“Üzgünsen özür dilemelisin.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü bana bir daha kötü şeyler söylememesi için. Beni sadece ağaştırmaya çalışıyor.”

“Çünkü kendini ağaştırmış hissediyor.”

“Hak ediyor ...”

“Oh, oğlum, ne dediğini bilmiyorsun. Kincisin.” Tekrar ayağa kalktı ve oğlunun omzuna ellerini koydu. Raymond ne-redeyse fark ettirmeden omuzlarını silkti. Robin ona şüpheyle

baktı, Raymond'm gömleğinin kurdelasını çözdü ve omuzları açığa çıkacak şekilde geriye doğru sıyırdı. Çizikleri görünce hafifçe ıslık çaldı. "Peder Nicholas sana kızmış olmalı."

Raymond bir adım geri attı ve hızlı hareketlerle gömleğini düzeltti. "Bunu da yeni sınıf arkadaşşıma borçluyum. Peder Nicholas'a ödevimi tek başşıma yapmadığımı, Margery'ye rüşvet verdiğimi söylemiş."

"Peki? Öyle mi?"

"Evet. Ve o beni ispiyonladı. Neden tüm hıncını benden çıkarıyor ki? Ben de onun gibi Waringham'a sahip olamayacağım."

Bu noktada Raymond yanıliyordu. Robin büyük bir adım atıp Burton unvanını ve topraklarını Edward'a vermek için harekete geçmişti bile. Oğlu yetişkin olana kadar onun için Burton'ı yönetecekti ama Edward adil bir Burton Kontu olmalıydı. Ve zamanı geldiğinde de Raymond Waringham'a hükmedecekti. Böylelikle her iki oğlu da köklerinin bulunduğu yerde olacaktı. Vasiyeti böyleydi ama şimdi bunu konuşmanın vakti değildi.

"Raymond, senden Mortimer'a karşı biraz sabırlı olmanı istiyorum. Ondan daha akıllı ve güçlüsün."

"Ama neden?"

"Çünkü bu konuda yardımına ihtiyacım var. Onunla bağ kuramıyorum, bunu reddediyor. Ama sen yapabilirsin ..." Onu iyi yönde etkileyebilirsin, diyecekken, yaşlı Geoffrey'in de ona, Mortimer'la ortak derslere katıldığında aynı şeyi söylediğini anımsadı. "Dinle Raymond, sana bir teklifim var. Derby Kontu'nun hizmetine girmek için yanıp tutuştuğunu biliyorum."

Raymond başşıyla onayladı. "Edward on yaşındayken, gitmesine izin verdim."

"Ama sen kardeşin kadar disiplinli ve söz dinleyen biri değilsin. Senin başka erdemlerin var. On yaş çok erken, kimse oğlunu bu kadar erken eğitime göndermez. Edward bir istisnaydı. Henry ile... yani Derby Kontu'yla, senin onun hizmetine on dört yaşında gireceğın konusunda anlaştım."

“Ne?” Raymond, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle gözlerini açtı.

“Görüyorsun işte!” dedi Robin alnını buruşturarak. “Sözümü nasıl kesersin? Ne zaman kendine hâkim olmayı öğreneceksin?”

“Özür dilerim baba.”

“Devam ediyorum. Mortimer ile ilgilen. Onunla arkadaş olmaya çalış. Onun içinde harika bir çocuk olduğuna eminim. Sadece sabırlı ol ve onun duvarlarını yıkmasını bekle. Onu kazanmayı başardığında, kendine hâkim olduğuna ve azmettiğine ikna olup seni bir yıl erken göndereceğim.”

“Bu mu? Bir şey sorabilir miyim?”

“Evet.”

“Neden onun harika bir çocuk olduğunu düşünüyorsun? Babası gibi olduğunu ikimiz de biliyoruz. Neden bana bunu yaptırıyorsun?”

“Bunu ben yapamıyorum. Ama Mortimer, Blanche’in de oğlu. Ve büyükbabası senin iki büyükbabandan daha onurlu bir adamdı.”

“İki büyükbabam öyleyse... Tamam, peki. Kanımın son damlasına kadar bunun için çalışacağım ama buna rağmen başarılı olamazsam?”

“O zaman şanssızsın demektir.”

Raymond ona baktı ve yavaşça gülümsemeye başladı. “Anlaştık.”

Robin elini uzattı ve oğluyla tokalaştı.

★

Haziran’da, Isaac üç yaşındaki kısıraklarını Burton’dan ve Conrad’la Robin’e sattığı iki atını da Fernbrook’tan getirdi. Eski vatanını tekrar görmek için bir fırsatı vardı ama uzun süre kalmak istemedi.

“Kuzey huzursuz. İskoçlar anlaşma talep edecekler gibi görünüyor,” dedi. “Delifişek Percy orduları büyütüyor.”

Robin daha önce bu rahatsız edici söylentileri duymuştu.

“Umarım Fernbrook sınırın yeterince uzağındadır. Ama Isaac, ya daha tehlikeli olursa...”

“Hepimiz Burton’a kaçacağız, endişe etme.”

Robin başıyla onayladı. “Tamam, o zaman şimdi bana to-runlarımından bahset.”

Isaac’in gözleri parladı. “Korkarım benim gibi görünüyorlar. Soylu yüz hatları yok. Ama sağlıklılar, güçlüler, hatta yürüyorlar.”

Robin Isaac’in endişesini dikkate almadı. Her şey o kadar iyi ki, diye düşündü. “Peki, Anne?”

“O da iyi. Senin gibi çok çalışıyor, çocuklara rağmen atlardan vazgeçemiyor.”

“Peki rüyaları?”

Isaac omuzlarını silkti. “Değişen hiçbir şey yok. Bakire olmadığında geçeceğini düşünmüştü. Sonra ilk çocuktan sonra kesileceğini düşündü. Hamilelik esnasında daha iyiydi. Ama sonra yine başladı.”

Agnes başını iki yana salladı. “Zavallı kuzucuğum. Belki bir çocuk daha yapmalısınız.” Isaac’in mahcubiyetine gülümsedi. “Yemeğe kalacak mısınız?”

Robin kalmak istedi. Evde sevdikleriyle nadiren huzurlu yemek yiyordu. Ama kabul etmedi. Blanche’i evdeki huzursuzlukla tek başına bırakmak istemedi. “Hayır, gitmem gerekiyor. Sen ne diyorsun, Isaac?”

O da ayağa kalktı. “Ben de geliyorum. Yarın görüşürüz Conrad.” Agnes’i yanaklarından öptü, nihayet çekingenliğini üstünden atmıştı.

“Hâlâ burada olman beni şaşırtıyor,” dedi Robin’e, birlikte papaz başının üzerinden geçerken. “Artık her şey düzene girdi ve sonunda İspanya’ya gitmen için hiçbir engel yok diye düşünüyordum.”

“Yapabilecek olsam hemen giderdim.”

“Lancaster’ı özlüyorsun, değil mi?”

Robin başıyla onayladı. “İngiltere onsuz aynı değil. Ama

Henry beni ve ailemi engelliyor.”

“Belki Derby Kontu için bu iyi bir fırsattır ve sen yokken her şeyin üstesinden gelebileceğini anlar.”

Bunu Robin de düşünmüştü. Ama geçen hafta iki günlüğüne Londra’dayken, Henry ondan kalmasını rica etmişti. En azından yılbaşına kadar. Durum daha sakindi ama daha basit değildi. Kraliçe yine düşük yapmıştı ve Gloucester, Kraliçe sağlıklı bir oğlan dünyaya getirene kadar onu mirasçısı olarak ilan etmeye zorluyordu. Son zamanlarda kararsız ve ağırkanlı olan Kral hâlâ tereddüt ediyordu. Ama Henry, Kral’ın Gloucester’in ısrarlarına yenik düşmesinden korkuyordu.

Robin iç çekerek başını iki yana salladı. “Neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Sadece, şimdi gidersem Blanche’in beni asla affetmeyeceğini biliyorum.”

★

Yemeklerini gül bahçesinin üstündeki odada yediler. Burası gün içinde Robin’in çalışma odasıydı, Fitzroy’la toplantı yapıyor, rutin işlerini hallediyor ve yazışmalarla ilgileniyordu veya Canterbury’le Londra’dan gelen konukları ya da elçileri burada karşılıyordu. Ama aynı zamanda birlikte boş vakitlerini geçir-dikleri odaydı.

Raymond, Isaac’i coşkuyla selamladı. “Kısrakları getirdin, öyle değil mi?”

“Doğru.”

“Kaç tane?”

“Beş.”

“Bu harika! Yeğenlerim nasıllar?”

“Mükemmel.”

“Raymond, Isaac’in oturmasına izin ver ve ona bir bardak şarap getir,” diye uyardı Blanche onu.

Raymond Isaac’i bıraktı, duvardaki raftan gümüş bardaklardan birini aldı, doldurdu ve Isaac’e uzatmak istedi ama aniden boylu boyunca yere serildi ve koyu kırmızı şarap yere döküldü.

Raymond ayağa kalktı ve Mortimer’a ifadesiz bir yüzle bak-

tı. “Özür dilerim kardeşim. Ayağına takılmış olmalıyım. Çok sakarım.”

Mortimer alaycı bir yüz ifadesi takındı ve cevap vermedi.

Robin bir an için hâkimiyetini kaybetti ve prensiplerini rafa kaldırdı. Masanın üzerinden uzandı ve Mortimer’a tokat attı. “Yeter! Defol! Kötü huylarından vazgeçene ve kendine hâkim olana kadar salonda yiyeceksin.”

Mortimer hızla ayağa kalktı ve neredeyse koşarak dışarıya çıktı.

Raymond bu arada bardağı tekrar doldurdu ve onu Isaac’e götürdü.

“Teşekkürler evlat.”

Raymond başıyla onayladı ve babasına döndü. “İzin verirsen, ben de aşağıda yiyebilir miyim?”

“Hayır. Bunun için bir neden yok.”

“Ama baba. Anlaşmamızı ihlal ediyorsun. Beni engelliyorsun. Bu hiç adil değil.”

Robin iç çekti. “Peki, o halde git.”

Raymond, Blanche’in önünde elini göğsüne koyarak eğildi ve odadan çıktı.

Blanche hareket etmeksizin yerinde oturuyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Robin elini tuttu. Özür dilerim.”

Blanche tepki göstermedi.

Isaac şarabını içti. “Evet, neden buradan ayrılamadığını anlıyorum.”

★

Mortimer salona gitmemişti. Aç değildi. Kaleden çıkmış, nöbetçilerin sorularına cevap vermeden asma köprünün üzerinden geçmiş, tepeden aşağıya ve Papaz başı boyunca tüm yolu koşmuştu. Bitap düşmüş, nefes nefese ve yan tarafına giren berbat sancılarla haraya varmıştı. Yem ambarına girdi, üst kata tırmandı ve en arka köşeye saklandı. Oradan kendini yere attı ve başını kollarının arasına gömdü.

Merdivenleri usulca çıkan adımları duymamıştı ve bir ses

ona usulca soru sorduğunda irkildi: “Mortimer? Ağlıyor musun?”

Mortimer başını duvara çevirdi. “Git buradan. Beni yalnız bırak Margery.”

Agnes’in kızı daha da yaklaştı. Raymond gibi ondan bir yaş büyüktü ve Mortimer’ı çok küçük yaşlardan beri tanıyordu. Babası ne zaman Agnes’le konuşmaya gitse, Mortimer’ı de yanında götürürdü. Beraber oyun oynamaya başladıklarında Mortimer henüz konuşmaya başlamamıştı bile.

Onun yanına samanlara diz çöktü ve elini tuttu. “Neyin var? Sana kim, ne yaptı?”

Mortimer başını iki yana salladı. Hiçbir şey söyleyemedi ama elini de çekmedi.

Margery ona iyice yanaştı, başını tuttu ve omuzlarına yaslandı. Mortimer pes etti. Hıçkırarak ağlamaya başladı ve gözyaşları Margery’nin elbisesini ıslattı. Margery onu sıkıca tuttu.

“Bana anlatamaz mısınız?”

Mortimer kendini toplamaya çalıştı. Güçsüzlüğünden utanıyordu. Ama Margery’nin dostane sesi sadece gözyaşlarının daha hızlı akmasını sağlıyordu. “Annem... babamın yasını tutmuyor. Fitz-Gervais’le birlik oluyor. Bana ihanet etti. Artık hiç kimsem yok benim.”

“Ben varım. Fitz-Gervais kim?”

“Senin lanet olası hırsız dayın Robin.”

“Aa, böyle söylememlisin Mortimer. Dayım Robin mükemmel bir soyludur. Annem hep böyle diyor.”

“Yanılıyor. Babam iyi bilirdi onun nasıl biri olduğunu.”

Margery şaşkındı. Ve içgüdüsel olarak ona karşı çıkarsa arkadaşına yardım edemeyeceğini hissetti. “Babanı çok özlemiş olmalısın,” diye mırıldandı ve yavaşıca başını okşadı.

Mortimer burnunu çekti. “Hayır! Belki de en kötüsü bu. Öldüğüne seviniyorum bile.”

“Neden?”

“Çünkü ondan hep korktum.”

“Ama neden?”

“Bilmiyorum. Çok sert biriydi.”

Margery sustu. Kendi babası da ona bazen sert davranıyordu. Sık sık. Ama bu, ondan korkmasını gerektirmiyordu. Babasını çok seviyordu ve gerçekten endişeli olduğu zamanlarda annesinden önce ona koşardı.

“Neden annene bu kadar kızgınsın?”

“Babamın sert ve acımasız olmasının sebebi dayındı. O olmasaydı her şey farklı olurdu. Dayın babamdan nefret ettiği gibi benden de nefret ediyor. Ve annem onunla yatıyor!”

Margery derin bir iç çekti. “Mortimer, tüm bu olanları sakince düşünmeliyiz. Bir şeyler doğru değil.”

“Hayır. Artık hiçbir şey doğru değil. Benim için Waringham’da artık yer yok. Waringham şimdi ona ve kahrolası kuzenin Raymond’a ait.”

“Ama Raymond senin arkadaşın olmak için büyük çaba gösteriyor. Dün sana tüm düzensiz fiilleri gösterdi. Bu iyi bir şeydi, öyle değil mi?”

Mortimer sustu. Üvey kardeşi ona yardım ettiğinde ve disiplinli öğretmeninin öfkesine uğramaktan kurtardığında rahatlamıştı ama aynı zamanda onun bu tarz yaşama çabalarından tiksiniyordu.

“Raymond aptalın teki!” diye bağırdı. “Tam kalbinin ortasına hançer saplasam, güler o salak.”

“Mortimer!” dedi Margery, ses tonunun annesine benzediğini fark etmeden. “Biri başkasına yardım ettiği için aptal olmaz. Seni rahatsız eden şey ne?”

Bunu gerçekten anlayamıyordu. İki aydan beri kuzeninin ve eski arkadaşının derslerine katılıyordu. Raymond, Mortimer’a kardeş elini uzatacağının sinyallerini sıklıkla veriyordu. Ama Mortimer o eli geri çeviriyordu.

“Babam onlardan biriyle bir şeyler yaptığımı öğrenirse beni asla affetmez.”

“Bu aptalca. Baban öldü.”

“Ama ona büyük haksızlıklar yaptılar! Babam belki mükemmel değildi ama babamdı. Annemin onu bu kadar çabuk unutmaması utanç verici.”

“Ama unutmadı ki.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

Margery ne demek istediğini tam olarak bilmiyordu. Ama annesiyle Mortimer’ın babasının arasında geçen ve onun da istemeden kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırladı.

“Karına birden karşı neden böyle davranmaya başladı, Mortimer?”

“Benden daha üstün olduğunu düşünüyor.”

“Peki, bunu nereden çıkarıyorsun?”

“Buradaki çevremizi sıkıcı buluyor ”

“Bunu o mu söyledi?”

“Hayır Söylemesine gerek yok. Sürekli kitap okuyor. Vê benimle dalga geçtiğini biliyorum...”

“Sadece şüphesinin. Kendini topla ve ona karşı biraz daha nazik ol.”

“Neden? Onun hayatımdaki rolü bitti. Bir mirasçım var ve erkek kardeşin onun kılıcıyla can verecek. Waringham’ı asla geri alamayacak.”

“Ama o senin karın! Kardeşime karşı kullanabileceğin bir araç değil.”

“Evet. Aynen öyle. Yarın vebadan ölse umrumda olmaz...”

“Mortimer,” diye fısıldadı Margery. “Baban anneni sevmiyordu. Ama dayım seviyor. Sanırım onu çoktan kalbinin baş köşesine koymuş. Baban annene karşı... tıpkı sana olduğu kadar sertti. Senin gibi huzur bulmuş olması utanç verici değil ki?”

“Babam ona karşı daima saygılı ve düşünceliydi. Bunu kendi gözlerimle gördüm.”

“Peki sen görmediğin zamanlarda nasıldı?” diye düşünmeye zorladı onu Margery.

“Ben... bilmiyorum.” Kollarını Margery’nin boynuna doladı. Artık ağlamıyordu ama yüzünü onun omzuna dayamak hoşuna gitmişti.

Raymond sessizce merdivenden yukarıya çıktı. Kapıdaki nöbetçiler ona Mortimer’ın kaleden ayrıldığını söylemişti ve

Raymond da onu aramaya koyulmuştu. Onu samanlıkta bulduğunda rahatladı.

“Mortimer, Tanrı’ya şükür.”

Mortimer kendini topladı ve başını kaldırdı. “Senin burada ne işin var?”

“Seni arıyordum. Bir şeyler yemeliyiz.”

“Neden harika baban ve leydisiyle yemedin?” diye sordu Mortimer yüksek sesle.

“Senin gibi ben de kaçtım,” diye yalan söyledi Raymond.

Margery elleriyle ağzını kapadı ve sessizce güldü. “Size bir şeyler getireyim.”

Ayağa kalktı ve ip merdivene doğru yürüdü.

Raymond ve Mortimer yalnız kaldıklarında birbirlerine kuşuklu gözlerle baktılar.

“Gerçek Waringham Kontu benim babamdı,” dedi Mortimer saldırgan bir tavırla. “Ve babanın beni tokatlamaya ve göndermeye hakkı yoktu. Kale bana ait. Ve topraklar da unvan da.”

Raymond omuzlarını silkti. “Şey, sanırım bu konuda asla hemfikir olamayacağız.”

“Neden beni rahat bırakmıyorsun? Neden sürekli beni takip ediyorsun? Senden tiksindiğimi fark edemiyor musun?”

“Ediyorum, görülmeyecek gibi değil.”

“O zaman?”

“Büyükbabalarımızın yakın arkadaş olduklarını biliyor musun?”

“Aman Tanrım, bu çok iğrenç.”

Raymond hafifçe gülümsedi.

Mortimer öfkeyle alnını buruşturdu. “Ailelerimizin çatışmasına sebep olan kişi senin baban.”

Raymond bunun doğru olmadığını biliyordu ama bunu söylemedi. “Senin baban da melek sayılmazdı.”

“Bunu söylemen için sana ne yaptı?”

“İki dişimi kırdı.”

Mortimer dikkatki gözlerle ona baktı. “Gerçekten mi?”

“Hm. Evet, süt dişlerimi.”

“Ve bunu bana ödetmek istiyorsun, bu yüzden tilki gibi beni takip ediyorsun, değil mi?”

Raymond sabırsızca iç çekti. “Sana hiçbir şey ödetmek istemiyorum. Neden mi? Dinle, senin için tüm bunların zor olduğunu biliyorum ama her şeyin farklı olmasını dileyen bir tek sen değilsin. Bana da hiç kimse, evden, arkadaşlarımdan, atlarımızdan ve alışık olduğum diğer her şeyden uzakta olmayı isteyip istemeyeceğimi sormadı. İnsanların ne dediklerini anlamıyorum. Burada bir yabancıyım ve gerçeği bilmek istiyorsan, evimi özledim. Ve burada benim yaşımdaki tek çocuk sensin!”

Mortimer ona şaşkın gözlerle baktı. Raymond’ın da yalnız olacağını hiç düşünmemişti. “Ama en azından baban var.”

“Senin de annen var.”

“Pah.”

“Bu kıymetli bir şey değil mi? Hiçbir zaman bir anneye sahip olmadığım için bilmiyorum.”

“Ne? Senin annen yok mu?”

Raymond kısa bir süre başını iki yana salladı. “Ben doğduktan hemen sonra ölmüş.”

“Ya...” Bu gerçekten korkunç, diye düşündü Mortimer içinden. Annesi olmasaydı ve zaman zaman ona sığınıp başını sırtına yaslayamayacak olsaydı, babasına duyduğu korkuya nasıl dayanabileceğini ona söylemeyecekti elbette. Ve annesi her zaman çok güzel kokuyordu.

Margery elinde bir sepetle göründü. “Alın bakalım. Arta kalkanlar.”

Sepeti örten kumaş parçasını kaldırdı. Mortimer ve Raymond sepetin içine baktılar ve büyük bir kase lahanalı balık güveci gördüler.

Raymond iç çekti ve gözlerini devirdi. “Şahane. Kaşıkları unutmuşsun Margery.”

“O zaman parmaklarınla yersin ya da aç kalırsın kuzen.”

★

Isaac yemekten sonra Oswin'e hoşgeldin demek ve onunla bir testi Waringham birası içmeye gitmişti. Robin ve Blanche baş başa kalmışlardı. Blanche, hizmetçi tabakları toplayıp dışarı çıkana kadar bekledi.

"Robin, ben Mortimer'ı Londra'ya götüreceğim."

Robin bunun olacağını biliyordu ve korkuyordu. "Ama sana herkese olduğundan daha uzak."

"Artık Waringham'da ve senin çevrende olmasa daha iyi olacak."

Robin bakışlarını eğdi. "Peki, bize ne olacak?"

"Şimdilik gizli sevgililer olarak kalmak zorundayız."

"Hayır. Sekiz senedir öyleyiz, artık buna bir son vermeliyiz. Senin karım olmanı istiyorum. Bunu sen de istiyorsun. Çocuklarımız yüzünden birbirimizden ayrılmamız aptalca olur. Birçok çocuk ebeveynini kaybeder, sen ve ben de kaybettik. Kaybettikleri ebeveynlerinin yerine yeni biri geldiği için şükretmeliler."

"Bu senin görüşün ve mantıken de haklısın. Ama Mortimer rahatsız ve acı çekiyor, burada kaldığı sürece de acı çekecek. Bu nedenle onu buradan götürmeliyim."

"Londra'da nereye?"

"Babam bana Aldgate'te küçük bir ev ve yıllık bir gelir bıraktı. Bizim için yeterli olacaktır."

Aldgate, tabii ki, diye düşündü Robin kıskanarak. Büyük şair Geoffrey Chaucer'le dip dibe. Ama kendine hâkim oldu ve birşey söylemedi. Ayağa kalktı ve açık pencereye doğru yürüdü. Akşam güneşinin portakal rengi ışınları, çimlerin ortasında yoğun bir çalılık halinde duran, yolu çevreleyen, bankın üstüne kaplayan ve kale duvarına tırmanan güllerin üzerine düşüyordu. Robin görüntüyü o kadar beğenmişti ki gözlerini alamadı.

"Ama Londra'da çocukla tek başına yaşayamazsın."

"Neden yaşayamam?"

"Oh, Blanche, Londra'nın nasıl olduğunu biliyorsun. En azından benim evli şövalyelerimden birini ve ailesini al. O zaman koruma altında olursunuz."

“Hayır, teşekkürler, buna gerçekten gerek yok. Sanırım şimdilik tek başımıza olsak daha iyi olur.”

Robin ona doğru döndü ve ona anlayamayan gözlerle baktı. “Beni terk ediyorsun yani.”

Blanche başını yavaşça iki yana salladı. “O kadar basit değil. Ama başka yol bilmiyorum. Tanrı aşkına, Londra sanki Kudüs kadar uzakmış gibi davranıyorsun. Aslında gidecek olan sensin. Sen de Lancaster’ın yanına gideceksin, aylarca senden haber alamayacağım ve yaşayıp yaşamadığını bilemeyeceğim. Bu da senin işine gelecek, korkudan uyuyamayacak olmam hoşuna mı gidecek Robin?”

Blanche bilmişti. İntikam planı tam olarak buydu ama bunu itiraf edemiyordu. “Sevgili Blanche, Lancaster’m yanına gidersem, sana bir şey ödetmek için değil, hizmet yeminim yüzünden gideceğim. Beni eleştirmes ve bana acıklı sahneler yaşatmazsan minnettar olurum.”

Blanche’in siyah gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. “Bana, seninle gözyaşları içerisinde vedalaştığım bir an söyle. Ayrılmayı istemeyen ve bencil davranan sensin! Ve sakın oğlumun iyiliği için yapmak istediği şey için bana hakaret etmeye kalkma...”

Robin tekrar bahçeye baktı. “Hadi artık tartışmayalım.”

“Ah, sen hiçbir zaman tartışmak istemiyorsun!” dedi Blanche sabırsız bir el hareketiyle. “Huzurunun bozulmasını istemezsin.”

Robin birden pencerenin önünden kenara çekildi. “Gel bu raya Blanche.”

“Ne oldu?”

“Gel. Ama sessizce. Şuna bir bak.”

Blanche alnını buruşturarak yerinden kalktı ve onun yanına gitti. Robin pencereye tam olarak yaklaşmasını engelledi ama bahçeyi gösterdi.

Mortimer ve Raymond çimde oturuyordu. Önlerinde büyük, gri bir şahin vardı ve bir kanadı tuhaf bir açıyla duruyordu.

Babası Raymond'a, bundan sonra şahinini paylaşması gerektiğini söylemişti. Mortimer soğuk bir tebessümle reddetmişti. Ve şahin ganimet avından kırık bir kanatla döndüğünde Mortimer gülümsemesini gizlemeye gerek duymamıştı. Robin'in şahin bakıcısı, kuşun kanadının kötü olduğunu ve hiçbir şey yapılamayacağını, onun için kuşu öldürebileceğini söylemişti. Ama Raymond bunu duymak bile istememişti ve kuşun kanadını tedavi etmesi için Agnes Hala'sına götürmüştü. Daha sonra onu odasına almıştı ve taze etlerle beslemişti. Hava sıcak olduğunda onu bir saatliğine bahçeye çıkarıyordu. Gökyüzünü tekrar görebilmesi ve kederlenmemesi için demişti Raymond Robin'e. Mortimer şimdiye kadar şahinin iyileşmesiyle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Ama şimdi Raymond'la birlikte kafa kafaya vermiş kuşun kanadına bakıyordu ve bir süre sonra, Raymond'ın ona uzattığı eldiveni almış ve akşam yemeğini kuşla paylaşmıştı.

İyi iş çıkardın Raymond, dedi Robin içinden gururla. Gerçekten hiç umudum kalmamıştı. Blanche'e parıldayan gözlerle baktı. "Şimdi ne diyorsun?"

"Böyle sırtıman için bir neden göremiyorum diyorum," dedi. Ama kendisi de gülüyordu, kollarını Robin'in boynuna doladı ve güllerin arasındaki sarışın ve siyah kafalara baktı. Huzurlu bir tabloydu. "Bence bu her şeyi değiştirebilir" diye mırıldandı.

"Bizimle biraz daha kalmayı deneyeceksin yani?"

Blanche başıyla onayladı. "Arkadaş olabileceklerine dair en ufak bir umut ışığı varsa onları birbirlerinden ayırmam. Bu... birçok şeyi yoluna sokacaktır."

Robin hafıflemişti. En önemlisi Blanche gitmeyecek diye itiraf etti kendine. Ve gülümseyerek, Raymond'la bunun için bir anlaşma yaptığını Blanche'e söylememenin en iyisi olacağını düşündü.

Robin Isaac'le hiç beklenmedik bir şekilde kuzeye geri döndü, çünkü Delifışek İskoçlara karşı destek istediğine dair bir ha-

ber göndermişti. İskoç birlikleri sınır bölgelerini bir kez daha yerle bir etmişti ve neredeyse Durham'a kadar gelmişlerdi. Robin Burton'a gitti ve elli okçudan oluşan bir ordu oluşturdu. Onlarla ve on şövalyesiyle beraber Delifişek'e katılmaya karar verdi ve Douglas Kontu ekim ortasında Newcastle yakınlarındaki Otterburn'da savaşa girdi. Zalim ve kelimenin tam anlamıyla mantıksız bir katliamdı. Delifişek Douglas'ı öldürdü ama kısa süre sonra tutuklandı. Dunbar ikizlerinin ikisi de aynı anda, aynı yerde şehit düştü; Robin çaresizce, Douglas'ın adamlarının onları baltalarıyla öldürüşünü izlemek zorunda kalmıştı. Ve her şey bittiğinde, kimin kazandığını hiç kimse bilmiyordu. İki ordu da savaş alanında yandı. Robin bir mucize eseri zarar görmedi, Londra'ya kötü haberler götürdü. Gece yarısı Henry'nin evine geldi ve hemen içeriye girdi.

"Ah, Robin, Tanrı dualarımızı duymuş. Delifişek nasıl? Ah, özür dilerim, çok yorgun görünüyorsun. Hadi gel, otur." Henry nöbetçi askere başıyla işaret etti. "Şarap getir. Ve aşçıyı uyandır."

"Emredersiniz Lordum."

Robin minnettar bir şekilde rahat koltuğa oturdu. "Delifişek'i yakaladılar ve Dunbar'a götürdüler."

"Yaralı mıydı?" diye Henry sordu.

"Gördüğüm kadarıyla sadece başında bir çizik vardı. Onu bize geri verecekler. Hele fiyat belli olsun da."

Henry omzunu silktilti. "Northumberland yeterince zengin."

Robin başıyla onayladı. "Henry, bu iş ancak anlaşmayla halledilir. Savaş çok mantıksızdı ve İskoçları geri püskürtemedik. Yeni bir ateşkes gerekiyor."

"Biliyorum."

"Northumberland'la konuşmalısın."

Henry yüzünü ekşitti. "Babam kellemi uçurur."

"Saçmalama!" Robin sustu, çünkü aceleyle uyandırılmış bir hizmetkâr şarap ve soğuk et getirmişti. Hizmetçi Edward değildi. Bu süre içinde Edward şövalye yardımcısı olmuştu.

Tekrar yalnız kaldıklarında devam etti. "Hepimiz Northum-

berland'in nasıl biri olduğunu biliyoruz. Ve baban ondan hiçbir zaman hoşlanmadı ama onu kullanmaktan da hiç vazgeçmedi. İskoçlarla anlaşmak için Northumberland gerekli. Ona ve Neville'a güvenmelisin. Baban geri dönene kadar."

"Evet, sanırım öyle yapmak zorundayım." Henry istekli değildi.

"Buradaki havadisler neler?" dedi Robin uyumamak için.

Henry detaylı bir şekilde anlattı. Beş Temyizcilerin konseyi durmak, dinlenmek bilmiyordu. Tahtın mali durumu neredeyse dengede idi, Fransa ve Burgonya görüşmeleri, hainler olmadan tekrar başlamıştı. Hükümet güvenli ve deneyimli ellerdeydi. Bu arada Arundel'in kardeşi York Başpiskoposu olmuştu ve gelir giderden o sorumluydu. Henry yine de diğer Temyizcilerle ortak bir şeyler yapmaktan hiç haz almıyordu. Warwick'in kararsızlığını eleştiriyordu, Arundel'in niyetlerine güvenmiyordu ama ondan çok amcası Gloucester'in niyetlerine güvenmiyordu. "Ve saygıdeğer Nottingham Kontu Tom Mowbray, sana her zaman duymak istediğin şeyleri söyleyecek. Haklıydın. İşine nasıl geliyorsa öyle davranıyor."

Robin esnedi. "Peki ya Kral?"

"Kral kuzu gibi. Başpiskopos Arundel, Tanrı'nın Kral'ın ruhunu arındırdığına inanıyor. Çok zeki, görevlerini ciddiyet ve özveriyle yapıyor, diğer her şeyi konseye bırakıyor."

"Bu harika."

"Keşke buna inanabilsem Robin."

Robin, Waringham'da kısa bir süre kalabilmişti, çünkü Henry ve hatta Northumberland Kontu, Delifışek'in salıverilmesiyle ilgili görüşmeleri İskoçlarla onun yapmasını rica ettiler. Robin ilk önce tereddüt etti ama Noel'den sonra yola koyuldu. İskoçlar'ın savaş esirlerine İngilizler kadar cömert davrandıklarını sanmıyordu, İngilizler onları rütbelerine göre misafirhanede ağırlıyordu -elbette kapısına bir muhafız dikeyorlardı- ve ava götürüp kutlama yemeğine davet ediyorlardı. İskoçlar için düşman düşmandı ve ellerinden geldiğince ona bunu hissetti-

riyorlardı. Robin, Delifışek'in Dunbar kalesindeki gecelerinin ve gündüzlerinin, o ve Raymond'ın kulede geçirdikleri karanlık zindanla büyük benzerlik göstermesinden korkuyordu. Northumberland'la mali konuları oldukça yüzeysel ve soğuk bir şekilde konuştu. Aralarındaki ilişki hiç değişmemişti. Ama Northumberland, Robin'in, Lancaster'la ilgili İskoç delegeleriyle zekice görüşmeler yaptığını biliyordu. Bu yüzden ona sempati duymaya başlamıştı ve Robin meseleleri gereksiz yere uzatmamak için sınır bölgesine gitti. Buna rağmen, Delifışek'in kefareтини ödeyene kadar haftalar geçmişti. Ve yanılmamıştı. Onu Mart sonunda Dunbar'dan aldığında o kadar zayıftı ki Raymond'ın kıyafetlerini giyebilirdi.

Yarı kör bir şekilde Robin'e gülümsedi. "Benim için geleceğinizi biliyordum Lordum."

Robin düştüğünde onu yakaladı ve onu kaleden çıkarıp atların ve bir aracın beklediği bölgeye taşıdı. "Bana şarap getirin. Ve ona öyle bakmayın. Sadece yorgun ve aç."

Delifışek'le at arabasına bindi ve küçük araç hemen harekete geçti. Robin sınıra mümkün olduğunca çabuk dönmek istiyordu. İskoçların onurlu adamlar olduklarını biliyordu ama güneyli komşuları bazen onurdan uzak olabiliyorlardı. İskoç kurallarına göre, özgürlüğü satın alınmış bir esiri öldürmek ya da ikinci kez satılığa çıkarmak onursuzluk sayılmıyordu. Savaşta İskoçlar İngilizler'den daha merhametsiz oluyordu. Bu nedenle İngilizler onlardan korkuyorlardı. Robin arkasına bakmadan ve zaman kaybetmeden buradan gitmenin akıllıca olacağını düşünüyordu.

Francis Aimhurst, atını aracın yanından sürüyordu ve Robin'e bir bardak uzattı. Delifışek doğruldu ve içti.

Robin bardağı kuru dudaklarından aldı. "Yavaş."

Delifışek gözlerini kapadı, dudaklarını şapırdattı. "Oh, iyi geldi. Babam... iflas mı etti?"

"Hayır. Pahalıydınız ama fiyatınız çok yüksek değildi."

Delifışek sessizce iç çekti ve yan duvara sırtını dayayana ka-

dar doğruldu. “Şükretmeyi bilmeyen biri olduğumu düşünmeyin efendim ama bir yudum İngiliz biranız var mı?”

Robin gülümsedi. “Elbette. Seyyar bir han olduğumuzu söyleyebiliriz.”

Robin bir örtü kaldırdı ve altından küçük bir fıçı, ekmek, kızarmış tavuk ve büyük bir parça koyun peyniri vardı. Delifışek’in gözleri açıldı. Robin bir testi bira doldurdu, arabanın sallanmasından dolayı çok köpürmüştü.

Delifışek onu iki eliyle tuttu ve Robin bileklerindeki kırmızı ip izlerini gördü. Delifışek Robin’in bakışlarını yakaladı, gülümsedi ve yemeğe başladı.

“O kadar da kötü değillerdi, lanet olası İskoçlar!” dedi dolu ağzıyla.

“Ah, tabii...”

“Hayır, gerçekten efendim. Daha kötü olacaklarını düşünmüştüm.”

“Belki de dadınızın korku hikâyelerini fazla ciddiye almışsınızdır.” Delifışek sessizce güldü ve aniden dalgın gözlerle baktı. “Biliyor musunuz...? Çok tuhaf. Bunu tamamen unutmuştum ama şimdi hatırlıyorum. Dadım bana sürekli, eğer söylediklerini yapmazsam, İskoçlar’ın beni almaya geleceğini ve Kral’larının başımı ejderha dişleriyle koparacağını söylerdi.”

“Görüyorsunuz işte.”

“İngiltere’de durumlar nasıl?”

“Pek bir şey yok.”

“Ne kadar zaman geçti?”

“Etrafınıza bakın. İlkbahardayız.”

“Evet. O zaman bir ya da bir buçuk yıl geçmiş olmalı?”

Robin ona baktı. “Hayır hayır, sadece altı ay.”

Delifışek utanarak gülümsedi. “Gece ve soğuk olduğunda, insan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyor.”

Robin onun omzuna vurdu. “İlk seferde çok yemeyin. Uzun. Yeterince uyursanız İngiltere’de uyanmış olurdunuz.”

Delifışek ellerine baktı ve üzgün gözlerle başını salladı.

“Teşekkürler Lordum,” diye mırıldandı. “Size yine borçluyum ve emin olun bunu asla unutmayacağım.”

Robin Delifışek’i minnettarlığa boğulmuş olan babasına Alnwick’e götürdü. Oradan hızla ayrıldı, Burton, Fernbrook, Harley ve Rickdale’e kısa ziyaretlerde bulundu ve tam zamanında Waringham’a at pazarına geri döndü. Conrad’la birlikte eğitim alanında gösterileri yönetti ve potansiyel alıcıların sorularına cevap verdi. Birinci sınıf eğitilmiş safkan atlarla ilgili soruların ardı arkası kesilmedi. Robin son derece memnun bir halde mezattan sonraki geleneksel festival alanına katıldı ve birkaç acı hatırasını anımsadı.

★

Robin o hafta içinde tekrar Londra’ya gitti. Henry’ye mümkün olduğunca çabuk geleceğine dair söz vermişti. Oraya vardığında, Kral’ın Paskalyadan sonraki ikinci Pazar günü onu Windsor’da görmek istediği haberini aldı.

Robin bu durumdan hoşnut değildi. “Benden ne istiyor? Yanımda kılıklı bir refakatçiyle mi gideyim yoksa yalnız mı?”

Henry ona şaşkın gözlerle baktı ve sonra başını iki yana salladı. “Yalnız git. Merak etme. İngiltere’de yine hukuk hâkim ve Kral’ın seni Windsor’da gizlice öldürteceğini düşünmüyorum.”

“Tabii. Ama ne istediğini bilseydim daha iyi olurdu.”

Henry gizliden gizliye eğleniyor gibi görünüyordu. “Homurdanmayı kes. Eğer seni rahatlatacaksa o zaman John’la ben de sana eşlik ederiz.”

Cumartesi akşamüstü, parlayan gün ışığında, Kral’ın genişletmeyi planladığı ama bir türlü yapamadığı güzel Windsor kalesine vardılar. Kraliyetin simgesi olan beyaz geyik amblemlili askerler atlarını aldılar, üniformalı bir uşak onları Kral’ın odasına götürdü. Temyizciler tarafından azaltılmalarına rağmen, Richard hanesinde hâlâ yüksek maliyet gerektirecek kadar çok insan çalışıyordu ve törensel bir atmosfer hâkimdi.

Odacı onları saygıyla karşıladı ve yanına üç şövalye yardımcısı çağırdı. “Duadan bir saat sonra yemek yenilecek beyler, bir gong sesi duyulacak.”

“Açlıktan ölüyorum,” diye mırıldandı Robin’in yanında duran Henry.

Odacı bu fısıltıyı duymuştu ve alnını buruşturarak eğildi. “Korkarım bir ziyafet yemeği olmayacak efendim, Kral Mer-yem Ana gününe riayet eder.”

Henry eğilerek karşılık verdi. “Bunu Lancaster hanesi de ya-pıyor efendim. Cumaları ve Cumartesileri de oruç tutarız.”

Odacı memnun bir şekilde başıyla onayladı. “O zaman şim-di size odalarınıza kadar eşlik etsinler.”

Robin sessiz, koyu renk saçlı bir genci takip etti, önce sarayın yan tarafından ilerlediler, sonra merdivenlerden yukarıya çıkıp pencerelerle aydınlanmış bir koridordan geçtiler. Genç kapıyı açtı ve öne doğru bir adım attı. Pahalı duvar halıları ve cibinlik-leri olan lüks bir odaydı. Pencere altındaki bir sandığın üstünde elbiseler vardı, beyaz ipekten pantolonlar, içlikler ve yelekler.

“Kılıcınızı bana emanet eder misiniz Lordum?” diye sordu şövalye yardımcısı utanarak.”

Robin gözlerini beyaz kıyafetlerin üzerinden ayırdı ve gence baktı. “Bugün günlerden ne?”

“Pazar akşamı Lordum.”

“Tarih olarak kastettim.”

“22 Nisan 1389 efendim.”

Robin’in ağzı bir anda tamamen kurumuştu. Yutkunamı-yordu ve sanki kafa derisi çekiliyormuş gibi hissediyordu. Be-ceriksiz hareketlerle kılıç kemerini çözdü ve onu gence uzattı. “Al. Lord Chamberlain’e söyle, adıma Kral’dan özür dilesin. Yemeğe gelmeyeceğim.”

Genç şaşkınlık belirtisi göstermedi. Resmi bir şekilde reve-rans yaptı. “Siz nasıl isterseniz Lordum.”

Robin masada hazır duran şarabı içmedi, onun yerine su ka-sesinin yanındaki testiden bir yudum su içti. Daha sonra palto-sunu ve hançerini çıkardı ve tapınağa gitti. Bir süre sonra yalnız olmadığını hissetti. Başını kaldırdı. John ondan çok uzakta ola-mayan taş zemine diz çökmüştü. Robin’in bakışlarını hissetti-

ğinde, başını kaldırdı ve hafifçe gülümsedi. Daha sonra başlarını tekrar eğdiler, geceyi dua ederek ve susarak geçirdiler.

Hava aydınlandığında, aralarında Kral'ın da bulunduğu birkaç kişi sabah ibadetine geldi. Dini ayinlerini gerçekleştirdiler, sonra koyu renk saçlı yine genç geldi, şimdi kıyafeti maviydi ve Robin'e banyoya kadar eşlik etti. Mermer lavabo içindeki su buz gibiydi. Robin'in derisi karıncalandı ve uzun zamandır diz çökmekten yorulmuş, sertleşmiş uzuvlarını canlandırdı. Kurulandıktan sonra, genç ona beyaz kıyafetlerden uzattı.

"Hazırsanız, sizi şimdi salona götüreceğim Lordum."

Robin başıyla onayladı. "İsmin ne oğlum?"

"Edward efendim."

"Benim oğlumun adı da Edward. Yaklaşık senin yaşlarında."

"Oğlunuzu tanıyorum efendim. Kılıç düellosu, at yarışı ve diğer yarışmalarda benim en büyük rakibim."

Robin elini çocuğun omzuna koydu. "Senin zamanın da gelecek."

Genç hafifçe eğildi. "Aziz George bana yardım ederse ve Tanrı izin verirse."

Robin başıyla onayladı. "Ben hazırım Edward."

Genç, içinde görkemli salonun bulunduğu sekizgen köşke gitti, Robin bir zamanlar tamamen yetkisiz biri olduğunda burada bulunmuştu. Bugün salon alacakaranlık değildi, aksine yüzlerce kocaman mum salonu aydınlatıyordu ve yuvarlak bir masanın etrafında insanlar oturuyordu. Yirmi iki kişilerdi. Kral Richard, Henry, Arundel ve Warwick, Robin hepsini tanıyordu. İngiltere'nin önde gelen, güçlü şövalyeleri. Sandalyelerin dört tanesi boştu, çünkü sahipleri ya Lancaster Dükü gibi İngiltere'de değildi ya da geçen yıl ölmüş veya şehit düşmüşlerdi. Birinin üzerinde Robin' in amblemi asılıydı: Tek boynuz, şahin, eğrelti otu. Ama amblemin üst köşesine bir şeyler eklenmişti: Mavi bir şerit, tıpkı bir kadının çorap kurdelesine benziyordu. Ve içinde şu sözler yazıyordu: *Honi soit qui mal y pense*.

Robin bir an için duygularına hâkim olamayacağından kork-

ru, bu nedenle babasının aile kitabında anlattığı hikâyeyi hatırladı. Kırk yıl önce, Calais'in düşüşünden sonraydı. Kral Edward, savaştan önce bir yemin etmişti, geri döndükten sonra bir şövalye nişanı oluşturacaktı, imparatorluğunun en iyi ve en güçlü adamlarından bir kardeşlik birliği oluşturacaktı ve hepsini bir masa başına toplayacaktı. Tıpkı bir zaman Kral Arthur'un yaptığı gibi. Calais teslim olduktan sonra, Kral büyük bir kutlama düzenledi. Yemekten sonra dans edildi ve Kral Edward o zamanki sevgilisi, genç, güzel Salisbury Düşesi'yle dansa kalkmıştı, bu Alice'den çok önceydi. Düşes dans esnasında mavi diz kurdelesini kaybetmişti. Kral onu yerden kaldırdı, kendi dizine bağladı, gülüşmelere sert bir şekilde baktı ve gürledi: "Bundan sonra, bu kurdele şövalyeliğin en yüksek sembolü olacak! Hiç kimse gülmeye cüret edemeyecek beyler, çünkü o İngiltere'yi İngiltere yapan her şeyi simgeleyecek. Tekrar evlerinize döndüğünüzde sözlerimi hatırlayın! *Honi soit qui mal y pense!*"

Her şey böyle başlamıştı ve geri dönüşünden sonra Kral, Aziz George gününde nişanı oluşturmuştu. Robin'in babası bundan bahsettiğinde sesini alçaltırdı. Ve şimdi Kral yanına gelmişti, ona ve John'a amblemlerinin bulunduğu yerlerine kadar eşlik etti. Kral kendi kılıcını Robin'e taktı, başına onur başlığı koydu ve brokar kumaştan altın sarısı bir palto giydirdi.

"İngiltere'nin refahı için savaşta da iç savaşta da hizmet ettiğinizi hepimiz biliyoruz Lordum. Silah sanatınız, bilgeliliğiniz ve tüm şövalye erdemleriniz, bize ve diğer tüm genç İngiliz şövalyelerine örnek oldu. Hizmetlerinizi ödüllendirmekte geç kaldık. Bu yüzden bizi affedin ve kardeşliğimize katılın."

Robin, Kral'ın önünde diz çöktü, aslında pek de erdemli ve bilge olduğunu düşünmüyordu. Kısa bir süre Kral'ın sözlerinin uygunsuz, abartılı ve basmakalıp olduğunu hissetti. Ama karşı çıkmadı. Seremoni berbat olurdu ve alaycılığı yüzünden kardeşlikten hemen atılırdı. En iyisi yüzündeki ironik tebessümü saklamaktı. Kral onun elini tuttu. Richard'ın eli hâlâ soğuk ve eskiden olduğu gibi biraz nemliydi ve Kral onu bırakıp John'a

doğru yürüdüğünde, Robin bir hafifleme hissetti.

Robin ve John tam olarak yirmi iki kez diz bağı nişanı yeminini ettiler. Hristiyanlığı ve kutsal kiliseyi savunacaklarına ve koruyacaklarına, kader ne yaşatırsa yaşatsın sadık ve birlik içinde olacaklarına, savaşta ve barışta birbirlerine inanacaklarına dair yemin ettiler.

Westminster'a geri dönmelerinden birkaç hafta sonra Kral Richard beklenmeyen bir adım attı. Temyizcilerin ve bakanlarının önünde, artık danışmanları olmadan da yönetebilecek yaşa geldiğini söyledi. Mahcup bir gülümsemeyle gençlik günahlarını itiraf etti ve Lordlardan kendisine güvenmelerini istedi. Nazik bir şekilde temyizcilerin yönetimine minnettar olduğunu açıkladı.

"Aman Tanrım, ne kadar rahatsız oldum," dedi Henry Robin'e akşam, o ve kardeşi Robin'in evindeyken. "Ondan birkaç ay gencim ve bana ihtiyar bir adammışım gibi davranıyor."

John koltuğuna yaslandı. "Evet. York Başpiskoposu haklı. Richard yeni bir idrak ve tevazu içinde."

Henry yüzünü ekşitti.

"Şüphelerin var, öyle değil mi?" diye sordu kardeşine merakla.

Henry hemen cevap vermedi. Robin'le kısa bir süre bakıştı. "Gerçekten emin değilim. Richard'ın çocuk olduğu gerçeğini es geçemiyorum."

"Eskiden nasıldı. Ben pek şahit olamadım?"

"Kurnazdı. Babama ve diğer lordlara karşı kibar, saygın bir prens numarası oynuyordu ve onların yokken, gizli, kötü yüzünü gösteriyordu."

"Peki, hâlâ böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Gücü tekrar eline geçirebilmek için Lordlara oyun mu oynuyor?"

Henry iç çekti. "Bilmiyorum. Ama her ne olursa olsun buna hakkı var. Kral o; sonsuza kadar bir konseyin arkasına saklanamaz. İşleri eline almanın zamanı geldi. Ve eğer şüphelerimde

yanılıyorsam, geçmişten bir ders çıkarmış demektir, o zaman hâlâ iyi bir kral olmak için şansı var. Aynı babasının oğlu. Bir Plantagenet.”

Babasının oğlu, diye düşündü Robin huzursuzca. Ama ne düşünmesi gerektiğini Henry gibi pek bilmiyordu. Kral Aziz George gününde ona değişmiş gibi gelmişti. Dengeli, kendinden emin görünüyordu, dikkatli bir dinleyici olmuştu, nefreti ve gösteriş merakı şövalye erdemleriyle yer değiştirmişti. Ve hatasını tekrar edecek gibi görünmüyordu. Genç saray soylularını önemli devlet memuriyetlerine atamamış, aksine piskoposları görevlendirmişti. York Başpiskoposu’nun elinden büyük mühürü ve makamı almıştı ama Winchester piskoposuna devretmişti. Robin bunu iyi bir seçim olarak görüyordu. Wykeham, Lancaster’ın dostu değildi ama deneyimli bir devlet adamı.

“O zaman, Kral’ın bu güzel niyetleri konusunda ne kadar ciddi olduğunu yakında göreceğiz,” dedi Robin düşünceli bir ifadeyle.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu John.

“Gerçekten İngiltere’nin iyiliğini istiyorsa, o zaman babanızı vatanına çağıracaktır...”

Bölüm 47

Bordeaux, Eylül 1389

Saçları ağaran ama hâlâ çevik olan Phillip de Sandiérs, Bordeaux kalesinin yüzbaşısıydı. Kalın kaşları şüpheyle yukarıya kalktı. “Peki, kim geldi diyeyim?”

“Waringham Kontu.”

Sandiérs’in kaşları iyice yukarıya kalktı. Görünen o ki bu isim onda pek anımsayamadığı şeyler çağrıştırmıştı. Şaşkınca ve kibar bir şekilde gülümsedi. “Beni takip edin mösyö.”

Lancaster, yıllar önce ağabeyinin yaptığı gibi kalenin aynı kanadında kalıyordu ama çalışma odası olarak güney taraftaki başka bir odayı seçmişti. Robin küçük ön odada durdu ve bekledi. Kapıdaki nöbetçiler onu selamlamak istediler ama o, onlara durmaları için bir işaret yaptı ve kulak kabarttı.

“Waringham Kontu majesteleri,” diye bildirdi Sandiérs.

“Burada ne arıyor?” dedi homurdandı Lancaster Fransızca olarak.

“Söylemedi.”

“Hm. Peki. Onu bir saat beklet ve ona sahip olduğumuz en kötü şarabı ikram et.”

Robin davet edilmeden içeriye girdi. “Beni böyle zalimce cezalandırmadan önce dinlemek istemez misiniz Lordum?”

Lancaster ona inanamayan gözlerle baktı, sonra başını salladı. “Tanrı bilir, sanırım yaşlandım. Bunu yapmayı unuttum!”

Sandiérs şaşkın gözlerle bakarken, Lancaster büyük adımlarla Robin’e doğru yürüdü ve onunla kucaklaştı. Yüzbaşı kafa sallayıp geri çekildi. Soğuk dükün böylesine duygu patlamalarına alışkın değildi.

Lancaster, Robin'in kalkanındaki mavi nişanlı ambleme baktı ve kara gözleri parladı. "Ben olmasam da yemininizi etmişsiniz."

Robin başını salladı. "İkimiz de sizin olmanızı isterdik, John ve ben."

"Aklım hep oradaydı. Bu akşam bunu kutlayacağız. Damadıyla nişanın üç şövalyesi burada, bu bir seromoni için yeterli olacaktır."

"Damadınız mı?"

"John Holland, Kral'ın üvey kardeşi. Ah, Robin, hiçbir şey bilmediğinizi söylemeyin. Pembroke Kontu öldü. Nişan töreninde onun yerini almış olmalısınız. Bunun üzerine kızım Elizabeth John Holland'la evlendi." Gülümsedi. "Böyle olacağı belliydi."

Robin şaşkın gözlerle başını salladı. "Yeni damatlardan oluşan koleksiyonunuz var Lordum?"

"Evet, bu doğru. Ve onları seviyorum. Ama konuşmadan önce, gelişinize içelim."

Kapıyı açtı ve birkaç talimat verdi. Anında Robin'in zırhıyla ilgilenen bir genç içeriye girdi, şarap ve küçük gümüş tabaklarda yiyecek bir şeyler de getirmişti.

Robin Lancaster'ın karşısındaki rahat koltuğa oturdu ve şarabını içti. Geride uzun, zorlu bir deniz yolculuğu bırakmıştı. Ve nasıl karşılanacağını bilememişti. Şimdi tüm gerginliğini atmıştı, zihni rahatlamıştı ve mükemmel şarap onu etkilemişti.

Lancaster bacak bacak üstüne attı. "Uzun zamandan beri cesur bir adam olduğunuzu biliyorum Robin ama büyük bir soğukkanlılıkla karşıma çıkmanızdan etkilendim."

Robin alt dudağını ısırды ve başıyla onayladı. "Benim soğukkanlılığım yanıltıcı. Oğlunuz ve kardeşiniz Temyizcilerden olduğundan, beni astırmanızdan ve Kral'a kafamı göndermenizden korkuyordum."

Lancaster eğlenen gözlerle baktı. "Peki sizi assaydım, urgan boynunuzdayken savunmanız ne olurdu?"

“Kral’ın, sizin tabirinizle engerekler tarafından zehirlendiğini ve İngiltere’yi düşmanların eline teslim ettiğini. İlk silaha saldırının Oxford olduğunu. Ve Henry, konseyde Lancaster’ın gücünü ortaya koymasaydı, kardeşiniz Gloucester’ın tahtı ele geçireceğini. Henry için zor zamanlardı. Tahtı korumak ve merhametsiz parlamentonun kararlarını engellemek için elindeki gücü kullandı. Oğlunuzla gurur duymanız gereken bir sürü neden var. Oğullarınızla. John tüm bu zaman boyunca Henry’nin yanında oldu. Ah, saatlerce oğullarınızı övebilirim.”

Lancaster bir kaşını kaldırdı. “Buna karşı çıkmam. Bir baba başka ne duymak ister ki?”

“Bilmediğiniz başka bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Lancaster başını bir sağa, bir sola eğdi. “İngiltere’deki durum hakkında en son bir hafta önce haber almıştım. Buna rağmen sizin bakış açınızı da merak ediyorum. Henry’nin Kral’a karşı olan ayaklanmaya katılmasını neden desteklediğinizi biliyorum. Ve ikinizin yaptığı şey beni mutsuz etseydi, çoktan haberiniz olurdu. Hayır Robin, bana casuslarımın bildirmediği bir şeyler söyleyin. Gloucester’ın gerçek amacı ne? Oğullarım ne düşünüyorlar? Ah, elbette torunum hakkındaki her şeyi de duymak istiyorum.”

Robin istekli bir şekilde anlattı. Objektif kalmaya çalıştı ama Henry’nin tüm bu zaman içerisinde ne kadar faydalı ve aynı zamanda cesur olduğunu vurgulamaktan kendini alamadı. “Bence Kral’ın hâlâ Kral olmasını onu borçluyuz,” dedi. “Yeğeninizin pozisyonu ve şimdiye kadarki yoluyla ilgili düşünmesini ve yeni bir başlangıç yapabilmesini sağlayan oydu. Ama Richard, Gloucester’dan korkuyor. Ve bu nedenle, sizinle arasında olanları düzeltmek istiyor ve mümkün olduğunca çabuk İngiltere’ye geri dönmenizi rica ediyor.”

Robin, Dük’e Kraliyet mührünün bulunduğu kâğıdı uzattı.

“Peki, siz Kral’ın bunu yazarken dürüst olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Size ne yazdığını okumadım. Henry, Kral’ın şaşırtıcı de-

ğışimine inanmaya çalışıyor. Onu anlıyorum ama ben Kral'ın söylediklerinde dürüst olduğuna inanmıyorum.”

Lancaster ona etraflıca baktı. “Halbuki siz her zaman çabuk inanan biri olmuştunuzdur Robin, bir adamdan en iyisini beklemeye hazırsınızdır.”

Robin başıyla onayladı. “Safılıktan Lordum.”

Lancaster sessizce gülümsedi ve arkasına yaslandı. “Bu üç yılda sizi özledim, hatta riyâkar tevazunuzu da.”

“Kastiya’da neler yaptığınızı bana anlatacak mısınız? İki yıl boyunca planladığımız ve benim gelmeyi başaramadığım savaşı?”

Lancaster ayağa kalktı ve açık pencereye doğru yürüdü. Eylül ayıydı ama Bordeaux’da sonbahara dair hiçbir şey hissedilmiyordu. Gökyüzü masmaviydi ve güneş kalenin duvarları arasından çimlerin üzerine düşüyordu.

“Ne anlatayım Robin? Ben nasıl aldıysam, sizin de İngiltere’de benimle ilgili haberler aldığınıza eminim.”

“Evet, çok şey duyduk. Henüz yeni gitmiştiniz ki Santiago De Compostela’yı aldığınızda ve tüm Galiçya’nın sizi sevinçle karşıladığını duyduk.”

Lancaster arkasını döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve pencere yanındaki duvara yaslanıp gülümsedi. “Aynen öyle oldu. Ben de Aziz Jacob’un, İspanya’daki dini bölünmeyi engellemek için dualarımızı kabul ettiğini ve papaz Bonifaz’la benim egenemenliğim altına gireceğini düşünüyorum.” Sözünü kesti ve omuzlarını silkti. “Şimdi yine kibirli olduğumu söyleyeceksiniz. Tanrının planı benimkiyle bir değildi. Müttefikim Portekiz Kralı güvenilmez olduğunu ispatladı ve ordum Ruhr’da öldü. Hiç ordusu olmayan bir adam ne yapmalıydı?”

“Kızını evlendirmeli...”

“Aynen öyle. Pastile tahtını, kendim ve zavallı Contanca için ele geçirememiştim. Ama kızımız Catalina Kastilya veliahdıyla evlendi. Kastilya Kraliçesi olacak. Kızım Philippa Portekiz Kraliçesi. Daha ne isteyeyim ki? Mirasçılarım Hristiyanlığın en

güçlü iki tahtında oturuyor ve Fransa Kralı en güvendiği müttefikini kaybetti. İngiltere için savaşımız iyi sonuçlandı. Dini bölünmeyi engelleyemedim ama neticede kiliseye ne yapacağını Tanrı daha iyi bilir. İçim rahat Robin. Kastilya tahtını kendim için istemiyordum.”

“Evet, biliyorum. İngiltere’nin güvenliği için istiyordunuz. Ve bunu elde ettiniz de.”

“En azından belli bir oranda.”

Robin gözlerini ovdu. “Yanınızda olmayı isterdim.”

“Evet, biliyorum. Ama Henry’nin size daha çok ihtiyacı vardı.”

Robin derin bir nefes aldı. Bu bir af gibiydi.

“Peki, Kral’ın isteğine uyup benimle vatanınıza gelecek misiniz Lordum? Artık Akitanya dükü olsanız da?”

“Evet, geleceğim. İngiltere’yi özledim. Ve Katherine’i de.” diye ekledi. “Akitanya bir sürebini mazur görecektir. Akitanya’nın her şeyden çok mali desteğe ihtiyacı var. Bununla da ilgilenebilirim.”

Robin ona merakla baktı. “Kastilya tahtındaki payınızı pahalıya sattığınıza dair bir dedikodu duymuştum.”

Lancaster çenesini kaldırdı ve masumane bir mimik yaptı. “Şahsi payımdan vazgeçtiğimde, karşılığının ne olacağını Kastilya Kral’ına sormuştum. Yüz bin pound demişti. Bir an bile tereddüt etmedi. Sence Robin, ne yapmalıydım? Yüz bin pound gerçekten bir Kraliyet serveti gibi.”

Robin’in nefesi kesilmişti. Hayal edebileceğinden çok daha fazla bir paraydı. “Aslında istemediğiniz bir şey için...”

“Neyse ki bunu Juan bilmiyordu. Askeri açıdan bakıldığında, bu savaşta galip gelmek zordu. Ama mali ve hanedan açısından hayallerimin bile üstündeydi.”

Robin gülümsedi. Lancaster’ın uzun soluklu planları meyvelerini verdiği için memnundu.

“Peki, şimdi bana söyle Robin, güzel şair sevgiliniz nasıl?”

“İyi, diye umuyorum. Onu evde gardırobuyla başbaşa bırak-

tım ya da her ne yapıyorsa ama sanırım köklerini araştırmaya koyulmuştur. Annesi Gaskonyalı.”

“Biliyorum. Yine de onu yanınızda getirmenize şaşırdım. Bir kadın için yorucu, tehlikeli bir yolculuk.”

“Siz de eşinizi ve kızlarınızı getirdiniz.”

“Haklısınız. Peki, boşanma nasıl gidiyor?”

Robin yüzünü buruşturdu. “Kötü. Mortimer cömert Burgonya dükünün yanında. Paraya ihtiyacı yok ve benim verdiğim parayı reddediyor.”

“Onun ve Burgonya Dükü’nün evlatlığı hakkında neler bildiğimizi bilse, belki Mortimer daha işbirlikçi olur.”

“Mortimer ve Dük’ün evlatlığıyla ilgili ne biliyoruz?”

“Hm. Dük’ün ölen kız kardeşinin genç kızı. Dayısının sara-yına manastırdan geldi, ziyaret için. Hamile kaldı, şarlatan olan sahte bir doktorun eline düştü ve öldü. Hiç kimse onu hamile bırakının kim olduğunu bilmiyor. Bizim dışımızda.”

“Peki, kanıtımız var mı?”

“Baş rahibesine yazdığı bir mektup. Utanç duyduğu için hiç göndermediği bir günah çıkarma mektubu. Mortimer’ı köşeye sıkıştırmak için yeterli diyebilirim.”

Robin iç çekerek başını iki yana salladı. “Mortimer. Gittiğin her yere mutsuzluk götürüyorsun. Zavallı kız ...”

“Evet. Trajik. Neden bu serseri öldürmemiştiniz ki?”

“Çünkü bana yakışmazdı.”

“O zaman bu işe el atmama izin verin. Size söz veriyorum, Noel’den önce Blanche’le evleneceksiniz.”

“Teşekkür ederim Lordum.”

“Ben de Henry için yaptıklarınıza teşekkür ederim.”

“Hiçbir şey yapmadım ki. Gerçekten yardıma ihtiyacı yoktu. Sadece zaman zaman onayladım. Kendinden emin ve zekiydi, Gloucester’le başa çıkabildi.”

Lancaster derin bir nefes aldı. “Bu çocuğun böyle olması İngiltere ne büyük bir şans! Ne büyük bir mutluluk, Robin.”

★

Akitanya’da iki ay kaldılar. Lord ve Leydi Waringham adı altında oradaki saray topluluğuna skandal olmadan kabul edilmişlerdi ve çok seyahat ediyorlardı. Blanche annesinin, içten ve güneylilere has coşkularıyla ona kucak açan akrabalarını ziyaret etti. O, dayısı Justin’e ait kütüphanede eski, kırılğan parşömenleri incelerken, Robin fıçılarda şarap ve atlar satın aldı. Şaraplar Waringham’ın sıkıcı kilerini dolduracaklardı. Umutlanmak istemiyordu ama Waringham’da bir düğün olması ve görkemli kutlamalar yapılması olasıydı. Atları üreme çiftliği için almıştı. İki kısra ve iki damızlık aygır. Küçük ve coşkuluydular, oranın dağlarının ünlü bozkır atlarının soyundan geliyorlardı. Robin onları çiftliğindeki büyük, güçlü atlar ile çiftleştirmek istiyordu. Eğer umduğu gibi olursa, azametli ama zarif uzuvlara sahip, zırhlı bir adamı uzak yerlere taşıyacak kadar güçlü ve Arap çöl rüzgârı kadar hızlı savaş atları olacaklardı.

Kasım başlangıcında, Lancaster, Constancia, Leofric, Cecilia ve Lancaster’ın İngiliz maiyetiyle birlikte vatanlarına doğru yelken açtılar. Lancaster’ın üç yıl önce ordusuyla yola koyulduğu Plymouth’da indiler. Dük dikkatli adımlarla eşini karaya çıkardı. Eve dönme sevinci o kadar büyüktü ki Robin, Lancaster’ın insanların gözleri önünde Plymouth limanında diz çöküp İngiliz toprağını öpmemek için kendine hâkim olması gerektiğini düşündü.

Kral ve saray konseyinin onları beklediği Reading’e doğru yola çıktılar. Richard amcasını onurlandırmak için, onları, şehrin iki mil ötesinde küçük bir birlikle karşıladı. Kral ve dük atlarından indiler ve birbirlerine doğru yürüdüler. Richard Lancaster diz çökmeden ellerini onun omzuna koydu ve “Yaptığım şeyden dolayı beni affedecek misin amca?” diye mırıldandı.

“Tüm kalbimle Kral’ım.”

Richard gülümsedi ve barış göstergesi olarak amcasının yanaklarından öptü. Lancaster öpücüğe karşılık verdi ve yan yana Reading’e doğru atlarını sürdüler.

★

Konsey toplantısı uyum içinde geçti. Her biri Lancaster'a iyi niyetlerini sundular. Taht ve soylular arasındaki tartışma esnasında orada olmayışı ve parlamentoya katılamayışı ona tamamen yeni bir ün kazandırmıştı. Bu, geçen iki yıl boyunca, hangi tarafta olursa olsun, İngiltere'de bulunan insanların elde edemeyeceği bir tür siyasi lekesizlikti. Lordlar, piskoposlar, Kral, hatta Londra bile bu güçle birleşmeyi istiyordu. Lancaster onlara, dualarına verilmiş bir cevap gibi gelmişti; Kral'ı etkileyebilen bir adamdı, ona iyi niyetli bir danışman olacaktı. Lancaster kaderine gülüyordu ama ona uyum sağlamaya çalışıyordu. Barış tekliflerinden hiçbirini geri çevirmemişti. Kral'ın isteği üzerine Northumberland Kontu'yla bile barıştı. İkisi de öpüşürlerken yüzlerine deve dikenini batmış gibiydiler.

"Sonunda!" diye fısıldadı Canterbury Başpiskoposu, Robin'in kulağına. "Soğuk bir barış ama daha kötü olacağını düşünüyordum."

Robin şaşkındı. Courtenay onunla pek konuşmazdı. "Evet, haklısınız ekselansları. Kuzey İngiltere'nin huzuru için, Lancaster ve Northumberland'in birlik ve beraberlik içinde olmaları gerekir."

"Kuzey'le ilgilisiniz demek ki!"

"Oğlum Burton Kontu'dur."

"Ah evet. Hatırlıyorum. Ama siz güneye geri döndünüz, öyle değil mi?"

"Hm."

"Çok iyi yol kat ettiğinizi itiraf etmek gerek ahır görevlisi."

Robin kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı ve Lancaster'la Northumberland'i izledi. "Size bir soru sorabilir miyim Lordum?"

"Lütfen."

"Hakaret etmeye çalıştığınız kişi ben miyim, yoksa benim vasıtamla Lancaster Kontu mu?"

"Ne tuhaf bir soru bu. Ne o ne de diğeri evlat. Size saldırmam için bir nedenim yok, Lancaster'a saldırmamسا politik bir

intihar olur. Bir kaç gün önce elime geçen bir mektupta, sizin için söylenmiş bir unvan yazıyordu, ona nasıl tepki göstereceğinizi görmek istedim.”

“Mortimer Dermond size mektup mu yazmış?”

Courtenay iç çekti. “Bana ne kadar çok mektup geldiğini hayal dahi edemezsiniz.”

“Sizin adınıza çok üzgünüm.”

Piskopos sessizce gülümsedi. “Dermond, bir entrikanın kurbanı olduğunu yazmış ve ne olursa olsun boşanmayı engellememi istemişti.”

“Ee? Cevap olarak ne yazacaksınız?”

Courtenay onun koluna dokundu. “Cevap yazmayacağım. Deli değilim. Dört gün önce Canterbury’e bir papaz geldi. Yanında bu konuyla ilgili bir mesaj getirmiş.”

Robin başını çevirdi ve ona ilk defa baktı.

“Papaz Bonifaz, beni Mortimer Dermond’la, yani önceki Waringham Kontu’yla Leydi Blanche Greenley arasındaki evliliğin meşru olduğuna dair bilgilendirdi. Ne yazık ki ancak kısa süre önce bulunan belgelere göre, evli çiftin babalarının, ikinci dereceden kuzen oldukları ortaya çıktı. Leydinin onurunun sarılacak olmasına rağmen papaz evliliği geçersiz ilan etti.”

Robin hafiflemiş bir halde gözlerini kapadı. “Peki, bunu bana neden söylüyorsunuz ekselansları?”

“Sevgili Waringham... Ben sadece leydinin onurunu düşünüyorum.”

“Elbette.”

“Onu ve masum oğlunu utançtan korumaya çalıştığınızı anladım.”

“Ve?”

“Sizi evlendirirsem, onun açısından iyi olur diye düşündüm.”

Robin şaşkın ve temkinliydi. “Bunu gerçekten yapacak mısınız?”

Courtenay ciddi bir ifadeyle başıyla onayladı ama gözlerin-

deki kırıksıklıklar biraz derinleştii. “Lancaster Wykeham’e olan kininden vazgeçerse.”

Robin gülümsedi. “Benim gücümü fazla abartıyorsunuz. Teklifiniz hoş ama Leydi Blanche ve ben sessizce Waringham’da evleneceğiz.”

Hâlâ Waringham’da yeni bir ev papazları yoktu. Robin aşırı seçiciydi. Evinde engizisyon mahkemesi destekçisi bir papaz istemiyordu, aksine ona, şövalyelerine ve yardımcılarına saygı gösterecek birini istiyordu. Ruhani bir dayanak istiyordu, ekşi bir surat değil. Mizah anlayışı olmayan bir papazdan daha kötü hiçbir şey yoktu. Horace veya Alcuin’i istiyordu. Ama biri Fernbrook da diğeri ise Burton’daydı ve ikisi de yaşlıydı. Peder Nicholas resmi işlerle uğraşıyordu Ama Gernot olabilirdi. Blanche kabul etti ve yaşlı köy rahibi Robin’in ricasından o kadar çok etkilenmişti ki ilk defa sözcükleri kifayetsiz kalmıştı.

Başpiskopos iç çekti. “Çok yazık. Yine de teklifimi düşünmeliydiniz diye düşünüyorum.”

“İmkânsız. Lancaster’ı kimse etkileyemez, emin olun ben bile yapamam. Ama Lancaster hanesiyle Winchester piskoposu arasında bir anlaşma sallarsanız, size istediğinizi nasıl yapabileceğinizi söylerim.”

“Kulağım sizde.”

“Wykeham’ın bir sekreteri var. Daha önce Wykeham’ın öğrencisiydi. Eğitilmiş, ciddi bir adam. Lionel.”

Courtenay başıyla onayladı. “Wykeham’ın yardımcısı.”

“Gerçekten mi? Halbuki hiç kariyer yapmak istemiyordu?”

“Bunu ben de istememiştim,” dedi başpiskopos. “Ama Tanrının her zaman kendi planları vardır.”

“O evet. Biliyorum. Lionel’i Lancaster’ın oğlu Derby’ye gönderin. Lionel bir zamanlar onun hocasıydı. İkisinin bir uzlaşmaya varacağına eminim.”

“Hm. İkinci nesiller arası bir anlaşma.”

“Hiç anlaşma olmamasından iyidir.”

“Doğru.” Courtenay bir an düşündü. “Güzel. Bu yolu bir

deneyelim. Meyvelerini verirse size bir iyilik borcum olur Waringham.”

Robin gülümsedi.

Chapter 48

Waringham, Aralık 1389

Robin'in planladığı gibi sessiz bir düğün değildi, çünkü Lancaster tüm ailesi ve en sadık maiyetiyle birlikte gelmişti, böylelikle yaklaşık yüz tane beklenmedik misafirleri vardı. Peder Gernot ve aşçı, aşırı gergindi. Robin ve Blanche yeni gelenleri sevinçle karşıladı ve kısa süre sonra soylu misafirler, Robin'in arkadaşları, adamları, hizmetkârları, bir zamanlar Robin'le Agnes'in ve sonra genç Mortimer'ın vaftiz edildiği küçük kilisenin kapısının önünde toplandılar.

Gernot çekingenliğini hızla aştı. Otuz yıldan beri Waringham'daki tüm evli çiftlerin nikâhını o kıymıştı. Fark var mıydı? Nikâhı çabuk kıydı, çünkü çok soğuktu ve hiç kimse büyük bir seramoni beklentisi içinde değil gibi görünüyordu. Ellerini üst üste koydu, onları evlendirdi ve sonunda: "Tanrı evli çifti, çocuklarını ve çocuklarının çocuklarını korusun, amen," dedi.

Salonda gerçekleşen büyük kutlama esnasında, Lancaster Robin'in yanında oturdu ve Robin'in ışıldayan yüzüne güldü. "Âşık genç bir aptal gibi görünüyorsunuz Robin."

"Neden olmasın. Bu günü uzun zamandır bekliyordum," dedi ve karısına hayranlıkla baktı.

"Evet beklediniz. Benim yanımda kalmış olsaydınız, biraz daha beklemek zorunda kalacaktınız."

"Tanrı aşkına neden?"

"Size Londra'da ihtiyacım var."

Robin iç çekti. "Birkaç gün içinde gelirim. Şeref sözü."

Lancaster homurdandı. "Tamam, öyle olsun. Ama evlilik ayı Mayıs'tır. Aralık değil."

“Belki de haklısınız. Düğünü ve vaftizi birlikte kutlayabilir-
dik.”

Lancaster ona şaşkın gözlerle baktı ve sonra gülümsedi. “An-
lıyorum. Aceleniz mecburiyettendi. Sır saklama huyunuz bu-
güne kadar yeterince tepki almıştı.”

“Bunu siz mi söylüyorsunuz...”

Lancaster gülümsedi, Blanche’e kısa bir süre hayranlıkla
baktı ve sonra Raymond birlikte saki hizmeti yapan küçük Mor-
timer’a baktı. İkisi de Henry ve John’un yanından ayrılmıyor-
lardı, bu yüzden misafirlerin çoğunun bardakları boş kalıyordu.

“Çocuğu evlat edinecek misiniz?” diye sordu Lancaster.

Robin başını iki yana salladı. “Babası yaşadığı sürece yap-
mam. Ama Kral vasilik hakkı verdi. Vasiyetimde onun da bir
yeri olacak”

“Peki, onu seviyor musunuz?” diye sordu Lancaster.

Robin bir an tereddüt etti. “Emin eğilim. Bazen çok zor olu-
yor. Onun için de benim için de. Ama o ve Raymond kardeş
gibiler. En önemlisi de bu. Kim bilir, bir erkek kardeşi ya da kız
kardeşi olduğunda daha da yakınlaşırız.”

“Hm. Büyük bir ihtimalle. Babasının hâlâ yaşadığını öğren-
meden önce onun güvenini kazanmaya çalışın.”

“Nasıl bunu öğrenebilir ki?”

Lancaster omuzlarını silktili. “Kral onu geri çağırılmayı düşü-
nebilir.”

Robin huzursuzlanmadı. “Siz ne söylerseniz, Kral onu ya-
par.”

“Şimdilik. Gloucester’dan korkmadığı sürece. Bana ihtiyacı
olduğunu düşündüğü sürece. Ama daha fazla değil. Kral barut
fıçısı gibi Robin ve Mortimer ya da Oxford’u geri çağırırsa fiti-
linin yanması o kadar da uzun sürmez.”

KISIM 5

1397-1399

Bölüm 49

Waringham, Temmuz 1397

“Kendime bunu neden yapıyorum diye soruyorum. Gece-leri uyuyamıyorum ve sadece hastalıkla ölüm var. Onlara bakıp bakmamam hiçbir şeyi değiştirmiyor, ölüyorlar.” Margery’nin sesi umutsuz geliyordu.

Mortimer onun elini tuttu ve onu yumuşak bir şekilde kavradı. “Anlamsız buluyorsan yapma. Annen seni zorlayamaz. O şifacı olabilir, sen değilsin. Ve vebaya karşı herkes gibi onun da eli kolu bağlı.”

Margery o kadar emin değildi. Yavaşça başını iki yana salladı. “Annem vebanın değiştiğini söylüyor. Ve haklı da. Artık her yedi yılda bir alevlenmiyor, birkaç hafta kalıyor, sonra tekrar kayboluyor. Artık önce olduğu kadar güçlü değil. Ve annem üç insanı iyileştirdi.”

“Ama babanı iyileştiremedi. Bu onu çıldırtıyor, bu nedenle kendini işine adıyor ve senden de aynısını yapmanı istiyor.”

Margery cevap vermedi. Biri babasını andığında, her zaman yaptığı gibi sessizce ağlıyordu.

Dört hafta önce veba Waringham’a gelmişti ve Conrad ilk kurbanı olmuştu. “Kendinizi üzmeyin!” demişti ölmeden önce. “Çok yaşlandım, artık zamanı gelmişti.” Buna rağmen hepsi, eşi, çocukları, torunları ve Robin üzülmüyordu.

Mortimer onu böyle görmeye dayanamıyordu. Onu kurumuş bir ağacın altına çekti ve sarıldı. Üstlerinde kuşlar cıvıldıyordu. Orman çimeni ve eğrelti otları etrafı koyu yeşile boyamıştı. Temmuz başlangıcıydı ve hava oldukça sıcaktı.

“Üzgünüm Margery,” diye mırıldandı, çenesini kaldırdı ve

hafifçe dudaklarından öptü. Masum bir öpücüktü. Mortimer, saraydaki tüm genç leydilerin başlarını döndüren ve aşk maceralarıyla anılan Raymond gibi değildi. Mortimer için sadece Margery vardı. Ve Margery de bunu biliyordu.

“Keşke gelmeseydiniz,” dedi Margery.

“Dayın da böyle söylüyor.”

“Haklı, çok tehlikeli. Lord Henry size izin vermemeliydi.”

“Ama eve gelmek istiyorduk. Sizin için endişelendik.”

Mortimer, Raymond ve Edward bir gün önce gelmişlerdi ailelerini, iki küçük kız kardeşlerini sağlıklı bulduklarında rahatlamışlardı. Robin onları hemen tekrar göndermek istemişti. Ama Margery ve en küçük oğlu Conrad’la kalede yaşayan Agnes onu sakinleştirmişlerdi. Dört günden beri yeni vaka yoktu.

Köyde dört-beş kişi daha ölecekti ama yeniden alevleneceğini sanmıyordu.

Margery yatışmıştı. “İşime geri dönmeliyim.”

Mortimer onun elini bıraktı ve iç çekti. “Sen nasıl istersen. Margery...”

“Hm?”

Mortimer eldivenlerini giydi, hafifçe öksürdü ve sonra ona tekrar baktı. “Fransa’yla bir anlaşma imzaladığınızı biliyorsun ama Lord Henry tekrar savaşa gidecek. Friesland’a veya ona benzer bir yere. Her halükârda Raymond ve ben de gideceğiz. Dayın izin verirse. Önce seninle konuşmak istedim.”

“Ne hakkında?”

“Benimle evlenmek ister misin?”

Margery omuzlarını silkti. “Elbette.”

Mortimer’in gözleri parlamıştı, başka bir cevap beklememesine rağmen içi rahatlamıştı. “Yirmi bir yaşına gelene kadar üç yıl daha beklemeliyiz ama geri dönmezsem...”

Margery alnını buruşturdu. “Geri dönmeyeceğini bir daha söyleme. Dönmek zorundasın.”

“Evet. Merak etme.”

Yüzü sakallı olmasına rağmen Margery yanağını onunkine

değdirdi. “Keşke o kadar uzun süre beklemek zorunda kalmasaydık,” diye mırıldandı.

Mortimer erekte olmaya başladığını hissetti ve gülümseyerek dudaklarını ısırdı. Hiçbir şey söyleyemedi. İstekli olması onu heyecanlandırmıştı. Dudaklarını daha kararlı bir şekilde Margery’ninkilere bastırdı ve dilini dudaklarının arasından geçirdi. Margery de ona karşılık verdi. Mortimer ne olduğunu anlamadan, elini Margery’nin yuvarlak göğüslerine koydu. Gözlerini kapadı ve elbisesinin altındaki bu dimdik ama aynı zamanda yumuşak şeye odaklandı. Margery göğsünü daha sıkı kavraması için elini onun elinin üzerine koydu.

Bir aydan beridir uğraştıkları kara ölüm onu korkusuz yapmıştı. Şimdi burada olmasını istiyordu Margery. İkisinden biri ölene kadar ve her şey için çok geç olana kadar beklemek istemiyordu.

Ama Mortimer soğukkanlılığını korudu. Geri çekildi, alnını öptü ve gülümsedi. “Dayınla bizimle ilgili konuşmalıyım. Ve bunu yaparken onun gözlerine bakabilmeliyim.”

Margery yüzünü ekşitti. “Tanrım, neden lanet olası bir soy-
lu olmak zorundasın?”

Mortimer elini göğsüne koyarak Margery’nin önünde eğildi. Bunu duymak hoşuna gidiyordu. “Seni bu akşam ziyaret ederim.”

Margery onu alaycı ama sevgi dolu bir el hareketiyle kovdu. “Şüphesiz. Kaybol.”

Mortimer, büyük ve yumuşak adımlarla Papaz Başına doğru yürüdü.

“Baba, Conrad için çok üzgünüm. Senin için ne anlam ifade ettiğini biliyorum!” dedi Edward ciddiyetle.

Robin minnettar bir şekilde başıyla onayladı. Elbette oğlu, Conrad’ın ona ne ifade ettiğini tam olarak bilmiyordu ama ilgili olması ona teselli olmuştu. “Veba böyle bir şey. Annen, onun hep yanlış insanları aldığını söylerdi.”

“Bir zamanlar Kraliçe’yi aldığını gibi,” diye mırıldandı Edward.

Robin kıyaslamayı tuhaf buldu ama Edward tabii ki haklıydı. Anna üç yıl önce öldüğünde İngiltere için ağır bir darbe olmuştu. Bir çocuk doğuramamasına rağmen insanlar onu seviyordu. Ve öldüğünde Kral Richard neredeyse kendini kaybetmişti. Ömrünün bir bölümünü Sheen'deki sarayında geçirdi. Gerçekten kötü bir yıldır. Ancak Kraliçe'den birkaç gün önce, Henry'nin eşi Mary de doğum yaparken ölmüştü ve kısa bir süre sonra düşes Constancia tuhaf bir şekilde ateşlenmişti. Kraliyet ailesi için zor bir yıldır. Robin, iki hafta sonra eşi sağlıklı, güzel bir kız dünyaya getirdiğinde neredeyse kendinden utanmıştı.

Omuzlarını silkeleyerek hatıraları kafasından uzaklaştırdı. "Kendini o kadar üzme gerek yok. Conrad yaşlanmaktan nefret ederdi. Vebanın onu aradığı gibi o da vebayı arıyordu."

Edward'ın tüyleri diken diken oldu. "Kendim için daha iyi bir ölüm hayal ediyorum."

"Hayır, çok fazla acı çekmedi, her şey hızlı oldu. Hiç direnmedi."

İki bardak doldurdu ve birini oğluna uzattı. Sonra, yaz sıcağı gelmeden önce o yılın güzelliğini yansıtan gül bahçesine kısa bir bakış attı. "Söyle Edward, Henry'le Friesland savaşına mı gitmeyi düşünüyorsun?"

Edward hafifçe omuzlarını silkti. "Eğer izin verirsen..."

Robin tabii ki de buna karşıydı. Tehlikeli bir seyahat olacaktı ve İngiltere'yle hiçbir ilgisi yoktu. Henry'nin Flandern'deki akrabaları onu bu konuyla ilgili ikna etmişti. Robin Fransa'yla sonlanan savaş yüzünden, genç şövalyelerin cesaretlerini ve silah kullanma ustalıklarını kanıtlamak adına başka fırsatlar kolladıklarını biliyordu. Hatta onlara hak da veriyordu.

Yine de Lancaster'ın oğluna bu gözüpek ve anlamsız eylemi yasaklayacağını bilmemiş olsaydı itiraz edebilirdi. Nefesini boşa harcamaya gerek yoktu.

"Sanırım herhangi bir şey yapmadan önce evlenmelisin."

Edward şok olmuştu. "Evlenmek mi?"

"Burton Kontu'sun ve evlenme çağına geldin."

Edward utanarak gülümsedi. “Hayır. Evlenmek istemiyorum. En azından henüz değil.”

“Benim için kim olduğu önemli değil Edward. Eğer sevdiğin kadın alt sınıftan biriye kabulüm. Bunun hiçbir önemi yok. Lancaster’ın ne yaptığına bak. Katherine Swynford ile evlendi ve dünya şok oldu, nefesleri kesildi. Şimdi çocukları papaz tarafından meşrulaştırıldı, unvanlar kazanacaklar ve herkes bu duruma alıştı. Kiminle evlendiğin benim için önemli değil. Sadece evlen. Burton’a bunu borçlusun.”

“Biliyorum. Ama ben... kendimi hazır hissetmiyorum.”

“Evlat, beklemek istiyorsan, bekâr biri olarak ölürsün.”

Edward gülümsedi. Sonra bakışını eğdi. “Öyle olsun.”

Robin oğlunun huzursuzluğunu hissetti ve vazgeçti. Hâlâ kendini baskı altında hissediyordu, o zaman bu konuyu şimdi-lik askıya alacaktı. Onu neyin rahatsız ettiğini bilmek istemesi- ne rağmen. Edward onun için yedi mühürlü bir kitap gibiydi, hiçbir zaman zihninden neler geçtiğini bilmiyordu. Ama bu onu endişelendirmekten çok etkiliyordu.

“Kardeşin nerede?”

“Harada. Atlarla biraz eğitim yapmak ve çocuklardan birkaçını yarışa ikna etmeye çalışıyordu.”

“Yarış demek! Sanırım maaşlarını ellerinden almak istiyor?”

“İddiaya girmek kurallara aykırı değil, öyle değil mi?” Küçük kardeşini korumak Edward’ın en eski alışkanlığıydı.

Robin homurdandı. Bazen Raymond’ın iddiaya girmeden hiçbir şey yapmayacağını sanıyordu. Nadiren kazanıyordu ve sürekli para sıkıntısı içindeydi. Ama Robin Edward gibi düşün-müyordu. Raymond’ı tekrar karşısına alıp onunla yüz yüze ko-nuşmaktan başka çaresi kalmamıştı. Herhalde bu bininci kez-di...

Kapı çaldı. Robin’in izniyle kapı açıldı ve Tristan Fitzalan içeriye girdi. Elinde rulo halinde bir kâğıt vardı. “Rahatsız etti-ğim için özür dilerim Lordum ...”

“Ne vardı? Tanrı aşkına, evlat bembeyaz görünüyorsun! Ne oldu?”

Genç şövalye bakışlarını aşağı eğdi ve yutkundu. “Babam tutuklandı.”

Edward korkuyla ayağa kalktı. “Arundel mi? Tutuklandı mı?”

Fitzalan başıyla onayladı. “Babam, Warwick ve... Gloucester dükü.”

“Kral amcasını mı tutuklattı?” diye sordu Edward inanamaz bir halde. “Ama... Gloucester İngiltere’de değil ki!”

“Değil. Onu Calais’de tutukladılar.”

Robin koltuğunda oturuyordu ve hiç kıınıldamıyordu. Sanki görünüyordu. Halbuki öylesine korkmuştu ki sanki karnına soğuk bir çivi batmış gibi hissediyordu. Nedenise bir gün bunun olacağını biliyordu. Kral’ın Temyizcilerden intikam almak için karşı atağa geçmesini yaklaşık on yıldır bekliyordu. Şimdi üçünü tutuklatmıştı. Dördüncüsü Thomas Mowbray güvendedi, Kral’a tekrar yakınlaştı ve yaptıklarını unutturmak için yıllardır yalakalık yapıyordu. Ama peki Henry?

“Derby Kontu’na bir şey oldu mu?” diye sordu sakince.

Edward’ın gözleri kocaman oldu. “Kral’ın böyle bir şey yapacağını herhalde düşünmüyorsun...”

“Kral’ın yapacaklarıyla ilgili uzun zamandır tahminde bulunamıyorum. Evet?” Fitzalan’a baktı.

Şövalye ona kâğıt rulosunu uzattı. “Bu az önce Lancaster’dan geldi.”

Robin mührü kırdı. Kısa bir mesajdı. *Hemen buraya gelin. Sizden rica ediyorum. L.*

Robin gözlerini ovdu. Sonra ayağa kalktı. “Edward, Raymond ve Mortimer’ı bul. Blanche’i çağır. Oswin ve Fitzroy’u da.” Şövalyesinin omzuna elini koydu. “Üzgünüm.”

Fitzalan üzgünce başını salladı. “Bu elbette bir gün olacaktı. Kral’ı ve Lancaster’ı kendine düşman etmişti ve kendini tamamen izole etmişti. Ve Lancaster oğlunu kurtarmak için her şeyi yapacak. Babamı... gözünü kırpmadan kurban edecek.”

Robin haklı olabileceğinden korkuyordu. Arundel Kon-

tu birçok açıdan dar görüşlü olduğunu kanıtlamıştı. Kral için Fransızlar'la anlaşma yaptığı esnada, sırtını Lancaster'a dönmüştü. Ve Plantagenetler ona karşı birlik olmuşlardı.

“Lancaster Dükü hiçbir zaman birini kurban etmekten keyif almamıştır Fitzalan.”

“Beni yanınıza alacak mısınız efendim?”

“Evet. Siz, Francis Aimhurst, Hemmings, Little ve altı kişiyi daha.”

★

Robin hiçbir zaman on silahlı şövalyeden daha küçük bir birlikle seyahate çıkmazdı. Neredeyse tüm soylular bugünlerde böyle yapıyordu. Kral her parlamentoda bundan yakınıyordu, hatta tahtın otoritesini sorgulamak anlamına geldiğinden, silahlı bir eskortla gezmenin hainlik göstergesi olduğu iddia ediyordu. Ama yine de herkes bunu yapıyordu. Hiç kimse Richard'ın isteğine boyun eğmiyordu.

Kral'ın umut verici değişimi, Lancaster'ın geri dönüşünü kalıcı kılmamıştı. Richard amcası Gloucester ve diğer Lordlara karşı kendini güvende hisseder hissetmez, tüm despot tavırları geri dönmüştü. İlk yıllarda Lancaster hâlâ onu yönlendirebiliyordu. Ama sıklıkla bir türlü huzur bulamayan Aquitanya'ya veya Fransa'ya gidip zorlu anlaşmalar yapmak zorunda kalıyordu. Ve bu yüzden Lancaster'ın Kral'ın üstündeki etkisi yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Kral, amcasına, diğer Lordlara ve koruma kalkanı gibi etrafında gezen, üstlerinde beyaz geyik sembolü taşıyan Cheshire'lı ve Galli muhafızlarına güvenmiyordu. İngiltere bazen Robin'e, korku ve şüphe yüzünden ıssızlaşmış bir çöl gibi geliyordu.

★

Öğleden kısa bir süre sonra yola koyuldular. Robin, Henry Fitzroy, Oswin ve Blanche'e durumu açıkladı. Fitzroy ve Oswin ona nöbetçileri ikiye çıkarma ve asma köprüyü yukarıya kaldıracıklarına dair söz verdiler. Ne olursa olsun hazır olacaktı. Robin iki küçük kızı ve eşinden zor ayrıldı. Her zaman

birbirlerinden zor ayrılıyorlardı ve yıllar ayrılmalarını daha da zorlaştırıyordu.

Ertesi gün Leicester'a vardıklarında, orada çok sayıda asker olduğunu gördüler. Adamlar kale avlusuna kamp kurmuşlardı, kargaşa ve telaş hâkimdi.

Edward birkaç yardımcısını yanına çağırdı, onlara atları verdi ve hemen düzen ve huzuru sağlamaya çalıştı. Kararlı bir yüz ifadesiyle çavuşa doğru yürüdü.

Diğerleri kaleye girdiler. Salonun girişinde Lancaster'ın eşiyle karşılaştılar. Hızla yürürken beyaz elbisesi dalgalanıyordu. Başına gümüş ve incilerden oluşan bir saç tokası takmıştı ve Robin, onun hâlâ İngiltere'nin en çekici kadınlarından biri olduğunu düşündü. Eğildi.

"Leydi Katherine."

"Oh, Robin, Meryem ana sizi kutsasın. İyi ki geldiniz. Yukarıdalar ve tartışıyorlar."

Robin iç çekti ve merdivenlere doğru yöneldi.

Leydi Katherine onu bir el hareketiyle durdurdu. "Hayır, asla olmaz. Önce biraz dinlenin."

Robin başını iki yana salladı. "Size zahmet olmazsa yukarıya bir şeyler gönderin."

Katherine dilini şaklattı ve homurdandı. "Geleneklerimize de uymazsak İngiltere'nin hali ne olur?"

Raymond ve Mortimer Robin'i merdivenlere doğru takip ettiler ama Leydi Katherine onlara seslendi.

"Beyler, bir işe yaramak istiyorsanız, Harry, Thomas, John ve Humphrey'le ilgilenin. Beni çıldırtıyorlar. Zaten Blanche ve Philippa bana yetiyor. Tanrı aşkına, bizim sessiz Henry'mizden böylesine enerjik şeyler nasıl çıkmış? Onları ava götürün veya yüzmeye veya zindana atın ama beni kurtarın."

Raymond ve Mortimer sessizce eğildiler ve istemeseler de ricasını yerine getirdiler.

★

"... ve bu nedenle Kral'ın istediğini yapacaksın! Nasıl hisset-

tiğinin bir önemi yok!" diye bağırıyordu Lancaster. Söylemek istedikleri bitmemiş gibi görünüyordu, ancak Robin'i kapı eşiğinde görünce iç çekti ve arkasına yaslandı.

"Ah. Dürüstlük abidesi dostumuz da geldi. Umarım onu dinlersin."

Sırtları kapıya dönük olan Henry ve kardeşi John ona döndüler.

"Robin!" Henry'nin sesi rahatlamış gibiydi.

John gözlerini devirdi. "Tam zamanında."

Robin eğildi ve sırasıyla onlara baktı. Artık tamamen kır saçlı olan Lancaster kararlı ve gergin görünüyordu. Ve Robin kimsenin göremeyeceği şeyi hemen fark etti: Dük yorgundu ve iyi değildi. Yine de bu acil durum toplantısını kendine has bir dominantlıkla yönetiyordu.

Tepeden tırnağa zırh içinde olan Henry ciddiydi ve huzursuz görünmüyordu. İçinde bulunduğu tatsız duruma rağmen, başı dimdik bir şekilde babasına bakıyordu. Bu arada Henry'nin cesareti, sadece İngiltere'de değil, Hristiyanlık'ın hüküm sürdüğü tüm kıtalarda ünlenmişti. İki kez doğudaki putperestlerle savaşa girmişti ve İngiltere'deki tüm genç şövalyeler ışıltılı gözlerle onun kahramanlığından bahsediyorlardı.

John yine aynı John'du. Tetikte, çevik, kıvrak zekâlı ve mesafeli.

Robin yanlarına bir koltuk çekti, oturdu ve birinin ona neler olduğunu anlatmasını bekledi.

"Kral, Arundel ve Warwick'i bir yemeğe davet etmiş," diye başladı Lancaster. "Arundel Reigate'de gizlenmeyi tercih etmiş ve sağlığının iyi olmadığını söyleyerek özür dilemiş. Warwick her zamanki gibi kararsız ve isteksiz olsa da gitmiş. Richard onu içtenlikle karşılamış ve yemekten sonra büyük bir nezaketle kuleye götürülmüş. Aynı gece Richard'ın adamları Reigate'ye gitmişler -büyük bir ihtimalle bizzat kendi kale muhafızı Arundel'i yerini ispiyonladı- onu da Londra'ya götürmüşler. Mowbray ertesi gün ağabeyimi Calais'de tutuklamış."

“Ne zaman?”

“Beş gün önce. Kral şimdi Henry’den, benden ve birkaç Lordtan tutuklamaları onayladığımızı resmi olarak açıklamamızı istiyor.”

Robin alnını buruşturdu. “Tuhaf bir istek.”

John gülümsedi. “Senden de istiyor.”

“Bence hava hoş? Çok istiyorsa ...”

“Robin!” Henry kızmıştı.

Robin, bir kaşını yukarı kaldıran Lancaster’a kısa bir bakış attı. Sonra tekrar Henry’ye baktı. “Bir zamanlar onlarla işbirliği içinde olduğun için onları ele mi vereceksin?”

“Elbette!”

“Aa, hadi Henry. Gerçekte nasıl olduğunu hatırla.”

“Evet, lanet olsun ki çok iyi hatırlıyorum. On yıl geçmiş olmalı ama ben Temyizcilerden biriydim.”

“Doğru. Ve yaptıklarından iğreniyordun.”

“Kral, Arundel, Warwick ve Gloucester’in hain olduklarını söylese, o zaman aynısı benim ve Mowbray için de geçerli olacaktır Robin.”

“İddiaya girerim Mowbray böyle düşünmüyordur...” diye mırıldandı John.

Henry kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. “Ben öyle düşünmüyorum.”

Lancaster öfkeli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı, Robin devam etti. “Henry, Olaylara yanlış açıdan bakıyorsun. Haksızsın. Şimdi zamanında bir hainliğin parçası olduğunu iddia edersen, o zaman beni, seni kışkırtmakla suçluyorsun demektir.”

“Ne? Böyle bir şeyi nasıl söylersin?”

“Şimdi öfkelendin, öyle değil mi? Gerçekten her adımımızı ne kadar dikkatle attığımızı hatırlamıyor musun?”

“Ben ne demek istediğinizi biliyorum. Ama Richard bunu bilmiyor. İsteddiğini yaparsam, kendi mezarımı kazmış olurum. Bir zamanlar kendimi adadığım her şeye sırtımı dönmüş olurum.”

“Emin değilim ama Kral’ı hafife aldığını düşünüyorum. Kral geçen yıllarda sana iyi niyetini ispatlamamış mıydı?”

“O evet. Ve bunu yaptığı her defa tüylerim diken diken oluyor.”

“Demek sana da saldırmak için beklediğini düşünüyorsun?”

Henry omuzlarını silkti. “Amcamızı tutuklattığına göre bunun da mümkün olabileceğini düşünüyorum. Ve yaptığım her şeyi kabul etmeye hazırım. Ama bir zamanlar müttefik olduğum kişileri ifşa etmeye hazır değilim.”

Lancaster sabırsız bir el hareketi yaptı. “*Müttefik mi?* Hepsini bir avuç dolusu potansiyel taht hırsız ve kontrol altında tuttukları kişi sendin.”

“Belki potansiyel taht hırsızlarıydılar. Ama İngiltere’yi anarşiden ve tahtı mali zorluklardan kurtaran kişilerdi!” diye cevap verdi Henry.

“Peki, bu zaman sürecinde ne oldu?” diye sordu Robin sesizce. “Son yıllarda neler olduğuna bak. Biz uzun soluklu bir ateşkes anlaşması yapmaya çalışırken, Gloucester ve Arundel onu engellemek için ellerinden gelenleri yaptılar. Geçen sonbaharı düşün...”

Önceki kasım ayında, Kral Richard, Fransa Kralı’nın kızıyla evlenmişti. Evlilik sadece kâğıt üstündeydi, çünkü Isabella daha yedi yaşındaydı. Savaşı sonlandırmak için İngiltere ve Fransa’yı bağlayacak bir mirasçı dünyaya getirmesine daha çok vardı. Ama bu bir umut ışığıydı. Arundel ve Gloucester evliliği ve anlaşmayı engellemek için ellerinden gelenleri yapmışlardı.

“Henry, onlara karşı sorumlu değilsin. Temyizciler sinsiz amaçlar topluluğuydu. Hiçbiri müttefik değildi.”

“Ama hain de değillerdi.”

Robin başını iki yana salladı. “Gloucester ve Arundel’in senin evinde söylediklerini hatırlatmama gerek yok. İkisi de Kral’ın çöküşünü hesaplıyordu. Baban tamamen haklı. Sensiz bunu yapamazlardı. Ve sen de bunu biliyorsun.”

Henry kızardı. “Ama Gloucester benim amcam!”

“Babanın da ağabeyi. Hayatı tehlikede olsaydı, buna müdahale edecek ilk kişi baban olurdu.”

Lancaster iç çekti. “En azından birilerinin benim onurlu bir adam olduğuma inanması ne güzel!”

Henry kızgın bir yüz ifadesiyle gülümsedi. “Bana artık o kadar kolay üstünlük sağlayamazsınız baba. Burada söz konusu olan benim onurum. Ve ne olursa olsun davamın sürmesine izin vermeyeceğim. Bu son sözüm.”

“Ne davası?” diye sordu Robin şaşkıncıyla.

“Kral, Nottingham’da gelecek ay bir toplantı yapacak,” diye açıkladı John. “Eylül ayında parlamentoya sunulacak davaların toplantıda tartışılmasını istiyor. Ve Henry’nin iddia makamının liderlerinden biri olmasının ona mutluluk vereceğini söyledi. Kısacası, Temyizcilerin karşına bir Temyizci çıkaracak...”

Henry irkildi. “Ne tatsız bir ifade John...”

Robin bir süre düşündü. Kral’ın talebi hoşuna gitmemiştir. Bir tuzak gibi görünüyordu. Sonra aklına bir fikir geldi. Parmaklarıyla John’u gösterdi. “Bunu sen yapabilirsin.”

“Ben mi? Neyi yapabilirim ki?” diye sordu John şaşkınlıkla.

“Davayı öne sürmek. Eniştin John Holland’la beraber.”

“Ama... benim ne ilgim var ki?” diye itiraz etti John huzursuzca.

“Babanın ikinci en büyük oğlusun. Sen Somerset Kontusun. Holand, Huntingdon Kontu ve Kral’ın erkek kardeşi. Ona yakın. Siz ikiniz bu işe en uygun kişilersiniz.” Ne düşündüğünü için Lancaster’a baktı.

Dük gülümsüyordu ve hiçbir şey söylemedi. Robin yine ona biçilmiş rolü oynadığını düşündü.

Kapı vurulmadan açıldı ve koyu saçlı, geniş omuzlu, kumral tenli bir genç içeriye girdi. Henry’nin önünde durdu. Nefes nefeseydi. “Diyorlar ki... Tutuklanacağınızı söylüyorlar. Doğru mu bu?”

Raymond ölçülü adımlarla geldi, kapı eşiğinde durdu ve eğildi. Trajik bir yüz ifadesine büründü ama gülümsemesini bastıramadı. “Affedersiniz Lordum.”

Henry oğluna ve ona bakıcılık yapan Raymond'a baktı. "Kabalığın yine affedilemez Harry. Sana gelmeni söylediğimi hatırlamıyorum."

Harry yutkundu ve yere baktı. Hiçbir şeye, babasının sakın ve ne yazık ki sıklıkla kulağa sitemkâr gelen sesi kadar saygı duymuyordu. Ama başını hemen tekrar kaldırdı, gözleri kocaman olmuştu. "Evet biliyorum. Ama aşağıdaki askerler diyorlar ki..."

"Peki, onların yanında ne işin var? Yine Raymond'ın yanından ayrıldın mı?"

Raymond Harry'yi kurtarmanın zamanı geldiğini düşündü. "Sadece kardeşimi görmek istemişti Lordum. Ama adamların ne dediklerini duyduğunda ..."

Henry elini kaldırdı. "Net talimatlar verdiğimi düşünüyorum, öyle değil mi?"

"Üzgünüm Lordum."

"Tabii tabii, hep üzgünsün zaten Raymond ..."

Lancaster Robin'e alaycılar bakış attı ve torununa göz kırptı. "Gel buraya Harry."

Harry dedesine doğru gitti, saygılı bir şekilde eğildi ve ona gülümsedi. Her Lancaster gibi, o da müttefiklerinin kim olduğunu biliyordu.

"En azından, o yaşlarda babanın yaptığı gibi sürekli çizmelelerinin ucuna bakmıyorsun!" diye mırıldandı Lancaster.

"Ama baba..." diye itiraz etti Henry.

Harry dudaklarını ısırdı. "Kral onu tutuklayacak mı büyük-baba?"

"Hayır evlat."

"Ama adamlar öyle söylüyor."

"Kral'ın babana öfkelenmesi için bir neden yok. Yoksa sen farklı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Biz her zaman tahta sadık olduk."

"İşte gördün mü?"

"Umarım Kral bunu unutmaz."

Lancaster omuzlarını silkti. “Ona hatırlatırız o zaman.”

“Hm.Evet, sanırım bunu yaparsın büyükbaba.”

“Tamam ama şimdi Raymond’la birlikte buradan gitmelisiniz. Yoksa baban yemek yemenize izin vermeden sizi yatağa gönderecek.”

Harry’nin yüzüne yaramaz bir ifade yayıldı ve gülümsedi. “Bu kadar ucuz kurtulursam mutlu olurum.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum.” Henry’nin sesi gök gürültüsü gibi çıkmıştı ama oğluna bakarken gözlerinde beliren ışıltıya şahit olan hiç kimse onu ciddiye almazdı.

Harry birkaç adım geri gitti ve tekrar eğildi. Babasının önünde bakışlarını eğdi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Bu kaçınıcı?”

Harry iç çekti. “Korkmuştum. Bu yüzden ne duyduğumu ve ne duymadığımı unuttum.”

Henry’nin siniri geçmişti. “Neyse, her şey bir kenara, benim için endişelenmiş olmana sevindim. Şimdi büyükbabanın öğüdünü dinle ve kaybol.”

Harry Raymond’ın yanına gitti ve birlikte odadan çıktılar.

“Teşekkür ederim Lordum. Yine yaptın yapacağını, küçük şeytan...” diye azarladı Raymond merdivenlerde.

“Of, bir de sen başlama! ‘Kral babanı tutuklayacak’ dediklerinde neler hissettiğimi bilmiyorsun. Dünya sanki başıma yıkıldı!”

Raymond bunun nasıl bir his olduğunu iyi biliyordu. Ama söylemedi. “Başımızı derde soktun.”

“Lanet olsun, insan bu kadar korkunca görgü kurallarını nasıl düşünebilir?”

Raymond saçını çekti. “Lanet etme! Sorduğun soruya da cevabım yok.”

Lord Henry sıklıkla Harry’ye bakmasını istiyordu ve Raymond’a göre bu hiç de iyi bir fikir değildi. Edward veya Mortimer daha uygun olurdu; ikisi de kendilerine hâkim olmak konusunda öğretici örneklerdi. Onun içinde tez canlı bir çocuk

vardı. Harry yakında on yaşına basacaktı. Uzun boylu ve sağlıklıydı, yazın bazen ateşlenmesin; rağmen. Bugün bile babası gibi mükemmel bir şövalye olacağı belli oluyordu. Silah kullanma disiplinlerini ve avı seviyordu, mükemmel bir biniciydi. Balık tutmak ve arp çalmak gibi birkaç soylu hobisi de hoşuna gidiyordu. Kitapları, dersleri ve Latince saatleri daha az ilgisini çekiyordu. Sevmek için gayret göstermesine rağmen. Gerçek bir soylu gibi eğitildiğini biliyordu. Babası gibi gerçek bir soylu olmak istiyordu. Bu nedenle öğrenme isteği noksanlığı onu üzüyordu, gelişiminden hiç memnun değildi. Raymond onu bazen öğlen saatlerinde çalışma odasından alıyordu ve onun solgun, bitkin olduğunu fark ediyordu. Harry'ye tatlı yedirebilmek için mutfak personelleriyle olan mükemmel ilişkilerinden yararlanıyordu; ona bir atı, tıpkı bir deve gibi nasıl diz çöktürebileceğini veya bilinmeyen su birikintilerini nasıl bulabileceğini öğretmişti. Ona aile kitabından bildiği, ünlü savaş yıllarından kalma hikâyeleri ve babasının onlara bazen savaşlardan bahsettiği kış akşamlarını anlatmıştı. Harry bu hikâyelere hiçbir zaman doymuyordu.

Raymond, pek başarılı olamasa da Harry'nin vahşiliğini zapt etmeye çalışıyordu. Harry ise sıklıkla Raymond'ın içindeki gerçek doğasını ortaya çıkarmayı başarıyor ve onu gözükara bir koya, av gezileri yapmaya veya diğer aptalca konular hakkında konuşmaya ikna ediyordu.

“Büyükbabamın beni sakinleştirmek istediğini mi düşünüyorsun, yoksa babam gerçekten güvende mi?”

Raymond emin değildi. Düşündü. “Bence büyükbaban gerçeği söylüyor. Neden sana yalan söylesin ki? Bu onun tarzı değil, sence de öyle değil mi? Ayrıca nasıl olsa öğrenirdin.”

“Hm. Mantıklı.”

Raymond hâlâ endişeliydi. “Harry, Kral bazen acımasız ve kızgın olabiliyor, dikkat etmekte fayda var. Ama siz şanslısınız. Siz Lancaster hanesiniz. Size hiçbir şey yapmaya cesaret edemez.”

“Peki, size? Waringham Hanesi’ne?”

“Biz dikkat ediyoruz ve sizin arkanıza saklanıyoruz.”

Harry endişesiz bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalıştı. Raymond’ın kendinden emin olmasına hayrandı. Hiçbir şeyden korkmuyordu, onun için hiçbir at vahşi değildi, hiçbir rakibi güçlü değildi ve yanıldığında, yere düşüp toprağı öptüğünde gülüp geçiyordu. Harry bu gülümsemeyi Raymond’ın “cehen-neme git” gülümsemesi olarak adlandırmıştı.

Kale avlusuna vardılar. Öğleden sonraydı ve duvar, çiğnenmiş çimlerin üzerinde uzun bir gölge oluşturmıştı. Edward ve diğer şövalyeler iyi iş çıkarmışlardı, Henry’nin piyadeleri ve okçuları, avlunun batı tarafına düzenli sıralar halinde kamp kurmuşlardı. Huzur hâkimdi.

Raymond at ahırlarına doğru yürüdü. Harry sanki görünmez bir güç Raymond’ı oraya çekiyormuş gibi hissetti. Saman ve at kokan ahıra girdiklerinde derin nefes aldılar.

“Raymond?”

“Hm?”

“Diyelim ki... baban ve büyükbabam yanılıyorsa ve Kral bize karşı tavır alırsa ne olacak?”

“Hiçbir fikrim yok Harry. O zaman büyük bir problemimiz olacak demektir.”

Raymond duvardaki kancadan iki eyer ve dizgin alıp atların yanına gitti. Bir at görevlisi yanına geldi. “Eyerleyeyim mi efendim?”

“Hayır, bırak Piers, ben yaparım.”

Piers şaşırmadı. Raymond ahıra girdiğinde onlara pislik temizlerken bile yardım ederdi. İlk önce Harry’nin atını eyerledi, daha sonra kendi atını eyerledi ve onları dışarı götürdü.

“At binersek yemeğı kaçıırız,” dedi Harry.

Raymond ata bindi. “Baban pişman olduğun için yemek yemediğini düşünecek ve seninle gurur duyacak. Hadi.”

Mahsullerin olgunlaşıp sapsarı olduğu tarlalara doğru atlarını sürdüler ve hemen ormanın ulaştılar. Her zaman ki yerde ya-

rışa başladılar; burası, her şekilde üstlerinden atlanması gereken devrik ağaçların ve karadut çalılıklarının bulunduğu engelli bir yoldu. Parkur geniş bir açık alanın bulunduğu yerde bitiyordu. Raymond Harry'yi kıl payı geçti. Açık alanın kenarında eyerden indi ve atını geniş bir huş ağacına bağladı.

Harry onun yaptığının aynısını yaptı. Nefes nefeseydi. "Neden her zaman benden daha hızlısın?"

"ünkü atımın gücünü daha iyi kullanıyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Tecrübemle."

Raymond yalan söylediğinin bilincinde değildi. Gerçekten de bir tür tecrübe sayılırdı. Robin ve çocuklarının sahip olduğu algı boyutundaki bir tecrübe. Raymond, ilk kez küçük kız kardeşi Isabella dünyaya geldikten sonra bu yeteneğini keşfetmişti, o zamanlar on yaşındaydı. Ölesiye korkarak babasına söylediğinde, babası onu kucakladı ve her şeyi anlattı. Bunu neden saklaması gerektiğini de anlatmıştı.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Harry.

"Bir ateş yakacağız. Hadi odun topla."

Harry itiraz etmeden talimatı yerine getirdi ve ateşi bizzat yaktı. Raymond ona akmaktaşıyla nasıl ateş yakılacağını gösterdi. Nihayetinde hava karardığında yan yana oturdular. Raymond eyerin cebindeki erzakı çıkardı. Biraz sert ekmek, kurutulmuş et, küçük bir testi şarap.

"Buyurun Lordum, asker yemeği."

Henry bir parça et aldı, parmaklarıyla yokladı ama yiyemedi. "Birkaç gün önce, siz atınızla evinize gittikten sonra, babamla Lancashire'deydim," dedi. "Babam Lancaster'da büyükbabamın birkaç işini halletti. Geri dönüş yolunda Fernbrook'ta durduk."

"Ah, öyle mi?"

Harry kafasını kaldırdı. "Sen orada doğdun, değil mi?"

Raymond başını iki yana salladı. "Edward orada doğdu, ben değil. Ben kadim bir meşenin altında, ormanın ortasında doğmuşum. Bu nedenle vahşi bir ocuk olduğun diyor babam."

Harry gülümsedi ama sonra tekrar ciddileşti. “Kız kardeşimi ziyaret ettik.”

Raymond başıyla onayladı. Lord Henry’nin Anne hakkındaki düşüncelerini uzun süredir biliyordu. Bu onun gurunu okşuyordu.

“Sana da mı gizemli geldi?” diye sordu gülümseyerek.

Harry tereddüt etti. “İlk önce gelmedi. Oldukça arkadaş canlısıydı. Yemekten sonra Isaac ve oğullarıyla beraber haraya gittim ve bana her şeyi gösterdiler. Şahaneydi, orada yaşamak istedim. Sonra bir yaşındaki bir atın yanına gittik, hasta görünüyordu, ter içindeydi ve ağzından köpük çıkıyordu. Isaac birinin koşup Anne’i çağırmasını söyledi. Ben gittim. Eve gittiğimde, onu salonda konuşurken duydum. Anne diyordu ki: ‘Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Kendin bizzat bir sonuç çıkarmalısın. Ben sadece böyle bir şey olacağını biliyorum. Ve hazırlıklı olman için bilmen gerektiğini düşündüm...’ Beni kapıda görünce devam etmedi. Bana baktı ve bir an ağlayacağını düşündüm. Geri dönerken babam sessizdi. Ona ne hakkında konuştuklarını sordum ama cevap vermedi. Korktuğunu düşünüyorum Raymond. Buna yemin edebilirim. O an ürkütücü geldi ve ben de korktum. Ve korkum bir türlü geçmiyor.”

Raymond ateşe yeni bir odun attı ve iyice düşündü. Babası, Anne’in Lord Henry’le ilgili kötü bir rüya gördüğünü mü öğrenmişti. Şimdi o korkunun ona geçtiğini hissediyordu.

Ay ışığında ve Harry’nin her zamanki yatma saatinden daha geç bir zamanda döndüler ama kural ihlalleri şans eseri fark edilmedi. Raymond, onunla bir şeyler içebilecek birini bulabilmek için salona gitti. Edward, Mortimer, Tristan Fitzalan, Francis Aimhurst ve birkaç genç şövalye uzun bir masada oturuyorlardı. Hiç kimse Fitzalan’ı teselli edememişti, herkes babası Arundel Kontunun yargılanacağına emindi. Raymond keyiften çok kibarlık adına onlara katıldı, Mortimer’ın hemen kalkıp yatmaya gideceğini söylemesi onu rahatlamıştı.

★

Edward'ın aksine Mortimer ve Raymond şövalye olmak istiyordu. Edward aslında daha bir yaş gençti ama Burton Kontu'ydu ve Lord Henry, Kral'a, onun Tanrı tarafından mükemmel erdemlerle kutsandığını, Henry'nin maiyetinde İngiltere adına büyük işler başaracağını söylemişti. Kral kuzeninin ricasını gülümseyerek yerine getirmişti ve Edward'ın ilkbaharda gerçekleşen seremonisinden sonra kardeşlerin arası hissedilebilir şekilde açılmıştı. Birbirlerini sevmediklerinden değil, sadece artık hayatları farklıydı. Artık aynı konumda değillerdi. Edward, kalenin ana binasındaki lüks bir odada kalıyordu ve kendine ait bir yardımcısı vardı şimdi. Toprağıyla ilgilenmek için sık sık Burton'a gidiyordu ve her şey daha da ciddileşmişti. Raymond onu kıskanmıyordu. Bazen, Lord Henry'nin, onun bir yıl daha şövalye yardımcısı olarak kalmasına izin vermesi gerektiğini düşünüyordu. Edward görevleriyle o kadar meşguldü ki artık yaşama sevincini tamamen yitmişti.

Raymond için aynı şey söylenmezdi. Gönüllü olarak sade döşenmiş şövalye yardımcısı odasını Mortimer ve Leofric'in en büyük oğlu Pierre'le paylaşmıştı. Onurdan ve nişandan vazgeçmişti, hayatının sonuna kadar böyle yaşayabilirdi.

Pierre çoktan uyumuştı. Sessizce içeriye girdiler, yataklarına yattılar ve Mortimer ışığı söndürdü.

“Baban seni arıyordu.”

“Öyle mi? Neden?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama çok mutlu görünmüyordu.”

Raymond sırtını döndü ve battaniyeyi boğazına kadar çekti. “Babam Waringham'da olduğu zaman işler daha kolay oluyor.”

Mortimer sessizce güldü. “Sana kızgın olduğunu düşünmüyorum. Daha çok endişeliydi.”

“Şu anda, bu ortamda endişeli olmayan ahmaktır.”

“Evet. Raymond, Kral'ın tavrı Lord Henry'ye karşı değişirse ne yapacağız?”

“Tanrı aşkına, bugün herkes bana bunu soruyor. Ben nereden bileyim?”

“Hm. Margery’le evlenebileceğimi, babanın cömert davranıp bana geri verdiği topraklarda yaşayabileceğimizi ve huzur içinde koyun güdebileceğimizi sanıyordum.”

Raymond gülümsedi. “Bunu görmek isterim ...”

Mortimer’in kışkırtmasını ciddiye almadı. Yıllar önce bunu ciddiye almamayı öğrenmişti. Ve üvey kardeşiyle ilişkisini düşündüğünde, aslında Mortimer’ın onun itiraf edebileceğinden çok daha düzgün biri olduğu sonucuna varıyordu.

“Peki, neden olmasın?”

Raymond esnedi. “Çünkü sıkıntıdan ölürsün.”

“Hayır. Bir kütüphane yapardım ve kitap okurdum. Hatta kendim bile hikâyeler yazabilirdim. Neden olmasın?”

“Şey, eğer istediğin buysa. Yine de umarım bir süre daha beklersin.”

“Evet,” dedi Mortimer sessizce. “Aslında ben de öyle olmasını umuyorum.”

“Bu arada Margery konusunu babamla konuştun mu?”

“Nerde konuşayım ki? Nasıl olsa hayır diyecek. Sanırım kaçmamız gerekecek.”

“Mortimer,” diye iç çekti Raymond. “Bazı şeyleri gerçekten olduğu gibi görmeni isterdim.”

Bölüm 50

Nottingham, Ağustos 1397

Üç hafta sonra Kral, konsey ve davalara bakacak olan lordlar, Nottingham kalesinde toplandılar. Henry, Kral'ın isteği üzerine, Richard'a ek koruma sağlaması için, yanında beş yüz adam getirmişti. Aslında Kral'ın ek korumaya ihtiyacı yoktu. Kral'ın adamları silah kullanma ustalıkları ve sadakatleriyle meşhurdular. Bu Kral'ın bir jestiydi, tüm dünyaya Henry'ye eskisi gibi güvendiğini göstermişti. Herkes rahat bir nefes aldı. Henry dışında. O bu olaya güvenmiyordu.

Lancaster'ın York Dükü olan kardeşi Edmund da oğullarıyla birlikte Nottingham'a gelmişti. Her zamanki gibi politikayla fazla ilgili değildi ama burada ne de olsa bir aile toplantısı söz konusuydu. Kral konseyi açtığında, Gloucester'ın bir kez daha tahtı ele geçirmeyi planladığını anlattı, Lancaster ve York bunu hiçbir zaman başaramayacağını söylediler. "Gloucester dükünün bir hain olabileceğine inanmıyorum majesteleri," diye ekledi Lancaster. "Çünkü Gloucester benim ağabeyim ve babanızın da ağabeyi. Ama yanılıyorsam, gerçekten suçluysa o zaman benim için tüm aile bağları biter ve imparatorluğun yüksek mertebeli bir görevlisi olarak, gözümü bile kırpmadan ağabeyim olan bu adamı yargılarım."

★

"Bunu söylerken ciddi miydin?" diye sordu York Dükü, daha sonra Robin ve Henry'le küçük, özel odasında başbaşa otururken.

Lancaster cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunu benden bekler misin? Kendi ağabeyimi kurtların önüne atar mıyım?"

“Hayır.” York başını kararlı bir şekilde iki yana salladı.

“Bu beni rahatlatmış.”

“Ama Thomas suçluysa ne yapacaksınız?”

“Suçlu, bundan emin olabilirsiniz. On yıldan beri öyle.”

“Ama ...”

Lancaster iç çekmemek için kendisini zor tuttu. “Bak, Edmund: Thomas çok ileriye gitti. İngiltere’ye zarar veriyor. Biri ona dur demeli. Ama bizim ağabeyimiz. Daha önce söylediğim şeyin bir önemi yok, eğer onu ölüme mahkûm ederse senin ve benim onu asla affetmeyeceğimizi biliyor. Bunun için kanıtlar da yetersiz. Bu yüzden ceza olarak Thomas’ın unvanını ve servetini elinden alacak -bence Kral için en önemlisi para- ve onu birkaç yıl sürecek. Thomas, ıssız Flandra gibi bir yerde yaşamak zorunda kalacak ve seninle benim merhametime bağlı kalacak. Biz de tam olarak böyle olmasını istiyoruz. Uysallaşmasını.”

York’un yüzü aydınlandı. “Haklısın. Sürekli ensemizde olmaması çok iyi olacak.”

Lancaster elini uzattı. “Tamam, o zaman.”

Kapı vuruldu ve bir hizmetçi içeri girdi. “Raymond Waringham ve Mortimer Dermond Lordum.”

Henry başıyla onayladı ve hizmetçi içeri girmelerine izin verdi. İki genç adam yan yana içeri girdiler ve eğildiler.

Henry onlara yaklaşmalarını işaret etti. “Bu gece Calais’e gidiyorsunuz. Kimseye görünmeden Nottingham’dan gideceksiniz. Hiç kimseye bununla ilgili tek bir kelime etmeyeceksiniz ve oraya vardığınızda atlarınızla Leicester’a gideceksiniz. Orada değilsem, beni bekleyin. Anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz Lordum.”

Henry babasının elinden küçük, mühürlenmiş bir kâğıt rulosu aldı ve Mortimer’a verdi. “Nottingham Kontu Thomas Mowbray’i bulmalısınız. Calais’de garnizon komutanı ve bana bir iyilik borçlu. Gloucester’le görüşmelisiniz. Gloucester dışında hiç kimse bu kâğıdı görmemeli, Mowbray de! Birinize bir şey olursa, diğeri yoluna devam etmeli. Gloucester’ın yanıtını

bekleyin ve sonra geri dönün. Şimdi gidin ve yolculuğa hazırlanın. Tanrı sizinle olsun.”

İki genç adam parlayan gözlerle eğildiler onlara verilen önemli görevden etkilenmişlerdi.

Robin onlarla birlikte koridora çıktı. “Bir dakika bekleyin çocuklar.”

Lancaster’ın odasının karşısındaki kapıdan içeriye girdi ve çocukları yanına çağırdı, iki küçük para kesesi çıkardı ve onlara verdi. “Alın. Bu yolculuğunuzu kolaylaştıracaktır.”

“Teşekkürler baba.”

“Çok teşekkürler efendim. Ama ben istemiyorum.”

Robin ona kısa bir süre baktı. “İstemiyorsun biliyorum. Yine de al. İngiltere için yap. İhtiyacın olacak, inan bana.”

“Peki.”

“Size dikkatli olmanızı söylemeyeceğim, niçin de bir faydası olmayacak. Ama size iki öğüt vereceğim.”

Raymond tebessüm ederek gözlerini devirdi. “Neymiş onlar?”

“Birincisi: Thomas Mowbray’e karşı kendinizi koruyun. İkincisi: Gloucester’a karşı kendinizi koruyun.” Gülümsedi ve iki elini oğlunun omzuna koydu. “Tanrı seni ve üvey kardeşini korusun.”

Mortimer kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir adım geri attı. Robin fark etmemiş gibi davrandı. Ellerini indirdi ve başıyla gitmelerini işaret etti. “Hadi, kaybolun.”

★

Mortimer batıya baktı. Güneş batıyordu. “Bu saatten sonra devam etmemizin bir anlamı yok Raymond.”

Canterbury ve Dover arasında bulunan karanlık bir ormanda içindeydiler. Raymond Mortimer’ın baktığı yere baktı ve “Nerede hata yaptık?” diye fısıldadı.

“Hiçbir yerde. Daha hızlı sürseydik atlar ölürdü ve bize bir faydaları olmazdı. Hadi, bir kamp alanı bakalım.”

Biraz daha at sürdüler ve sol taraflarında bir akıntının şırıl-

tısını duyduklar. Yoldan ayrıldılar, çim ve eğrelti otlarıyla çevrili bir alana geldiler, doğu tarafında, derin, dar bir dere vardı.

Raymond attan indi ve atları bir ağaca bağladı.

Hayvanların eyerlerini çözdü ve boyunlarını sevdi. “Sizin gibi güçlü olmayı dilerdim. Waringham atları gibisi yok.”

Mortimer alaycı bir şekilde öksürdü ama o da atlarını seviyordu. “Kim odun topluyor?”

“Sen.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Mortimer aramaya koyuldu. Geri döndüğünde hava neredeyse kararmıştı. Raymond ateş için taştan bir daire yapmıştı, battaniyeleri yaymıştı ve erzakları çıkarmıştı. Mortimer tahtaları dizdi ve ateşi yaktı.

Raymond ona bir bardak uzattı. “Al. En azından güzel bir şarap koymuşlar.”

Mortimer minnettar bir şekilde başıyla eğerek teşekkür etti, içti ve battaniyesinin üzerine oturdu. Yıldızları görmek için başını ensesine yasladı ama göz ucuyla sağda bir şey patladığını fark etti. Başını çevirdi. “Orada ne var?”

“Nerede?”

Mortimer yönü gösterdi. “Orada.”

“Terk edilmiş bir porsuk yuvası.”

Bir kıvılcım oldu ve Mortimer ışıltıyı tekrar gördü. Ayağa kalktı, yaklaştı ve çizmesiyle engebeli zemine dokundu.

“Orada ne yapıyorsun? Gel buraya ve yemeğini ye.”

“Tamam, hemen geliyorum.” Eliyle zemini yokladı. Toprağı, ot saplarını, yaprakları ve sonra bir metal hissetti. “Galiba, demir para buldum.”

“Tebrik ederim, yeterince paramız var zaten.”

“Ama bu roma parası gibi bir şey.”

“Nereden anladın?”

“Hiçbir fikrim yok. Burası tuhaf bir yer.”

“Oh, kes şunu Mortimer beni korkutuyorsun!”

Mortimer onu dikkate almadı. Parmaklarıyla toprağı kazdı

ve madeni bir paradan daha büyük bir şey bulduğunu fark etti. Hançerini çıkardı ve kazdı, gümüş bir kabza buldu. Yana çekildi, böylelikle yaktıkları ateşin ışığı kabzanın üzerine düşebilmişti.

“Buraya gel Raymond.”

Raymond iç çekti. “Ne kadar aç olduğumu bilseydin ...”

“Lanet olsun, buraya gel ve bana yardım et!”

Raymond ayağa kalktı. “Neyin var? Ne oldu?”

“Raymond... Babamın kılıcı burada.” Kocaman gözlerle Raymond’a baktı.

Raymond yanına gitti Mortimer’ın bulduğu nesneye baktı. Gerçekten bir kılıcın kabzası gibi görünüyordu. Ve ucuz bir kılıç değildi. Kabza gümüşlendi ve her iki tarafında incilerle süslenmiş mücevherler vardı. Mortimer’ın babasına ait olması muhtemeldi.

“Emin misin?”

Mortimer hiçbir şey söylemeden başıyla onayladı. Babası bu kılıcı ona yüzlerce kez tarif etmiş ve nasıl çalındığını anlatmıştı.

Raymond arkadaşının yanına diz çöktü, hançerini aldı ve kazmasına yardım etti. Zor değildi. Porsuğun tünel kazma çabası yüzünden, Robin ve Leofric’in otuz yıl önce kılıcı gömdükleri derin oyuk gevşemişti.

Mortimer’ın sonunda topraktan çıkardığı şey paha biçilemez, gümüşle bezenmiş bir kındı ve içinde mücevherlerle süslenmiş gümüş kabzalı, paslı bir kılıç bulunuyordu. Mortimer kını iki eline aldı, sanki küçük bir bebek tutar gibiydi. Sonra dik tuttu ve sol eliyle üstündeki toprağı silkeledi.

“Burada olmuş Raymond. Burada, bu yerde!” Sesi kısık ve şaşkın çıkıyordu, el hareketleri yavaştı.

Raymond huzursuzlanmıştı. Bunun Mortimer için ne anlam ifade ettiğini anlayabiliyordu ama başka bir yerde dinlenmiş olmayı istedi. Kılıcı, huzur içinde çürümesi için toprağın altına koyarsa herkes için daha iyi olacak, diye düşündü.

Mortimer paslı kılıcı tuttu ve kınından çıkarmaya çalıştı. Kırmılamıyordu. Mortimer onu çekti ve itti ama paslanıp yapışmıştı. Lanet etti, dişlerini sıkarak var gücüyle çekti.

Raymond yanına gitti. "Hadi, uğraşma. Yarın gün ışığında deneriz."

Elini onun omzuna koydu ve Mortimer ona doğru döndü, kılıcı elinden bırakmadan karnına bir yumruk attı.

"Bunun sorumlusu senin lanet olası baban!"

Raymond kıvrandı ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Nefes alamıyordu. En sonunda sessizce öksürerek doğruldu. Acı çekiyordu. Buna rağmen mümkün olduğunca dik durmaya çalışarak ateşin başına döndü ve yavaşça battaniyesinin üzerine yattı. Mortimer'a sırtını döndü ve eliyle karnına bastırdı.

"Raymond?"

Cevap vermedi.

Mortimer onun peşinden ateşin başına gitti. "Ben ne yaptım? Çok... üzgünüm Raymond" Solgun ve korkmuş bir şekilde bakıyordu.

"Bunu sen yapmadın, bunu yapan baba. Eşyalarımın arasında küçük bir şişe yağ olacak. Onu kının üzerine damlatırsak ..."

"Beni affedebilecek misin?"

Raymond derin bir nefes almaya çalıştı. Elbette onu affedecekti, ne de olsa her zaman sonunda onu affediyordu. Böyle olaylar başlarına sıklıkla gelmiyordu. Yıllardan beri buna benzer bir şey yaşamamışlardı. Ama olduğunda, ikisi de sarsılıyordu ve günlerce iki kedi gibi birbirlerine süpheci gözlerle bakıyorlardı.

"Unutalım."

Battaniyesini üzerine çekti, yattı ve gözlerini kapadı. Bir süre daha Mortimer 'in eyerin ceplerini karıştırdığını duydu ama hemen uykuya daldı.

Mortimer yağı buldu. Ateşin başına geri döndü, oturdu ve kılıcı kucağına aldı. Küçük şişeyi açtı, hançerinin ucuna yağ damlattı ve kılıç ile kının arasına sokmaya çalıştı. Bunu yorulmadan saatlerce, sanki arkasında zorlu bir yolculuk bırakmamış gibi yaptı. Sonunda çabaları mükafatını verdi. Kılıç ilk olarak biraz sağa sola hareket etmeye başladı, sonunda kından çıktı. Mortimer ateşin hafif ışığında paslı kılıcın bıçağına baktı. Sonra

onu özenle yağladı ve paha biçilemez kınına geri koydu. Babasının kılıcıyla birlikte battaniyesine sarıldı ve uyudu.

★

Raymond ertesi gün kötü bir şey keşfetti: Onu da tıpkı babası gibi deniz tutuyordu. Hava sıcak ve güneşliydi, kanal sakindi ama kendini ölecekmiş gibi hissediyordu. Calais'e indiklerinde toprağa ayak bastığı için mutlu oldu.

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordu ve alnındaki teri sildi.

“Hm. Planlarımızı gerçekleştirme zamanı.”

Mortimer'ı deniz tutmamıştı ama o da iyi görünmüyordu. Gözleri altında siyah halkalar oluşmuştu ve gözlerini Raymond'tan kaçırıyordu.

Raymond atları limandan şehre doğru yöneltti. “Kıralık bir ahır bulmalıyız ve iki hayvan kiralamayız. Bizim gibi fakir şövalye yardımcılarının birinci sınıf atlarla kaleye gitmesi şüphe uyandırabilir.”

“Evet, son isteyeceğimiz şey şüphe uyandırmak.”

“Ve bir demirci aramalıyız. Biz görevimizle uğraşırken, o da babanın kılıcını eski haline getirir.”

Mortimer elindeki paha biçilemez ganimetini vermek istemiyordu. Ama Raymond tabii ki haklıydı. Şimdilik sadece bir yadigârdı. İyi bir demirci, onu tekrar bir zamanlar olduğu gibi harika bir silah haline getirirdi. Ve şimdi demirciye ödemek için parası da vardı. Yolculukları pahalı olmamıştı, Robin'in onlara verdiği paranın neredeyse tamamı duruyordu.

“Tamam o zaman. Anlaştık. Sonra bir misafirhane arayalım ve bir şeyler yiyip ne yapacağımızı düşünelim.”

★

Mowbray'i sima olarak tanıyorlardı. O, Lord Henry'nin hizmetinde oldukları ilk yıllarda, Delifışek gibi sıklıkla ziyarete gelen biriydi.

Kale kapısındaki nöbetçiler onlara karşı pek saygı göstermemişlerdi ama Mortimer, Lancaster ve Derby'yi isimlerini telaffuz ettiğinde, onları içeriye aldılar ve Calais kumandanının, misa-

firleri ve elçileri kabul ettiği büyük salonun yanındaki odaya götürdüler. Oda sade ve gösterişsizdi, duvarlarda halı yoktu, tahta sandalyeler ve üstü boş bir masa vardı. Dar pencereler limana bakıyordu.

Bir süre beklemek zorunda kaldılar ama sonunda kapı hızla açıldı ve Mowbray içeri girdi, her zaman ki gibi kırmızı yanaklı ve sakalsızdı. Zırhı yoktu.

Reveransla selamlaştılar.

Mowbray masanın diğer tarafına doğru yürüdü ve onlara gülümsedi. “Evet, beyler?”

Mortimer ve Raymond kısa bir süre birbirlerine baktılar ve Raymond’ın söze başladı. “Lancaster Dükü ve Derby Kontu’nun yetkileriyle geldik Lordum. Gloucester düküyle bir görüşme talep ediyoruz.”

Mowbray gülümsedi. “Peki, isimleriniz nedir?”

“Raymond Waringham ve Mortimer Dermond.”

“Ve Gloucester için bir mesaj getirdiniz, öyle mi?”

“Evet efendim.”

Elini uzattı. “Bakabilir miyim?”

“Sözlü bir mesaj efendim,” diye açıkladı Mortimer.

“Anlıyorum. Ve Gloucester’a bizzat iletmek istiyorsunuz bu mesajı, doğru mu?”

“Doğru. Derby Kontu, eski arkadaşlığınız hatırına bir görüşme sağlayacağınıza emin.”

Mowbray alnını buruşturdu. “Ancak bu şimdilik çok zor. Gloucester Dükü hastalandı ve ziyaretçi kabul etmiyor.”

“Hasta mı? Ciddi mi efendim?” diye sordu Raymond endişeyle.

“Doktorları hâlâ emin değiller. Ateşi var. Defalarca kan aldılar ama şimdiye kadar iyileşme belirtisi göstermedi.”

Raymond iç çekti. “Korkarım, o zaman ziyaretçi kabul edene kadar beklememiz gerekecek.”

Mowbray kollarını iki yana açtı. “Buna memnun olurum. Odalarımız ve sofralarımız Leicester ve Kenilworth’ta olduğu kadar hoş değil ama sizin için bir yer bulacağımızdan eminim.”

“Hasta mı? Sen buna inanıyor musun?” diye sordu Mortimer.

“Tanrı bilir!”

Raymond ayağıyla, ona yatak olarak sunulan samanı düzeltti. Mowbray’ın uyarısı açıktı. Onlara kulelerden birinde bulunan küçük bir oda verilmişti. Mobilya olarak sadece tahta bir tabure vardı. Saman geçen yıldan kalma görünüyordu ve haşaratlar geziniyordu. Yıkama olanağı yoktu.

“Bizi burada istemediklerini düşünüyorum Mortimer.”

“Ve kapımızın kilidi yok.”

Birbirlerine baktılar.

“Ne yapacağız? Endişelenmeli miyiz yoksa endişelenmemeli miyiz?” diye sordu Raymond.

Mortimer bir an düşündü ve dudağını ısırды. Sonra başıyla onayladı. “Endişeli olacağız. Tedbir tedbirdir.”

Kemerinde taşıdığı keseyi açtı küçük kâğıt rulosunu çıkardı ve onu avcuna koydu. Huzursuz gözlerle Lancaster’ın özel mührüne baktılar.

“Bunun için bizi asabilirler Raymond.”

“Biliyorum, hadi yemin edelim.”

Sağ ellerini kalplerinin üzerine koydular ve sol ellerini kaldırdılar. Daha sonra birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Raymond söze başladı: “Bu mektubun içinde yazanları Gloucester dükü dışında hiç kimseye söylemeyeceğime yemin ederim.”

“Yemin ederim.”

“Haydi o zaman.”

Mortimer gergin bir şekilde mührü kırdı ve kâğıt rulosunu açtı.

Lancaster ve Akitanya Dükü, Gauntlu John, Gloucester Dükü Thomas Woodstock’u selamlar. Sanırım sana başının belada olduğunu söylememe gerek yok. Bu konudaki sitemlerimi başka bir zaman bildireceğim. Gönderdiğim iki elçiye, Kral’a karşı komploda yer alan kişilerin isimlerini söylersen, sana yardım etmek için tüm gücümü kullanacağım.

Seçimini yap. Tahta sadakatini ispatla ve benim sadık olduğuma emin olabilirsin. Kardeşin L.

Alçak bir sesle mektubu okudular. İlk önce Raymond on defa, daha sonra Mortimer on defa okudu. Daha sonra kâğıdı bir kenara koydular ve okuduklarını kelimesi kelimesine birçok kez tekrarladılar. Tamamen ezberlediklerinden emin olduklarında, mektubu yaktılar ve küllerini samanın içine döktüler. Sadece Gloucester'a mektubu kimin gönderdiğini ispatlamak için mührü sakladılar. Sonra aşağıdaki salona indiler.

Kalede Mowbray'in eşi dışında, sadece üç leydi ve birkaç fahişe vardı. Salon kirliydi ve havasızdı. Askerlerle şövalyeler banklara oturdular, etraflarında cılız köpekler dolanıyor, onlara yaklaşanlara saldırıyorlardı. Müzik yoktu.

"Ne kadar davetkâr!" diye mırıldandı Raymond içeri girdiklerinde. Masalardan birine oturmak üzereyken, Mowbray onlara eliyle gelmelerini işaret etti.

"Buraya gelin baylar. Son zamanlarda vatanımızdan gelen konuklarımız olmuyor. Bu bayan benim eşim. Madam, bunlar da Dermond ve Waringham."

Lady Mowbray'in önünde eğildiler ve yerlerine oturdular. Raymond, Leydi Mowbray'in, Arundel Kontunun kızı olduğunu anımsadı, sanki dili bağlanmış gibiydi. Raymond söyleyecek bir şey bulamıyordu. Zavallı kadın için bu hikâye korkunç olmalıydı.

Ancak "zavallı varlık" toparlanmış gibi görünüyordu. "Yolculuğunuz iyi geçti mi beyler?"

"Teşekkürler madam, iyiydi," diye cevap verdi Mortimer başıyla onaylayarak. "Pek sorun yaşamadık. Sadece arkadaşımı biraz deniz tuttu."

Kadın Raymond'a baktı. "Oh, nasıl olduğunu bilirim. Çok kötü bir şeydir. İnsan öleceğini düşünür. Ölesiye hasta olur."

Raymond gülümsedi. Haklısınız madam."

"Buyurun Waringham, bir yudum şarap alın. Tekrar gücünüzü toplamalısınız."

Kısa bir süre Raymond tüm salonu ve içindekileri tamamen unutmuştu. Leydi Mowbray'den etkilenmişti. Gözlerini ayırmaksızın leydinin ağzına bakıyordu. Kıpırmızıydı ve bir parça büyüktü, leydi güldüğünde dudak kenarında küçük gamzeler oluşuyordu. Mortimer'a baktığı anlarda, Raymond onu iyice süzüyordu. Açık mavi, derin dekolteli bir elbise giymişti. Eğildiğinde neredeyse göğüs uçları beliriyordu. İç çekmemek için kendisini zor tuttu ve kadının da eğik kirpiklerinin ardından ona baktığını düşünerek, kendi kendine kuruntu yapıp yapmadığını merak etti.

Raymond çok fazla içmişti. Farkındaydı ama elinde değildi. Leydi onun kadehini tekrar tekrar dolduyordu ve bu amaçla her Raymond'a döndüğünde kadının boynu veya göğsüne bir el mesafesi yakındaydı. Her kadehte leydi ona daha da yaklaşıyordu.

Ortam canlanmıştı. Mowbray yüksek sesle kahkaha atıyordu, hatta Mortimer bile iki kez kahkaha atmıştı. Raymond neye güldüklerini bilmiyordu. Artık konuşmaları takip edemeyecek kadar sarhoştı. Düştüğü duruma kızarak kafasını iki yana salladı.

"Odama çekilsem iyi olacak."

"Oh,ama neden?" diye itiraz etti Mowbray.

Raymond gülümsedi. "Sarhoş oldum efendim."

"Evet, ben de."

"İlk önce ben," diye mırıldandı Mortimer. Raymond Mortimer'ın masanın köşesini sıkıca kavradığını gördü. Hiç iyi bir fikir değil, diye düşündü. Masalar, birçok salonda olduğu gibi, ayaklarla herhangi bir bağ olmayan tahta plakalarıydı. Biri onu kavradığında, masanın plakasıyla birlikte yeri boylaması muhtemeldi.

Dikkatlice ayağa kalktı. Düşündüğünden daha iyi yapmıştı. "Çok teşekkürler beyefendi, hanımefendi. İyi geceler."

"O hayır, Waringham bir bardak daha içmelisiniz," diye itiraz etti leydi Mowbray. Elinde yeni bir şişe vardı.

Artık daha fazla içmek iyi bir fikir değildi.

“Hayır, gerçekten yapamam madam. Çok teşekkürler.”

Zorlanmadan salondan çıktı. Dışarıdaki hava temiz ve serindi, Raymond derin nefes aldı. Amaşsızca kale avlusunda gezindi, denizin kokusunu alabiliyordu. Onu hasta etse de tuz ve yosun kokusunu seviyordu. Sanki onu içine çektikçe ayılıyor gibi hissediyordu.

Kadın kule kapısının önünde yolunu kesti.

“Buraya gel, Raymond.”

“Nasıl?” Şaşkın gözlerle ona yakınlaştı. “Leydi Mowbray... burada ne arıyorsunuz?”

Leydi sessizce gülümsedi. “Hadi, acele etmeliyiz. Hemen geri dönmeliyim.”

Kulenin karanlıkta kalan duvarına yaslandı. Ama Raymond onu hayal meyal seçebiliyordu. Elbisesini çözmişti ve Raymond şimdi, az önce hayal dahi edemeyeceği şeyi gördü.

“Hadi çocuk,” diye mırıldandı leydi. Eteklerini kaldırdı.

Raymond yutkundu. İnanılmaz derecede sıcak basmıştı. Daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Diğer çocuklar Raymond’la ilgili çılgınca şeyler anlatıyorlardı ama hepsi yanılıyordu. Belki de öncelikle âşık olduğundandı. Sıklıkla da ondan yaşça büyük, evli kadınlara âşık olurdu. Bazen de şansı yaver giderdi. Ancak şu an olan şeye yabancıydı ve içinde hiç iyi bir his yoktu. Bu... günahtı. Havva ağaçtaki elmalara bakarken neler hissettiğini şimdi ilk kez anlayabiliyordu. Bu günahtı, yasaktı ve karşı konulamazdı. Ona doğru yürüdü, ellerini onun kolunun üzerine koydu ve onu öptü. Leydi onu kendine çekti ve Raymond’ın bir elini göğsüne koydu. Raymond gözlerini kapadı.

Teni olgun bir şeftali gibi yumuşacıktı ve kokusu tarif edilemezdi. Leydi bir elini Raymond’ın pantolonunun içine soktu, diğer eliyle Raymond’ın dudaklarına bir bardak dayadı. Raymond iki, üç kez yutkundu. Onu tekrar kendine çekmek istediğinde, leydi aniden ellerinin arasından kayarak yana kaçtı. Kadının usulca kahkaha attığını duydu. Sonra ses kayboldu ve Raymond’ın gözleri karardı.

İğrenç bir baş ağrısıyla uyandı. Sırt üstü yatıyordu ve kımıldayamayacak gibi hissediyordu. Attan düşmüş olmalıyım, diye düşündü. Elbette, attan düşmüş olmalıydı. Bir yaşındaki inatçı at Kresos. Onu sadece sırtından atmamıştı, aynı zamanda tam alnının ortasını tekmelemişti. Conrad kalkmasına yardım etmişti, başını inceleyip gülerek: “Birazcık daha hızlı olmalısın evlat,” dedi. Conrad ölmüştü. Conrad veba salgınında ölmüştü. Net düşünemiyordu ve gözlerini açtı. Her yer tamamen karanlıktı.

“O hayır. İsa aşkına, lütfen olmasın...”

“Raymond.” Mortimer’ın sesiydi.

“Neredeyiz?”

“Sence.”

Raymond kapalı gözlerle zemini yokladı. Saman. Nem. Üstünden su damlaları süzülen bir duvar vardı. Eli yumuşak, süngerimsi bir şeye değdi ve hemen geri çekti. Terlemişti ve tam çığlık atacakken dişlerini sıktı ve sadece boğuk bir sızlanma sesi çıkarabildi.

“Sakin ol,” diye mırıldandı Mortimer. “Ayağa kalkmalısın. Zemin gittikçe nemleniyor. Sanki su yükseliyor. Sanırım ayaklarımız ıslanacak.”

Raymond yana döndü ve ellerinden destek aldı. Ayağa kalkmaya çalıştı.

“Su yükseliyor mu?”

“Açıkça yeni odamız bir su hattının altında. Ve su gittikçe artıyor. Ne kadar yüksek diye sorarsan, boğulacak kadar yüksek değil. Bizi öldürmek isteselerdi, çoktan ölmüş olurduk.”

Raymond süngerimsi duvara yaslanmaya cesaret edemedi. Karanlığın içinde dikildi ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. “Şarabımızın içine bir şeyler kattılar, değil mi?”

“Evet. Korkaklar. Mowbray bana son bir bardak daha içirmişti. Tadının acı olduğunu fark ettiğimde artık çok geçti. Ama senin yırttığını düşünmüştüm. Çoktan gitmiştin.”

“Leydi Mowbray... beni takip etti.” Hafifçe sendeledi. Tutunabileceği bir yer ve küçük de olsa ışık olmasını diledi. Hırıltıyla soluyordu.

“Raymond sana ne oldu?”

“Ben... sanırım buna katlanamayacağım.”

Mortimer’ın ona doğru yürüdüğünü duydu. Raymond’ın eline dokundu ve kendi ellerinin arasına aldı. Mortimer’ın elleri sıcak ve büyüktü. “O kadar kötü değil. Sadece nemli ve karanlık. Hepsi bu kadar.”

“Fare yok mu?”

“Hayır, fare yok. Sanırım sudan dolayı. Hadi. Artık sekiz yanında ve korkak Raymond değilsin. O zamanki gibi değil. Şimdi başka. Kendini toplamalısın.”

Raymond derin bir nefes aldı. “Haklısın.”

Ama bunu yapabileceğinden emin değildi. Bir şıkırtı sesi duyuyordu ve ıslaklık çizmesinin içine girmişti. Zemini hissetmeye çalıştı. Ama başaramadı.

“Mowbray bunu neden yaptı, ne düşünüyorsun?”

Mortimer buraya getirildiğinden beri bunu kendine soruyordu. “Gloucester’ın parlamento önünde yargılanana kadar kardeşleriyle iletişime geçmesini istemiyor. Belki şikâyetlerin bir dayanağı yoktur. Ve Kral Lancaster’dan korkuyordur. Bir strateji planlamalarını engellemek istiyor.”

“Gloucester İngiltere’ye götürüldüğünde bizi bırakacaklarını düşünüyorsun o zaman?”

“Evet. Dediğim gibi, aksi takdirde çoktan ölmüş olurduk.”

Raymond’ın aklına yeni, kokrunç bir fikir geldi. “Peki, ya mesajımızın ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorlarsa?”

“O zaman, er ya da geç birimiz yeminini bozacak.”

★

Yaklaşık iki saat sonra su bileklerine kadar geliyordu. Sonra suyun yükselişi durdu. Suyun içinde biraz dolaştılar ve Mortimer sürekli Raymond’ın yanında duruyordu.

“Nasil uyuyacağız?” diye sordu Raymond çaresizce.

“Su alçaldığında.”

“Çamurda mı?”

“Başka çaremiz yok.”

Raymond burnunu çekti. “Parlamentoya ne kadar süre var?”

“Üç hafta.”

“O zamana kadar ölmüş oluruz.”

“Öyle olacağına inanırsan, öyle olur! Lanet olsun, mızımızlanmayı kes Waringham.”

Raymond dudaklarını ısırdı, çenesini kapadı ve düşüncelere daldı.

“İkimiz daha ıslak ve daha soğuk yerlerde uyuduk. Bu o kadar da kötü bir durum değil, biz genciz. Ama kendime, Gloucester’ı de burada bir yerlerde mi tutuyorlar soruyorum. Eğer öyleyse hasta olmasına şaşmamalı.”

“Gerçekten buna inanmıyorsun, öyle değil mi?” diye karşılık verdi Raymond şaşırarak. “O sonuçta Kral’ın amcası.”

“Evet. Sanırım haklısın. Buna cesaret edemezler. Lancaster bunu öğrenirse, Kral kendini savunamaz.”

Su alçalmaya başladığında, üç asker yemeklerini getirdi.

“Biriniz zorluk çıkarırsanız, sizi zincire vururuz!” diye tehdit etti biri.

“Kimse zorluk çıkartmayacak.” Mortimer ona bozuk para uzattı. “Bir ışık getirmeniz mümkün mü?”

Asker elinden parayı aldı. “Bundan daha var mı?”

“Hayır, hepsi bu kadar.”

Mortimer yalan söylüyordu. İkisinin de para keseleri vardı, soyulmamışlardı. Paralarını gördüklerinde, nöbetçilerin hepsini alacaklarını düşündükleri için para keselerini bir köşeye, samanların altına saklamışlardı.

Adam, “Tamam. Işık. Ama iyi bir yemeğe karşılık çizmelelerinizi alırım.”

Raymond ve Mortimer birbirlerine baktılar. Sonra Raymond başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkürler efendim. Bize getirdiklerinizle yetineceğiz. Burası yalın ayak kalınamayacak kadar ıslak.”

Asker sırttı ve her ikisine de birer kâse çorbayla bir parça sert ekmek uzattı. “Tamam, o zaman.”

Duvardaki meşaleyi yaktılar ve dışarıya çıktılar. Raymond merakla etrafına bakındı. İçinde bulundukları zindan, kalenin derinliklerinde bulunan küçük bir yerdi. Duvarlar bellerine kadar ıslaktı ve mantarlar oluşmuştu. Zemin çamurlu ve ıslak samanla kaplıydı. Hoş olmayan, rahat olmayan bir yerdi. Ama Raymond ışığa minnettardı. Ekmeğini çorbaya bandırdı ve yedi. “Hm. Tadı pişmiş farekuyruğu gibi.”

Mortimer kasesine bakıp sırttı. “Senin bu tatsız benzetmelerini duyduğum için rahatladım.”

Zaman geçtikçe, Mortimer’ın, her an geleceklere ve gizli mesajlarını ağızlarından almaya çalışacaklarına dair kuruntusu hafıflıyordu Mowbray onların mesajıyla ilgilenmiyordu. Bu yüzden kaderine razı olmuştu ve beklemeye koyulmuştu. Raymond zorlanıyordu. Işıkları olduğundan beri korkusunu Kontrol altına alabiliyordu ama hâlâ korkuyordu. Dar odalarda tıklı kalmak, o malum zamandan beri en büyük korkusuydu. Bazen hâlâ rüyalarında görüyordu. Babası Leydi Blanche’le evlendikten kısa bir süre sonra, Peder Nicholas onu bir olaydan dolayı şarap mahzeninin yanındaki küçük odaya kapatmıştı. Mahzene götürülürken ağlamıştı ve merhamet dilemişti ama Peder Nicholas her zamanki gibi acımasızdı. Karanlıkta tek başındayken artık ağlamıyordu. Kapıya koşmuştu ve ayağını kırana kadar kapıyı tekmelemişti. Babası onu bulmuştu ve yukarıya çıkarmıştı. Ertesi gün de Peder Nicholas’ı Oxford’a geri göndermişti.

Raymond artık kapıya tekme veya omuz atmıyordu. Ama her uyandığında, babasının gelmediğine irkiliyordu. Bu yüzden kendinden utanıyordu. Bir hafta sonra kendisini o kadar kötü hissediyordu ki öleceğine inanıyordu. Ama hasta olan o değildi, Mortimer’dı.

Raymond Mortimer’ın öksürüğüyle uyandı. “Mortimer? İyi misin?”

“Galiba soğuk algınlığı.”

“Hiç şaşırtıcı değil. Hadi, ayağa kalkalım. Su yükseliyor.”

Kapının duvarına sırtlarını döndüler ve yaslandılar.

“Hikâyenin devamını dinlemek ister misin?” diye sordu Mortimer.

“Kesinlikle.”

“Tamam, o zaman: İkinci sabah kale beyi ava gider ve eşi yeniden Sör Gawain’in yatak odasına girer ...”

Hikâyeler Mortimer’ın fıkriydi ve Raymond’a bir zamanlar olduğu gibi yardım ediyordu. Elbette Sör Gawain’le Leydi Bertilak’ın hikâyesini biliyordu ama Mortimer muhteşem anlatıyordu. Büyülenmiş gibi onu dinliyordu, Mortimer’ın öksürükleri endişe verici bir şekilde artıyordu.

“Kessen iyi olacak. Kötüleşiyor.”

“Ama şimdi en heyecanlı yeri.”

“Yine de biraz ara verelim. Fare kuyruğu çorbanı iç.”

“Teşekkürler... midem bulandı bile.”

“Hadi Mortimer, yemeliyiz.”

“Evet, belki daha sonra. Biraz daha yatacağım.”

“Bu bir şaka mı? Su hâlâ sekiz santim yukarıda.”

“Önemli değil.” Bataklığın içinde oturdu, kollarını göğsüne çektiği dizlerine doladı ve başını dizlerine dayadı. Öksürdü.

★

Ertesi gün su yükseldiğinde, Mortimer ayağa kalkamıyordu. Öksürürken hırıltılı sesler çıkarıyordu. Raymond arkasında diz çöktü ve kollarını Mortimer’ın koltuk altlarına dolayıp onu kucağına oturttu. Kolu sıcacıktı ve alnı ter içindeydi. Raymond duvara yaslandı ve Mortimer’ın kollarını sıkıca kavradı, çünkü uyuyordu ve yana kayıp düşecek gibi oluyordur. Su bu sefer çok yükselmişti. Raymond’ın bacakları o kadar hissizleşmişti ki ne ıslaklık ne de soğuk hissedebiliyordu.

“Yeşil şövalye tekrar hamle yaptı ve Gawain’in boynunu çizdi...”

Raymond Mortimer’ın alnına dokundu. “Şş! Kendini yorma Mortimer.”

“Daha sonra neler olduğunu dinle.”

“Evet. Dinliyorum.”

“Nerede kalmıştım?”

Raymond cevap veremeden, kapı açıldı ve muhafızlar içeriye girdi. Biri meşaleyi değiştirdi, ikincisi çorba kâselerini tutuyordu, üçüncüsü kapıda bekliyordu.

“Neyi var?” diye sordu Raymond’a.

“Bir doktora ihtiyacı var. Çok hasta.”

“Bunu unut!”

“O zaman bir rahip. Size yalvarıyorum.”

“Peki, karşılığında ne alacağım?”

Raymond başıyla köşeye doğru işaret etti. “Orada ne varsa hepsini al ama bize yardım et.”

Asker, Raymond’dan gözlerini ayırmadan köşeye yürüdü ve çizmesinin ucuyla ıslak samanı tekmeledi. Bir para kesesi buldu, kaldırdı ve eline aldı. “Bunu daha önce verseydin kimse hasta olmazdı.”

“Evet. Şimdi doktor çağırarak mısınız?”

“Olmaz. Doktorlar buraya gelemaz, aşırı gevezedirler. Ama sizin için neler yapabileceğime bakacağım.”

Raymond minnettar bir şekilde başıyla onayladı.

“Gawain hiçbir zaman yeşil kemere sahip olmamalıydı,” diye fısıldadı Mortimer. “Ama şövalye de olsa o da bir insandı ve ölümden korkuyordu.”

Raymond onu biraz yukarı kaldırdı ve askerlere baktı. “Bir şeyler yapın. Ve lütfen bize daha fazla su getirin!”

★

Su gelmişti. Mortimer’in susuzluğunu dindirdi ve alnını soğutmak için soğuk bir bez koydu ama durumu iyileşmiyordu. Ateşi gittikçe çıkıyordu ve öksürürken sanki akciğerleri yerlerinden sökülüyor gibiydi. Raymond çaresizdi. Mortimer’a yardım etmek için ne yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Saatler sonra, artık gece ve gündüz kavramını yitirmişken kapı açıldı ve bir Dominikan içeriye girdi. Kapüşonunu geri attı

ve onlara doğru yaklaştı. Raymond adamın kendisinden daha yaşlı olmadığını gördü; başının tıraşlı tepesinin etrafındaki saçlar sarıydı ve sakalı yoktu.

Raymond'ın önünde istavroz çıkardı. "Tanrı seninle olsun oğlum."

"Ona çok ihtiyacım var peder."

Papaz önlerinde eğildi ve Mortimer'ın el bileğini tuttu. Daha sonra ellerini yüzüne koydu, göz kapağını açtı ve göz bebeğine baktı. Mortimer hiçbir şey fark etmemiş gibi görünüyordu. Yarı uyku halindeydi.

Sonunda papaz tekrar doğruldu ve alnını buruşturarak Raymond'a baktı. "Bu durum beni aşar."

Raymond yutkundu. "Öleceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Akciğerleri su toplamış."

"Ölecek mi, ölmeyecek mi?"

"Ölecek."

"Ona son yağlama işlemini yapacak mısınız?"

"İlk önce günah çıkarırsa elbette."

"Günah çıkarmak mı? Günah çıkaramaz, kendinde bile değil ..."

"O zaman uyanmasını umalım. Bir süre burada kalacağım ve sizinle dua edeceğim."

"Teşekkürler peder."

Raymond Mortimer'ı ıslak zemine yatırdı, sertleşen uzuvlarını hareket ettirdi ve bacaklarını gerdi. Elleriyle yardım etmeliydi, bacakları ona itaat etmiyordu. Aniden karıncalanmaya başladı. Başını eğdi ve papazın huzur verici sesini dinledi. Bilmediği dualara eşlik etti.

Yaklaşık bir saat sonra Mortimer uyandı. Gözlerini kırptırarak tepesindeki yabancı yüze baktı.

"Günah çıkar oğlum, böylelikle seni yaratıcına arınmış bir şekilde gönderebiliriz."

Mortimer gözlerini kapadı. "Tevazu ve pişmanlık içinde günahlarımı itiraf ediyorum..." Boğucu öksürük ataklarından biri günah çıkarmasını aniden sonlandırdı.

Raymond ona su vermek için ayağa kalktı. Testi kapının yanında duruyordu. Onu kaldırdı ve boş olduğunu gördü.

“Günah çıkar,” diye tekrarladı papaz. “Ağır yükünü öteki dünyaya taşımadan için günah çıkar. Mahşer gününde ruhlar değerlendirilecek oğlum ve günahkarlar sonsuza kadar cehennemnin kavurucu ateşinde yanacaklar.”

Mortimer usulca ağlıyordu. “Sadece korktuğu için,” diye mırıldandı kekeleyerek. “Bu yüzden kemeri aldı ...”

“Bir kemer mi çaldın? Anlat bana her şeyi oğlum.”

Onu rahat bırak, diye düşündü Raymond üzgün bir halde.

“Hiçbir şey çalmadı!” dedi Raymond. “Bir hikâye anlatmaya çalışıyor. Akı karıştı. En son buraya gelmeden önce günah çıkarmıştı ve o zamandan beri günah işlemek için pek fırsatı olmadı. Lütfen peder, onun huzur içinde ölmesine izin verin.”

Dominikan’lı alnını buruşturarak ona baktı. “Hepimiz her gün yüzlerce kez günah işliyoruz, sadece düşünsek bile.” Tekrar hastanın üzerine eğildi. “Bir kez daha denememize izin ver.”

“Tüm denemelere direndi,” diye mırıldandı Mortimer. “Sadece kemer onda kaldı.”

“Ne tür bir kemer?”

“Yeşil.”

Raymond papazın omuzları üzerinden Mortimer’ın korku dolu, huzursuz gözlerinin içine baktı. Nefes almakta güçlük çekiyordu ve yüzünden büyük ter damlaları akıyordu. Belki de gözyaşıydı.

Raymond boş testi hâlâ elinde tutuyordu. Birden onu kaldırdı ve Dominikan’lının başına vurdu. Testi parçalandı ve papaz bilinçsizce yere yığıldı.

Tanrım beni affet, diye düşündü üzgünce. Yaptığı şey tüylelerini diken diken etmişti ama utanmıyordu. Papazı kollarından kapının diğer tarafına çekti ve arkadaşının üzerine eğildi.

Mortimer hiçbir şeyin farkında olmadan bakıyordu. “Nereye gitti?”

“Birden gitmesi gerekli.”

Mortimer şaşırtıcı bir kuvvetle bileğini tuttu. “Beni günahlarımından arındırdı mı? Yoksa... cehenneme mi gidiyorum?”

“Orada ne işin var? Endişe etme. Ne cennet yolundasın ne de cehennem. Seni şimdi buradan dışarıya çıkaracağım.

“Nasıl?”

“Sadece bana güven. Uyu. Biraz daha var.”

Mortimer gözlerini kapadı. “Su var mı?”

“Hayır. Ama senin için bulmaya çalışacağım.”

Yerde hareketsizce yatan papaza gitti, önce kendi elbiselerini, sonra papazın elbiselerini çıkardı. Papaz hâlâ nefes alıyordu ama yakın zamanda uyanacak gibi görünmüyordu. Raymond onun rahip kıyafetini giydi. Babama benziyorum, dedi kendi kendine ve gülmek için kendisini zor tuttu. Sonra papazın gömleğini, cüppesini, ve pelerinini giydi, sadece çizmeleri bıraktı. Fanilasını papazı bağlamak ve susturmak için kullandı. Daha sonra kapüşonla yüzünü gizledi ve dışarıya çıktı.

“İşiniz bitti mi peder?”

“Tanrı’nın işi asla bitmez oğlum,” diye mırıldandı Raymond. Belli etmeden etrafına bakındı. Loş bir ışığın geldiği koridordan sola döndü ama nöbetçiler dışında yakınlarda hiç kimse yoktu.

“Yolu bulabilir misiniz?” diye sordu asker saygıyla.

“Evet. İyi bir Hristiyan ol ve hasta için bir testi su daha götür. Susuzluktan ölüyor.”

Asker başıyla onaylayarak arkasını döndü. Raymond ona sessizce arkadan yaklaştı, parmaklarını birbirine geçirdi ve tüm gücüyle boynuna vurdu İşe yaramıştı. Nöbetçi asker tıpkı papaz gibi yere yığılmıştı.

Raymond arkasına baktı. Hiçbir şey duyulmuyordu, görünmüyordu. Askeri de Mortimer ve papazın yanına sürükledi, kapıyı dışarıdan kilitledi. Sonra bir keşif gezisi yaptı.

Sola doğru giden koridoru takip etti ve kısa süre sonra meşaleyle aydınlatılmış bir nöbetçi kulübesine geldi, burada yukarıya doğru çıkan bir merdiven vardı. Dikkatlice ve ses çıkarmadan yukarıya çıktı. Yukarıda bir nöbetçi kulübesi daha vardı, hâlâ

yerin bir kat altındaydı. Buradaki tutsaklar, ayakları ıslanmayan yüksek rütbeli tutuklular, diye düşündü. Başka merdiven bulmak için sağa döndü. En nihayetinde buldu da. Koridor karşılıklı kapıların olduğu, geniş bir oda kadar genişlemişti. Kapılardan biri bir karış açıktı ve ışık süzülüyordu. Raymond arkasında kim veya ne olduğunu öğrenmek için yaklaştı. Kaçarlarken mümkün olduğunca sürpriz yaşamak istemiyordu. Kapı aralığında durdu ve içeriye baktı.

Odanın görebildiği dar açısında bir yatak vardı. Yukarıda, tavanın hemen altında küçük, parmaklıklılı, çok az bir ışığın girdiği bir pencere vardı. Ya güneş yeni doğuyordu ya da batıyordu, Raymond'ın hiçbir fikri yoktu. Pencerenin altında, duvarda bir çarmıh asılıydı. Raymond, yatağın üzerine eğilmiş olan adamın Thomas Mowbray'e benzediğini düşündü. Garip bir şekilde hareket etmeden duruyordu.

Raymond onunla burada karşılaşmanın çok riskli olduğunu düşündü ve Mowbray doğrulduğunda, geri çekilmek istedi. Raymond Thomas Mowbray'in elinde büyük kuş tüyü bir yastık gördüğü için şaşırdı. Sonra yana doğru bir adım attı ve yatağa baktı. İşlemeli yorganın altında koyu, saçları bir parça ağarmış bir adam yatıyordu. Gözleri sonuna kadar açılmıştı ve boş bakıyordu, yüzü ...”

Raymond gözlerini kapadı ve yavaşça geri çekildi. Sırtında bir soğukluk hissetti. Adamın yüzü dudakları gibi mosmordu ama Raymond onu tanımıştı. Yataktaki ölü adam, Lancaster Düküne en çok benzeyen ağabeyiydi.

★

Raymond aklı başından gitmiş bir halde geldiği yoldan geri döndü, hızlıca zindanına vardı. Arkasından kapıyı kapadığında, kendini gülünç bir şekilde güvende hissetti. Ortalık sessizdi. Asker ve papaz hâlâ bilinçsizdi. Raymond Mortimer'ın yanına diz çöktü ve onu omuzladı.

“Hemen buradan gitmeliyiz.”

Mortimer gözlerini açtı ve baktı. “Ne diyorsunuz peder?”

Raymond kapüşonu geri attı. “Benim. Ne dersin, ayağa kalabilecek misin?”

“Bilmiyorum ...”

“Hadi bir deneyelim.”

Ellerini kavradı ve kaba bir şekilde yukarıya çekti. Mortimer sendeleyerek duvara yaslandı, koluyla alnını sildi.

“Yapamayacağım...” Öksürdü.

Raymond omzuna elini koydu ve onu destekledi. “Hadi, önce bir ayak sonra diğer ayak. Eğer yapamazsan seni taşıyım.”

Mortimer hiçbir şey demeden başıyla onayladı. Artık yapamayacağı hissindeydi.

Sevgililer gibi birbirlerine sımsıkı sarılmış bir şekilde terk edilmiş koridor boyunca yavaşça yürüdüler ve ilk merdivenden yukarı çıktılar. Yukarıya vardıklarında, Mortimer sessizce yere yığıldı. Raymond onu kaldırdı ve sırtına aldı.

İkinci merdivende de sessizlik hâkimdi. Gloucester’ın odasının kapısı şimdi kapalıydı ve yakınlarda hiç kimse yoktu.

“Buradan ileriye gitmedim Mortimer,” diye fısıldadı Raymond. “Bundan sonra şansımıza güvenmeliyiz.”

Mortimer cevap vermedi.

Raymond onu basamaklardan yukarıya taşıdı ve kendini, muhtemelen büyük salonun altında bulunan, taş yüzeyi samanla kaplı büyük bir odada buldu. Üç nöbetçi bir masada oturuyordu.

“O da ne peder?” dedi biri. “Ne getirdiniz?”

“Lancaster’ın gönderdiği şu çocuklardan biri.”

“Öldü mü?”

“Korkarım öldü oğlum. Aşağısı aşırı soğuk ve ıslak. Çavuş cenaze için onu yanımda götürebileceğini söyledi.”

Asker ayağa kalktı ve Mortimer’a bakmadan saygıyla kapıyı açtı. “Tanrı yardımseverliğiniz için sizi kutsasın. Atınız var mı?”

İyi soru, diye düşündü Raymond. Ama Mortimer öksürmeden önce, adamdan uzaklaşması gerekiyordu.

“Evet, teşekkürler, ben giderim.”

İyi dileklerle nöbetçilerden ayrıldı, mümkün olduğunca çabuk salona yürüdü ve kale avlusundan dışarıya çıktı. Kapıda hiç kimse onlarla ilgilenmedi. Raymond gergin bir şekilde yükünü asma köprüye doğru taşıdı ve şehrin ilk evlerinin arasında kaybolduklarında çok rahatladı.

Sıcak bir eylül sabahıydı. Sokaklarda ve meydanda çok fazla hareketlilik yoktu. Raymond açık bir kuyunun yanında durdu ve Mortimer'ı omuzlarından indirdi. Ona baktığında, Mortimer'ın neden bu kadar iyi ölü taklidi yaptığını anladı. Baygındı.

Raymond, insanların kuyu çevresinde kaybettiği paraları arayan, hırpani kıyafetli bir çocuğu yanına çağırdı.

"Bana bir kova su çeker misin?"

Genç istediğini yaptı. "Buyurun peder."

"Teşekkürler." Bir avuç su aldı ve Mortimer'ın alnını ıslattı. Mortimer hareket etti ve öksürdü.

"Oh, korkunç görünüyor!" dedi genç. "Kız kardeşim Claire de böyle öksürüyordu. Öldü."

Raymond ona gülümseyerek baktı. "Tanrı'nın yardımıyla bu genç adamı kurtaracağız. İsmi ne?"

"Roland peder."

Raymond çeyrek peni çıkardı. "Tanrı seninle olsun Roland."

Genç başını iki yana sallayarak bir adım geri attı. "Teşekkürler peder. Annem dilenmeme izin vermiyor."

"Dilenmiyorsun. Bunu alabilirsin."

"Ama bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"Hm. Belki bana şu sıralar Calais'de hangi İngiliz soylularının olduğunu söyleyebilirsin. Büyük bir faydan dokunmuş olur. Eminim şehir hakkında çok şey biliyorsundur."

Roland başını salladı ve kısa bir süre düşündü. "Çok fazla kişi yok. Birçoğu parlamento için Westminster'a gittiler."

"Oh. Tabii ki."

"Garnizon kumandanı hâlâ burada, o Nottingham Kontu. Yarın ayrılacak. Başka yüksek mevkili hiç kimse yok. Sadece Melville, Finley ve genç Grosmount."

"Finley mi?"

“Sör Albert Finley peder. Calais’de Kral’ın askerlerini yönetiyor.”

Raymond Mortimer’a kısa bir süre baktı. “Evi çok mu uzakta?”

“Hayır. Hemen limanda.”

“Beni oraya götürebilir misin?”

Roland istekli bir şekilde başıyla onayladı, çeyrek peniyi aldı ve eliyle dar bir sokağa işaret etti.

Yorucu bir yoldu. Mortimer her adımla daha da ağırlaşıyordu. Ama Roland gerçeği söylemişti, gittikleri yer uzak değildi. Onları büyük bir tüccar villasına götürdü, önlerinde eğildi ve gitti.

Raymond’ın hızla vurmasıyla kapı hemen açıldı. Öksüren Mortimer’la birlikte kapı eşiğinden geçti, Mortimer’ı hemen iç avluya bıraktı ve dik durması için destek verdi, çünkü Mortimer’ın öksürükleri kulağa bu sefer gerçekten boğulacakmış gibi geliyordu.

Raymond hizmetçiye baktı. “Sör Albert’i hemen buraya çağır. Ve kapıyı kilitle.”

Hizmetçi genç Dominikan’lının talimatlarını tereddüt etmeden yerine getirdi. Raymond Mortimer’la iç avluda kaldı ve hafif toplu, soylu adamın gelmesi pek uzun sürmedi.

“Evet peder?” diye sordu Finley. “Nasıl yardımcı olabiliyim?”

Raymond ayağa kalktı ve kapüşonunu çıkardı. “ Benim amca, Raymond. Beni hatırlamadığınızı biliyorum ...”

“Raymond? Robin’in oğlu?”

“Evet efendim.”

Gisbert’in en genç kardeşi gülümsedi ve onunla kucaklaştı. “Çok yakışıklı olmuşsun evlat.”

Raymond elinden geldiğince tebessümüne karşılık vermeye çalıştı. “Ansızın geldiğimiz için affedin bizi. Ama arkadaşım çok hasta. Ne yapacağımı bilmiyorum. Üvey annem ve kuzenim Margery onu sağ salim eve getiremezsem beni asla affetmezler.

Ama Mowbray bizi hapsetti ve ...” Aniden durdu. Çok yorgun ve çaresizdi. Ağlamak istemiyordu.

Albert omzuna vurdu ve Mortimer’ın üzerine eğildi. “Hm, iyi görünmüyor. Ama rahat ol. Artık benim evimdesiniz. Burada güvendesiniz.”

Raymond bir an gözlerini kapadı. “Teşekkürler efendim.”

“Hadi. Onu içeriye götürelim. Bir şeyler yemeye ihtiyacın var. Bana neler olduğunu anlatmadan önce, bir doktor çağırayım.”

Raymond korku dolu gözlerle Mortimer’ın yüzüne baktı. “Agnes hâlâmın burada olmasını istedim. Ona yardım edebilirdi.”

Albert bir süre Mortimer’ın nefes alış verişlerini dinledi ve solgun, ateşli yüzüne baktı. Daha sonra güneşe baktı ve içeri giren hizmetkârına döndü. “Paul, hazırlan. İngiltere’ye gidiyorsun. Ve yarın akşam geri döneceksin...”

Bölüm 51

Londra, Eylül 1397

Michaelis'de parlamento gelecek yıla ertelendi. Robin güneş battıktan sonra, Westminster'dan Farringdon'daki evine geri döndü. Yorgundu ve birçok sorunla ilgilenmişti, Waringham'daki eşini ve kızlarını yanma almaktan başka çaresi kalmamıştı. Londra onu duygusallaştırmıştı.

Üniformalı hizmetkâr kapıyı açtı ve atının yularlarını aldı. Robin attan indi, yardımcısına kapıyı kapatması için işaret vermişti ki içeriye geniş omuzlu, dar cüppeli bir Dominikan girdi. Hiçbir şey demeden yüksek duvarların gölgelerinden yürüdü.

Robin onu adımlarından ve büyük, ince ellerinden tanıdı. Kalbi hızla atmaya başladı.

“Ne bekliyorsun Gerald, kapıyı kapa. Beni takip edin peder.”

İç avluya doğru yürüdü, eve girdi ve ziyaretçisini merdivenlerden yukarıya çıkarıp evin bahçe tarafındaki küçük bir odaya götürdü. Usulca kapıyı kilitledi ve oğluna sarıldı.

“Tanrıya şükürler olsun! Neredeyse sizden ümidimi kesmiştim. Mortimer nerede?”

“Waringham'da. Çok hastaydı ama iyileşiyor.”

“Bunu Blanche'e söylemeliyim. Korkudan ölüyordu ...”

“Hayır baba, lütfen! Biraz bekle.” Raymond kapüşonunu indirdi ve bitap bir şekilde pencerenin altındaki banka oturdu. “İlk önce beni dinle. Belki benim burada olduğumu bilmemesi daha iyi olur. “

Robin Raymond'ın alışkın olmadığı ciddi yüzüne baktı ve yanına oturdu. “Ne oldu? Bunca zamandır nerede saklanıyorsunuz?”

“Calais’de. Kalede. Tutsaktık.”

Robin şaşkınlıktan tek kelime edemedi.

“Baba... Korkunç bir şey gördüm. İnanıp inanmamak konusunda emin olamadığım korkunç bir şey. Parlamento esnasında neler olduğunu bana anlatır mısın? Arundel ve Warwick yargılandı mı? Ve Gloucester?”

“Arundel öldü,” dedi Robin. “Lancaster mahkemeyi yönetti. Birkaç tartışma oldu ama Lordlar Kral’ın tarafındaydı. Arundel’in kardeşi olan York Başpiskoposu, Warwick gibi sürgünde. Warwick’in nasıl olduğunu biliyorsun, kararsız ve korkak. Aniden pişmanlık duymaya başladı. Gözyaşları içinde hatalarını itiraf etti. Kral onu ölüme mahkûm edemedi. Ve Gloucester hiçbir zaman mahkeme önüne çıkarılmadı.”

“Neden?”

“Onu getirecek olan Mowbray, parlamento Arundel’i suçlu bulduktan sonra geldi. Ve Gloucester dükünün Calais’de yüksek ateşten öldüğünü bildirdi.”

Raymond dudaklarını ısırdı.

Robin omuzlarını kaldırdı. “Biliyor musun, belki de böylesi daha iyi olmuştur. Üvey kardeşinle oraya gitmeniz bir anlamı olmadı. Ama şüphe yok ki böyle olmasının iyi yanları da var.”

Raymond yavaşça başını iki yana salladı. “Onu öldürdü.”

“Efendim?”

“Mowbray, Gloucester dükünü öldürdü.”

“Raymond, Tanrı aşkına ne diyorsun sen?”

Raymond gördüklerini anlattı. Gördükleri şu anda ona çok daha korkunç gelmişti .

Şimdi burada olduğu ve Mortimer’in hayatı tehlikede olmadığı için, Mowbray’in korkakça işlediği suçun onu ne kadar sarstığını fark etmişti. Bitirdiğinde ağladı. Daha fazla kendini tutamadı.

Robin onun yanında hareketsizce oturuyordu. Gözlerini kapadı ve Raymond’ın hissettiklerini hissetti. Gloucester adına değil, onur ve adaletin çöküşüne üzüliyordu. Haberi getiren

oğlu olmasaydı, buna inanmazdı. Robin Raymond'ın elini tuttu.

“Peki, Albert'in evine gittikten sonra ne oldu?”

Raymond burnunu çekti ve koluyla yüzünü sildi. “Albert, iki günden daha az bir sürede Agnes'i getirmesi için bir adamını Waringham'a gönderdi. Artık çok geç diye düşündüm, Mortimer'in durumu kötüye gidiyordu... Ama Agnes birkaç gün içinde ateşini düşürmeyi ve akciğerlerini eski haline getirmeyi başardı.” Raymond önce Mortimer'in kılıcını demirciden almıştı ama bunu babasına anlatmanın yeri ve zamanı olmadığını düşündü. “Onun için de bir cüppe bulduk. Ben bu kıyafetle kaldım, en güvenli yol buydu. Waringham'dan sonra hemen buraya geldim.”

“İyi yapmışsın Raymond. Nasıl hissettiğini biliyorum ama cesurdun ve elinden gelen her şeyi yaptın. Seninle gurur duyuyorum. Henry de duyacaktır.”

“Kral ona bir şey yapmayacak, öyle değil mi?”

“Oh, öyle görünüyor. Richard onu yeniden onurlandırdı. Hizmetinde olduğun adam Raymond, artık Hereford dükü,”

Raymond eğdiği başını iki yana salladı. “Onun gözlerine nasıl bakacağım? Ve babasının yüzüne nasıl bakacağım? Neler olduğunu gördüm ve engellemek için hiçbir şey yapmadım.”

“Hayır, bu aptalca olurdu. Neler olduğunu gördüğünde artık çok geçti. Ve bir şeyler yapmaya kalkışsaydın Gloucester gibi ölmüş olurdun. Hadi, kendine fazla yüklenme.”

Raymond belli belirsiz gülümsedi. Ama içi rahatlamamıştı. “Mowbray bir şahidi olduğunu öğrense Tanrının öfkesi gibi peşime düşer.”

“Evet. Soğukkanlı olmalıyız ve bunu engellemeliyiz. Yine de Blanche sizin geri döndüğünüzü öğrenmeli. Ama kız kardeşlerin seni görmese daha iyi olur. Ağızları sıkı değil!” dedi ve gülümsedi. Kapıya doğru yürüdü, dışarıya çıktı ve merdivenden aşağıya bağırdı. “Gerald, Leydi Blanche'i yanıma gönder. Daha sonra Lancaster Dükü ve Derby Kontuna git... şey Hereford

dükü diyecektim - ve ikisini bu akşam misafir etmekten onur duyacağımı söyle. Yemekte istiridye olduğunu söyle.”

“Emredersiniz efendim.”

Raymond şaşkın gözlerle baktı. “Lord Henry’nin istiridyeye ölümçül alerjisi var.”

“Benim gibi. Ama emin ol ki bu haber onları hemen buraya getirecek.”

“Bu... bir sinyal mi?”

Robin başıyla onayladı. “Belki saçma ama bir elçiye bile güvenilmeyen bu günlerde oldukça yararlı.”

Kapı açıldı ve Blanche içeriye girdi.

“Gerald geri döndüğünü söyledi aşkım? Kötü bir gün müydü... Aman Tanrım, Raymond! Raymond!”

Raymond aceleyle ayağa kalktı ve onunla kucaklaştı. “İyi misin? Sağlıklı mısın?”

“Evet ve Mortimer de iyi. Şu an kendi Waringham’da.”

Başından geçenleri anlattı ve Blanche’in binlerce sorusuna cevap verdi ama Gloucester’ın öldürülmesi hakkında tek bir söz etmedi.

Blanche sevgi dolu bir şekilde Raymond’ın omzunu okşadı. “Çok mutluyum. İkinizde endişeli gözüktüğünüz için bana her şeyi anlatmadığınızı düşünmeme rağmen. Robin, Waringham’a ne zaman gideceğiz?”

Robin iç çekerek başını iki yana salladı. “Ne zaman gidebileceğimden emin değilim. Ama sen rahatlayacaksan, çocukları al ve Waringham’a git. Ben elimden geldiğince çabuk gelirim.”

Blanche onlara şüpheyle baktı. “Neler oldu?”

Robin ona Raymond’ın söylemediği şeyi alçak bir sesle açıkladı. Blanche bembeyaz kesildi ve kara gözleri kocaman oldu. Raymond’ı alnından öptü, Robin’e hem kışkırtıcı hem de kızgın bir bakış attı ve hiçbir şey söylemeden dışarıya çıktı.

“Onun nesi var?” diye sordu Raymond.

“Hiçbir şey. Sadece rahatladı ve aynı zamanda endişelendi. Yarın yola çıkar.”

Raymond başını iki yana salladı. “Bazen bir bulmaca gibi.”

Robin gülümsedi. “Evet. Tam bir sır.”

Robin, Lancaster ve Henry’yi yalnız karşıladı. Yanlarına çağırıldıkları Raymond gergindi. Nedenini bilmeseydi bile kendini suçlu hissediyordu.

★

Lancaster Dükü, Lord Henry ve Robin büyük masanın etrafındaki sandalyelere oturdular. Lancaster’ın yüzü solgun ve sakindi, Henry dudaklarını ısırıyordu.

Raymond önlerinde eğildi ve birkaç adım mesafede, tam önlerinde durdu.

“Korkarım babana anlattıklarını sana bir kez daha tekrarlatacağız Raymond!” dedi Lancaster soğuk bir şekilde.

Raymond ona baktı. Dük bu ruh haliyle korkutucuydu ama sakın bir şekilde anlatmaya çalıştı. Gloucester’ın odasındaki manzarayı anlatırken hiçbir tepki vermemişlerdi. Babasının onlara daha önce anlatmış olduğunu düşündü.

“Mowbray sizi hangi nedenden dolayı hapsetti?” diye sordu Henry.

“Bir neden yok Lordum. Bize içinde ilaç olan şarap verdi ve zindanda uyandık.”

“Ne kadar süre orada kaldınız?”

“Emin değilim. Yaklaşık iki hafta.”

“Peki, mesajımıza ne oldu?” diye Lancaster bilmek istedi.

Raymond soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Derin bir nefes adlı. “Onu yok ettik.”

“Yok mu ettiniz? Öylece yok mu ettiniz?”

“Hayır Lordum. Öylece yok etmedik.” Ne yaptıklarını ve neden yaptıklarını anlattı.

Lancaster alnını buruşturdu. “Bu ne büyük bir terbiyesizlik, ne büyük bir cüret?”

Raymond mutsuz gözlerle başını eğdi. “Evet, öyle Lordum ama başka çaremiz yoktu. Mowbray’den şüphelendik, ters giden bir şeyler vardı ve en güvenli yol bu gibi görünüyordu.”

“Evet. Terbiyesizlik yaptığınız için Tanrı’ya şükür. Gerçekten en doğrusunu yapmışsınız. Önleminiz olmasaydı her şey daha kötü olabilirdi. Calais’de herhangi bir Kraliyet elçisi gördünüz mü? Meclisten birini?”

“Hiç kimse. Sadece birkaç hizmetçi, askerler ve fahişeler vardı. Şey ...”

“Evet?”

“Şimdi aklıma geldi. Kaleye vardığımızda, atlarımızı ahıra götüren adamı takip etmiştim. Orada bizim yetiştirdiğimiz iki at vardı. Biri Mowbray’indi. Diğer at Aeneas’tı, Sör Patrick Austin’in geçen ilkbaharda mezatta satın aldığı attı.”

“Patrick Austin mi?” diye sordu Henry. “Richard’ın baş muhafızlarının komutanı mı?”

Raymond başıyla onayladı. “Ama onu görmedim. Belki de atını satmıştır.”

Lancaster ve Robin birbirlerine baktılar. Henry ayağa kalktı, Raymond’ın önüne geldi ve onu kucakladı. “Göreviniz düşündüğümüzden de zordu. Ve daha acı dolu. İyi iş çıkardınız.”

Raymond’ın gözleri ışıldadı.

“Leicester’a git ve orada kal. Kardeşin yokluğunda kaleyi yönetiyor, seni koruyacaktır. Ve Harry seni gördüğüne mutlu olacaktır.”

Raymond reverans yaptı ve rahatlamış bir halde dışarıya çıktı.

“Thomas Mowbray!” diye mırıldandı Lancaster kısa bir suskunluktan sonra. “Seni zor zamanlar bekliyor.”

“Ne yapacaksınız baba?” diye sordu Henry huzursuzca.

“Ben mi?” Lancaster bir kaşını kaldırdı ama alaycı bir tavırla değil. “İskoç sınırına gideceğim oğlum ve sevgili Kral’ım için yeni bir antlaşma düzenleyeceğim. Mowbray’i sana bırakıyorum.”

Robin düşünceli bir şekilde kısa sakalını okşadı. “Kral, Mowbray’i Norfolk düklüğüne terfi etti.”

Lancaster yüzünü ekşiterek başını salladı. “Katil olarak verdiği hizmetlere karşılık olarak.”

“Henry’yı de Hereford Dükü yaptı. Bunun bir tesadüf olduğunu söyleyemem.”

Henry iç çekti. “Evet. İkimiz de temyizcilerdendik. Şimdi ikimiz de aynı Kraliyetin ayrıcalıklarını tadıyoruz. Ancak ikimiz de aniden düşebiliriz.”

“O zaman çok dikkatli olmalısın,” dedi Lancaster sessizce, aniden kalktı ve dışarıya çıktı.

★

Robin sonbaharı Waringham’da geçirdi. Waringham’a geldiğinde, Mortimer çoktan iyileşmişti. Sağlıklıydı ve sevgilisinden ayrılmamak için gereğinden fazla orada kalmıştı. Agnes büyük şaşkınlık içindeydi. Onu sağlığına kavuştururken, Mortimer’la arkadaş olmuştu.

Mortimer tekrar bilincini kazandığında, yatakta oturup yemek yiyebilecek duruma geldiğinde onu ziyaret etti.

“Al Mortimer,” Mortimer’ın kucığına koyu bir kumaşa sarı-lı bir kese koydu. “Bunu geri almak isteyeceğinden emindim.”

Mortimer kucığındaki şeye baktı, ne olduğunu biliyordu. Agnes’e kısa bir süre baktı, çorba kasesini kenara koydu ve ke-seyi açtı. Kını ve kabzasındaki süslemeler parlatılmıştı, eksik bir taş yerine konmuştu. Kabzası koyu bir şekilde parıldıyordu. Mortimer kılıcı kınından çekti. Pasından arındırılmış, bilenmiş, temizlenmiş ve parlatılmıştı. Bıçağa dokundu ve dikkatli olma-sına rağmen baş parmağını kesti.

Agnes’e baktı. “Harika değil mi?”

Agnes gülümsedi. “Böyle şeyleri seven biri için güzel. Ca-lais’deki demirci bu işten anlıyor. Değerli bir silah olduğunu söylemişti. Kını Canterbury’de eski haline getirttim.”

“Neden?” diye sordu Mortimer.

“Neden olmasın? Baban gururlu bir adamdı. Sen de gururlu bir adamsın.”

“Evet madam.”

“Bana öyle deme. Ben bir madam değilim” Kısa bir an eline dokundu ve ayağa kalktı. “Şimdi gitmeliyim.”

“Teşekkürler Agnes. Yani her şey için.”

“Önemli değil. Ah, Margery benimle seninle ilgili konuştu.”

“Ne yaptı...?”

“Oh, korkma. Bildiğimi bilmen seni belki rahatlatır.”

“Kızmadın mı?”

“Hayır. Robin’le bu konu hakkında konuşmayı düşündüğünü biliyorum. Rahat ol. Buna karşı gelmeyecektir.”

Mortimer derin bir iç çekti. “Belki ama ondan bir şey istemek bana acı çektiriyor.”

Agnes başıyla onayladı, ona gülümsedi ve dışarıya çıktı. Mortimer için her zaman bir anne gibi olmuştu. Ona kızını seve seve verebilirdi. Ve Robin’le Mortimer’ın, günün birinde birbirlerine ne kadar yakın oldukları gerçeğini anlayacaklarını umuyordu. Geçmiş geride bırakmanın zamanı gelmişti. Belki Mortimer ve Robin’in vaftiz çocuğu Margery arasındaki bağ bunun ilk adımı olurdu.

Mortimer Robin’le konuşmadan Leicester’a gitti. Biraz daha ötelemeyi tercih etti. Margery’le bağını farklı bir şekilde mühürledi. Daha doğrusu bunu Margery yapmıştı. Yola çıkmadan önceki gece Mortimer’ın odasına gelmişti ve onun yanında yatmıştı. Birinin onları görüp görmemesi onları ilgilendirmiyordu. Yaptıklarından emin, cesur ve aynı zamanda ciddi görünüyorlardı. Mortimer bir an için annesinin onu kışkırtıp kışkırtmadığını merak etmişti. Aynı anda bu düşünceden utanmıştı ve Margery soğuk, küçük ellerini Mortimer’ın yüzüne koyduğunda, hiçbiri umrunda olmadı.

Bölüm 52

Leicester, Kasım 1397

Kasım ayında şiddetli sonbahar fırtınaları geldi, yanı sıra yağmur ve tipi getirdi. Henry, Herefordshire yolundaydı ve ay sonunda Windsor'daki sarayda birkaç gün geçirdi. Raymond, Mortimer ve Edward Leicester'a geri döndüler ve sonbahar günlerini orada geçirdiler. Mortimer kitap okuyordu. Edward zamanının çoğunu tapınakta geçiriyordu. Raymond, Harry ve kardeşleriyle beraber hava şartlarına rağmen kalenin savunma sistemlerini inceliyordu, ahırları geziyordu ve huzursuzdu. Noel'den önceki uzun oruç dönemi ve açık alanda hareket edememek, ona her zaman huzursuzluk hissi veriyordu. Bazen evini özlüyordu.

Harada her mevsim gönüllüler için yeterince iş vardı, orada asla kalede tıklıp kalmazdı. Ve bir de günah çıkartmak meselesi vardı. Lord Henry, herkesin Noel gecesinden önce en azından haftada bir kez günah çıkartmasını istemişti ve Raymond bundan nefret ediyordu. Yine de yapmıyordu. Lord Henry'nin istediği her şeyi pratik olarak yapıyordu.

"Beni affedin peder, günah işledim."

"Evet, bu beni şaşırtmadı Raymond!" diye homurdandı Peder Bernard, her Pazar, küçük şapelin içindeki günah çıkarma kabininin içine gerilen perdenin arkasından. "Dinliyorum ve anlatacağın her şeyi hazırım."

Raymond kalın perdenin arkasından uzun dilini çıkardı. "Leydi Janet Fitzmore'yle ilgili günah sayılacak düşüncelerim var," dedi.

"Senin günahlarının en kötü yanı, düşündüğün şeyin de-

vamında onları gerçekleştiriyor olman. O bayandan uzak dur! Duydun mu?”

“Evet peder.”

“Başka?”

“Hep olan şeyler. Lanet ettim, iddiaya girdim, çok fazla içtim, sabah ibadetinde küçük bir şekerleme yaptım.”

“Hep olan şeyler! Demek öyle! Korkarım seni günahlarından kurtaramayacağım. Gerçekten hiç pişman olmuyorsun.”

Raymond iç çekmemek için kendini zor tuttu. “Ama vicdanen pişmanım.”

“Vicdanen mi? Bu beni pek etkilemedi! Hepsi bu kadar mı?”

“Evet.”

“Bu sefer cezan daha ağır olacak, belki işe yarar. İki gece boyunca şapelde dua ederek geçireceksin ve kesende taşıdıklarının yarısını sadaka olarak vereceksin.”

Raymond gözlerini devirdi. “Tamam peder.”

“*Ego te absolvo ...*”

“Durun! Bir şey daha var.”

Papaz sesinin değiştiğini fark etti. “Evet?”

“Ben... Bir adamın ölmesini istedim. Onun asılmasını görmek istedim.”

“Hm. Senden beklenmedik bir günah. Ona karşı böylesine kötü düşünceler beslemen için sana ne yaptı?”

“Bir cinayet işledi.”

“Emin misin?”

“Kendi gözlerimle gördüm.”

“O zaman onu ihbar etmelisin ve onu yasaların kararına bırakmalısın.”

“Yasalar ona hiçbir şey yapamaz.”

“Ama Tanrı yapar. Kim bu adam?”

Raymond şaşırdı. “Bunun ne önemi var?”

“Cevap ver, serseri!”

“Thomas Mowbray peder, Norfolk Kontu.”

Peder Bernard şaşkınlıkla sustu. Sonra, “Tehlikeli sularda yüzüyorsun oğlum!” diye mırıldandı.

“Evet.”

“Bana her şeyi anlat.”

Raymond hiç iyi hissetmiyordu. Ama aslında hiçbir şey olmazdı. Peder Bernard’ın gizlilik yemini vardı ve entrikacı biri değildi. Tanrıya bağlı bir adamdı. Raymond ona Eylül ayındaki olayları anlattı, bu onu gerçekten hafifletmişti. Peder Bernard dinledi, ona dikkatli olmasını söyledi, onu günahlarından kurtardı. Raymond minnettarlığını dile getirdi, kalktı ve şapelden çıktı.

Ve perdenin arkasındaki yabancı şövalye Peder Bernard’ın boğazına dayadığı hançeri çekti ve gülümsüyordu kınına yerleştirdi. Uzun kirpikleri gülüşüne masumiyet veriyordu.

“Çok sağ olun peder. Bana gerçekten büyük bir hizmette bulundunuz.”

“Buna karşın siz hiç de iyi bir şeye hizmet etmediniz efendim! Tanrı ruhunuzu cehennemde yakacak.”

“Sizinkini yakacağı gibi. Gizlilik yemininizi kendinizi kurtarmak için bozdunuz. Tanrı bunu asla affetmeyecektir. Sanırım sizin yerinizde olmak istemezdim.” Sessizce güldü ve kayboldu.

★

Uzun bir süre sonra , Henry’nin Thomas Mowbray’la Windsor’da karşılaştığını ve bu karşılaşmada neler olduğunu kimse öğrenmemişti. Noel yaklaşıyordu. Lancaster sınırdan geri dönmüştü, Robin ve Blanche kutlama günü için hazırlanıyordu. Ocak sonunda parlamentonun tekrar başlamasından kısa bir süre önce, Henry Lancaster’ın öğüdünü yerine getirdi ve Mowbray’e karşı ağır suçlamalarda bulundu. Resmi olarak bu şikâyetler protokole alındı. Henry’nin ifadesine göre, Mowbray kuşku uyandıracak şekilde, Kral’ın, Temyizcilerden geriye kalan son iki kişiyi, yani Henry’yi ve Mowbray’i yok etmek için karşı atakta bulunacağını, Radcot Bridge yenilgisiyle ilgili onları asla affetmediğini ve ikisini de öldürmeyi planladığını, hatta Lancaster Dükünü ve onun en sadık yandaşlarını da yok etmek istediğini söylemişti.

Kral'ın öfkesi büyüktü. Henry'nin suçlamaları parlamento önünde okundu, Mowbray katılmamıştı. Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu, büyük bir ihtimalle panik olmuştu. Lancaster ve Henry'nin, onun pervasızca söylediği sözleri kullanarak Kral'ın ve Lordların gözünden düşüreceğini ve Gloucester'ın ölümünün intikamını alacaklarını sezinlemiş olmalıydı. Şubat başlangıcında tekrar ortaya çıktı ve saldırı en iyi savunmadır ilkesiyle Lancaster hanesine suçlamalarda bulundu. Müttefik gibi görünenler birden hasım olmuşlardı. Kral ve konsey, ilkbaharda iki kez Kral önüne çıkan düşman duklere bir uzlaşma yapmalarını söylediler. Nafileydi. Henry ve Mowbray arasındaki savaş derindi. Aziz George'tan kısa bir süre sonra Windsor'da vuku bulan bu yüzleşmelerin ikincisi gerginliği iyice kızıştırdı.

"Bunların hiçbirisi gerçek değil majesteleri, bu sadece aileme ve kişiliğime yapılmış adi bir entrikadır!" diye bağırdı Mowbray.

Henry ona soğuk gözlerle baktı ve Kral'ın önünde eğildi. "Söyleyecek başka bir şeyim yok Kral'ım."

"Bir yalancı ve hainsiniz!" diye bağırdı Mowbray." Kendi çıkarınız için Kral'la arama fitne sokmak istiyorsunuz."

"Yalancı mı dediniz Norfolk Lordum?" diye sordu Henry'nin maiyetinden olan yabancı bir şövalye. Tamamen zırhlıydı ama hanedan arması yoktu ve miğferinin siperliği yüzünden sesi boğuk geliyordu. Buna rağmen net olarak duyuluyordu. "Kral'ın amcası olan Gloucester dukünü, o gece Calais'de öldürmenize rağmen Hereford duküne hain mi diyorsunuz? Ne yapacaksınız ..."

Son sözleri yükselen ses kargaşasında kaynadı. Sonra hiç kimse bu adamın kim olduğunu bilmiyordu. Kargaşa dindiğinde ortadan kaybolmuştu. Ama Mowbray'ı mahvedecek sözler söylemişti. Kral kireç gibi olmuştu. Elini kaldırdı ve anında sessizlik oldu.

"Böyle devam edemez beyler. Norfolk ve Herefold Lordları, birbirinize karşı kantı olmayan suçlamalarda bulunuyorsunuz.

Anlaşmazlıklarınız imparatorluğun huzurunu tehlikeye atıyor. Bu nedenle, tartışmanızın bir düelloyla son bulmasına karar verdik. St. Lambertus'ta kılıçlarınızla birlikte Coventry'da olun. Kimin gerçeği söylediğini bize Tanrı göstersiz.”

★

Henry Raymond'a şaşkın gözlerle bakıyordu. “Çok garipsin. Sana güvenebileceğimi düşünmüştüm. Güvendim de. Sadakatine ve onuruna güvendim. Sen tam bir aptalsın Raymond.”

Raymond yutkundtu ama başını dik tuttu. “Evet Lordum. Bir aptal, bir şapşal ve bir işe yaramaz. Hepsiyim. Ama Calais'de olan biteni hiç kimseye söylemedim. Yemin ederim.”

“Yemin etme.”

“Ama gerçek bu.”

“Bu olamaz. Gizemli bir yabancı bunu o kadar kolay öğrenemez. Senin dışında, baban, babam ve Mortimer biliyordu. Mortimer'in söylediğini mi iddia etmek istiyorsun?”

Raymond gözlerini kırpıştırdı. Geçen haftaya kadar oğullarını emanet etmekten çekinmeyen Lord Henry nasıl olurdu da ondan şüphelenebilirdi?

“Mowbray'ın çevresinde bu meseleyi bilen kaç kişi olduğunu kim bilebilir Lordum?”

“Hiç kimse, bundan eminim. En karanlık sırrını herkesten saklamak isteyecektir. Sadece bahane arıyorsun.”

Raymond cevap vermedi. Onu nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Lord Henry'ye istediği yemini edebilirdi, Waringham hanesinin onuru üzerine, aziz Georg'un kılıcı üzerine ve bazen sanki kutsal biriymiş gibi dua ettiği ölü annesinin ruhu üzerine... Onun için kutsaldı. Ancak bunların hiçbiri işe yaramazdı.

Henry iç çekti. “Bu bir felaket değil. En azından olaya hareketlilik kattı. Sonuçlarından memnunum. Mowbray'i gözüm kapalı ve elim bağlı bir şekilde yenebilirim, Kral'ın kararının ne olacağı belli. Yine de beni hayal kırıklığına uğrattın. Ve babanın hatırına seni hizmetimde tutacağım ama ...”

“Affedin beni Lordum ama babam yüzünden ayrıcalıklı olmak istemiyorum. Ben benim.”

Henry kızgın bir yüz ifadesiyle alnını buruşturdu. “Şu sıralar senin lehine olacak her şeyi kabul etmelisin.”

Raymond dişlerini sıktı ve hiçbir şey söylemedi.

Henry bir süre yüzünü inceledi ve sonra başıyla onayladı. “Peki o halde. Gerçek şu ki seni göndermek istemiyorum. Ama hiçbir şey olmamış gibi de davranmam. Bunlar geçene kadar cephanelik ve ahır hizmetlerini yapacaksın. Mortimer geçici olarak Harry ve kardeşleri ile ilgilenecek. Ağabeyine git, sana işini göstereyim.”

Raymond eğildi, arkasını döndü ve yavaşça kapıya doğru yürüdü. Elini kaldırmaya kolu indirmeye çalıştı. Kolları kurşun gibi ağırdı.

Sonrasında yemeklerini büyük mutfakta veya ahırda çalışan gençlerle beraber yemeğe başladı. Salona girmiyordu ve avlara katılmıyordu. Tüm spor aktivitelerinden uzaklaştı ve akşamları kale avlusunda, yağmur yağdığına da odasında oturuyordu. Harry’nin onu bulması birkaç gününü almıştı. Silah odasının arkasındaki küçük avluda onunla karşılaştı. Bu arada Mayıs olmuştu, çimler uzun ve açık yeşildi, üç günden beri kuruydu. Raymond küçük bir kumluk alana diz çökmüştü ve yanında zırhlardan oluşan bir tepecik vardı. Biri elindeydi ve parlaması için kumla ovalıyordu. Kolları uyuşturan ve bütün şövalye yarıdımclarının nefret ettiği ağır bir işti. Raymond kendini öfkeyle işine adanmıştı.

Harry yanına gitti. “Raymond ...”

Raymond şaşırarak başını kaldırdı, Harry’ye gülümsedi ve sonra işine döndü.

“Raymond, ne oluyor?”

Başını iki yana salladı.

“Hiç kimse bana ne yaptığını söylemese de babamın sana öfkeli olduğunu biliyorum. Ama durumun bu kadar kötü olduğunu düşünmüyordum. Ama elimden bir şey gelmiyor. Neden benden uzaklaştın?”

Raymond başını tekrar kaldırdı ve ona göz kırptı.

Harry alnını buruşturdu. “Benimle aran kötü değilse, neden benimle konuşmadığını söyler misin?”

“Yapamaz Harry!” dedi arkasından bir ses.

Harry arkasını döndü ve Edward’ın geldiğini gördü.

“Ne demek yapamaz? Hasta mı?”

“Hayır.” Edward genç kardeşinin omzuna hafifçe vurdu ve tekrar Harry’ye döndü. “Bu bir yemin. Baban Raymond’ı bir şeyleri ifşa etmekle suçluyor. Ve Raymond onurunu geri kazanana ve sırrı kimin ortaya çıkardığını öğrenene kadar hiç kimseyle konuşmayacak.”

Harry inanamaz gözlerle Edward’la Raymond’a baktı. Onunla dalga geçip geçmediklerinden emin değildi. Ama ikisi de ciddi görünüyordu. Raymond’ın yanına, çimene oturdu.

“Neden babama Raymond’a haksızlık ettiğini söylemiyorsunuz? Seni dinler.”

Edward omuzlarını silkti. “Raymond benim kardeşim, bu nedenle onu korumaya çalışmam iyi görünmez.”

“Ama ben yapabilirim ve yapacağım da. Babam öyle kolayca ...”

“Sen bu işin dışında kalacaksın.”

Harry iri yarı şövalyeye anlamayan gözlerle baktı. Genç Burton Kontu bütün şövalye yardımcılarının yardımcılarının idolüydü. Uzun, bal rengi saçlarıyla neredeyse aziz George gibi görünüyordu. Geçen yılın turnuvalarında kendini cesur bir savaşçı olarak ispatlamıştı ama Harry’nin hayran kaldığı en önemli özelliği asilliği idi. Edward hiçbir zaman sarhoş olmaz veya delirmezdi. Hiç kimseye bağırılmazdı, nöbetçiler gibi yardımcılara ve hizmetçilere de değer verirdi. Yumuşak kalpliydi ve herkes Edward’ın arzularını içten gelerek yapardı. İnsanların içindeki iyi tarafları ortaya çıkarma yeteneği vardı.

“Nasıl istersen Edward. Hiçbir şey yapmayacağım. Ama Raymond benimle konuşamazsa, arkadaşlığından vazgeçmem mi gerekiyor?”

“Burada çalıştığı için seninle at binmeye zamanı olmayacak.”

“Peki akşamları? Raymond? Akşamları senin yanına gelip biraz seninle oturabilir miyim? Senin için harp çalabilirim, belki bu seni biraz neşelendirir.”

Raymond emin olamayan gözlerle kardeşine baktı.

Edward başını salladı. “Neden olmasın. Babanın itirazı olacağını sanmıyorum. Ama Raymond’ı konuşturmaya zorlamamalısın. Bu yemini tutmak onun için çok önemli, asla bu yemini bozmasına izin vermemelisin.”

“Hayır. Vermeyeceğim,” diye söz verdi Harry.

★

Raymond’la arkadaşlığını sürdürmek için, Akşam yemeğinden sonra silah odasının arkasındaki küçük meraya alışkanlık haline getirmişti. Mortimer ona sık sık eşlik ediyordu, bazen zamanı olduğunda Edward da. Leofric’in oğulları ise Raymond’dan kaçınıyordu. Yeminini saçma buluyorlardı ve konuşma yetisinden vazgeçmenin günah olduğunu düşünüyorlardı. Leofric, Burton’da yaşadıkları sürece kaleye gelip babasını sıklıkla ziyaret etmişti. O da Isaac ve Anne gibi aileden biriydi ve Raymond onu her zaman sevmişti. Diğer insanlardan farklıydı ama hiç anlaşma zorluğu çekmiyorlardı. Raymond okumayı öğrenmeden önce bile, Leofric’in komik pandomim hareketleriyle ne demek istediğini anlayabilmişti. Sessizliğin Leofric için ağır bir yük olup olmadığını merak ediyor ve onun sönmeyen yaşam sevincine hayran kalıyordu. Raymond hayatını neşelendirmekte zorlanıyordu. Edward tamamen haklıydı. Susma yemini onun için büyük bir sınavdı, ruhu bir kafese hapsedilmiş gibi hissediyordu.

Tüm yaz boyunca Londra’dan uzakta kaldılar. Çoğunlukla Leicester’daydılar, daha sonra birkaç haftalığına kaldıkları Pontefract’te kaldılar, Lancaster Dükü ve Leydi Katherine sınırda değilken orada ikamet ediyorlardı. Henry orada her gün saatlerce antrenman yaptı. Rakibi Mowbray’dan korktuğundan değil. Ama otuz bir yaşındaydı ve kadere güvenmek istemiyordu. On yedi Eylül’deki Lambertus gününe önem vermiyordu ve bir-

den gençliğinin direncinin gittiğini ve paslanmış, yavaşlamış olduğunu fark etti. Delifışek Percy, Henry'nin sarayında çok vakit geçiriyordu ve ikisi bir antrenmanda buluştuğunda, tıpkı turnuvalarda olduğu gibi büyük bir seyirci kitlesi toplanıyordu.

Böyle günlerden birinde, Delifışek koca bir yay çizerek atının üstünden çimlere düştü ve o lanet ederek ayağa kalkmaya çalışırken, Raymond kaçan atını yakalayıp ona getirdi.

Delifışek eliyle boş ver işareti yaptı. "Teşekkürler evlat. Ama bugünlük bu kadar yeterli bence. Bu utancı üzerimden atmam lazım. Atımı götürebilirsin."

Raymond eğildi ve Fernbrook çiftliğindeki efsanevi Brutus'un soyundan gelen siyah atı ahıra götürdü. Henry de attan indi ve yularını yardımcıya uzattı. Delifışek'le birlikte kaleye gitti.

Delifışek omuzlarıyla daireler çizdi ve yüzünü ekşitti. "İnsanın Mowbray'a neredeyse acıyası geliyor."

Henry gülümsedi, hizmetkârlardan birini yanına çağırdı, kendisine şarap ve Delifışek için bira getirmesini söyledi, sonra arkadaşını üst kattaki çalışma odasına götürdü.

Delifışek büyük bir yudum aldı. "Kederli bir halin var."

"Olabilir."

"Ne var? Mowbray yüzünden endişelendiğini düşünmüyorum."

"Düello yüzünden değil, hayır."

Delifışek hafifçe öne eğildi. "Henry, gizemli yabancıнын Windsor'da söyledikleri gerçek mi?"

"Gerçekten buna cevap beklemiyorsun, öyle değil mi?"

"Bu yeterli bir cevap." Derin bir iç çekti ve hâlâ bir şey söylemek istermiş gibi görünüyordu. Ama sonra konuyu değiştirdi. "Genç Waringham'ın nesi var? Ciddi ve sessiz."

Henry sabırsızca omuzlarını silkti. "Bir trajedi yaratmadan emirlere uyması gerektiğini öğrenecek."

"Hm. Bunu bende hiç becerememiştir. Sen de aynı şekilde. Peki Burton, kardeşi?"

“Onsuz ne yapardım bilmiyorum. O Robin’i gerçekten onurlandırıyor.”

Delifışek kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ama bir homoseksüel”

Henry şaşırdı. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Oh, hiçbir fikrim yok. Sarayda konuşuluyor.”

Henry alnını buruşturdu. “Kral’ın yerinde olsam, bu tür dedikodulara hemen engel olurdum, çünkü kendisinin de unvanı lekeli.”

“Son penime kadar iddiaya girerim ki Kral hakkındaki dedikodular tamamen asılsız.”

Henry yutkundu. “Bu konuyla ilgili hiçbir şey duymak istemem. Burton Kontu hakkındaki dedikodular da asılsız.”

“Sen daha iyi bilirsin.”

“Evet, biliyorum.”

“Hadi ama kızma. Sarayda sağ kolun hakkında ne dediklerini bilmen iyi olur diye düşündüm. Çok hassas birisin dostum. Belki de tekrar evlenmelisin.”

Henry Anne’i düşündü ve iç çekmemek için kendini zor tuttu. “Uygun olduğumda yapacağım. Sevdiğim birini buluram veya Lancaster hanesinin refahı için gerekliyse. Ama saray dedikoduları çıkmasın diye evlenmem. Buna gerek görmüyorum.”

★

Temmuz ortasında Lancaster’ın onları ava davet ettiği Rothwell’e gittiler. Raymond Leicester’da kalmak istedi, çünkü babasının gözlerinin içine bakmaktan utanıyordu, şövalyelerin ava gittiklerini görmek ve onlara katılamamak onu kahrediyordu. Ama düşündüklerini ifade etme olanağı yoktu ve Lord Henry’le karşılaşacağına dair az umudu vardı.

Çoğunlukla olduğu gibi küçük bir av topluluğuydu. Henry’ye oğulları, Delifışek ve bir avuç dolusu yardımcı eşlik ediyordu. Vardıklarında, Lancaster, Leydi Katherine, çocukları, birkaç soylu ve aralarında Robin’le Leofric’in de bulunduğu

şövalyelerle karşılaştılar. Lancaster keyifliydi. Yazın saraydan uzakta kalmak ona iyi gelmişti, canlılık kazanmış gibi görünüyordu. İskoçlarla sert ve zorlu görüşmeler yapmıştı ve bir uzlaşmaya varacaklarından emindi. Ayrıca kardeşinin cinayetine intikamının düelloyla alınacağından da emindi. Kral'ın kararını büyük bir mutlulukla karşılamıştı. Hayatı boyunca bıkmadan turnuva düellolarına katılmıştı ve oğlunu sayısız galibiyetleriyle gurur duruyordu, ayrıca Robin'e, onurlu bir düellonun, insanlar arasındaki anlaşmazlığı sona erdirmek için en makul yol olduğunu söylemişti.

Avin ilk günü bereketliydi. Hava kuruydu ama mevsime göre aşırı sıcak değildi. Avcılar ormandaki günün tadını çıkardı ve sonunda yorgun, susamış ve aç bir şekilde geri döndüler.

Raymond ve at görevlileri atlarını aldılar.

Edward Robin'in yanına attan indi. "Bugün seninle konuşabilir miyiz baba?"

Robin Hector'un boynunu okşadı ve Raymond'a yuları verdi. "Elbette İşin bittiğinde sen de yanıma gel Raymond."

Raymond ona kısa bir süre baktı ve mutsuz bir şekilde başıyla onayladı.

Robin Edward'ı ağaçlarla dolu iç avludan eve götürdü ve Leofric'le paylaştığı odaya girdi.

Robin sandalyelerden birine oturdu, eldivenlerini çıkardı. "Evet?"

Edward onun karşısına oturdu. "Ben ..." Elini alınının üstünde gezdirdi. "Haçlı seferlerine katılmaya karar verdim. Ama yeminimi etmeden önce senin iznini almak istedim."

Robin ona şaşkın gözlerle baktı. "Türklere karşı savaşmak mı istiyorsun? Ama... Neden?"

"Tuhaf bir soru!" diye yanıt verdi Edward sitemkar bir şekilde.

Evet, sanırım tuhaf, diye düşündü Robin. Yüz yıl önce, kutsal topraklarda haçlı seferlerine katılmak, her soylu için neredeyse onurlu bir davranış olarak görülüyordu. Ama kutsal topraklar

kaybedildi. Şimdi Balkanlardaki bir takım isimsiz sıradağlarda gerçek inançlar uğruna savaşıyordu. Henry'nin yaptığı gibi. Robin bunda çok fazla bir anlam göremiyordu. O içten içe Dr. Wycliffe'nin öğretilerini destekleyen ve bildiren, yeni moda, asi vaizlerin görüşünü paylaşıyordu: Şerefiyle yaşadığı sürece, insanın Hristiyan, Yahudi ya da Müslüman olmasının bir önemi yoktu. Dürüst yaşadığı sürece cennetin kapısı herkese açıktı. Ama dindar oğlunun bu Ortodoksluktan uzak olan fikri nahos karşılayacağını biliyordu.

"Henry tekrar kutsal topraklara gideceğinden bahsediyordu. Neden o gidene kadar bekleyip ona eşlik etmiyorsun? Hâlâ istiyorsan Türklerle orada savaşsın. Oh, oradan kız kardeşlerine bir papağan getirirsin. Eminim buna bayılacaklardır."

Henry yanında bir düzine farklı renkleri olan kuşlar getirmişti ve herkes hayran kalmıştı. Robin şahsi olarak çok fazla gürültü yaptıklarını düşünüyordu.

Edward gülümseyerek cevap verdi ama başını iki yana salladı. "hemen gitsem daha iyi olur diye düşünüyorum."

Robin dişlerini sıktı. Bu konuşmayı hiç yapmamayı umuyordu. Gerçeği görme zamanıydı. Derin bir nefes aldı.

Derin bir nefes aldı. "Neden? Neden şimdi?"

"Benimle ilgili dedikodu yapılıyor."

"O zaman evlen."

Edward gözlerini sonuna kadar açtı. "Haberin var mıydı?"

"Evlat, saray dedikodularıyla ilgili bildiklerimi hayal dahi edemezsin. Senin hakkında, kardeşin, Henry'nin çalışanları, Lancaster, benim ve üvey annen hakkında neler konuşulduğunu biliyorum. Bu benim vazifelerimden biri. Ama hiçbirine kulak asmıyorum."

Edward başını yavaşça iki yana salladı. "Evlenemem."

"O halde söylenenler gerçek!"

"Hayır."

Bir an sessizlik oldu. Sonra Edward devam etti: "Gerçek, erkeklerin ve kadınların birlikte yaptıkları şeyin hayalinden bile tiksindiğim."

“Annen de böyle hissetmişti. Ama sonra geçti.”

“Erkekler arasındaki içten ve koşulsuz arkadaşlığı tercih ettiğim de gerçek. Ama en büyük gerçek, Lord Henry’ye Tanrı’nın hoş karşılamayacağı hisler beslediğim.”

“Aman Tanrım Edward ...” Robin eliyle çenesini ve boynunu sıvazladı. Bu duruma nasıl atlatacağını bilmiyordu. “Edward, ilk dadını hatırlıyor musun? Elaine’yi?”

“Elbette. Olan biten her şeyi hatırlıyorum. Belki de haklısındır, belki de sebebi budur. Bunun bir önemi yok. Hislerim bunlar. Onları değiştiremem.”

“Belki de çaba göstermiyorsundur.”

“Hayır. Çabaladım. Bunun doğaya aykırı olduğunu biliyorum. Günah çıkarırken bunu sürekli dile getirdim. Tövbe ettim. Kendime ceza verdim. Gerçekten zordu. Ve Tanrıya beni değiştirmesi için dua ettim. Hiçbir faydası yok. Bekaret yemini ettim. On beşinci doğum günümde. Ve o zamandan beri her yıl. Şimdiye kadar hep tuttum baba. İyi bir din adamı olmak istediğimi biliyorsun. Westminster’da benim hakkımda söylenenlerin hepsi yalan. Erkeklerle beraber olmuyorum, Lord Henry’nin yardımcılarıyla da birlikte olmadım. Gitmezsem, hakkımda söylenenler Lord Henry’ye zarar verecek. Ve bu da isteyeceğim son şey.”

Bir müddet sessizlik oldu. Robin çenesini yumruğuna dayadı ve iyice düşündü. Yabancılaşmıştı ve aynı zamanda Edward’ın disiplinine hayran kalmıştı. Aksi halde bununla başa çıkamazdı.

“Ama evlenmezsen Burton’a ne olacak?”

“Raymond’a veya oğullarından birine bırakırım. Veya Anne’nin oğullarından birine. Belki de kiliseye. Bana yardım etmelisin baba. Haçlı seferine gitmeme izin veriyor musun?”

Robin pes ederek ellerini kaldırdı. “Henry’ye ne diyeceksin? Senden nasıl vazgeçecek?”

“Bunu onunla görüşeceğim. Öncelikle senden izin istiyorum.”

“Benim iznime ihtiyacın yok. Doğru bildiğin şeyi yapabilirsin.”

“Belki de. Ama bu dedikodular yüzünden kendimi... kirletilmiş hissediyorum. Senin hayır duana ihtiyacım var.”

“Hayır dualarımın her zaman üzerinde olacağına emin olabilirsin. Gerçekten istediğin buysa git ...”

Kapı vuruldu ve Raymond’la Leofric içeri girdi.

Robin rahatlamıştı. Onlara girmelerini işaret etti. “Ah, ailenin sessiz parçaları da geldi.”

Leofric gülümsedi ve Raymond tepki vermedi.

“Buraya gelin.”

Edward, Leofric için ikinci tabureyi boşalttı ve dar yataklardan birinde oturan kardeşinin yanına geçti.

Leofric tahtasını çıkardı. *Gördüğüm kadarıyla konuşarak bazı şeyleri netleştirmişsiniz, Raymond ve ben de aynısını yaptık.*

“Ve?” diye sordu Robin. “Senin makul sonuçlar çıkardığına eminim.”

Leofric başıyla onayladı. *Hiçbiriniz yakında neler olacağını görmüyorsunuz.*

“Bu ne anlama geliyor?”

Düşün Robin. İki oğlun var Kısa bir zamana kadar ikisi de başarılı oğullardı. Şimdi ikisi de bir şekilde itibarsızlaştı. Raymond, sır tutamayan biri olarak görülüyor ve ettiği talihsiz yemin işleri daha da çetrefilli hale getirdi. Edward birden ahlak kavramıyla şüphe konusu oldu, oysa ki Edward’ın ahlakı hepimize örnek olmuştur. Bence Isaac ve Anne’e bir elçi göndermelisin ve onları uyarmalısın. Çok yakında Anne başpiskoposun ilgi alanına girecektir

Robin’in kafası karıncalandı. “Sana bunu düşündürten şey ne?”

Gerçekten bu işte kimin parmağı olduğunu bilmiyor musun? O kadar körleştin mi?

Robin eliyle saçını kavradı. “Bu olamaz ...”

Evet Robin, olur! Kendini kandırma. Kral onu geri çağırdı. Mortimer tekrar burada.

Bölüm 53

Coventry, Eylül 1398

Coventry, yeni şehir surları ve harika katedraliyle sevimli ve varlıklı bir şehirdi. Her zaman ki gibi sokakları ve meydanları canlıydı ama sıcak Eylül gününde insan kendini Londra’da sanabilirdi. Her yerde her konumdan insanlar vardı, büyük savaş atlarının üzerindeki şövalyeler, yayaların arasında geziyorlardı. Görünüşe göre hepsi, Tanrı’nın, iki dükten hangisinin haklı, hangisinin haksız olduğuna karar vermesi için yapılacak duello-yu kendi gözleriyle görmek için gelmişti.

Uzun turnuva alanının iki tarafına asil misafirler ve taraftarları için seyirci tribünleri kurulmuştu. Kadınlar sepetlerinde pastalar ve bira testileri taşıyordu, hepsinin gözü çocuklarındaydı. Panayır alanına kahkahalar ve dedikodular hâkimdi.

Sağ tarafta, tam ortada, İngiliz aslanları ve Fransız zambacıyla süslenmiş Kraliyet pavillonu vardı. Çadır girişi kapalıydı, hiçbir kısıpı yoktu.

“Tanrı bugün ne karar verirse versin, Kral’ın yerinde olmak isterdim!” dedi Francis Aimhurst arkadaşı Tristan Fitzalan’a.

Fitzalan yüzünü ekşitti. “Ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Kral çıkmaza girdi. Lord Henry kazanırsa, Mowbray’e yapılan suçlamalar gerçek demektir. Ve çoğu kişi, Kral’ın amcasına yapılan ölüm komplosunda rolü olup olmadığını sorgulanacak. Ama Mowbray kazanırsa...”

“...ki bu Temmuz ayında kar fırtınası çıkmasına benzer ...”

“...o zaman Tanrı bize, Kral’ın Mowbray ve Lord Henry’yi gerçekten gözden çıkardığını göstermeye çalıştı diyebiliriz.

Evet, sana hak veriyorum, Richard için nahoş bir durum. Me-sele nasıl biterse bitsin, aptal konumuna düşecek.”

Aimhurst başıyla onayladı. “İddiaya girerim düelloyu bugü-ne koymasının nedeni de bu. Belki de şimdiye kadar tartışma-nın biteceğini ummuş veya dilemişti.”

“Ama boşuna ummuş.”

“Evet, gerçekten Mowbray’in Gloucester’ı öldürdüğü doğ-ruysa, o zaman Lancaster ve oğulları onu bin yıl affetmeyecek-tir. Ah, bu olay hakkında hepimizden daha çok şey bilen adam geliyor işte. Raymond? Neden Henry’nin yanında değilsin?”

Raymond babasının şövalyelerine doğru yürüdü. “Kardeşim ve birkaç şövalye zırhına yardım ediyorlar. Bana ihtiyaçları yok. Ben de gösteriyi sizinle beraber seyredebileceğimi düşündüm.”

Fitzalan ona merakla baktı. “Neredeyse sesinin nasıl olduğ-u-nu unutmuşum. Sesini tekrar duymak ne güzel.”

Raymond derin bir nefes aldı. “Evet, ben de unutmuşum.”

Onlar sormadılar ve Raymond da babasının araştırmaları sonucu Lord Henry’yi görüşmesi için Peder Bernard’a gön-derdiğini, Peder Bernard’ın gizlice kaçtığını ve ardında, gizlilik yeminini bozduğuna ve bunu neden yaptığına dair bir mektup bıraktığını anlatma ihtiyacı hissetmedi. Mektupta yabancı bir şövalyenin, onu Edward, Raymond, Mortimer ve birkaç başka kişiyle ilgili her şeyi anlatmaya zorladığını yazmıştı. Raymond finalde Lord Henry’le yaptığı konuşmayı hatırlayarak gülüm-sedi. Ağzını açıp konuşmak ne tuhaftı. Ve hizmetinde olduğu adamın ikram ettiği şarabı tatmak.

Aimhurst güneşe baktı. “Tanrım, ne zaman gelecekler? Gün geçiyor.”

Raymond hafifçe omuzlarını silkti. “Gittiğimde Lord Henry hazır görünüyordu.”

“Ben de atıyla ilgileneceğini düşünmüştüm,” dedi Fitzalan hafif bir sitemle.

Raymond ona gülümsedi. “Şey, buna inanamayacaksın ama bunu bizzat kendisi yapıyor.”

Francis Aimhurst hoş olmayan birkaç söz etmek için ağzını açtı, ancak trompet sesleri yüzünden duyulmadı. Her iki taraftaki büyük, görkemli çadırlardan rakipler çıktı, atlarına bindiler ve Kraliyet Pavillonuna gittiler. Etrafında bir sürü şövalye olan Kral dışarıya çıktı ve onlara doğru birkaç adım attı. Halk Kral'ı gördüğünde alkışladı.

Richard eliyle onları susturdu, bir an hareketsizce durdu ve kuzeniyle bir zamanlar ona en sadık olan adamına baktı. Daha sonra şövalyelerinden birine bir kâğıt rulosu uzattı ve başını salladı.

Şövalye bir adım öne çıktı, parşömeni açtı ve güçlü bir ses tonuyla düellonun kurallarını okudu: “Şövalye düellosununda onur kanunları da dikkate alınmalıdır. Kılıç, kalkan, mızrak ve hançer kullanılabilir. Taraflardan biri atını kaybederse, diğeri de atını bırakacaktır. Yenilen hâlâ yaşıyorsa ölüm ile yargılanacak. Düellodan vazgeçmek ve Kraliyet konseyi tarafından tahkim edilmek istermisiniz beyler?”

Henry başını iki yana salladı. “Hayır.”

Mowbray kımıldamadı ama o da hayır dedi.

“Tereddüt ederek söyledi,” diye mırıldandı Robin. Henry'nin çadırının girişindeki gölgede duruyordu ve Kral'ın pavillonunun önündeki manzarayı izliyordu.

Lancaster ona doğru adım attı. “Korkmak için geçerli nedenleri var.”

“Evet. Kral'ın habercisini gördünüz mü Lordum?”

“Emin değildim. Mortimer Dermond mu?”

“Ta kendisi.”

Lancaster bir kaşını yukarıya kaldırdı. “Richard onun burada ve bugün boy göstermesini sağlayarak neyi amaçlıyor?”

“En ufak bir fikrim yok,” dedi ve genç Mortimer'ın Leicester'da kalıp Harry ve kardeşleriyle ilgilenmesi ne büyük lütuf, diye düşündü. Bugün, babası hakkındaki gerçeği öğrenmek için doğru gün değildi.

Kral elini kaldırdı ve davetkar bir harekette bulundu. Henry

ve Mowbray eğildiler ve her biri atını kendi pistine doğru sürdü.

Lancaster Henry'ye ciddi bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Oğlumla duyduğum büyük gurur hoşuna gitmiyor olabilir ama bunun bedelini ona ödetme. Koruyucu elini onun ve Lancaster hanesinin üzerinde tut ve onu zaferle kutsa, çünkü haklı."

Robin Tanrının bunun hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu ama dükün gururunu anlıyordu. Henry tekrar dirilmiş Parzival gibi görünüyordu. Görkemli ve ustaca işlenmiş zırh giymişti. Bu zırh, bu savaş için en iyi dileklerini sunan Lancaster'ın eski arkadaşı Mailand dükünün bir hediyesiydi. Tüm İngiltere'de böyle bir zırh yapacak demirci yoktu. Henry'nin atı beş yaşında siyah bir attı, Pollux ile batıdan gelen kısraklardan birinin oğluydu, iri yarıydı, kaslıydı ve başı gururla dimdikti. Eyer örtüsünde Henry'nin hanedan amblemi ve Lancaster'ın kırmızı gülü vardı. Henry Edward'dan mızrağını aldı, atını piste doğru yönlendirdi ve durdu.

Thomas Mowbray, zırhını yüksek şanı olan Alman demircilerine yaptırmıştı. Görünüşü Henry'ninki gibi gösterişli değildi, sadece rakibi gibi eyerde hareketsizce ve sakin bir şekilde durdu. Mowbray aptal değildi, ne kadar az şansı olduğunu biliyordu. Ama o da atını kendi pistine doğru sürdürdü ve düelloyu başlatan işareti vermesi için Kral'a baktı.

Tribünlere sessizlik hâkimdi. Hafif bir rüzgâr bayrakları ve miğferlerin üzerindeki tüyleri hareket ettiriyordu. Robin bir süredir nefesini tuttuğunu fark etti ve derin bir nefes aldı.

Kral elini kaldırdı ama beklenen işareti vermek yerine Henry ve Mowbray'e baktı.

"Ne karıştırıyor yine?" diye mırıldandı Leydi Katherine ve zarif elini Lancaster'ın koluna koydu.

İki şövalye bulundukları pozisyondan çıktılar ve Kraliyet pavillonunun önüne geri döndüler. Mowbray attan indi, Richard'ın önünde diz çöktü ve sordu: "Kral'ım ne istiyor?"

Henry'ye de aynısını yapmaktan başka çare kalmamıştı. Miğferini çıkardı, eyerden indi ve Mowbray ile olabildiğince büyük bir mesafede diz çöktü.

Kral onlara gülümseyerek baktı, daha sonra başını kaldırdı. "Hereford ve Norfolk Lordlarım, Lordlar ve leydiler, İngiltere halkı... Kral'ınızı dinleyin: Bu tartışma iç huzurumuzu tehdit ediyor. Altı aydan daha fazladır, sabırla Tanrının bir birleşme sağlayacağını umuyordum ve diliyordum. Ama bu vazifeyi bize bıraktı. Konseyimin tahkimini istemediniz, hepimiz bunu duyduk. Ancak beyler, bu manasız kan dökülmesini onaylama istemiyoruz. Başka bir çözüm bulmak için kendimizi zorladık."

Kral kısa bir süre sustu ve mimikleri kasvetliydi. Daha da sessiz olmuştu. Arkalarda bir yerde bir bebek ağlıyordu ama sessizlik tekrar hakim oldu.

Kral Richard Mowbray'e döndü. "Norfolk Lordum. Kraliyet huzurunu utandırıcı bir şekilde bozduğunuza karar verdik. Size artık güvenmemiz imkânsız, her zaman değişken bir vassaldınız. Size olan güvenimizi kötüye kullandınız. Bu nedenle ömür boyu İngiltere'ye gelmenizi yasaklıyorum ve kıtadaki topraklarınızı alıyorum."

Seyirciler arasından homurtular yükseldi. Mowbray yavaşça ellerini kaldırdı ve miğferini çıkardı. Yüzü solgundu. Hafifçe aralık kalan dudaklarla Kral'a dik dik baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Richard Henry'ye baktı. "Hereford Lordum, sevgili kuzenim... Sizi bir kardeş gibi sevsek de size de sitemlerimiz var. Yıllar boyunca Kral naipliğini size verdik. Hiçbir zaman iyiliğimizden ve sevgimizden şüphelenmek için nedeniniz olmadı. Buna rağmen huzursuzluk ve kıskançlık yarattınız. Ve kalbimiz kırılrsa da sizi de göndermek zorundayız. Sizi on yıllığına sürgün ediyoruz kuzen. Umarım çabuk geçer."

Henry tepki göstermedi. Mowbray gibi yıkılmış görünmüyordu, sadece için için ağlamaya başladı. Kral'ın onlara bir el hareketiyle gitmelerini emredene kadar bekledi.

“Gelecek ayın sonuna kadar ikiniz de ülkeyi terk etmek zorundasınız beyler.”

Henry eğildi, arkasını döndü ve acele etmeden atıyla çadırına döndü.

Raymond oradaydı. Atını aldı, ona bakmadan ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Henry yavaşça içeriye girdi, çadırın ortasındaki büyük masada oturan ve ağlayan eşine, ipek bir mendil uzatan babasının önünde durdu.

Edward fark ettirmeden dışarıya çıktı, Fitzalan, Aimhurst ve birkaç şövalyeyle birlikte çadırın etrafında durdu.

Robin, John ve Lancaster’ın en eski arkadaşlarından biri olan Worcester Kontu orada kaldı ve paha biçilemez zırhının içinden çıkması için Henry’ye yardım ettiler. Henry bir heykel gibi sessizce duruyordu. Robin yeleğini çıkardı ve gözlerinin içine baktı. Gördüğü şey ona, bir zamanlar kendi şüpheleriyle kendine işkence eden çocuk Henry’yi hatırlattı.

Zırhtan kurtulan Henry bir sandalyeye oturdu, başını sallayarak kardeşinin elinden bir kadeh şarap aldı ve usulca, “Neden bugün? Neden bu grotesk komedi?” diye sordu.

Lancaster hafifçe öksürdü ve elini köşeli çenesinde gezdirdi. “Ağır darbe vurma eğilimine çok uygun.”

“Neler duyuyorum,” diye mırıldandı Worcester. “Nihayet biri doğruyu söyledi!”

Lancaster kızmıştı, alnını buruşturdu ama Robin şüpheliydi. “Şimdi ne yapacağız?”

“Hiçbir şey!” dedi Henry. “Ne yapabiliriz ki?”

Robin isyankâr fikirlerini kendine sakladı.

“Gördüğüm kadarıyla bu durumu soğukkanlılıkla karşılıyorsun.”

“Hayır Robin. Soğukkanlı değilim. Bildiğin gibi önceden uyarılmıştım. Bir yıldan fazladır bunu bekliyordum.”

“Onunla konuşacağım. Bunu öyle kolayca yapamaz!” diye bağırdı Lancaster.

“Hayır, lütfen baba!” diye itiraz etti Henry. “Bunun ne yarımını dokunacak ki?”

Lancaster doğruldu ve masaya yumruğunu vurdu. “Bunu sineye mi çekeceğiz yani? Onun için yaptığımız onca şeyden sonra? Neden? Buna gerek yok.”

Henry başını iki yana salladı. “Onun önünde aşağılanmak ve merhamet dilemektense giderim daha iyi.”

“Amacım bizi küçük düşürmek değil. Ama bunu kabul edemeyiz. Adalet yerini bulmadı, kardeşimin kanının intikamı alınmadı ...” Bir an dişlerini sıktı ve sonra sakin devam etti. “On yıl çok uzun bir zaman, on yıl geçene kadar ben ölürüm. Lancaster’ı düşünmeliyiz. En önemlisi bu. Şu an senin kırılmış onurundan bile daha önemli. “

Henry aynı görüşte olmasa da başıyla onayladı. “Sonunda ondan kurtulacağım. Yirmi yıldan beri bunu istiyordum. Kuzenlerimin yanına, Hainault’a gideceğim, günlerimi zamanımı boş ve tembellik ederek geçireceğim ve özgür bir adam olacağım.”

Lancaster alaycı bir tavırla dudak kenarını çarpıttı. “Evet, bunu istediğini görüyorum. Ama bunu ‘aklından çıkar. Paris’e, Fransa Kral’ının sarayına gideceksin. Richard’ın orada ne yaptığını sorgulayarak geceleri gözüne uyku girmeyeceğini düşünmek sana teselli olacaktır.”

“Kim bilir. Belki Edward’la haçlı seferlerine katılırım...” Bir yudumda bardağını boşalttı. “Ama şimdi öncelikle sarhoş olana kadar içeceğim.”

Lancaster ayağa kalktı ve elini onun omzuna koydu. “Öğüdümlü dinlemek istersen: Eve git ve orada sarhoş ol. Oğulların haberi bir elçiden öğrenmeden önce onlarla konuş. Ve bana bu kararı hafifletmem için izin ver.”

Henry başını kaldırdı. “Çok tuhaf ama kendimden çok size üzülüyorum baba. Bunu... gerçekten hak etmemişsiniz.”

Lancaster omuzlarını silkti. “Hiçbirimiz bunu hak etmedik. İngiltere’deki herkes Richard’dan daha iyi bir Kral hak ediyor.”

★

Hiç kimse Lancaster'ın, Henry'nin sürgününü nasıl olup da altı yıla indirmeyi başardığını bilmiyordu. Amcası onu terk ettiğinde, Kral huzursuz ve kötü bir durumdaydı, bu yüzden etrafındaki adamlar ve leydiler ortalıkta görünmemeye çalışıyordu.

Lancaster' yeğenine her ne söylediyse, bunun için yüksek bir bedel ödemişti. Ona sadece Robin eşlik etmişti, dönüş yolunda düğ tek kelime etmemiştir ve zor nefes alıyordu. Coventry'deki küçük, konforsuz eve vardktan kısa bir süre sonra, Robin korku dolu bir çığlık duydu. Leydi Katherine'in sesiydi, kılıcını kınından çıkardı ve küçük salona girdi. Ancak ortada suikastçı falan yoktu. Lancaster Dükü şöminenin önünde, samanla kaplı yerde yatıyordu ve hareket etmiyordu.

Katherine onun yanına diz çökmüştü. Adımları duyduğunda başını kaldırdı. "Oh Robin, ona yardım et... Yardım et ona!"

Robin kılıcını yere bıraktı ve Lancaster'ın hareketsiz bedeninin üzerine eğildi. Gözleri kapalıydı ve göz kapakları huzursuzca titriyordu. Kar beyazı dudaklarını hareket ettirdi ama hiçbir ses çıkaramadı. Sağ elini sol omzuna koydu. Robin nabzını hissediyordu. Hafif ve düzensizdi.

"Neyi var?" diye sordu Katherine.

Robin çaresizce başını iki yana salladı, montunu çıkardı ve dükün üstünü örttü.

"Nefes alıyor ve nabzı atıyor madam. Bir süre bekleyelim ve görelim."

"Ama bir doktor çağırmanız gerekiyor mu?"

Robin, keşke asiler Fransiskan'lı Appleton'u öldürmemiş olsaydı, diye düşündü. Çünkü ona ihtiyaçları vardı.

"Hayır, bence bunu yapmamalıyız. Coventry 'da hiç kimseyi tanımıyoruz, bir oyuna gelip gelmeyeceğimizi bilmiyoruz. Onu sıcak tutmalıyız. Elini tutun. Şu an pek fazla bir şey yapamayız."

Yaklaşık bir saat beklediler ama Lancaster'ın durumu aynıydı. En sonunda Robin oda hizmetçisine seslendi ve birlikte dükü merdivenlerden yukarıya taşıyıp onu yatağına yatırdılar. Biraz sonra kendine gelmeye başlamıştı. Gözlerini açtı ve etra-

findakilere baktı. Katherine'i tanıdığında gülümsedi ve tekrar gözlerini kapadı.

İki gün içinde tuhaf bir şekilde kendine geldi, yaklaşık bir hafta sonra kendini seyahat etmek için yeterince güçlü hissediyordu. Leicester'a yola çıktılar ve hiç kimse hastalığı hakkında tek kelime etmedi. Lancaster, Robin ve Katherine'den hiç kimseye, özellikle Henry'ye bu durumu anlatmamalarını rica etti.

★

Michaelis'den kısa bir süre önce Robin birkaç günlüğüne eve gitti. Waringham ona daha sıcak ve huzurlu görünmüştü. Hasat dolgundu ve sadece yıllık hesaplara ilgili bira parça sıkıntı vardı. Bu arada deneyimli bir kâhya olan Henry Fitzroy, eksik olan şeyleri sabırla düzenliyordu. Conrad'ın oğulları Steve ve genç Robin harayı yönetiyorlardı; Robin'in uzun süreli yokluğunda hara zarar görmemişti ve hâlâ ayakta idi. Onlarla kış eğitimi ve üreme zamanı hakkındaki planları konuştu, çünkü Waringham'a gelmek için çok az fırsatı olacağını biliyordu. En uzun konuşmayı Fitzroy ve Oswin'le yaptı. Onlara her an bir krizin eşiğinde olabileceklerini anlatmaya çalıştı.

"Mortimer Dermond her zamanki gibi Waringham'a gözünü diyecek. Ve şu an Kral'ın gözü ve kulağı. Köprüyü kaldırın ve kapıları kapayın. Her zaman kapalı dursun. Ve elinde ne tür bir belge olursa olsun, ben gelmeden Waringham'ı teslim etmeyin. Köylüleri ve haradakileri buraya almak için bir plan oluşturun. Mortimer geldiğinde, savaştaki gibi bir kuşatma olacaktır."

Fitzroy her şeyin isteklerine göre yapılacağına söz verdi ama yine de inanmıyordu. "Köye veya haraya saldıracağını mı düşünüyorsun? Hatta kaleye?"

"Ne yapacağını söylemek imkânsız."

"Peki Kral buna ne der?"

"Hiçbir şey."

"Anlıyorum. Peki, parlamento?"

Robin iç çekti. "Bilmiyorum. Ama hiç kimseye güvenmek istemiyorum. Kral konseye tam yetki verdi, yasalara göre buna

bir tek parlamento sahip. Richard'ın parlamentoyu ortadan kaldırmaya çalıştığını düşünmek mümkün.”

Fitzroy huzursuzca kollarını göğsünde kavuşturdu. “Peki o halde. Endişe etme, tüm önlemleri alacağız, sen yoluna devam edebilirsin. Ama bazen, Lancaster'ın oğlunun sürgüne gitmemesi ve burada, babasıyla birlikte işleri ele almalarının daha iyi olacağını düşünüyorum.”

Robin onunla kısa bir süre kucaklaştı. “Ne yazık ki hiç kimse bizim isteklerimizle ilgilenmiyor Fitzroy.”

★

Blanche'i ve iki kızını yanına aldı. Yaşlandıkça, eşinden ayrılmaktan daha fazla nefret ediyordu. Gitgide bunun zaman kaybı olmaya düşünmeye başlamıştı. Geçen Ocak ayında ellinci yaş gününü omzunu silkerek reddetti ama Lancaster'ın Coventry'deki tuhaf baygınlığı onu korkutmuştu. Ona duymak istemediği şeyler söylemişti: Artık genç değillerdi, her gün ve her saat yaşıyorlardı. Blanche ve çocuklarına olabildiğince kadar çok zaman adamak istiyordu ama aynı zamanda, Henry'ye sürgün için gitmeden yardım etmek istiyordu. Henry babasının öğüdünü dinleyip Paris'e gitmeye karar vermişti. Edward haçlı seferini ertelemek ve ona eşlik etmek istedi. Ekim ortasında gitmek istediler. Henry o zamana kadar topraklarının sorumluluğu ve evin yönetimini düzenledi. Kral, Henry'nin çocuklarından birini yanına almasına izin vermedi.

Henry kendine has sakinliğiyle yapılması gereken her şeyi yaptı, hiç kimseye zayıflığını hissettirmedi. Ama bu noktada sadece endişe duymuyordu, ayrıca korkuyordu da.

“Richard çocuklarıma ne yapacak?”

Lancaster eliyle boşver işareti yaptı. “Hiçbir şey. Sadece seni huzursuz etmek istiyor. Çocuklarını koruyacağım, yapacağım son şey bu olsa bile. Endişe etme. Paris'teki prens kuzenlerinin, Richard'ı kızdırmasını sağlamak için ne yapabileceğimize odaklanalım. Ve hazır o kıtadayken Portekiz Kraliçesi ve Kastilya Kraliçesi olan kız kardeşlerini ziyaret edebilirsin. Bu Richard'ın da hoşuna gidecektir.”

“Bu her zaman keder ve aksilikler söz konusu olduğunda tercih ettiğiniz bir yöntem olmuştur, öyle değil mi? Entrikalar.”

Lancaster gülümsedi. “Diplomasi de diyebilirdin. Cesaretini kaybetme. Paris’te birkaç destekle iki yıldan daha az bir süre içinde buraya geri döneceksin. Tanrının izniyle, o zamana kadar çocuklarının ve tüm mülklerinin koruyucusu benim. Geri döndüğünde Richard’ın hâlâ mirasçısı olmazsa, seni veliht olarak açıklamaktan başka çaresi kalmayacak. İnan bana, şansımız görüldüğünden daha iyi ...”

★

Robin akşam Blanche’le paylaştığı büyük, geniş odaya girdi. O ve Mortimer birkaç sayfa kâğıda bakıyorlardı ve onu fark etmediklerinden Robin bir süre onları izledi. Kâğıtlarda, Mortimer’in büyük bir gizlilikle kaleme almaya başladığı, Aeneas’ın Truva’dan kaçışı ve Dido’yla karşılaşması yazıyordu. Taslaklarını annesine göstermeden önce, uzun bir süre tereddüt etmişti ve şimdi de kafiye, hece ölçüleri ve *Concatenatio* diye bir şeyden bahsediyorlardı.

Blanche oğluna parlayan gözlerle bakıyordu. “Çok iyi, Mortimer. Gerçekten iyi. Anneni gölgede bırakacaksın.”

Mortimer mahcup bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Bunu nasıl söylersin ...”

“Ama gerçek bu.” Blanche gülümsedi. “Gerçek bu! Ben asla hikâye anlatamazdım. Sen yapabiliyorsun. Ve eğer fikrimi sorarsan, Londra’ya Chaucer Usta’nın yanına gitmelisin. Ve genç biri daha var. İsmi Hoccleve. Git ve onlarla konuş. Onların arasında yeteneğin daha da artacaktır, eminim.”

Robin kapıyı gürültüyle kapadı. “Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istememiştım ...”

Ona döndüler ve Mortimer kıpkırmızı kesilmiş bir halde kâğıtları saklamaya çalıştı. “İşimiz bitmişti. Ben de gideyim.”

Robin yaklaştı. “Hayır, bekle bir dakika. Seninle bir şey konuşmam gerek. İkinizle de.”

Mortimer ellerini indirdi ve üvey babasının gözlerine baktı.

“İlk önce benim konuşmama izin verir misiniz efendim?”

Robin şaşırdı. “Tabii.”

Mortimer hafifçe öksürdü. “Aylardan beri size gelmeyi amaçlıyordum. Bunu... sürekli erteledim. Başkasından öğrenmenize üzuldüm ama Margery’i gerçekten seviyorum ve o da beni seviyor, umarım... Agnes sizin anlayışlı olacağınızı söylemişti.”

Robin ona şaşkınca baktı ve sonra kulağına su kaçmış gibi kısa bir süre kafasını iki yana salladı. “Bir dakika... Doğru mu anladım? Sen ve Margery? Evlenmek istiyorsun...”

Mortimer dudaklarını ısırdı ama başıyla da onayladı. “Sizden onu istiyorum efendim.”

Robin, Agnes’le Mortimer’ı ve tarihin tekerrür ettiğini düşündü.

Gülümsedi ve kollarını açtı.

“Beni çok şaşırttın. Ama elbette izin veriyorum. Hatta bundan da fazlası, beni mutlu ettiniz. Şayet annesi itiraz etmezse, eve döner dönmez evlenebilirsiniz.”

Mortimer kulaklarına inanamıyordu. “Karşı değil misiniz?”

“Neden böyle bir şey karşı olayım ki?”

Blanche çenesini kaldırdı ve “böyle olacağını biliyordum” dercesine oğluna gülümsedi.

Mortimer, Blanche ve Robin’e baktı. “Ne demem gerektiğini bilmiyorum. Teşekkürler. Çok teşekkürler efendim.”

Robin üç bardak şarap doldurdu ve onlara uzattı. Mortimer’a verirken onu süzdü. “Sana sıkıntı çıkaracağımı düşünmüştün, öyle değil mi?”

“Evet. Öyle olacağını sanıyordum.”

Robin omuzlarını silkti ve gülümsedi. “Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim.”

Mortimer dudaklarını ısırdı ve kısa bir süre yere baktı. “Peki konuşmak istediğiniz bu değilse, neydi?”

Robin derin bir nefes aldı ve koltuğa oturdu. “Oldukça karışık bir durum. Ve parlayan gözlerine bakınca, yarma kadar

bekleyebilir diye düşünüyorum. Bugün hiçbir şey neşeni bozmamalı.”

Mortimer gülümsedi. “Hiçbir şey bozamaz.”

Robin bozulacağını bilmesine rağmen ona itiraz etmedi. Kاپıyı gösterdi. “Git, birkaç arkadaşını bul ve kutla. Bugün mutluluğunun bozulmasına izin verme.”

Mortimer yavaşça başını iki yana salladı. “Arkadaşlarımla kutlamama gerek yok efendim. Bundan daha çok istediğim bir şey olamaz. Benimle konuşmak istediğiniz şeyi söyleyebilirsiniz.”

Robin, Blanche’e baktı. Yıllardan beri ilk defa Mortimer ona karşı bu kadar açıldı ve tekrar eski haline dönmesinden korkuyordu.

İç çekti. “Gerçekten bilmek istiyor musun? O zaman kendini hazırla. Otursan daha iyi olur.”

Mortimer pencere bankına yaslandı ve ona baktı. “Evet?”

“Radcot Köprüsü savaşını hatırladığını sanıyorum?”

“Elbette.”

“Bir zamanlar Kral’ın yanında duran birçok kişinin hain olarak yargılandığını, idam edildiğini veya sürgüne gönderildiğini biliyor olmalısın.”

“Evet, biliyorum.”

“Hm. Kral, Lancaster’ı görevinden alıp hükümetin yönetimini bizzat üstlendikten sonra, zamanında yargılanan birkaç kişiyi geri çağırdı.”

Mortimer gözleri kocaman oldu. “Oxford mu? Tekrar burada mı?”

“Yo, hayır. Oxford yaklaşık beş yıl önce sürgünde öldü ve İngiltere rahatladı. Hayır, ben başka birinden bahsediyorum. Belki birkaç yıl sonra neden sana gerçeği söylemediğimizi anlarsın. Gerçek şu ki baban şehit olmadı, Oxford’la birlikte sürgündeydi. Ve şimdi geri döndü. Coventry’de Kral’ın habercisiydi.”

Robin başka bir şey söylemedi. Mortimer’ın, babasının Ray-

mond ve Edward'ın başını derde soktuğunu öğrenmesine gerek yoktu.

Mortimer şaşkın gözlerle bakıyordu. "Babam mı?" diye mırıldandı. "Babam yaşıyor mu?"

Robin hiçbir şey demedi.

Blanche oğluna doğru yürüdü. "Mortimer..."

Mortimer annesine anlayamaz gözlerle baktı. "Nasıl... nasıl evlenebildiniz?"

"Evlilikleri yasa dışı ilan edildi."

"Ve o şimdi burada mı? İngiltere'de mi?"

"Evet, muhtemelen sarayda."

Mortimer bardağını pencere pervazına bıraktı ve Robin'e döndü. "Gidebilir miyim?"

"Elbette. Düşündüğünde, böylesinin senin için daha kolay olacağını düşündüğümüz için bu şekilde davrandığımızı anlayabilirsin."

"*Daha kolay mı? Ama bana yalan söylediniz!*"

"Seni korumak için."

"Neden korumak?"

"Ondan."

"Neden? O bir canavar mı?"

Robin sesindeki öfke ve şüpheyi duyabiliyordu, üvey oğlunun güvenini kazanmak için bir yol bulabilmeyi diledi.

"Sana ne olduğunu söyleyemem. Bana sormamalısın. Agnes belki. Agnes onu gerçekten tanıyan tek kişi."

"Neredeydi? Fakir miydi? Sefalet içinde miydi?"

"Hayır. Burgonya'daydı ve orada arkadaşlar buldu. Kral'la arasındaki temas hiçbir zaman kopmadı."

"Ama..." Mortimer sesine hâkim olmak için kendini topladı. "Neden ondanla ilgili hiçbir şey duymadım? *Neden benimle hiç ilgilenmedi?*"

"Eminim, pozisyonunu düzeltir düzeltmez seni çağıracaktır."

Mortimer yutkundu.

“Mortimer, eve git, Waringham’a. Ben durumu Henry’ye açıkla. Gerçekten kız kardeşimle konuşmalısın. İkinize de en yakın olan kişi Agnes.”

Mortimer ikisinin de yüzüne bakmadan çıkıp gitti. Ama Leicester’da kaldı, bir odaya kapandı ve kendisini şiir yazmaya adadı.

Bir hafta sonra Henry yola koyuldu. Kral o sıralar Kent-Elt-ham’daki sarayındaydı ve Henry, gemiyle Dover’a doğru yola koyulmadan önce onunla orada vedalaşabileceğini düşündü. Babası, Robin, Edward ve ev ahalisinin birçok üyesi ona eşlik etti.

Henry’ye en çok çocuklarıyla vedalaşmak zor gelmişti, bu nedenle mümkün olduğunca kısa tuttu. Neredeyse sert bir tavırla onlar için dua etti ve en büyük oğlunu uyardı.

“Henry Plantagenet, ağlamayı kes. Bu gerçekten zavalıca.”

Harry başını eğdi. “Beni affedin baba.”

“O zaman kendine gel.”

“Tamam.” Harry koluyla yüzünü sildi.

Henry ona soğuk bir şekilde baktı, oğlunun bu vedadan korkmasını engellemek istiyordu. Bu veda, kim bilir onda ne tür korkular uyandırıyor. Hafifçe tebessüm etti.

“Sağlıkla kal oğlum. Ben yokken, zamanını gereksiz şeylerle geçirme. Geri döndüğümde muhtemelen büyük bir adam olacaksın.”

Harry yeni gözyaşları hissetti ve onların dökülmesine izin verdi. “Çok uzun bir zaman.”

“Hayır. Çok genç olduğun için sana öyle görünüyor. Şimdi gülümse bakalım. Böylesi daha iyi, Tanrı seni korusun!”

Onu alnından öptü ve atına bindi. Babasının yanında, arkasına bakmadan atıyla kaleden ayrıldı.

“Kral’dan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Harry gözden kaybolan atlıların ardından bakarken.

Raymond, Harry’ye düşünceli baktı, bir elini omzuna koydu ve onu ahırlara doğru götürdü.

“Böyle bir şey söylememelisin. Bu babanın hoşuna gitmeyecektir.”

“N’olmuş? Ama babam sürgüne gidiyor, beni duyamaz. Neden gerçeği söyleyemiyor muşum? Kral’dan nefret ediyorum!”

Raymond sabırsızca gözlerini devirdi ve onu sert bir şekilde tokatladı. “Kötü sonuçlar doğurabilir, bu yüzden.”

Harry yanan yanağına dokundu. “Sen kim oluyorsun...”

“Belki de şimdi biraz düşünmeye başlarsın.”

“Neyi?”

“Durumumuzun ne kadar hassas olduğu ve ne kadar dikkatli olmamız gerektiğini. Kral’dan nefret edemezsin. Hiç kimse edemez, hele sen hiç. Söylemeyi bırak, düşünemezsin bile! Seni kimin izlediğini hiçbir zaman bilemezsin. Ne yazık ki aklından geçenleri anlamak çok kolay, çünkü çok dürüstsün. Evet, şimdi sanırım kahvaltı için yiyecek bir şeyler bulmalıyız. O zaman dünya daha farklı görünecek.”

Yanyana çamurlu ve sahipsiz kalan boş avludan geçtiler. “Yani Kral’ın hâlâ bizimle işinin bitmediğini mi söylüyorsun?” diye sordu sessizce.

Raymond iç çekti. “Hiçbir fikrim yok. Sana babamın ne düşündüğünü söyleyebilirim ve babam çoğu kez haklıdır.”

“Ne düşünüyor?”

“Kral’ın babandan korktuğu için onu devre dışı bıraktığını. Gloucester’le kıyasla baban ucuz kurtuldu, öyle değil mi? Richard boğazına kadar batarsa büyükbabanın onun yanında olacağına emin ama Kraliyet içinde ayrı bir kraliyet gibi oldukları için Lancasterların gücünden korkuyor. Büyükbaban politikadan çekildiğine ve baban da sürgünde olduğuna göre, asıl Richard’ın ne kadar kötü biri olduğunu şimdi göreceğiz diyor babam.”

Bölüm 54

Eltham, Ekim 1398

Eltham'a varmışlardı ki kaçınılmaz olan şey gerçekleşti. Akşam duasının çanı çaldığı sırada Robin ve Mortimer kilise de karşılaştılar. Dar koridorda durdular ve birbirlerine baktılar. Mortimer'ın saçlarına ak düşmüştü ama saçı Robin'in umduğu kadar dökülmemişti. Her zamankinden daha yakışıklıydı. Artık önceden olduğu gibi parlak ve dikkat çeken kıyafetler giymiyordu, ciddiye ve gri saçlarıyla gözlerinin etrafını çevreleyen kırışıklıklar, ona daha önce hiç sahip olamadığı bir otorite kazandırmıştı.

Gülümsedi. "En sadık ve en yaşlı düşmanım gelmiş. Beni özledin mi?"

"Bir iltihap kadar!" Aslında hastalıklı ve sapkınca da olsa, bir anlamda özlemişti.

"Hayat işte! Biri sürgüne gider, diğeri gelir."

Robin omuzlarını silkti. "Kaderin cilvesi!"

"Harika görünüyorsun. Karım ve topraklarım sana iyi gelmiş."

"Mortimer sana mülkiyet işlerini tekrar anlatmayacağım. Neden buna bir son vermiyoruz?"

"Son vermek mi? On yılı aşkındır bulunduğum sürgünden geri döndükten sonra mı? Hayır. Saçma sapan umutlara kapılma!"

Robin başıyla onayladı. "*Bonne chance*. Waringahm'ı benden almak istiyorsan, buna gerçekten ihtiyacın olacak."

Arkasını döndü.

"Bekle!" Mortimer ona doğru bir adım attı, Robin'in çocuk-

luğundan beri bildiği o aptal sırtışı kaybolmuştu. Mortimer'ın gözlerinde yine o ölüm saçan nefret vardı ve ağzını yamulttu.

“Oğlum nerede? Ona ne yaptın?”

“Waringham'da ve yarın sabah gelecek. Sana ait olan bir şeyi almak istediğini söyledi.” Bir an sustu ve nafile çabayla tekrar denedi: “Seni görmek için yanıp tutuşuyor. Bunca yıl boyunca sahip olmak istediğin erkek evlat olmaya çalıştı, seni her zaman onurlandırdı. O iyi bir çocuk Mortimer, gerçekten onunla gurur duyabilirsin. Onu bu işin içine bulaştırma, senden rica ediyorum. O zaten senin tarafında.”

Mortimer burnundan soludu ve arkasını döndü. “Dokunaklı. Gerçekten çok dokunaklı...”

★

Ertesi sabah Henry babasıyla vedalaştı. Fazla konuşmadılar, çünkü söylenecek her şey söylenmişti. Lancaster, fırtınalı havada kanalı geçmenin sevimsizliğiyle ilgili birkaç espri yaptı ve kahkaha atarak ayrıldılar. Ama Lancaster avluya inmedi ve Henry, aynı şekilde oğluyla vedalaşmak zorunda olan Robin'in yanına gittiğinde, artık yüzü gülmüyordu.

Edward ve Henry'ye eşlik eden diğer şövalyeler, yardımcılara talimatlar verdiler ve atlar getirildi.

Henry Robin'in yanında durdu. “Sağlıcakla kal Robin.”

“Sağlıcakla kal Henry. Oh, hadi, bana öyle kederli bakma. Bunun için bir neden yok.”

“Evet, aslında yok. Her şey ayarlandı, iç huzurla gidebilirim, ancak keşke içimde babamı bir daha göremeyeceğime dair bir his olmasa.”

Robin başını iki yana salladı. “Sadece kederlisin, hepsi bu.”

“Beni sürekli geçiştiriyorsun. Neden? Buna ne gerek var? Söyle bana Robin. Gerçekten ne kadar hasta?”

“Emin değilim. Hasta olup olmadığından bile emin değilim. Kışın biraz huzurlu olmasını sağlayacağım. Bunun konuyla ilgili leydi Katherine'le anlaştık. Bizim söylediğimizi yapmaktan başka seçeneği kalmayacak.”

“Peki, beni olan biten her şey hakkında bilgilendireceksin, öyle değil mi?”

Robin omzuna hafifçe vurdu. “Elbette. Artık yola çıkmanının zamanı geldi.”

Henry atına bindi ve Robin oğluyla kucaklaştı. “Paris’ten bana ara sıra kitap gönder. Üvey annen sana duacı olur.”

Edward gülümsedi. Elini kaldırdı, kısa bir süre baktı ve Henry’yi kapıya doğru takip etti.

Robin derin bir nefes aldı. Veda faslı da bittiği için rahatlamıştı.

★

Robin, Lancaster ile birlikte Leicester’a geri döndü. Hava fırtınalıydı. Yapabilecekleri çok şey yoktu ve arşidük zamanının büyük bölümünü torunlarına adamıştı. Birkaç hafta içinde Harry harika bir satranç oyuncusu olmuştu ve büyükbabayla torun zamanlarının çoğunu kalın, tozlu kitaplar okuyarak veya şömine başında rahat koltuklarında oturarak geçiriyorlardı ve İngiltere, gelenekler, Fransa, politika, Lancaster ve Kral’a sadakat hakkında konuşurlar.

Blanche Leicester kalesini sevmişti ve Leydi Katherine’le vakit geçiriyordu ama her zamanki gibi sonbaharda neşesizdi.

“Noel’den önce Londra’ya gitmeyecek miyiz?”

Robin başını kucağında duran mektuptan kaldırdı. “Öyle bir plan yok. İstersen birkaç günlüğüne gidebiliriz.”

Blanche eliyle boşver hareketi yaptı. “Her yıl böyle diyor-sun. Ve lütuflukârlığının karşılığında benim gitmekten vazgeçmemi umuyorsun.”

Robin suçunu bilerek gülümsedi. “Neden böyle aksisin aşkım?”

Blanche onun önünde durdu ve ellerini beline dayadı. “Oğlumun iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Hoşuna gitmeseydi buraya gelirdi.”

“Ya onu bırakmıyorsa? Ya onu bize karşı kıskırtırsa?”

Robin ellerini tuttu ve onu kucağına çekti. “Altı ay içinde

Mortimer yirmi bir yaşında olacak ve istediğini yapabilecek.”

“Peki, o zamana kadar ne kadar zehirlenmiş olacak?”

Robin başını iki yana salladı. “Hayır. Bunu yapmayacak. Belki benden daha fazla nefret ediyordur. Mortimer büyük olasılıkla bunu yapmıştır. Ama Mortimer onun oyuncağı olmayacaktır.”

“Keşke senin kadar emin olabilseydim.”

“Duyduğum kadarıyla Mortimer sarayda fazla zaman geçirmiyormuş.”

Blanche gözlerini açtı. “Nerede o zaman?”

“Oh, şehirde geziyormuş. Hoccleve adında genç bir serse-riyle.”

“Robin, böyle şeyleri nereden biliyorsun?”

Robin gülererek omuzlarını kaldırdı. “İnsan kime ne soracağını bilmeli...”

“Hoccleve’i tanıyorum.”

“Madam, şaşırdım.”

Blanche gülümsedi. “Gerçekten yetenekli bir çocuk. Kadınların da gözdesi.”

“Bak sen. Margery olmasaydı, Mortimer’a iyi gelir derdim.”

“Babasının böyle şeylere izin vermesine şaşırdım.”

“Göründüğün üzere babasının ona izin verdiği şeyleri yapmıyor. Mortimer her zaman özgürlüğüne düşkün biriydi, hiç kimse bunu sen ve benden daha iyi bilemez.”

Blanche yüzünü Robin’in omzuna gömdü. “Mortimer ona elini kaldırırsa, korkunç olur.”

Robin, Blanche’in siyah saçlarını okşadı ve boynunu öptü. “Bu olmayacak. Çok garip. Benim oğluna olan güvenim seninkinden daha fazla. Al.” Kucağındaki mektubu uzattı. “İsaac yazmış.”

“Gerçekten mi? Her şey yolunda mı?”

Robin bir parçasını okudu.

İki şövalyen de haraya çok yardımcı. Ve evet haklısın, onların burada olması bir güvence. *Anne’in bunu gereksiz buluyor, biri*

ona bir şey yapacak olursa bunu hissedeceğine emin ama yanılabilir de. Leofric ve Gisbert de onun güvenliğinden endişe ediyorlardı ve biz de her ihtimale karşı zekice bir plan yaptık. Herkes Anne'in Rickdale'e gittiğini bilecek ama aslında Harley'de olacak. Umarım öyle bir şey olmaz. Ondan vazgeçemem, ayrıca bir çocuk bekliyor. Artık bir kızımız olması için dua ediyoruz, dört oğlan yeterli. Henry'ye olanlardan dolayı sarsıldı (Tanrı onun soylu yüzünü kahretsin, neredeyse yaşlı bir adamım ama hiçbir zaman onu kıskanmaktan vazgeçmeyeceğim). Her zaman olduğu gibi hamilelik esnasında rüyalar daha iyi. Ve ben de sonunda huzur bulduğu için mutluyum, geçen yıl çok kötüydü. Durumlar düzeltir düzeltmez Waringham'a geleceğiz. Elinor bize eşlik edecek, babasının mezarını görmek istiyor. Ayrıca Waringham'ı elinde tutmaya çalış, geldiğimizde Mortimer'in kapısı çalmak zorunda kalmayalım...

"Kral'ın hizmetine girersen, seni hemen şövalye yapacak."

"Bunun acelesi yok..."

"Yine de bunu yapacaksın."

"Yapamam."

Mortimer oğluna sert baktı. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Yapmalısın! Kral hayal kırıklığına uğrar. İkimizin sadakatinden gerçekten emin olursa, o zaman bize Waringham'ı geri verecek."

Her zaman olduğu gibi Mortimer babasının sözlerinden yine rahatsız olmuştu. Robin'e karşı ellerinde hiçbir şey olmadığı sürece, Kral onlara Waringham'ı nasıl geri verebilirdi ki? Parlamantonun söz hakkına ne olacaktı? Doğruydı, her zaman Waringham üzerinde hakları olduğunu düşünmüştü ama şimdi o kadar önemi yoktu. Sadece, "Ben Herefold Dükü'nün hizmetindeyim," dedi.

"Öyle mi, Kral'a hizmet etmek yerine sürgüne giden birine mi hizmet etmek istiyorsun yani?"

"Haksız yere sürgüne gönderildi, keyfi bir şekilde yargılandı."

“Hah! Taht oyunları, senin sadakatini gösterdiğin Lancaster Hanesi’nin vazgeçilmez özelliğidir!”

Mortimer öfkeyle alnını buruşturdu. “Öyle olsaydı, Lancaster tahtı çok uzun süre önce elde ederdi. Tahtı istese, gider alırdı. Ve Henry sürgüne gitmezdi, aksine Richard sürgüne giderdi. Ya da amcası Gloucester gibi ölürdü.”

Babası elini kaldırdı ve yüzüne sert bir tokat attı. “Asiler gibi konuşmayı kes! Sana ne diyorsam onu yapacaksın.”

Mortimer dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. Eksik yoktu.

“Bu huyundan vazgeçsen iyi olur!” Arkasını döndü.

“Geri gel! Nereye gidiyorsun?”

Mortimer bir an kapı eşiğinde durdu. “Cheapside’a.”

“Arkadaşlarım dediğim serseri takımının yanına mı?”

“Doğru.”

“Tabii! Başka ne beklenirdi ki? Kral’a sadakatı olmayan ve sınıf bilincinden yoksun Fitz-Gervais sende de iz bırakmış. Ve...”

Mortimer devamını dinlemek istemediği için dışarıya çıktı. Babasına karşı saygısını yitirmekten korkuyordu. Sadece Agnes’ten nasıl vazgeçeceğini bilmiyordu, uzun zamandır hayatını o belirliyordu. Ama bir gün bunun olacağı belliydi. Halbuki başta Agnes’le olan iletişimiyle ilgili büyük hayaller kurmamıştı. Sadece Robin’in öğüdünü dinlemişti ve Agnes’le babasıyla ilgili konuşmuştu. Ve durum Agnes’in kehanet ettiği gibi olmuştu: Birbirlerini Eltham’da ilk defa gördüklerinde ve Mortimer babasına Robin’in bir zamanlar ondan aldığı kılıcını getirdiğinde, ona sarılmış ve kaybettikleri yılları telafi edeceklerine dair söz vermişti. Ancak sıcaklığı, oğlunun Robin’den nefret etmediğini, oğullarıyla arkadaş olduğunu, şair olan annesini affettiğini öğrenene kadar sürmüştü. Çünkü annesi, oğlunun fahişelerle vakit geçirmeyip kitap okumayı, Kral’ın şövalyeleriyle takılmayıp yazmayı tercih etmesiyle gurur duyuyordu. Babasının ise her konuyla ilgili alaycı bir bakış açısı vardı. Çoğu kez tartışıyorlardı. Ama Mortimer orada kaldı. Tanrının babasını tekrar

karşısına çıkarmasının bir anlamı olduğunu düşünüyordu. Ve Tanrı tartışmalarını istiyorsa o zaman öyle olmalıydı. Babasının Robin'e ve annesine karşı beslediği nefretin büyüyerek devam ettiğini hissetmek onu üzüyordu ama kararından vazgeçmedi. Orada kaldı. Londra Waringham'a Leicester'dan daha yakındı. Margery'le arasında sadece bir günlük mesafe vardı.

Hedefi olan "Piskopos Başı" adındaki meyhane, St. Paul'un arkasında, Cheapside'in batı tarafındaydı. Henüz öğleden sonraydı ama loş meyhane hareketliydi. Sert Aralık havası insaları hana daha erken getirmişti. Buraya The Shambles sokağındaki kasaplardan çok Londralı soyluların, Kraliyet yazıhanelerinin, varlıklı tüccarların kâtipleri ve diğer çalışanları gelirdi. Ayyaş ve sürekli kendisine içki ısmarlayacak birini arayan ama başarısız olan yetenekli şair Thomas Hoccleve de buradaydı. Mortimer onu seviyordu. Hoccleve neredeyse ondan on yaş daha büyüktü ama o kadar çılgındı ki Mortimer onun yanında kendisini yaşlı hissediyordu.

Hoccleve onu gördüğünde eliyle işaret etti. "Mortimer! Özel kalemli adam. Gel buraya."

Mortimer onun yanına oturdu. "Bu ne demek oluyor?"

Hoccleve ona gülümsedi. "Biri kulağıma fısıldadı, politik şiirler yazıyormuşsun."

Mortimer iç çekerek omuzlarını silkti, başıyla hancıya işaret etti ve birasını alana kadar bekledi. İçtikten sonra, "Aslında Aeneas'ımla ilgilenmeliyim!" dedi.

"Evet. Hoş bir konu. Ve daha sağlıklı."

"Evet. Ama diğer taraftan, annem bir insanın istediğini yazabilmesi gerektiğini söyler."

"Hm. Ve Kral'ın baskısını yeniden üzerinde hissediyorsun, öyle değil mi?"

Mortimer etrafına baktı. "Aman Tanrım, bu kadar yüksek sesle söyleme Tom ..."

Hoccleve sesini alçalttı. "Evet haklısın. Babanla da uğraşıyor mu?"

Mortimer güldü. “Babamla mı? Radcot Köprüsü’nde Kral’ın tarafındaydı ve ayrıca babamın şu sıralar beş kuruşu yok.”

“Aslına bakarsan daha çok üvey babanı kastetmişim.”

“İkisini birbirinden ayrı vurgulamaya özen gösterelim lütfen!”

“Özür dilerim.”

Mortimer gülümseyerek eliyle boşver işareti yaptı. “Waringham’ın nasıl bir bedel ödediği hakkında hiçbir fikrim yok. Eminin ağırdır. Kral özürler için yüksek bedeller istiyor. Bin pound ödeyen kontlar var.”

Hoccleve içkisini içti, omuzları üzerinden şüpheli bir bakış attı ve Mortimer’a eğildi. “En kötüsü bu değil: Kontları ve bağımsız şehirleri borçlandırıyor. Bir şeyi çok iyi anlamalısın. Bir imza ve mühürle Kral istediği tutarı cebine indirir. Peki, neden? İhtişam ve savurganlık tutkusu yüzünden. Başka bir şey değil.”

Mortimer, babasının onu gerçekten kötü niyetlerine alet etmek için kazanmaya çalıştığını düşündüğünde, hissettiği o bilindik huzursuzluğu hissetti.

Hoccleve elini, kemerindeki lekeli, çoğu zaman boş keseye attı. “Al, senin için bir mektubum var.”

Mortimer katlanmış, hafif buruşmuş kâğıdı aldı. “Kimden?”

“Chaucer verdi. Lancaster düşesinin kayınbiraderinden almış.”

Mortimer kâğıdı açtı.

Umarım, iyisindir. Etrafındaki hoşuma gitmiyor. Annen soğuk bir cevap ya da hiç cevap alamayacağından korktuğu için sana yazmaya cesaret edemiyor. Ama senin için çok endişe ediyor ve babam da. Bizi haberdar et ya da en iyisi geri dön. Raymond.

Hoccleve ona ciddi gözlerle baktı. “Bu ne anlama geliyor? Kalbini Waringham’daki gizli bir sevgiliye kaptırdığından emindim.”

Mortimer kızardı. “Öyle zaten. Mektup bir leydiden geliyor sersem!”

“O zaman neden birana o kadar melankolik bakıyorsun? “

Mortimer masaya, kendi ve Hoccleve'in içtiklerinin parasını ödemeye yetecek kadar bozukluk fırlattı. "Hadi gidelim."

Hoccleve onu buz gibi akşam havasına doğru takip etti. Dışarıdaki bataklık kaskatı olmuştu. Dudakları morarmış, zayıf bir genç bir köpek kadavrasının üzerine eğilmişti. Mortimer ona yarım peni verdi ve uzaklaştırdı. İstemiyordu ama üvey babasının ona ve kardeşlerine savaş ve sefalet arasındaki ilişkiyi ve büyük köylü isyanının nedenleriyle ilgili öğrettiklerini düşünmeliydi.

Hoccleve ona merakla bakıyordu. "Bana bir şeyi açıkla: Babanın parası yoksa fakirlere ve sefil arkadaşlarına verdiği parayı nereden buluyorsun?"

Mortimer başını kaldırıp şaşkın gözlerle baktı. "Nereden mi? Eh, hizmetinde bulunduğum lordun en küçük kızına, daha kolay gramer öğrenmesi için, içinde Fransızca cümlelerin bulunduğu küçük bir kitap yazdım. Zeki bir kız bizim Philippa..." Birden duraksadı ve omuzlarını silkti. "Lancaster Dükü bunun karşılığında bana bir ücret ödedi."

Hoccleve durdu ve ona gülümseyerek baktı. Mimiklerinde kıskançlık yoktu, sadece hayranlık vardı. "Biliyor musun Mortimer, içimde öyle bir his var ki biraz cesaret etsen kalem için kılıcını bırakabilirmişsin gibi hissediyorum."

Bölüm 55

Leicester, Ocak 1399

“Özellikle bugün ava gitmek zorunda kaldığım için ne günah işlemiş olmalıyım?” diye sordu Robin sessizce.

Lancaster ona alaycı bir tavırla gülümsedi. “Gelmek zorunda değilsiniz. Hava güzel, Harry, Tom, John ve Humphrey’in canları sıkıldı. Raymond için zaten söylenecek bir şey yok.”

Robin başıyla onayladı. “Elbette geleceğim. Güneş baştan çıkarıcı ve geri döndüğümüzde leydilerin bizi sıcak şaraplarla bekleyeceğini düşünerek teselli olacağım.”

Katherine ve Blanche birbirlerine baktılar. Sonra Blanche ona doğru yürüdü ve yanaklarından öptü. “İstisna olarak. Çünkü bugün doğum günün...”

Hemen kahvaltıdan sonra yola çıktılar ve Robin bile sessiz, karla kaplı ormanın içinde keyifle at sürdü. Güneşin vurduğu ağaç dalları, gökkuşağının tüm renklerini yansıtıyordu ve güzel bir soğuk vardı, huzurluydu. Orman zeminini kaplamış olan karın üstünde bir sürü iz vardı, bir- iki saat sonra bir geyik izi buldular. Köpek sürüsünü serbest bıraktılar. Geniş derenin üstünde buz kütleleri yüzüyordu. Geyik tuzağa düşmüştü. Köpekler geyiğin etrafını sarmışlardı ve çılgınca havlıyorlardı, daha cesurları ona saldırıyordu ve uzun, biçimli bacaklarını çekiştiriyorlardı.

“Beyaz,” diye mırıldandı Raymond, Robin’in yanında heyecanlı bir şekilde. “Bembeyaz. Masalarda olur diye düşünüyordum...”

Harry ve Lancaster oklarını taktılar ve nişan aldılar.

Robin Hector'u onlara doğru sürdü. "Yaşamaya izin verin."

Lancaster yayını indirdi. "Ah, Robin ciddi olamazsınız."

"Kış mevsimi. Babam bana kışın geyiklerin avlanmaması gerektiğini söylemişti."

"Ama orman geyik dolu."

"Yine de onun yaşamaya izin verin. Beyaz geyik öldürmek kötü şans getirir, bunu herkes bilir."

"Ah ama biz Plantagenetler batıl inançlı değiliz. Size bunu söylememiş miydiniz?"

Robin gülümsedi. "Evet. Ama sizden onun hayatını bağışlamanızı istiyorum. Çok güzel."

Lancaster sessiz bir kahkaha attı. "Beyler, silahlarınızı indirin. Waringham onun eski Tanrılardan biri olduğuna inanıyor. Ve bugün onun doğum günü olduğu için isteğini yerine getireceğiz."

Robin alaycılığına ve gülüşmelere kulak asmadı. Köpek lideri sürüyü geri çağırdığında rahatladı. Beyaz geyik onlara, sanki yaşamaya ya da ölmesi umrunda değilmişçesine soğukkanlılıkla baktı. Sonra mükemmel boynuzlu kafasını eğdi ve soğuk dere-nin içinden geçti. Kıyının diğer tarafında durdu ve inat yapar gibi onlara mükemmel profilini gösterdi, sonra sessizce kaçtı.

Robin derin bir nefes adlı. "Tanrı'ya şükür."

"Bazen gerçekten seni anlayamıyorum!" diye mırıldandı Raymond.

Robin ona döndü ve gülümsedi. "Seni utandırdıysam üzgünüm."

Raymond yüzünü ekşitti. "İddiaya girerim beni utandırıp utandırmamak umurunda değil."

"Zavallı oğlum. Korkarım haklısın. Sanırım tuhaf adetler edinemeyecek kadar yaşlandım."

Lancaster atını onların yanına sürdü. "Sakın inanma Raymond. Bunun yaşla alakası yok. Baban her zaman böyleydi. Hadi geri dönelim. Hava soğuk ve biraz korkutucu. "

“Ama büyükbaba!” diye itiraz etti Harry. “Daha öğlen bile olmadı!”

Lancaster davetkâr bir el hareketiyle işaret etti. “Lütfen, sen, Raymond ve başka kim isterse avlanmaya devam edebilir. Ama benim yaşlı kemiklerim dondu, bugünlük için pes ediyorum. Ve benimle eve kimin döneceğini biliyorum,” dedi kötücül bir gülümsemeyle Robin’e bakarak.

Robin başıyla onayladı. “Nasıl isterseniz Lordum.”

Atlarını döndürdüler ve avcılar geride bıraktılar. Kar atların toynaklarının altında sessizce gıcırdıyordu, burnundan buharlar yükseliyordu. Çıplak, karlı dalların altından atlarını sürdüler ve Robin gülerek asil geyiği düşündü.

Lancaster sanki düşüncelerini okuyabilmişti: “Bu gördüğüm ikinci geyikti.”

“İlki ne zamandı?”

“Oh, sanırım en az yüz yıl olmuştur. Şövalyelik günlerimde Epping ormanında avlanırken. Diğerlerini arkamda bırakmıştım ve ona öldürdüm. Pişman oldum. Onu öldürmek istemişim. Sizin gibi beyaz bir geyiği öldürmenin kötü şans getireceğini düşünüyordum. Tuhaf bir histi. Ama...”

Devamını getirmedi. Robin neden devam etmediğini anlamak için başını çevirip ona baktı ve iki büklüm olduğunu gördü. Sağ eliyle yuları tutuyordu, sol eli kalın, kürkle kaplı palto-sunda saklıydı.”

“Neyiniz var, Lordum?”

Sabırsızca eliyle boşver işareti yaptı. “Belki... biraz acele etsek iyi olur. Düşersen, beni eve götür.”

Ama düşünmedi. Tamamen sessizdi ve üst bedeni iyice eğilmeye başladı. Arada sırada irkiliyordu.

“Ağrınız mı var?”

Lancaster acı bir gülümsemeyle, “Yok...” dedi.

Robin, Lancaster’ın güçsüz parmaklarının arasındaki yuları aldı. “Az kaldı.”

“İyi.”

Kale avlusuna vardıklarında, dük Robin'in ona attan inmesine yardım etmemesi için sert bir bakış attı. Yavaş ve zar zor da olsa bunu tek başına başardı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu at görevlilerinin gözünden kaçmamıştı. Dikkat çekmeden Robin'in omzundan destek alan dük kaleye ulaştı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Minnettar bir şekilde yatağına yanlamasına yattı, orada gözlerini kapatıp hareketsiz kaldı. Sağ eliyle sol kolunu kavradı ve öksürdü. Robin ona korku dolu gözlerle baktı ama ses tonuna yansıtılmamaya çalıştı. "Doktorunuzu çağırıyorum."

"Hayır."

"Ah, lütfen Lordum, hastasınız!"

"Bu inkâr edilemez. Ama elinden bir şey gelmez. Geçer ya da geçmez. Bana Katherine'i çağır."

"Nasıl isterseniz."

Dışarıya çıktı, oda hizmetçisini buldu ve Lancaster'ın yanına gönderdi. Sonra leydileri aramaya koyuldu ve onları mutfakta, tıpkı iki mutfak hizmetçisi gibi Geoffrey Chaucer'i Canterbury'nin kışkırtıcı hikâyelerinden biriyle kıkırdasırken buldu.

"Leydi Katherine, kusura bakmayın..."

Kadınlar başlarını kaldırdılar, Katherine onun yüzünü gördüğünde bembeyaz kesildi. "Yeni bir nöbet mi oldu?"

"Evet. Ama odasından çıktığımda kendindeydi ve sizi çağırıyor."

Leydi hızla dışarıya çıktı. Kapı eşiğinde omuz şalını düşürdü ama bunun farkında değildi.

Robin şöminenin önünde durdu ve sırtını ısıttı. Blanche karşısına geçti ve parmaklarıyla alnındaki kırıksıklıkları ovdu.

"Öleceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama çok hasta. Kalbi... İsteddiği kadar gülümse sin Blanche, beni kandıramaz. Richard'ın Henry'ye yaptığına katlanamıyor. Denedi. Kral'ın diğer hamlelerinden biri gibi görmeye çalıştı. Ama bu kez olmadı, bu seferki hamlesi kötüydü."

Akşama doğru göğsündeki ve kollarındaki ağrı biraz azaldı ve kalbindeki sıkışma hissi azaldı. Leydi Katherine aşçıyı ocaktan uzaklaştırdı ve dükün itiraz etmeden içtiği güçlü bir çorba pişirdi. Ona gücünü tekrar kazandırmış gibi görünüyordu; Harry'yi çağırttırdı ve avın nasıl geçtiğini anlattırdı. Sonra sakın bir ses tonuyla yeni bir vasiyet yazmak için kâtip istedi. İngiltere'nin en zengin adamı olduğu için dikte işi uzun sürmüştü ve yorucu olmuştu. Yine de vasiyetini bitirdi ve kâtip gittiğinde uyudu. Katherine, Robin'le nöbet değiştirene kadar yatağının başında bekledi.

"Madam, artık Henry'den babasının durumunu saklayamayız," dedi Robin.

"Bilmesi neyi değiştirecek ki? Buraya gelemez," diye itiraz etti Katherine.

"Şüphesiz bunu yapamaz. Ama yine de Henry ve Edward kutsal topraklara gitmek istiyorlar. Şimdi gitmemeliler."

Kısa bir süre düşündü, sonra üzgün bir şekilde başıyla onayladı. "Haklısınız."

Katherine aşırı yorgundu ve oldukça endişeliydi ama hiçbir zaman kendini bırakmıyordu. Robin mutluydu. Tüm bu olanları Constancia'yla yaşamak istemezdi. Zaten yeterince zordu.

Salona bir hizmetçi gönderdi ve kısa süre sonra Francis Aimhurst'le Tristan Fitzalan göründü.

Robin onları selamladı. "Gönüllü olarak Paris'e gidiyorsunuz."

Memnuniyetle kabul ettiler.

"Yarın sabah erkenden ayrılmanızın en iyisi olacağını düşünüyorum. Zaman çok değerli."

Francis Aimhurst kendisini tutamadı. "İyileştiğini düşünüyordum..."

Robin hemen cevap vermedi. Sonra çaresizce omuzlarını silkti. "Bugün evet ama dün kötü bir gündü. Değişiyor. Yaklaşık on günden beri. Henry'ye sadece babasının hastalandığını ve benim ona seyahat planlarını askıya almasını tavsiye ettiğimi söyleyin. Endişelerinizi kendinize saklayın."

“Emredersiniz efendim.” Aimhurst ve Fitzalan eğildi.

“Yanınıza alacağınız üçüncü kişiyi sizin tercihinize bırakıyorum. Ve Pierre’ye Harley’e gitmesini ve babasını buraya getirmesini söyleyin.”

★

Lancaster ona son kez görmek istediği birkaç isim söyledi. York Dükü olan kardeşi Edmund, oğulları, kızları ve birkaç yol arkadaşı. Leofric ayın son gününde büyük aceleyle, Kral da aynı şekilde. Richard’ın, en azından görgü kurallarına uyup vedalaşmak için gelmesi Robin’i rahatlatmıştı. Lancaster, gece vakti yeni kalp krizini o kadar ağır geçirmişti ki konuşamıyordu. Belki de Kral’a söyleyecek bir şeyi yoktu. Ama yeğeninin kısa ziyaretinden sonra huzur dolmuştu.

Günlerce bilinci yerindeydi ama artık yemek yemiyordu ve sadece ara sıra bir yudum su içiyordu. Akşamları Robin’i yanına çağırıyordu.

“Sanırım artık zamanı geldi dostum. Bu gece öteki tarafa gideceğim.”

Çok sessiz konuşuyordu. Yüzü Robin’e uzattığı eli gibi solgun ve zayıftı.

Robin elini tuttu ve yatağın köşesine oturdu.

Lancaster alnını buruşturdu. “Çok ciddisin. Bunun için bir neden yok. Bu da diğer vedalar gibi.”

“Biliyorum.”

“Ben... mutlu bir adamdım Robin. Gerçekten şikâyet edemem. Plantagenet Hanesi’nde iki lanet var. Biri... “Hafifçe öksürdü ama sözünü kesmedi. “Birincisi düşman oğulların laneti. Diğeri daha kötü. Babamın ve kardeşim Edward’ınki... Büyük insanlardı ve parlaktılar. Ve uzun süre güçsüz düştüler. Ben hiçbir zaman o kadar büyük biri olmadım ama dibe de batmadım.”

“İkisinden de daha büyüktünüz.”

“Veda için ne güzel bir yalan.” Alay edercesine gülümsedi, sonra yorgunca gözlerini kapadı. “Sağlıcakla kal Robin.”

“Sağlıcakla kal John.”

“Ve Henry’nin hakkını elde etmesini sağla.”

“Evet.”

“Richard... bir planı var. Çok kurnaz. Birçok kişinin tahmin ettiğinden daha zeki ve daha kötü.”

“Her şeye rağmen yapacağım. Yemin ediyorum. Bana güven.”

“Sana güveniyorum. O zaman... şimdi onları içeri gönder Robin. İlk önce Harry. Sonra Katherine ve bir papaz...”

Robin yavaşça kalktı. Gitmek istemiyordu. Bir elini kuş tüyü yorganın üzerine koydu, üzerine eğildi ve Lancaster’ı alnından öptü.

“İyi yolculuklar John.”

★

Lancaster gün doğmadan kısa bir süre önce öldü. Leydi Katherine ve oda hizmetçisi ona inci işli ipek bir kıyafet giydirdiler. Küçük kiliseye yatırdılar ve Londra’ya götürülüp defnedilene kadar sekiz şövalye gece ve gündüz onun başında durdu. Leofric ve Robin de neredeyse her an oradaydı, öyle ki Blanche kocasına, hızla Lancaster’ın arkasından gitmek mi istiyorsun diye sordu.

Robin başını iki yana salladı. “Hayır. Beni burada tutan şeyler var.”

Bir koltuğa oturdu ve Blanche, aşağıya düşmüş omuzlarından onun ne kadar yorgun olduğunu anladı. Yanma gitti ve elini yüzüne koydu. Robin gözlerini kapadı.

“Ne kadar üzgün olduğunu biliyorum Robin ve buna hakkın olduğunu hiç kimse inkâr edemez. Ama ölenler yüzünden yaşayanları unutmamalısın. İki kızın var, biliyorsun değil mi? Günlerdir seni görmediler. Seni özleyiyorlar. Git, onlara bir hikâye anlat ve... onlarla biraz mutlu ol.”

Bu iyi bir fikirdi. Tüm öğleden öncesini Isabella ve Joana’yla geçirdi, onları ormana götürdü. Kardan bir kale yaptılar, kartopu oynadılar ve Robin onlara karın içinde nasıl ateş yakıldığını öğretti. Işıldayan gözlerle ve kırmızı yanaklarla geri dön-

düler. Robin kesilmiş bir ağaç gibi yatağına düştü ve akşamın geç saatlerine kadar uyudu. Blanche onu uyandırdığında, üstünde siyah satenden oldukça günahkâr, Fransız kesimi bir gecelik vardı. Tek kelime etmeden Blanche'i yatağa çekti ve onun ince beline dokunup siyah geceliğini çıkardığında, hayatın gerçekten devam ettiğini fark etti.

Gece yarısına doğru mumlarla aydınlatılmış kiliseye geri döndü, artık ayakları üzerinde duramayan Worcester'ı yatağına gönderdi ve onun yerini aldı. Lancaster'ın yüzüne baktı ve boğazında bir düğüm hissetti. Buna engel olmadı. Bu tapınaktaki herkes ağlıyordu, o neden ağlamayacaktı ki? Robin de ağladı ve hafıfledi. Katherine yanına geldiğinde ve eline o komik mendillerden birini verdiğinde, teselli buldu.

★

Diğer soylular ve birkaç hukuk adamının desteğiyle birlikte Robin vasiyet işlerini hallettiler ve Lancaster'ın isteklerini kelimesi kelimesine yerine getirmeye özen gösterdiler. Ölüsü, güne götürülene kadar kırk gün, kırk gece Leicester'da kaldı. Leydi Katherine ve çocukları cenaze törenini organize ediyordu. Artık Lincoln Piskoposu olan ikinci oğlu Henry, her gece ve her sabah babasının ruhu için dualar okuyordu. Mart'ın ikinci haftasında sonunda Londra'ya vardılar. Lancaster St. Paul'e gümülecekti ve son istekleri de yerine getirildi. Cenazeye sadece en yakın arkadaşları ve akrabaları katılacaktı, kutlama olmayacaktı ve şehrin fakir bölgelerine sadakalar dağıtılacaktı. Ama Kral'ın varlığı, ihtişam ve şatafattan kaçınmayı imkânsız kılıyordu. Richard üzgün bir yüz ve sayısız maiyetiyle katılmıştı. Tabut, Blanche Lancaster ve Constancia Castile'nin yattıkları mezarın ortasına konduğunda, Kral, Leydi Katherine'e döndü ve "Şanlı amcam Lancaster'ın bile sadece iki yanı var. Her iki yanında da bir eşi yatıyor. Günün birinde siz nereye yatacaksınız madam?" dedi.

Katherine'in yanında duran Blanche öfkelen-di, derin bir nefes aldı. Ama Katherine, Kral'ın nezaketsizliğini umursamadı.

“Tabutunu açın ve beni onun yanına koyun efendim. Benim yerim orası.”

Richard saygıyla başını eğdi.

★

Lancaster’ın isteğinin aksine, Richard akşam onun onuruna bir ziyafet verdi. Robin, Katherine, Henry’nin çocuklarını ve kendi ailesini Waringham’a götürmeyi amaçlamıştı, böylelikle hepsi biraz huzura kavuşabilirdi ama elbette katılmaktan başka çareleri kalmamıştı.

Raymond ve Mortimer sıcak bir şekilde kucaklaştılar.

“Mutlu bir vesile değil ama seni görmek çok güzel,” diye itiraf etti Raymond.

“Gelemedim.”

“Evet, biliyorum.”

“Gerçekten istememe rağmen gelemedim. Hem de hasta olduğumu duyduğumdan beri. Ama... çok karışık. Kısa mektupların için teşekkürler.”

Raymond gülümsedi. “Ayrıntılı mektupların için teşekkürler. Umut ışığı oldular.”

“Evet. Ama şimdi...” Bir trompet sesi ziyafetinin başladığını bildirdi ve konuşmalarını bölmek zorunda kaldılar. Diğer birkaç yardımcıyla birlikte Kral ve onur konuklarını beklediler.

Ne müzik ne de dans vardı ve oruç zamanından dolayı yemek daha önceden belirlenmişti ama Kral kutlama modundaydı. Mutlu bir gülümsemeyle Harry’ye döndü.

“Peki, şimdi planların neler küçük kuzen Lancaster?”

Konuşma Harry’yi kızdırmıştı. Kral’ın amacının ne olduğunu düşündü ve saygıyla eğildi. “Buna karar vermek bana düşmez majesteleri.”

“Kimin düşer?”

“Vasime, diye düşünüyorum.”

Richard’ın aklı karıştı. “Vasin kim?”

“Sizsiniz majesteleri.”

“Ne, ben mi? Ama elbette... O halde seni bizim yanımıza,

sarayda çalışanların arasına alsak nasıl olur? Hoşuna gider mi?”

Harry yutkundu. “Büyük bir onur olur.”

Richard iki elini birbirine vurdu. “ O zaman anlaştık. Şayet, koruyucu meleğin itiraz etmezse Waringham!”

Robin dişlerini sıktı ve eğildi. Ne tür bir oyun oynuyorsun Richard?

“Nasıl karşı gelebilirim majesteleri. Harry daha güvenli ne-rede olabilir?”

Richard başıyla onayladı. “Bu miras dağıtımı masraflı bir mesele, öyle değil mi? Hele söz konusu böylesi bir mirassa.” Kahkaha attı ve yanındaki soylular ona eşlik etti.

Robin gülmüyordu. “Masraflı değil, sadece zor. Özellikle de miras dahilindeki mülkler Kraliyet ordusu tarafından istila edildiğinde ve avukatlarımı içeriye almadıklarında.”

Kahkahalar aniden kesildi. Kral ciddileşti. Yarı kapalı gözlerle Robin’e baktı. “ Bir şikâyet mi dile getirmek istiyorsunuz efendim?”

“Hayır.”

“Yarın parlamento Shrewsbury’de toplanıyor. O zamana kadar beklemeniz daha uygun olacaktır. Ama bence hava hoş, burada ve şimdi de söyleyebilirsiniz. Dinleyin Waringham. Birkaç haberim var: Can sıkıcı görevinize bir son verildi. Onu başka birinin üstlenmesine karar verdik.”

“Ah, gerçekten mi? Korkarım böylelikle amcanızın son isteğine karşı çıkıyorsunuz.”

“Ben de korkarım ki son isteğini yazarken biri ona yardımcı olmuş. Kim acaba?”

Robin bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra Mortimer’a kısa, kötü bir bakış attı. “Tebrikler. Senin için oldukça kârlı bir görev olacaktır. Avinin üstüne atlarsın. Tıpkı bir leş kargası gibi.”

Fısıltılar yükseldi ve Kral masaya yumruğunu indirdi. “Waringham, bunu biz istiyoruz. Sör Mortimer’dan neden şüphelendiğinizi öğrenebilir miyiz?”

“Şüphem şu ki majesteleri, Hereford Dükü bir gün vatanına geri dönecek ve hiçbir şeyi olmayacak.”

Kral gülerek tahtına yaslandı ve başını iki yana salladı. “Bunun için endişe etmeyin. Öyle bir şey yapmayacak.”

“Ne yapmayacak?” diye sordu John.

“Eve geri dönmeyecek. Sevgili Somerset, kardeşinizin durumunu bir kez daha düşündük ve durumunun ağırlığını değerlendirerek kararımızı değiştirdik.” Ayağa kalktı ve John’la Robin’e baktı. “Son kararımıza göre kuzenimiz Henry, yani Hereford Dükü, ömür boyunca sürgünde kalacak. Mülkleri tahta geçecek.”

★

Orada bulunan Lancastercılar arasında bir kargaşa oldu. Harry ayağa kalkmak istedi ama Raymond izin vermedi. Onun arkasında durdu ve iki elini omzuna koydu.

“Hayır.”

“Bırak beni ...”

“Sakin ol!” diye fısıldadı Raymond. “Başını eğ ve ona yüzünü gösterme. Burada hepimizin hayatı söz konusu Harry.”

Harry’nin vücudu gevşedi ve neredeyse iki büküm oldu. “Kutsal Meryem Ana, bize yardım et.”

Raymond elini omzundan çekti ve dikkat çekmeden bir adım geri çekildi. Korkarak babasına baktı.

Robin ayağa kalktı ve gözlerini Kral’a dikti. “Bir parlamento oldu da ben mi kaçırdım majesteleri? Böyle bir karar alındığını anımsamıyorum.”

Richard omuzlarını silkti. “Yarın yapacağız.”

“Peki, parlamento kabul etmezse?”

“Kabul edecek.”

“Sizin kuklalarınız olduğu için mi?”

Kral hafifçe eğildi ve ellerini masaya koydu. “Hereford’u çok özlediyseniz, onun yanma gidebilirsiniz.”

Robin gülümsedi. “Er ya da geç, İngiltere terk edilecek.”

Kral kıpkırmızı kesildi. “Babamın zamanında yumuşamayıp sizin kahrolası dilinizi kesmesini isterdim. Bunun için çok neden vardı.”

“Sadece boşalmayacak, sessiz de olacak...”

“Aman Tanrım, Robin, ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Blanche. “Mortimer’a bak. Nasıl sırtıttığına bak. Bizi ona teslim ediyorsun, hepimizi ediyorsun. Lancaster öldükten sonra, senin için hiçbir şeyin anlamı kalmadı mı gerçekten?”

Robin bir anda irkilircesine kendine geldi ve ne dediğinin bilincine vardığında içinde korku hissetti. İsa aşkına, diye düşündü, başıma aynı şeyin gelmemesi için daha ne kadar yaşlanmam lazım? Neden böyleyim? John ve kardeşleri, Delifişek, Harry, hatta Raymond bile kendine hâkim olmuştu. Sadece ben olamadım. Pişmanlığını belli et Robin. Hadi. Diz çök. Eğil. Bu canavarın önünde diz çök ve keskin dilim için af dile. Belki de Richard haklıdır, belki Prens Edward dilimi kesse daha iyi olurdu...

Kral’a doğru yürüdü ve diz çöktü. “Affedin majesteleri. Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum.”

Richard ona baktı ve Mortimer gibi bu manzaranın tadını çıkarmaya çalıştı. Sonra bu pişmanlığın planlarını tamamen değiştirdiğini söyledi ve alnını buruşturdu.

“Merhametimizin karşılığında çok yüksek taleplerde bulunuyorsunuz efendim!”

Robin cevap veremedi.

John birden ona destek verdi. “Ama hangi merhamet Kral’ınınkinden daha büyük olabilir majesteleri?” diye sordu, babasından miras kalan kadife sesiyle ve Robin’in yanında diz çöktü.

“Ve hangi erdem Caritas’tan daha güzel olabilir,” diye devam etti kardeşi Henry ve Robin’in diğer tarafına diz çöktü. En genç kardeşleri Thomas, sessizce onların yaptığını yaptı ve Delifişek yerinden kalktı, onlara katıldı.

Robin’in başı eğikti ama göz ucuyla ne yaptıklarını görebiliyordu. Lancasterlar arka arkaya geliyordu ve hiç yer kalmayana kadar Kral’ın önünde diz çökmüşlerdi.

Richard bu gösteriye inanamaz gözlerle bakıyordu. Çok şaşkıındı. Tahtına yaslandı, eğik başlara baktı ve iliklerine kadar

korktu. Bunların hepsi imparatorluğunun güçlü soylularıydı. Onları birbirine bağlayan bir şey vardı ve o, bu bağın ne olduğunu bilmiyordu. Başları eğik olmayanlar onun korkusunu görüyorlardı. Sonra yavaşça ayağa kalktı.

“Peki o halde. Son birkaç haftayı kötü geçirdiğinizi gözardı edemeyiz Waringham. Bu nedenle ricanızı kabul ediyoruz ve sizi affediyoruz. Bu seferlik. Dikkatli olun. Ayağa kalkın sörler. Tanrı aşkına, ayağa kalkın!”

Ayağa kalktılar ve Kral sert mimiklerle dışarı çıktığında, ve-dalaşıp Westminster Sarayı’nı terk ettiler.

“Çok yakındı!” diye mırıldandı John, Robin’e.

Robin başıyla onayladı ve kendini yerle bir olmuş hissediyordu. “Sana nasıl teşekkür edebilirim, John? Hepinize? Başımı kurtardınız.”

John gülümsedi. “Neden yapmayalım ki. Hepimizin düşündüklerini ve söylemeye cesaret edemediklerimizi söyledin. Neden sadece senin başın gitsin? Hayır Robin, bize hiçbir şey borçlu değilsin.”

“İsa aşkına,” diye mırıldandı Katherine. “Robin, şimdi ne yapacağız? Richard, Harry’yi rehin olarak tuttuğu sürece Henry’ye nasıl yardım edeceğiz?”

Westminster’ı arkalarında bırakmış, şehrin dış bölgesine ulaşmışlardı. Çok karanlıktı. Robin atını durdurdu ve diğerleri de atlarını durdurduktan sonra tamamen sessizlik oldu.

“Henry’nin ne istediğini bilmediğimiz sürece, fazla bir şey yapamayız. Onunla iletişim kurmalıyız ve Kral bunu fark etmemeli.”

“Ben giderim!” diye önerdi Fitzalan.

“Bu yetmez,” dedi John. “Birlikte düşünmeliyiz ve karar vermeliyiz. Bir plana ihtiyacımız var.”

“Fısıltıyla konuşmalıyız,” diye mırıldandı Delifışek huzursuzca.

Robin ona hak verdi. “Londra yolları bunun için uygun bir yer değil. Ayrılın, baylar. On gün sonra paskalya. Pazar akşamı

Waringham'da at mezadı olacak. Hiç kimse hepinizin orada bulunmasından şüphelenmez ve o zamana kadar Fitzalan da belki geri döner.”

Hepsi kabul etti ve teker teker zifiri karanlık gecenin içinde kayboldular.

★

Waringham'daki at müzayedesi düşündükleri gibi ideal bir buluşma noktası değildi, çünkü Kral'ın birçok şövalyesi gelmişti. Bazıları gerçekten at satın almak için, birçoğu ise casus olarak. Robin onları hoş karşıladı ve gösterilerin yapıldığı eğitim alanına kadar eşlik etti. Kendi komplocu arkadaşları kalede kalmış, ikişer üçerli gruplar halinde, hava durumu, artan at fiyatları, Canterbury Katedrali'nin inşaat süreci ve diğer konular hakkında konuşuyorlardı. Paris'ten bir gece önce geri dönen Tristan Fitzalan gruptan gruba geçiyordu.

Delifişek ona beklentili bir şekilde baktı. “Evet?”

Fitzalan ona ve John'a doğru yürüdü. “Nisan için hava sıcak, öyle değil mi?”

“Ulu Tanrım, konuşsana Tristan!” dedi John.

Fitzalan kafasının karışmasına izin vermedi. “Belki satış alanına gitmeliyiz. Bu duvarların altı epey sıcak.” Başlarının hemen üzerindeki nöbetçi kulübesinin penceresine baktı. Kimbilir orada kim vardı.

John ve Delifişek başlarıyla onayladılar ve onu avlunun ortasına doğru takip ettiler.

Fitzalan sesini alçalttı. “Lord Henry'nin Paris'te çok fazla arkadaşısı var, Kral'dan bile. Ama Fransızlardan yardım almak istemediğini söylüyor. Ve Fransızların her an taraf değiştirip değiştirmeyeceğini hiç kimsenin bilemeyeceğini söylüyor. Amcam, başpiskopos ve kardeşim Arundel ona eşlik ediyor. Böylesi daha iyi. Başlarda babasının ölümüne sarsıldı, St. Denis'teki manastıra gitmeyi düşündü. Ona olan biteni anlattım. Şimdi çok öfkeli. Harry'ye bir şey olacak diye İngiltere'ye gelmeye ve Lancaster'ı almaya bir an bile tereddüt etmez. Ama Harry meselesi var, oğlunun ölmesinden korkuyor.”

“Haklı,” diye mırıldandı Delifışek.

“Hm.” John başını düşünceli bir şekilde salladı. “Onu Richard’dan korumak için bir yol bulmalıyız.”

“Bu o kadar basit olmayacak,” diye karşılık verdi Fitzalan. “Raymond onun yanında. Mortimer’ı ne kadar hesaba katmamız gerektiğini Tanrı bilir. Ayrıca... Bence Waringham, İngiltere’de at satın almak isteyenlerin dolandırılmadığı tek yer. Buradakiler kazandıkları paraları sonuna kadar hak ediyorlar. Amcam Kerby de böyle düşünürdü, bilirsiniz tam bir at delisiydi...”

John ve Delifışek dehşete düşmüş bir halde birbirlerine baktılar ve sonra arkalarına baktılar. Tam arkalarında yaşlı Mortimer Dermond duruyordu.

John gülümsedi. “Ne büyük bir sürpriz efendim. Siz de buradasınız.”

Mortimer gülümseyerek karşılık verdi. “Biraz nostalji yapayım dedim.”

“At mı satın almak istiyorsunuz?” diye sordu Delifışek.

Mortimer başını iki yana salladı. “Buna ihtiyacım yok. Bir süre bekleyeceğim ve sonra her şey tekrar bana ait olacak.”

Fitzalan ciddi bir şekilde başını salladı. “Umut güzel bir erdemdir efendim. Tanrı öbür tarafta burada umudunu yitirmeyenleri ödüllendirir.”

Mortimer gözlerini kıstı. “Bir gün babanız gibi asılacaksınız, Fitzalan. Orada olacağım.”

“Gurur duyarım efendim.”

Mortimer öfkeli bir şekilde yürümeye devam etti.

“Her ne yapacaksak yapalım ama ona mutlaka dikkat edelim!” dedi Delifışek düşünceli bir şekilde.

★

Her yıl olduğu gibi mezattan sonra ziyafet vardı ve sona erdiğinde, şövalyeler kendilerini Robin’in odasında buldular. Kalabalıktı. Gül bahçesinin üzerindeki oda küçüktü ve yirmiyi aşkın kişilerdi. Blanche onlara şarap getirdi ve Aimhurst servisi

aldı. Blanche ona başını eğerek teşekkür etti ve Robin'in yer verdiği koltuğa oturdu. Aimhurst, Blanche'in hamile olduğunu fark etti.

"Tüm gece boyunca neyin doğru, neyin yanlış olduğunu konuşabiliriz," dedi Worcester usulca. "Ama gerçek şu: Kral kanunları çiğnedi. Parlamantonun gücünü elinden aldı. Kraliyet meclisi artık parlamantonun gücüne sahip beyler, birçoğumuzun atalarının düzenlediği *Magna Carta*'yı hatırlayın. Buna hiçbir zaman hoşgörü göstermemeliydik. Hepimiz iç savaşlar ve anarşiden korktuk, İngiltere geçen yüzyılda bunlara epey şahit oldu ama ne pahasına olursa olsun İngiltere'yi utandırmamalıyız."

Homurtular ve baş sallamalar oldu.

"Ve hepsi bu kadar değil!" diye ayağa kalktı Delifişek. "Richard, *Magna Carta*'dan daha eski olan anayasayı çiğnedi. Miras hukukunu kastediyorum. Hepimiz malımızı mülkümüzü oğullarımıza bırakmak isteriz, değil mi?" Huzursuzca alnını buruşturdu. "Yanılıyorsam söyleyin ama Henry'ye olanların onlara da yapılmayacağından nasıl emin olabiliriz? Richard'ın açgözlü parmaklarını oğullarımızın haklarına uzatmasını ne engelleyebilir? Waringham'a bakın. Robin ölürse ve Mortimer Dermond hâlâ yaşıyor olursa bu toprakların Raymond'a geçip geçemeyeceğini ciddi ciddi düşünüyorum. Bunu hiç kimse bilemez. Her kim derse ki burada en önemli olan şey Lancaster, o haklıdır. Ama aynı zamanda hepimizin hakkı söz konusu. Size katılıyorum Worcester, çok uzun süre uyuduk."

"Tamam, o zaman ne yapıyoruz?" diye sordu John.

"Asıl sorun, Kral ne yapıyor?" diye cevap verdi Aimhurst.

"İrlanda'ya gidiyor," dedi arkalardan bir ses.

Hepsi arkasını döndü ve kapüşonlu koyu paltolu, ince yapılı bir silüet gördüler. Hareket ettiğinde ve ışığa geldiğinde onu tanıdılar.

Blanche şaşkınlık içinde doğruldu. "Mortimer!"

"Evet anne." Kapüşonunu geri attı, Blanche'e gülümsedi

ve Robin'e döndü. "Kral, Aziz George'a ve İrlanda'ya gidecek. March Kontu öldüğünden beri orası huzursuz. İrlandalı liderlerden biri, kendini İrlanda Kralı ilan etmiş. Richard'ın kâhini, Kral İrlanda'ya giderse ve ayaklanmayı dindirirse dillere destan bir şöhrat edineceği görüşünde."

Delifışek ona doğru bir adım attı ve sertçe kolunu kavradı. "Ziyaretini neye borçluyuz?"

Mortimer ondan kurtuldu. "Beni size casusluk yapmam için gönderdiler ve bunu yapmayı da istedim. Babam için yapmayı istedim. Ama yapamam..." Öfkeli bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Ben... yapamam. Babama ve kralıma ihanet ettiğim için... Tanrı beni affetsin." Dudaklarını ısırды ve başını eğdi.

"Peki, yarın fikrini değiştirip değiştirmediyini nereden bileceğiz?" diye sordu Worcester küçümseyen bir tavırla.

Robin bir adım öne çıktı, üvey oğlunun önünde durdu ve Worcester'a soğuk gözlerle baktı. "Ben kefilim."

Worcester hafifçe omzunu silkti. "Umarım yanılmıyorsunuzdur!"

"Bu kadar emin olduğum başka şeylerin de olmasını isterdim."

Mortimer ona tek kelime etmeden baktı. Gözleri huzursuzdu ve gergin bir şekilde parmaklarını birbirine kenetledi. "Ben... sizin beni yakaladığınızı ve dışarıya attığınızı söyleyeceğim."

Robin onun için yapabileceği bir şeyler olmasını diledi. Ama ne yaparsa yapsın veya ne söylerse söylesin Mortimer'ın ikilemini sadece kötüleştirceğini biliyordu.

Tristan Fitzalan yerinden kalktı ve Mortimer'ı kolundan tuttu. "Gel."

"Nereye?"

"Çık dışarıya. Sana söyleyeceklerim var. Babalar ve hainler hakkında..."

Mortimer tereddüt ederek onu takip etti ve kapı kapandığında diğerleri konuşmalarına devam ettiler.

Leofric Robin'e tahtasını uzattı. Robin okudu. *Ben de seninle aynı fikirdeyim, Mortimer'a güveniyorum. Zavallı çocuğu zor zamanların beklemesinden korkuyorum ama Harry için bu bir lütuf, şimdi sarayda Kral'ın teveccühünün keyifini çıkaran bir koruyucusu var. Ama Richard'ın gerçekten İrlanda'ya gideceğini düşünmüyorum. Kral hakkında çok şey söylenebilir ama aptal değil.*

"Değil!" diye onayladı Lincoln Piskoposu onu.

"Aptal değil ama kibirli. Her şeyden önce hayatı boyunca hiç savaşa katılmadığı için şöhrete, askeri bir şöhrete aç. Kâhinine ve diğer şarlatanlarına güveni her yıl artıyor. Onlara bağımlı. Mortimer haklı olduğuna eminim. Richard'ın gidecek ve İngiltere erozyona uğrayacak."

Ama soyluların yarısından çoğunun başkaldıracağını biliyor olmalı, diye itiraz etti Leofric.

"İngiltere'de sıkıntı olduğunda şimdiye kadar ne yaptı? Babamın geniş omuzlarının arkasına saklandı ve Galler'de ya da Chester'da saklandı. Size söylüyorum, bence gidecek."

"Bu bizim için avantajlı olur," dedi Delifışek düşünceli bir halde. "Kral İrlanda'da olunca, İngiltere Henry'ye kalacak."

"Evet ama Kral, Harry'yi yanına alacak," dedi John.

"O zaman Harry'nin Kral için olmazsa olmaz olmasını sağlamalıyız," dedi Robin. "Kral'ın aile kavramı yok gibi görülüyor. Ve dünyada en çok istediği şey bir mirasçı."

Bölüm 56

Windsor, Nisan 1399

İlkbahar güneşi düştüğü zaman Windsor Kalesi'nin görkemli bir görüntüsü oluyordu. Her siperde bayraklar sallanıyordu ve iç avludaki çimenlerde, Kraliyetin yemyeşil çiçeklerle süslenmiş renkli elbiseler giymiş sayısız üyesi geziyordu. O kadar kalabalıktı ve o kadar rengârenkti ki ilk bakışta herkesin bildiği şey dikkat çekmiyordu: Dizbağı Nişanı şövalyelerinin yarısından çoğu, bu yıl Aziz George kutlamalarına gitmemişlerdi ve Windsor'dan uzak kalmışlardı.

"Baban haklıydı," diye mırıldandı Mortimer, Raymond'a. "İngiltere'de dikkat çekici bir boşluk oldu."

Yan yana ahırların yakınındaki duvara yaslandılar ve yeni gelenler atları için yer ayarlamaya çalışıyormuş gibi bir izlenim uyandırıyorlardı.

Raymond huzursuzdu ve Kral'a baktı. Gözlerini kırıştırdı, güneş gözlerin kamaştırmıştı. "Kim bilir aklından neler geçiyor?"

Kral ve Kraliçe görkemli bir şekilde süslenmiş platformun üzerindeki tahtlarına oturmuş festival alanını izliyorlardı. Kral'ın yüzü ifadesizdi, dokuz yaşındaki eşinin gevezeliklerini dinlerken biraz sıkılmış gibi görünüyordu. Bir adım yanında Harry duruyordu, yine resmi bir organizasyonda Kral'ın yanında durmakla görevlendirilmişti. Mortimer komplocuların buluşmasında kararlaştırdıkları direktifler getirmişti ve Raymond'la Harry'ye niyetlerini anlatmıştı. Harry, dişini sıkmış Kral amcasına karşı soğuk tutumundan vazgeçmişti ve onun isteğine göre hareket ediyordu.

“Zavallı Harry,” diye iç çekti Mortimer. “Onun için korkunç olmalı.”

“Öyle,” dedi Raymond. “Bu onu hasta ediyor.”

Raymond Harry’yle Mortimer’dan daha fazla zaman geçiriyordu, çünkü Mortimer hâlâ babası tarafından kullanılıyordu. Raymond ise sarayın davetsiz misafiriydi, bunu ona, öyle ya da böyle her gün hissettiriyorlardı ve orada olmasının tek sebebi Harry’nin şahsi hizmetkârı olmasıydı. Bu yüzden Harry’nin zamanı olduğunda bir arada oluyorlardı.

“Onun için sadece berbat değil, tehlikeli bir durum da!” diye devam etti kızgınca. “Çok bilen lordların hiçbiri, Kral’ın Harry’ye gözünü diktiği takdirde ne olacağını düşünmedi bile.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Mortimer akli karışmış bir halde.

“Kral’ın güzel delikanlılardan hoşlandığını söylüyorum...”

Kral, sanki duymuş gibi, başını aniden onlara doğru çevirdi. Raymond, Mortimer ve etraftaki herkes diz çöküp eğildiler.

“Sanki ona tapıyormuşuz gibi,” diye mırıldandı Raymond. “Bu yeni saray seremonisi putperestliğin bir başka biçimi. Yarkında suyun üzerinde yürüyebileceğine bile inanacak. Belki boğulur...”

“Raymond!” diye uyardı Mortimer sessizce.

Ama Raymond devam etti. “Yani, yaptıkları Kubilay Khan gibi. Ne düşünüyorsun Mortimer, Kral kendini dirilmiş Kubilay Han sanıyor olabilir mi?”

“Baban gibi koca bir ağzın var ve terbiyesizsin!” dedi arkasından bir ses ve eldivenli eliyle saçlarını kavradı. Raymond’ın başını yukarıya kaldırdı ve Kral’ın o anda başka bir yere baktı. Bu kez pavillonun yakınlarındaki küçük bir grup diz çökmüştü.

Raymond ayağa kalktı ve alayı sözlerini işiten adamlarla göz göze geldi: Sör Patrick Austin, efsanevi Sör Robert Knolles’in piçi, Kraliyet muhafızlarının kaptanı ve Richard’ın en sadık adamlarından biri. Daha kötüsü olamazdı.

Raymond dudaklarını ısırdı ve başını eğdi. “Üzgünüm efendim.”

“Onun hakkında söylediklerini duyduğunda Kral ne diyecek bakalım?”

“Beni şüphesiz tutuklayacak ve büyük olasılıkla asacaktır.”

“Zindanlarımız ve darağaçlarımız sana fazla, hergele!”

Mortimer müdahale etti. “Sör Patrick, o bunu kastetmemişti...”

“Sen bence sus. Babana bunu anlattığımda, ikinizin de kemiklerini kıracaktır.”

“Ama Kral’ı suçlamak istememişti.”

“Bunu istediğinden eminim. Babası gibi bir hain.”

“Babam hain değil,” diye itiraz etti Raymond sakince. “O bir Lancasterci ve daima Kral’a sadık olmuştur.”

“Olmuştu. Ama Lancaster öldü.”

“Hayır efendim, Lancaster Paris’te sürgünde.”

“Kesin şunu,” diye bağırdı Mortimer.

“Güzel bir fikir,” diye onayladı Austin onu.

Muhafızlardan biri onlara doğru geldi. “Affedersiniz, Yüzbaşı ama Sör Mortimer sizi arıyor. Çok önemli olduğunu söyledi.”

Austin gülümsedi. “Tam zamanında. Geliyorum.”

Mortimer Raymond’a öfkeli bir bakış attı ve sonra Austin’e döndü. “Efendim, gerçekten babamın bu olaydan haberdar olması gerektiğine inanıyorsanız, o zaman ona Kral’a benim hakaret ettiğimi söyleyin...”

“Delirdin mi?” diye itiraz etti Raymond.

Mortimer onu dikkate almadı. “Raymond tutuklanırsa, genç Lancaster yalnız kalır. Ve onun gerçekten hiçbir suçu yok.”

Austin duraksadı. O da bir insandı, Kral’ına koşulsuz şartsız sadıktı ve güvende olmasını istiyordu. Ama Kral’ın Harry Lancaster’a bir sempatisi olduğunu biliyordu ve görevini yaparsa, gencin hayatının zorlaşacağını düşündü. Mortimer’ı başıyla onayladı. “Peki o halde. Babana hiçbir şey söylemeyeceğim. Ama sen...” Parmağıyla Raymond’ın göğsüne vurdu, “Kolay kurtulamayacaksın. Genç Lord Harry’ye göz kulak olacak doğru kişi sen misin, emin değilim.”

Raymond, yıllardır aynı kuşkuyu taşıdığını söylemedi.

Austin başını yana yatırdı. “Kral’a karşı saygısı olmayan biri, en azından ondan korkmalı. Onu alın...” dedi yanındaki askere. “Biraz zaman geçirin ve korkuyu öğretin.”

“Kolay iş efendim.” Asker, Raymond’ın kolunu sertçe kavradı.

Raymond başını eğdi, cesur olmak için dua etti ve korkmama çalıştı. Beyaz Geyik birliğinin adamları, Kral’a sadakatsizlik edenlere nasıl davrandıklarıyla ünlüydüler. Onlara ne yaptıklarına dair kötü söylentiler vardı. İngiltere’de artık hukuk ve düzen geçerli değildi, hiç kimseyi işkenceden koruyamıyorlardı, bir soylunun oğlunu bile.

Bir kez daha arkasına baktı ve Mortimer’in solgun yüzüyle korkuyla bakan gözlerini gördü, sonra ensesine hoş olmayan bir yumruk yedi ve hemen önüne baktı. Asker onu ana kapıdaki nöbetçi kulübesine götürdü. Sekiz-on asker vardı. İkisine başıyla işaret etti. “Sen ve sen, benimle gelin. Burada görgü kurallarını öğrenmesi gereken biri var.”

İkisi kalktı ve gülümseyerek yaklaştılar.

“Paltosu, çizmeleri ve geri kalanı ne olacak?” diye sordu biri.

“Sonra adil bir şekilde zar atar aramızda paylaşırız.”

Haç altındaki Roma askerleri gibi, diye düşündü Robin ve tahmininden de kötü şeyler olacağından korktu. Demek ki doğrudu. Biri elbiselerini çıkardı...

Ellerini arkadan tuhaf bir düğümle ve neredeyse bileklerini kesecek şekilde bağladılar. Daha sonra ikisi kollarını tuttu ve onu nöbetçi kulübesinden dışarıya, merdivenlerden aşağıya, sonunda bir ambar mahzenine vardıkları kısa bir koridor boyunca önlerine kattılar. Sonuncusu kapıyı kapadı ve sonra etrafında daire oluşturdular.

Raymond nemli killi toprağa baktı. Benden ne kadar kan akıtacaklar, diye düşündü.

“Raymond...”

Yavaşça başını kaldırdı ve onlara doğru gelen askere baktı.

Asker gülüyordu, miğferini çıkardı ve başını iki yana salladı. “Acaba beni tanımıyor olabilir misin?”

Raymond aklı karışık bir şekilde gözlerini kırıştırdı. “Efendim...”

“Ben kuzenin Edward Fitzroy.”

“Kim?”

Fitzroy gülümsedi ve dişleri görünene kadar sırttı. “Annelerimiz kardeşlerdi. Sen ve ben Burton’da, haraya gizlice yulaf keki götürürdük. Bu nedenle dişlerini sıkmayı kesebilirsin. Daha yedi yaşında bile değilken, yalanlarıyla beni iki kez babamın öfkesinden kurtaran bir adama asla elimi kaldırmam.”

“Sen... Ed Fitzroy musun?”

“Evet.”

Raymond ona ağız açık bir şekilde baktı ve bunu fark ettiğinde tekrar ağzını kapadı. Kafasını iki yana salladı. “Tanrı aşkına Kraliyet muhafızlarının arasına nasıl girdin?”

“Eh, iyi ilişkiler gibisi yok. Şimdi etrafına bak. Tanıdığın birileri var mı?”

Raymond yavaşça etrafına baktı. Kalbi küt küt atıyordu. Durumu tamamen mantıksız buluyordu. İki asker kollarını göğsünde kavuşturmuş ona gülümsüyordu. Alaycı bir tavırlar ve dostane bir şekilde ama tehditkar değildi. Raymond sol tarafına baktı. “Roger Finley?” diye sordu inanamayarak. “Gisbert Amca’nın oğlu?”

“Evet.”

Diğerini tanıdığına şok oldu; bir yılı aşkın bir süre aynı odayı paylaşmıştı. “Pierre? Dostum, sakal seni yaşlı göstermiş.”

Leofric’in oğlu gülümseyerek omzuna dokundu. “O kadar da trajik değil.”

Bileğindeki ipleri çözdüler. Raymond yerde oturuyordu. Dizlerinin bağı çözülmüştü.

“Ama... Burada ne işiniz var?”

“İçeriye sızdık,” dedi Ed Fitzroy. “Paskalya’dan kısa bir süre önce. Leofric’in şahincisi Chesterli bir adam. Bir hafa boyunca

bize Cheashireli birinin nasıl konuştuğunu öğretti. Daha sonra babam saraydaki bağlantılarını kullandı ve bizi buraya yerleştirdi. Bizi ve dört kişiyi daha. Harry'nin hayatını korumak için buradayız.”

“Ve seninkini de,” diye ekledi Pierre.

Raymond başını iki yana salladı. “Bu planı nasıl hasta bir beyin yaptı?”

“Baban.”

“Tahmin etmişti.” Tekrar ayağa kalktı.

“Fikir zekiceydi,” dedi Fitzroy.

“Ama riskli. Bana burada olan şey sizden birine de olabilir. Belki de daha kötüsü!” İnanamaz gözlerle etrafına baktı. “Şimdi ne olacak?”

Fitzroy ona baktı ve dalgın gözlerle parmağını dudak kenarlarında gezdirdi. “Elbiselerini almalıyız, oyunun kuralı böyle. Bir gün boyunca ortalarda görünme ve biraz topalla. Gizliliğimizi korumak için bu gerekli.”

“Demek ki haklarında anlatılan her şey gerçek.”

Fitzroy başını yavaşça iki yana salladı. “Neredeyse iki yıl boyunca, hizmetinde olduğum Carlisle kontuyla Litvanya’da haçlı seferlerindeydim. Ve birçok korkunç şey gördüm Raymond. Ama burada olanlar... hepsini gölgede bırakıyor.”

Bir an sessizlik oldu.

Sonunda Raymond iç çekti. “O halde biriniz, en azından gözümü morartmak zorundasınız, öyle değil mi?”

★

“İrlanda’ya gitmek istemiyorum,” dedi Harry inatla. “Hele onunla asla. Neden o saçma sapan seferine biz olmadan gidemiyor? Bu utanç verici ...”

“Harry, sessiz ol, yerin kulağın vardır,” diye öğüt verdi Raymond.

Westminster’a sadece kısa bir süre için dönmüşlerdi. Ordu toplanmıştı. Ertesi gün yola çıkacaklardı.

“Windsor’daki gibi mi diyorsun yani?” diye Harry sordu.

“Neler olduğunu bana ne zaman söyleyeceksin?”

“Sana defalarca söyledim. Sarhoştum ve merdivenlerden yuvarlandım.”

“Peki. Yarın da bana perilerin küçük çocukları getirdiğini anlatırsın. Ancak Yüzbaşı Austin ne zaman sana baksa, tüylerim diken diken oluyor. Birbirinize gülümsüyorsunuz. Sen hoşgörülüsün, o kötü niyetli. Ben de kendi kendime, acaba onun bu merdivenlerle ne alakası var diye soruyorum.”

Raymond ona şaşkın gözlerle baktı. Harry’nin değiştiğini, büyükbabası öldükten sonra on iki yaşındaki bir çocuktan daha olgun davrandığını ilk kez düşünmüyordu. Ona olup biteni anlatmayı istiyordu ama bu, Fitzroy ve diğerlerine verdiği sözü bozmak demekti. “Senin düşündüğün gibi değil. Bana hiçbir şey olmadı. Ve Yüzbaşı Austin ve Mortimer’ın babasına rol yapıyorsam, bunun için iyi nedenlerim vardı. Şimdi zırhınla ilgilenilebilir miyiz?”

Harry gülümsedi. “İhtiyacım olmayacak. Kral’ın yönettiği seferde savaşılmayacak.”

“Bu kez sanırım savaşılacak.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü artık Kral, soyluların ona itaat etmesini istiyorsa onları ikna etmesi gerektiğini fark etti.”

“Tanrı aşkına Raymond, bu beni niye ilgilendirsin? Babam sürgünde olduğu sürece Kral’ın durumu beni niye ilgilendirsin?”

Raymond parlayan miğferi ona attı. “Al. Bunu dene. Olması gerekeni yap. Geri kalanıyla seninden ve benden daha zeki olanlar ilgilensin.”

“Ne demek oluyor bu?”

Raymond dudaklarını ısırdı. “Kahrolası miğferini tak ve bana fazla soru sorma.”

Harry ona kızgın baktı. “Benden ne gizliyorsun?”

“Sana söyleyemeyeceğim bir şey. Al, eldivenlerin.”

“Babam hakkında ne biliyorsun? Geri mi dönüyor?”

“Hiçbir şey bilmiyorum Harry!” diye cevap verdi. “Sadece, herkesin babana sadık kaldığını biliyorum. Babam, Leofric, Worcester, Arundel ve kuzeyin tüm asilleri. Yeterli mi?”

Harry bir an düşündü. Daha sonra miğferini kafasına geçirdi. “Sanırım yeterli. Nasıl görünüyorum?”

“Bir kahraman gibi.”

“Halbuki kendimi bir ödleğ gibi hissediyorum. Raymond...”

“Korkma Harry. Etrafında, düşündüğünden çok daha fazla dostun var.”

★

Kral, yeğeni ve Gallerli bir orduyla, İrlanda’da da yine savaşırsız bir sefer gerçekleştirirken, Henry temmuzun ilk günlerinde Humber’in aşağısındaki Ravenspurn’e varmıştı ve oradan da en eski Lancaster kalelerinden biri olan Pontefract’a geçmişti. Yorkshire’daki insanlar onu sevinçle karşılamıştı. Pontefract’a vardığında, Kral’ın arkasında küçük bir ordu vardı.

Karşılama hazırlıklarını yapan tüm sadık adamları onu orada bekliyordu ve vasalları sürüler halinde geliyorlardı. Aralarında kuzeyin en güçlü lordları da vardı: Westmorland kontu, hatta Northumberland Kontu ve elbette oğlu Delifışek. Hepsi için sevindirici bir olaydı bu ve Robin, Henry’yle Edward’a sarılmamak için kendini zor tutmuştu.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu Delifışek, nihayet bir masa etrafında toplanmış yemek yerken. Bira, sert ekmek ve katı, tuzlu et vardı.

“Çocuklarım nerede?” diye sordu Henry.

“Thomas, John, Humphrey, Blanche ve Philippa, Leicester’da, Leydi Katherine’in yanındalar,” dedi Robin. “Kalede değiller, şehirdeki evdeler. Gizleniyorlar. Bir elçi oraya doğru yola çıktı. Senin geldiğini öğrendiklerinde, çocukları psikopos olan kardeşine götürecektir. Harry Kral ile birlikte İrlanda’da.”

Henry iç çekti. Haber şaşırtıcı gelmemişti. “Tanrı seni korusun Harry ve sana bir şey olursa benim yanımda olsun.”

Ona bu riski almak ortadan kaldırmak için neler yaptıklarını anlattılar.

“Ayrıca Worcester da onunla birlikte İrlanda’da,” dedi Delifışek sonunda. “Her zaman Kral’ın üzerinde etkisi olmuştur ve Harry’yi korumak için onu kullanacak. Fazlası elimizden gelmezdi Henry.”

“Biliyorum. Elinizden geleni yaptınız ve size minnettarım. Harry adına endişelenip duraksamamız lazım. Hareket etmeliyiz. Richard’ın yokluğunda İngiltere’yi kim yönetiyor?”

“Amcan, York,” diye cevap verdi Robin.

“Ve? Ne yapıyor?”

“Saçmalıyor,” dedi Francis Aimhurst gülümseyerek. Robin’in sert bakışıyla alt dudağını ısırıp ve daha saygılı bir şekilde devam etti: “York Dükü, sizin Paris’ten ayrıldığınıza dair bir dedikodu duydu Lordum. Londralılar da duydu ve sevindiler. Bu yüzden yönetimi güvenlik açısında St. Albans’a taşıdı. Konseyle birlikte orada ve görüşmeler yapılıyor. Her ağızdan farklı bir şey çıktığı için York kararsız kalıyor. Değişik usulleri araştırıyorlar ama bir sonuca varamıyorlar ve şimdiye kadar bir kişiyi bile silahlanmaya çağırmadılar.”

“Peki, ya kilise?” diye bilmek istedi Henry.

“Sizin tarafınızda,” dedi Tristan Fitzalan. “Başlarda hemfikir değillerdi, bazıları tereddüt etti, hepsi amcama, Başpiskoposa sadık değillerdi. Ama eski Winchester Piskoposu sizi destekleyici konuştu.”

“Wykeham mı?” diye sordu Henry inanamaz halde.

“Evet Lordum. Amcam, Piskopos Wykeham’ın uzun zamandan beri sizin hakkınızda güvenilir bilgilere sahip olduğunu söyledi. Piskoposlar duyduklarına inanmamış ama her zamanki gibi, önerilerini yerine getirmişler.”

Henry ve Robin birbirine gülümsedi. Sonra Henry çenesini yumruğunun üzerine dayadı ve bir süre düşündü. “Sanırım öncelikle mülklerimden birinden çekilmek ve ordularımızı dağıtmak mantıklı değil. O zaman, kılıçlarımızla güneye gitmeliyiz ve önce konseyi, sonra da Kral’ı bana mirasımı geri vermeleri için zorlayacağız.” Ayağa kalktı ve kadehini kaldırdı. “Lancas-

ter'a. Bira acı ve seyreltilmiş olsa da en azından İngiliz birası."

★

"Anne! Tanrı aşkına, uyan! Kendine gel!"

Onun sesini duyuyordu ama rüyasından kopamıyordu. Onu sıcak bir denizdeki soğuk bir girdap gibi içine çekiyordu. Kanlı bir deniz.

"Anne... Kahretsin."

Derinliklerden nasıl çekildiğini hissetti, gözlerini açtı ve şaşkınca etrafına baktı. Isaac yatağın yanına diz çökmüştü ve kendine doğru çekmişti. Başını Isaac'in göğsüne dayadı. Kalbinin nasıl attığını duyabiliyordu. Neredeyse onunki gibiydi. Küçük Elinor yatağın ucundaki beşiğinde ağlıyordu.

Anne yüzünü Isaac'in omzuna gömdü ve Isaac de onu kendine çekti. Nasıl titrediğini hissediyordu.

"Isaac... Çok korkunçtu."

"Öyle olmalı. Seni hiç böyle bağırırken duymamıştım. Anlat bana," dedi sessizce.

"Hemen babama ve Henry'ye bir elçi göndermelisin." Sesi boğuktu. Çünkü artık çok geç olduğunu biliyordu. Net bir şekilde bunu hissediyordu.

Isaac onun sırtını sıvazladı. "Onları bulmak imkânsız. Güneye doğru gidiyorlar, her yerde olabilirler."

"Chester'a gidecekler ve Kral'dan önce oraya varacaklar. Isaac, dediğini yap, lütfen!"

"Tabii ki dediğini yapacağım. Her zaman yapmadım mı? Ne gördün? Robin..."

"Babam değil. Raymond." Isaac'den ayrıldı, eliyle gözlerini sildi ve alnını kalın, ahşap yatak direğine dayadı. Daha sonra ne gördüğünü ona anlattı.

Isaac ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. "Ben kendim gideceğim."

"Tamam. Dikkatli ol."

Isaac ona ağlayan kızını getirdi. Anne onu yanına yatırdı ve saçlarını okşadı.

Isaac çizmelerini giydi, eğildi ve Anne'e sarıldı. Sonra kapıya yürüdü, eşine ve kızına son bir kez daha baktı ve hızla dışarıya çıktı.

★

Kral, amcası York'un geri dönmesiyle ilgili ısrarlarını artık duymazdan gelememişti. İrlanda'dan ayrıldı ve Harry'le Raymond'ı Trim Kalesi'nde bir nöbetçiyle birlikte bıraktı.

Kuzey Galler'de ek ordular oluşturmak üzere Salisbury Kontu'nu atlılarla birlikte önden yollamıştı. Kendisi, yorgun bir grupla birlikte Haverfordwest'e gitti ve Chester kıyısı boyunca yolu takip etti. Askerleri kiralama çabaları başarısız oldu.

Bu esnada Henry'nin ordusu, zaferlerine zafer katmak için güneybatıya doğru ilerliyordu. Büyük ve küçük lordlar ve ruhani dünya ona katılıyordu. Hiçbir yerde ciddi bir direnişle karşılaşmadı. Berkley'de, yönetim işlerini beceriksiz kişilere bırakan ve çareyi kaçmakta bulan amcası York'u buldu. Henry onu saygıyla selamladı ve onunla birlikte Bristol'a gitti, orada onu kaleyi yönetmesi için ikna etti. Oradan Chester'a gitti. Kral'a her zaman diğerlerinden daha sadık olan şehir, Henry'ye kapılarını açtı.

Bölüm 57

Trim, Ağustos 1399

Bu arada Harry ve Raymond, İrlanda kıyısındaki bir kalede endişeli geceler ve gündüzler geçiriyorlardı. Hava çoğunlukla yağmurlu ve fırtınalıydı ama hava iyiye de dışarıya çıkamıyorlardı. Artık onlara hiç kimse misafir gibi davranmıyordu. Kılıçlarına el koyulmuştu; iki nöbetçi, gece gündüz, konforlu olmayan odalarının kapısının önünde nöbet tutuyordu. Sadece bir kez Roger Finley onlara yemek getirmişti. Raymond, Trim’de arkadaşlarından biri olup olmadığını bile bilmiyordu. Günlerini korkuyla ve hiçbir şey yapmayarak geçiriyorlardı. Raymond yemekleri önce tatmak konusunda ısrarcıydı.

“Neden?” diye sordu Harry. “Beni zehirlemek istiyorlarsa ve benim yerime sen ölürsen, bunu bir sonraki kahvaltıda deneyeceklerdir.”

“Belki de yemeğe dokunmamalıyız. Açlıktan ölmeden önce, bizi dışarı çıkaracaklardır.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Evet.”

“Bunu nasıl bilebilirsin? Burada hapis olduğumuzdan beri hiç haber almadık.”

“Ama son haberden anladığım kadarıyla, tüm İngiltere babanın arkasında. Kral bunu hainlik ve asilik olarak adlandırabilir ama İngiltere’deki herkes bir hainse ve Kral’a başkaldırıyorsa, o zaman ortada yanlış bir şey vardır, öyle değil mi?”

Harry başını salladı ama gerçekten ikna olmamıştı. Kral’ın elinde oldukları bu uzun aylar onu yıpratmıştı ve artık tutuklanmalarına karşı direnmeye gücü kalmamıştı. Raymond onu

cesaretlendirmek için her şeyi yapıyordu ama Harry öleceğinden emindi. Pes etmişti ve artık beklemek istemiyordu.

Kapı çaldığında, Raymond şaşırarak kaşlarını kaldırdı. “Bu yeni bir âdet mi?”

Kapıya yürüdü ve açtı. Eşikte, elinde büyük, tahta bir haç bulunan, uzun kapüşonlu, siyah cüppeli bir Benediktin duruyordu.

Raymond davetkâr bir el hareketiyle yana çekildi. “Ah, bu oldukça mutluluk verici rahip kardeş. Özlemle bekleniyordunuz.”

Rahip girdi ve kapıyı kapadı.

Raymond arkasını döndü. “Harry, bak burada...”

Göz ucuyla rahibin haçı ikiye ayırdığını, arasındaki kılıç bıçağının ışıldadığını gördü. Bir saniye sonra da arkasından saldırdı ve Raymond sırtında keskin bir acı hissetti.

“Babanın korkak yöntemlerini kullandım,” diye tısladı ses kulağına ve Raymond, kılıç bedeninden çıkarıldığında bir yırtılma hissetti. Yere düştü ve tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Ama beceremedi. Yere çivilenmiş gibiydi. Nefes alamıyordu ve aniden buz kesti.

“Nöbetçi!” diye bağırdı soluk soluğa ve nafîle olduğunu anladı. Sesi yeterince güçlü çıksa bile çağrısına kimse karşılık vermeyecekti.

“Raymond!” diye bağırdı Harry korkuyla.

Raymond başını kaldırdı. Rahip tek bir hareketle cüppesini çıkardı ve bir zırh ortaya çıktı. Kılıcını çekti ve yavaşça Harry’ye doğru yürüdü.

“Baban Kral’dan ne çalarsa çalsın, miras olarak onu sana bırakamayacak.”

★

Deniz yolculuğu aşırı fırtınalı geçmişti ve Robin kötü hissediyordu. Bunu göz ardı etmeye çalışıyordu. On şövalyesiyle birlikte, kale duvarının yakınından ana kapıyı doğru ilerliyordu. Keskin rüzgâr yüzünden yüzlerine keskin yağmur çarpiyordu

ve ana kapıdan gelen sesleri duymayı zorlaştırıyordu. Siperlerde hiç nöbetçi yoktu.

Yavaşça ve sessizce kılıçlarını çıkardılar ve Robin kemerli kale kapısının gölgesine ayak bastı. Diğerleri geride kaldı.

İki nöbetçi karşısına dikildi. “Ne istemiştiniz?” diye sordu biri şüpheyle. Daha sonra gözleri kocaman oldu. “Aman Tanrım, Waringham...” Kılıcının kabzasına elini koydu ama Robin’in adamlarına işaret vermesine fırsat kalmadan, ikinci asker birinci askeri arkasından kavrayıp ağzını kapadı ve kolunun alt kısmıyla boğazına bastırıp onu soluksuz bıraktı.

Robin’e başıyla selam verdi. “Tanrı’ya şükür, nihayet geldin Robin Amca. Ed Fitzroy ve ben nöbetçilerin arasına karışabildik. Diğerleri İngiltere’ye geri dönmek zorunda kaldılar.” Robin bir adım yaklaştı ve miğferini çıkardı. Roger Finley askeri bıraktı ve adam yere yığıldı.

“Sizin dışınızda Kral’ın kaç askeri var burada?” diye sordu Robin.

“Yirmi.”

Robin bir el işaretiyle şövalyelerini yanına çağırdı. “Duydunuz. Bire karşı iki. Dikkatli olun. Adamları hafife almayın ve konuştuklarımızı unutmayın.”

Francis Aimhurst diğerleriyle birlikte iç avluya girip büyük bir gürültüyle bir kaç nöbetçi askeri mücadeleye sokarken, Robin fark ettirmeden kalenin içine ulaştı. Yeğeni Roger ona tutuklukları nerede bulabileceğini söylemişti.

Hem merdivenlerde hem de Harry’yle Raymond’ın odasının kapısının önüne şiddetli bir direnişle karşılaştı ama avludaki mücadele yüzünden birçok nöbetçi dışarıya çıkmıştı. Son rakibini de yere düşüren Robin, kapıyı açıp içeriye girdi. Kapı eşliğinde kısa süre kalakaldı.

Oğlu ayaklarının dibinde, kanlar içinde hareketsizce yatıyordu. Gözleri kapalıydı, solgun ve masum yüzü Robin’e dönüktü.

Harry odanın diğer köşesine diz çökmüş dua ediyordu. Mortimer yanında, elinde kılıcıyla sabırsızca duruyordu. Kapı kili-

dinin sesini duyduğunda, omzunun üzerinden arkasına baktı. Sonra Harry'yi tuttu ve kılıcını kaldırdı. "Artık zaman doldu."

Robin boğuk bir sesle bağırarak, yerde yatan oğlunun üstünden atladı ve ona doğru koştu, Mortimer'ın kolunu Harry'den uzaklaştırdı ve çocukla Mortimer'ın arasında durdu.

"Harry, kapıya git!"

Mortimer dengesini tekrar sağladı ve iki eliyle tuttuğu kılıcıyla saldırdı. Robin hamleyi savuşturdu, kılıcını kaldırdı ve karşı atağa geçti. Son zamanlarda yavaşladığından şüpheleniyordu. Ama şimdi kendini rahat ve çevik hissediyordu, neredeyse yerden bir karış yukarıda gibiydi. Raymond'ın üzüntüsü onda tuhaf bir sarhoşluk hali yaratmıştı. Mortimer baskı altındaydı ama hızından, hele ki hainliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Sırtı duvara dönük durduğunda, Robin'in kafasını hedeflediği hamlesinden hızla kaçtı ve ona yan tarafından saldırdı. Robin döndü, kılıcını tekrar kaldırdı ve iki kılıç kıvılcımlar çıkartarak havada buluştu.

"Kılıcın tanıdık!" dedi Robin dişlerinin arasından, bir yandan var gücüyle üstüne abanan Mortimer'a direnirken.

"Evet. Bana geri döndü."

Benimki de bana döndü, diye düşündü Robin. Bu düşünce onun aklını karıştırmıştı ve Mortimer'ın üstünlük sağladığını hissetti.

"Sen... sen oğlumu öldürdün."

"Sen benim oğlumu çaldın."

Kılıçlar havada ayrıldı, iki rakip de bir adım geri gitti. Robin'in sırtı duvara çarptı. Mortimer'ın yüzünde ter gördü ve sevindi. Tekrar saldırdı. Gitgide daha da hızlandığını hissediyordu, bunu kılıçların ritminden anlıyordu. Onu hızlı darbeler vurmaya iten şey o tuhaf sarhoşluk haliydi. Ve sonra kılıcı birden boşa gitti. Bir parıltı gördü ve bir vızıltı işitti, kolunu geri çekti ve hamleyi savuşturmaya çalıştı. Bu en azından kılıç tutan kolunu kurtarmıştı. Mortimer'ın kılıcı doğruca Robin'in kılıcının sapına isabet etti ve eski Waringham kılıcı iki parçaya

bölündü. Mortimer güldü ve kılıcını iki eliyle kavrayıp sol omzuna koydu.

“Raymond! Meryem Ana aşkına, hayır...”

Kapıdan gelen çığlık bir an için durmalarına sebep oldu. Robin gözucuyla Tristan Fitzalan’ının Raymond’ın yanında diz çöktüğünü gördü. Ancak şövalye miğferinin siperliğini açınca yanıldığını anladı. Bu Mortimer’dı. Robin tüm itirazlara rağmen onu İngiltere’de bırakmıştı, ancak görünüşe göre Fitzalan’ın zırhını almış ve Robin’in şövalyeleri arasındaki yerini almıştı.

“Gitsen iyi olur evlat!” dedi Robin rakibinin gözlerine bakmadan. Hançerini çekti ve adım adım geri kaçtı.

“Hayır, kal oğlum. Yanlışları nasıl düzelttiğimi görmek istediğine eminim ...”

Genç Mortimer, Raymond’ın cansız bedenini kaldırmış ve ona sıkıca sarılmıştı. Babasının, üvey babasının başını gövdesinden ayıracağını fark etmemiş gibi görünüyordu.

“Ah, baba, ne yaptın sen? Ne yaptın?” Sesi boğuktu. Ağlıyordu.

Mortimer, kendisiyle onun arasına büyük masayı getirmeye çalışan Robin’e baktı.

“Bunu sonra konuşuruz. Buradaki işimi sonlandırmama izin ver.”

Oğlu onu dinlemiyor gibi görünüyordu. Raymond’ı kucagında tutuyordu, kocaman gözlerle ona bakıyordu. Aniden nabzını hissetti. Sonra gözlerini kıstı. “Yaşıyor. Hâlâ yaşıyor. İsa aşkına, yaşamasına izin ver ...”

Robin hançerini indirdi, içinde bulunduğu durumu unuttu ve oğluya üvey oğluna baktı. “Emin misin?”

Mortimer başıyla onayladı. “Kalbi atıyor!” Raymond’ı dikkatlice yere bıraktı, ayağa kalktı ve onlara doğru yürüdü.

Babası kılıcını indirmemişti. “Önümden çekil evlat!”

“Hayır!” Mortimer ikisinin arasında duruyordu, sırtı Robin’e dönüktü ve babasının gözlerinin içine baktı.

“Bu kadar yeter!” dedi sessizce.

★

Trim’de doktor veya şifacı bulamadılar, Raymond’ın yarasını bağladılar, gemiye götürdüler ve yelken açtılar. Chester’daki doktor, ateşi çıkmazsa Raymond’ın yaşayacağını söyledi. Genç ve güçlüydü ama akciğerleri yaralanmıştı ve durumu ciddiydi. Bunu bilmek için uzman olmaya gerek yoktu. Raymond nefes alıp verirken zorlanıyordu ve hep uyuyordu. Mortimer üvey kardeşinin yanından ayrılmadı ve tek kelime etmedi. Harry ona çocuksu acımasızlığıyla, babasının Trim’e sırf Lancaster Hanesi’nin mirasçısını, yani Harry’yi öldürmek için geldiğini anlattığında, Mortimer babasına sonsuza kadar sırtını döndü. Robin’in şövalyeleri onun İngiltere’ye götürülmesini ve parlamento önünde hainlikle yargılanmasını önerdiklerinde, Mortimer itiraz etmedi. Ama babasına duyduğu utançtan dolayı derinden sarsılmıştı. Onunla vedalaşmamış ve Raymond iyileşene kadar, Franskanların misafirlerinin kaldığı Chester’da, Raymond’ın yanında kalmıştı. Robin oğlunun tehlikeyi atlattığından emin olana kadar orada kalmak istiyordu ama bu imkânsızdı. Henry ona geri dönüşünü rica ettiği bir elçi göndermişti. Bu sebeple Harry’yle, şövalyeleriyle ve Beyaz Geyik muhafızların arasına sızan genç akrabalarıyla birlikte Londra’ya gitti.

Ağustosun ortasında, tüm maiyeti Richard’ın hizmetinden feragat ettiğini ve Henry’ye bağlılıklarını bildirdi. Geldiğinde, sur kapıları sonuna kadar açılmıştı ve insanlar sokaklara çıkıp, onun gelişini kutluyorlardı. Henry’yi her zaman sevmişlerdi. Richard ise kendi emniyeti için gecenin bir vakti şehre getirilmişti. Kulede oturuyordu. Tek başına ve tamamen yenilmiş bir şekilde. Ama hâlâ İngiltere Kralı’ydı.

Bölüm 58

Londra, Ağustos 1399

“Robin, tahtı almamı istiyorlar.”

“Biliyorum.”

“Onlara ne demeliyim?”

“Evet.”

Henry eliyle boşver işareti yaptı ve odanın içinde huzursuzca dolaştı. “Ciddi olamazsın. Babam senin bizim vicdanımız olduğunu söylerdi.”

“Ve bunu söylediğinde alay ederek gülerdi.”

“Ama Richard Tanrı tarafından istenen bir Kral! Ona karşı gelmemi nasıl istersin?”

“Siz Plantagenetler ne kadar kibirli, ne kadar burnu havada-sınız ki Tanrı’nın isteklerini bildiğinizi düşünüyorsunuz? Taht ayaklarının dibinde Henry. Ona oturman için tanrının onu önüne koymadığını nereden biliyorsun?”

“Bana bunları söylediğine inanamıyorum. Babam Richard’ı ve tahtını korumak için her şeyi yaptı. Bunu unutmuş olman mümkün değil? Babamın ruhunun seni rahatsız edeceğinden korkmuyor musun?”

“Yaşadığı sürece onunla başa çıkabildim, ruhu beni fazla korkutmuyor. Richard’ı koruduğu ve savunduğu gerçek, böylesinin doğru olduğunu bildiği için yaptı. Ben de doğru bulduğum şeyi yapıyorum. Ve diyorum ki: İngiltere’yi Richard’ın korkunç yönetiminden kurtar. Bize hukuk ve barış getir. Richard başarısız oldu. Elinde bir fırsat vardı ve baban ona başka fırsatlar da yarattı. Ama hiçbirini değerlendiremedi.”

Henry başını iki yana salladı ve gergin bir şekilde sakalını sıvazladı. “Ama neden ben?”

“Çünkü bu senin görevin. Richard’ın oğlu yok, tahtın ikinci varisi sensin. Ve yanı sıra tüm İngiltere’nin gönlünü fethettin.”

“March Kontu’na ne oldu? Büyükbabası babamın en büyük kardeşiymi. Tahtta daha fazla hakkı var.”

“March Kontu yedi yaşında! Ne istiyorsun? Anarşi çıkmasını mı? Hem March Kontlarının soy ağacına bakılırsa bir sürü hain barındırıyor. Lancaster hanesi ise ...”

“Robin, bunu yapamam. Onun yanında olacağıma dair yemin ettim. Ona karşı sorumluyum ve Kral o.”

“Tanrı aşkına, o senin mirasını çaldı ve böylelikle en büyük görevlerinden birine karşı geldi. Yeminin artık seni bağlamıyor ve lanet olsun ki bunu sen de çok iyi biliyorsun.” Robin iç çekti. “Henry, lütfen oturur musun? Beni geriyorsun.” Henry oturma kadar bekledi, sonra hafifçe öne eğildi. “Pekâlâ, o halde büyük büyük baban hakkında konuşalım.”

Henry eliyle boş ver işareti yaptı. “O farklı bir şeydi. Onu istifa etmesi için zorladılar ama büyükbabam hazırды. Arkasından gelecek kişi seçilmişti.”

Robin hafifçe omuzlarını silkeli. “Önemli olan büyük büyükbaban beceriksiz bir Kral’dı. Ülke parçalandı ve şimdiki gibi ayaklanmalar çıktı. Halbuki her zaman niyeti iyiydi. İyi bir kral olmayı istediğinden eminim. Richard ise...”

“Evet, hepimiz Richard’ın nasıl biri olduğunu biliyoruz. Despot, zalim, hatta deli.”

“Olabilir. Ve sen, tarihçilerin ‘Lancasterlı Henry iyi çocuktu’ yazmaları için, bizi onun eline mi bırakmak istiyorsun?”

“İngiltere’ye mirasımı geri almak için geldim. Lancaster’ı. Daha fazlasını istemiyorum.”

“Ama İngiltere senden daha çok şey istiyor. Şimdi Lancaster’ı alıp geri kalanının yok olmasına izin veremezsin. Kral olmalısın.” Bir an sustu ve başını eğen Henry’e baktı. “Biliyorum, korkunç. Sana gelecek kuşakların seni parmakla göstereceklerine dair söz de veremem. Ama korkamazsın, çünkü tüm İngiltere’nin refahı söz konusu.”

“Oh, lütfen Robin, böyle söyleme.”

“Ama gerçek bu.” Bir an düşündü. Daha sonra gülümsedi. “Babanın bir zamanlar beni Burton Kontu olmaya zorladığı zamanları anımsadım. Ben de istemiyordum. Seninki kadar asil olmasalar da birçok iyi nedenim vardı. Sonra bana şöyle demişti: ‘Robin, elinizdeki şeyle istediğinizi yapabileceğiniz halde, neden ona karşı koyuyorsunuz?’” Sonra sıklıkla bunu düşündüm. İyi bir savdı. Henry, İngiltere’yi al. Elini uzatman yeter ve o sana ait olacak. Onu yine eski haline getirebilirsin, kim bilir belki de daha fazlasını yaparsın. Yap bunu, Henry!”

★

Northumberland ve Worcester Kontları, Arundel Piskoposu ve birkaç ruhani lider kuleye geldi ve Kral’la konuştular. Hoş olmayan gerçekleri söylediler ve mantıklı olmasını istediler. Kral Richard gözyaşları içinde tahttan çekildi. Westminster’da toplanan parlamento bir ilke imza attı, lordlar ve konsey geri kazandıkları güçleriyle Henry Lancaster’ı tahta çıkardılar. Yenilmiş olan Kral, Mortimer Dermond’u hainlikle suçladı. Kısa bir mahkeme oldu Gerçekler ortadaydı. Bu sebeple duruşma olmasına bile gerek yok, diyordu kanun.

★

İdam sabahı soğuk ve sisliydi, Ekim başıydı. Tyborn’da meraklı seyirciler toplanırken, sis dağılmaya başlamıştı ve güneş yüzünü göstermişti. Robin yalnızdı. Geldiğinde karanlıktı ve ilk gelenlerden biriydi. Londra’lıların önce teker teker, sonra gruplar halinde darağacının bulunduğu büyük alana gelişini izledi. Erken kalkanlar en iyi yerleri almışlardı, Robin de dahil. Atının üzerinde oturuyordu, yüzünü kapüşonuyla kapatmıştı. İnsanlar saygıyla onun uzağında duruyorlardı, onu tanıdıkları için değil, güçlü savaş atı gergin bir şekilde sağa sola hareket ediyordu.

Askerler alayı görüldüğünde halk çılgınca yuhalamaya başladı. İdam arabası görünmüyordu. Hainlere böyle bir konfor sağlanmıyordu.

Mortimer elleri ve ayakları bağlanmış bir şekilde tahta bir

kafeste yüzükoyun yatıyordu. Onu taşıyorlardı. Tahta kafes kızgın halkın atıklarını engelliyordu; yargılananın darağacına ölü olarak gelmemesi gerekiyordu. Ama kuleden Tyborn'a kadar uzun bir mesafe vardı ve tüm şehrin içinden geçen yolu kullanmışlardı. Mortimer'ı çözdüklerinde, Robin tepeden tırnağa pislik içinde olduğunu gördü. Mortimer iki büklüm duruyordu. Muhtemelen birkaç kaburgası kırılmıştı.

Halk tehlikeli bir şekilde bağırıyordu. Üstüne lahana ve yumurta yağıyordu. Ortalık "Haine ölüm!" diye yankılanıyordu. Kumaşçılar, "Kalbini sökün, kalbini sökün!" tezahüratları yapıyorlardı. Londralılar yargılananlara arada iyi sözler ederlerdi ama şimdi kimsenin ağzından iyi niyetli tek bir kelime çıkmıyordu. Mortimer için ne acı ne de saygı hissediyorlardı. Richard'dan nefret ettikleri gibi, ondan da nefret ediyorlardı.

Mortimer Dermond hiçbir zaman korkak biri olmamıştı. Şimdi de korku belirtisi göstermiyordu, taşlaşmış mimikleriyle hareketsiz duruyordu ve kızgın halka bakmaya tenezzül bile etmiyordu. Ama gerçekte kendini nasıl hissettiğini tahmin etmek o kadar da zor değildi.

Askerler şerifin işaretiyle onu darağacına götürdü, ellerini arkadan bağladılar ve boğazına ilmeği geçirdiler. Sonra cellat merdivenlerden çıkması için onun bileklerini tuttu.

Mortimer birden başını çevirdi ve Robin'e baktı. "Hoşçakal Kralyaratan! Sana uzun bir ömür diliyorum. Koca bir halkın, adil kralına hainlik ettiğini görene kadar uzun yaşa! Son nefesimde seni, haneni, aileni ve sana ait olan her şeyi lanetliyorum. Cehennemde tekrar görüşeceğiz."

Robin yutkundu ve hiçbir şey söylemedi.

Mortimer halkın sevinç sesleri eşliğinde asıldı ve birkaç dakika sonra onu aşağı indirdiler. Öksürerek ve zar zor nefes alarak çamurun içinde yatıyordu. Onu kaba bir şekilde ayaklarının üzerine kaldırdılar ve tahta bir bölüme götürdüler. Kalm bir iple bağladılar, elleri hâlâ arkasında bağlıydı. Cellat yine yanına gitti ve büyük, keskin hançeriyle kirlenmiş mintanını ve arma-

sını kesti. Mortimer gözlerini kapadı. Robin onunla aynı şeyi yapmamak için kendini zor tuttu. Tüm vücudu titriyordu! Cellat ilk kesiği atmak için çıplak karnın sol tarafına bıçağı dayadı. Bu işlem üç kez yapılacaktı, ta ki bağırsakları dışarı çıkana kadar.

Birden şerifin askerlerinden biri platforma çıktı ve ipi kontrol etti. Sonra cellatın yanına gitti ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Siyah maskeden dolayı cellatın yüzü görünmüyordu ama sanki şaşırmış gibiydi. Asker cellatın elindeki hançeri aldı, Mortimer'a döndü ve sert bir hamleyle kalbinin tam ortasına sapladı.

Bir an için Tyborn'daki darağacının altında sessizlik oldu. Sonra halk homurdanmaya ve bağırırmaya başladı. Öfkeli bağırışlar eşliğinde, platforma yürümeye başladılar, çünkü şerifin adamları, hainlik yapan arkadaşlarını orada yakalamışlardı.

"Domuzu asm!" dedi bir kadın sesi. Etraftakiler çağrısını onaylayarak aynı şekilde tezahürat etmeye başladılar.

Suçlu kaçırmaya çalışmıyordu. Bir asker ona doğru geldi ve başından miğferini çıkardı. Altından beyaz kıvrıkcık saçlı, mavi gözlü ve kırışık yüzüne rağmen güzel olan bir kadın çıktı.

Bu, halkı daha da kızdırdı. "Hainin fahişesine ölüm!" diye bağırıldılar. "Onu da asın!"

Askerler şerife baktılar, o da çaresizce omuzlarını kaldırıp başıyla onay verdi.

Robin, Hector'u mahmuzladı ve kalabalığın içinden platforma doğru ilerledi. Ona yol verdiler. Şimdi Robin'i tanımışlardı, homurdandılar ve ondan kaçtılar. Robin attan indi ve iki tahta basamağı çıktı.

"Onu bırakın!" dedi sessizce. Askerler tereddüt ederek bıraktılar.

Robin kız kardeşine baktı ve başını iki yana salladı. "Şimdi ne yapmam gerektiğini bana söyleyebilir misin?"

Agnes'in gözleri korku doluydu. "Robin, annesine söz verdim..."

Robin, Mortimer'ın yerdaki cesedine baktı. Görünüş onu irkiltti ama şimdi gerçekten çelişkili duygular beslemenin zamanı değildi.

Şerife döndü. “Efendim, onun mahkeme önüne çıkmasını sağlarsanız size minnettar olurum.”

Şerif alnını buruşturdu. “Neden? Tüm Londra şahit oldu, öyle değil mi? Kim o?”

“Kız kardeşim.”

Adam sustu.

Kalabalık yaklaştı. “Asılmalı! Onu koruyamazsınız Waringham!”

Şerif çenesiyle halkı işaret etti. “Duyuyor musunuz? Taç giyme töreninden bir hafta önce şehrimde isyan çıkmasını riske atmamı mı istiyor musunuz?”

Neden bu şehir her ayaklandığında bir Waringham kanı akıtmak istiyorlar, diye sordu Robin kendine acı içinde.

Agnes’in kolunu tuttu ve kalabalığa döndü. Elini kaldırdı, herkes sustu.

“Öfkenizi anlıyorum ve haklısınız da. Ama ne şerif ne de siz bu kadını yargılayamazsınız.”

“Peki, neden?” diye sordu bir kadın. “Hepimiz ne yaptığını gördük! Onu bize verin!”

Güçlü bir duvar işçisi aniden elini uzattı ve Agnes’in ayak bileğini tuttu. Agnes dudaklarını ısırды ve bakışlarını eğdi.

Şerif elini kılıcına attı. Robin ona itiraz ettiğini anlatan bir el hareketi yaptı ve Agnes’in kolunu biraz daha kavradı.

“Onu almadan önce, beni öldürmelisiniz. Sizi engelleyemem. Ama şehre ve ülkeye tekrar hukuku getirmesi için Lancasterlı Henry’ye kapılarınızı açmadınız mı?”

Mırıltılar ve homurdanmalar yükseldi. “Çok yaşa Lancaster!” denildi. Robin, Agnes’in bileğini tutan adamın gözlerinin içine baktı. Bir müddet sonra adam Agnes’i bıraktı, gözlerini kapadı ve “Çok yaşa Lancaster!” diye mırıldandı.

Robin derin bir nefes aldı. “Tamam o zaman. Evinize gidin ve yeni kralınızın adaletine güvenin!”

İşe yaramıştı. Öfkeleri dinmişti. Kalabalık dağılmaya başlamıştı. Sadece cesedin parçalarını görmek için birkaç kişi kalmıştı.

Şerif başını iki yana salladı, Agnes'e bir kez daha baktı ve arkasını döndü. Sonra, "O zaman bu olayın aydınlatılması sizin sorumluluğunuzda," diye mırıldandı.

"Endişe etmeyin."

Şerif rahatlamış bir halde başıyla onayladı. Atına bindi ve adamları Mortimer'ı çözerlerken, şerif Lord Coroner'in eşliğinde uzaklaştı.

Robin ona son bir kez daha baktı. Gri gözleri boş bakıyordu ama dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Ölerken, Agnes'i tanıdığına hiç şüphe yoktu.

★

13 Ekim 1399'da, Lancasterlı Henry, Westminster'daki Canterbury Başpiskoposu tarafından vaftiz edildi ve IV. Henry olarak İngiltere tahtına çıktı.

Robin, Edward'la yan yana yeni Kral'a sadakat yemini etmek için diz çöktüğünde mutluydu ve neredeyse babasıymış gibi gurur duyuyordu. Robin'in tüm gün boyunca sakin bir ânı olmadı, çünkü Waringham'daki evinde eşinin sancılar içinde yatıştığını biliyordu. Kraliyet kutlamaları tüm gün ve akşamın geç saatlerine kadar sürdü. Sona erdiğinde, Robin Kral'ın yanına gitti ve eve gitmek için izin istedi. Kral ona izin verdi.

Robin güneş doğmadan önce Waringham'a vardı. Atını Papaz Başı üzerinden kaleye doğru dörtlüyle sürdü. Nöbetçiler onu selamladı ama Robin onları duymadı. Atından indi, büyük adımlarla içeriye girdi ve merdivenlerden yukarıya çıktı.

"Blanche! Blanche?"

Kız kardeşi onu gülümseyerek kucakladı ve yanaklarından öptü. "Bir oğlan Robin. İkisinin de durumu iyi. Hadi, uyumasına izin ver, sonra onu görürsün."

"Bir oğlan mı?"

"Evet."

Robin tebessüm etti. "Ah, Agnes. Blanche'in de böyle istediğini biliyordum..." Ona sarıldı.

"Evet, bunu istiyordu. Ve sonunda istediği şeyi oldu, değil mi?"

“Haklısın. Sana iyi haberler getirdim. Kral’ın tahta çıkışıyla genel af ilan edildi. Senin için de geçerli.”

Agnes başını yukarıya kaldırdı. “Ben de Kral’dan bunu beklerdim...”

Birlikte salona girdiler. Dışarısı yavaş yavaş aydınlanıyordu ve cılız bir gül kokusu, sonbahar meltemiyle birlikte odaya yayılıyordu. Raymond ve Mortimer pencerenin altında oturuyorlardı. Raymond solgun ve zayıftı ama çoktan atlatmıştı. Gülüyordu. “Tebrikler baba.”

“Teşekkürler oğlum.”

“Taç töreni nasıldı?”

“Eh, Bildiğin gibi...”

Raymond yüzünü buruşturdu. “Katılamadığım için kendimi hiç affetmeyeceğim.”

Robin eliyle boşver işareti yaptı. “Kral selamlarını gönderdi. İkinize de.” Koltuğa oturdu. “Tekrar evde olmak gibisi yok.”

Mortimer sessizce yerinde oturuyordu, neredeyse varlığı belli değildi. Ama sonra hareketlendi, ayağa kalktı ve duvardaki raftan aldığı bardaklara şarap doldurdu. İlkini Agnes’e, ikinci bardağı Robin’e uzattı ve Raymond’la kendi bardağını pencereye kenarına götürdü.

“Al. Yeni doğan kardeşimize içelim.”

Raymond bardağını onunkiyle tokuşturdu.

Mortimer bardağını Robin’e doğru kaldırdı. “Oğlunuza efendim.”

“Kardeşine Mortimer.” İçti, bardağı ellerinin arasında döndürdü ve üvey oğluna baktı. “Kral’la sen ve Margery’le ilgili konuşma fırsatım oldu. İzin verdi. Yeni yıla kadar düğününü bekletmenizi istiyor.”

“Neden?” diye sordu Mortimer şüpheyle.

“Çünkü o zamana sana hangi toprağını verebileceğine karar verecek.”

Mortimer kısa bir an sustu, sonra bardağını kenara koydu, yavaşça ayağa kalktı ve Robin’in yanına gitti. “Toprak mı?”